

கலைமக்கள்

தொகுதி ௪

ஸ்ரீமுக ஸ்ரீ ஆடிமீ முதல்

மார்கழி மீ வரை

(பகுதி ௧௧—௨௪)

கௌரவப் பத்திரிகாசிரியர்கள்

பே. நா. அப்புஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எல்.
 எஸ். அனவரதவிநாயகம் பிள்ளை, எம். ஏ., எல். டி.
 மு. இராகவையங்கார், தமிழ் லேக்ஸிகன் ஆபீஸ் தலைமைத்
 தமிழ்ப் பண்டிதர்.
 கே. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எல்.
 டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார், பி. ஏ., பி. எல்.
 தி. சிவராமசேதுப் பிள்ளை, எம். ஏ., பி. எல்.
 க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, எம். ஏ.
 எம். லக்ஷ்மி அம்மாள், எம். ஏ., எல். டி.
 எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்.
 டி. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர், பி. ஏ. (நிர்வாகப் பத்திரிகாசிரியர்.)

வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதையர் (உதவிப் பத்திரிகாசிரியர்.)

1933

KMM0899

634

2/114-4

நான்காந் தொகுதியின் பொருளடக்கம்

அனுபந்தம்:

இலக்கிய அனுபந்தம்:—பாசவதைப்பரணி—டாக்டர் பக்கம்
உ. வே. சாமிநாதையர் குறிப்புரையுடன். 97-128+i—xvi
கல்வி அனுபந்தம்—தமிழும் சொற்பயில்வு இயக்க
மும்—ஹெர்பர்ட் சாம்பியன்—பி. என். அப்பு
ஸ்வாமி 1—16

இலக்கியம்:

அரியிலுர்—மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே.
சாமிநாதையர் 97
அரியிலுர் வித்துவான்கள்— „ 293
அரியிலுர் ஜமீன்தார்கள்— „ 197
உடையார்பாளையம்— „ 405, 505
சத்திமுற்றப்புலவர்—சி. கு. நாராயணசாமி முதலி 1
யார் 1
சிவப்பிரகாசர்—ச. சோமசுந்தர தேசிகர் 205
டேகார்ட்டின் தத்துவமுறை—கே. பாலசுப்பிரமணியன் 210
தஞ்சை ஸரஸ்வதிமஹால்—ஆர். கிருஷ்ணராவ் 9
பான்ஸ்லே—முத்து ஐயங்கார் 9
தமிழ் அன்பர் மகாநாடு—டி. எஸ். ராமஸ்வாமி 101
வி. கிருஷ்ணசாமி ஐயர் 101
பாட்டை எப்படிப்படிக்கவேண்டும்?—பி. என். அப்பு
அப்புஸ்வாமி ஐயர் 113
பாஸ்கல்—என். ராமஸ்வாமி ஐயர் 326
பெஞ்சமின் ப்ராங்க்லின் எழுதப்பழகியது—பி. என். அப்பு
பாஷ்யமையங்கார் 107
முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும் பாரதகாலமும்—யு. பி. ஸ்ரீவை. எம். எஸ். ராமானுஜம் 5
விலங்குப்போர் விளையாட்டு—மு. இராகவையங்கார் 417
கார் 417
ஸரஸ்வதி—ரா. இராகவையங்கார் 413

உபாத்தியாயர் பகுதி:

குருடர்கள் கல்வி—ஒ. ப. தேசிகன் 73
மாணவர்களின் சுகாதாரம்—என். ஆர். சேஷாச்சாரி 177, 263

கதைகள் :

அதிகஆசை அதிக நஷ்டம்—வில்லி	...	461
அரைகுறைப்படம்—சீதாதேவி	...	459
அன்னையின் அன்பு—வெ. சகவனம்	...	474
அனுமானம்—எஸ். ஜி. எஸ்.	...	468
இரும்புக்கடலை—டி. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர்	...	482
உயிரை உதவிய ஓர் கனவு—அம்மு	...	51
எல்லாம் நமது நன்மைக்குத்தான்—கே. என்...		
லக்சுமியம்மாள்	...	47
கம்பளிக்கு அடியில் குப்பை (நாடகம்)—சங்கர சுப்பையர்	...	568
காலத்துக்கேற்ற கோலம்—லி. வி. நாராயணையர்.		153
கூண்டோடு கைலாசம்—டி. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர்	...	249
சரித்திர ஆராய்ச்சி—லி. வி. நாராயணையர்	...	454
சோதிடப்பூலி சோனாசலம்—டி. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர்	...	140
'ரோலைம்' அல்லது திருவாழ்த்தான் ஊர்—ஸ்ரீ.	...	39
தவ விலக்கு—டி. எஸ். இராமச்சந்திரையர்	...	574
திருமலைதேவி—சு. காவேரியம்மாள்	...	375
தூதவாங்கியம் (நாடகம்)—கோ சேஷாத்திரி ஐயர்.		158
நண்டும் யானையும்—பேனா	...	57
நக்சுத்திரக் குழந்தைகள்—பி. எஸ். ராமையா	...	561
பருவயிரமணிமாலை—வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்	...	379
பிரதிமா நாடகம்—ஜி. ஹரிஹரசாஸ்திரி	...61,243,365	
மூன்றாவது அதிகசயம்—ரா. சுப்பிரமணியன்	...	578
ருசுகண்ட பூனை—கி. வா. ஜகந்நாதன்	...	259
லீலாவதி—சங்கு ஸுப்ரஹ்மணியன்	...	238
விடிந்தது—ஸ்ரீவை. ஆர். வேங்கடாசலம்	...	252
விஜயரமணி—இராகவாசாரியார்	...	347
விஷப்பரீகை—கி. வா. ஜகந்நாதன்	...	553
வீரபாண்டியன் அல்லது காதலின் விசித்திரகதி—பி. ஸ்ரீ.	...	144

குறிப்புத்திரட்டும்:

அமெரிக்காவின் பெண்மந்திரி	...	94
அன்னிபெஸண்ட் அம்மையார்	...	496
ஆகாயத்திலிருந்து குதித்தல்	...	597

ஆசிரியர் அறிவிப்பு	...	591
ஆயிரம்ரூபாய் தமிழ்ப்பரிசு	...	194
ஆல்பிரட் பெர்னாட் நோபல்	...	594
இரயில்வே தொழிலாளர் சங்கம்	...	285
எலியை உண்ணாத பூனைகள்	...	539
கல்விப் பெருமை	...	552
எரிமலையைச் சோதித்தல்	...	404
குடும்ப சாஸ்திரம்	...	91
கெமால் பாஷா	...	92
கொய்னா	...	286
சந்ததி அபிவிருத்தி	...	546
சாஸ்திரசம்பந்தமான தமிழ்ச்சொற்கள்	...	35
சிறுகதைப்போட்டி	...	402
சீதோஷ்ணநிலை	...	403
சீனமதகுருக்கள்	...	288
சீனர் கடைசிகாலச் சடங்குகள்	...	285
சீனர்கள் ஆகாரவகைகள்	...	91
செத்தவரைப் பிழைக்கச்செய்தல்	...	404
தமிழ் அன்பர் மகாநாடு	...	404
பாஷா கவிசேகரர்	...	404
பிராணிகளின் சிருஷ்டி	...	596
பிறவிச்செவிடர் பேசமுடியுமா?	...	500
போர்	...	194
ருஷ்யாதேசத்திற் பெண்கவர்னர்	...	91
வண்ணாத்திப் பூச்சிகள்	...	433
வித்தல்பாய் பட்டேல்	...	591
விரிச்சி	...	289
ஸர். லி. வி. ராமன்	...	402

சரித்திரம்:

ஆங்கிலமாதங்கள்—என். ஆர் சேஷாச்சாரி	...	338
சென்னையிலிருந்து இங்கிலாந்துக்கு ஒரு பிரயாணம்—ரெவரெண்டு ஏ. சி. க்லேடன்—பெ. நா.	...	449, 523
அப்புஸ்வாமி	...	16
தீபேத்தியதேசத்து ஆசாரப்பழக்கங்கள்—எம். பி. எஸ். துரைசாமி முதலியார்	...	117
பூர்விக ஆரியர்களின் ஆசார நிலை—வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்	...	267, 334
பெனாமாக்கால்வாய்—ஆர். ராமையர்	...	

சாரணர் பகுதி:

சாரண இயக்கம்—எஸ். ஆர். வேங்கடராமன் ... 547

சாஸ்திரம்:

அப்பாவிச் சிழவன்—பேனா ... 534

இந்தியக் கணித ஆசிரியர்—கி. ஸ்ரீநிவாசராகவன் 322, 434, 540

என்னபிரயோஜனம்?—பேனா ... 446

கணிதசாஸ்திரிகளின் இல்லற வாழ்க்கை—எஸ்.

ஏ. மணி ... 125

கார்த்தம்—எம். சி. எஸ். அநந்தபத்மநாப ராவ் ... 428

சந்திரன்—பி. ஆர். சிதம்பர ஐயர் ... 230

செவ்வாய்க்கிரகத்தில் உயிர் வாழ்க்கை—மகர

பூஷணம் ... 120

டாக்டர்—டாக்டர் எச். பரமேசுவரன்—பி. என்.

அப்புஸ்வாமி ... 29

தந்தகத்தி—லி. எஸ். ஜகதீசசுந்தரம் பிள்ளை ... 234

நத்தை—எம். ஏகாம்பரநாத ஐயர் ... 36

நமது சாஸ்திரங்களும் ஆராய்ச்சியும்—எஸ்.ஜி.எஸ். 21

நோயனுபாவிதி—வைத்தியபூபதி கே. எஸ். பொன்

னம்பலம் ... 439

பெஞ்சமின் தாம்சன்—வில்லி ... 536

மின்சாரமும் நமதுவாழ்வும்—கே. எஸ். இராமச்

சந்திர ஐயர் ... 319

முத்தமும் மணமும்—வி. ஆர். துரைஸ்வாமி

சாஸ்திரி .. 530

ஸர். லி. வி. ராமன்—எஸ். முத்து ஐயங்கார் ... 314

விஞ்ஞானசாஸ்திர விர்தைகள்—டாக்டர் எச்.

பரமேசுவரன்—பி. என். அப்புஸ்வாமி ... 131, 222,

309

சிறுவர்பகுதி:

பழமொழிப்படங்கள் ... 492

பொங்கல் இனம்—எஸ். ஜகந்நாதன் ... 76

விடுகதைகள்—எஸ். ஜகந்நாதன் ... 280, 589

கதைகள்:

அரசனிடம் பரிசுபெற்ற மூடன்—பி. எஸ். நாரா

யணசாமி ... 183

உதடன்கதை—புராதனன் ... 274

கொழுமொழு மணவாளன்—சூடாமணி ... 286

கோழிக்குஞ்சின் கதை—எஸ். ஜகந்நாதன் ... 388

சந்திரனுக்குச் சொக்காய் தைத்தது— ,, ... 81

பூனையும் சுண்டெலியும்—	„ ...	486
பாட்டுக்கள்:		
குருவிப்பாட்டு—தே. வி.	...	189
குழந்தையின் அழகையை நிறுத்தல்—சூடாமணி.		85
தாலாட்டு—பாச்சா	...	86
நிலாவிற்குறைவு—ராஜசூடாமணி	...	279
நற்கலை:		
சில இராமாயணச் சிற்பங்கள்—க. அ. நீலகண்ட		
சாஸ்திரி	...	424
தமிழ்நாடும் கர்நாடக ஸங்கீதமும்—என். எஸ்.		
ராமச்சந்திர சாஸ்திரி	...	301
தமிழரின் அரங்கமேடை—ஏ. வி. சுப்பிரமணிய		
ஐயர்	...	214
மதிப்புரை:		
ஆஸ்திக விஞ்ஞான சாகரம்	...	96
இயேசுநாதரின் இனிய சரிதை	...	96
இஸ்லாமிய சரித்திரத்திரட்டு	...	96
கடம்பர் கோயிலுலா	...	290
சர்வதேச சங்கம்	...	599
சோவியத் ருஷியா	...	502
தறுகண்மைவாய்ந்த தானியேல்வீரன்	...	195
திருக்குறள் நாட் குறிப்பு	...	599
திருக்குறள் மூலமும் உரையும்	...	599
திருப்புகழ் விருத்தியுரை	...	504
திருவிதாங்கோட்டு அன்னை மஹாராணியார்	...	292
திருவிளையாடற் சரணமஞ்சரி	...	199
தோத்திரப் பிரபந்தத்திரட்டு	...	195
நாவீரு நவீனக்களஞ்சியம்	...	594
ராட்டேர் வீரன் தூர்க்காதாஸ்	...	598
வீரகேசரி விட்டல்பாய் படேல்	...	600
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரர் சரிதம்	...	196
மாதர்பகுதி:		
ஊறுகாய்—வி. விசாலாக்ஷி அம்மாள்	...	89
க்ரோஷேவேலை—வி. விசாலாக்ஷி அம்மாள்	...	191
கறை களைய—வி. விசாலாக்ஷி அம்மாள்	...	582
குழந்தைகளின் ஆபரணங்கள்—வி. விசாலாக்ஷி		
அம்மாள்	...	385
கொலு—வி. விசாலாக்ஷி அம்மாள்	...	282
சில ஆட்டங்கள்—வி. விசாலாக்ஷி அம்மாள்	...	493
சில 'ஷாம்பூங்கள்'—வி. விசாலாக்ஷி அம்மாள்	...	88
பூ நூல்வேலை—வி. விசாலாக்ஷி அம்மாள்	...	190
ஸாகர்பாத்—வி. விசாலாக்ஷி அம்மாள்	...	192

கட்டுரை எழுதியவர்கள்

எம். சி. எஸ். அநந்தபத்மநாப ராவ்:	பக்கம்
கார்த்தம்	... 428
பி. என். அப்புஸ்வாமி ஐயர்	
சென்னையிலிருந்து இங்கிலாந்திற்கு ஒரு பிரயாணம்	449, 523
தமிழும் சொற்பயில்வு இயக்கமும்—அநுபந்தம்	... 1—16
பாட்டை எப்படிப்படிக்க வேண்டும்	... 113
டாக்கி	... 29
விஞ்ஞான சாஸ்திர விந்தைகள்	131, 222, 309
அம்மு:	
உயிரை உதவிய ஓர் கனவு	... 51
இராகவாசாரியார்:	
விஜயரமணி	... 347
மு. இராகவையங்கார்:	
விலங்குப் போர் விளையாட்டு	... 417
ரா. இராகவையங்கார்:	
ஸரஸ்வதி	... 413
கே. எஸ். இராமச்சந்திரையர்:	
மின்சாரமும் நமது வாழ்வும்	... 319
டி. எஸ். இராமச்சந்திரையர்:	
இரும்புக்கடலை	... 482
கூண்டோடு கைலாஸம்	... 249
சோதிடப்பூவி சோனாசலம்	... 140
தமிழ் அன்பர் மகாநாடு	... 101
தவ விலக்கு	... 574
எஸ். ஜி. எஸ்:	
அனுமானம்	... 468
நமது சாஸ்திரங்களும் ஆராய்ச்சியும்	... 21
எம். ஏகாம்பரநாத ஐயர்:	
நத்தை	... 36

ஏ. சி. க்லேடன் :

சென்னையிலிருந்து இங்கிலாந்துக்கு ஒரு பிரயாணம் 449, 523

சு. காவேரியம்மாள் :

திருமலை தேவி ... 375

கே. வி. கிருஷ்ணசாமி ஐயர் :

தமிழ் அன்பர் மகாநாடு ... 101

ஆர். கிருஷ்ணராவ் பான்ஸ்லே :

தஞ்சை ஸாஸ்வதி மகால் ... 9

சங்கர சுப்பையர் :

கம்பளிக்கு அடியில் குப்பை ... 568

மாகமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் :

அரியிலூர் ... 97

அரியிலூர் வித்துவான்கள் .. 293

அரியிலூர் ஜமீந்தார்கள் ... 197

உடையார் பாளையம் ... 405, 505

பாசவதைப் பரணி (அதுபந்தம்)

பி. ஆர். சிதம்பர ஐயர் :

சந்திரன் ... 230

சீதாதேவி :

அரைகுறைப் படம் ... 459

வே. சுகவனம் :

அன்னையின் அன்பு ... 474

ஏ. வி. சுப்பிரமணிய ஐயர் :

தமிழரின் அரங்கமேடை ... 214

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர் :

பூர்விக ஆரியர்களின் ஆசாரநிலை ... 117

வே. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் :

பருவயிரமணி மாலை ... 379

ரா. சுப்பிரமணியன் :

மூன்றாவது அதிசயம் ... 578

சுடாமணி :

குழந்தையின் அழகையை நிறுத்தல் ... 85

கொழுக்கொழு மணவாளன்	...	388
சந்திரனுக்குச் சொக்காய் தைத்தது	...	81
நிலாவின் குறைவு	...	279
பூனையும் சண்டெலியும்	...	486
என். ஆர். சேஷாச்சாரி :		
ஆக்கில மாதங்கள்	...	338
மாணவர்களின் சுகாதாரம்	...	177, 263
கோ. சேஷாத்திரி ஐயர்:		
தூத வாங்கியம்	...	158
ச. சோமசுந்தர தேசிகர்:		
சிவப்பிரகாசர்	...	205
எம். பி. எஸ். துரைசாமி முதலியார்:		
திபேத்தியதேசத்த ஆசாரப் பழக்கங்கள்	...	16
வி. ஆர். துரைஸ்வாமி சாஸ்திரி:		
முத்தமும் மணமும்	...	530
ஒ. ப. தேசிகன்:		
குருடர்கள் கல்வி	...	73
பி. எஸ். நாராயணசாமி:		
அரசனிடம் பரிசுபெற்ற மூடன்	...	183
சி. கு. நாராயணசாமி முதலியார்:		
சத்திமுற்றப் புலவர்	...	1
ஸி. வி. நாராயணையர்:		
காலத்துக் கேற்ற கோலம்	...	153
சரித்திர ஆராய்ச்சி	...	454
க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி:		
சில இராமாயணச் சிற்பங்கள்	...	424
டாக்டர் எச். பரமேசுவரன்:		
டாக்கி	...	29
விஞ்ஞானசாஸ்திர விந்தைகள்	...	131, 222, 309
பாச்சா:		
தாலாட்டு	...	86
கே. பாலசுப்பிரமணியன்:		
டேகார்ட்டின் தத்துவமுறை	...	210

பி. ஏ. பாஷ்யமையங்கார்		
பெஞ்சமின்ப்ராங்க்லின் எழுதப் பழகியது	...	107
புராதனன்:		
உதடன் கதை	...	274
பேன:		
அப்பாவிக்கிழவன்	..	534
என்ன பிரயோஜனம் ?	...	446
நண்டும் யானையும்	...	57
வைத்தியபூபதி, கே. எஸ். பொன்னம்பலம்:		
நோயனுகா விதி	...	439
மகரபூஷணம்:		
செவ்வாய்க் கிரகத்தில் உயிர்வாழ்க்கை	...	120
எஸ். ஏ. மணி:		
கணித சாஸ்திரிகளின் இல்லற வாழ்க்கை	...	125
முத்து ஐயங்கார்:		
தஞ்சை ஸரஸ்வதி மகால்	...	9
ஸர். லி. வி. ராமன்	...	314
என். எஸ். ராமச்சந்திர சாஸ்திரி:		
தமிழ்நாடும் கர்நாடக ஸங்கீதமும்	...	301
ஆர். ராமையர்:		
பெனாமாக் கால்வாய்	...	267, 334
பி. எஸ். ராமையர்:		
நக்சத்திரக் குழந்தைகள்	...	561
என். ராமஸ்வாமி ஐயர்:		
பாஸகவி	...	326
பூநீவை. எம். எஸ். ராமானுஜம்:		
முராஞ்சியூர் முடிநாகராயரும் பாரதகாலமும்	...	5
கே. என். லக்ஷ்மி அம்மாள்:		
எல்லாம் நமது நன்மைக்குத்தான்	...	47
தே. வி.		
குருவிப்பாட்டு	...	189

விசாலாசுதி அம்மாள் :	
மாதர் பகுதி	88, 190, 282, 385, 493, 582.
வில்லி	
அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம்	... 461
பெஞ்சமின் தாம்சன்	... 536
எஸ். ஆர். வேங்கடராமன் :	
சாரண இயக்கம்	... 547
பூநீவை. ஆர். வேங்கடாசலம் :	
விடிந்தது	... 252
ஸி. எஸ். ஜகதீச சுந்தரம் பிள்ளை :	
தந்தசுத்தி	... 234
எஸ். ஜகந்நாதன் :	
கோழிக்குஞ்சின் கதை	... 585
பொங்கல் இனம்	... 76
விடுகதைகள்	... 280, 589
கி. வா. ஜகந்நாதன் :	
ருசுகண்டபூனை	... 259
விஷப் பரீகை	... 553
பூநீ :	
'டுகாலைம்' அல்லது திருவாழ்த்தான் ஊர்	... 39
பி. பூநீ :	
வீரபாண்டியன் அல்லது காதலின் விசித்திரகதி	... 144
கி. பூநீவிவாஸ ராகவன் :	
இந்திய கணித ஆசிரியர்	322, 434, 540
சங்கு ஸுப்ரஹ்மணியன் :	
லீலாவதி	... 238
ஜி. ஹரிஹர சாஸ்தரி :	
பிரதிமா நாடகம்	61, 243, 365
ஹெர்பர்ட் சாம்பியன் :	
தமிழும் சொற்பயில்வு இயக்கமும் (அதுபந்தம்) ...	1—16

‘கலைமகள் கல்வி அனுபந்தம்’

தமிழும் சொற்பயில்வு இயக்கமும்

ஹெர்பர்ட் சாம்பியன்

[பி. என். அப்புஸ்வாமி மொழிபெயர்த்தது]

நான் இன்று பேச எடுத்துக் கொண்ட விஷயமானது ‘தமிழும் சொற்பயில்வு இயக்கமும்’ என்பது. இந்தத் தலைப்பைக் கேட்ட உடனேயே ‘இது என்ன சாதாரணமாய் இல்லையே, விசித்திரமாய் இருக்கிறதே!’ என்று நீங்கள் நினைத்தாலும் நினைக்கலாம் சில வருஷ காலங்களாக, ‘சொற்பயில்வு இயக்கம்’ என்னும் விஷயத்தில் நான் கருத்துள்ளவனாக இருந்து வருகிறேன். அது போலவே, ‘எலிமெண்டரி எடுகேஷன்’ என்று சொல்லப்படுகிற ஆரம்பக் கல்வி விஷயத்திலும் கருத்துள்ளவனாக இருந்துவருகிறேன். ‘ஆரம்பக் கல்வி’, ‘சொற்பயில்வு’ ஆகிய இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து இந்த உபநியாசத்தில் பேசலாமென்று உத்தேசித்திருக்கிறேன். ஆதலால் இந்த உபநியாசத்துக்கு, ‘தமிழும் ஆரம்பக் கல்வியும்’ என்ற தலைப்பைக் கொடுத்திருந்தாலும் அதுவும் பொருத்தமாகத்தான் இருந்திருக்கும். ‘ஹம்டி டம்டி’ என்பதைப் பலரும் பலவாறாகத் தம் இஷ்டம் போல் பொருள் கொள்வது போல, நான் எடுத்துக் கொண்ட விஷயமாகிய ‘தமிழும் சொற்பயில்வு இயக்கமும்’ என்பதற்கு, ‘தமிழும் ஆரம்பக் கல்வியும்’ என்ற பொருளை நான் கொடுத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“அது சரிதான். ஆனால், ‘சொற்பயில்வு இயக்கம்’ என்றால் என்ன?” என்று நீங்கள் கேட்கலாம். ஆதலால் அதன் பொருள் இன்னது என்று விளக்குவதுதான் என் முதல் நோக்கம். தமிழ்ப் பாஷைக்கும் சொற்பயில்வுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவது என்னுடைய மற்றொரு நோக்கம்.

இது, சென்னைப் புத்தகாலயப் பிரசார சங்கத்தின் ஆதரவில் கனம் கல்வி மந்திரி தீவான் பகதூர் எஸ். துமாரசுவாமி ரெட்டியார் தலைமையின் கீழ் 1933-ம் வருஷம் ஏப்பிரல் மாதம் முதல் தேதியன்று நடந்த பிரசங்கம்.

எனக்குத் தமிழில் பாண்டித்தியம் இல்லை என்பதை உங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்; தெலுங்குப் பரீட்சை ஒன்றில் ஒரு சமயம் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறேன்.

அமெரிக்காவிலே, நியூயார்க் நகரத்திலே, கொலம்பியா சர்வ கலாசாலையிலே பேராசிரியராக உள்ள புரொபசர் தார்ன்டைக் என்பவர்தாம் 'சொற்பயில்வு இயக்கம்' என்பதை முதன் முதலில் தொடங்கினவர். அவர் கல்வி விஷயத்திலே மிகவும் கியாதி பெற்றுள்ள ஒரு மானத தத்துவ சாஸ்திரி. 1921-ம் வருஷத்திலே அவர் ஏராளமான உதவியாளர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு, அவர் களுடைய சகாயத்தினால் இங்கிலீஷ் இலக்கியத்திலே காணப்படுகின்ற பல்வகையான சொற்களையும் எண்ணிக் கணக்கிடத் தொடங்கினார். குழந்தைகளுக்காக எழுதிய புத்தகங்கள், பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்கள், வியவசாயத் தொழிலையும் பிற தொழில்களையும் பற்றிக் கூறும் புத்தகங்கள், தினசரிப் பத்திரிகைகள், ஒருவருக்கொருவர் எழுதும் கடிதங்கள் ஆகிய இவற்றையும் இன்னும் இவைபோன்ற பலதிறப்பட்ட விஷயங்களுக்குரிய புத்தகங்களையும் தொகுத்துக் கொண்டு, இவற்றில் காணப்படும் வார்த்தைகளை எல்லாம் ஒன்று கூட விடாது எண்ணிக் கணக்கிட்டார்.

இக் கணக்கில், மொத்தம் சுமார் ஐம்பது லக்ஷம் சொற்கள் தேறின. இவ்வளவு பெரிய அளவிலே கணக்கிடப்பட்ட சொற்களிலிருந்து புரொபசர் தார்ன்டைக் அட்டவணை ஒன்றைத் தயார் செய்தார். அந்த ஜாபிதாவானது 'தார்ன்டைக் சொற் புத்தகம்' (Thorndike Word Book) என்னும் பெயருடைய புத்தகமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் புத்தகத்தின் பிரதி ஒன்று சென்னைச் சர்வ கலாசாலையின் புத்தகசாலையில் இருக்கிறது. இங்கிலீஷ் பாஷையிலே மிகச் சாதாரணமாக அடிக்கடி வழங்கப்படுகின்ற பதினாயிரம் சொற்களின் ஜாபிதா ஒன்றை அவர் தயார் செய்திருக்கிறார். வார்த்தைகள் எழுத்து வடிவாக வழங்கும் துறைகள் ஒவ்வொன்றிலும், எந்த எந்தச் சொற்கள் எவ்வளவு எவ்வளவு தடவை உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதும், எந்தச் சொற்கள் மிகவும் அதிகமாக அடிக்கடி வழங்கப்பட்டு வருகின்றன, எந்தச் சொற்கள் குறைவாக வழங்கப்பட்டு வருகின்றன, எந்தச் சொற்கள் மிகவும் அருகியே பயிலப்பட்டு வருகின்றன என்று சொற்பயில்வில் உள்ள தாரதம்மியம் இது வென்பதும் இந்த ஜாபிதாவில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. சிற்சில சொற்கள் மிகவும் அடிக்கடி பயிலப்பட்டு வருவதும், வேறு சில சொற்கள் அவ்வளவு அடிக்கடி பயிலப்படாமல் இருப்பதும், இப்படியே படிப்படியாகக் குறைந்து

கொண்டே வந்து கடைசியில் ஒன்றுக்கும் உதவாத வார்த்தைகள் மிகவும் குறைவாகப் பயிலப்பட்டு வருவதும் தெரியவந்தன. இப்படிப்பட்ட ஜாபிதாவானது எவ்வளவு பிரயோஜனமாக இருக்கக்கூடியது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்படிப்பட்ட ஜாபிதாவானது, அது எந்தப் பாஷையில் தயாரிக்கப்பட்டதா யிருந்தாலும், பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர்களுக்கு மிகவும் பிரயோஜனமாயிருக்கும். அவர் களைக்காட்டிலும் இன்னும் அதிகமான அளவிலே பள்ளிக் கூட வாசகப்புத்தகங்களை எழுதுவோர்க்குப் பிரயோஜனமாயிருக்கும். பள்ளிக்கூடத்துக்குப் புறம்பாயுள்ள வெளி உலகத்திலே ஒருவனுக்குத் தட்டுப்படுதலே இல்லாத, அல்லது மிகவும் அருகி எப்பொழுதோ தட்டுப்படக்கூடிய, சொற்களை அவன் பள்ளிக் கூடத்துப் பாடப் புத்தகங்களின் மூலமாகக் கற்றுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமே இல்லை என்பதை யாவரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள் என்றே நினைக்கிறேன். பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் மாணவன் ஒருவன் முதலில் கற்றுக் கொள்ளவேண்டியனவும், படிக்க வேண்டியனவும் ஆகிய சொற்கள் எவை யெனில், அவன் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு வெளியே சென்ற பிறகு அவன் படிக்கக் கருதும் புத்தகங்களிலும் படிப்பதற்குரிய பிற சாதனங் களிலும் அடிக்கடி சாதாரணமாகத் தென்படுகின்ற சொற்களே யாம். இதை எல்லாரும் சாதாரணமாக ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள் என்பதற்கு ஐயமில்லை. மாணக்கனுடைய தாய்மொழியில் உள்ள எல்லாவகைப் புத்தகங்களிலும் மிகவும் சாதாரணமாகக் காணப் படும் சொற்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவை பயின்று வரும் தடவைகள் எத்தனை என்ற கணக்கை எடுக்க வேண்டும். அம் முறையில் அவற்றை வரிசையாக ஒழுங்கு படுத்தி அமைக்க வேண்டும். இம்மாதிரியான ஜாபிதா ஒன்றைத் தயார் செய்தால், அது பள்ளிக்கூடப் பாடப் புத்தகங்களைத் தயார் செய்வோர் களுக்கு மிகவும் பிரயோஜனமாய் இருக்குமென்பதற்கு ஐயமில்லை. வேறெந்தப் பயன் இதற்கு இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் இந்தப் பிரயோஜனமாவது இதற்கு உண்டு. இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு தெளிவான துணை ஒன்றும் இல்லாத காரணத்தால், இப்பொழுது வெளிவருகின்ற பள்ளிக்கூடப் பாடப்புத்தகங்களில் மனம்போனவா நெல்லாம் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் எடுத்தாளப்பட்டு வருகின்றன.

நான் பிரசங்கம் செய்யும்பொருட்டு இந்த அறைக்குள் பிர வேசிப்பதற்குச் சிறிது நேரத்துக்கு முன்னால் என் நண்பர் ஒரு

வரைச் சந்தித்துப்பேச நேர்ந்தது. ஆரம்பப் பாடசாலைப் புத்தகங்களில் காணப்படுகிற சிற்சில சொற்களைப் பற்றி அவரும் நானும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அந்தச் சமயத்தில், “ஆனா, ஆவன்னா, கற்றுக்கொள்ளும் குழந்தைகளுக்கு என்று எழுதப்பட்ட முதல் பாடப்புத்தகத்தில் சிற்சில சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அந்தச் சொற்களை அந்தப் புத்தகத்துக்குள் அன்றி வெளியிலே உலக வழக்கிலே காணுவதே இல்லை. சர்வகலாசாலைத் தமிழ் அகராதியின் ஆசிரியராகிய தமிழ் அறிஞருக்குங்கூட அத்தகைய வார்த்தைகள் இருக்கின்றன என்பது தெரியவில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட அரும் சொற்களை முதல்பாடப் புத்தகத்தில் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள்!” என்று அவர் சொன்னார். நான் குறிப்பிட்டிச் சொல்லிய ஜாபிதா ஒன்று இருந்தால், அது பள்ளிக்கூட வாசகப் புத்தகங்களைத் தயார் செய்வோர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமான ஒரு வழிகாட்டியாய் இருக்குமல்லவா?

புத்தகத்துக்கும் சொற்பயில்வு அட்டவணைக்கும் எத்தகைய சம்பந்தம் இருக்கிறது என்பதை நாம் இதுவரை கவனித்தோம். இப்போது புத்தகத்தைப் படிக்கும் மாணவனைப்பற்றிக் கருதுவோம். இன்று மாலை, இங்கே நான் பேசுவதில், பொதுவாகப் பள்ளிக்கூடங்களிற் படிக்கும் மாணுக்கர்கள் அனைவரையும்பற்றிக் கவனிக்கப் போவதில்லை. ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்திலே கட்டாயப்படிப்பைப் படித்து முடித்த மாணுக்களைப் பற்றியதுதான் என் அக்கரை எல்லாம். இவன் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்திலே ஐந்தாம் வகுப்பு முடியப் படித்து முடித்துவிட்டான். இந்த ஏழை மாணுக்கன் ஜனநாயக நாட்டிலே ஒரு பிரஜையாக ஆகவேண்டியவன் என்று வைத்துக் கொண்டு நான் பேசப்போகிறேன். நான் இதைப்பற்றி என்னையே ஒரு கேள்வி கேட்டுக்கொண்டேன். அந்தக் கேள்வியை உங்கள் முன்னிலையிலும் இப்பொழுது தெரியப்படுத்திக் கொள்ளலாமென்று எண்ணுகிறேன். அது என்ன வென்றால்: ‘ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்திலே உள்ள ஐந்தாம் வகுப்புவரை ஒருவன் படித்து வெளியேறிவிடுகிறான். பிறகு வயது வந்ததும் அவன் நாட்டின் பிரஜையாகிவிடுகிறான். அப்படிப்பட்ட பிரஜை ஒருவனுடைய கல்வியறிவின் அளவு எத்தன்மையதா யிருக்கவேண்டும்? ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஐந்தாம் வகுப்புவரையிற் படித்து, அதோடு படிப்பை முடித்துவிட்ட வயதுவந்த பிரஜை ஒருவனுக்கு எவ்வளவு தூரம் படிக்கத் தெரியும் திறமை இருக்குமென்று நாம் எதிர்பார்க்கிறோம்?’ என்பதே. நாம் இப்பொழுது ஸைமன் கமிஷனுடைய அறிக்கையைப் படித்துப்பார்த்தால் இந்த வினாவைப்பற்றிய விஷயத்தில் சிறிது

விளக்கம் ஏற்படும். அவர்களுடைய அறிக்கையிலே முதல் புத்தகத்திலே 381-ம் பக்கத்திலே 'ஜனங்களின் கல்வியறிவு' என்ற தலைப்போடு கூடிய ஒரு பிரிவு காணப்படுகிறது. அதில் பின் வருமாறு கண்டிருக்கிறது:

“வாக்குரிமையைப் புத்திசாலித்தனமாக உபயோகிப்பதற்குக் கல்வி அத்தியாவசியமாயுள்ள ஓர் உறுப்பு அல்ல என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். கிராமந்தரப் பிரதேசங்களிலே வாழ்ந்துவருகின்றவர்களாயும் நிரக்ஷரருக்களாயும் உள்ள குடியானவர்களுள் எத்தனையோ பேர்கள் சாமர்த்தியசாலிகளாய் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டவல்ல சான்றுகள் பல எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. அவற்றைப்பற்றி எங்களுக்கு யாதொரு சம்சயமும் கிடையாது. எழுதப்படிக்கத் தெரியாத குடியானவர்களுள் எத்தனையோ பேர்கள், அவரவர்களுக்குக் கிடைத்துள்ள அனுபவத்தின் சிறு அளவுக்குள்ளே, தங்களுக்கு வேண்டியன என்ன என்பதை மிகவும் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளக் கூடியவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அதே கிராமத்திலே, எழுதப்படிக்கத் தெரிந்த தமது நண்பர்களின் சிலர் ‘தங்களுக்குப் பிரதிநிதியாகத் தெரிந்தெடுப்பதற்கு உரியவன் யார்?’ என்பதை எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமாகத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்களோ அதே அளவு புத்திசாலித்தனமாக இவர்களும் அதைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். படித்தவர்கள் நிறைந்த வாக்காளர் தொகுதியானது தன் முன்பாக ஆலோசனைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட விஷயங்களைச் சற்று அதிகமான அளவில் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதாயிருக்கும். அதனால் அரசாங்க உரிமையை வகித்து அதிகாரங்களைச் செலுத்துவதற்கு வேண்டிய சந்திகளை அதிகமான அளவில் அது பெற்றதாயிருக்கும் என்பது பிரத்தியக்ஷம். கல்வியானது இத்தகைய சீரியதாயுள்ள வாக்காளர் தொகுதி ஒன்றை நிரூபிப்பதற்கு மிகவும் பயன்படுவதாகத்தான் உள்ளது என்பது தெளிவு. ஆதலால், இந்தக் கல்வி உண்மைதான் என்று ஸ்தாபிக்கும்பொருட்டு நாம் சிரமப்பட்டு முயல்வேண்டிய அவசியமே இல்லை. பொது ஜனங்களிடையே கல்வி பரவியிருக்கின்ற அளவு மூலமாக அரசாங்க அதிகாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு நிர்வகிப்பதற்கு ஒரு ஜனசமூகமானது தகுதியுள்ளதா அல்லவா என்பதை ஒருவாறு தீர்மானிக்கலாம். இது பொதுப்படக் காட்டக் கூடியதாயும் அதிகம் பிசகிப்போகாததாயும் உள்ள ஓர் அறிகுறியென்று நாம் வைத்துக்கொண்டால் அதுவும் நியாயமானதே யாகும். பொது ஜனங்களிடையே கல்வியானது எவ்வளவு தூரம் பரவியிருக்கிறது என்பதைக் காட்டுவதற்கு உரிய அடையாளங்கள்

அனைத்திலும் மிகவும் சாமானியமானதும் மிகவும் எளிதாகக் கண்டுகொள்ளக் கூடியதுமான அடையாளம் என்ன? எழுத்தறிவு எவ்வளவு தூரம் பரவியிருக்கிறது என்பதுதான் அவ்வடையாளம். எழுத்தறிவு ஏற்பட்டுவிட்டால் அதனால் நிஜமாக அரசாங்க நிர்வாகத்துக்கு வேண்டிய திறமை முற்றிலும் கிடைத்துவிட்டது என்று கூற இயலாது. அத்தகைய திறமை இருக்கிறது என்பதற்கு அது சாஷியாகாது என்பதும் மெய்தான். ஆனால், படிக்கத் தெரியும் திறமை இருக்குமானால், அரசியல் விஷயங்களையும் ஏற்பாடுகளையும் பற்றிய அறிக்கைகளையும் வியவகாரங்களையும் வாக்காளன் ஒருவன் சற்று அதிகமான அளவில் தெரிந்துகொள்ளுவது சாத்தியமாக இருக்கும் என்று வைத்துக்கொள்ளலா மல்லவா ?”

ஸைமன் கமிஷன் அறிக்கையில் நான் இப்பொழுது உங்களுக்குப் படித்துக்காட்டின பகுதியிலிருந்து கவனிக்கவேண்டிய சிற்சில முக்கியமான விஷயங்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. முதலாவது: ‘அந்த அறிக்கையில் வெளியிட்டிருக்கிற விஷயத்தை நாம் ஒப்புக் கொண்டு, ‘அரசியல் விஷயங்களையும் ஏற்பாடுகளையும் பற்றிய அறிக்கைகளையும் வாக்குவாதங்களையும் ஆரம்பக் கல்வியின் துளையினால் பிரஜை ஒருவன் தெரிந்துகொள்ள முடியும்’ என்பதையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ளுவோமானால், ‘எழுத்தறிவு என்றால் என்ன?’ என்பதற்கு இதுவரை பொருள் சொல்லிவந்ததைக்காட்டிலும் சற்று அதிகமான அளவில் நிர்ணயமாகவும் தெளிவாகவும் பொருள் சொல்ல நம்மால் இயலுமென்று நான் சொல்லுவேன். ஆதலால் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களிலே எழுத்தறிவானது இன்ன தன்மையதாய் இருக்கவேண்டும் என்னும் நோக்கத்தோடுதான் கல்வி கற்பிக்க வேண்டும் என்று வரையறுத்துக் கொள்ள இயலும். இதுவரை அவ்வாறு நிர்ணயமான ஓர் அளவையோ வரையறையையோ ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவது சாத்தியமில்லாமல் இருந்தது. பத்து வருஷத்துக்கு ஒரு முறை எடுக்கும் ஜனசங்கியைப் புள்ளி விவர அறிக்கைகளிலேயும் பிற இடங்களிலேயும் எழுத்தறிவு என்றால் என்ன என்று விளக்கித்தான் வந்திருக்கிறார்கள். அங்கெல்லாம், ‘எழுத்தறிவு’ என்றால், ‘எளிய சாமானியக் கடிதம் ஒன்றை எழுதவும் படிக்கவும் உள்ள திறமை’ என்று வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சாமானியக் கடிதம் என்றால் என்ன? ஒரு கடிதத்தின் எளிய நடையானது குழந்தைத்தனந்தானே அதற்கு அடுத்த படிதானே என்று தோன்றும்படி இருக்கலாம். அதில் காணப்படும் சொற்களையும் சொல் அமைப்புக்களையும் பார்த்தால் அது எழுத்தறிவற்ற கடிதமோ அல்லது அதற்கு அடுத்தபடியாக உள்ளதோ

என்று தோன்றும்படி இருந்தாலும் இருக்கலாம். சுருங்கக் கூறின, இந்த வியாக்கியானமானது—அஃதாவது எளிய கடிதம் ஒன்றை எழுதவும் படிக்கவும் உள்ள திறமையே எழுத்தறிவு என்பது—கல்வி விஷயங்களை ஒட்டியமட்டில் நமக்கு வேண்டிய அளவு நிர்ணயம் இல்லாததாய் இருக்கிறது. எழுத்தறிவு என்பதற்கு வேறோர் இடத்தில்—சமீபத்தில் வெளிவந்த ஜனசங்கியை அறிக்கையில் என்று நினைக்கிறேன்.—‘ஐந்தாம் வகுப்பு வாசகப் புத்தகத்தைப் படிக்கும் திறமை’ என்று வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இதுவும் திருப்தி தருவதாக இல்லை. ஏனென்றால் இந்த வியாக்கியானத்தைச் செய்தவர்கள், ஐந்தாம் வகுப்பு வாசகப் புத்தகத்தில் காணப்படுகிற சொற்களும் சொல் நடையும் சரியான திட்டப்படி சரியான தகுதி உள்ளவைகளாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா என்னும் ஆராய்ச்சியின்றி ஒப்புக்கொண்டுவிட்டார்கள். பள்ளிக்கூட வாசகப் புத்தகங்கள் திருப்தியானவையா அல்லவா என்னும் விஷயத்தை ஆராய்ந்து முடிவு செய்ய வேண்டுமானால் அவற்றிற்குப் புறம்பாகவுள்ள அளவு கருவி ஒன்று நமக்கு வேண்டும். நாம் எழுத்தறிவில் எந்தத்தரத்தை நாகுகிறோமென்றால், வயது முதிர்ந்த ஒருவன் பிறவிஷயங்களைப் படிப்பதோடு, ‘அரசியல் விஷயங்களையும் அரசியல் திட்டங்களையும் ஏற்பாடுகளையும்பற்றிய அறிக்கைகளையும் வியவகாரங்களையும்’ படிக்கக் கூடிய அளவிலே அமைந்துள்ள தரத்தைத்தான். ஸைமன் கமிஷன் கொண்ட கருத்தும் இதுவே. இப்படிப்பட்ட அறிக்கைகளையும் வாக்குவாதங்களையும் வயது முதிர்ந்தோன் ஒருவன் படிக்க விரும்பினால், இவை எங்கே அகப்படுவன வென்று அவன் தேடத்தொடங்குவான் என்று நினைக்கிறீர்கள்? இவற்றைப் படிப்பதற்கு அவன் தினசரிப் பத்திரிகைகளைத்தான் எடுத்துக் கொள்ளுவான் என்று நான் இவ்விடத்திலே உங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். மிகவும் பொதுப்பட ஸ்தூலமாகக் கூறுமிடத்து, எழுத்தறிவு என்பது என்ன என்று ஆரம்பக்கல்வி முறையைச் சீர்திருத்தி அமைப்பதன் நிமித்தம் வியாக்கியானப் படுத்திக் கொள்ள முயலும் போது, எழுத்தறிவு என்பது தேசபாஷையி்லுள்ள தினசரிப் பத்திரிகை ஒன்றைப் படிக்கும் திறமை என்று வியாக்கியானம் செய்து கொள்ளலாம். தமிழிலே எழுத்தறிவு என்றால், தமிழிலே வெளிவருகிற தினசரிப் பத்திரிகை ஒன்றைப் படிப்பதற்கு வேண்டிய திறமை என்பது பெறப்படுகிறது.

எழுத்தறிவு என்றால் என்ன என்பதைத் தெளிவாக விளக்க நான் இங்கே முன்வரவில்லை. இப்பொழுது நான் விளக்க

முன்வந்ததெல்லாம், மிகவும் பொதுப்படையாகக் கூறும்போது எழுத்தறிவு என்றால் என்ன பொருள்படும் என்பதைத்தான். வயது முதிர்ந்தோன் ஒருவன் தினசரிப் பத்திரிகையைப் படிப்பதோடு மட்டும் தன் படிப்பை நிறுத்திக்கொள்ள மாட்டான் என்ற நம்பிக்கை நமக்கு உண்டு. வாரப்பத்திரிகைகள் மாதப்பத்திரிகைகள் முதலியவற்றையும், நாவல்களையும், அவன் படித்துக் களிப்புற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு எழுதிய புத்தகங்களையும், அவனது அறிவைப் பெருக்குவதற்காகவும் அவனை மேம்படச் செய்வதற்காகவும் எழுதிய புத்தகங்களையும் அவன் படிக்கத்தான் படிப்பான். (உதாரணமாக, சேன்னைப் புத்தகாலய சங்கத்தின் அங்கத்தினர் ஒருவர் ஆசிரியராயிருந்து நடத்திவரும் கலைமகள் என்ற ஒரு பத்திரிகை இருக்கிறது; அது மிகவும் நன்றாக அச்சிடப் பட்டிருக்கிறது; சிறப்பாக நடத்தப்பட்டு வருகிறது. வயது முதிர்ந்தோர் படிப்பதற்கு—ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்திலே படித்து வேளியேறிய வயது முதிர்ந்தோர் அனைவரும் படிப்பதற்கு—மிகவும் பொருத்தமான பத்திரிகை அது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.) பள்ளிக்கூடத்திலே படிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகள் அனைவருக்கும் எழுத்தறிவைப் புகட்டுவது ஒவ்வொரு ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தின் கடமையும் ஆகும். இன்று ஆரம்பப் பள்ளிக் கூடத்தில் படிக்கும் சிறுவர்களும் சிறுமிகளுமே நாளே வயது வந்து ஆடவர் பெண்டிற்களாகப்போகிறவர்கள். ஆடவர்களையும் பெண்டிரையும் பற்றி அவர்கள், அரசாங்கத்துக்குரிய கடமைகளையும் உரிமைகளையும் செலுத்த வேண்டியவர்கள் என்று நாம் கருதினாலும் சரி: அல்லது, அரசாங்கத்தினின்று அவர்கள் கடமைகளையும் உரிமைகளையும் பெறவேண்டியவர்கள் என்று கருதினாலும் சரி: நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு பிரஜையும் சுதந்திரத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெறவேண்டுமென்பதையே கல்வியின் நோக்கமாகக் கொண்டாலும் சரி: அல்லது, ஸோவியத் ருஷியாவிலே உள்ளபடி—என்றென்றைக்கும் அந்த அபகிர்த்தி அவர்களை விட்டு நீங்காது—பிரஜையின் சுதந்திரம் முழுவதையும் அரசாங்கத்தின் கலத்தின்பொருட்டுக் கீழ்மைப் படுத்துவதையே நோக்கமாகக் கொண்டாலும் சரி: என்ன வாஞலும், நாம் செய்யவேண்டிய காரியங்களை வரிசைப்படி குறிக்கும் அட்டவணையின் முன்னணியிலே எழுத்தறிவிப்பை ஸ்தாபிக்கும் முயற்சியைக் குறித்து வைக்க வேண்டும். எழுத்தறிவு ஏற்படாவிட்டால் ஆரம்பக் கல்வி என்று பேசுவது எல்லாம் வெறும் வேஷம்தான். யதார்த்தத்திலே, ஆரம்பக்கல்வியின் நோக்கம் என்னவாக இருக்கவேண்டும் என்றால்,

நாட்டிலுள்ள சகல ஜனங்களுக்கும் எழுத்தறிவு ஏற்படுவதுதான் ; கட்டாயப் படிப்புக் கற்பிப்பது மட்டிலும் நோக்கமாக இருப்பது போதாது. எழுத்தறிவை ஸ்தாபிப்பதுதான் லக்ஷியம் என்று பகிரங்கமாகக் கூறவேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கட்டாயமாகப் போக வேண்டும் என்பதும் ஒரு லக்ஷியமே யெனினும் அது அரை குறையானதாயும் முடிவில்லாததாயும் உள்ள ஒரு லக்ஷியமே யாகும். நாட்டிலுள்ள சிறுவர் சிறுமியர் அனைவரும் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகும்படி திட்டமாக ஏற்பாடு செய்துவிடலாம். அதைமாதிரிச் செய்தால் ஒரு பயனும் ஏற்படாது. கட்டாயமாகப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போவதன் பயனாகச் சகல ஜனங்களுக்கும் எழுத்தறிவு உண்டானால் அன்றி அந்த ஏற்பாடு ஒன்றுக்கும் உதவாமல் போய் விடும்.

என்னுடைய கருத்திலே உள்ளது ஒரு சிறிய ஏற்பாடு—அஃதாவது, தமிழ்ச் சொற்களின் அட்டவணை ஒன்றைத் தயார் செய்வது என்பது. சமஸ்த ஜனங்களும் எழுத்தறிவுள்ளவர்களாக இருக்கும் ஒரு நல்ல காலத்தை நாம் இப்பொழுது அடைவதைக்காட்டிலும் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்துகொண்டால் சற்றுச் சீக்கிரமாக அடைந்து விடுவோம் என்பது என் துணிவு. அது எப்படியிருந்தாலும் சரி, தாய் மொழி மூலமாகப் பள்ளிக்கூடத்து மாணவர்களுக்கு அறிவையும் எழுதப்படிக்கும் திறமையையும் புகட்டுவதே எலிமெண்டரி பள்ளிக்கூடத்தின் முதல் காரியம் என்பதைப்பற்றி நாம் எல்லோரும் ஒரே அபிப்பிராயமுள்ளவர்களாகத்தான் இருப்போம் என்று எண்ணுகிறேன். ஆரம்பக்கல்வியைக் கட்டாயமாக ஸ்தாபிக்கவேண்டும் என்று சொல்லும்போது, நாம் எழுத்தறிவைக் கட்டாயமாக ஸ்தாபிக்கவேண்டும் என்றுதான் கருதுகிறோம் என்று சொன்னேன். எழுத்தறிவு என்றால் தினசரி வர்த்தமானப் பத்திரிகையையும், அதே தரத்திலுள்ள—அல்லது கிட்டத்தட்ட அதே தரத்திலுள்ள—படிப்பதற்குரிய பிறவற்றையும் வாசிப்பதற்கு வேண்டிய திறமை என்றும் பொருள்படும் என்றும் சொல்லியிருக்கிறேன். தமிழ் மொழியிலே ஒருவனுக்கு 'எழுத்தறிவு' இருக்கிறது என்றால் எழுதப்படிக்கும் திறமை மட்டிலு மன்றி இன்னும் அதிகமான திறமைகளும் அவனுக்கு இருக்கின்றன என்ற பொருள் இருந்தாலும் இருக்கலாம். அதைப்பற்றி எனக்கு யாதொரு ஆசைப்படனையும் இல்லை. தமிழ் இலக்கியங்களையும் தமிழில் உள்ள சிறந்த நூல்களையும் படிக்கத் தெரிந்தாலன்றி ஒருவனைத் தமிழில் எழுத்தறிவுள்ளவன் என்று சொல்லுவது பொருந்தாது என்று சிலர் கஷ்டி சொன்னாலும் சொல்லலாம். ஆனால் இந்த மாதிரியாகப் பேசுகிறவர்கள்

தாங்கள் சொல்லுவதற்கு ஆதாரம் காட்டிப் புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்துப் பேசவேண்டும். சும்மா ஒங்கியடித்துப் பேசினால் அது போதாது. ஒரு விஷயத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்ளுவேன். அது என்ன வென்றால், இப்பொழுது நம்முடைய கருத்தாக உள்ளது கல்வி அல்ல; ஆரம்பக்கல்வியும் அல்ல. ஆனால் ஐந்தே ஐந்து வருஷ காலம் அல்தாவது ஆற வயது முதல் பதினொரு வயது வரை, பள்ளிக்கூடப் படிப்பாக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆரம்பக் கட்டாயப் படிப்பின் மூலம் எழுத்தறிவை எவ்வளவு தூரம் ஏற்படுத்தக்கூடும் என்பதுவே நம்முடைய ஆராய்ச்சியாக உள்ளது.

பள்ளிக்கூடத்திலே, கட்டாயப்படிப்புச் சம்பந்தப்பட்ட மட்டிலே, 'எழுத்தறிவு' என்றால் தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிகையை அதைப் போன்றதாயுள்ள, அல்லது கிட்டத்தட்ட அதே தரமாயுள்ள, புத்தகங்கள் முதலியவற்றையும் படிக்கக் கூடிய திறமை என்பதுதான் என்கிற விஷயத்தையே இதுவரை விளக்கிக் காட்ட முயன்றேன். அதற்கு முக்கியமாக, முதன்மையாகக் கருதக்கூடிய பொருளும் இதுவேதான் என்கூட நான் சொல்லத் துணிவேன். தினசரிப் பத்திரிகையைப் படிக்கத் தெரியாத ஒருவனைப்பற்றி அவன் எழுத்தறிவுள்ளவன் என்று சொல்ல முடியாது. ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களிலே போதகர்களாயிருக்கின்ற பல ஆசிரியர்களுங்கூடத் தினசரிப் பத்திரிகையைப் படித்தறியத் திறனற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் நேரில் என் அனுபவத்தில் கண்டு தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் ஏதாவது ஒரு போதன முறைப் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்று அங்கே படிக்கும் மாணவர்களிடம் தினசரிப் பத்திரிகை ஒன்றைக் கொடுத்து, 'இதைப் படித்து, அதில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லுங்கள்' என்று கேட்பீர்களானால், அவர்களில் அநேகர் பத்திரிகைகளைப் படிக்கும் திறனற்றவர்கள் என்பதை நீங்களும் நேரில் கண்டுகொள்வீர்கள். அவர்கள் அப்பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும்போது உயர்தரப் புத்தகங்களை—உரைநடையில் உள்ளவற்றையும் கவிதையும—படிக்கிறார்கள். ஆயினும் தினசரிப் பத்திரிகையைப் படிக்க இயலாதவர்களாய் அவர்கள் இருந்துவருகிறார்கள் என்பது உண்மைதான். ஐயோ! மிகவும் துக்ககரமான உண்மை!

நான் மேலே சொல்லியபடி, தினசரிப் பத்திரிகையில் காணப்படும் பாஷையை, அரசியல் நடவடிக்கைகளையும், அரசியல் வியவகாரங்களையும் வெளியிடுகின்ற பாஷையைப் படித்தறிந்து கொள்ளத்

திறமையற்ற ஒருவனை நாம் ஒருகாலும் எழுத்தறிவுள்ளவன் என்று ஒப்புக்கொள்ளலாகாது. தமிழ்ப்பாஷையிலே எழுத்தறிவு என்பதற்கு எப்படிப்பட்ட பொருள் இருந்தாலும் சரி, ஆரம்பப் படிப்பிலே கட்டாயவகுப்பைச் சேர்ந்தமட்டில் அதற்கு முக்கியமாகவும் முதன்மையாகவும் உள்ள பொருள் யாதெனில், 'தினசரிப் பத்திரிகையையும், அதைப் போன்றனவாயுள்ள அல்லது கிட்டத் தட்ட அதே தரமாயுள்ள, புத்தகங்கள் முதலியவற்றையும் படித்து அறிந்து கொள்ளக் கூடிய திறமை' என்பதுதான் பொருள் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இதை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான், தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிகைகளிலேயும் மற்றப் பத்திரிகைகள் முதலியவற்றிலேயும், ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்திலே ஐந்தாம் வகுப்போடு படிப்பு முடிந்துவிட்ட வயது முதிர்ந்தோர் களுக்கென்று எழுதப்பட்ட பல்வகைப் புத்தகங்களிலேயும் காணக் கிடக்கின்ற வார்த்தைகளைத் திரட்டிக் கணக்கிட்டுச் சொற்பயில்வு ஜாபிதா ஒன்றைத் தயார் செய்யவேண்டும் என்ற துணிவு நான் கொள்ளலானேன். ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னாலே, தமிழ்ச் சொல் அட்டவணை ஒன்றைத் தயார்செய்யும் முயற்சியில் முதல் அடியானது எடுத்து வைக்கப்பட்டது. சைதாப்பேட்டை ஆசிரியர் கலாசாலையிலே எல். டி. பரீகைக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்த தமிழ் மாணவர்களைக் கொண்டு தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிகை ஒன்றின் இருபது இதழ்களிலுள்ள சொற்களை எண்ணிக் கணக்கிடச் செய்தேன். அப்பொழுது அவர்கள் செய்து வந்ததைக் காலஞ் சென்ற சி. பி. வேங்கடராம ஐயரவர்கள் மேல்பார்த்துவந்தார்கள். அவர்கள் அப்படி எண்ணிக் கணக்கிட்ட விஷயத்தைத் திரட்டிக் குறிப்புப் புத்தகங்களில் பதிவு செய்தோம். தினசரிப் பத்திரிகை களில் காணப்பட்ட ஒவ்வொரு சொல்லும் அவற்றில் காட்டப்பட் டிருக்கின்றது. அதுவுமன்றி அந்தச் சொற்களில் ஒவ்வொன்றும் எத்தனை எத்தனை தடவை பத்திரிகையில் காணப்பட்டது என்ப தும் அவற்றிலே குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே சமயத்தில், ஸெகண்டரி டிரெயினிங் வகுப்பைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் எலிமெண்டரி பள்ளிக்கூடங்களுக்காகத் தயார் செய்யப்பட்ட பிரபலமாயுள்ள சிற்சில வாசகப் புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றில் காணப்பட்ட சொற்களை எண்ணிக் கணக்கிட்டு வைத்தார்கள். இவ் விரண்டு அட்டவணைகளும்—தினசரிப் பத்திரிகையிலுள்ள சொல் அட்டவணையும், வாசகப் புத்தகங்களின் சொல் அட்டவணையும்— ஒன்றுக்கொன்று அதிக வித்தியாச முடையனவாகக் காணப்பட்டன. தினசரிப் பத்திரிகையில் அடிக்கடி வழங்கப்படும் சொற்

களில் அநேகம் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூட வாசகப் புத்தகங்களில் காணப்படவில்லை. அங்ஙனம் எவையேனும் காணப்படிந் மிகவும் அருகியே காணப்படுகின்றன என்பதையும், இதற்கு மாறாக, வாசகப் புத்தகங்களில் அடிக்கடி காணப்படும் சொற்களில் அநேகம் தினசரிப் பத்திரிகையில் காணப்படுவதே இல்லை என்பதையும் இந்த அட்டவணைகள் பிரத்தியக்ஷமாக எடுத்துக்காட்டின. இந்த வகையான வித்தியாசங்கள் இருப்பது நியாயம்தான் என்று சொல்லலாம். அல்லது, இப்படிப்பட்ட வித்தியாசங்கள் ஏன் இருக்கின்றன என்பதற்குச் சரியான முகாந்தரங்களை எடுத்துச் சொல்லலாம். உதாரணமாக, தினசரிப் பத்திரிகைகளில் காணப்படும் சில சொற்களுக்கு ஏதோ சிற்சில விசேஷார்த்தங்கள் (சங்கேதப் பொருள்கள்) இருப்பதனால்தான் அவை வாசகப் புத்தகங்களில் காணப்படாமல் இருந்தாலும் இருக்கலாம். உதாரணமாக 'ஒத்துழையாமை' என்ற சொல்லானது அடிக்கடி வழங்கப்பட்டு வந்த ஒரு காலத்திலேதான் இந்தச் சொல் அட்டவணை தயாரிக்கப்பட்டது. ஆதலால் 'ஒத்துழையாமை' என்னும் சொல்லானது இப்பொழுது பயிலப்படுவதைக்காட்டிலும் அல்லது 'கலைமகள்' பத்திரிகையில் வழங்கப்படுவதைக்காட்டிலும் ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன் அதிகமாகப் பயிலப்பட்டுத்தான் இருக்கும். நான் எடுத்துக் காட்டிய வித்தியாசங்களுள் சிலவற்றுக்குச் சரியான முகாந்தரங்கள் இருக்கலாம்; வேறு சிலவற்றுக்கு இல்லாமலும் இருக்கலாம். ஏன் என்று காரணங்காட்ட முடியாமல் இருக்குமானால், அப்பொழுது எலிமெண்டரி பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்களைச் சீர்திருத்தி அமைக்கவேண்டும். 'தினசரிப் பத்திரிகைச் சொற்கள்' எனப்படும் சொற்கள்—தினசரிப் பத்திரிகைகளிலும் பிற பத்திரிகைகளிலும் உள்ள சொற்கள் அவற்றில் காணப்படவேண்டும் என்பது தெளிவாகிவிடும். என் கருத்தில் கொண்டபடி, சொல் அட்டவணை ஒன்றைத் தயார்செய்ய வேண்டியது அவசியம் என்பதற்கு இதுவே போதுமான அத்தாட்சியும் ஆதாரமும் ஆகும்.

நான் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிற முயற்சியின் விவரங்களை இப்பொழுது உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். ஏனென்றால் அந்த ஆராய்ச்சியில் சென்னைப் புத்தகாலயப் பிரசார சங்கம் அதிக ஊக்கமுள்ளது இருக்கவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.

சொற்களின் எண்ணிக்கையானது நம்பத்தக்கதாயிருக்கவேண்டுமானால், மிகவும் விரிவான அளவிலே அந்த ஆராய்ச்சியை

நடத்தவேண்டும். தார்ன்டைக் சொற்களின் அட்டவணையானது ஐம்பது லக்ஷம் சொற்களின் எண்ணிக்கையின் பயனாக உள்ளது. சைதாப்பேட்டை ஆசிரியர் கலாசாலையில் எடுத்த சொற்களின் எண்ணிக்கையானது ஒரு லக்ஷம் சொற்களேமட்டிலுமே எண்ணியதன் பயனாக உள்ளது. நம்பத்தகுந்த ஒரு பெரிய சொல் அட்டவணையின் வித்து என்று மட்டிலும்தான் அதைப்பற்றிக் கூறுவேணோ யொழிய, அது மற்றெவ்விதமான சிறப்பையும் உடையது என்று நான் சொல்ல முன்வர வில்லை. தினசரிப் பத்திரிகைச் சொல்அட்டவணையில் அதிகமாகப் பயிலப்படுகின்ற சொற்களிற் பல, ஆரம்பப் பள்ளிக்கூட வாசகப் புத்தகங்களின் சொல் அட்டவணையில் குறைவாகப் பயிலப்படுவனவாகவோ, அல்லது பயிலவேபடாதனவாகவோ இருக்கின்றன என்பதை நான் முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன். மிகவும் விரிவாகவுள்ள சொற்பயில்வு அட்டவணை ஒன்றைத் தயார் செய்தால், இப்பொழுது பயில்வ மிக்கனவாகத் தோன்றும் சிற்சில சொற்கள் பயில்வு குறைந்துள்ளனவாக ஆகிவிடவும் கூடும். அப்படி ஆவது எனக்கு யாதொருவிதமான வியப்பையும் தராது. நாம் சிறிய அளவிலே, சொற்பயில்வு அட்டவணை ஒன்றைத் தயார் செய்வோமானால், அதிலே அஜாக் கிரதையினால் உண்டாகக் கூடிய ஒன்றிரண்டு சிறு பிழைகளினாலும் கூட அதன் மதிப்புக் குறைந்து மதிப்பே இல்லாது போய் விடும். ஆனாலோ, மில்லியன் கணக்காகச் சொற்களை எடுத்துக் கொண்டு அட்டவணை ஒன்றைத் தயார்செய்யும் போது, இத்தகைய சிறு பிழைகளினால் யாதொரு தீங்கும் விளைந்துவிடாது. ஆதலால், அவற்றை நாம் பொருட்படுத்தவே வேண்டியதில்லை. நாம் திரட்டிச் சேர்க்கின்ற சொல்அட்டவணையானது மிகவும் உறுதியாய் நம்பத் தக்கதாய் இருக்கும்பொருட்டு, கல்வி இலாகா டிரெக்டரின் அனுமதியின் பேரில், ஸெகண்டரி டிரெயினிங் பள்ளிக்கூடங்களிலும் எலிமெண்டரி டிரெயினிங் பள்ளிக்கூடங்களிலும் பயிற்சி பெறும் மாணவர்களின் துணையைப் பெறலாமென்று நான் எண்ணியிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு டிரெயினிங் பள்ளிக்கூடத்திலும் ஒரு பத்திரிகையிலோ அல்லது புத்தகத்திலோ அல்லது இரண்டு மூன்று புத்தகங்களிலோ உள்ள சொற்களை எண்ணும்படி ஏற்பாடு செய்ய உத்தேசித் திருக்கிறேன். இந்தப் பிரகாரம், மொத்தத்தில் எண்ணப்படும் சொற்களின் தொகை மிகப் பெரிதாக இருக்கும். ஆதலால் இந்தச் சொல்அட்டவணையானது நம்பத்தக்கதில்லை என்று யாராவது சொன்னால் அதை நாம் துணிவாக மறுக்கலாம்.

இந்தச் காரியத்தில் புத்தகாலயப் பிரசார சங்கத்தின் துணையையும், ஒத்தாசையையும் நான் நாடுகிறேன்.

தமிழ்ச் சொல் அட்டவணையானது ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஐந்தாம் வகுப்பு முடியப் படித்துமுடிந்த வயது முதிர்த்தோன் ஒரு வனது பொழுது போக்கின்பொருட்டும், அவனது அறிவைப் பெருக்கும்பொருட்டும் அவனது நிலையை உயர்த்தும்பொருட்டும் எழுதப்படும் பலவகையான தினசரிப் பத்திரிகைகள், பிற பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் ஆகிய அனைத்தினின்றும் திரட்டிச் சேர்த்த தொகுதியாகும். ஜனசமூகமானது படிக்கத் தெரிந்ததாக வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தைக் கைக்கொண்ட புத்தகாலயப் பிரசார சங்கத்தார் எந்த எந்த இடங்களிலிருந்து சொற்களை எடுத்து எண்ணவேண்டும் என்பதற்கு ஒரு ஜாபிதாவைத் தயார் செய்து கொடுப்பார்களென்று எண்ணுகிறேன். இன்ன இன்ன பத்திரிகைகள், இன்ன இன்ன புத்தகங்களிலிருந்து சொற்களை எடுத்து எண்ணவேண்டும் என்பதைக் காட்டும் அட்டவணை ஒன்றை அவர்கள் தயார் செய்து உதவுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

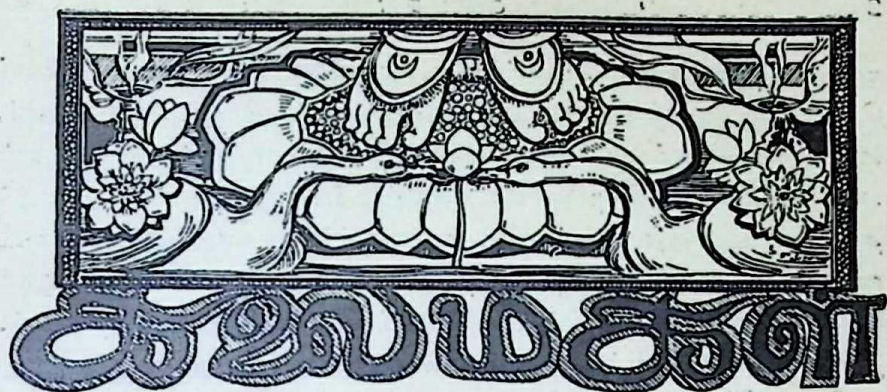
அதுவுமன்றி, இம்மாதிரியாகச் சொற்களை எண்ணிக்கொண்டு வரும்போது பலவிதமான சந்தேகங்கள் உண்டாகும். பல கேள்விகளைக் கேட்பார்கள். அவற்றுக்குப் பதில் சொல்லவேண்டி வரும். எண்ணுகிறவர்கள் அனுசரிக்க வேண்டிய விதிகள் இன்னவை என்று ஆராய்ந்து தீர்மானித்து ஏற்படுத்தவேண்டும். உதாரணமாக ஒரு காலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வினைச்சொல்லை அதே சொல்லின் மற்றொரு காலத்தைக் காட்டும் சொல்லோடு சேர்த்து ஒன்றாக எண்ண வேண்டுமா? அல்லது இரண்டையும் வெவ்வேறு சொற்களாக எண்ணவேண்டுமா? என்பது அப்பேர்ப்பட்ட கேள்விகளுள் ஒன்று. சொற்களை எண்ணுகிறவர்கள் அனைவருக்கும் நடுவில் ஒரு நடுநிலையாக இருந்துகொண்டு, அவர்களுக்கெல்லாம் மார்க்க தரிசியாய் வழிகாட்டிக்கொண்டும், பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்து அவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குச் சரியானபடி பதில் அளித்துக் கொண்டும் இருப்பதற்கு ஒருவர் வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்து அனுப்பப்படுகின்ற சொல்அட்டவணைகளை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு அவை அனைத்தையும் ஒன்றாகத் திரட்டிச் சேர்த்து ஒன்றாகத் தொகுப்பதற்கும் ஒருவர் வேண்டுமல்லவா? இப்பேர்ப்பட்டவர் ஒருவரைப் புத்தகாலயப் பிரசார சங்கமானது கொடுத்து உதவுமென்று நம்புகிறேன்.

எலிமெண்டரி பள்ளிக்கூட வாசகப் புத்தகங்களாக வழங்குகின்ற வெவ்வேறு புத்தக வரிசைகளில் காணப்படும் சொற்களின் அட்டவணைகளைத் தனித்தனியாகத் தயார் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறேன். நாம் தயார் செய்துகொள்ளும் அட்டவணைகளுள் முக்கியமாக உள்ள அட்டவணையானது, எலிமெண்டரி பள்ளிக் கூடங்களிலே ஒன்று முதல் ஐந்தாம் வகுப்புவரை உள்ள வகுப்புக்களிலே இன்ன சொற்களைக் கற்றுக் கொடுப்பது அவசியம் என்பதையாவது குறைந்த பட்சம் காட்டத் தக்கதாயிருக்கும். அந்த முக்கிய அட்டவணையோடு வாசகப் புத்தகங்களின் சொல்அட்டவணைகளை ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது அந்த வாசகங்கள் ஒழுங்காகத் தயார் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவா? அல்லவா? அல்லவாயின் எவ்வளவு தூரம் அவை ஒழுங்கற்றதும் மனம் போனவாறும் இருக்கின்றன? என்பனவற்றை நாம் தெரிந்து கொள்ள இயலும்.

மிகவும் சாமனியமான, இலகுவான, இந்த ஏற்பாட்டைப் பற்றியும், அதனால் உடனே விளையக்கூடிய நன்மையைப்பற்றியும், சொல்லவேண்டியவை யெல்லாம் இவ்வளவுதான் என்று எண்ணுகிறேன். இதைத் தவிர இதனால் உண்டாகக்கூடிய வேறு பயன்களும் உள்ளன. அவை இந்த விஷயத்திலே அபிபிரசியும் கருத்தும் உள்ளவர்களுக்கு இராமமாக இருக்கும். சொற்களைப்பற்றி அவை கேவலம் சொற்கள் அல்ல, அவை எண்ணங்களின் உருவங்கள் என்று ஒரு கூடினம் நினைத்துக்கொள்ளுவோம். சொற்கள் வெளியிடுகின்ற கருத்துக்களைப்பற்றிச் சிறிது நினைப்போம். அப்படி நினைக்கும் போது, தமிழ்ப் புத்தகங்களிலேயும் பத்திரிகைகளிலேயும் காணக்கிடக்கின்ற எண்ணங்களேதான் பிற தென்னிந்திய பாஷைகளிலும் காணலாகும் எண்ணங்கள் என்று கூறலாமல்லவா? தமிழ்ச்சொல்அட்டவணை ஒன்றானது பிற தென்னிந்திய பாஷைகளிலே—மலையாளத்திலே, கன்னடத்திலே, தெலுங்கிலே, உரியாவிலே, உருதுவிலே—மொழிபெயர்க்கப்படுமாயின் அதேதான் அந்த அந்தப் பாஷைகளின் சொல்அட்டவணையாகவும் இருக்கும். ஸெகண்டரி பள்ளிக்கூடத்திலே படிக்கும் மாணவன் ஒருவனுக்கு வேண்டிய ஆங்கிலச் சொற்கள் யாவை எனில் அவனுக்குச் சாதாரண மாய் மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களை நித்தியப்படியாக வெளியிடுவதற்கு வேண்டிய சொற்களே யன்றி, ஆங்கில நாட்டுப் புத்தகங்களில் காணும் எண்ணங்களுக்கு உரிய சொற்களல்ல. அவனுக்கு வேண்டிய சொற்களெல்லாம் அவன் வாழும் தென்னாட்டிலே உள்ள எண்ணங்களை வெளியிடக் கூடிய சொற்கள்தாம் அல்லவா? இவ் வெண்ணங்களை அவன் சாதாரணமாகத் தன்னுடைய தாய் மொழி

மூலமாகவே வெளியிட்டிருவதுதான் இயல்பு. ஆதலால் தமிழ்ச் சொல் அட்டவணையானது ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்படுமாயின், தென்னாட்டினன் ஒருவனுக்கு இன்றியமையாத ஆங்கிலச் சொற்கள் எவை என்பதை அது நன்கு காட்டக்கூடிய, உறுதியான, நம்பத்தகுந்த வழிகாட்டியாயிருக்கும். அமெரிக்காவில் தயார் செய்யப்பட்ட ஆங்கிலச்சொல் அட்டவணையானது அதே அளவில் நமது நம்பிக்கைக்கு உரியதாகாது. இவை யாவும் உடனே கிடைக்கும் பிரயோஜனங்கள் அல்ல; சற்று நாள்படக் கிடைக்கின்றவையே. இந்த ஏற்பாட்டின் நேரான உத்தேசம் என்னவென்றால் தமிழ்ப் பாஷையில் எழுத்தறிவை ஸ்தாபிக்கவல்ல சொற்கள் யாவை என்பதை நிர்ணயிப்பதும், இதுவரை வெளிவந்துள்ள வாசகப் புத்தகங்கள் அப்பேர்ப்பட்ட சொற்களை எவ்வளவுதூரம் காட்டாமல் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்து கொள்ளுவதுமே யாகும்.

இந்த ஏற்பாடானது புத்தகாலயப் பிரசாரசங்கத்தின் நன்மதிப்பையும், ஆதரவையும், துணையையும் பெறும் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

சத்திமுற்றப் புலவர்

சி. கு. நாராயணசாமி முதலியார்

தேனினும் இனிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களைத் தித்திக்குமாறு பாடவல்ல சத்திமுற்றப் புலவர் சோழநாட்டுத் திருப்பதி கருள் ஓரெண்ணையுடையதும், பன்னிரண்டு ஆண்டுகட்கோர் முறை மகாமகம் நிகழும் குடந்தைப்பதி யென்னும் சும்ப கோணத்திற்குத் தென்மேற்கில் நான்குமைல் தூரத்தில் உள்ளதும், திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாருக்குச் சிவபெருமான் முத்துப் பந்தர் அளித்ததும், “பூவா ரடிச்சுவ டென்மேற் போறித்துவை”, “இம்மையுன் றுளேன்றன் நெஞ்சத் தேழுதிவை” என அப்ப ரடிகள் தமது திருவாயால் தேவாரம் பாடியருளியதுமான திருச் சத்திமுற்றத் திருத்தலத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டிருந்தார். இப்புலவர் இயற்பெயர் இன்னதென அறியக்கூடவில்லை. இப் பாவலர் செம்பாகமான செஞ்சொற்கவினைத் திறம்பெறப் பாடும் ஆற்றலும், கண்ட சத்தி பாடும் வன்மையும் மிகப்படைத்துக் கலைமகளார் பேரன்பிற்குரியராய் விளங்கினார். எனினும், வறுமைப் பிணியால் மெத்தவும் நொந்து சித்தம் வருந்தியிருந்தார். புலவர் கள் வறுமையால் நலிவது பதிவு. ஆயின், அவர்கள் நீடிய காலம் அவ்வறுமைத் துன்பத்தில் ஆழ்வதில்லை. ஆனதால், இவர்க்கு நற் காலத்தின் அறிகுறியாகப் புதிய நினைவு ஒன்று மனத்தில் உதித்தது. அஃது, ஆலவாய்ப் பெருமானுக்கு அன்பனும், தமிழ் கேட்டுருகும் சிந்தையனும், தனது மனங்களிக்கப் பாடும் புலவர் வறுமையை அறவே யொழிக்கும் ஈகையாள்ளுமான பாண்டியன் ஒருவன், சிவ ராசதானியான மதுரை மாநகரில் அரசு செய்கின்றான் எனப் பல் லோரால் சொல்லக் கேட்டுத் தமது நல்குரவை அவன்பாலடைந்து

நாசப்படுத்த வேண்டு மென்பதே. அவ்வெண்ணத்தின்படி புலவர் சோழநாடு நீங்கிப் பாண்டி நாட்டு மதுரையம்பதி சென்றடைந்தார். அப்போது மாலைக்காலம் நெருங்குகின்ற சமயமாயிருந்தது. அரசன் அரண்மனையை அடுத்த புலவர், பாண்டியனைக்காண உள்ளே துழைந்தனர். அங்கிருந்த அரண்மனை காப்பாளர் புலவரது அழுக்காடையையும் வறுமைக் கோலத்தையும் கண்டு உள்ளே செல்லல் ஆகாதென வழிமறித்துத் தடுத்து வெளியிற் கொணர்ந்து விடுத்தார்கள். தமது விதியை நினைந்து மனம் நொந்தபுலவர், 'மாறனைக் காணும் வழியாது?' என்ற சிந்தனையுடன் பாண்டியன் கோயில் நீங்கி ஊரின் கண்ணுள்ள அம்பலம் ஒன்றிற் சென்று, தரையே பாயாகவும் கையே தலையணையாகவும் வைத்துச் சயனித்துக்கொண்டு நெடுநேரம் பலவாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது நாரை யொன்று தமது தலைக்குமேல் பறந்து கத்திக்கொண்டு சென்றது. அக்குரலைக்கேட்ட புலவருக்குத் தமது மனைவியின் நினைவு தோன்ற, தமது தீனநிலையை அவளுக்கு அறிவிக்க வெண்ணி, கிள்ளைவிடு தூது, வண்ணவிடு தூது என்ற முறையில் நாரைவிடு தூதாக அப்பறவையை முன்னிலைப்படுத்தி, அகவற் பாகில் அடியில்வரும் கவியை அழகுபெறச் சித்திரித்துப் பாடினர் :

“நாராய்! நாராய்! செங்கா ஞாய்!

பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன

பவனக் கூர்வாய்ச் செங்கா ஞாய்!

நீயுநின் பேடையுந்

தென்றிசைக் குமரி யாடி வடநிசைக்

காவிரி யாட வேருவி ராயின்

சத்திமுற் றத்து வாவியிற் சென்று

நனைசுவர்க் கூரைக் கனைகுரற் பல்வி

வாவுபார்த் திருக்குமேம் மனைவியைக் கண்டேம்

கோமான் வழுதி கூடன் மன்றத்

தாடையின்றி வாடையின் மெலிந்து

கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்

காலது கொண்டு மேலுறத் தழீஇ

அலகு திறந்த பல்வின குதிப்

பேழைசெய் பாம்பென வுயிர்க்கும்

ஏழை யானனைக் கண்டன மெனுமே.”

(தமிழ் நாவலர் சரிதை)

சொல்லழகும் பொருட்செறிவும் இன்சுவையும் நிரம்பிய இவ்வினிய பாடலை நகர் சோதனையின் பொருட்டு மாறுவேடத்துடன்

அப்பொழுது ஊரம்பலத்தில் மறைந்து கொண்டிருந்த பாண்டியன் கேட்டு, நீண்ட நாளாக நாரையின் மூக்கிற்கு உவமை தேடியும் விளங்காது வருந்திக் கொண்டிருந்த தனக்கு உவமை விளங்கியதற்கு மெத்தவும் சித்தம் களித்துத் தனது ஐயந்தெளியப் பாடிய அருந்தமிழ்ப் புலவருக்குத் தகுதியான பரிசளித்துக் கௌரவிக்க வேண்டுமென மனத்தினுட்கொண்டு, புலவரை அடையாளங்காணும் நிமித்தம், தான் மேலே போர்த்துக் கொண்டிருந்த பொற்சரிகைப் போர்வையை அப்புலவர்மீது போர்த்துவிட்டு அரண்மனை அடைந்தான்.

புலவர் கால்நடையின் களைப்பாலும், பசியின் வாதனையாலும், வாடையின் மிகுதியாலும், மிகவும் அயர்ந்திருந்தார். அத்தகையினர்க்கு எதிர்பாராது தம்மீது போர்க்கப்பட்ட கனத்த பட்டாடை நித்திரைக்குப் பெரிதும் உதவியாயிருந்ததனால், பொழுது புலர்ந்ததையும் அறியாது நன்றாக உறங்கினார். அரண்மனையடைந்த வழி விடிந்ததும் எழுந்து தனது ஏவலாளர் சிலரை விளித்து, ஊர் அம்பலத்தில் வந்துள்ள புதிய புலவரை அழைத்து வருமாறு செய்து, அவரது வறுமை யென்னும் வன்பினியை நன்றாகுணர்ந்து, அஃது அகலுமாறு அவரை அரண்மனையில் வைத்து நன்றாகப் போஷித்து வரும்படி உத்தரவிட்டு, புலவர் அறியாவண்ணம் அவரது பிறப்பகத்தைப் புதிய மாளிகையாகக் கட்டுவித்து, அதில் பொன்னும் மணியும் பொருளும் பொற் பட்டாடைகளும் மற்றும் பல சாமான்களும் பொலியுமாறு நிறைத்துப் பின்னர் புலவரை அழைத்துத் தனது அருகிருத்தி அவர் வாயால் அருங்கவிகள் பல கேட்டு, அகமிகமகிழ்ந்து, அவர் விருப்பந் தணிய வெகுமதி அளித்து ஊர் செல்ல விடையளித்தான்.

வெகுமதி பெற்ற புலவர், மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து விரைந்து சத்திமுற்றம் சேர்ந்து தமது வீடு காணாது திகைத்தார். அது சமயம் தமது மனைவி வெளிவரக்கண்டு, அவளால் தமது புது மாளிகைக்கு அழைத்துப் போகப்பட்டார். மனைவி தனது கணவன் பழையநிலை மாறிப் புதிய வடிவு கொண்டெய்தியதற்கு மெத்தவுங்களித்து, அவர் ஊர்விட்டகன்ற பின்னர் பாண்டியனது ஏவுதலால் எல்லாச் சம்பத்துக்களும் இனிது எய்தியதையும் சவிஸ்தாரமாகக் கூறித் தமது புதிய மாளிகையையும் சுட்டிக் காட்டினள். தாம் எதிர்பாராது தம்மை அடைந்த அவ் வரும்பெரும் சம்பத்

துக்கள் அனைத்தையும் புலவர் கண்டு மிகவும் அதிசயித்து ஆகம்
பூரித்துப் பாண்டியன் தமிழின்பால் கொண்ட காதலுக்கும் அதனைக்
கற்றவர்பால் வைத்த பேரன்புக்கும் மேலும் மகிழ்ந்து,

சட்டளைக் கலிந்துறை.

“ வெறும்புற் கையுமரி தாய்க்கிள்ளை சோரவென் லீடுகெட்டேன்
எறும்புக்கொ ராற்பத மில்லைகண் டாயென் னிருங்கலியின்
குறும்பைத் தூத்துங் குடிதாங் கியைச்சென்று கூடியபின்
தெறும்புற்கொல் யானை கவளக்கொள் ளாமைத் தெவிட்டியதே ”

(தமிழ் நாவலர் சரிதை)

என்ற கனியால் அவன் பெருங்கொடையைப் பெரிதும் பாராட்டி
இனிது வாழ்ந்திருந்தார்.

இச்சம்பவம் உண்மை யென்பது சோழமண்டல சதகச்
செய்யுளாலும் உறுதிப்படுகின்றது. அச்செய்யுள் வருமாறு :

“ நினையுங் கழற்காற் சிலம்பலம்ப நின்ற பெருமா னிலைபாடிப்
பனையின் கிழக்கு பிளந்ததெனப் பவளக் கூர்வாய் நாரையென்றே
புனையு முதனூற் சத்தி முற்றப் புலவ னமுது புசித்தாற
வனையு மதரத் தமிழ்வாடை மணக்குஞ் சோழ மண்டலமே.”

இலக்கியம்

முராஞ்சியூர் முடிநாகராயரும் பாரத காலமும்

ஸ்ரீவை. எம். எஸ். ராமானுஜம்

சில மாதத்திற்குமுன், யாழ்ப்பாணத்தினின்று முகிழ்க்கும் 'ஆர்த்ரா' என்னும் ஆங்கில ஆராய்ச்சிப் பத்திரிகையில் ('A Critical Study of Purananuru') என்று மகுடமிட்டு, ஸ்ரீமான் டாக்டர் பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் அவர்கள் புறநானூற்றின் 2-வது பாட்டைப் பற்றிய ஒரு சிறந்த ஆராய்ச்சி எழுதியிருந்தனர். அது இக்காலத்தில் தமிழ்பிமானிகளுக்குப் பெரிதும் பயன்படத்தக்கது எனல் மிகையாகாது; எனினும் அதைப் படித்த பொழுது என்மனதில் உதித்தெழுந்த சில எண்ணங்களையும் தமிழ் மக்களுக்கு அறிவிப்பான் வேண்டி இங்கு எழுதுகின்றேன்.

புறநானூற்றில் இப்பொழுது 2-வதாகக் காணப்படும் செய்யுள் முராஞ்சியூர் முடிநாகராயர் பெருஞ்சோற்றாதியன் சேரலாதனைப் பாடியதென்பது யாவரும் அறிந்த விஷயமே. இவர் தலைச்சங்க காலத்தில் உள்ளவர் என்று கூறுவதற்குரிய பல ஆதாரங்கள் உள. மேலும் பெருஞ்சோற்று உதியனை முன்னிலைப் படுத்திப் பாடிய முடிநாகரும், தலைச் சங்கத்து வாழ்ந்த முடிநாகரும் ஒருவரேயென்பது இரண்டிடங்களிலும், 'முராஞ்சியூர்' என்பது அப் பெயர்க்கு இணைக்கப்பட்டிருப்பதை நோக்குறி இனிது போதரும். இப் பெருஞ்சோற்று உதியன் பாரதப்போர் முடியுந்துணையும் பாண்டவர் சேனைக்கு உணவளித்த அருஞ்செயல்,

“அலங்குளைப் புரவி யைவரொடு சினைஇ

நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை

யீராம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்

பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்”

என்று முடிநாகராயர் முன்னிலைப் படுத்திப் பாடியதால் விளங்கும். எனவே இவ்விருவரும் சமகாலத்தவர் என்று சொல்லற்கு

ஒருவித ஐயப்பாடு மில்லை. இவ் வுதியன் பெருஞ்சோறு வழங்கிய தண்ணாரியை அகநானூற்றில்,

“மறப்படைக் குதிரை மாறா மைந்திற்
றுறக்க மெய்திய தொய்யா நல்விசை
முதியிப் பேணிய உதியஞ் சேரல்
பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை யிரும்பல்
கூனிச் சுற்றங் குடியிருந் தாங்கு”

என்று மாமூலனாகும்,

“ஓரைவ ரீரைம் பதின்ம ருடன்றெழுந்த
போரிற் பெருஞ்சோறு போற்றாது தானளித்த
சோன் பொறையன் மலையன் நிறம்பாடிச்
காட்செய் குழலாட வாடாமோ ஊசல்
கடம்பெறிந்த வாபாடி யாடாமோ ஆசல்”

என்று சிலப்பதிகாரம் வாழ்த்துக் காதையில் இளங்கோவடிகளும் பாடியிருத்தல் நோக்கத்தக்கது. இவ்வுதியனும் புறநானூற்றில் கூறப்படும் உதியனும் ஒருவனே என்று கொள்ளற்கு ஒரு தடையு மில்லை.

புறநானூற்றில் பாடிய முரசஞ்சியூர் முடிநாக்ராயர் புலவர்களி லெல்லாம் பழமை உடையவராகத் தெரிதலால் அப்பழமை ஒன்றே அவரைப் பாரத காலத்தவரெனக் கொள்ளச் சிறந்த ஏதுவாயிருக் கின்றது.

ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர், “அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பங்கமும்” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில், சங்கத்தவ ராக வான்மீகனார், மார்க்கண்டேயனார், கேளதமனார் ஆகிய இவர் களைக் கூறுகின்றார். இவர்களும் பாரதகாலத்தி லிருந்தவர்களே. புறநானூற்றில் 358-ம் பாட்டு வான்மீகனாரால் எழுதப்பட்டது. 355-ம் பாட்டு, மார்க்கண்டேயனாரால் வரையப்பட்டது. இனி கோதமனாரைப்பற்றிச் சிறிது பார்ப்போம். புறநானூற்றில் 366-ம் பாடலொன்று பாண்டவர்கள் முன்தோன்றலாகிய தருமபுத்திரனை, “அறவோன் மகனே” என்று விளிக்கின்றது. இதைப்பாடியவர் கோதமனார். இப்பாடல் இடையிடையே சிதைந்து கிடக்கின்றது. பாரதகாலமே தலைச்சங்க காலமாகும் என்பதை இப்பாடலினின்று அறியலாம்.

இனி, பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றாம் பத்தைப் பாடினவர் பாலைக் கோதமனார். நச்சினுர்க்கினியர் கூறிய கோதமனாரே இவர் என்று கோடற்கு இப்போது கிடைக்கும் ஆதாரங்கள் பல.

பதிற்றுப் பத்தில் பாலைக் கோதமனார் புகழ்ந்து பாடும் 'பல்யாணைச் செல்கெழுகுட்டுவன்' ஒரு சேரன். இவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் தம்பி. இவ்விருவரும் உதியன் சேரனின் பிள்ளைகள். இதனைப் பதிற்றுப்பத்து 2, 3-ம் பத்துக்களின் பதிகங்களால் தெளிக. உதியஞ் சேரல் பாரதப் போரில் பாண்டவர் பக்கம் நின்று அவர்கள் படைக்கு, 'பெருஞ் சோற்று மிகுபதம் அளித்த' சேரன் எனவே, பல்யாணைச் செல்கெழுகுட்டுவன் பாரதகாலத்தை யொட்டி வாழ்ந்தனன் என்பது தானே அமையும். குட்டுவனைப் பாடிய பாலைக் கோதமனாரும், அறவோன் மகனைப் பாடிய கௌதமனாரும் சமகாலத்தவராகத் தெரிவதால் இவ்விருவரும் ஒருவரே யென்ற கூற்று வலியுறுகின்றது. மேலும் குட்டுவனை முழுவதும் பாலைத்திணையிலேயே பாடி யிருப்பதால் இவருக்குப் பாலைக் கோதமனார் என்ற மறுபெயர் ஏற்பட்டிருக்கின்றதே யொழிய வேறில்லை. உதியஞ் சேரல் மக்களின் செயல்கள் கடைச்சங்கப் புலவர்களால் அப்பொழுதிருந்த சேரர்களுக்கு ஏற்றிப் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும், பல்யாணைச் செல்கெழுகுட்டுவனைக் குமட்டுர்க் கண்ணனார் பாடிச் சவர்க்கம்பெற்றதாக வழங்கப்படும் கதைகடைச்சங்க காலத்தில், "நான்மறையாளன் செய்யுட்கொண்டு, மேனிலை யுலகம் விடுத்தோ னாயினும்" என்று சிலப்பதிகாரத்தில் பழைய கதையாக வழங்கப்பட்டு வருவதால் விளங்கும்.

உதியஞ்சேரலின் மூத்த மகனாகிய இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனைக் குமட்டுர்க் கண்ணனார் பதிற்றுப்பத்து 2-ம் பத்தில் பாடியிருக்கிறார். இவர் காலத்தில் பேர்பெற்ற வள்ளல், கௌரவர்க்கு அருந்துணையாய் நின்ற அக்ருரன் என்ற யாதவன். இவனைத் தலையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன் எனக் கூறுவர். "போர்தலை மிகுத்த ஈராம் பதின்மரொடு, துப்புத்துறை போகிய துணிவுடை யாண்மை, அக்குரன் அணைய கைவண் மையே" எனக் குமட்டுர்க் கண்ணனார் பாடுவதிலின்று அக்ருரன் தலைச்சங்க காலத்திலேயே பிரசித்தி பெற்றானென்பது புலப்படும்.

பல்யாணைச் செல்கெழுகுட்டுவனைப் பாலைக் கௌதமனார் மூன்றாம் பத்தில், "மதியுறழ் மரபின் முதியரைத் தழீஇ" என்று பாடுகிறார். இவ் வரியைக் குறித்து ஸ்ரீமான் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் எழுதியிருப்பதை ஈண்டுத் தருகிறேன் : "இவ்வடியில் வந்த 'முதியர்' என்னுஞ்சொல் பாண்டவரைக் குறிப்பதாகும். பல்யாணைச் செல்கெழுகுட்டுவன் காலத்தில் பஞ்சவர் வயோதிகம் பெற்று விளங்கினமையால் அப் பெயர் பெற்றவராவர். பாண்டவருக்கு 'முதியர்' என்னுஞ் சொல் தொன்றுதொட்டு உண்

டென்பது அகநானூற்றில் மாமூலர் பாடிய, 'மறப்படைக் குதிரை மாறாமெந்திற், றறக்க மெய்திய தொய்யா நல்லிசை, முதியர்ப் பேணிய உதியஞ் சேரல்' என்புழியும் பயின்றிருத்தல் காண்க. அம்முதியர் என்னும் பெயர் பாண்டவரையே குறிக்குமென்பதை, அதற்கு விசேடணமாக 'மதியுறழ் மரபின்' என்னும் பதங்கள் புணர்க்கப் பட்டிருத்தலே நன்கு விளக்கும். இவ்விசேடணப் பதங்களின் பொருள், 'சந்திரனெடு பொருந்திவரும் வமிசத்தவராகிய முதியர்' என்பதாம். தந்தையாகிய உதியஞ் சேரல் பாண்டவரைப் பேணியது போல, அவனது இளையமகனாகிய குட்டுவனும் போற்றின மையால் அவன் செய்கைகளுள், 'மதியுறழ் மரபின் முதியரைத் தழுவினதும்' ஒன்றாக வெடுத்துப் புகழப்பட்டதென்க." இவைகளினின்று உதியஞ் சேரலின் பிள்ளைகளாகிய, இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனும், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனும், இவ்விருவரையும் முறையே பாடிய குமட்டூர்க் கண்ணனாரும், பாலைக்கொத மனாரும் பாரதயுத்தம் நிகழ்ந்ததை யொட்டி வாழ்ந்தனர் என்று கொள்ளல் ஒருதலை.

பாரத யுத்தம் நடந்த காலத்தைப்பற்றி பலர் பலவிதமாக அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். பழுத்த ஆராய்ச்சியின் பயனாக ஸ்ரீமான் வி. கோபாலையர் அவர்கள் தக்க பதினொரு காரணங்கள் காட்டி கி. மு. பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்ட்தான் பாரதயுத்தம் நடந்தகால மென்று நிர்ணயித்துள்ளார். இது சரியாயின் 32 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பாரதயுத்தத்தை யொட்டி முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், வான்மீகனார், மார்க்கண்டேயனார், குமட்டூர்க் கண்ணனார் முதலியவர்கள் தலைச்சங்க காலத்திலிருந்தனர் என்று முடிவு கட்டலாம். முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதனைப் பாடியதால் இவ்விருவரும் ஒரே காலத்தவராகத்தான் இருத்தல் வேண்டும். எனவே பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதனும் அவனைப் பாடிய முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும் பாரத காலத்திலேயே இருந்தோர் என்பதும் காணக்கிடக்கின்றது.

“அலக்குளைப் புரவி மைவரொடு சினேஇ

நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை

யீனாம் பதின்மரும் பொருதுகனத் தொழியப்

பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்!”

என்னும் பாட்டில் சொல்லப்பட்டிருக்கும், 'ஐவர்', 'ஈனாம் பதின்மர்' என்பன முறையே பாண்டவரையும் கௌரவரையும் குறித்து நிற்கின்றனவே ஒழிய வேறு ஒருவரையும் குறிக்கவில்லை யென்பதே இக் கட்டுரையின் முடிவு.

தஞ்சை ஸரஸ்வதி மஹால்

ஆர். கிருஷ்ணராவ் பான்ஸ்லே—முத்து ஐயங்கார்

“இந்தியாவிலுள்ள புத்தகசாலைகள் எல்லாவற்றிலும் தஞ்சை அரசருடைய புத்தகசாலையே மிகமிக முக்கியமாகக் குறிப்பிடத் தக்கது.” (என்சைக்கிளோபீடியா பிரிட்டானிகா)

இந்திய சரித்திர சாசனக் கமிஷன் அங்கத்தினர்களை வரவேற்ற பொழுது, குவாலியர் சமஸ்தான உள்நாட்டு மந்திரி ஸ்ரீமத் காசா சாகிப் பாவார் பின்வருமாறு கூறினார்:—

“பெருமை தங்கிய இக்கமிஷன் முதன்முதல் ஒரு சுதேச சமஸ்தானத்திற்கு வந்தது தேசசரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு ஊக்கத்தை யளிப்பதுடன், சுதேச சமஸ்தானங்களும் இந்துதேச சரித்திர சம்பந்தமாகப் பெரிதும் உதவி புரியக்கூடும் என்பதையும் நிரூபிக்கும்.” இக்கூற்று உண்மையே. முன் ஒரு சுதேச சமஸ்தானமாக விருந்த தஞ்சாவூர் அரண்மனைப் புத்தகசாலையில், மாதவ சுவாமி, ராமபண்டிதர், மேருசுவாமி, கங்காதரர் முதலிய மகாராஷ்டிர ஆசிரியர்களின் நூல்களும், பல கையெழுத்துப் பிரதிகளும் இருக்கின்றன. ஸம்ஸ்கிருதம், தமிழ் இரண்டிலும் எழுதப்பட்ட ‘சிவ பாரதம்’ என்ற நூல் ஒன்று உள்ளது. சிவாஜியின் சரித்திரத்தையும் அவர் முன்னோர்களின் வரலாற்றையும் கூறுவதால் இது முக்கியமானது. இந்திய சரித்திர கால நிர்ணயத்திற்குப் பெரிதும் பயன்படக்கூடிய பல பிரதிகள் அங்கு உள. இந்நூல்களில் சில, அதிகமாக விவாதிக்கப்படும் மகாராஷ்டிர சரித்திர காலங்களில் சில வற்றைத் தக்க ஆதாரங்களுடன் விளக்கி நிர்ணயிக்க உதவியாக இருப்பதால், இவை மிகவும் முக்கியமானவை. மகாராஜா சிவாஜி பிறந்த தேதியைத் தீர்மானிக்க இவைகளும் பயன்படுகின்றன. 1930-ம் வருஷம் மார்ச்சுமாதம் பூனாவில் நடந்த சிவாஜியின் முன்னுற மாண்டு விழாவில், சென்னைச் சர்வகலாசாலைப் பிரதிநிதியாகச்

இந்திய சரித்திர சாசனக் கமிஷன், பாட்னா, 1930 லு டிசம்பர்மீ, வெளியிட்ட அறிக்கையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது; மொழிபெயர்த்தவர் முத்து ஐயங்கார்.

சென்ற நான், 'மகாராஜா சிவாஜி பிறந்த தேதி' என்னும் விஷயமாகப் படித்த கட்டுரையில் இவ்விஷயத்தை விளக்கி இருக்கிறேன். மேல் குறிப்பிட்ட சிவபாரதம் என்ற அரிய நூல் கவிந்திர பரமானந்த ரால் ஆக்கப்பட்டது. தஞ்சை அரண்மனைப் புத்தகசாலையில் ஸம்ஸ்கிருத ஏட்டுப்பிரதிகளின் கருத்தை உரைக்கும் புத்தக ஜாபிதாவில் 7-வது பாகத்தில் 4225 என்ற இலக்கமிட்டு இந்தூல் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்புத்தகசாலை நூல்களெல்லாவற்றிலும் இதுவே பழமையானது. 1630-ம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் 19-ம் தேதி சிவாஜி பிறந்தாரென இது கூறுகிறது. சிறிது கணக்கிட்டால், சகாப்தம் 1551, சகல் வருஷம் பங்குனி மாதம் கிருஷ்ண பக்ஷ திருதியையே இத்தினமென் றறியலாம்.

இப்புத்தகசாலை மனத்தைக் கவரக் கூடிய ஒரு ஸ்தாபனம். ஒரு சிறு அறைக்குள் அளவிடவொண்ணச் செல்வத்தை உடையது. ஸ்க்லெஸ்விக் ஹோல்ஸ்டீன் பிரின்ஸ் ப்ரெடரிக் எச். எஸ். எச். கவுண்ட் நோயர் (H. S. S. Count Noer, Prince Frederick of Schleswig-Holstein) என்பவர், இப்புத்தகசாலையைப் பற்றி ஒரு விரிவான வரலாறு எழுதித் காலஞ்சென்ற பிரபஸர் கோல்டுஸ்டூக் (Professor Goldstucker) என்பவரிடம் கொடுத்து, இதன் முக்கியத்தை முதன் முதல் ஐரோப்பிய ஆராய்ச்சியாளருக்கு அறிவித்தார். ஆனால் இதன் பெருமை முழுமையும் 1871-ம் வருடம் வரை அறியப்படவில்லை. அக்காலத்துச் சென்னை கவர்னர் நேப்பியர் பிரபு (Lord Napier) முன் தஞ்சையில் ஜில்லா ஜட்ஜு வேலை பார்த்தவரும், இந்திய பாஷைகளில் மேதாவியுமான டாக்டர் ஏ. லி. பர்னல் (Dr. A. C. Burnel) என்பாரை நியமித்து அப்புத்தகசாலையை ஆராயச் செய்தார். நேப்பியர் பிரபுவுக்கு நல்ல அறிவும், இந்தியாவின் பழைய சரித்திரத்தில் ஆர்வமும், சிரத்தையும் உண்டு. டாக்டர் பர்னல் சொல்வதுபோல், இக்குணங்களே ஆராய்ச்சியாளருடைய மனத்தில் நேப்பியர் பெயரை ஒரு ரூபகப் பொருள் போலப் பதியவைக்குமென்பதற்கு ஐயமில்லை. இப்பொழுது தென்னிந்தியாவில் உள்ள சாசனங்களை அவரே காப்பாற்றி வைத்தார். இவைகளை ஆராய்வதற்கு அவர் அமைத்த வேலைக்குறிப்பு ஜாபிதா மிகவும் மேன்மையானது; அதன் படியே அங்கு வேலை நடந்து வருகிறது. தஞ்சாவூர்ப் புத்தகசாலை 'உலகிலேயே மிகப் பெரிது; முக்கியமானது' என்று டாக்டர் பர்னல் வருணிக்கிறார். இதில் அரிய உபயோகமான புத்தகங்கள் பல உள்ளன. இவைகளில் பலவற்றைப்பற்றி ஒருவரும் அறியார். கிடைத்தற்ரிய பல நூல்களும் இங்கே உள்ளன. பொதுஜனங்களுக்குத்

தெரியாத பல மேல்காட்டுப் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன என்று 1920-ம் வருடம் அங்குச் சென்று பார்வையிட்ட டாக்டர் தாமஸ் என்பவர் (Dr. Thomas Ph. D.) குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இப் புத்தகசாலை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றெனச் சிகாகோ சர்வதலாசாலை ஸம்ஸ்கிருத பிரபஸர், மிஸ்டர் வால்டர் ஸ்காட் (Walter Scott, Professor of Sanskrit, Chicago University) என்பவர் கூறுகிறார். இப்புத்தகசாலையைப் போல வேறொன்று அமைக்கக் குறைந்தது 50,000 பவுன் செல்லுமென்பது டாக்டர் பர்னலின் அபிப்பிராயம்.

கி. பி. 1675-ம் ஆண்டுவரை தஞ்சையை ஆண்ட ஆந்திர நாயக்க மன்னர்களும், பின் அங்கு ஆண்ட மகாராஷ்டிர அரசர்களும் முந்நாறு ஆண்டுகள் புத்தகங்கள் சேகரித்தனர். அவைகளின் கூட்டமே இப்பொழுதிருக்கும் புத்தகசாலை. புத்தகங்கள் பல்வேறு இடங்களிலிருந்து பெறப்பட்டன ; பல் வேறு மதிப்புள்ளன. சில ஓலைப் பிரதிகள் முற்றாலத்தைச் சேர்ந்தவை. ஆனால் சென்ற நூற்றாண்டிலும் இந்த நூற்றாண்டிலுமே அதிக நூல்கள் சேகரிக்கப்பட்டன. ஸம்ஸ்கிருதப் பிரதிகள் முழுமையும் மகாராஷ்டிர மன்னர்களே திரட்டினர். 1820-ல் இருந்து 1830-க்குள் காசி சென்ற சரபோஜி மகாராஜா பல புத்தகங்கள் சேகரித்து வந்தார். அவருக்குப்பின் ஆண்ட சிவாஜிபரசரும் சில நூல்கள் சேகரித்தார். மகாராஷ்டிர மன்னர்கள் கல்வியிலும், கலைகளிலும் நல்ல ஞானமுள்ள வர்கள் ; கல்வியும், கலையும் வல்லுநர்களை முதலில் வெகுமானித்த பின்னரே ராணுவ வீரர்களையும், அரசியல் நிபுணர்களையும் அவர்கள் வெகுமானிப்பது வழக்கம். 'தஞ்சைப் போஜன்' எனப் பெயர் பெற்ற ராஜா ஷாஜிநாலத்தில், தஞ்சாவூர், கல்வித்துறைகளில் தென்னிந்தியாவுக்குத்திலகம் போன்றிருந்ததென்பது 'தஞ்சை மராட்டிய மன்னர்கள்' (Maratha Rajas of Tanjore) என்னும் நூலால் அறியக் கிடக்கிறது.

ஓலையிலும் கடிதத்திலும் எழுதப்பட்ட 30,000 புத்தகப் பிரதிகள் இங்குள்ளன. சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் ஸம்ஸ்கிருத பிரபஸர் பி. பி. எஸ். சாஸ்திரி (Professor P. P. S. Sastri, B. A. (Oxon), M. A.) அவர்கள், அங்குள்ள ஸம்ஸ்கிருத புத்தகங்களுக்கு ஜபிதாக்கள் பிரசுரித்திருக்கிறார். இவைகள் மிகவும் மேலானவைகளென்றும், தாம் சேர்த்துவரும் கீழ்காட்டுப் புத்தகங்களுடன் இவைகளையும் சேர்த்திருப்பதாயும், இவைகளிலுள்ள விஷயங்களால் தமக்குப் பலவகைப் பயன்களுண்டாயின

என்றும், ஸர். ஜி. ஏ. கிரியர்சன் (Sir. G. A. Grierson) என்பார் கூறுகிறார். சாஸ்திரி அவர்கள், இப்பெயர் பெற்ற புத்தக சாலையின் ஒரு முக்கிய பாகத்தை ஆராய்ந்து முடித்ததற்காகக் கேம்பிரிட்ஜ் சர்வகலாசாலைப் பிரபஸர் ராப்சன் (Professor Rapson) என்பார் அவருக்குத் தம் பாராட்டலைத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

இப்புத்தகசாலையிலிருக்கும் புத்தகத்திரளின் மதிப்பு அதிக யிங்கத்தக்க தென்றும், படிப்பதற்கே அரியனவாகவும் அனேகவித எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்டனவாகவுமுள்ள கையெழுத்துப்பிரதிகளின் பெயர்களைக் குறிப்புக்களுடன் ஜாபிதா எடுத்தல் மிகக் கடினமானவேலை யென்றும், ஆனால் ஜாபிதாக்களை முடித்தால் அவை தொகுத்தோருக்கு மிக்க புதுமைக் கொடுக்கக்கூடியவை என்றும், ஆகஸ்போர்டு சர்வகலாசாலையில் இப்பொழுது போடன் சமஸ்கிருத பிரபஸராயிருக்கும் எப். டபிள்யூ. தாமஸ் (F. W. Thomas, Boden Professor of Sanskrit, Oxford University) என்பார் பிரபஸர் சாஸ்திரிக்கு எழுதியுள்ளார். இங்குள்ள புத்தகசாலை மிகவும் முக்கியமான தென்றும், புத்தகங்களைத் தொகுப்பிக்கத் தொடங்கியது மகிழ்ச்சிக்குரிய செயலென்றும், பஞ்சாப் சர்வகலாசாலை உபசான்சலர், மிஸ்டர் ஏ. ஸி. ஊல்னர் (Mr. A. C. Woolner) என்பார் அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

தஞ்சை மகாராஷ்டிர மன்னர்களின் அரசியல் சம்பந்தமான சாசனங்கள் இப்பொழுது ஸரஸ்வதிமஹால் புத்தகசாலையில் பத்திரப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ், ஆங்கில பாஷைகளிலும், மகாராஷ்டிர பாஷை மோடி எழுத்திலும் இவை வரையப்பட்டவை. இவை கடிதக்கட்டுகள் அல்லது ஒலைக்கட்டுகள். 2124 கடித தஸ்தாவேஜித் கட்டுகளிலிருந்தும், 1074 ஒலைச்சுருள்களிலிருந்தும், 1601 சிறுசிறு சிப்பங்கள் அல்லது கட்டுகளாகவிருந்த கடிதங்கள் அல்லது தனி ஒலைகளிலிருந்தும் இச்சாசனங்கள் பிரித்தெடுக்கப்பட்டன. இவை, ராஜா பிரதாபசிம்மன் (1740-63) கால முதல் அரண்மனை ரிசீவர் (Palace Receiver) காலமாகிய 1918 வரையுள்ள 178 வருஷங்களைப்பற்றியவை. மகாராஷ்டிர மன்னர்களுக்கிருந்த ஸ்தாவர சொத்துக்களையும், அரசியலின் தின நியதிகளையும் இவை கூறுகின்றன. ஜம்தர்கானா, போதிமால், ஜாக்கர்கானா, கோட்டியம், ஜீரத்தானா, தட்டிமால், வதுலிமால், சங்கீதமால், ஸரஸ்வதிமால் முதலிய அரசமாளிகைகளைப்பற்றிய சாசனங்களும் இருக்கின்றன.

1929-30-ம் வருஷத்திய தஞ்சைப் புத்தகசாலைப் பரிபாலன அறிக்கையிலிருந்து கீழ்க்கண்ட விஷயம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது :

“மோடி எழுத்து மகாராஷ்டிர பாஷையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் அநேக கையெழுத்துப் பிரதிகளுக்குக் குறிப்பு ஜபிதா தயாரிக்கவேண்டும் ; ஆனால் பணமில்லாமையால் உடனே இவ்வேலை பைத் தொடங்குவதற்கில்லை.”

தஞ்சை அரண்மனை ரிசீவர் ஆபீஸைப்பற்றி இப் பாஷையில் எழுதப்பட்ட சில சாசனங்கள் உள்ளன. இவை, மேலைத் தஞ்சை ஜில்லா ஜட்ஜு கோர்ட்டில், 1929-ம் வருடத்து ஓ. எஸ். 3-ம் நம்பரில் கமிஷனர் பதவி வகித்த கௌரவக்காரியதரிசி அவர்களால் படிக்கப்பட்டு ஒழுங்காகப் பிரித்து வைக்கப்பட்டன. மகாராஷ்டிர மன்னர் ஆட்சியின் சரித்திரம், பரிபாலனம், கல்வி, நகரசுத்தம் முதலிய சம்பந்தமான பலவிஷயங்களை இவை அறிவிக்கின்றன. முத்ரித சபை, தர்மசபை முதலிய ரீதிஸ்தல நிதழ்ச்சி விஷயங்களும் இவைகளிலுள்ளன. இவைகளிலிருந்து அறியக் கிடக்கும் விஷயங்களின் தன்மையைக் கீழ்க்கண்ட கமிஷனரின் அறிக்கை நன்கு விளக்கும்:—

“சரித்திரம் அல்லது பொதுஜன விஷயங்களைப் பற்றிய சாசனங்கள் இடையிடையே கிடைத்தன. 9-வது தலைப்பின் கீழுள்ளவை பல விஷயங்களைப் பற்றியவை. 1620-ல், தஞ்சை நாயக்க மன்னரிடமிருந்து ஓர் இனாமத்து நாமாவுடன் தரங்கம்பாடியையும் அருகேயுள்ள சில கிராமங்களையும் டேனியர்கள் பெற்றார்கள். 1845 வரை அவர்கள் அங்கேயே வசித்தனர். அவ்வருஷம் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பனியார் அவ்விடங்களை டேனியரிடமிருந்து விலைக்குவாங்கினர். (காலஞ் சென்ற, டி. வெங்காசாமி ராவ் எழுகிய தஞ்சை ஜில்லா மான்யுவலில் 124-ம் பக்கம் பார்க்க.) தஞ்சை மன்னர்களுக்கு டேனியர் கப்பம் போன்ற ஒரு தீர்வை செலுத்தி வந்தனர்.

“பிரிட்டிஷாரும் 1852 வரை இதைச் செலுத்தினர். முதல் பரணில், மேல் தட்டில், முதல் கட்டில் 44-57 என்ற இலக்கமிட்ட சாசனங்களில் மேற்சொன்ன வரி செலுத்தப்பட்டதற்கு ஆதரவு உள்ளது. கடைசிமன்னரான, சிவாஜி யாசரின் பிறந்த நாள் தெரியவில்லை. ஆயினும் அவரது செளளக்கிரியைபைச் சொல்லும் கடிதங்களிலிருந்து பிறந்த தேதியை ஒருவாறு ஊகிக்கலாம். அவரது பல விவாகங்கள், பட்டாபிஷேகம், மரணம் என்பவைகளைத் தெரிவிக்க

கும் கடிதங்களும் உள்ளன. அவருக்கு முந்திய சில அரசர்களைப் பற்றிய விஷயங்களை அறிவிக்கத் தக்க சாசனங்களும் உள்ளன. அவ் அரசர்கள் தங்களுக்குரிய அரசியல் கடமைகளை முக்கியமாகக் கருதினர் என்பதைச் சில கடிதங்கள் காட்டுகின்றன. சரபோஜி மகாராஜா, கோட்டைக்கு வெளியேயுள்ள சேவப்பநாயக்கன் குளத்தையும், கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் சிவகங்கைக் குளத்தையும் சீர்ப்படுத்தி அவற்றால் நகரத்திற்கு ஜலவசதி ஏற்படுத்தியதும், பெரிய குளத்திலிருந்து சிறியகுளத்திற்குவரும் வாய்க்காலில் நீரை வடிகட்டுவதற்கோ வேறுஎதற்கோ ஜல குஸ்திரம் என்ற ஒரு யந்திரம் அமைத்ததும், சுழிவு ஜலம் வெளியேறத் தஞ்சைத்தெருக்களில் சாக்கடைகள் அமைத்ததும், நகரைச் சுத்தமான நிலையில் வைத்திருக்க முனிசி பாலிடி போன்ற நகர பரிபாலன சபை ஒன்று ஏற்படுத்தியதும், பிறவிஷயங்களும் சாசனங்களில் காணப்படுகின்றன. முத்திரை சபை முதலிய பெயர் பெற்ற நீதிஸ்தலங்கள் பல ஏற்பட்டிருந்தன. அக்கால நீதி விவகாரங்களின் போக்கை ஆராயவிரும்புவோருக்கு அச்சபைகளின் விவகாரங்களைச் சொல்லும் சாசனங்கள் பெரிதும் பயன்படும். வேத பாடசாலைகள், கலைகளைக்கற்பிக்கும் பள்ளிகள், இப்பொழுது 'தஞ்சைச் சரபோஜிமகாராஜா ஸரஸ்வதி மகால்புத்தக சாலை' என வழங்கும் புத்தகசாலை முதலிய பல ஸ்தாபனங்களை அமைத்து நடத்தியதைப் பற்றிச் சொல்லும் பல கடிதங்கள் இருக்கின்றன. தஞ்சை மன்னர்களும், கிழக்கிந்தியக் கம்பனியாரும் நாட்டெல்லேயிலும் கடற்சரையிலும் சுங்கமும், பொருள்தீர்வையும் வசூலித்ததைப் பற்றிய சாசனங்கள் உள்ளன. அந்நாட்டில் ஹைதர் அலி போருக்கு வந்த காலத்து, திருவாரூர் ஸ்ரீ தியாகராஜஸ்வாமி, மன்னார்குடி ராஜகோபால்ஸ்வாமி, காஞ்சிபுரம் காமாட்சி அம்மன் இவர்களின் விக்கிரங்களும் வேறு பல தெய்வங்களின் விக்கிரகங்களும் பாதுகாப்பின் பொருட்டுத் தஞ்சைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. 29-ம் இலக்கப் பரணில் மேல் தட்டிலுள்ள 1466 என்ற இலக்கமுள்ள கட்டில் 1-வது உபவிலக்கமிட்ட கடிதத்தில் தஞ்சைக்கு வந்த இவ்விக்கிரகங்களுக்குச் செய்த மரியாதைகள் சுண்டிருக்கின்றன. 1820-ம் வருஷத்தில் நாகபட்டினத்தில் நடந்த முத்துக் குளித் தலைப்பற்றித் தமிழில் எழுதப்பட்ட ஓர் அறிக்கையுள்ளது. 1886-லிருந்து 1905 வரை பற்பல நாட்களில் வெளிவந்த போர்ட்டு செயின்ட் ஜார்ஜ்-கெஜட்டும், தஞ்சை ஜில்லா கெஜட்டும் சில அரை குறையாகவும், சில பூர்த்தியாகவும் உள்ளன. இவைகளும் வேறு பொதுஜன விஷயசாசனங்களும் ஒரே பகுதியாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வரிய சாசனங்களின் இலக்கங்களும், கட்டு

களும், அவைகள் இருக்கும் பரணும், இடமும் சாசனப்பகுப்பு அறிக்கையில் 11-வது வரிசையால் அறியலாம்.”

மேல் கூறப்பட்ட முக்கியமான சாசனங்களால் வழக்கில் கஷ்டிக் காரர்களுக்கு ஓர் உபயோகமுமில்லாததால் அவைகளைப் புத்தக சாலைக்கு அளித்து விடவேண்டுமெனக் கௌரவகாரியதரிசி ஜில்லா ஜட்ஜைக் கேட்டுக்கொண்டார்; ஜட்ஜும் ஆமோதித்து அப் படியே அளித்தார். மோடி எழுத்தாலான இச்சாசனங்கள் 27 கட்டுக்களாகக்கப்பட்டுப் புத்தகசாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை நன்கு படித்து ஆராயத்தக்கவை; ஆனால் இப்பொழுது பணமில்லாமையால் இவ்வேலையைத் தொடங்க இயலாது. இவை களைத்தவிர, தஞ்சைக் கலெக்டரிடமும், தஞ்சைச் சமஸ்தான காரியக் காரரிடமும் (Political Agent) சரித்திரம், வேறு பலவிஷயம் இவை சம்பந்தமான மகாராஷ்டிர சாசனங்களிருப்பதாகக் கருதக் காரணமிருக்கிறது. இவைகளையும் படித்துப் பகுத்தால், ஆராய்ச்சி யாளருக்குப் பெரிதும் பயனுண்டு.

சரித்திரம்

தீபேத்திய தேசத்து ஆசாரப் பழக்கங்கள்

எம். பி. எஸ். துரைசாமி முதலியார்

‘தீபேத்’ என்ற சொல்லுக்குத் தீபேத்பாஷையில் ‘உயர்ந்த பீடபூமி’ என்று அருத்தம். உலகத்திலுள்ள தேசங்களில் கடல் மட்டத்தைவிடச் சுமார் 15,000 அடி உயரமான சமதளமான தேசம் இது. இத்தேசம் நம் இந்தியாவுக்குவடக்கு எல்லையாகிய இமயமலைத் தொடர்ச்சிக்கு வடக்கே உள்ளது. இந்தத் தேசத்திலிருந்துதான் நம் இந்தியாவின் பெரு நதிகளாகிய வர்தா, கங்கை, பிரமபுத்ரா முதலிய நதிகள் உற்பத்தியாகின்றன. இந்தத் தேசத்தில் மழை சொற்பமாகத்தான் பெய்கிறது; ஏனெனில் இந்தப் பீடபூமியைச் சுற்றி உலகத்தில் எல்லாம் மிகவும் உன்னதமான மலையாகிய இமய பருவதம் இருப்பதால் அம்மலைகள் ஆகாயத்திலுள்ள ஈரத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளுகின்றன. ஆகையால் இத்தேசத்தில் வாயுவின் அழுத்தம் (atmospheric pressure) மிகவும் சொற்பமாயிருக்கிறது. ஸ்பெயின் தேசத்து ராஜதானியாகிய காஸ்டைல் (Castile) பீடபூமியின் மத்தியிலுள்ள மாட்ரிட் என்ற நகரில் 10 அங்குல மழை பெய்கிறது. ஆனால் அந்தத் தேசத்தில் அதே அகூஷத்தி (latitude) உள்ள கோயம்பிரா என்ற நகரில் 100 அங்குல மழை பெய்கிறது.

தீபேத்தியர்கள் பேசுகிறபாஷை தீபேத்து பர்மாத் தொகுதியைச் சேர்ந்தது. இப்பாஷை புத்த சந்நியாசிகளின் உதவியினால் கிறிஸ்து பிறந்த ஏழாம் நூற்றாண்டில் தொம்மிசம்போதனால் எழுதப்பட்டு வழங்கிவருகிறது. இந்தத் தேசத்தை ஐரோப்பியர்கள் புதை பொருளுள்ள நாடென்றும், இதை அடைவது மிகவும் கஷ்டமான காரியமென்றும் கருதினர். ஆகவே கிறிஸ்து பிறந்த 1253-ம் வருஷத்தில் இருந்த பிரஞ்சு தேசத்தாராகிய கில்லியூம் பெனசேயர் (Guilleume Boucheir) நாள்முதல் மேல் நாட்டிலிருந்து அநேகர், இந்தத் தேசத்திலிருந்ததாக எண்ணிய

தங்கத்தைக் கொண்டுபோக வந்து வண்டி வண்டியாய்க் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்.

இந்தத் தேசத்தில் பிரயாணஞ் செய்வது மிகவும் கஷ்டமான காரியம். அப்படி யிருந்தும் வைதிகர்கள் இத்தேசத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கும்போது கண்ட இந்நாட்டினது பழக்க வழக்கங்களைப் புராணிக சங்கத்தார் பத்திரிகையில், பின்வருமாறு ஒரு யாத்திரிகர் எழுதுகிறார் :

தீபேத்தியர்கள் ஓர் இடத்தில் குடியிராமல் அங்கங்குச் சென்று குடியேறி வாழ்கின்றார்கள். அவர்களில் சிலர் பார்வைக்கு வாலில்லாக் குரங்குகள் போலக் காணப்படுகிறார்கள். நாகரிகம் கொஞ்சங்கூடத் தெரியாமல் நடவடிக்கைகளிலும் காட்டுத் தன்மை பொருந்தியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மிகவும் அசுத்தமாயும், நிறம் பெரும்பாலும் அட்டைக்கரியாயும் இருப்பதுடன், சிலர் புது மாதிரி நிறத்துடனும் இருக்கிறார்கள். அரசியர்கள் மாதிரி இடது காதில் பெரிய வளையங்களை அத் தேச புருஷர்கள் அணிகிறார்கள். அந்நாட்டு ஸ்திரீகள் பேய்பிசாசுகளை விரட்டுவதற்காக முத்து மாலைகளையும் பவளங்களையும் விலையுயர்ந்த ரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற தலைப் பாகைகளையும் அணிவதுடன், கஸ்தூரி மான்களின் கொம்புகளைக் கழுத்து ஆபரணமாகவும் அணிந்து அவ்வாபரணத்தில் மந்திர சக்தியடங்கிய தாயத்தையும் கட்டிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஜெபமாலை பளுவான 108 மணிகள் கோத்துச் செய்யப்பட்டது. இது கழுத்திலணியப் படுகிறது. அவர்களுக்குத் துணிகளைச் சலவை செய்கிற வழக்கமில்லாததால் உடைகள் அசுத்தமாகவே இருக்கும். நம் நாட்டார் அவர்களைப் பார்க்கும்படி நேரிட்டால் அருவருப்பே அடைவார்கள். உபயோகிப்பதற்கு முன்னும் பின்னும் சாப்பிடும் பாத்திரங்களைச் சுத்தஞ் செய்வது இல்லை. அவர்கள் கலங்கள் அழுக்காயும் மாவு ஒட்டியவையாய் மிருக்கும். அவர்கள் பற்களை அழுக்கினால் கறுப்பாக்கிக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் உடைகள் வெகு காலத்திய அழுக்குப் படிந்து தோல் போல மிகவும் கரடுமுரடாக இருக்கும். அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள் இப்படியிருக்க அவர்களுடைய மூடபக்தி அழுக்கிலும் கொழுப்பிலும் ஊன்றியிருக்கிறது; ஆனால் அவர்களுடைய மத குருக்கள் சுத்தமாய்த்தானிருக்கிறார்கள். இறைச்சிகளைப் பச்சையாகவும் உலர்த்தியும் தின்கிறார்கள். சாப்பிடும் உணவு பதார்த்தங்களைப் பொரிப்பதில் அவர்களுக்குப் பிரியமில்லை. சமையல் செய்வது அபூர்வம். ஆனால் சமையல் செய்வதாயிருந்தால் வேக வைத்து உண்பதுதான் வழக்கம். மரஞ்செடிகளின் வேர்களையும், யாக்பசு,

ஆடு, குதிரை முதலியவற்றின் உலர்த்தின எருக்களையும் வீறகாக உபயோகிக்கிறார்கள். துருத்தியின் உதவியைக் கொண்டு தீ மூட்டுகிறார்கள். ஒரு காட்டுக் கழுதையைக் கொண்டு விட்டால் அதைத் துண்டு துண்டாக வெட்டித் தங்கள் கூடாரத்தில் அடுப்பை விட்டு வெகுதூரத்தில் சேமித்து வைத்துக்கொண்டு நீண்ட காலம்வரை அது மிகவும் ருசிகரமாயிருக்கிற தென்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுடைய உணவுப் பொருள் வகையில் மிகவும் முக்கியமானது வெண்ணெய். அதை வீடுகளிலும் சந்தியாசிரமடங்களிலும் விளக்குகளுக்கு எண்ணெயாகவும், சுவர்களில் பூவேலை செய்யவும், பிரானிகளின் உருவமைக்கவும் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். அத்தேசத்து வேலையாட்கள் வெண்ணெயையும் உப்பையும் சேர்த்து ஒருவிதமான பானம் செய்கிறார்கள்; ஆனால் பாலை ஒருகாலும் அவர்கள் அருந்துவதில்லை. ஏனெனில் அதை ஒரு விதமான மூத்திரமெனக் கருதுகிறார்கள். பொரித்த கோதுமை மாவையும் ரொட்டியாகச் செய்து சாப்பிடுகிறார்கள். அவ்விடத்திலுள்ள யாப்பசுவின் விலாவெலும்புகளைக் கரண்டிகளாக உபயோகிக்கிறார்கள். அவர்கள் மதுபானம் செய்வதுண்டு.

தங்கள் தங்கள் ஆடு மாடுகளுக்கு எங்கெங்கே பயிர் பச்சை காணப்படுகிறதோ அங்கங்கே சென்று கூடாரமடித்துக் கொண்டு அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். சட்டைப்பையில் புகையிலை, கத்திகள், எலும்புக் கரண்டிகள், தங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரம் இவைகளை எல்லாம் போகும் இடங்களுக்கெல்லாம் கூடவே கொண்டு போகின்றார்கள். இப்படித் தேசமெல்லாம் சுஞ்சாரம் செய்வதால் அந்த தேசத்துப் பெண்கள் முகத்தில் வெடிப்புண்டானால், அதை மறைக்கக் கருப்பட்டி பூசிக்கொள்வது வழக்கமாயிருக்கிறது. இது பார்ப்பதற்கு மிகவும் அருவருப்பாயிருக்கும். அவர்களுக்குக் கூடாரமடிக்க வசதியான இடங்கள் நன்றாய்த் தெரியும். அவர்களுடன் போகிற ஆயிரக்கணக்கான ஆடுமாடுகள் கல்வளைகளிலிருக்கிற அற்பமான புல் தினுசுகளை மேய்ந்து கொண்டு அத்தேசத்தில் வாழ்வது மிகவும் ஆச்சரியமானதுதான்.

நம் நாட்டில் வழங்கும் பஞ்சாங்கத்தையோ சீன தேசத்துப் பஞ்சாங்கத்தையோ அனுசரியாமல் துருக்கி தேசத்தில் வழங்கும் பஞ்சாங்கத்தையே அவர்கள் அதுஷ்டித்து வருகிறார்கள். அவர்கள் பஞ்சாங்கத்தில் நாலு வருஷத்திற்கு ஒரு தடவை வருஷத்தை லீப் வருஷமாகப் பாயித்து ஒரு நாளைக் கூட்டிக் கணக்கிடுவதுண்டு. ஆனால் சீன தேசத்தில் வழங்கும் பஞ்சாங்கத்திற்கு இது ஒரு வருஷம் பிந்தியே இருக்கின்றது. அவர்கள் நாட்களை எண்ணுகிற விதம் விரோதமானது. அவர்கள் பஞ்சாங்கத்தில் ஏழாவது நாளை

இரண்டு தடவை கணித்தலும், பத்தாவது நாளைக் கணியாமல் பதினேராவது நாளைக் கணித்தலும், அதிருஷ்ட தினங்களைத் திருப்பி எண்ணுதலும், சகுன விவராதமான நாட்களை எண்ணுது விதேதலும் வழக்கமா யிருக்கின்றன.

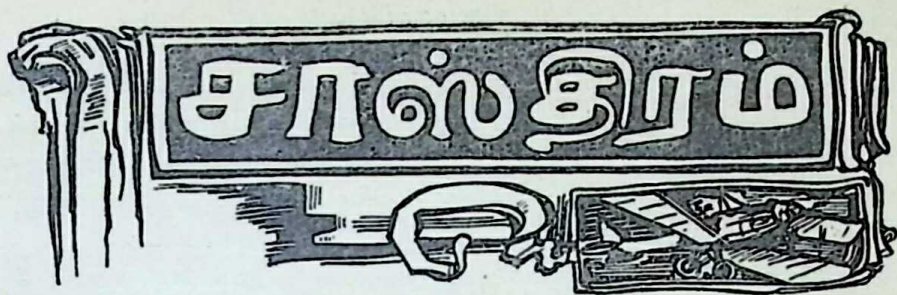
அவர்களில் ஆண் பெண் அடங்கலும் திடகாத்திரர்களாய் இருக்கிறார்கள். ஆண்கள் தாடிவளர்ப்பதில்லை. ஆண்களும் பெண்களும் ஒரே மாதிரி ஆடை அணிகிறார்கள். ஆகையால் தூரப் பார்வையால் ஆண் பெண் என்று நிச்சயிப்பது அந்நியருக்கு மிகவும் கஷ்டம். அவர்கள் தலை மயிரை வெட்டுவதில்லை. 1911-ம் வருஷத்தில் சீன தேசத்தில் நடந்த குழப்பத்திற்குமுன் சீனர்கள் கொண்டிருந்த பழக்கத்தைப் போலவே அவர்களும் தலையில் முன் பாகத்தில் தலைமயிரைச் சடையாகப் பின்னித் தொங்கவிடுகிறார்கள்.

ஒரு தேசத்தில் ஆண்கள், பெண்களைப் பார்க்கிலும் எண்ணிக் கையில் அதிகமாயும், தளர்ந்த உணர்ச்சியும் ஊக்கமுமுடையவராயும் இருந்தால் ஒரு பெண் பலபுருஷர்களை ஒரே காலத்தில் கணவர்களாகக் கலியாணஞ் செய்வது வழக்கமாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிழ்ச்சி மலைத்தேசங்களில் முக்கியமாகக் காணப்படுகிறது. இந்தத் தேசத்தில் ஆண்களில் பலர் சந்நியாசிகளாக இருந்தாலும், பெண்கள் ஆண்களின் தொகையில் மிகவும் குறைந்தவராக இருக்கின்றனர். இதனால் இத்தேசத்தில் பெண்கள் பல புருஷர்களைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளுகிற வழக்கம் இருந்து வருகின்றது. பொதுவாக ஒரு குடும்பத்தில் சீரேஷ்டபுத்திரன் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளுகிறான். 2, 3 மாதங்கள் கழிந்த பிறகு அடுத்த சகோதரர்களுக்கும் அவள் மனைவியாக ஆகிறார்கள். இந்த நாட்டில் தாரமிழந்தவனுக்கு வயது வளர்ந்த பையனிருந்தால் அவனுக்கு மனைவியான மருமகளை மாமனாருக்கும் மனைவியாகிறான். ஒரு வன் ஒரு விதவையைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளும் காலத்தில், அவனுக்கு வயதான புத்திரர்களிருக்கும் பசுஷத்தில், அந்த விதவை புத்திரர்களின் மனைவியாகவும் கருதப்படுகிறாள். பிரான்சு தேசத்து நூலாசிரியரும் நோபல் சம்மானத்தைப் பெற்றவருமான ரோமைன் ரோலண்ட் என்பவர் (Romain Roland) விவேகானந்தர் சரித்திரத்தைப்பற்றி எழுதும்போது தீபேத்தியருக்குள் நடக்கும் பல புருஷ வாழ்க்கையைப்பற்றிய ஒரு சம்பவத்தைக் கூறுகிறார். விவேகானந்த சுவாமிகள் தீபேத்து தேசத்தில் வசிக்குங்காலையில் அங்குள்ள ஒரு குடும்பத்தில் விருந்தினராய் யிருந்தபோது தீபேத்தில் நடக்கும் கலியாண வழக்கத்தைக் கண்டித்துப் பேசினார். அந்தக் குடும்பத்தில் ஆறுசகோதரர்களுக்கு ஒரே மனைவிதான் இருந்தாள். அவர்கள் நூதன சிஷ்யர்களாக அமைந்தவர்களென்ற உற்சாகத்தில் சுவாமி

கள் அச்சகோதரர்கள் அனுஷ்டித்து வந்த பொதுமனைவி வழக்கத் தின் திங்குகளை விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொல்லிக் கண்டிக்கையில், அவர்களில், ஒருவர், “என்ன சுயநலம்! குருவே! ஒரு பெண்ணை ஒருவன் தனக்கே வைத்துக்கொள்ளும் சுயநலம் என்ன அக்கிரமம்!” என்று பதிலளித்தான். இதனால் நம் நாட்டில் சரியெனத் தோன்றுவது அந்நாட்டில் தப்பாகக் கருதப்படுகிறது என்று தெரிகிறது; அவர்களின் நீதி நெறியின் தத்துவம் நன்கு விளங்குகிறது.

அத்தேசத்தில் வட இந்தியாவிலிருந்து கிளம்பின புத்த மதமே நிலைநின்று வருகிறது. அத்தேசம் மலைப்பிரதேச மாகையால், அங்கங்கே கற்களைக் குவியலாக்கி அவைகளின் மத்தியில் ஒரு ஸ்தம்பம் ரட்டுச் செம்மண்ணால் பூசியும், அதில் பல வர்ணத் துணிக் கந்தைகள் கட்டியும் பூசிக்கிறார்கள். சிலசில பாறைகளில் புத்த மதத்திலுள்ள மந்திரப் பிரார்த்தனைகள் செதுக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அத்தேசம் மிகவும் குளிருள்ள தாகையால் சுவாமியை அருச் சிக்கப் பூக்கள் கிடைப்பது மிகவும் அருமை. ஆகையால் ஒவ்வொரு பிரயாணியும் தான் போகும்போது ஒவ்வொரு கல்லை எடுத்துக் கொண்டுபோய் அவ்விடத்தில் பூக்களுக்குப் பதிலாகப் போட்டு விட்டுப் போவது வழக்கம். பாறைகளிலும், வீடுகளிலும், ஆலயங் களிலும் பிரார்த்தனைச் சக்கரங்களை (prayer wheels) அவை களைச் சுற்றும் கைப்பிடிகளுடன் காணலாம். அச்சக்கரங்கள் காற்றி னாலும், ஜலத்தினாலும் சுற்றுவதைப் பார்க்கலாம். அவைகள் சுற்றும்போது அத்தேசத்தார்கள் கொடிகளை ஆட்டிக்கொண்டும் மந்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டும் கடவுளைத் துதிக்கிறார்கள். இதைக் கேட்கும்போது யந்திரத்தால்கூடக் கடவுள் வழிபாடு நடக்கிறது என்று நாம் ஆச்சரியப் படுவோம்.

குரியன் அஸ்தமித்த பிறகு அத்தேசத்திலுள்ள பாறைகள் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாகத் தோன்றும். அப்போது யாரும் ஒரு வேலையும் செய்கிறதில்லை. எல்லோரும் அந்த மைதானத்தில் கூடிப் பூமியில் முழங்கால் படியிட்டு மாலைத் தொழுகையை மிகவும் உருக்கமாகப் பாடுவார்கள். இளவேனிற காலத்தில் அவர்கள் திரு விழாக் கொண்டாடுகிறார்கள். அச்சமயத்தில் லாமாக்களாகிய சந்நி யாசிகள் அலங்காரமான பட்டாடைகளை உடுத்திக் கொண்டும் ஆச்சரியப்படக் கூடியதும் பயங்கரமானதுமான தலை வேஷத்துடன் கூடியும் அவ் வற்சுவங்களில் வந்து ‘ஓம் மணிபத்மேஹும்’ என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்துப் பிரார்த்தனைச் சக்கரத்தின் அறிகுறியை விளங்குகிறார்கள். அதன் அருத்தம் ‘தாமரைப் புஷ்பத்தின் மாணிக்கமே, ததாஸ்து,’ என்பதாம்.

நமது சாஸ்திரங்களும் ஆராய்ச்சியும்

எஸ். ஜி. எஸ்.

“ஐயா, தோட்டக்கிருஷி எப்படி செய்வது என்பது எங்களுடைய ராஜ்யத்தில் ஒருவருக்கும் தெரியாது. மரமோ, செடியோ கொடியோ புல்பூண்டோ யாதொரு விருகூ பேதத்தையும் நாங்கள் கண்டதில்லை. ஆனால் எங்களிடம் அநேக விதமான திவ்யபுஷ்பங்கள் மாத்திரம் உண்டு. உங்களுக்குக் காண்பிக்கிறோம்” என்று சொல்லக் கூடியவர் நம்முடைய இந்தியர் தாம். அநேக சாஸ்திரங்களில் துட்பமானதும் ஆச்சரியப்படக் கூடியது மான உண்மைகளை நம்முடைய கிரந்தங்களில் காணலாம். ஆனால் எந்தமார்க்கத்தில் ஆராய்ச்சி செய்ததனால் அவ்வுண்மைகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன வென்றோ, இனிமேலும் புதிதாய்க் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென்றால் எந்த மார்க்கத்தில் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமென்றோ யாதொரு புஸ்தகத்திலும் சொல்லி யிருப்பதாக வெளிப்படவில்லை. இங்ஙனம் எழுத்தில் காணாமற் போனாலும், குருசிஷ்ய பரம்பரையாக வாக்கால் தெரிந்து கொண்டாவது இக் காலத்தில் மற்றவர்களுக்கு இவ்விஷயத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு ஏற்ற நிபுணர்கள் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. நம்முடைய சாஸ்திரங்களில் மொழிபெயர்த்து அச்சிடப்பட்டுச் சாதாரண மாகக் கிடைக்கும் புஸ்தகங்களை வாசித்தால் ஆராய்ச்சி செய்தல் என்கிற ஒருகலை இருப்பதாகவே விளங்கவில்லை. ஆனால் முன்னோர்கள் செய்த ஆராய்ச்சியின் பலனைமட்டும் அநேக இடத்தில் காணலாம். அதன்மேல் நாம் சொல்வது என்னவென்றால்: “இதை விருத்திசெய்ய இயலாது; இதன் உண்மையைத் துணியவும் இயலாது; ஆனால் இவைகளை மறப்பது நம்முடைய சக்தியிலிருக்கிறது; அதை விரைவில் செய்வோம். ஸ்வயார்ஜ்ஜித மென்பது எங்களால் இல்லை. ஆனால் பிதிரார்ஜ்ஜிதத்தை அழிப்பதில் நிபுணர்கள் நாமே” என்பதே; அப்படியே செய்தும் ரூபிக்கிறோம்.

ஐரோப்பாவிலோ அமெரிக்காவிலோ எவ்விதமான சாஸ்திரத்தையும் ஒருவன் படிக்கத் தொடங்கினால் அந்தச் சாஸ்திரத்தின் பலனை

மாத்திரம் சமைக்கப்பட்ட ஓர் ஆகாரத்தைப்போல அவனுக்குச் செலுத்துவதில்லை. எந்த ஆராய்ச்சினால் அநேக நிபுணர்கள் அந்தச் சாஸ்திரத்தின் உண்மைகளைக் கண்டு பிடித்தார்களோ அந்தமார்ச் கத்திலேயே அதே ஆராய்ச்சிகளை அவனைச் செய்யும்படி பண்ணுகிறார்கள். வைத்தியசாஸ்திரம் படிக்க முயலுகிறவனை, “சரக சுக்ருத வாக்பட அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம் என்னும் கிரந்தங்களைச் பாராயணம் பண்ணு” என்றமாத்திரம் சொல்கிறதில்லை. முன்னோர்கள் எந்த விதமான ஆராய்ச்சிகளினால் அந்தச் சாஸ்திரத்தை உண்டாக்கினார்களோ அவைகளையே அவனும் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அப்படியவன் செய்தபிறகு அவன் அந்த உண்மைகளை அறிவதுமாத்திரமல்ல; அவைகள் உண்மையே என்பதும் அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்; இனிமேலும் புதிய தத்துவங்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கும் யோக்கியனாகிறான். இதேமாதிரி தான் பெளதிக ரசாயன சாஸ்திரங்கள் (Physics, Chemistry) முதலான மற்றச் சாஸ்திரங்களும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்தில் இம்மாதிரியே மேல்காட்டுச் சாஸ்திரங்கள் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகின்றன. அந்த நந்தவனங்களில் அதே மாதிரி கிருஷிசெய்து ஸர். லி. வி. ராமன், ஸர். ஜே. லி. போஸ் முதலானவர்கள் புதிய புஷ்பங்களை வளர்த்து உண்டாக்க, அவைகளுடைய வாஸனையில் மற்ற இந்தியர்களும் மனம் மகிழ்கிறார்கள். ஆனால் இந்தியாவின் சுதேச சாஸ்திரங்களிலோ ஆராய்ச்சி மார்க்கமென்பதே விளங்காமல் உள்ளதையும் இழந்து கொண்டிருக்கிறோம். இதனால் உண்டாகும் பலன்கள் இரண்டு. ‘ஞானம் முழுவதும் தெய்வத்தால் ஒரு சமயத்தில் ஒரு தக்க சிஷ்யருக்கு நேரில் கற்றுகொடுக்கப்பட்டது. அந்தச் சிஷ்யர் எழுதிய புத்தகம் முழுவதும் உண்மை. அதில் உண்மை முழுவதும் அடங்கியிருக்கிறது. அதில் பரீகஷ்செய்யவோ விருத்திசெய்யவோ இனி மேல் யாதொன்றும் கிடையாது. அந்தப் புஸ்தகத்தைப் பாராயணம் செய்வது மாத்திரம்தான் வேண்டியது’ என்று சிலர் இருந்து விடுகிறார்கள். இந்த மாதிரி பத்தியில்லாத மற்றவர்கள் பிரத்யக்ஷமாக வழங்கும் மேல்காட்டுச் சாஸ்திரங்களின் உண்மைகளால் மனம் கவரப்பட்டு, நமது சாஸ்திரங்கள் முழுவதையும் கவனிக்காமல் இருந்து விடுகிறார்கள். அதுமாத்திரமல்ல; ‘நம்முடைய புஸ்தகங்களில் கானும் எல்லா விஷயங்களும் உண்மையில் (அல்லது, உண்மை இல்லாமலிருப்பதில்) சரி சமாளந்தான்; குட்டிச்சாத்தானுக்கு ஜபிக்கும் மந்திரமும், ஓர் தத்துவத்தின் உண்மையும் ஒரே மதிப்பைத்தான் பெறும்’ என்று எண்ணி இரண்டையுமே அலகியம் செய்கிறார்கள்.

இந்தியாவிலும் ஆராய்ச்சியில்லாமல் விசேஷமான எந்த ஞானமும் ஒருகாலத்திலும் உண்டாயிருக்க முடியாது. சாதாரணமான சிலவிஷயங்களை அனுபவத்திலேயே மனிதர்கள் அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள். தன்னுடைய உயிரைக்காப்பாற்றுவதற்காக பலப் ஆகாரங்களை உட்கொள்ளும்போது அரிசியைப் புசித்தவன் தேக பலம் அடையவும், ஊமத்தங்காயைப் புசித்தவன் மயங்கி மரணம் அடையவும், ஒன்றுநல்ல ஆகாரமென்றும் மற்றது விஷமென்றும் அனுபவத்திலேயே தெரிந்து விடுகிறது. ஆனால் ஊமத்தையிலேயைக்கொளுத்திச் சுருட்டுமாதிரி அதன் புகையைக் குடித்தால் காச விபாதி குணமாகிறதென்பது ஆராய்ச்சியினால் மாத்திரந்தான்கண்டு பிடிக்கக் கூடியது. இந்த ஊமத்தையிலைப் பிரயோகம் நம்முடைய புராதன கிரந்தங்களுள் ஒன்றிலும் சொல்லப்படவில்லை. இருந்தாலும் 'பெங்கால் டிஸ்பென்ஸரி' என்கிற சர்க்கார் பதிப்பில் 569-ஆம் பக்கத்தில் இந்தச் சிகிச்சை சுதேச வைத்தியர்கள் செய்வதென்று அறிந்து கொண்டதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதுமாதிரி சில திருஷ்டாந்தங்களை நோக்கும்போது, தன்வந்தரியோ, ஆத்ரேய மஹரிஷியோ, ஆராய்ச்சி யல்லாது வேறெந்த மார்க்கத்தினாலேயோ ஆயுர்வேதம் முழுவதும் கண்டு பிடித்தார்கள் என்று அபிப்பிராயப்படுகிறவர்கள் கூட அந்த ஆதி கிரந்தகர்த்தாக்களுக்குப் பிற்காலத்தில் சுதேசவைத்தியர்கள் ஆராய்ச்சி மார்க்கத்தில் சென்றிருக்கிறார்கள் என்பது ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதல்லவா? இதற்கு உதாரணமாக, சமீபகாலங்களில் பாங்கியர்கள் இந்தியாவுக்குக்கொண்டுவந்து கொடுத்த பாங்கிச்சக்கை, முகம்மதியர்கள் கொண்டுவந்த அபின், அம்பர், முதலான வஸ்துக்களின் ஔஷத குணங்களையும் 'பாலப்பிரகாசம்', 'பதார்த்தகுண சிந்தாமணி' முதலிய புஸ்தகங்களில் விவரித்து இருப்பதைக் காணலாம். இந்த இரண்டு புஸ்தகங்களை வாசிப்பவர் மனதில் அவைகளில் எழுதியிருக்கும் விஷயங்கள் அநேக இடங்களில் அதே காரியமாகச்செய்த ஆராய்ச்சியின் பலனே ஒழியச் சாதாரணமாகவோ, தற்செயலாகவோ உண்டாகும் உலக அனுபவமல்லவென்பது நன்றாக விளங்கும். பின்சொல்லியதையும் இந்தக் கிரந்தங்களில் விட்டுவிடவில்லை. பலாக்கொட்டையைப்பற்றிப் பதார்த்தகுண சிந்தாமணிக் காரர் எழுதுகிறார்:

“சலாக்கொட்டை யிட்டசுகந் தானுங் கருக்கும்
பலாக்கொட்டை இட்ட பலன்”

அதாவது பலாக்கொட்டையைப் புசித்தால் வயிற்றில் ஒற்றைச் சாணளவு இரும்புச் சலாக்கைச் சொருகினது போல் உபத்திரவ

முன்டாகும் என்பது. “ஓகோ, இவரும் நம்மைப்போல் வயிற்று வலிக்கார்தான் போலிருக்கிறது!” என்று வாசிப்பவர்கள் சிலர் எண்ணலாம். ஆனால் கொடிய விஷங்களைக் கூட அவை அவை களுக்கேற்ற துட்பமான அளவில் உபயோகித்தால் உன்டாகும் நல்ல பயன்களைப்பற்றி இம்மாதிரி கிரந்தங்களில் எழுதியிருப்பது ஆராய்ச்சி இல்லாமல் வெறும் நித்தியப்படி அனுபவமாக இருக்க முடியாது. இதேமாதிரியான, ஓர் உதாரணம்: ராஜ நிர்க்கண்டு என்கிற கிரந்தத்தில், இல்லவம் வேரின் குணத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறபோது, குடவினுடைய துவாரத்தில் ஏதோ வளர்ந்து தடை செய்கிற வளர்ச்சியை நீக்குமென்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அபிப்பிராயம் சரியோ, தப்போ நம்மில் நிச்சயிக்கமுடியாது. ஆனால் இதனுடைய பூர்ண அர்த்தத்தை நாம் கிரகிப்பதானால், சில வியாதியஸ்தர்களின் குடல்களை அறுத்து இந்தமாதிரி வளர்ச்சி இருந்தது அவர்களையுடைய கோவுக்குக் காரணமென்று தீர்மானம் செய்தபிறகு அம்மாதிரி வியாதியஸ்தர்களுக்கு இம்மருந்தைக் கொடுத்து அதைப்பயன்பட்டிருக்க வேண்டுமெல்லவா? இது ஆராய்ச்சி யில்லாமல் நடக்கக்கூடிய கார்யமா? அந்த ஆராய்ச்சியின் மார்க்கமோ விவரமோ எந்தச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது என்று கானமுடியவில்லையே!

ஐரோப்பாவிலோ, நூற்றுக்கணக்காக டாக்டர்கள் ஆஸ்பத்திரி களில் பிரேதங்களை அறுத்துப் பார்ப்பதையன்றிப் பரிசுடார்த்த மாக நிசபாதிசனான நாய்களையும் மற்ற மிருகங்களையும் பிடித்து அவைகளுக்கு வியாதி உன்டாக்கியும், மருந்துகளைக் கொடுத்தும், பலனைக் குறித்து கோக்கியும் தங்களுடைய ஆராய்ச்சியின் முடிவை வைத்தியப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிப் பிரசுரப்படுத்தி வருகிறார்கள். இது பாபத்தொழில் என்று சிலர் அவர்களை நிந்திக்கிறார்கள். ஆனால் அத்தகையவர்களும் தங்களுக்கே வியாதி வந்துவிட்டால் இத் தொழிலினால் தங்களுடைய டாக்டர்களுக்குக் கிடைத்த ஞானத்தின் லாபத்தை மாத்திரம் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். சில நூற்றாண்டு களுக்கு முன், மனிதர்களுடைய ஹிருதயம் இன்னும் கடிமையா யிருந்ததால் அதில் வைத்திய ஆராய்ச்சித்தொழில் இன்னும் சுலபமா யிருந்தது. அம்மாலத்துச் சட்டப்படி அநேகவிதக் குற்றங்களுக்கு, அதாவது சுமார் நூற்றுக்கதிகமாகவே, மரண தண்டனையே விதிக்கப்படும். ஆகையால் மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்ட கைதிகள் ஒவ்வோர் ஊரிலும் தாராளமாகக் கிடைப்பார்கள். தேசத்தின் அரசன் அதிச விவேகி (Enlightened Monarch) யாக இருந்தால் இந்தக் கைதிகளைப் பிரபல வைத்தியர்களிடம் பரிசுஷ்டுக்கு ஒப்பு

விக்கும்படி ஆக்களுகொடுப்பதுண்டு. அச்செய்கைக்குப் பிரமாணம் லாடின் பாஷையில் 'இழிவான தேகத்தில் பரீகைச்செய்ய வேண்டும்' என்று வசனமுண்டு. ஆகையால் அரசனுடைய மனச்சாஷிக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை. வைத்தியருக்கும் அதே அபிப்பிராயம். கைதியினுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்பதற்கு யாருமில்லை; அவசியமுமில்லை. எப்படி யிருந்தாலும் மரணம் அடையவேண்டியதுதானே? ஆனால் ஒருகால் வைத்தியர் அவனைப் பரீகைச் செய்த பின்பும் அவன் தப்பி ஜீவித்திருந்தால் அதற்குப் பின் வியாதிக்கோ மருந்துக்கோ வெகுமதியாக அவனுடைய மரணத்தண்டனை ரத்துசெய்யப்படும். இப்படிப் பலவிதமாக ஆராய்ச்சிசெய்து ஒவ்வொருவரும் தம்முடைய அனுபவத்தை மற்றவருக்குத் தெரிவித்து நாட்டில் ஞானம் சம்பாதித்திருக்கிறார்கள். இந்தியாவில் முன்னோர்கள் என்னசெய்தார்கள் என்றுகூடத் தெரியாமல், நாம் நம்முடைய புராதன புஸ்தகங்களைப்பற்றி நினைத்தல் மாத்திரம் செய்கிறோம்; சில சமயம் அதையும் மறந்து விடுகிறோம்.

தற்செயலாக மனிதர்களுக்கு ஒரு சமாசாரத்தைப்பற்றி ஞானம் கிடைப்பதுமுண்டு. ஐரோப்பாவில் ஒரு பெரிய ரசாயன சாலையில் ரசாயன திரவியங்கள் கலந்து கொதித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அவைகளின் உஷ்ணத்தை அறிவதற்காக மத்தியில் வைத்திருந்த தெர்மாமீட்டர் உடைந்து அதிலிருந்த பாதரசம் கொதிக்கும் பாத்திரத்திற்குள் சிந்திப்போகவும் உடனே அந்த ரசாயன காரியம் அதிக உக்கிரமாகவும், சீக்கிரமாகவும் பலித்தகி லிருந்து அப்பொழுது அவ்விடமிருந்த ஒரு ரிபுனர் கண்டுபிடித்த தத்துவத்தைப்பற்றி நாம் படித்திருக்கிறோமல்லவா: அதாவது ஏதோ இரண்டு வஸ்துக்களுக்கு ரசாயன பேதங்கள் உண்டாகும் போது, அதில் சம்பந்தப்படாத பாதரசத்தைப்போன்ற மூன்றாவது வஸ்து பக்கத்திலிருந்தால்மட்டுமே முன்சொன்ன இரண்டு வஸ்துக்களின் ரசாயன பேதமானது உக்கிரமாகவும், வேகமாகவும் நடந்தேறுகிறதென்பது. இந்த ஒரு விஷயம் தற்செயலாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. ஆனால் அதிலிருந்து சாஸ்திரஞ்ஞர்கள், ஆராய்ச்சி செய்து கண்டுபிடித்ததாவது சுத்த பாதரசத்தைக் காட்டிலும் பாதரசத்தின் உப்பான மர்க்யூரிக் ஸல்பேட் துணைக்கிருந்தால் பிரதானவஸ்துக்கள் இரண்டினுடைய பேதகதி விசேஷ உக்கிரத் துடன் நடை பெறுகிறதென்பது. இதேமாதிரியாக, துத்தநாகம் வேறொரு வஸ்துவுடன் கலப்பதற்குச் செப்பு விசேஷதுணை அளிப்பதென்று மேல்நாட்டார் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். இதை ஞாபகம்

வைத்துக்கொண்டு நம்முடைய கிரந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஒரு சிறிய சமாச்சாரத்தைக் கவனிப்போம். ஒரு மரத்தில் பூச்சி புழுக்கள் அதிகமாகப் பிடித்திருந்தால் ஒரு துத்தநாகக்கம்பியும், செப்புக்கம்பியும் சேர்த்து மரத்தின் அடிப்பாகத்திலுள்ள ஒரு பெரிய வேரைச்சுற்றிவைத்தால் சிலநாட்களுக்குள் அந்தப் பூச்சிகள் விழுந்துவிடுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது செப்புக் கம்பியினுடைய துணையால் துத்தநாகம் அந்த வேரிலுள்ள பதார்த் தங்கனோடு ரசாயன விதியாய்ச் சேர்ந்து மரத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டும். அப்படி யுண்டான துத்தநாகத்தின் உப்பானது மரத்திற்குக் கெடுதி செய்யாமல் அந்தப் பூச்சிகளுக்குமாத்திரம் விஷமாகச் சம்பவிக்கவேண்டும். இப்படி அந்தத் துத்தநாகத்தின் செய்கையும் அதற்குச் செப்பினால் உண்டாகும் ஒத்தாசையும் அறியாமல் ஒருவர் தற்செயலாய், ஏதோ இரண்டு கம்பிகளை வேரில் சுற்றிக் கட்டி வைக்கும்படி உபதேசித்திருர் என்று நாம் எண்ணுவதா? அல்லது இது ஆராய்ச்சி செய்யலாம் என்கிற விஷயமோ? நாம் சாதாரணமாகச் சேன்விப்புகிறதாகவிலையே. இப்பொழுதும் இந்தியாவில் சுதேச சாஸ்திரங்களில் நிபுணர்களாக எவ்வளவோ மகான்கள் இருக்கிறார்களோ, எவரேனும் இவ்விஷயங்களைத் தேடி எடுத்துச் சொன்னால் நம்முடைய இளைஞர்களும், மாணாக்கர்களும் சாஸ்திரப் பயிற்சி செய்வதற்கு இன்னுமொரு ராஜமார்க்கத்தைக் காண்பித்துக் கொடுத்ததாகுமல்லவா? உண்மையைத் தேடுவதற்கு வழி ஒன்று இல்லை; இரண்டில்லை; பலவுண்டு. ஒருவழியில் தேடிக் கிடைத்த உண்மையைக் காட்டிலும் மற்றொரு வழியில் தேடிக் கிடைத்த தத்வம் குறைவாகாது. நம்முடைய முன்னோர்களோ, இக்காலத்து மேல்நாட்டார்களோ, யாராகவிரும்பினும் ஒருவருக்குமாத்திரம் தான், அல்லது ஒரு வழியில் போகிறவர்களுக்கு மாத்திரம் தான் உண்மை சித்திக்கு மென்பதில்லை. முன்னரே யுள்ள வழிகளுக்குக் குறுக்கே நாம் ஏன் வேலிகட்டி அடைத்துவைக்க வேண்டும்?

வான சாஸ்திரத்திலிருந்து ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்: பூமி தட்டையென்பதும், நடுவில் ஓர் ஆமையாலும் நான்கு மூலைகளில் நான்கு யானைகளாலும் தாங்கப்படுகிறதென்பதும் இரத்தக்கருடைய எண்ணமென்று எச். ஜி. வெல்ஸைப் போலக் கல்வியிற் சிறந்தவர்கள்கூட நம்புகிறார்கள். ஏறக்குறைய 1500 வருஷங்களுக்கு முன்பே, ஜ்யோதிஷவிக்வான் ஆரிய பட்டர் என்பவர் பூமியானது சுமார் 25080 மைல் சுற்றளவுடைய ஒரு கோள மென்றும், பூமி தினசரி சுற்றுகிறதனுல்தான்

இரவும் பகலும் உண்டாகின்றனவென்றும், நக்சத்திரங்கள் உதித்து அஸ்தமிக்கிற தோற்றமுண்டாகிறதென்றும் நிரூபித்தார். கிரகணங்களின் உண்மையான காரணத்தையும் அவர் தெரிந்து சொல்லியிருக்கிறார். அவருக்குச் சில வருஷங்களுக்குப்பின் பிறந்த வராஹமிஹிரரும் இவ்வுண்மைகளை அறிந்து எழுதியிருக்கிறார். சந்திரன், பிறகிரஹங்கள் என்பவைகளுடைய கதியையும் அவை சுற்றிவரும் வேகத்தையும் அவர்கள் கண்டறிந்தார்கள். அவர்கள் அக்காலத்தில் செய்து கொடுத்த கணக்குகளை வைத்துக் கொண்டு தான் இப்பொழுது ஒருவேளை வான சாஸ்திரம் அறியாதவர் களாயிருந்தாலுங்கூடப் பஞ்சாங்கம் கணிக்கிறவர்கள் வரப்போகிற வருஷத்தில் கிரகணங்கள் பிடிக்கும் காலங்களை முன்னாலேயே நிர்ணயிக்கிறார்கள். ஒருவருஷமென்றால் 365 நாளும் சொச்சமும் என்று நமக்குப் பால்யத்திலேயே உபாத்தியாயர்கள் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். எதற்காக 365 நாளும் சொச்சமும் கூடியதாக ஓர் அளவு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்று திருப்பிக்கேட்டால் பதில் சொல்ல உபாத்தியாயர்களும் சிரமப்படுவார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட சுஷ்ணத்தில் பூமி அந்தரத்தில் எந்த இடத்தில் இருந்ததோ அதே இடத்திற்குச் சூரியனை ஒரு தடவை சுற்றி வந்து மறுபடியும் அடைவதற்கு எவ்வளவு காலம் பிடிக்கிறதோ அதுதான் ஒரு வருஷமாகும். அந்தரத்தில் பூமியிருக்கும் இடத்தை அடையாளம் கண்டுபிடிப்பது நக்சத்திரங்களுடைய உதவியால்தான். நம்முடைய முன்னோர்கள், ஒரு வருஷகால மென்பது (Siderel year) 365 நாள், 6 மணி, 12 நிமிஷம், 34 ஸெகண்ட் என்று கணக் கிட்டார்கள். அது 365 நாள், 6 மணி, 9 நிமிஷம், 9'6 ஸெகண்ட் என்று இப்பொழுது கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். பூர்வீகர்கள் ஒருவருஷகாலமென்று கண்டுபிடித்ததில் மிகவும் சிறிதான பிழை தானிருக்கிறது. இப்படி ஒருபிழை இருப்பதிலிருந்து இவ்வறிவானது தெய்வமேவந்து உபதேசித்துப் போன விஷயமில்லை யென்றும், இதுமனிதர்களுடைய ஆராய்ச்சினாலேயே தெரியவந்ததென்றும் விளங்குகிறது. இக்காலத்துச் சாஸ்திரக்ஞன் ஒருவன் இக்காலக் கருவிகளான கடிகாரத்தையும், தூரநிருஷ்டிக் கண்ணாடியையும், படம் பிடிக்கும் கருவியையும் (Photographic Camera) உபயோகிக்காமல் வேறே எந்த விதத்திலாவது ஒரு வருஷமென்பது எவ்வளவு காலமென்றோ, பூமியுடைய சுற்றளவு எவ்வளவு என்றோ, கண்டுபிடிக்க முயன்றால் பூர்வீகர்கள் செய்த

ஆராய்ச்சியின் கஷ்டத்தையும், அவர்களுடைய சாமர்த்தியத்தையும் சலபமாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

இம்மாதிரி உதாரணங்களைப் பெருக்கி எழுதவேண்டியதில்லை. நம்முடைய புராதன கிரந்தங்கள் எத்தனையோ அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. நிபுணர்களோ, உலகத்தில் எவர்க்கும் துட்ப புத்தியிற் பின் சலிக்காதவர் நம்முடைய தேசத்தில் அநேகர் இருக்கிறார்கள். இவரில் சிலரேனும் பழய கிரந்தங்களில் தேடிநோக்கி நம்முடைய முன்னோர்கள் எந்த எந்த விதங்களில் ஆராய்ச்சி செய்தார்கள் என்று கண்டுபிடித்து அந்த மார்க்கங்களையும் ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்திலும் விசேஷமாகவுள்ள சிலத்தத்துவங்களையும் யாவரும் எளிதில் உணரும்படியான பாஷையிலும் நடையிலும் வெளிப்படுத்தினால் எல்லோர்க்கும் இன்றியமையாத பெரிய நன்மையாகும் என்று எண்ணத் துணிகிறேன்.

டா க் கி

டாக்டர் எச், பரமேசுவரன்—பி. என், அப்புஸ்வாமி

(554-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இவ்வாறு பரிகைச் செய்துபார்க்கும் சமயத்திலே பிற ஒலிகள் ஒன்றும் இருக்கலாது. ஈ காக்கை கூட அங்கே இருக்கக்கூடாது. வேறெந்த ஒலி அவ்விடத்தே உண்டானாலும் அதெல்லாம் ரிகார் டில் வந்துவிடுமாதையால் காட்சி கேட்கவேண்டிய ஒலிகளைத் தவிர வேறெந்த ஒலியும் கேட்காதிருக்க வேண்டிய முயற்சிகளை எல்லாம் எடுத்துக் கொள்வது அவசியம். சினிமாப்படம் பிடிப்பதற்கு ஒரு நீண்ட படச்சுருளை உபயோகிக்கிறார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். ஒரே நீளமாயிருக்கும் அச்சுருளானது ஒரு பெட்டிக்குள் சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும். அச்சுருளைப் பிரித்துப் படம்பிடிக்கும் காமெராவின் முன்னிருக்கும் லென்சுக்கு நேராக வந்து, பிறகு இன்னொரு பெட்டியில் போய்ச் சுருண்டுகொள்ளும்படியாகச் சுற்றுவதற்குச் சக்கரங்களையும் கைப்பிடியையும் அமைத்திருக்கிறார்கள். அக்கைப்பிடியைச் சுற்றினால் சுருள் சிறிது சிறிதாகப் பிரிந்து கண்ணாடியின்பின் வந்து நின்று பிறகு மற்றோர் பெட்டிக்குள் சுருண்டுகொள்ளும். படம் பிடிக்கும்போது இக்கைப்பிடியைச் சுற்றுவதால் சாதாரணமாய் உண்டாகும் 'டர்' என்னும் சத்தம் கூட இப்புதியவகையான படங்களை எடுக்கும்போது கேட்கக் கூடாது. அதற்காக அவர்கள் செய்துவரும் உபாயம் என்ன வெனில், படம் பிடிக்கும் காமெராவையும் படம் பிடிக்கும் மனிதனையும் ஒரு கண்ணாடி அறைக்குள் வைக்கின்றனர். கண்ணாடிக் கூட்டிலிருக்கும் அவனுக்கு எதிரில் நடப்பது தெரியும். அதைப் பார்த்துக் கொண்டே அவன் படம் பிடிப்பான். கண்ணாடியைத் தாண்டி ஒலி செல்லாது. ஆகையால் அவன் பற்சக்கரமுள்ள கைப்பிடியைச் சுற்றும்போது உண்டாகும் 'டர்' என்ற ஒசையானது கண்ணாடிக் கூட்டுக்கு வெளியே கேட்காது. அதனால், கண்ணாடிக் கூட்டுக்கு வெளியே எடுக்கப்படும் ஒலிப்படம் அவ்வொலியால் பாதிக்கப் படமாட்டாது.

சாதாரணமாகச் சினிமாப் படங்கள் எடுக்கும்போது வேறொரு வகையான—படத்துக்கு வேண்டாத—ஒலியும் உண்டாவது வழக்கம்.

சினிமாவில் நடிக்கும் நடர்கள் எல்லாரும் சரியாக நடித்துவருகிறார்களா என்பதைக் கவனித்து, அவர்கள் சரிபாண்படி நடித்து வரவிட்டால் அவர் சரியாக நடிக்கும்படி தூண்டப்படவேண்டும். ஞாயிற்று பிசுருகளாலும், கவனக்குறைவாலும், திறமைக் குறைவாலும் இத்தகைய குறைகள் ஏற்படலாம்; அவற்றை எல்லாம் நிகழ் வொட்டாமல் மேல்பார்த்து வரும் ஒருவன், மிகவும் கவனமாய் அவர்கள் செய்வன எல்லாவற்றையும் கவனித்து வந்து, அவ் வப்போது இன்ன இன்ன விதமாய் நடிக்கவேண்டுமென்று அவர் களுக்குக் கூறிவருவான். அவ் வேளைகளில் அவர்கள் செய்யும் முட்டாள்தனமான செயல்களைக் கண்டு கடுங்கோபம் கொண்டு வாயில் வந்தபடி எல்லாம் வைவது வழக்கம். ஊமைச் சினிமாப் படம் எடுக்கும் அக் காலத்திலே குரலைப் படம் பிடிப்பதில்லை. அது படத்தில் வராது. இப்பொழுது இப் புதிய முறையில் படம் எடுக்கும்போது இவ்வாறு வைவது கூடாத காரியம் ஆகி விடுகிறது. ஏனெனில் வைத வசவெல்லாம் டாக்கியில் பதிந்து விடும்; நமக்கும் கேட்கும். ஆதலால் டாக்கியில் நடிக்கும் நடர்களை முன்னதாகவே வெகு சிரத்தையாகவும் மிகவும் நன்றாகவும் பழக்கி வைப்பது அவசியமாகிறது. அப்படிச் செய்தால் தான் காட்சியைப் படம் பிடிக்கத் தொடங்கிய நேரமுதல் கடைசிவரையில் ஒரு விதமான தட்டுத் தடங்கல் இல்லாதபடி எல்லாம் சரிவர நடைபெறும். மேல் பார்ப்பவர்கள் வாயைத் திறந்து பேச முடியாது போய்விட்டாலும், அவர்கள் எல்லாவற்றையும் மேல் பார்த்துவிருவது இப்பொழுதும் அவசியமாகவே இருந்துவருகிறது. அதற்காக ஓர் ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவற்றக்கு 'ஆட்சி விளக்குக்கள்' என்று பெயர். அவற்றின் மூலமாகத் தாம் வெளியிட வேண்டிய விஷயங்களை எல்லாம் நடர்களுக்கும் படம் பிடிப்போனுக்கும் தெரிவித்து வருகின்றனர். மஞ்சள் விளக்கு எரிந்தால் அதற்கு இன்ன பொருள் சிவப்பு விளக்குத் தோன்றினால் அதற்கு இன்ன பொருள், என்றெல்லாம் சங்கேதங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகின்றனர். ஒரு வகை விளக்கு எரிந்தால் 'வலது புறம் போ' என்று பொருள், மற்றொன்று எரிந்தால் 'இடதுபுறம் போ' என்று பொருள் என்றெல்லாம் முன்னாலேயே ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்விளக்குக்களைக் கொண்டதான் சினிமாத் காட்சி படம் எடுக்கப்படும்போது அவர்கள் நடிக்காருடன் பேசுவது. ஆதலால், டாக்கி பில்ம் ஒன்று தயார் செய்வது மிகவும் கஷ்டமான காரியந்தான் என்பது இவற்றி லிருந்து ஒருவாறு விளங்கும். அநேகமாகப் படமெல்லாம் வீட்டி

னுள்ளேயேதான் எடுக்கப்படுகின்றன. படம் பிடிக்கும் அறைகள் ஒலியின் குணங்களுக்கு ஒத்தபடி கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். பிரதித்துவனிகள் ஒன்றும் கேட்கக் கூடாது. படம் பிடிப்பதற்கு மிகவும் வெண்மையும் பிரகாசமுமான வெளிச்சம் வேண்டும். முன்னால் சினிமாக் காட்சிகளைப் படம் பிடிக்கும்போது 'ஆர்க்லைட்' என்று சொல்லப்படும் கரிமுனை மின்சார விளக்குக்களை உபயோகித்து வந்தனர். இவை மிகவும் ஒளிபொருந்தியவை எனினும் சிற்சில வேளைகளில் பாம்பு சிறுவதுபோல் 'உஸ்' என்று சப்தம் செய்யும். ஆதலால் டாக்கிக்கு இவற்றை உபயோகிக்க முடியவில்லை. ஆகையால் இப்பொழுது சாதாரணமாய் நமது வீட்டில் உபயோகிக்கும் பல்பு விளக்குக்களைத்தான் உபயோகிக்கிறார்கள். ஆனால் வெளிச்சம் அதிகம் வேண்டியிருப்பதால் பெரிய பெரிய பல்புகளை உபயோகிக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

ஆகையால் சினிமாவில் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்த ஒவ்வொரு கருவியும் முறையும் ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து வடிகட்டித்தான் டாக்கியில் உபயோகப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. பொதுவாக, இயற்கையில் உள்ள பொருள்களை நாம் அவ்வளவு மதிப்பதில்லை. இயற்கைப் பொருளைப்போல் தோன்றுகின்ற செயற்கைப் பொருளாகிய போலிப் பொருளைப் பெரிதும் பாராட்டுகிறோம். அவ்வாறே தான் டாக்கியிலும் ஏதோ ஒரு காட்சி நடைபெறுகிற தென்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்பொழுது அதில் நடிக்கும் நடர் கள் சாதாரணமாய்ப் பேசுவது நமக்கு அவ்வளவு ருசிகரமாயிருப்பதில்லை. அவர்கள் குரலைச் சற்று மாற்றி இயற்கைக் குரலுக்கு மாறாகச் செய்தால்தான் நமக்குப் பிடிக்கிறது. இதுவும் டாக்கியில் ஏற்படும் ஒரு கஷ்டம்.

டாக்கியில் நடிக்கிறவன் நன்றாகப் பேசக் கூடியவனாகவும் இருப்பது அவசியம். சினிமாவில் நடிப்பதில் உலகப்பிரசித்தி பெற்றிருக்கும் சார்லி சாப்லின் என்பவர் ஒருகால் நன்றாகப் பேசும் திறமை இல்லாதவராக இருக்கலாம் அப்படி யிருந்தால் அவர் டாக்கியில் நடிப்பதற்குப் பிரயோஜனப்படமாட்டார். டாக்கியில் நடிப்பவன் நன்றாகப் பேசவல்ல திறமை வாய்ந்த நபிகளுக இருக்கவேண்டும். அவன் சாதாரணமாகப் பேசும் குரலையும்கூட டாக்கியில் நடிக்கும் போது மாற்றிக்கொண்டுதான் பேசவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதற்கு மிகவும் அதிகமான பழக்கம் வேண்டும்; பயிற்சி வேண்டும். ஆதலால் பேச்சுக்குரல் ஆசிரியர்கள் எனப்படுபவர்களிடம் போய்ப் பாடம் கேட்டுப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். அப்பிரசங்க வித்து

வான்களிடம் பாடம் கேட்ட பேச்சிற் சிறந்த நடிச சிகாமணிகள் தாம் டாக்கிகளுக்கு உரியவராவார். டாக்கியில் வேறு என்ன என்ன குறைகள் எல்லாம் இருக்கின்றன என்பதையும் அறிந்து கொண்டு அதற்குத் தகுந்தபடி யெல்லாம் அவர்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டும். இவ்வளவு பாடெல்லாம் பட்ட பின்பும் மெய்யாக நடக்கும் நிகழ்ச்சி அவ்வளவு திருப்தியாக இருப்பதில்லை. ஆதலால் ஒருவன் பேசும் குரலானது முதலில் 'ஆட்சி அறை' என்னும் ஓரிடத்தில் கேட்கிறது. அங்கே சப்தசாஸ்திர நிபுணர்கள் குரலை மாற்றவல்ல கருவிகளை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்குக் கேட்கும் குரலானது எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் நிச்சயிக்கிறார்களோ அவ்வாறெல்லாம் அக்கருவிகளால் மாற்றி விடுகின்றனர். ஒரே நாடகத்தில் நடிக்கும் பலருடைய குரல்களை யெல்லாம் ஏற்றபடி பெருக்கியும் சுருக்கியும் மாற்றி அமைத்து விடுகின்றனர். அவ்வாறெல்லாம் மாற்றப்பட்ட குரல்தான் படம் பிடிக்கப் படுகிறது. சிறந்த காட்சி யொன்றைத் தயார் செய்வதற்குத் தொழிற்சாலைகளிலே என்ன வென்ன வகையான சிரமங்களை எல்லாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என்பது இவற்றினின்று சிறிது தெரியவரும்.

இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு டாக்கி, நடந்தேறும் காட்சியாக ஆகுமோ என்ற சந்தேகம் எனக்குப் பலமாக இருந்தது. இப்பொழுது அதைப் பார்க்கும்போது எவ்வளவு விசேஷமாக அது அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதும், அதில் நடக்கும் காட்சி நேரில் நிகழ்வது போலவே எவ்வளவு நன்றாக நமக்குத் தெரிகிறது என்பதும், காட்சியும் ஒலியும் சிறிதுகூடக் கால வேறுபாடின்றி ஒன்றுயொன்றி எவ்வளவு லயித்து இருக்கின்றன வென்பதும் நமக்குப் பெரிய ஆச்சரியத்தை விளைவித்து வருகின்றன. டாக்கி நிகழ்ந்து வேருன்றிவிட்டது. இனிமேல் சினிமாவை அது வெருட்டியிடும். ஊமைச் சினிமா ஒட்டம் பிடிக்க வேண்டியது தான் என்று நாம் எண்ணக்கூடாது. அமெரிக்கா நாட்டினர் தமது வியாபாரம் முழுவதும் தொலைந்து போகுமோ என்ற பீதியை அடைந்திருக்கின்றனர். டாக்கியானது தமக்கு உண்டாகிய பேராபத்து என்று அவர்கள் கருதி வருகிறார்கள். அதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. அமெரிக்க நாட்டினர் பேசும் பேச்சானது, ஆங்கிலேயர் பேச்சைக் கேட்ட நமது காதுகளுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருக்கும்; நேரில் பொருள் விளங்காது. அவர்கள் பேச்சைக்கேட்டுக் கேட்டு அதன் தொனியை உணர்ந்தோர்க்கன்றி மற்றெவர்க்கும் அது புரியாது. பிலம் தொழிலோ உலகெங்கும் நடைபெறும்

வியாபாரம். உலகத்தோர் அனைவருக்கும் அது காட்சியை அளித்து வருகிறது.

அமெரிக்கா நாட்டினர் மிகவும் ஊக்க முள்ளவர்கள். உற்சாகமாயும் முழுமனத்துடனும் வேலை செய்பவர்கள். டாக்கிகள் தோன்றிய பொழுது அவர்களுக்குள்ள உற்சாக மிகுதியால் அமெரிக்காவிலுள்ள சினிமாக்கள் எல்லாவற்றையும் டாக்கிகளாக்கி விட்டார்கள். அதற்குரிய ஆராய்ச்சிகள் அவ்வளவையும் அவர்கள் ஒரே வருஷத்தில் செய்து முடித்து விட்டார்கள். பிரிட்டன் நாட்டினரும் சினிமாவைக் காட்சிகளைச் செய்விக்கும் முயற்சியில் தலையிட்டுக் கொண்டனர் எனினும் அவர் பிந்தித்தான் இவ் வேலையைத் தொடங்கினர். ஆதலால் அவர்கள் மிகச் சுறுசுறுப்பாய் முன்னேற்ற மடைந்த அமெரிக்கர்களை எட்டிப் பிடிக்க முடியவில்லை. அதைப்பற்றி அவர்களுக்கு மிகவும் மனவருத்தம் இருந்து கொண்டிருந்தது. ஆதலால் புதிதாய் டாக்கி தலைகிளம்பியதும், “இதோ இந்தப் புதுக் காரியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதில் இருவரும் சமகாலத்தில் தொடங்கி விட்டால் இருவருக்கும் சமமான சௌகரியங்கள் இருக்கும்” என்று ஊக்கத்துடன் டாக்கிகளைச் செய்து வந்தார்கள். பிரிட்டிஷாருக்கு இதில் வெற்றி கிடைத்திருக்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

பிரிட்டிஷார் இங்கிலாந்தை நன்றாகப் பேசும் திறமை உடையவர்களாதலால் அவர்கள் இயற்றும் டாக்கிகள் கியாதிபெற்று வருகின்றன. இது அமெரிக்கர்களுக்கு அவ்வளவு திருப்தியாக இல்லை. இப்படி நடக்குமென்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. பழைய முறையான சினிமாக்களில் படம் அழகழகாக நேர்த்தியாக எடுப்பதுதான் முக்கியமாயிருந்தது. படம் எடுத்துவிட்டால் அதற்குரிய தலைப்புக்களையும் வாசகங்களையும் அமைத்துக் கொள்ளுவது அவ்வளவு கஷ்டமல்ல. தேசத்துக்குத் தகுந்தபடி பாஷை மாற்றி இத் தலைப்புக்களையும் வாசகங்களையும் அமைத்துவிட்டால் அவற்றை எல்லா நாடுகளிலும் வியாபாரம் செய்யலாம். அப்பேர்ப்பட்ட பில்களுக்கு எல்லா நாட்டினருக்கும் பொருள் விளங்கும். எந்த நாட்டினராயிருந்தாலும் சரி அவற்றை அனுபவிப்பதற்கு யாதொரு தடையும் இராது. ஆனால் டாக்கியில் இவ்வாறிருப்பதில்லை; இருக்கமுடியாது. ஜெர்மனி பாஷையிலே ஒரு டாக்கியை சிருஷ்டித்தால் அது ஜெர்மனியிலன்றி வேறெந்த நாட்டிலும் விலையாகாது. ஆதலால் இப்பொழுது ஒவ்வொரு தேசமும் டாக்கித் தொழிலை ஆரம்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது; ஆரம்பிக்கவும் செய்திருக்கிறது. அமெரிக்கா நாட்டினர் கவரந்து கொண்டிருந்த இந்த வியாபாரத்

துறையைச் சிறிது சிறிதாக இழந்து வருகின்றனர். மேற்கூறியபடி உலகில் பெரும்பான்மையோர் ஆங்கிலம் அறிந்தவராதலாலும், ஆங்கிலேயர் பேசும் இங்கிலீஷே கேட்க இனிதாயும் எளிதில் பொருள் விளங்குவதாயும் இருப்பதாலும், ஆங்கில நாட்டினர் இயற்றும் டாக்கிளேதான் சிறந்தனவாய் இருக்கின்றன. ஆனால் அமெரிக்கர்கள் வியாபாரத்திற் கைதேர்ந்தவர்களாகையால் இத் துறையில் அவர்களுக்கு வெற்றி கிடைக்காது என்பதை அறிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் முன்பைக் காட்டிலும் சிறந்தனவாயுள்ள அழகுமிக்க ஊமைச் சினிமாத் காட்சிகளை இயற்றி, மீண்டும் அதில் சிறப்படைந்து லாபம் பெற மும்முரமாய் முயன்று வருகின்றனர். அவர்கள் செய்யும் இம் முயற்சியால் டாக்கி துரத்தப்படுமோ படாதோ என்பதை நாம் அறியோம்.

விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தைப் பயன்படும் துறைகளில் பூட்டினால் எவ்வாறான பயன்களெல்லாம் விளையும் என்பதற்கு இது ஓர் உதாரணமாகும். மகாயுத்தத்தினால் பிறந்த நன்மைகளுள் இதுவும் ஒன்று. கோரமான யுத்தங்கள் போன்ற கெட்ட நிகழ்ச்சிகளும் உலகத்துக்குச் சிற்சில நன்மைகளை விளைவிக்கின்றன. மகா யுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட ஆவசியத்தினால் விஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் பலபல நூதன விஷயங்களை அறியவும் கருவிகளை இயற்றவும் நேர்ந்தது.

தேர்மையானிக் வால்வ் என்பதும் இவ்வாறு மகாயுத்தத்தினிடையில் உண்டாக்கப்பட்ட ஒரு கருவிதான். அதைப் புதிதாய் இயற்றியவனே அதன் மகிமையை நன்கு தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அதைப்பற்றி அவனுக்கு அவநம்பிக்கைதான் இருந்தது என்றே சொல்ல வேண்டும். ஐந்து பவுன் யாராவது கொடுத்தால் அதன் உரிமையை விற்றுவிடுவதாக அவன் சொன்னான். பேடெண்ட் எடுப்பதற்குக் கட்டவேண்டிய பணம் கட்டாததனால் அவன் பேடெண்ட் பாத்யதையையும் இழந்து விட்டான். ஒன்றுக்கும் உதவாதது என்று எண்ணப்பட்ட அதுதான் இக்காலத்திலே இவ்வளவு ஆச்சரியமான தொழில்களைச் செய்துவைக்கிறது.

யுத்தத்தின்போது யுத்தத்தின் பொருட்டாகத் தோன்றியது ஒன்று சாதாரணக் காலங்களில் வேறுவகைப் பயனுள்ளதாக ஆகி விடலாம். விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தின் துணையால் நூதனமாய்க் கண்டுபிடிக்கப்படும் விஷயமானது மனித வமிசத்துக்கு மித்திரமாக ஆகுமோ சத்தருவாக ஆகுமோ வென்பது அதை உபயோகிப்போனது குணத்தையே முற்றிலும் சார்ந்திருக்கிறது.

நமது நாட்டிலே நாமெல்லோரும் எல்லாக் காரியங்களையும் தலை சீழாகச் செய்வதுதான் வழக்கம். நாம் அனைவரும் நாடகம் போய்ப் பார்க்கிறோம். ஆனால் நூதன ஆராய்ச்சித் துறைகளில் சிறிதும் தலையிடுவதில்லை. நாம் புதியதாக ஒன்றைக் கண்டு பிடிக்க முயலுவதில்லை. நம்மால் இயன்ற அளவு நாமும் கண்டு பிடிக்க முயலவேண்டும்.

நீங்கள் எல்லோரும் இவ்விஷயத்தில் மேன்மேலும் சிரத்தை கொண்டு நமது நாட்டிலே உள்ள தனிகரை யெல்லாம் ஊக்கமுறச் செய்து தூண்டவேண்டும். விஞ்ஞான சாஸ்திரமானது உலகத்துக்குப் பயன்படும் துறைகள் யாவை என்பதை யெல்லாம் ஆராய வேண்டும், அதற்கென்று பற்பல ஆராய்ச்சிச் சாலைகளை நியமிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் அவர் அறிந்து அதற்கு வேண்டிய பண உதவி செய்ய அப்பொழுது தான் அவர்கள் முன் வருவார்கள். அதனால் நாட்டிலெங்கும் சிறப்பான ஆராய்ச்சிச் சாலைகள் ஸ்தாபிக்கப்படும். அவைகளால் நமது நாடு மேன்மேலும் முன்னேற்ற மடைந்து தலை சிறந்து விளங்கும்.

(முற்றும்.)

சாஸ்திர சம்பந்தமான தமிழ்ச் சொற்கள்

Amplifier—பெருக்கும் கருவி.

Amplify—பெருக்கு, பெரிதாக்கு.

Arc light—(ஆர்க் லைட்).

Bulb—(பல்ப்), மின்சார விளக்கு.

Carbon—(கார்பன்).

Control chamber—ஆட்சி அறை.

Control light—ஆட்சி விளக்கு.

Current—(கர்ரெண்டு), ஓட்டம்.

Elocution Expert—பேச்சுக்குரல் ஆசிரியர், பிரசங்க வித்துவான்.

Inertia—அசைவின்மையால் ஜடத்துவம்.

Lens—(லென்ஸ்.)

நத்தை

எம். ஏகாம்பரநாத ஐயர்

இராமனும் கமலமும் ஒரு நாள் தோட்டத்தில் உலாவிக் கொண்டிருக்கும்போது, கீழே மெதுவாக ஊர்ந்துசென்று கொண்டிருந்த சில நத்தைகளைக் கண்டு கமலம், “தம்பி, இதோ பார், பாம்பிற்குத் தண்ணீர் கொண்டுபோகும் நத்தைகளை” என்றாள். இராமன், “அக்கா! இந்த நத்தைகள் பாம்பிற்குத் தண்ணீர் கொண்டு போகின்றன வென்பதை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? பாம்பிற்கும் நத்தைக்கும் அவ்வளவு அன்னியோன்யம் என்ன?” என்று பரிகாசமாகக் கேட்டான். அதற்கும் கமலம், “சாதாரணமாக எல்லோரும் சொல்லக் கேள்வியுற்றதை நான் சொன்னேன்” என்றாள். இராமன் அவ்விதம் கூறுவது தப்பு அபிப்பிராயம் என்றும் அன்றைக்கு அந் நத்தையின் அமைப்பு, வாழ்க்கை முதலானவற்றைக் கவனிப்போம் என்றும் கூற அவர்கள் அதைப் பரிசோதித்தனர்.

இராமன்: அக்கா! இந்த நத்தையைச் சற்றுக் கவனித்துப் பார்த்து அதன் அமைப்பைப் பற்றி உங்களுக்குத் தோன்றுவதைச் சொல்லுங்கள்.

கமலம்: இதன் தேகம் வெகு மிருதுவாக இருக்கிறது. இது தன் வயிற்றினால் ஊர்கிறது. இதன் முதகில் ஒரு கிளிஞ்சல் இருக்கிறது. இதன் தலைப்பக்கமாக நான்கு சதைப்பற்றுள்ள கொம்புகள் இருக்கின்றன; நத்தை நகர்ந்து செல்லும்போது இக்கொம்புகளை அசைத்துக்கொண்டு செல்கிறது.

இராமன்: அக்கா! நீங்கள் கூறியவை யெல்லாம் சரிதான்; இதன் முதகில் இருக்கும் கிளிஞ்சலின் உபயோகம் என்னவென்று உங்களால் சொல்லமுடியுமா?

கமலம்: எனக்குத் தெரியாது.

இராமன்: இதோ காட்டுகிறேன் இதன் உபயோகத்தை; நான் மெதுவாக ஒரு குச்சியினால் இப்பிராணியைத் தொடுகிறேன்; இது என்ன செய்கிறது பாருங்கள்; உடனே தன்னுடைய தேகத்தை இதன் முதகின்மீதுள்ள கிளிஞ்சலுக்குள் இழுத்துக் கொள்ளுகிறது; இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது?

கமலம்: இதற்கு அபாயம் நேரிடுங்காலத்தில் மறைந்து கொள்வதற்கு உபயோகமாகும் இதன் கூடுபோலல்லவா இருக்கிறது இதன் கிளிஞ்சல்? இந்த வீட்டைத் தான் போகும் இடங்களுக்கெல்லாம் தன் முதுகிலேயே தூக்கிக்கொண்டு போகிறதே.

இராமன்: ஆமாம்; நத்தையின் தேகம் எவ்வளவு மிருதுவாக இருக்கிறது! அதன் இரகசுணைக்காக இந்தக் கூடு உபயோகப்படுகிறது.

கமலம்: இந்தக் கிளிஞ்சல் கீழே விழுந்துவிடாதா?

இராமன்: விழாது; ஏனென்றால் அது முதுகுடன் சதையினால் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

கமலம்: இதன் தலைப்பாகமாகக் கொம்புகள் இருக்கின்றனவே; அவற்றால் பிரயோசனம் என்ன?

இராமன்: முன்பக்கமாகச் சற்றைச் சிறியதாக இருக்கும் இரண்டு கொம்புகள் ஸ்பரிசுக் கொம்புகளாகும். பின்னோடிக் கொம்புகள் கண்கள் ஆகும்; இப் பின்னோடிக் கொம்புகளின் துனியில் இரண்டு கருப்புப் புள்ளிகள் தெரிகின்றனவல்லவா? அப்புள்ளிகள் கண்களேயாகும். கண்கள் நீண்ட காம்புகள் போன்ற கொம்புகளுடைய துனியில் இருக்கின்றன.

கமலம்: நான் கொம்புகளின் பக்கத்தில் விரலைக் கொண்டு போனதால் அவற்றை உள்ளுக்கு இழுத்துக்கொண்டு விட்டதே? இதென்ன அதிசயம்?

இராமன்: இப்படி இழுத்துக்கொள்வது இரகசுக் கவிஷ்யமாகவே தான். தன் கண்களுக்கும் ஸ்பரிசுக் கொம்புகளுக்கும் கெடுதல் வராதபடி அவற்றை உள்ளுக்கு இழுத்துக் கொள்கிறது.

கமலம்: இந்தப் பிராணி ஊரும்போது கோழை போன்ற ஓர் வஸ்துவைக் கீழே அதன் பின்னால் இழுத்துக்கொண்டு போகிறதே; இதென்ன?

இராமன்: அக்கா; இது கோழைதான்; இக்கோழை நத்தையின் பாதத்தினடியில் உண்டாகிறது. நத்தை ஊரும்போது பாதத்தின் முன்பாகத்தில் கோழை பூசப்பட்டு அதன்மேல் இப்பிராணி நகர்கிறது. இம்மாதிரி கோழை பூசப்படுவதால் பிராணி பூமியின் மேல் போவது எளிதாகிறது.

கமலம்: ஆகவே இது ஊர்வது தன் வயிற்றினாலேதான் என்று தோன்றுகிறதே; இதற்குப் பிரத்தியேகமான கால்கள் இல்லையோ?

இராமன்: இதோ பாருங்கள்; நான் மெதுவாக இந்த நத்தை பைக் கண்ணாடியின்மேல் ஊரச்செய்கிறேன். அப்போது நீங்கள் நன்றாக அதன் போக்கைக் கவனிக்கலாம்.

கமலம்: ஆமாம், இப்போது நன்றாகத் தெரிகிறது; இதன் வயிற்றப் பாகம் அதிகச் சதைப்பற்றுள்ளதாக இருக்கிறது. அவ் விதச் சதைப்பற்றுள்ள அங்கத்தைக் குறுக்கியும் நீட்டியும் செய்வதனால் இது நகர்கிறது. இதென்ன? இக்கோழையானது சிறிது நோத்திற்கெல்லாம் உலர்ந்து போய்விட்டதே?

இராமன்: ஆம்; காற்றுப் பட்டால் இது உலர்ந்து போகும். நத்தையானது நாம் பாய்ந்தவிடங்களில்தான் வசிக்கும்.

கமலம்: இதன் ஆகாரம் என்ன?

இராமன்: இது செடிகளின் இளங்குருத்துக்களையும் இலைகளையும் தின்றுகிறது; இதற்கேற்றபடி இதற்கு வாயமைப்பு, செடிகளின் இலைகளைக் கொரிக்கும்படி அமைந்திருக்கிறது.

கமலம்: அப்படியானால் இந்த நத்தையினால் நமது செடிகளுக்குக் கெடுதல் விளையுமே?

இராமன்: ஆமாம்; இவைகளை நம்முடைய சத்துருக்கள் என்றே சொல்லவேண்டும். அக்கா; நீங்கள் வயல்களில் ஜலத்தில் இப்படிப் பட்ட ஓர்விதமான நத்தான் கூடுகளைப் பார்த்திருக்கலாம். அவைகள் குளநத்தைகளாகும். இவற்றுக்குப் பாதத்தின் பின்பாகத்தில் ஓர் கிளிஞ்சல் தட்டையாக இருக்கிறது. இந்நத்தை கிளிஞ்சலினுள்ளே சென்றதும் இத் தட்டையான கிளிஞ்சல், பெரிய கிளிஞ்சலின் வாயை அடைத்துக்கொள்ளும். இப்படி அடைத்துக் கொண்டு விட்டால் உள்ளே கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டது போல் அது பத்திரமாக இருக்கும். இந்நத்தைபோன்ற பிராணிகளுக்குச் சரீரம்வெகு மிருதுவாக இருப்பதால் கெட்டியான கிளிஞ்சல் இரகசியத்திற்குச் சாதகமாக இருக்கும்.

‘நொலைம’

அல்லது

திருவாழ்த்தான் ஊர்

ஸ்ரீ.

முன்னுரை

திருவல்லிக்கேணியில் ஒரு சிறு வீட்டுக்குக் குடிபோனேன். பார்வைக்கு ஓர் அந்தமும் இல்லாத அந்த வீடு ஐந்து வருஷங்களாக (1920-25) தமிழ்த்தாயின் கோவில்களில் ஒன்றாய் விளங்கிற்றாம். நற்றமிழ்க்கழகம் அவ்வப்போது கூடினதும், ‘தமிழ்நலன்’ என்ற மாதப்பத்திரிகை பிறந்ததும், வளர்ந்ததும், ஓராண்டில் இறந்ததும் அந்த இல்லத்தில்தான் என்று கேட்டறிந்து கொண்டேன். பின் வரும் நிருபம் அவ்வீட்டில் நான் கண்டெடுத்த புதைபல். இதனடியில் கையொப்பமிட்ட பொய்யாமொழி யென்பவர் இமயமலைக்கு யாத்திரை சென்று தமக்கு நேர்ந்த நிஜ அநுபவங்களை இக்கடிதத்தில் வரைந்திருக்கிறார் என்றே நான் நினைக்கிறேன். இது வெறும் கட்டுரையென்றும், இதில் கூறிய அதிசய விருத்தாந்தம் இங்கிலீஷ்க் கதையொன்றை ஒத்திருப்பதே இது பொய்யுரை என்பதற்குப் போதுமான அத்தாட்சி யென்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். தமிழில் வெளிவரும் கதைகள் அநேகம் இங்கிலீஷ்க் கதைகளை ஒத்திருக்கின்றன. ஆனால் அவை வெறும் மொழி பெயர்ப்புமில்லை; வேறுபாடுகளுமிருக்கின்றன. எம்மட்டும் இரவலோ, எழுதியவர்களுக்கே தெரியும். அவர்கள் ஒன்றும் சொல்லாதமட்டில் முழுவதும் அவர்கள் சொந்தக் சரக்கென்றே பாவிக்கக் கடமைப் படுகிறோம். ஒரே விதக் கற்பனை பலதேசங்களில் பல ஆசிரியர்களுக்குத் தோன்றக் கூடாதா?

இப்படி நினைப்பதே நியாயம்; அன்றி, இரவலை வெளியிடாத ‘ஜாலக்கு’ க்காரர் என்று நம்மவரை நாமே பழிப்பது தகாதது. இனி, கற்பனைக்கதைகளை ஒத்து நிஜசம்பவங்களும் நேரக் கூடாதா? சிலப்பதிகாரக்கதையை முழுவதும் உண்மையென்று நம்புகிறோமே; அதில் அதிசய சம்பவங்கள் நேரவில்லையா? இளங்கோவடி

கள் கதைதான் எழுதினார்; கவிதான் எழுதினார். எனினும் அவர் கூற்றில் பொய்யுரை, புனைந்துரை கலந்திரா என்று எண்ணுகிறோம். அப்படியிருக்க நம்காலத்துத் தமிழ்பிமானி, பொய்யா மொழி என்ற பெயருள்ள ஒருவர், தமது சொந்த அநுபவம் என்று சொல்லும் வரலாற்றின் உண்மையை, நாம் வீணில் சந்தேகித்தல் தகாது. இதைச் சொல்லி, கடிதத்தை உள்ளபடி வெளியிடுகிறேன்:

கடிதம்

வாழி நற்றமிழ்! நற்றமிழ் நேயர்களுக்கு நலன் பெருகுமாறு நானும் உமையவள் கருணையை வேண்டுகிறேன்.

நான் இன்றும் இமயமலைச்சாரலில்தான் இருக்கிறேன். ஓர் அருமையான ஆராய்ச்சி விஷயம் முடிவுபெற்றது. அதை விளக்கவே இங்கிருபம் எழுதலானேன். செங்கற்பட்டுக் கல்வெட்டுகளில், முன்னுலகில், அழிந்து போன வரிகள், 'திருவாழ்த்தானுக்குச் சர்வ மான்ய ராஜ்யபோகம்' என்றிருக்கலாம் என்று நான் முன்பே ஊகித்தேன். தி, சா என்ற இரண்டைத்தவிர மற்ற எழுத்துக்கள் உருத்தெரியாமல் இருந்ததால், இந்த அனுமானத்தை ஊர்ஜிதப் படுத்த ஒரு சாசுதியமூமில்லே என்று கற்றவர்கள் ஆசேஷித்தனர். மலையாளதேச வழக்கங்களுடையே என் அனுமானத்துக்குப் போதிய சாசுதியமாக நான் கொண்டேன். ஊருக்கெல்லாம் ஒருவழி; மலையாளத்தானுக்கு ஒரு தனிவழி என்பது உலகறிந்த விஷயம். மலையாளத்தார் ஏனியைக்கோணி என்பார்; மகனை விட்டு மருமகனை வாரிலாகக்கொள்வார். இவ்வித மனப்போக்குக்கும் வழக்கங் களுக்கும் காரணம் திருவாழ்த்தான் ஏற்படுத்திய தலைகீழ்ப் பாடங்களாக இருக்கலாமென்று எண்ணினேன்.

ஆனால் நான் எண்ணியது தவறே; திருவாழ்த்தான் ஊர் தெற்கிலில்லை; வடக்கில் இமயமலை நடுவில் ஒரு பள்ளத்தாக்கில் இருக்கிறது. நாற்புறமும் மலைகூழ்த்த அப்பள்ளத்தாக்குக்குள் புகுவதும், அங்கிருந்து வெளியேறுவதும் சாமான்யமல்ல. தனிவழி நடந்து வழிகெட்டுத் தற்செயலாய் அவ்வூரை அடைந்தேன். ஆறுமாத காலம் அங்கிருந்தேன். பிறகு, அந்நாட்டுப் பஞ்சாயத்தார் ஆணைப் படி. வேவுகாரர் சிலர், இரகசியப் பாதைகள் வழியாக என்னைக் கண்ணைக்கட்டி வெகுதூரம் நடத்தி வெளிப்பிரதேசத்தில் கொண்டு விட்டார்கள். மெலிவுற்ற உடலுடன் தள்ளாடி அங்கிருந்து நான் காஷ்மீரத்தை அடையப் பலநாட்கள் சென்றன. காஷ்மீரத்தார் எவரும் நான் கூறிய விருத்தாந்தத்தை நம்பவில்லை. இமயமலை

நடுவில் இதுவரை எவரும் அறியாத ஒரு சிறு நாடு இருப்பதாக நான் சொன்னதைக்கேட்டு, மலைஜ்வரத்தால் சித்தப்பிரமைகொண்டு நான் பிதற்றுவதாக அவர்கள் எண்ணினார்கள். என் வரலாற்றை அங்குள்ள துரைத்தன உத்தியோகஸ்தர்களுடம் சொன்னேன். அவர்களில் ஒருவர் என் வாக்குறுதியை நம்பி, என்னையும் பலவழி காட்டிகளையும் வேலையாட்களையும் அழைத்துக்கொண்டு மலை மேட்டிலிருந்து பள்ளத்தில் புறம் வழிகளை யெல்லாம் துருவிச் சில நாட்கள் அலைந்தார். எல்லாம் வீண்முயற்சியாகவே முடிந்தது. ஒருவேளை ஆகாயமாலுமி ஒருவன் தற்செயலாய் அந்நாட்டைக் கண்டுபிடிக்கக்கூடும் ; அன்றி அந்நாட்டுக்குள் நுழைய வேறுவழி யில்லை. நான் முதலில் புகுந்து சென்றபாதையை அந்நாட்டார் பாறைகளால் அடைத்து விட்டார்களென்றும் அந்நாட்டில் வேவு காரர் சிலருக்கு மட்டுமே தெரிந்த இரகசியப் பாதையை வெளி நாட்டார் ஒருநாளும் கண்டுபிடிக்க முடியாதென்றும் நிச்சயமாய் நம்புகிறேன். இனி நான் அங்குக் கண்ட விசித்திரங்களை வர்ணிக் கிறேன்:

அவ்வூரின் பெயர் ‘நோலைம’ ; இது மலைநாடு என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் தலைகீழ்க்கோலம் என்று பின்பு தெரிந்து கொண்டேன். அவ்வூர்ப் பாஷையில் உருக்குலைந்த தமிழ்ச்சொற்களும், துருக்கி, வடமொழிச்சிதைவுகளும் ஏராளமாய் விரவியிருந்தன. அவ்வூரில் அடிவைத்த முதல்நாள், நான் பசியால் அதிகக்களைப்படைந்திருந் தேன். ஒரு செடியின் கீழ், சிறு கூடை யொன்றில் பணியாரங் களும் பழங்களும் வைத்திருந்ததைக்கண்டு, வேறு யோசனையின்றி அவ்வுணவை எடுத்துத் தின்றுவிட்டேன். சற்று நேரத்துக்கப்பால் ஓர் ஆள் அச்செடியை நோக்கி வந்தான். வெறுங்கூடையைக்கண்டு என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவனுடைய இளைத்த மேனியையும் வாடின முகத்தையும் கண்டு எனக்குச் சிறிது பயம் தணிந்தது. “எனக்குப் பசித்தது ; சாப்பிட்டுவிட்டேன்” என்று தைரிய மாய்ச் சொன்னேன். அவன் என்னிடம் வெகு பணிவாய் நடந்து கொண்டு என்னைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போனான். அங்கு அவன் தாயும் தகப்பனும் தங்கையும் மனைவியும் இருந்தார்கள். எல் லோரும் என்னை அன்புடன் வரவேற்று, எனக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்து ஆதரித்தார்கள். அவர்களுடன் பேசிப்பேசி, அவ்வூர்ப் பாஷையை நன்கு கற்றுக்கொண்டுவிட்டேன். அயலான் ஒருவன் அந்நாட்டுக்குள் நுழைந்த அதிகசயத்தைக் கேட்டு, பலர் என்னைப் பார்க்கவந்தார்கள். மூன்று முறை நான் பஞ்சாயத்தார் எதிரிற் சென்று என் பூர்வோத்தரத்தைச் சொல்லவேண்டியதாயிற்று:

கடைசியில், அங்கிருந்து வெளியேறும் வழியொன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை என்பதை அறிந்து, அங்கேயே சுயேச்சையாய்வாழும் படி பஞ்சாயத்தார் எனக்கு அனுமதி தந்தார்கள்.

முதலில் என்னை வரவேற்ற குடும்பத்தாருடனேயே நான் இருந்தேன். என் முகங்கனையும் மேனி வாட்டத்தையும் மெச்சி, நான் புருஷோத்தமனென்றும், நான் குடியிருக்கும் வீட்டை வியாதி அனுமாதென்றும் பலவாறு உபசாரமொழிகள் கூறி, அவர்கள் என்னைத் தங்களுடனேயே இருத்திக் கொண்டார்கள். அவர்கள் எல்லாருமே அன்பிலும் ஒழுக்கத்திலும் சிறந்தவர்களென்று எனக்குத் தோன்றிற்று. அவர்களுடைய பொறுமைதான் எனக்கு மிகவும் வியப்பாயிருந்தது. அந்த வீட்டில், ஒரு பேரப் பிள்ளை-பத்து வயதுப்பைபன்-ஒருவன் இருந்தான். மகா துஷ்டப் பைபன்; எடுத்ததெல்லாம் பொய்; செய்வதெல்லாம் சேஷ்டை. அவனுக்கு அந்த வீட்டில் கிடைத்த செல்வம் கொஞ்சநஞ்சமல்ல, ஒரு தடவை அவன்மேல் எனக்குக் கோபம் வரவே, பக்கத்தில் ஒரு வரும் இல்லை யென்று நினைத்து, அவனை நன்றாக அடித்துவிட்டேன். எதிர்பாராத வண்ணம், அந்த வீட்டு அம்மானும் பெண்ணும் அந்தச் சமயம் அங்கே வந்து விட்டார்கள். நடந்ததைக் கேட்ட பின் பாட்டி பேரனை அனைத்துச் சமாதானப் படுத்தினாள். என்னிடம் ஒன்றுமே சொல்லாமல் உள்ளேபோனாள். இப்படி, வகை தெரியாமல் ஊரார் பிள்ளையை அடித்து, என் படபடப்பையும் முன்கோபத்தையும் நானே பகிரங்கப் படுத்திக் கொண்டதற்காகச் நான் அடைந்த கிலேசம் கொஞ்சமல்ல. அவர்களாகச் சொல்லு முன் நானாவே மரியாதையாய் அவ்விட்டை விட்டு வெளியேறி விடுவதே அழகென்று எண்ணினேன். அவ்விட்டுப் பெண்ணைப் பார்த்து, “நான் முன்கோபக்காரன்” என்று தயங்கிச் சொன்னேன்.

“என்ன செய்வது? கொஞ்சம் பால் கொண்டு தருகிறேன்; சாப்பிடுங்கள், கோபம் தணிந்து விடும்” என்று அவள் வெகு இதமாய்க் கூறினாள்.

“உன் பொறுமையே பொறுமை; உன்னைப் போலவும் உன் தாயாரைப் போலவும் நல்ல குணமுள்ளவர்களை நான் இதுவரை கண்டதில்லை” என்றேன். “இதென்ன உபசாரவார்த்தை! சுபாவத்திலேயே எங்களுக்கு அதிகக் கோபம் கிடையாது; அதில் ஒரு பெருமையா? என் மூத்த தமையனுக்கு முன்கோபம் இவ்வளவென்றில்லை. அடித்தடி சண்டையில் ஒருவனை கொண்டியாக்கி விட்டான்.

குணவைத்தியர்களை அழைத்து அவனுக்கு எவ்வளவோ சிகிச்சை செய்தோம்.”

“நீ சொல்வது புரியவில்லை; உன் தமையனால் காயம்பட்டவனுக்கு ரணவைத்தியர்களை அழைத்துப் பார்த்தீர்களா?”

“இல்லை; இல்லை; அவனுக்குத்தான் கால் நொண்டியாய் விட்டதே. அது திராத ஊனம் என்று அவனைச் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். என் தமையனுடைய முன்கோபத்துக்கு, குணவைத்தியர்களை அழைத்துப் பார்த்தோம். இப்பொழுது அவன் வைத்தியர் சொற்படி சாந்தவனத்துக்குப் போயிருக்கிறான். அடுத்த மாதம் இங்கு வருவான்.”

“உன் சின்னத் தமையன் நல்ல குணசாலி போலிருக்கிறதே?”

‘குணமிருந்து என்ன செய்ய? அவனுக்கு அடிக்கடி மலை ஜ்வரம் வந்துவிடுகிறது. எத்தனை நாள் மறைத்து வைக்க முடியும்? என் மன்னிக்கும்கூட அவன்மேல் வெறுப்புண்டாய்விட்டது. இப்படி ஒரு பிள்ளையைப்பெற்ற வெட்கத்துக் காற்றாமல் என் தாயார் எங்கும் தலைகாட்டுவதில்லை.”

இந்தச் சம்பாஷணைக் கப்புறம் அந்த ஊரின் விபரீத சம்பிரதாயங்கள் சில எனக்குப் புரிந்து விட்டன; அத்தனை நாள் அவைகளைக் கவனியாமல் இருந்ததுதான் ஆச்சரியமாயிருந்தது. அந்த ஊரார், பொதுவில் எவ்விதக் குணக்கேட்டையும் அவமானமென்றும் சிஷிக்கத்தக்க குற்றமென்றும் கொள்வதில்லை. எவனாவது ஒருவன் கோபத்தில் மனைவியைக் காயப்படுத்தி விட்டான், அல்லது அயலானைக் கொன்று விட்டான் என்றால் அவர்கள் அவனையும் அவன் குடும்பத்தாரையும் பற்றிப் பரிந்துபேசுவார்கள். “ஏதோ கஷ்டகாலம்; நல்ல குணவைத்தியரை அழைத்துப் பார்க்கவேண்டும்” என்பார்கள். சாமர்த்தியமாய்ப் பிறர் சொத்தை மோசம் செய்தவர்களைப் பற்றி ஒருவிதப் புதும்ச்சியுடன் கூடப் பேசுவார்கள். “பணத்தைக் கொடுத்தவன் அசுடன்; அவனால்தான் இவனை இந்த மோச புத்தி தொத்திக்கொண்டது. பொது ஜனங்களுக்குள் இவ்வளவு அசட்டுத்தனம் இருந்தால், மோசடி நம்மை அணுகாமல் தடுப்பதெப்படி?” என்பார்கள். மோசம் செய்வதும், அதற்குப் பரிமாறமாகச் சிகிச்சை செய்து கொள்வதும், ஏகாந்தவனம், சாந்திவனம் முதலிய குணவைத்திய ஸ்தலங்களுக்குச் சிலநாள் போய் வருவதும் அவ்வூர்ப் பணக்காரர்களுக்குள் சர்வசகஜமென்று தெரிய வந்தது. ஏழைகள் பாடு சற்றுக் கஷ்டம் தான்; அவர்களுடைய

குற்றம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டால், அவர்கள் வேலையையும் கூலியையும் விட்டு, பொது வைத்திய ஸ்தலங்களில் போய், வைத்தியர் உத்தர விட்ட நாள்வரை அங்கேயே யிருக்க வேண்டு மென்பது திட்டம். இதனால் ஏழைக் குடும்பங்களில் நேரும் சச்சரவுகளையும், கொலை பாதகங்களையும் கூடச் சில வேளை மறைத்து விடுவார்களாம். ஆனால் பொதுவின், நல்ல குடும்பத்தார் எல்லாரும் தங்கள் குற்றங்களை அவ் வப்போது வெளியிட்டுப் பரிசாரம் தேடுவதுதான் வழக்கம்; வைத் தியம் செய்து கொள்வதில் நேரும் பணச்செலவையும், சிகிச்சை முறையில் ஏற்படும் கஷ்டங்களையும் அவர்கள் தீராப் பொறை யாகச் சகித்துக்கொள்வார்கள்; அவற்றைப்பற்றிப் பகிரங்கமாய்ப் பேசுவார்கள்.

ஆகவே, அவ்வூரில் குற்றத்துக்குச் சட்டப்படி தண்டனை விதிப் பது கிடையாது; நீதிஸ்தலங்களில் விசாரிக்கப்பட்டுத் தண்டனை யடைவோர் எல்லாரும் வியாதிபஸ்தர்கள் என்று அறிந்தேன். தேக ஆரோக்கியம் தான் அவ்வூராரால் புண்ணிய பலனாக மெச்சப் படுவது; அதனாலேயே, என் தேகக் கட்டை மெச்சி அவர்கள் என்னை வரவேற்று உபசரித்தனர் என்று தெரிய வந்தது. இதை அறிந்தபின் அவ்வூர் நீதிஸ்தலங்களுக்குப் போய், பல வியாதி விசாரணைகளை நேரிற் கண்டேன். அவற்றில் சிலவற்றை மட்டும் திருஷ்டாந்தங்களாகச் கூறுகிறேன்: சில்லரை வியாதிகள் அநேகமாய் வெளிக்கு வருவதில்லை; ஒரு தடவை, ஏதோ கோபத்தினால் தனியே உட்கார்ந்திருப்பதாகப் பாசாங்கு செய்த ஒரு பையனுக்கு, உண்மையில் தலைதாங்கமாட்டாத தலைவலையும், ஜலதோஷமும் இருப்பதாக ஒரு 'மேஸ்' வந்தது. அவன் முகத்திலேயே வியாதிக்களை ஜ்வலிப்பதாகக் கூறி, நீதிபதி அவனுக்கு இருபது பிரம்படி தண்டனை விதித்தார். காசகோய்க்காரர் இருவர் முறையே ஐந்து வருஷமும் ஏழுவருஷமும் சிறைவாசத்துக் குள்ளானார்கள். சிறைகளில், வியாதிபஸ்தர்கள் பாடு சொல்ல முடியாத கஷ்டந்தான்; அந்தக் கஷ்டத்தைக் கண்ணாற் கண்டாலும் நமக்கு மனம் கலங்கி உடம்புக் குக் கெட்டு விந்து விடுமென்று பயந்து, பொது ஜனங்களும் வியாதிபஸ்தர்களின் உற்றார் உறவினருங்கூட அவர்களைப் போய்ப் பார்ப்பதில்லை. கல் நெஞ்சுள்ளவர்களே சிறைபதிகாரிகளாக நியமிக்கப் படுவார்களாம். அவர்கள் தங்கள் கீழுள்ள சிறைவாசிகளை எவ்வளவு துன்பப்படுத்தினாலும், அதை அறியாமென்று கண்டிக்க அவ்வூரில் சட்டமுமில்லை; பொது ஜன அபிப்பிராயமுமில்லை. தண்டனை பெற்ற வியாதிபஸ்தர்களில் பெரும்பாலார் ஏழைகள்; எனவே நாகரிக ஜனங்களின் மனம் அவர்கள் விஷயத்தில் கொஞ்ச

மேனும் இரங்கவில்லை. பீடையைப் பரவச்செய்யும் பாபிகள் என்று பொது ஜனங்கள் வியாதிபஸ்தர்களிடம் வெறுப்புற்றிருந்தார்கள். பணக்காரருக்கு வியாதி வந்தால், அதை ஏதாவது ஒரு குணக்கேடென்று சொல்லி மறைக்கப் பார்ப்பார்கள் ; அன்றி அது வெளியாகி ஒருவன் தண்டனைக்குள்ளானால், அவனுடைய ஜனங்கள் அவமானம் பொறுக்காமல் வருந்துவார்களே யன்றி அந்தத் தண்டனை அநியாயமென்று கனவினும் நினைக்கமாட்டார்கள். மலை ஜ்வரகாலத்தில் பிதிபிடித்த ஜனங்கள், வியாதிபஸ்தர்களை அதிகக் கொடுமாய்த் தண்டிப்பதே ஜ்வரத்தை ஊரைவிட்டுப் போக்கும் வழியென்று கூடச் சொல்க் கேட்டிருக்கிறேன்.

சிறைவாசம் செய்யும் வியாதிபஸ்தர்களின் அநாதைக்கோலம் எனக்கு வெகு பரிதாபமாயிருந்தது. அவ்வூரில் சிறைவாசிகளுக்கும் உபகாரம் செய்யும் ஜனசேவைச் சங்கம் ஒன்றிருந்தது. அதன் காரியஸ்தருடன் நானும் நாலேந்து தரம் சிறைகளுக்குள் போனேன். அங்கு நான் பார்த்த கண்ணராவியை எழுதவும் கையெழுவில்லை. ஜனசேவைச் சங்கத்தார் செய்த உபகாரம், அவர்கள் மட்டில் புண்ணிய காரியம் தான் ; ஆனால் அவர்களிடமிருந்து வாரம் ஒரு முறை, அரை ஆழாக்குப்பால் வாங்கிக் குடித்து, ஆரோக்கிய முறைகளைப்பற்றிய ஒரு பிரசங்கம் கேட்பதால் வியாதிபஸ்தர்களின் கஷ்டம் ஒரு விதத்திலும் தீரவில்லை என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. அநியாயமாய் அடிபட்டுப் பட்டினி கிடப்பதால், சிறைச்சாலையை விட்டு வெளிவரும் காலத்தில், அவர்களுக்கு வியாதி முற்றிப் போயிருக்குமேயென்று நான் கேட்டேன். அப்படி அடிக்கடி நேருவதுண்டென்றும், அப்படிப் பட்டவர்கள் மறுபடியும் மறுபடியும் தண்டிக்கப்படுவார்களென்றும் அந்தக்காரியதரிசி சொன்னார். வியாதிபஸ்தர்களைச் சற்றுத் தயவாய் நடத்தி அவர்களுடைய நோய்களைப் போக்கும் வழிகளைத் தேட வேண்டுமென்று நான் மன்றாடினேன். “அவர்கள் ஜனசமூகத்துக்கு விரோதிகள் ; சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்கள் ; முகத்தில் விழித்தாலும் பாவமுண்டு என்று சொல்லத்தக்க துரதிர்ஷ்டசாலிகள் ; இதைக்காட்டிலும் தயவாக அவர்களை எப்படி நடத்துவது” என்று அவர் ஆச்சரியப்பட்டார். நம் நாட்டில் வியாதிபஸ்தர்களுக்காக ஏற்பட்டிருக்கும் வைத்தியசாலைகளையும், அங்குள்ள சிகிச்சைகளையும் பற்றி நான் விவரமாய்ச் சொன்னேன். “அப்படியானால் உங்கள் நாட்டில் சிறைச்சாலை கிடையாதா ?” என்று அவர் அதிசயித்துக் கேட்டார். வேண்டிய சிறைச்சாலைகள் உண்டென்றும், அநியாயமாலும் தரித்திரத்தாலும் களவாடி மோசம் செய்து

யின் அங்குற்றங்களை மறைக்கவும் தெரியாத துப்பற்ற ஜனங்களே பெரும்பாலும் அங்குத் தண்டனை யடைகிறார்களென்றும் பதில் சொன்னேன். அறியாமைக்காகத் தண்டிப்பது ரியாயமில்லையென்றும் கடுத்தண்டனைகளுக் குள்ளாகும் குற்றவாளிகளின் குணம் கேவலம் மிருகத் தன்மையை அடைந்து விடுமென்றும் அவர் கூறினார். நோயாளிகள் வியாதினைப் பரவச்செய்வதற்கொப்பான தீங்கு, குற்றவாளிகளால் செய்யமுடியாதென்றும், நோயாளிகளை ஜனசமூக நடுவில் வைத்துக்கொண்டு குற்றவாளிகளுக்குச் சிறைவாசம் விதித்து அவர்களைச் சிறையில் மிருகங்களிலும் கேவலமாக நடத்துவதன் ரியாயம் தமக்குத் தெரியவில்லை யென்றும் வெகு ஆத்திரமாய்ப் பேசினார். ஊருக்கூர் பாஷை வேறு என்று நான் வழக்கை விட்டுவிட்டேன். எனக்கு மலைஜ்வரம் கண்டவுடன், அவ்வூர்ச் சட்டத்துக்குத் தப்பி நான் வெளியேறின விவரத்தையும் அதற்குமுன் அங்கு நான் கண்ட மற்ற வினோதங்களையும் பற்றி அடுத்தமுறை எழுதுகிறேன்.

பொய்யா மொழி.

எல்லாம் நமது நன்மைக்குத்தான்

கே. என். லக்ஷ்மியம்மாள்

தேவபுரி பட்டணத்தில் சந்திரவர்மன் என்னும் ஓர் அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவன் மந்திரி பெயர் சமதி. ஒருநாள் அரசன் வாட்போர் பழகிக்கொண்டிருக்கையில் அவனது இடது கண்ணிலிருந்து துண்டமாய்விட்டது. பக்கத்தில் இருந்த மந்திரி, “அது நம்முடைய நன்மைக்குத்தான்” என்று சொன்னான். அரசன் கோபம்கொண்டு மந்திரியைச் சிறைப்படுத்தும்படி ஆக்ஞாபித்தான். சில நாட்கழித்து அரசன்மனையில் களவுபோயிற்று. திருடர்கள் காவற்காரனைக் கொன்றுவிட்டு அரசன்மனையிலுள்ள பொக்கிஷத்தையும் ஆபரணங்களையும் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அரசன் மந்திரியைச் சிறையில் வைக்காமல் இருந்தால் திருட்டுப் போயிராது என்று நினைத்தான்; உடனே மந்திரியை விடுதலை செய்தான். அரசன்மனையில் களவுபோனது மந்திரிக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டதும், “அதுவும் நம்முடைய நன்மைக்குத்தான்” என்று அவன் சொன்னான். அரசனுக்குக் கோபமவந்தும், அதைத் தணித்துக் கொண்டான்.

சிலநாட்கழித்து அரசன் மந்திரியுடன் காட்டிற்கு வேட்டையாடச் சென்றான். வேட்டையாடிவிட்டுச் சாயங்காலம் வீடு திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கையில், சமீபத்தில் ஒரு சிங்கம் கர்ஜிப்பதைக் கண்டார்கள். மந்திரி சரேலென்று ஒரு மரத்தில் தாவிக்கொண்டான். அரசன் ஒன்றும் தோன்றாமல் மூர்ச்சையடைந்து கீழே விழுந்துவிட்டான். மூர்ச்சையடைந்து கிடக்கும் அரசனைப்பார்த்து, இறந்துபோய் விட்டதாக எண்ணிச் சிங்கம் தன் வழியே போய்விட்டது. சிங்கம் போனபிறகு மந்திரி மரத்தைவிட்டு இறங்கிவந்து அரசனைத் தூக்கி மூர்ச்சை தெனியச் செய்தான். அரசன் மயக்கம் தெளிந்ததும் மந்திரியைப்பார்த்து, “அடே பாபி! நீ என்னைத் தனியேவிட்டு மரத்தில் ஏறிக்கொண்டு உன் உயிரைக்காப்பற்றிக்கொண்டாய்; நான் நிலத்தில் சாய்ந்தேன்” என்று சினத்துடன் சொல்லவும், அப்பொழுதும் மந்திரி, “அதுவும் நம்முடைய நன்மைக்குத்தான்” என்றான். அரசன் அடக்கவொண்ணாக் கோபமடைந்து மந்திரியை

அருகில் இருந்த பாழுங்கிணற்றில் தள்ளிவிட்டுத் திசைதெரியாமல் சென்று ஒரு காட்டில் துழைந்துவிட்டான். அப்பொழுது அக் காட்டில் வசித்துவரும் திருடர்கள், அஷ்டலக்ஷணமும் பொருந்திய ஒரு ராஜகுமாரனைத் தங்களுடைய காலிகாதேவிக்கு பலிகொடுப்பதற்காகத் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அரசன் அவ்வழியேபோகவும், திருடர்கள் அவனைக்கண்டு மிக்கபணிவுடன் தங்களுடைய விட்டிற்சுழைத்துக் கொண்டுபோய்ப் பழவர்க்கங்கள் கொடுத்து உபசரித்தார்கள். சிறிதுநேரம் சென்றபின், அரசனைத் தங்களுடைய காலிகோயிலுக்கு அழைத்துச்சென்று அங்குள்ள குளத்தில் ஸ்நானம் செய்யச்சொல்லி உயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களினால் அலங்கரித்துக் காளிக்குமுன் நிறுத்தி அவனுடைய இஷ்டதேவதையை நினைத்துக்கொள்ளச் சொன்னார்கள். அரசனுக்குத் தன்னைக் கொல்லப் போகிறார்களென்று அப்பொழுது தோன்றிற்று.

திருடர்கள் கத்தியை ஒங்கவும் காளி பிரத்தியக்ஷமாகி, "பலியை ஏற்கமாட்டேன்; இவன் அங்கஹீனன்" என்று சொன்னாள். திருடர்கள் அரசனைச் சோதித்துப்பார்க்கவும், இடதுகைச் சுண்டு விரல் இல்லாததனால் அவனை விட்டுவிட்டார்கள்.

மந்திரி, அரசன் கிணற்றில் தன்னைத்தள்ளவும், அங்கு முளைத்திருந்த மொடிக்கோப் பிடித்துக்கொண்டு உயிருக்கு மன்றாடிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ஆண்கிளி யொன்றும் பெண்கிளியொன்றும் அக்கிணற்றின் கை பிடிச்சுவரில் உட்கார்ந்துகொண்டு பின்வருமாறு சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தன:

பெண்கிளி: சேனபுரி பட்டணத்தரண்மனையில் ஏன் அழுதால் கேட்கிறது?

ஆண்கிளி: அவ்வூர் அரசன் சௌந்தரராஜனின் ஒரேபுதல்வி ஆனந்தவல்லியைப் பாம்பு கடித்துவிட்டது. எவ்வளவு மந்திரிகர்கள் மந்திரித்தும் பிரயோசனப் படவில்லை. இந்தக் கிணற்றில் ஒரு பச்சிலைக்கொடி இருக்கிறது; அதைக் காதில் பிழிந்தால் பிழைத்துக் கொள்வான்.

பெண்கிளி: இந்தக் கிணற்றில் பச்சிலையிருக்கிறது யாருக்குத் தெரியப்போகிறது?

ஆண்கிளி: தேவபுரி மந்திரி இந்தக்கிணற்றில் விழுந்திருக்கிறான். அவனால் செய்யமுடியும்.

மந்திரி: ஏ கிஞ்சகமே! எந்தப் பச்சிலையென்று சொன்னால் அதைத் தெரிந்துகொள்வேன். உன்னாலேதான் அந்த உயிர் பிழைக்கவேண்டும்.

ஆண்கிளி : என்பாஷஷ உனக்குத்தெரிந்திருப்ப்தால், யாரிடமாவது சொன்னால் உனதலை சுக்கல் சுக்கலாய் வெடித்துப்போய் விடும்.

மந்திரி : ஏ கிஞ்சகமே ! நான் யாரிடமும் சொல்லவில்லை.

பிறகு மந்திரி கிளிசொன்ன அடையாளப்படி பச்சிலையைப் பறித்துவைத்துக் கொண்டான்.

அச்சமயம் அரசன் வழிதெரியாமல் காட்டில் அலைந்து திரிந்து பழையபடி அதே கிணற்றண்டைவந்து சேர்ந்தான்.

அவன் கிணற்றை எட்டிப்பார்க்கவும், மந்திரி தொங்கிக்கொண்டிருப்பதைக்கண்டு, “ உன்னை உயிருடன் கிணற்றில் தள்ளினதன் பலனை அனுபவித்துவிட்டேன். இதோ என் உத்தரியத்தை போடுகிறேன் ; பிடித்துக்கொள் ” என்று சொல்லி உத்தரியத்தைத் தொங்கவிட்டு அதன்மூலம் மெல்ல மந்திரியைத் தூக்கி வெளியே விட்டான்.

அரசன் மந்திரியைப் பார்த்து, “ நீ இறந்துபோயிருந்தால் என்னைப் பிரும்மஹத்தி தோஷம் பிடித்திருக்கும் ” என்றான். மந்திரி அப்பொழுதும், “ நம்முடைய நன்மைக்குத்தான் ” என்று சொன்னான். பிறகு அரசனும் மந்திரியும் சேனபுரி பட்டணத்திற்குப் போகும்வழியை விசாரித்துக்கொண்டு, அப்பட்டணத்திற்குச்சென்று அரசன்மனையை அடைந்தார்கள்.

அரண்மனையில் கூட்டம் அதிகமாயிருக்க, மந்திரி மாதிரம் அரசனைக்கண்டு ஆனந்தவல்லியைப் பிழைக்கச்செய்ய முடியுமென்று சொன்னான். அரசன் அதற்கிணங்க, ஆனந்தவல்லி காதில் தான் கொண்டுவந்த பச்சிலையைக் கசக்கிப் பிழிந்தான். அரசன்குமாரியும் விழித்தெழுந்தவள்போல் எழுந்திருந்தாள். அரசன் தன்புத்திரியிடம் அவளைப் பிழைக்கவைத்தவர் இவர்தாமென்று மந்திரியை அறிமுகம் செய்வித்தான். ஆனந்தவல்லியும் மந்திரியை நமஸ்கரித்தாள். பிறகு செளந்தரராஜன் மந்திரியை யோகசேஷமம் விசாரிக்க, தான் தேவபுரிபட்டணத்து மந்திரியென்றும், தானும் அரசனும் வந்திருப்பதாகவும் சொன்னான். பிறகு சந்திரவர்மனையும் வரவழைத்துத் தக்க மரியாதைகளைச் செய்து, மந்திரிக்கு ஆனந்தவல்லியைக் கல்யாணம் செய்துகொடுத்தனுப்பினான். பிறகு அவர்கள் தங்களுடைய பட்டணத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார்கள்.

சந்திரவர்மன் மந்திரியைப்பார்த்து, “ எனக்கு என்ன அபாயம் வந்தபொழுதும் நமது நன்மைக்கு என்று சொன்னாய் ; அதன் கார

ணம் என்ன? விளங்கச்சொல்” என்றகேட்டான். “அரண்மனையில் களவுபோன ரத்னமாலை ஒன்றில் தோஷம் இருந்தது; அதனால் உன்உயிருக்கே அபாயம் இருந்தது. நான் சிறையிலில்லாவிட்டால் திருடர்கள் என்னையும் கொன்றிருப்பார்கள். வேட்டையாடித் திரும்பியபொழுது சிங்கம் கர்ஜனைசெய்ததும் நான் மரத்தில் தாயிராவிட்டால், நீ மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்திருக்கமாட்டாய். சிங்கம் நம் இருவரையும் தின்றிருக்கும். நீ என்னைக் கிணற்றில் தள்ளி இராவிட்டால் நானும் உன்னுடன் வந்திருப்பேன். நீ அங்கஹீனன் என்று என்னைப் பலிகொடுத்திருப்பார்கள். உன்னுடைய இடது சுண்டுவிரல் இல்லாததனால் நீ உயிர் தப்பினாய். நான் கிணற்றில் விழுந்ததனால் பச்சிலையைக்கொண்டு, ஆனந்தவல்லியைப் பிழைப்பிக்கச்செய்து அவளை மணந்துகொண்டேன்” என்று சொல்லி முடித்தான்.

அரசன் மந்திரியை உடனே ஆலிங்கனம்செய்து அவனுடைய புத்தியை மெச்சி அவனுக்குப் பாதிராஜ்யத்தைக் கொடுத்தான். மந்திரி சந்தோஷங்கொண்டு அப்பொழுதும், “எல்லாம் நமது நன்மைக்குத்தான்” என்று சொன்னான்.

உயிரை உதவிய ஓர் கனவு

அம்மு

மே மாதத்தின் மிக்க இறக்கமான ஓர் மாலை; பகல் முழுவதும் பெருங் கொதிப்பாக இருந்தது. காற்றோட்டமென்பதே கிடையாது. மரங்களில் ஓர் இலை கூட அசையவில்லை. சென்னையில் தனவந்தர் வசிக்கும் சோலைப் புறத்திலே அமைதி நிலவும் ஒரு பங்களா. அதன் மேன்மையிலே அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு படுக்கை அறை. சுமார் 45 வயதுள்ள ஒரு மாது ஒரு சிறு குழந்தையின் படுக்கை யோரமாக உட்கார்ந்திருந்தாள்.

மின்சார விசிறி மட்டும் மெதுவாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. மற்றப்படி அறையில் எவ்விதச் சந்தடியும் கிடையாது. தாயின் உள்ளம் சோகத்தால் தளர்ந்திருந்தது. மகனின் நிலைமையைப் பார்க்கவே அவள் வதனம் வாட்ட முற்றிருந்தது; குருடனான காலன் பாசத்தை வீசி விட்டதாகக் கருதினாள்.

குழுவியின் தளிர் இதழ்கள் வெளுத்து உலர்ந்திருந்தன. வாய் சிறிது பிளந்திருந்தது; மூச்சுப் பதறிப் பதறிச் சத்த மிட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தது; உடம்பு துரும்பாய் உருகி விட்டது; சிறு மயிர்ச் சுருள்கள் சிக்கல் பிடித்துச் செம்பட்டையாகிக் குளிர்ந்து கொண்டு வரும் இளநுதலிற் படிந்து கிடந்தன; கண்கள் மூடப்பட்டிருந்தன. குழந்தை பிரக்ஞை யற்றாக் கிடந்தது. கொஞ்ச நாளாகவே பையன் சுரங்கண்டு கிடந்தான். அந்நேய் நாளாக்கு நாள் அதிகரித்து வந்தது. இப்பொழுது நெருக்கமான நிலையில் வந்து விட்டது. மென்மை தன் முகத்தைத்தாங்க அவ் வன்னை தனது இன்னுயிர் மகனைக் கூர்ந்து நோக்கினாள். கண்ணிர் மடமடவென்று இரண்டு கன்னங்களிலும் வடிந்தது. கைகள் இரண்டையும் பிசைந்தாள்; குவித்தாள்; “ஹே தெய்வமே! இவனையுங் கொண்டுபோகிறாயா? இவன் ஒருத்தனாவது உதவுவானென்றிருந்தேனே! ஈசா! என் ஒரே குழந்தை!” என்று மெல்லிய குரலில் பதைத்தாள். உடனே இந்த ஏக்கம் சிந்தையிற் கலந்தது. “எதற்காக நான் குழந்தைகள் பெறுகிறேன்! ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாக எல்லோரையும் பறிகொடுத்துக் கொண்டிருக்கவா? கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறாரா? இருந்தால் அவர் ஒரு பேய்தான்; ஏன்

இவ்வாறு என் ரெஞ்சை அவர் புண்ணுக்கவேண்டும்? எதற்காக இப்படி ஓர் ஏழைத் தாயை அலங்கோலஞ் செய்யவேண்டும்? இம்மாதிரி யெல்லாம் அடைய நான் என்ன பாவம் செய்தேன்? எதற்காக என்னை இப்படி சோதிக்க வேண்டும்? என்ன அர்த்தம் இதற்கெல்லாம்?"

அறிவும் உணர்ச்சியும் இவ்வாறு விரலி ஓடிக்கொண்டிருக்கையிலே, அவள் கணவர் வாசற்படியன்டை வந்தார். தாழ்ந்த குரலில், "பொன்னம்மா, குழந்தைக்கு எப்படி இருக்கிறது, இப்பொழுது?" என்று கேட்டார். பொன்னம்மா தன் தலையை மெல்ல அசைத்தாள்; "எப்படி இருக்கிறது...எல்லாம் இன்றை இராப்பொழுது கழிய வேண்டும் என்று டாக்டர் சொல்லிவிட்டுப் போனார்" என்று தடுமாறிக் கொண்டே கூறினாள். கண்ணீர் தாரையாய்ப் பாய்ந்தது.

கணவர் ரெருங்கி வந்தார்; மிக்க வருத்தத்தோடு நொந்து கிடக்கும் சிறுவனை ரோக்கினார்; உடனே தம் மனைவியின் தோள் மேல் கை வைத்து, "பொன்னம்மா, மனிதனால் செய்யக்கூடிய தெல்லாம் செய்து பார்த்தாயிற்று. தைரியமாக இரு; உயிருள்ளவரையும் நம்பிக்கையுமுண்டு. நான் 'நர்ஸை' வரச் சொல்லுகிறேன். நீ கீழே வந்து ஏதாவது கொஞ்சம் ஆகாரம் பண்ணிக்கொள்" என்றார்.

"ஆகாரமா? ஜலபானம் வேண்டாம்" என்றாள் அவள். "நான் நர்ஸிடம் ஏதாவது கொடுத்தனுப்புகிறேன்; கொஞ்சம் சாப்பிடு. என்னுளை சாப்பிடவேண்டும்; தெரிகிறதா? என் மேல் ஆணையிட்டிருக்கிறேன். இராத்திரி முழுதும் விழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கிறதென்பதை நினைத்துக்கொள்" என்றார்.

சில நிமிஷங்களிலெல்லாம் நர்ஸும் வந்தாள். துயரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் அம்மாதாக்கு ஆறுதல்கள் பல மொழிந்தாள். எனினும் தாய் உயிரினுமினிய தன் மகனின் வதனத்தை உற்று ரோக்கிய வண்ணமாகவே இருந்தாள். 'இப்பொழுது இது நம்மை விட்டு விட்டுப் போகப் போகிறதே!' என்று ஏங்கினாள். கவலை, அசதி, துயரம் முதலியன அவளைத் தம் வசப்படுத்திக் கொள்ளவே மிக்க ஜாக்கிரதையாக விழித்து வந்த அந்தத் தாயும் பிரக்ஞையற்றுச் சில நிமிஷநேரம் கண்ணாய்ந்து விட்டாள்.

இவ்வாறாகக் கால் மணி நேரங்கூடக் கழிந்திராது. திடீரென்று பொன்னம்மாள் விழித்துக் கொண்டாள். கடினாரத்தைப் பார்த்தாள்; கால் மணி நேரந்தான் தூங்கியிருப்பதை உணர்ந்து ஆச்சரிய மடைந்தாள்; மெல்ல எழுந்து, நர்ஸைச் சமிக்ஞை செய்தழைத்தாள்; "கொஞ்சம் இங்கே உட்கார்ந்து கொள். நான் அடுத்த

அறைக்குப் போய் அவர்களிடம் சற்றுப் பேசி விட்டு வருகிறேன். துரை விழித்தால் என்னைக் கூப்பிடு” என்றாள்.

கதவு திறந்ததும் கனகசபை எழுந்து அவளிடம் நேராக வந்தார். “பொன்னம்மா, குழந்தைக்கு ஒன்றும்...?” என்று தடுமாறிக் கேட்டார்.

“இல்லை, இல்லை” என்று ஆத்திரத்தோடு மேலே பேசவிடாமற் கூறினாள் அவர் மனைவி; “ஆனால் நிரம்ப விசேஷ மொன்று நடந்தது. அதை நீங்கள் நம்புவீர்களோ என்னவோ? இருந்தாலும் சொல்லுகிறேன்” என்றாள்.

கனகசபை அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினார்; உடனே சிறிது தைரிய மடைந்தார். அவள் முகம் வாடி வெளுத்திருந்தாலும் பார்வையிலே முன்னில்லாத ஒரு வித சாந்தியும் சமாதானமும் ஒளிர்ந்தன.

“நம் பிள்ளை கட்டாயம் பிழைத்துக் கொள்ளுவான்! நான் ஒரு கனக்கண்டேன்; அது என்ன கனவா அல்லது மாயக்காட்சியா! எப்படியாகச் சொல்வது?

“நான் திடீரென்று ஒரு புது உலகத்திலிருப்பதாகக் கண்டேன். அங்கு எல்லாம் ஒளிமயமாக இருந்தது; எல்லாம் பளிங்கு போல் தெள்ளென்றிருந்தன; சுற்று முள்ள பொருள்களின் உள் ளும் புறமும் ஒருங்கே விளங்கின. அப்பொழுது ஒரு குரல் என்னுடன் சில விஷயங்களைக் கூறியது: இருந்தாலும் அது நானினால் பேசவில்லை போலிருந்தது.

‘உன் துயரக்குரல் இங்கு ஊடுருவிக் கேட்டது. கவனமாகக் கேட்டுக்கொள். கடவுள் அன்புருவந்தான்; அதற்கு ஐயமே இல்லை. இருப்பினும் நீதி என்று ஒரு பெரிய நெறி இருக்கிறது. உனக்கு எதனால் இப்படித்துன்பம் நேர்ந்தது தெரியுமா? சொல்லுகிறேன் கேள்: கடவுள் ஒருவரையும் ஏளனஞ் செய்யவில்லை. ‘விதைவிதைக் கிறவன் அறுக்கிறான்.’ ‘தாந்தாம் முன் செய்த வினையைத்தாமே அனுபவிப்பார்’ என்ற நீதி மட்டும் பொய்யாகாது.’

“இவ்வாறு அக்குரல் மொழிந்து முடிந்தது. என் முன்னே ஒரு படம்-திரைக்காட்சியிற் போய்க்கொண்டிருக்கு மல்லவா?-அது போலப் போவதைக் கண்டேன். அதில் உயிரோடு பிரத்தியக்ஷமாக நான் இருப்பது போலிருந்தது; ஆனால் நான் இப்பொழுது இருப்பது போலல்ல, கேட்டீர்களா, வேறே ஓர் உலகத்தில், வேறொரு வகுப்பில், வேறொரு நாட்டில் இருப்பதாகத் தோன்றியது. நான் அங்கே ஒரு குடும்பத்துக்கு நாயகியாக இருந்தேன்.

எனக்குப் பல குழந்தைகளைிருந்தார்கள் ; ஆனால் அந்தக் குழந்தை களுக்கும் என்ன எனக்குத் தொடர்பில்லாத ஒருவனுமிருந்தான். அவன்தான் விதவையாக இருந்து இறந்து போன என் அக்காளின் களவொழுக்கத்தால் பிறந்த பையன். நம்முடைய பையனின் பிரா யத்தானிருக்கும் அவனுக்கும். இருந்தாலும் ஆள் அதிக அழகாக இருப்பான். அதனால் நான் அவன் மேல் பொறுமை கொண்டது மன்றி, அவன் பிறப்பை நினைந்து வெட்கமுமடைந்தேன். பையன் வளர வளர எனக்குள் அவன் இடத்தில் பிறந்த அருவருப் பும், பொறுமையும் வளர்ந்து வந்தன. அவனோ என்றால், என் குழந்தைகளையிட அதிக அழகும், புத்திசாலித்தனமும் உடைய வனாக இருந்தான். அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் அவன் வளப்பை யும், மதியையும் வியந்து கூறினால் நான் உடனே, 'ஓ, அது வா? எந்த வழியிலோ சொந்தம் ; அவ்வளவுதான். நான் மட்டும் எடுத்து வளர்த்திருக்காவிட்டால் இதற்குள் பட்டினி கிடந்து செத் திருக்கும் ; வேறு ஒருத்தரானால் வீட்டிற்குட நுழையவிடமாட் டார்கள். நான் என்னவோ போகட்டும் என்று வைத்துக்கொண் டிருக்கிறேன் ; என்மனது கேட்கவில்லை' என்பேன். இப்படியாகக் கடைசியில் அவன் எப்படியாவது நம்மைவிட்டுத் தொலைந்துவிட் டாற் போதுமென்று தோற்றியிட்டது. அவனுக்கு நான் மற்றப் பிள்ளைகளோடு வீட்டுக்குள் வைத்துச் சாதம் போடுவதை நிறுத்தி வேலைபாட்களோடு வெளித்திண்ணையில் உட்கார வைத்து ஏதாவது கொடுப்பேன் ; என் சொந்தக் குழந்தைகள் கிழித்துப் போட்ட அழுக்குச் சந்தைகளை அவனுக்குக் கட்டக் கொடுப்பேன். இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டேன்.

"என் பொறுமை அளவுகடந்து மீறியிடவே வீட்டை விட்டு அவனை நிக்கவிடப் பல யோசனைகள் செய்தேன். கடைசியாக ஒரு முடிவு செய்து, மிகக் குறைந்த தொகைக்குப் பிள்ளைகளைச் சேர்த் தும் கொள்ளும் ஒரு பள்ளிக்கு அனுப்பிவைத்தேன். அங்கே அவனுக்குப் போதுமான போஷிப் பில்லாமையால், சுரங்கண்டு செறிது நாட்களிலெல்லாம் இறந்துபோனான். இந்தச் செய்தியை நான் கேட்டதும் சனி தொலைந்ததப்பா என்று சந்தோஷமடைந் தேன். ஆ! அந்தக் கனவில் என் நெஞ்சின் வஞ்சக் கொடுமையை உணர்ந்தேன்.

"பிறகு அந்தக் குரல் மறுபடியும் கூறியது: 'இன்று நீ யாருக்காக அழுகிறாயோ, யாருக்காக உன் உயிரையுங் கொடுக்கச் சம்மதமாயிருக்கிறாயோ, யார் உன் அன்புக்கும் ஆஸ்திக்கும் ஏக உரிமையாளையிருக்கிறானோ அவனே, அந்த உன் மகனே, நமப்பிறப்

பில் உன் கொடுமையால் உயிர் துறந்த இளம் பாலகன். நீ விதைத்த வாறே நீ அறுக்கிறாய்; காரணமென்றால், காரியமுண்டு; காரியமென்றால் காரணமுண்டு'

“நான், ‘இதற்குப் பரிகார மில்லையா?’ என்று கேட்பது போலிருந்தது. அதற்கு அந்தக் குரல் மீண்டும் சொல்லும்: ‘ஆம், பரிகாரமுண்டு. இந்தப் பிறப்பில் உனக்கு மறுபடியும் உன் பாவத்தைப் போக்க ஒரு தருணம் வாய்த்தது. அதாவது, உன் குழந்தைகளெல்லாம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கொடியில் தோன்றிய மொட்டுப் போல வாடிமாய்ந்து போகவே, நீ அநாதையான ஒரு பையனை எடுத்து வளர்த்தாயல்லவா? உன் சொந்தக் குழந்தையைப் போல வளர்த்த இந்தப் பையன் இப்பொழுது ஒரு பெரிய டாக்டராக இருக்கிறான். நீ அவனுக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்தாய் அல்லவா? அவன் இப்பொழுது உனக்குக் கைம்மாறு செய்யவருகிறான். அவனால் உன் மகன் பிழைப்பான். பயப்படாதே. உன் பையன் சுகமடைவான். தெய்வம் ஒன்றும் சோதனை செய்யவில்லை; நீயே உன் துன்பத்துக்குக் காரணம். தெரிந்ததா? இம் மாதிரியே சகல ஜீவராசிகளும் அவரவருடைய கர்மத்தி னாலேயே அவரவர் இன்பதுன்பங்களடைகின்றன. கடவுள் அவற்றிற்குப் பொறுப்பாளி அல்லர். நெல் விதைத்தவன் பருத்தி அறுப்பானா? உன் னுடைய ஸ்தூல உடம்புக்கு மீண்டுஞ் செல். உன் உள்ளத்தின் ஏக்கத்திற்கு உரிய ஆறுதலளிக்கப்பட்டு விட்டது; விழித்ததும் கேட்டவை யெல்லாம் ஞாபகத்திலிருக்கும்.’

“உடனே திடீரென்று நான் விழித்தேன்; கால்மணி நேரந்தான் கழிந்திருக்கிறது; இருந்தாலும் நான் ஒரு ஜன்மகாலந்தாண்டி விட்டேன்” என்று முடித்தாள்.

வாழ்க்கையின் பேரிரசுயங்களிலே நாட்டங் கொண்ட அவள் கணவரும் தம் அருமை மனைவி சொன்னமுறையில் உண்மை தொனிப்பது கண்டு, “பொன்னம்மா, அது வெறுங்கனவல்ல” என்று அமைதியாகவும் மெதுவாவும் சொன்னார்.

“ஜீவநாயகம் இன்று இரவு இங்கு வருவதாகத் தந்தி கொடுத்திருக்கிறான். ஹா! பார்த்தாயா, என்ன ஆச்சரியம்! ஆமாம், அவன் எப்படிப்பிள்ளையைக் குணமாக்குவான்! அதைப் பற்றி ஏதாவது தெரியுமா?”

“தெரியாது; அதைப்பற்றி ஒன்றும் நான் கனவில் பார்க்கவில்லை” என்று மறுமொழி கூறினாள் மனைவி.

அந்த நிமிஷத்தில் யாரோ படிக்கட்டில் தடதடவென்று ஏறுஞ் சத்தங்கேட்டது. பிரயாணத்தால் வந்தமாசும் தூசும் தூங்க ஓர் இளைஞன் விரைவாக அறைக்குள் துழைந்தான்.

“அத்தே, மாமா, இராப்பகலாக நில்லாமல் ஓடி வருகிறேன். துறைக்கு எப்படி இருக்கிறது? அவனுக்குச் சொஸ்தப் படுத்து வதற்காகத்தான் நான் வருகிறேன். ஒரு கனவிலே அவன் அவஸ் தைப் படுவதும், அதற்குத்தக்க மருந்தும் எனக்கு வந்து தோன்றின.”

கனாவனுடைய கண்களும் மனைவியுடைய கண்களும் ஒன்றின. இருவருள்ளமும் நிறைந்திருந்தன. நா எழவில்லை.

ஊரிலிருந்து வந்த ஒரு பெண் சில வாரங்களுக்குப் பிறகு, “இந்தப் பையன்தானா சுரமாகக்கிடந்தது? டாக்டர் குருசாமி இருக்கிறாரே நிரப்பக் கெட்டிக்காரர் தான்” — குருசாமி பொன்னம்மாஸின் குடும்பவைத்தியர் என்று அவளுக்குத் தெரியும் — “அவர் தானே பிழைப்பித்தது?” என்று கேட்டாள்.

“இல்லை, நான் சொல்கிறேன்; நீங்கள் நம்ப மாட்டீர்கள். எங்கள் பிள்ளை உயிரை உதவியது ஓர் கனவாகும்” என்று மிக அடக்கமாகப் பொன்னம்மாள் பதிலுரைத்தாள்.

நண்டும் யானையும்

(கர்க்கட ஜாதகம்)

பேனா

முன்னொரு காலத்திலே காசி நகரத்திலே பிரமதத்தன் என் றோர் அரசன் இருந்தான். அக்காலத்திலே இமயமலையிலே பெரிய ஏரியொன்று இருந்தது. அதிலே மிகப்பெரிய பொன் நண்டு ஒன்று வாசம்செய்துகொண்டிருந்தது. அது அவ்விடத்திலே வாழ்ந்துவந்ததால் அந்த ஏரிக்குக் கர்க்கடதீர்த்தம் என்ற பெயர் வழங்கிற்று. நண்டு மிகவும் பெரியதாய்ச் சூட்டடிக்கும் களம்போல் பெரிதாயும் வட்டமாயும் இருந்தது. அது யானைகளையுங்கூடப் பிடித்துக் கொண்டு தின்றுவிடும். அதற்குப்பயந்து யானைகளெல் லாம் அங்கே மேயப்போவதில்லை.

இப்படியிருக்கையில் யூதபதியான பெரிய ஆண்யானையொன்று அந்தத் தீர்த்தத்தின் பக்கத்தில் வசித்துவந்தது. அதன் பிடியான பெண்யானையின் வயிற்றில் போதிசத்துவர் வந்துதோன்றினார். குட்டி பிறக்கும்வரை தனக்கு அபாயம் ஒன்றும் வராமலிருக்கும் பொருட்டு, அந்தத் தாய் யானையானது மலைச்சாரலிலே வேறோர் இடத்தைத் தேடிக்கொண்டு சென்றது. அங்கே காலக்கிரமத்தில் அதற்கு ஒரு ஆண் என்று பிறந்தது. அது நாளடைவில் வளர்ந்து அறிவுமுதிர்ந்து அளவிலும் பலத்திலும் பெரிதாகிச் செழித்துவந் தது. மைக்நிறமான அஞ்சனக்குன்றுபோல அது விளங்கிற்று.

அது தனக்கேற்ற பிடியைத் தேடிக்கொண்டது. பிறகு அந்த நண்டைப் பிடிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டது. தன்தாயை யும் பிடியையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் தகப்பனைத் தேடிச் சென்றது. அதைக் கண்ட பிறகு, “நண்டைப்போய்ப் பிடிக்கப் போகிறேன்” என்று சொல்லிற்று.

“மகனே ! அது உன்னால் முடியாதகாரியம்” என்றது யூதபதி.

ஆயினும் அது தனக்குப் போக விடை கொடுக்க வேண்டு மென்று திரும்பத் திரும்பத் தன் தகப்பனைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளவே, அது கடைசியாக, “சரி ; வேண்டுமாயின் முயன்று பார்” என்றது.

ஆகவே, அந்த யானைக்கன்றானது ஏரிப்பக்கப் பிரதேசத்தில் வசித்துவந்த யானைகள் எல்லாவற்றையும் திரட்டிக்கொண்டு, அவைகளை ஏரிப்பக்கத்துக்கு அழைத்துச் சென்றது ; “ நீங்கள் கீழே இறங்கும்போது நண்டு பிடித்துக்கொள்ளுகிறதா ? அல்லது நீங்கள் ஆகாரம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது பிடித்துக் கொள்ளுகிறதா ? அல்லது திரும்ப ஏறிவரும்போது பிடித்துக் கொள்ளுகிறதா ? ” என்று கேட்டது.

அதற்கு அவைகள், “ திரும்ப உயரே ஏறும்பொழுது ” என்றன.

“ அப்படியானால், நீங்கள் எல்லோரும் ஏரிக்குப்போய் உங்களுக்கு வேண்டியதை எல்லாம் உண்ணுங்கள். பிறகு நீங்கள் முன்னால் மேலே ஏறுங்கள். நான் உங்கள் எல்லாருக்கும் பின்னால் கடைசியாக வருகிறேன் ” என்றது.

அந்த யானைகள் எல்லாம் அப்படியே செய்தன. பிறகு நண்டானது, போதிசத்துவன் கடைசியாக வருவதைப் பார்த்து, தன்னுடைய இடுக்கினால்—கொல்லன் பெரிய குறட்டைக் கொண்டு இருப்புக்கட்டியைப் பிடிப்பதுபோல்—அதன் பாதங்களை இறுகக் களைவிக்கொண்டது. போதிசத்துவனுடைய மனைவியானது அதைக் கைவிட்டுவிடாமல் அதன் பக்கத்திலேயே நின்று பரிதபித்துக் கொண்டிருந்தது. போதிசத்துவன் தன் முழுப்பலத்தோடும் நண்டை இழுத்துப்பார்த்தும் சிறிதும் நகரவில்லை. பிறகு நண்டு யானையைத் தன்னிடம் இழுக்கத் தொடங்கிற்று. யானையும் இழுபட்டது. அப்போது யானை மரணபயம் அடைந்து கதறுகதறென்று கதறிற்று. அந்தக் கூக்குரலைக் கேட்ட மற்றயானைகளெல்லாம் திகிலுற்று மரணபீதியடைந்து, வீரிட்டுக் கத்திக் கொண்டு ஓடிவிட்டன. அதன் மனைவியும் கூட நிற்பதற்கு அஞ்சி அகலத் தலைப்பட்டது.

அதன்பின்பு அது ஓடிப்போவதைத் தடுக்கவேண்டும் என்றும் கருத்துடன் தான் அகப்பட்டுக்கொண்டு விட்டது எவ்வாறு என்பதைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு முதலில் ஒரு பாட்டைச் சொல்லிற்று:

“பதறுகி நேன்வழுக் கையோட்டுப் பொன்னண்டு
பற்றிப் பிடித்தெனை வாட்டிடவே
கதறுகி நேன்பிடி யேகை விடாதேயுன்
காதலென் மேற்குறை யாவதுண்டோ?”

அதன்மேல் அதன் மனைவியானது திரும்பி நின்றனொண்டு யானையைப் பார்த்து அதன் மனதைத் தேற்றும்பொருட்டுச் சொல்லிற்று:

“என்றும் விடுவதுண் டோவுனை நான்போகேன்

என்ற னுயிர்த்துனை யாறுபத்தான்

டன்புடை யாருன்போ லாரு மிராந்திக்

கடங்கலந் தேடி யலைகினுமே.”

இம்மாதிரியாக அது அதற்குத் தைரியம்சொல்லிற்று. பிறகு “பெரும! நான் நண்டினோடு சிறிதுநேரம் பேசவேனாகில் அது உன்னை விட்டுவிடும்” என்று சொல்லிவிட்டு, நண்டைப்பார்த்து இந்தப்பாட்டைச் சொல்லிற்று :

“கங்கை நருமதை வாழ்வன கண்டுளேன்

கார்க்கடல் வாழ்நண்டு தான்பார்த்துளேன்

எங்கு முனக்கினை யில்லையென் னாதனை

யென்சொற்கேள் விட்டிடி விட்டிடிவாய்.”

அப்பெண்யானை இப்படிப் பேசும்போது அதன் இனிய ரூ லோசையைக் கேட்டு மனமிளகிய நண்டானது, தன்னுடைய அச்சம் அனைத்தையும் மறந்து யானையின் காலில் தான் பிடித்திருந்த பிடியைச் சற்று நெகிழவிட்டது. விடுபட்டால் யானை என்னசெய்யும் என்பதைப்பற்றி அது சிறிதளவும் சிந்திக்கவே இல்லை. யானையோ வெனில் தன் காலைத்தாக்கி நண்டின் முதுகின்மேல் வைத்து ஒரே மிதியாய் மிதித்தது. மிதிக்கவே நண்டு நசுங்கிப்போய் அதனுடைய கண்கள் பிதுங்கிக்கொண்டு வெளியேவந்தன. யானையும் சந்தோஷக்கத்துக் கத்திற்று. உடனே மற்ற யானைகளெல்லாம் ஒடோடியும் வந்தன ; நண்டைக் கறகறவென்று இழுத்துக் கரையில் போட்டன ; அதைத் துவையலாய் மிதித்து நசுக்கிவிட்டன. அதனுடைய இடுக்கிகள் இரண்டும் அதன் உடலிலிருந்து பிரிபட்டு ஒடிந்து வேராகக் கிடந்தன.

அந்தக் கார்க்கட தீர்த்தமானது கங்கையாற்றுக்கு அருகிலிருந்தது. கங்காநதியில் ஒருமுறை வெள்ளம் வந்தபோது அதில் கங்காதீர்த்தம் பெருகி அதை நிரப்பிற்று. நீர் வற்றியபோது ஏராளம் வடிந்து கங்கையாற்றில் போய் விழுந்தது. அப்பொழுது அந்நீரானது அந்த இடுக்கிகளைச் சுமந்துகொண்டுபோய்க் கங்கையாற்றில் போட்டது. அவை கங்கை யாற்றிலே மிதந்துகொண்டு போயின. ஒன்று கடைப்போய் அடைந்தது ; மற்றொன்று நீரில்

விளையாடிக்கொண்டிருந்த அரசினங்குமார் பதின்மர் கண்ணில் பட்டது. அவர் எடுத்து அதைக்கொண்டு ஆனகம் என்னும் சிறு முரசும் ஒன்றைச் செய்வித்தனர். கடலில்போய் வீழ்ந்ததை அசுரர் கண்டெடுத்தனர். அதைக்கொண்டு ஆளம்பரம் என்னும் முரசத்தைச் செய்வித்தனர். பிறகு அவர்கள் சக்கனுடன் சண்டையிட்டபோது தோல்வியடைந்து அதைப்போட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டனர். அதைச் சங்கன் எடுத்துத் தனக்கென்று வைத்துக் கொண்டான். 'ஆளம்பர மேகம்போல் இடிஇடிக்கின்றது' என்று இக் காலத்தில் சொல்லுவது அதைப் பற்றித்தான்.

[இது முடிந்ததும் சத்துவர் உண்மைகளை எடுத்துக் கூறிப் பிறப்புக்களைப் பற்றி அறிவித்தார்: "அந்தக் காலத்திலே இந்தப் பெண், யானைப் பிடியாயிருந்தாள்; நான்தான் அவளுடைய கணவனாயிருந்தேன்."]

பிரதிமா நாடகம்

ஜி. ஹரிஹர சாஸ்திரி

[குறிப்பு:—இன்றைக்குச் சமார் இருபது வருடங்கட்குமுன் திருவாங்கூர் வடமொழி நூற் பிரசுரசாலை கியூரேட்டராகவிருந்த காலஞ் சென்ற மஹாமஹோபாத்தியாய, டாக்டர், தருவை, கணபதி சாஸ்திரியார், 'ஸ்வப்ந வாஸவதத்தம்' முதலான பதினமூன்று நாடகங்களைக் கண்டெடுத்தனர். நூலாசிரியரின் பெயர் இந்நாடகங்கள் ஒன்றிலும் காணப்படவில்லை. ஆனால், எல்லாம் சொற்சுவை பொருட்சுவை நிறைந்து இராமாயணம் மாயாரதம் போன்ற தொன்னூல்களிற் றேன்றும் காம்பீரியமும் பழமையும் வாய்ந்து விளங்கின. எளிய நடை, சம்பாஷணையின் சாதாரியம், செயல்கள் நிறைந்து ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விரைந்து பிரதான விஷயத்தைப் போஷித்தல் போன்ற நாடகீய குணங்களும் நிரம்பி யிருந்தன. ஒரே விதமான சொற் றொடர்பு நூல் ஒவ்வொன்றிலும் வருவதுடன், சொல்லமைப்பு, வர்ணனை முதலானவற்றின் ஒற்றுமையும் காணப்பட்டன. இக்காரணங்களால் இப் பதினமூன்று நூல்களையும் ஆக்கியோன் ஒருவனே யென்றும், 'ஸ்வப்நவாஸவ தத்தம்' இயற்றியவர் பாஸன் என்று ராஜசேகரன் கூறுவதால் அவற்றின் ஆசிரியன் காளிதாஸனும் புகழ்ந்து போற்றும் பாஸமஹாகவியே என்றும் ஸ்ரீமான் சாஸ்திரியார் வாதித்தனர். இக்கொள்கை நிமித்தமாக ஸ்ம்ஸ்கிருத லீற்பன்னர் பலர் தாம் சிலகாலத்திற்குமுன் இருகட்சியினராகப் பிரிந்து முடிவிலாச் சொற்போராடி நின்றனர்; எனினும் இந்நூல்களின் குணநிசயங் களை மறுக்கத்துணிந்தவர் மிகச் சிலரேயாவர். பதினமூன்று நாடகங்களில், இராமாயணத்தைத் தழுவி எழுதிய இரண்டனுள் ஒன்று பிரதிமா நாடகம். இராமர் காட்டிற்குச் சென்றபொழுது, கேகயநாட்டிலிருந்து திரும்பிவரும் பாதன் பிரதிமா மண்டபத்தில் இறந்த தன் முன்னோர்கள் பிரதிமையுடன் தன் பிதாவின் பிரதிமையையும் கண்டு தசரதர் அடைந்த விபத்தை யறிந்தது பற்றி இது 'பிரதிமா நாடகம்' எனப் பெயர்பெற்றது. நூலாசிரியர் அயோத்தியா காண்டத்திலும் ஆரண்ய காண்டத்திலும் வான்மீகி கூறும் செய்திகளைச் சுவைக்கியைந்தவாறு மாற்றுவதுடன் சந்தர்ப்பத்திற்குப் பொருத்திய கற்பனைகளையும் கதைப் பொருளில் சேர்த்துள்ளார். 'பாஸ நாடகங்கள்' இந்திய ஐரோப்பிய பாஷைகள் பலவற்றில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. இதுகாறும் யாரும் இதனைத் தமிழில் மொழி பெயர்க் காததது பற்றி இப்பொழுது மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.]

முதல் அங்கம்

(நாந்தியின் முடிவில் சூத்திரதாரன் பிரவேசிக்கிறான்.)
சூத்திர:--(திரைப்பக்கம் திரும்பி) ஆர்பே! இங்கே வா.
(நடி வருகிறான்.)

நடி:—ஐயா! இதோ இருக்கிறேன்.

சுத்திர:—ஆமே! இந்த சாதகாலத்தைப் பற்றியே பாட வேண்டும்.

நடி:—ஐயா! அப்படியே. (பாடுகிறான்.)

சுத்திர:—இந்தக் காலத்தில் தான் அன்னப் பறவை நாணல் பூ ஆடை யுடுத்து மணற்றிட்டைகளில் களிப்புடன் ஓடுகின்றது.

(திரைக்குள்) ஐயா! ஐயா!

சுத்திர:—(காதுகொடுத்துக் கேட்டு) சரி, தெரிந்தது. அரண்மனையில் களிப்புடன் தன் காரியத்தில் விரையும் துவார பாலிகைபோல. (போகிறார்கள்.)

(ஸ்தாபனை முற்றிற்று.)

(துவாரபாலிகை வருகிறான்.)

துவார:—யார் ஐயா கஞ்சகி இங்கே இருப்பது?

(கஞ்சகி வருகிறான்.)

கஞ்சகி:—அம்ம! இதோ நான் இருக்கிறேன். என்ன வேண்டும்?

துவார:—ஐயா! தேவாசுர யுத்தங்களிலும் இரதத்தில் தடையின்றிச் செல்லும் தசரத மன்னர் உத்தரவிடுகிறார், குமாரன் ராமனுக்கு முடிசூட்டி அரசனுக்குவதற்குரிய சாதனங்களை யெல்லாம் விரைவில் தயாரிக்க வேண்டுமென்று.

கஞ்சகி:—அம்ம! மஹாராஜாவின் கட்டளைப்படி எல்லாம் சித்தமாய் விட்டதே. இதோ பார்க்க: வெண்குடை, சாமரம், வெற்றி முரசு, சிங்காதனம் முதலியவை யெல்லாம் லித்தமாயிருக்கின்றன; தர்ப்பைகளாலும் மலர்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட பொற்கூடங்கள் தீர்த்தத்தால் நிரப்பப்பட்டுள்ளன; பொற்றேரில் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றன; மந்திரிகளும் நகரவாசிகளும் வந்து விட்டனர்; இவ்வெல்லா மங்களத்திற்கும் மங்களம் போல் விளங்கும் வலிஷ்ட பகவானும் வேதியில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

துவார:—அப்படி ஆனால் எல்லாம் நன்றாயிருக்கிறது.

கஞ்சகி:—நிரம்ப ஸந்தோஷம்! நமது மன்னர்பிரான் சந்திரனைப் போல் பூமியில் விளங்கும் ராமனை அரசனாக முடிசூட்டி ஜனங்களை மகிழ்ச்சி செய்தார்.

துவார:—ஐயா! ஆனால் மேல்வேண்டுவதை விரைவில் செய்யும்.

கஞ்சகி:—இதோ, வெகுசிக்கிரம் செய்கிறேன்.

(போகிறான்.)

துவார:—(சுற்றிப்பார்த்து) ஸம்பவகா! ஸம்பவகா! நீ போய் மஹாராஜாவின் கட்டளையைப் புரோகிதரிடம் தெரிவித்து முறைப் படி அவரை அழைத்து வா.) வேரோரிடம் சென்று) ஸாரஸிகா! ஸாரஸிகா! நீ நாடகசாலையிற் சென்று சந்தர்ப்பத்துக்கிசைந்த ஒரு நாடகம் ஆடத் தயாராயிருக்கவேண்டு மென்று நடர்க்களிடம் சொல். நானும் எல்லாம் செய்தாய் விட்டதென்று மஹாராஜா விடம் தெரிவிக்கிறேன். (போகிறான்.)

(மரவுரியை யெடுத்துக்கொண்டு அவதாதிகை வருகிறான்.)

அவதா:—ஆ! கஷ்டம்! விளையாட்டாக இந்த மரவுரியைக் கொண்டு வரும்போது எனக்கு இவ்வளவு பயம் இருக்கின்றதே. பேராசையால் பிறப்பொருளைத் திருடுபவர்களுக்கு எவ்வளவு பயம் உண்டாகாது? எனக்கே சிரிப்பு வருகிறது. ஆனால் தனியே யிருந்து சிரிப்பதில்லையே!

(பரிவாரங்களுடன் வீதை வருகிறான்.)

வீதை:—(சேடியை நோக்கி) அட! அவதாதிகையைப் பார்த்தாயோ? ஏதோ பயந்தவன் போலிருக்கிறான். என்ன காரணமாயிருக்கலாம்?

சேடி:—அரசி! வேலைக்காரர் குற்றம் செய்வது சாதாரணம். அவள் ஏதாவது தவறு செய்திருக்கிறாள்.

வீதை:—இல்லை, இல்லை. சிரிக்க விரும்புவன் போலிருக்கிறான்.

அவதா:—(அருகே சென்று) அரசிக்கு ஜயமுண்டாகட்டும்! அரசி! நான் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லை.

வீதை:—நீ குற்றம் செய்தாய் என்று யார் சொன்னது? அதிருக்கட்டும். அவதாதிகா! உன் இடது கையில் என்ன வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?

சேடி:—இது மரவுரி.

வீதை:—இது எங்கிருந்து கிடைத்தது?

அவதா:—நாடகசாலையில் அலங்காரப் பொருள்களைக் காக்கும் ஆர்யரேவையிடம் அணிந்து களைந்த அசோகந்தளிர் ஒன்று வேண்டுமென்று கேட்டேன்; அவள் கொடுக்கவில்லை. அவளை ஏமாற்ற இந்த மரவுரியை அவளறியாமல் கொண்டுவந்து விட்டேன்.

வீதை:—நீ செய்தது பிழையல்லவா? போ! திரும்பக் கொடுத்து விடு.

அவதா:—விளையாட்டாக அல்லவா கொண்டு வந்தேன்.

ஸீதை:—அடி! பேதாய்! இப்படித்தான் கேடு வளர்கின்றது. உடனே கொண்டுபோய்க் கொடு.

அவதா:—அரசியின் ஆணைப்படி செய்கிறேன். (போகத் தொடங்குகிறான்.)

ஸீதை:—தோழி! வேண்டாம். இங்கே வா.

அவதா:—அரசி! இதோ இருக்கிறேன்.

ஸீதை:—இந்த மரவுரியை நான் உடுத்துக்கொண்டால் நன்றாக இருக்குமோ?

அவதா:—அழகுக்கு எதுவும் இசையும். அரசி! நீங்கள் உடுத்துப் பாருங்கள்.

ஸீதை:—ஆனால் கொண்டு வா. (வாங்கி யுடுத்துக்கொண்டு) ஸகி! நன்றாக இருக்கிறதா? பார்.

அவதா:—அரசிக்கு நன்றாகத் தானிருக்கிறது. மரவுரி பொன்னுடையாய் விட்டது.

ஸீதை:—(சேடியைப் பார்த்து) அட! நீ ஏன் ஒன்றும் சொல்ல வில்லை?

சேடி:—நான் சொல்லுவது எதற்கு? இதோ எனது மயிர்க் கூச்சல் சொல்லுகின்றது. (ரோமாஞ்சம் காட்டுகிறாள்.)

ஸீதை:—அட! கண்ணாடி கொண்டுவா!

சேடி:—உத்தரவு. (வெளியிற் சென்று மீண்டு வந்து) அரசி! இதோ கண்ணாடி.

ஸீதை:—(சேடியின் முகத்தைப் பார்த்து) கண்ணாடி யிருக்கட்டும். நீ ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறாய் என்று தோன்றுகிறதே?

சேடி:—அரசி! ஆமாம். நான் இப்படிக்கேள்விப்பட்டேன்—கஞ்சகி பாலகி ஐயர் அபிஷேகம் அபிஷேகம் என்று சொல்லுகிறாள்.

ஸீதை:—யாராவது நாட்டிற்கு அரசனாகலாம்.

(வேறொரு சேடி வருகிறாள்.)

சேடி:—அரசி! ஒரு சந்தோஷச் செய்தி.

ஸீதை:—நீ தெரிந்து கொண்டதென்ன?

சேடி:—இளவரசருக்குத்தான் பட்டாபிஷேகம்.

ஸீதை:—பிதா சௌக்கியம் தானே?

சேடி:—மஹாராஜாவே பட்டாபிஷேகத்தை நடத்தப் போகிறார்.

ஸீதை:—அப்படியா! சந்தோஷம் இரட்டித்தது. காட்டு மடியை.

சேடி:—அரசி! அப்படியே. (மடிபைக் காட்டுகிறாள்.)

ஸீதை:—(தன் அணிகளைக் கழற்றிக் கொடுக்கிறாள்.)

சேடி:—அரசி! முரசொலி கேட்கிற தல்லவா?

ஸீதை:—ஆமாம். அதுதான்.

சேடி:—திடீரென்று ஓசை நின்றுவிட்டதே!

ஸீதை:—அபிஷேகத்திற்கு வந்த தடை என்ன? ஆமாம். அரண்மனையில் எத்தனையோ காரியங்கள் நேரிடலாம்.

சேடி:—அரசி! இளவரசருக்கு அபிஷேகம் செய்து விட்டு மஹாராஜா வனம் போவார் என்று கேள்விப்பட்டேன்.

ஸீதை:—அப்படியானால் அது அபிஷேக நீரன்று; கண்ணீர் தான்.

(ராமர் வருகிறார்)

ராமன்:—பேரிசை முழங்க, பெரியோர்கள் சூழ்ந்து நிற்க, நான் சிங்காதனத்தில் அமர்ந்திருந்தேன். தோளில் வைத்திருந்த குடம் சாய்ந்து தண்ணீர் என் தலையில் விழுந்ததுவாயில் மஹாராஜா என்னை அழைத்து வேண்டாம் என்று விடுவித்தார். அப்போது ஜனங்கள் என் மனோ தைரியத்தைக் கண்டு திகைத்தார்கள். தந்தையின் சொல்லை மகன் கேட்பதில் ஆச்சரியம் என்ன?

‘சூழ்ந்தாய்! சற்று இளைப்பாறு’ என்று சொல்லி மஹாராஜா என்னை விடுவித்ததால் பெரும்பாரம் நீங்கியதுபோல் என் மனம் ஆறுதல் அடைந்தது, தெய்வச் செயலால் நான் அந்த ராமனாகவே யிருக்கிறேன். மஹாராஜாவே மஹாராஜா. இனிமேல் வீதைபைப் போய்ப் பார்க்கிறேன்.

அவதா:—அரசி! இளவரசர் வருகிறார்போல் தோன்றுகிறதே, மரவுரியை மாற்ற வேண்டாமா?

ராமன்:—மைதிலி! என்ன செய்கிறாய்?

ஸீதை:—பிராணநாதா! தங்களுக்கு ஜயமுண்டாகட்டும்.

ராமன்:—மைதிலி! உட்கார் (ராமர் உட்காருகிறார்.)

ஸீதை:—என் அன்பர் இஷ்டப்படி. (உட்காருகிறாள்.)

அவதா:—(மெதுவாய்) அரசி, இளவரசரின் வேஷம் முன்போலவே தானிருக்கிறது. நாம் கேள்விப்பட்டது பொய்யா யிருக்கலாமோ?

ஸீதை:—அத்தகையோர் பொய்சொல்லார். அரண்மனையில் எத்தனையோ காரியங்கள் நேரிடலாம்.

ராமன்:—மைதிலி! நீங்கள் என்ன பேசுகிறீர்கள்?

ஸீதை:—ஒன்றும்மில்லை. இந்தப் பேதை சொல்லுகிறாள் 'அபிஷேகம் அபிஷேகம்' என்று.

ராமன்:—உன் ஆசை இன்னதென்று தெரிந்தது. அபிஷேகம் உண்மைதான். இன்று மஹாராஜா கோசல் நாடனைத்தையும் ஒரு குடைக் கீழாக்கிப் புரோகிதர், அமைச்சர், நகரத்தார் முதலானவர் முன்பாக நான் இளமையிற் பழகிய தமது மடியில் என்னை இருத்தி, 'கோஸலையின் கண்மணி ராமா!' என்று தாயின் பேருடன் என்னை அழைத்து, 'ராஜ்யத்தை ஏற்றுக்கொள்' என்று கற்பித்தருளினார்.

ஸீதை:—அப்போது தாங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?

ராமன்:—மைதிலி! நீ என்ன நினைக்கிறாய்?

ஸீதை:—ஒன்றும் பேசாது பெருமூச்செறிந்து மஹாராஜா கின் பாதங்களில் பணித்திருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

ராமன்:—நீ நினைத்தது சரி. தம்பதிகள் இப்படி ஒரே மன முடையவராக வாய்ப்பதருமை. அப்போது நான் அவர் பாதங்களில் பணியவே செய்தேன். பிதா மேலும் நான் கீழுமாக இருவரும் கண்ணீர் வடித்தோம். என் கண்ணீரால் அவர் பாதங்களும், அவர் கண்ணீரால் என் கிரமும் ஒருங்கே நனைந்தன.

ஸீதை:—பிறகு?

ராமன்:—பிறகு அவரது நயமொழிகளுக்கு நான் இணங்காததைக் கண்டு கிழத்தன்மையாற் சிதைவுண்ட தமது பிராணன்மேல் ஆணையிட்டார்.

ஸீதை:—அப்போது?

ராமன்:—உடனே லக்ஷ்மணனும் சத்தருக்கனனும் அபிஷேகத்திற்காகக் குடத்தை எடுத்தனர். மஹாராஜா தாமே ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்ப வெண்குடை பிடித்தார். சரேல் என்று மந்தரையோடிவந்து அவர் காதில் ஏதோ மெல்ல வுரைத்தாள். இப்பொழுது நான் அரசனல்லன். இப்பொழுது நான் அரசனல்லன்.

ஸீதை:—எனக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷம். மஹாராஜா மஹாராஜாவே! தாங்கள் என் பிராணநாதனே!

ராமன்:—மைதிலி! ஏன் உன்மேனியில் ஆபரணம் ஒன்றையும் காணவில்லை.

ஸீதை:—ஒன்றில்லை ; அணிந்துகொள்ளவில்லை ; அவ்வளவு தான்.

ராமன் :—அப்படியல்ல, ஆபரணங்களை நீ இப்பொழுதுதான் கழற்றியிருக்கிறாய். ஏனென்றால் காதணிகள் கழற்றப்பட்டதால் அங்குள்ள சுருக்குகள் இன்னும் நீங்கவில்லை, வளைகள் கழற்றப்பட்டதால் கைகள் வெளிறியிருக்கின்றன. மேலும் அணிகளின் கனத்தால் உன் அங்கங்களிற் பதிந்த தடங்கள் மறைந்து இன்னும் சமமாகவில்லை.

ஸீதை :—இல்லனவற்றை உள்ளனபோல் வருணிக்க என் அன்பருக்கு மிக்க திறமையுண்டு.

ராமன் :—அவ்வாறுனால் ஆபரணங்களை அணிந்துகொள். நான் கண்ணாடியைக் காட்டுகிறேன். (கண்ணாடியில் ஸீதையின் பிரதிபிம்பத்தைக்கண்டு) நில்லு. கண்ணாடியிற் காண்பது மரவுரியோ அல்லது சூரியகிரணங்களோ? உனது இவ் விரதம் விளையாட்டென்று நீ சிரிப்பதால் தெரிந்தது. (அவதாதிக்கையை நோக்கி) அவதாதிக்கா ! இதென்ன ?

அவதா :—ஸ்வாமி ! ஒன்றில்லை. இசைந்திருக்கிறதா என்று பார்ப்பதற்காக அணிந்து கொண்டதே.

ராமன் :—மைதிலி! என்ன இது? இச்சுவாகு வமிசத்தரசர் முதுமையில் அணிந்து கொள்ளும் அலங்காரத்தை நீ இப்பொழுது அணிந்துகொண்டாய். அது எனக்குவேண்டும், கொடு.

ஸீதை :—போதும் என் பிராணநாதர் அம்ங்களமாகப் பேசுவது.

ராமன் :—மைதிலி! ஏன் தடைசெய்கிறாய் ?

ஸீதை :—என் பிராணநாதருக்கு அபிஷேகம் தடைபட்டிருக்கும் இந்தவேளையில் இது ஒரு துர்நிமித்தம்போல் தோன்றுகிறது.

ராமன் :—பரிசாசமாக இந்த மரவுரியைக் கேட்கும்போது கொடுக்க மறுத்து எனக்குத் துக்கத்தை யுண்டிடுகிறீர். என் உடம்பில் பாதியான நீயே முதலில் அதை உடுத்துக்கொள்ளவில்லையா ?

(திரைக்குள்)

ஐயோ! ஐயோ! மஹாராஜா....

ஸீதை:—பிராணநாதா! என்ன இது?

ராமன்:—(காது கொடுத்துக்கேட்டு) ஆணும் பெண்ணும் ஒரே கூக்குரலாக இருப்பதால், தானே வலியன் என்று நினைத்துத் தெய்வம் வேரைப்பறித்து விட்டதென்று நினைக்கிறேன்.

யார் இங்கே! இதென்ன சப்தம் என்று விரைவில் அறிந்துவா.

(கஞ்சகி வருகிறாள்.)

கஞ்சகி:—குமார! காப்பாற்றவேண்டும், காப்பாற்றவேண்டும்.

ராமன்:—ஐயா! யாரைக் காப்பாற்றவேண்டும்?

கஞ்சகி:—மஹாராஜாவை.

ராமன்:—மஹாராஜாவையா! ஒரே உடலில் தங்கியிருந்த இர்தப் பூமியைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றல்லவோ சொல்லவேண்டும். இருக்கட்டும். இர்தத்துன்பம் எங்கிருந்துவந்தது?

கஞ்சகி:—உறவினரிடமிருந்துதான்.

ராமன்:—உறவினரிடமிருந்தா? கஷ்டம். ஆனால் அதற்குப் பரிசாரமே கிடையாது. பணைவர் உடலில்மட்டும் அடிப்பர்; இனத்தார் உள்ளத்தையே பின்பார். உறவினர் என்ற சொல்லால் எனக்கு வெட்கத்தையுண்டு பண்ணுபவர் யார்?

கஞ்சகி:—ரானி கைகேயி.

ராமன்:—என் தாயா? ஆனால் இதன்முடிவு நன்மையாகவே இருக்கும்.

கஞ்சகி:—எப்படி?

ராமன்:—கேளும். தேவேந்திரனுக் கொப்பான கணவரும், புத்திரானுகிய நானும் இருக்கும்போது என்ன பயன் கருதி அவர் தீங்குசெய்வார்?

கஞ்சகி:—குமார! பெண்ணின் கெடுமதியில் உமது களங்க மற்ற மனதைப் புகுத்தப்படாது. அவள் சொல்லால் அன்றோ உமது அபிஷேகம் தடைப்பட்டது?

ராமன்:—ஐயா! அதில் நன்மையே யுள்ளது.

கஞ்சகி:—எப்படி?

ராமன்:—கேளும்: முதலாவது, ராஜ்யத்தைத் துறந்து மஹாராஜா காட்டிற்குப் போகமாட்டார். பிறகு நான் பிதாவின் சொற்படி நடந்து முன்போல் குழந்தையாகவே இருப்பேன். புது அரசன் எப்படி இருப்பானோ என்று உலகத்தார் சந்தேகிப்பதற்கிடமுமில்லை. மேலும், என் உடன்பிறந்தார்க்கில்லாத பாக்கியத்தை நான் மட்டும் அனுபவித்தேன் என்ற சொல்லும் நிகழாது.

கஞ்சகி:—அவன் தானாகவே ஓடிவந்து பரதனுக்கு முடி சூட்டவேண்டுமென்றான். இது பேராசை யாகாதோ?

ராமன்:—ஐயா! என்மீதுள்ள பகஷ்பாதத்தால் உமக்கு உண்மை விளங்கவில்லை.

ஸ்திரீதனமாக வாக்களித்த ராஜ்யத்தை அவர் தம் மகன் பொருட்டு யாசிப்பது பேராசையா? தம்பியின் ராஜ்யத்தை நான் அபகரித்துக்கொள்வது பேராசையில்லை என்கிறீரா?

கஞ்சுகி:—மேலும்....

ராமன்:—இனிமேல் என் அன்னையைப்பற்றித் தூஷணை கேட்க நான் விரும்பவில்லை. மஹாராஜாவின் செய்தியைமட்டும் சொல்லும்.

கஞ்சுகி:—அதன்பிறகு மஹாராஜா சோகத்தால் பேசமுடியாமல் கையால் சைகை காட்டி என்னை இங்கேயனுப்பி மூர்ச்சையானார். அவர் உடனே மூர்ச்சை யடைந்தது ஒருவிதம் நல்லதாயிற்றென்று நினைக்கிறேன்.

ராமன்:—ஆ! மூர்ச்சையாகிவிட்டாரா?

(திரைக்குள்)

‘ஆ! மூர்ச்சையாகி விட்டாரா’ என்கிறீரா? அரசர் மயக்க முற்றதைப் பொறுக்க முடியவில்லையானால் தாஷ்ணயத்தை விட்டு வில்லைக் கையில் எடும்.

(செவிகொடுத்துக்கேட்டு, எதிரேபார்த்து)

அசைவற்ற, தைரியக்கடலான ஸ்கந்தமணனைக் கோபமூட்டினது யார்? அவன் கோபாவேசத்தால் என்முன்னே நூறு உருவம் கொண்டவன்போல் வருகிறானே!

(வில்லும் அம்பும் எடுத்துக்கொண்டு ஸ்கந்தமணன் வருகிறான்.)

ஸ்கந்தமணன்:—அரசன் மூர்ச்சையானதைப் பொறுக்க முடியாவிட்டால், தாஷ்ணயத்தைவிட்டு வில்லைக் கையில்எடும். உறவினரிடம் சாந்தமாகவும், பொறுமையுடனும் நடப்பவர் எல்லாம் இப்படித்தான் அவமதிப்படைகின்றனர். உமக்கு இஷ்டமில்லையானால் என்னை விடும். நாம் பெண்ணால் மோசம்போனாம். அதனால் உலகத்தில் பெண் என்பதே இல்லாமல் செய்ய நான் நிச்சயித்திருக்கிறேன்.

ஸீதை:—பிராணநாதா! இதென்ன? துக்கித்தற்குரிய வேளையில் ஸ்கந்தமணன் வில்லைக் கையில் எடுத்தான். இவன் துணிவு உலக வொழுக்கத்துக்கு விரோதமாக இருக்கிறதே.

ராமன்:—ஸௌமித்திரி! இதென்ன?

ஸ்கந்தமணன்:—என்ன ‘இதென்ன’ என்கிறீர்? முறையாய் வந்த ராஜ்யமும் நமக்கில்லை; அரசரோ சோகத்தில் ஆழ்ந்துவிட்

டார். உமக்கு இன்னும் சந்தேகமானால் அது உமது பொறுமையோ, அல்லது மதியினமோ?

ராமன்:—ஸௌமித்திரி! ராஜ்யம் நமக்கில்லைபென்று போருக்குப் புறப்படுகிறாய்? ஆ! நீ ஓர் அறிவீனனாயிருக்கிறாயே! நான் அரசனானால் என்ன, பாதன் ஆனால் என்ன? உனக்கு இருவரும் சமந்தானே? வில்லாளியென்ற அகந்தையிருக்குமானால் அரசனான பாதனுக்கே வேண்டும் துணைசெய்.

லக்ஷ்மணன்:—எனக்கும் கோபத்தை யடக்க முடியவில்லை. நான் போகிறேன். (புறப்படுகிறான்.)

ராமன்:—திரிலோகத்தையும் எரிக்கவிரும்புவன்போலப் புருவங்களைச் சுளித்துக்கொண்டு லக்ஷ்மணன் நீங்கா விதிபோல் நிற்கிறான். ஸௌமித்திரி! இங்கே வா.

லக்ஷ்மணன்:—அண்ணா! இதோ இருக்கிறேன்.

ராமன்:—உனக்கு அமைதிபுண்டாக வேண்டுமென்று நான் இப்படிச் சொன்னேன். அதிருக்கட்டும். நீ இப்பொழுது சொல்லு: சத்தியத்தைக்காங்கும் தர்மத்தை நோக்கி வில்லை வளைக்கவேண்டுமா? அல்லது தன்உரிமைப்பொருளைக் கேட்கும் தாயின்மேல் அம்பு தொடுக்கவேண்டுமா? அல்லது நிரபராதியான தம்பி பாதனைக் கொலை புரியவேண்டுமா? இம்மூன்றுபாதகங்களில் உனக்கு எது பிடித்தது?

லக்ஷ்மணன்:—(கண்ணிப்பெருக) அந்தோ! அறியாமல் அன்றோ என்னைப்பழிக்கிறீர். நீர் பதினான்கு வருஷம் வனவாஸம் செய்யவேண்டுமாம். அந்தப் பெருந்துயரை நினைக்கும் போது எனக்கு ராஜ்யத்தில் சிந்தையே கிடையாது.

ராமன்:—சரி! இதனால்தான் என்பிதா மயக்கமுற்றார். கஷ்டம்! அவரது அதேரியம் வெளிப்பட்டது. மைதிலி! மங்களத்தைக்கருதி அவதானத்தை கொடுத்த மரவுரியைக் கொண்டு வா! எந்த அரசனும் செய்யாத தவத்தை நான் இப்பொழுது செய்கிறேன்.

லீதை:—பிரானாதா! ஏற்றக்கொள்ளுங்கள்.

ராமன்:—மைதிலி! நீ என்ன தீர்மானித்தாய்?

லீதை:—இல்லறத்துனை யன்றோ நான்?

ராமன்:—நான் தனியாகவே போக நினைக்கிறேன்.

லீதை:—அதனால்தான் நான் பிள்தொடரப் போகிறேன்.

ராமன்:—வனத்திலன்றோ வசிக்கவேண்டும்?

லீதை:—அதுதான் எனக்கு அரண்மனை.

ராமன்,—தாய்தந்தையர்க்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டும்.

ஸீதை :—அவர்கள் பொருட்டன்றோ நான்கடவுளை வழிபடுகிறேன்.

ராமன் :—ஸக்ஷ்மணு ! இவளைத்தடுத்துக்கொள்.

ஸக்ஷ்மணன் :—அண்ணா ! இது இப்பெரியானைப் புகழ்தற்குரிய சமயமாயிருக்க, நான் தடுக்க விரும்பவில்லை.

சந்திரன் இராகுவால் துன்புறும் போதும் தாரை என்னும் மனைவி அவனைப் பின்தொடருகிறாள். காட்டு மரம் விழும்போது கொடியும் கூடவே பூமியில் விழுகின்றது. சேற்றில் ஆழ்ந்த யானை பைப் பிடியானை ஹைடுவதில்லை. அதனால் இப் பெரியான் உம்முடன் வந்து தவம் புரியட்டமே ! பெண்களுக்குக் கணவனன்றி வேறு துணை யேது ?

(சேடிவருகிறாள்)

சேடி :—அரசிக்கு ஜயமுண்டாகட்டும். நாடகசாலையில் அணிகலங்கள் காக்கும் ஆர்யரேகை தொழுது விஞ்ஞாபனம்செய்கிறாள் : “அவதாதினை நாடகசாலையிலிருந்து ஒரு மரவுரியை பலாத்காரமாய் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். இது புதிதான மரவுரி; யாரும் உடுத்தாதது. அவசியமாயின் இதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேணும்.” என்று.

ராமன் :—அம்மா ! என்னிடம் கொடு. இவளுக்கு மரவுரி கிடைத்தாய்விட்டது. எனக்குத்தான் தேவை.

சேடி :—ஸ்வாமி ! பெற்றுக்கொள்ளவேணும்.

(கொடுத்துவிட்டுப்போகிறாள்.)

(ராமர் வாங்கியுடுத்துக் கொள்ளுகிறார்.)

ஸக்ஷ்மணன்—அண்ணா ! உடுப்பன அணிவன முதலிய எல்லாவற்றிலும் எனக்குப் பாதிக்கொடுத்து வரும் தாங்கள் இம்மரவுரி விஷயத்தில் மட்டும் என்னுடன் ஏன் மாறுபடுகிறீர்கள் ?

ராமன் :—மைதலி ! இவளை விலக்கு :

ஸீதை :—ஸௌமித்திரி ! சும்மா இரேன்,

ஸக்ஷ்மணன் :—அன்னையே ! அண்ணாவின் பாதஸேவையைத் தாம்மட்டும் செய்யவிரும்புகின்றீரோ ? அதற்கு நான் சம்மதியேன். தொண்டுசெய்ய உமக்கு அவரது வலதுகாலும், எனக்கு அவரது இடதுகாலும் ஆகட்டும்.

ஸீதை:—பிரானாதா! தையபுரியவேண்டும். லக்ஷ்மணன் மிகவும் வருந்துகிறானே.

ராமன்:—லக்ஷ்மண! மரவுரியென்பது தவப்போருக்கு அணியும் சுவசமாம்; ஒழுக்கமாகிய யானையை அடக்கியாரும் அங்கு சம்; பொறிக்காகிற குதிரைகளை நெறியில் நிறுத்தும் கடிவாளம்; தர்மமாகிற ரதத்தை நடத்தும் சாரதி. இதோ பெற்றுக்கொள்.

லக்ஷ்மணன்:—அண்ணா தமது அனுக்கிரகம்.

(வாங்கியுடுத்துக்கொள்ளுகிறான்.)

ராமன்:—ஆ! நகரத்தார் செய்தியறிந்து வீதியில்வந்து நெருங்கிவிட்டனர். விலகுங்கள். ஐயா! விலகுங்கள்.

லக்ஷ்மணன்:—அண்ணா! நான்முந்தி நடக்கிறேன். விலகுங்கள்.

ராமன்:—மைதிலி! முகமுடியை நீக்கிவிடு.

ஸீதை:—அன்பர் உத்தரவு. (நீக்குகிறான்.)

ராமன்:—ஓ நகரவாசினே! கேளுங்கள்: கண்களில் கண்ணீர் ததும்பும் நீங்கள் இப்பொழுது அச்சமின்றி என்மனைவியைப் பார்க்கலாம். ஏனெனின் வேள்கியிலும், விவாகத்திலும், துக்கத்திலும், காட்டிலும் பிறர்மனைவியைப் புருஷர் பார்ப்பது குற்றமன்று.

(கஞ்சுகி வருகிறான்.)

கஞ்சுகி:—குமார! கூடாது. போகக்கூடாது. நீ மனைவியுடன் காட்டிற்குச் செல்வதையையும், சோதரவாஞ்சையால் லக்ஷ்மணன் உன்னைப் பின்பற்றுவதையும் மஹாராஜா கேள்வியுற்றுச் சோகத்தால் தரையில் புரண்டு, உடம்பெல்லாம் புழுதிபடியத் தளர்ந்த காட்டாணியோல இதோ எழுந்து வருகிறார்.

லக்ஷ்மணன்:—அண்ணா! மரவுரியுடுத்து வனவாஸம் செய்யும் நமக்கு யாரைப்பார்க்கவேணும்?

ராமன்:—இங்கே அவரைத் தலைவணங்கிய சுவட்டை, நாம் வனம் சென்றபிறகு அவர் பார்த்துக்கொள்ளட்டும்.

(எல்லோரும் போகிறார்கள்.)

(முதல் அங்கம் முற்றிற்று.)

உபாத்தியாயர் பகுதி

குருடர்கள் கல்வி

ஒ. ப. தேசிகன்

(முன் தொடர்ச்சி)

ஸெய்ண்ட், டன்ஸ்டன் இல்லம்

(St. Dunstan's Home for the Blind)

நமது நாட்டிலிருக்கும் குருட்டுமக்களை லண்டன் ஸெய்ண்ட் டன்ஸ்டன் இல்லத்தைப்போன்ற விடுதிகளின் மேற்பார்வையிலும் சம்ரக்ஷணையிலும் உட்படுத்தி, அவர்களைப் பசுமாவும் அக்கரையாகவும் நடத்திவரும்படித்தல், அவர்களும் வியக்கத்தக்க அற்புதங்களைச் செய்து முடிப்பார்கள் என்பது திண்ணம். டன்ஸ்டன் இல்லத்திற்கு 'இன்ப இல்லம்' (The Home of Happiness) என்ற பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலேயரின் உதாரத்திற்கும், அங்கவீனர்களால் அவர்களுக்கிருந்துவரும் அபரிமிதமான சிரத்தைக்கும், அன்பு நெகிழ்ச்சிக்கும் டன்ஸ்டன் ஸ்தாபனம் ஓர் உண்மையான சின்னமாக இலங்குகிறது. அது 1915-ஆம் ஆண்டில் ரீஜெண்ட் பार्க் என்று மிடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அக்குருடர்களின் விடுதி மேன்மேலும் தனது ஊழியத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டே வந்துள்ளது. அவ்விடத்தில் குருட்டுத் தனம் என்பது மனித சமூகத்தில் தோன்றிய ஓர் துர்ப்பாக்கியமாகக் கருதப்படுவதில்லை; ஆனால் மனிதவர்க்கத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும், நல்வாழ்விற்கும் அஃதோர் தடை கல்லாகவே கருதப்படுகிறது. அதாவது மற்றவர்களைப் போன்ற சாமானிய முறையில் வேலை செய்யவும் சாதாரணமான முறையில் படிக்கவும் இயலாதவர்களாகவே குருடர்களை அங்கே நினைக்கிறார்கள். அவ்விடத்தில் குருடர்கள் திருஷ்டியுள்ளவர்களைப் போலவே அவ்வளவு வேகமாக எழுதவும், படிக்கவும் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். அன்றியும் வாழ்க்கையில் கடுமையான போராட்டமும், போட்டியும் தோன்றியிருக்கும் இந் நாட்களில் மனிதர்களுடைய பொருளாதார சக்திபையும் அலக்ஷியம் செய்து விடுவதற்கில்லை யாதலின், அவ்விடத்திலுள்ள குருடர்களுக்கு டைப் அடித்தல், சுருக்கெழுத்து, கூடை பின்னுதல், பாய் முடைதல், தச்சு வேலை முதலிய சிறிய கைத்தொழில்களும் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

டன்ஸ்டன் பாடசாலையில் கல்வி பயின்ற குருட்டுருவன், ஓர் திறமை வாய்ந்த 'டைப்பிஸ்டா'கவும், சுருக்கெழுத்துக்காரனாகவும் ஆகிறான்; மனிததேகக் கூறுபாடுகளையும், அங்க விபாகங்களையும், தேகத்தவ சாஸ்திரத்தையும் நன்கறிந்து மொள்கிறான். அவர்கள் தச்ச வேலையில் சிறந்தவர்களாய் இருக்கிறார்கள்; கோழி வளர்க்கிறார்கள்; பலவகை தினுஸுகளில் சிறு கூடைகளை மிகவும் சேர்த்தியாக முடைகின்றனர்; ஓர் காகிதத்தில் வரைந்த அமைப்பைத் தழுவி, அதற்கேற்ற பாய்களைத் தயாரிக்கின்றனர்; மோட்டார்ப் பாய்கள், மாடிப்படிசளுக்குத் தேவையான பாய் தினுஸுகள் இவை யனைத்தும் அங்குள்ள குருடர்களால் தயாரிக்கப்படுகின்றன. அவர்களுடைய உழைப்பின் பயனாக உற்பத்தியாகும் சரக்குகளுக்கு இவ்வுலகில் மிகுந்த கிராக்கி ஏற்பட்டிருக்கிறது. மக்கள் அவற்றை ஆவலுடன் வாங்குகின்றனர்.

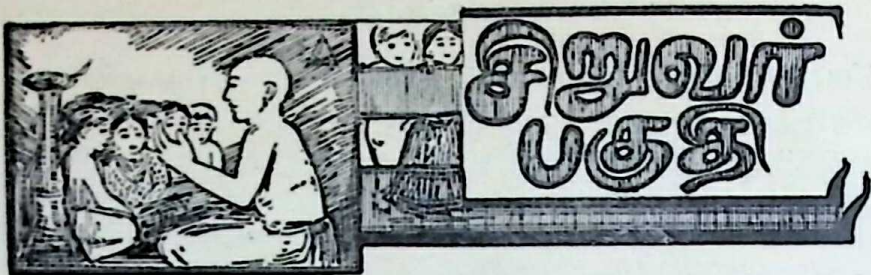
பார்வையுள்ள ஒருவனால் செய்யக் கூடிய வேலை ஒவ்வொன்றையும் குருடனும் செய்யக்கூடும். அவனைச் சரியான முறையில் பயிற்சி செய்கித்து வந்தால், அவன் எந்தத் தொழிலிலும் நியுணனாக விளங்குவான். உலகப் பிரசித்தி பெற்ற போர்டு (Ford) மோட்டார் தொழிற் சாலையில், நூற்றுக்கணக்கான குருடர்கள் வேலை செய்து வருகிறார்கள். யந்திர வேலைகள் (Mechanical works) சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அவைகளைக் கையாளும் திறமையில் அவர்கள் மற்றவர்களைவிடக் குறைந்தவர்களல்லர். கண் பார்வையுள்ள தமது ஸ்கோதர்களைப் போலவே அவர்களும் பொருளீட்டித் தமது உழைப்பின் பயனை யனுபவித்து வருகின்றனர்.

குருடர்கள் வீட்டுக்குள்ளும் வெளியிலும் ஆடக்கூடிய விளையாட்டுக்களை விளையாடுவார்கள். அவர்கள் பார்வையற்றிருந்த போதிலும், அவர்களால் நம்மையானந்தத்திலாழ்த்த முடியும். அவர்களிடையே நல்ல பலசாலிகளும், 'ஸாண்டோக்களும்' கூட இருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் இசைக்கலையிலும் வல்லவர்களாய் மதுரமான கானாஸங்களைப் பொழிந்து மக்களை மகிழ்விக்குத்திறனுடையோராக உளர். அவர்களால் சீட்டாடமுடியும்; நீந்தவும் கூடும்; படகுகளைச் செலுத்துவதற்கும் திறமையுண்டு. ரீஜெண்ட் ஏரியில் குருடர்களுக்கிடையே அடிக்கடி படகுப் போட்டிப் பந்தயங்கள் நடக்கின்றன.

இந்தியாவில் குருடர்களின் ஜனத்தொகை சற்றேறக்குறைய 6 லட்சத்திற்கு அதிகமானதாகும். உலகத்தில் ருஷ்யாவைத் தவிர

வேறு எந்தத் தேசத்திலும் எண்ணிக்கையில் இவ்வளவு அதிகமான குருடர்கள் கிடையாது. இதர தேசங்களில் அவர்களுடைய நிலைமையை உயர்த்துவதற்கு எவ்வளவோ முயற்சிகள் செய்யப்படுகின்றன. பரீக்ஷார்த்தமான பல முறைகள் கையாளப்படுகின்றன. ஆனால் இந்தியா தேசம் முழுவதிலுமுள்ள 6 லக்ஷத்திற்கு அதிகமான குருடர்களுக்கு 16 பள்ளிக்கூடங்களே யிருக்கின்றன. மத்திய மகாணத்தில் மாத்திரம் 40000 குருடர்களுக்கு மேலிருப்பதாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காகவும், கல்விவசதிக்காகவும் எத்தனைய செளகர்யங்களும் இதுவரையில் செய்யப்படவில்லை யென்பது வருந்தத்தக்கதாகும். பம்பாயிலுள்ள விக்டோரியா ஞாபகார்த்தக் குருடர்களின் பள்ளிக்கூடம், இந்தியாவிலுள்ள பாடசாலைகளில் பிரசித்தமானது. மைசூர் (Mysore school for Blind), மஹேசனே, (Mehesena), பரோடா (Baroda), ராஜ்பூர், ராஞ்சி, லாஹூர், அம்ருதஸரஸ், கல்கத்தா முதலிய இடங்களிலுள்ள பாடசாலைகளும் திறமையான வேலைகள் செய்துவருகின்றன.

(முற்றும்)

பொங்கல் இனம்

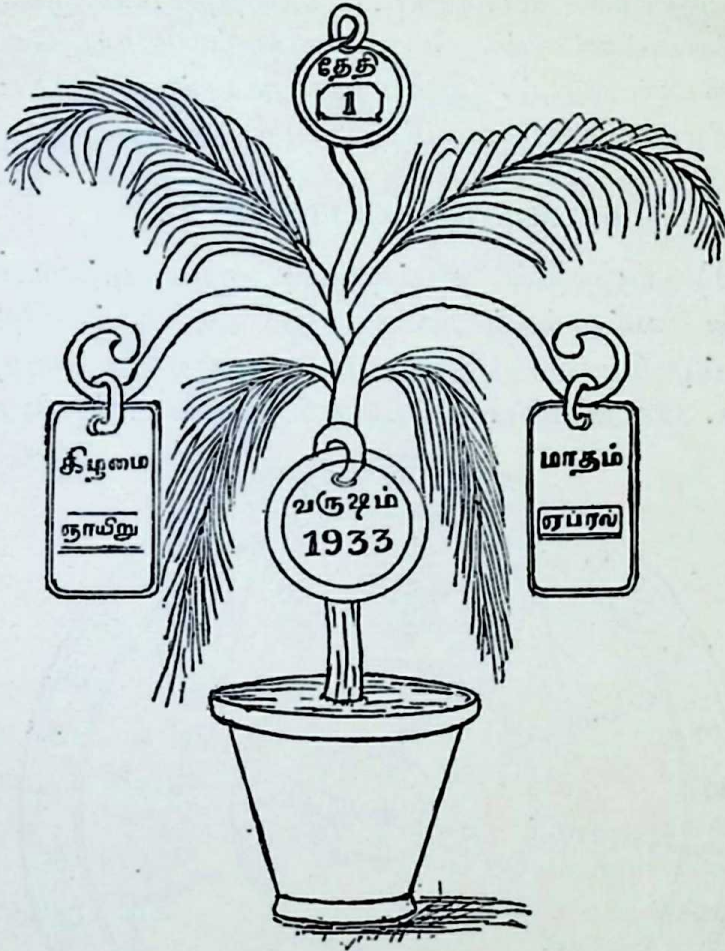
அன்புள்ள குழந்தைகளே!

சங்கராந்தி அல்லது பொங்கல் பண்டிகைக்கு முன்னமே இங்கிலிஷ் வருஷம் பிறந்து விடுகிறது. நீங்கள் உங்களது வீடுகளுக்குப் புதுக்கியாலண்டர்கள் வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறீர்கள். “தன் கையே தனக்கு உதவி” என்றபடி நீங்கள் வெகு அழகான சில கியாலண்டர்கள் செய்து கொள்ளக் கூடாதா என்று நான் நினைக்கிறேன். எனது வருப்புக் குழந்தைகளில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு கியாலண்டர் செய்து எனக்குக் காண்பித்தார்கள். அவைகளில் அழகான சிலவற்றை இங்கே காட்டியிருக்கிறேன். இவைகளைப் போல் நீங்கள் செய்து கொள்ளலாம். எதையும் நாம் அழகாகச் செய்யப் பாடுபட்டால் அது அழகாக இருக்கும். நாம்செய்ததைப் பார்த்து நாமே சந்தோஷமடைவோம்; பிறரும் அவற்றைப் பார்த்து மெச்சுவார்கள்.

இவைகளைச் செய்யச் சில அட்டைகளும், நெருப்புப் பெட்டிகளும், சோப்புப் பெட்டிகளுமே தேவை. மற்றும் ஒரு நல்ல கத்தரிக்கோலும், சுத்தமான பிசினும், நான்கு கோழி இரக்கைகளும், ஒரு வர்ணப் பெட்டியும் அவசியமாயிருக்கும்; மயிலின் தோகை கிடைத்தால் நிரம்ப விசேஷந்தான்.

பின்பு உள்ளது ஒரு சிறு பூந்தொட்டி. இதைக் களிமண்ணினால் செய்து காயவைத்து மேலே வர்ணக் காகிதங்களை ஒட்டிக் கொள். இங்கே காட்டியது

போலத் தொட்டியில் களிமண் நிரப்பி அதனுள் ஒரு குச்சியைச் செருகு. அந்தக் குச்சிக்கும் வர்ணக் காகிதத்தைச் சுற்றி அழகாகச் செய்.

வருஷத்தைக் காட்ட ஓர் அட்டை செய்து அதை அந்தக் குச்சியில் தொங்கவிடு.

வலது கைப்புறத்தில் மாதத்தைக் காட்ட ஒரு நெருப்புப் பெட்டியைத் தொங்கவிடு.

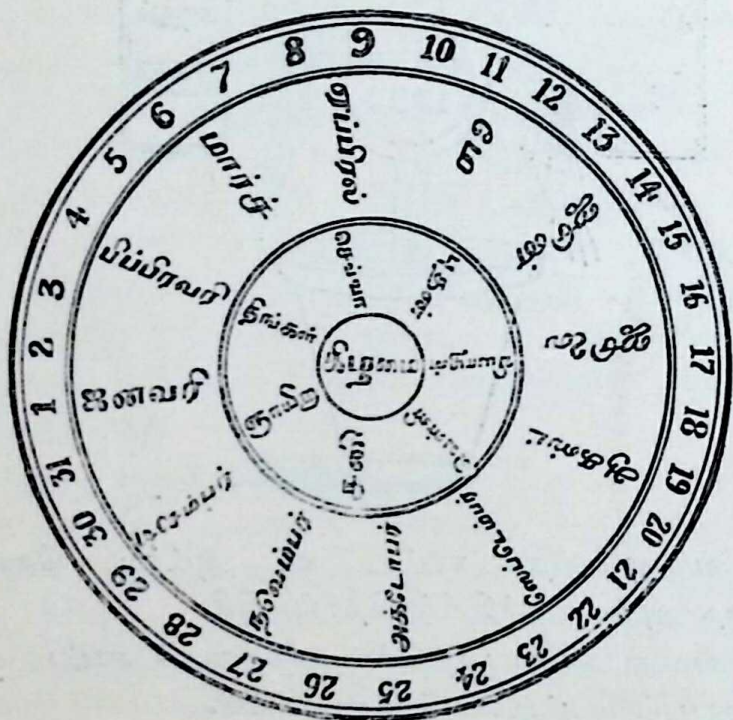
காகிதத்தில் மாதங்களை எழுதி அதைச் சுற்றவும் பிரிக்கவும் தக்கபடி இரண்டு குச்சிகளால் ஏற்பாடு செய்து வைப்பது சுலபமாகும்.

அதேமாதிரி இடது பக்கத்திலும் கிழமைகளைக் காட்ட ஒரு நெருப்புப் பெட்டி தொங்கவிடு.

குச்சியின் உச்சியில் தேதிப் பெட்டியைத் தொங்க விடு. இந்தக் கியாலண்டர் விசித்திரமாயிருக்கும். தென்னைமட்டைகள் போல் காணப்படுவது கோழி இரக்கைகள் ஆகும். இதை உனது புஸ்தக அலமாரியின் மீதாவது மேஜை மீதிலாவது வைத்துக்கொள்.

கடியாரக் கியாலண்டர்

(1) படத்தில் காட்டியபடி ஓர் அட்டையில் மூன்று வட்டங்கள் வரைந்து அதனுள் தேதி, மாலம், கிழமை இவைகளை முறையே எழுதிக் கொள். வேறு கியாலண்டர்களிலுள்ள எண்களையும்

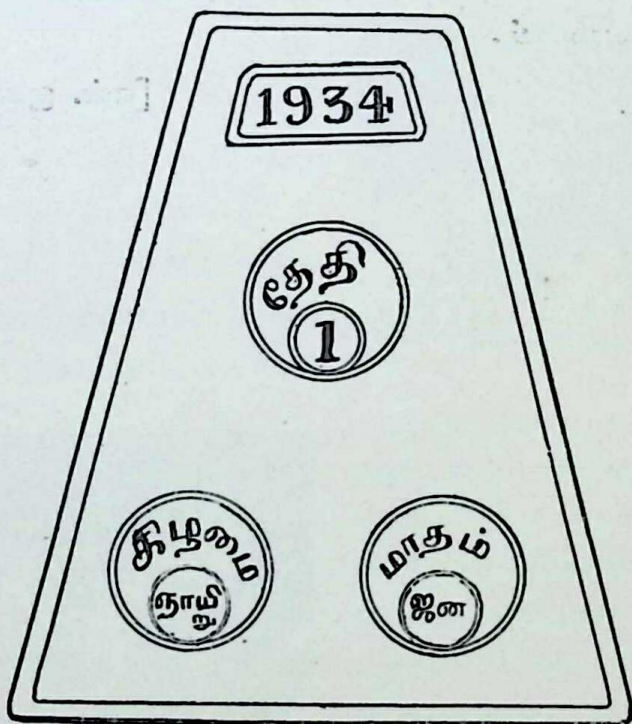
எழுத்துக்களையும் கத்தரித்து ஒட்டிக் கொள்ளலாம். நடு மத்தியில் கிழமைகளைக் காட்ட ஒரு முள்ளும், மாலங்களைக் காட்ட மற்றொரு முள்ளும், தேதிகளைக்

காட்ட .மற்றொரு முள்ளும் ஆக மூன்று முள்ளுகள் வேண்டும். முள்ளுகளைக் காட்டச் சில மெல்லிய துண்டு அட்டைகளையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். இந்த மூன்று முள்ளுகளையும் நடுமத்தியில் மடக்குகிற பித்தளைக் குண்டேசியால் அழுத்தி வைக்க வேண்டும்.

(2) இந்தக் கியாலண்டரைச் சாதாரண அட்டையில் செய்வது மன்றிக் கடியாரம் போல் அதன் முன்புறத்தை இம்மாதிரி செய்து கொள்ளலாம்.

எனது வகுப்பில் இம்மாதிரி செய்துவந்த ஒரு பையனுக்கே பரிசு அளிக்கப்பட்டது.

4 அங்குலம் குறுக்களவு உள்ள ஒரு வட்டம் வரைந்து கொள். அந்த வட்டத்தின் ஓரமாகத் தேதியை எழுதிக்கொள்.

2½ அங்குலம் குறுக்களவு உள்ள இரண்டு வட்டங்கள் வரைந்துகொள். ஒரு வட்டத்தின் ஓரத்தில்

நாட்களையும் எழுதிக்கொள். இங்கே காண்பித்த பிரகாரம் மற்றோர் அட்டையில் மூன்று துவாரங்களைச் செய்துகொள். மேல் துவாரம் வழியாகத் தேதிகள் தெரியும்படி தேதிகள் எழுதப்பட்ட வட்டத்தை அடியில் வைத்து அதை ஒரு மடக்குப் பித்தளைக் குண்டுசியால் சரியாய் அழுத்தி வைத்துவிடு; குண்டுசியின் தலைப்பக்கம் வெளி அட்டையில் தெரியவேண்டும்.

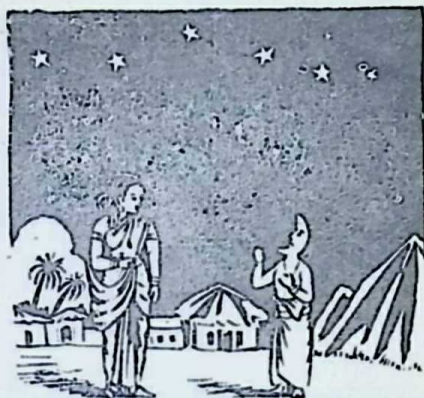
அம் மாதிரியே பாக்கி இரண்டு வட்டங்களையும் பதிய வைத்துக்கொள். பின்னே காணப்படும் வட்டங்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ச் சுற்ற ஒவ்வொரு தேதியும், சிழமையும், மாதமும் நகர்ந்து துவாரங்களின் வழியாய்த் தெரியவரும்.

இங்குக் காட்டிய மாதிரிகளைப் போலல்லாமல் நீ மற்றும் சில புது தினுஸுக் கியாலண்டர்கள் செய்ய முயலவேண்டும்.

[எஸ். ஜகந்நாதன்]

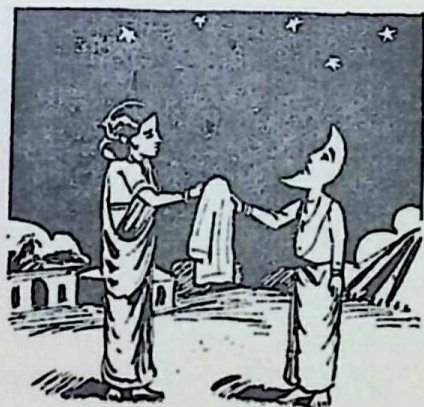
குழந்தைகள் கதை

சந்திரனுக்குச் சொக்காய் தைத்தது

ஒருநாள் சந்திரன் தன் அம்மாவிடம் போனான்; “அம்மா, அம்மா, எனக்குக் குளிர் பொறுக்க முடியவே இல்லை. எனக்கு ஒரு சொக்காய் தைத்துத் தரமாட்டாயா?” என்று கேட்டான்.

சந்திரனுடைய அம்மா, “என் கண்ணை! நாளைக்கு நான் கடைக்குப் போய்ப் பட்டுத் துணி வாங்கிச் சொக்காய் தைத்துத் தருகிறேன்; போய் விளையாடு” என்றாள். சந்திரன் நட்சத்திரங்களோடும் மேகங்களோடும் விளையாடப் போய்விட்டான்.

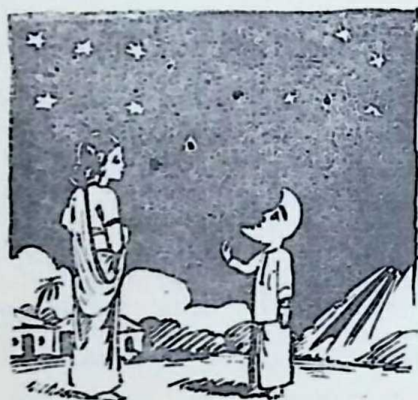

சந்திரனுடைய அம்மா கடைக்குப் போய் அழகான பட்டு வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள். அவள் அதை அளவாக வெட்டி அழகான சொக்காய் தைத்தாள். சந்திரனைக் கூப்பிட்டு அவனுக்கு அந்தச் சொக்காயைப்

போட்டாள். அப்போது அவனுக்கு உண்டான சந்தோஷத்தைச் சொல்லவே முடியாது. அவன் அதைப் போட்டுக் கொண்டு ஆகாயமெங்கும் ஓடி ஓடித் திரிந்து சிரித்து விளையாடினான்.

மறுநாள் அவன் தன் தாயிடம்வந்து, “அம்மா, அம்மா! என் சொக்காயைப் பார். இது கிழிந்து போய்விட்டது. வேறொரு சொக்காயைத் தா” என்று கேட்டான்.

சந்திரனுடைய தாயார் ஆகட்டும் என்று மறுபடியும் கடைக்குப் போனான்; அழகான பட்டு வாங்கி வந்தான். அவள் அதை அளவாக ஹெட்டி அழ

கான சொக்காய் தைத்
தாள். சந்திரன் அந்தச்
சொக்காயைப் போட்டுக்
கொண்டான். ஆனால்,
அது மறுநாள் சின்ன
தாய்விட்டது.

சந்திரன் தன் அம்மாவிடம் போய், “இன்னு
மொரு சொக்காய் தைத்
துத் தரவேண்டும்”
என்று கேட்டான். அவ
னுடைய தாய் அவ
னுக்கு வேறொரு சொக்
காய் தைத்துக் கொடுத்
தாள். ஆனால் அதுவும்
அடுத்த நாள் சிறிதாய்
விட்டது.

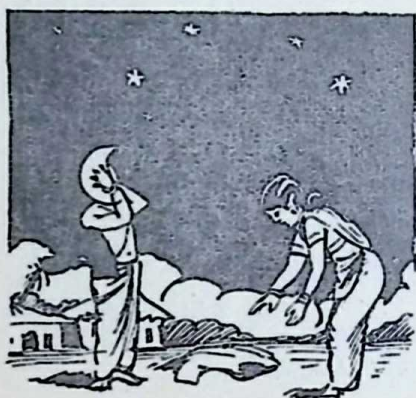
சந்திரனுடைய தாய் இப்படியே பதினாலு சொக்
காய்கள் தைத்தாள். ஆன
லும் ஒருநாள் தைத்த
சொக்காய் மறுநாள்
சந்திரனுக்குச் சரியாய்
இருக்கவில்லை. முடிவில்
அவள் வட்டமான
பெரிய சொக்காய் ஒன்று

தைத்துக் கொடுத்தாள்.
அந்தச் சொக்காயோ
மறுநாள் மிகப் பெரிய
தாய் விட்டது. அது
தாத்தாவின் சொக்காய்
போல, 'தொள தொள'
என்றாய் விட்டது.

அதைக் கண்ட சந்திரன் அழுதுகொண்டே
அம்மாவிடம் வந்து,
“ஏன் அம்மா, இப்படிச்
சொக்காய் தைத்துவிட்
டாய்? இனிமேல் நீ
எனக்குச் சொக்காய்
தைக்க வேண்டாம்.

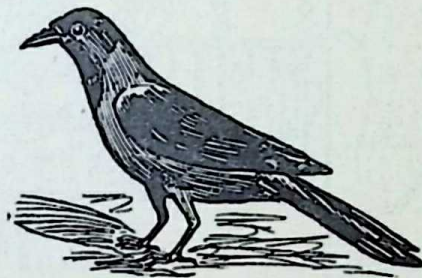
எனக்குச் சொக்காயே
வேண்டாம். நான் குளி
ரில் நடுங்கிக் கொண்டே
இருக்கிறேன்” என்று
கோபித்துக் கொண்டே
போய்விட்டாள்.

அந்த நாள் முதல் சந்திரன் சொக்காய் போட்டுக்கொள்ளுகிறதே இல்லை. அவனுடைய அம்மாவும் அவனுக்குச் சொக்காய் தைப்பதை நிறுத்திவிட்டாள். யாராவது அவனுக்குச் சரியாய் இருக்கும்படி ஒரு சொக்காய் தைத்துக் கொடுத்தால் அவன் போட்டுக் கொள்ளுவான். நீ தைத்துக் கொடுக்கிறாயா ?

[சூடாமணி]

குழந்தையின் அழகையை நிறுத்தல்

காக்காய்! கண்ணுக்கு
மை கொண்டுவா.

குருவீ! கொண்டைக்குப் பூக் கொண்டுவா.

கோக்கே! குழந்தைக்குத்
தேன் கொண்டுவா.

கிளியே! கிண்ணத்தில் பால் கொண்டுவா.
அப்பா முன்னே வாருங்கள்!
அழாதே என்று சொல்லுங்கள்.

[சூடாமணி]

தெள்ளமுதக் கும்பமே !

தித்திக்கும் செங்கரும்பே !

பிள்ளைக் கலிதீர்த்த

பெரிய மத குஞ்சரமே !

மாணிக்கக் கால்நாட்டி

வஜ்ர வடம்பூட்டி,

ஆணிப்பொற் ரெட்டிலிட்டேன்;

அருமருந்தே கண்வளராய் !

அத்தை மடிமேலும்

அம்மான்மார் தோள்மேலும்,

வைத்து முத்தாடும்

மரகதமே கண்வளராய்.

[பாச்சா]

சில 'ஷாம்பூக்கள்'

வி. விசாலாசுனி அம்மாள்

'வைத்தியனுக்கு இடுவதை வாணியனுக்கு இடு' என்பது நம் தேசத்துப் பழமொழிகளில் ஒன்று. நம் நாட்டின் சீதோஷ்ண ஸ்திதியை நன்றாக அறிந்த நம் முன்னோர்கள், ஸ்திரீகள் வெள்ளியும் செவ்வாயும், புருஷர்கள் சனியும் புதனும் எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்வது என்ற வழக்கத்தைக் கையாண்டு வந்தார்கள். நவீன வாழ்க்கையில் இந்த வழக்கமானது மெதுவாகக் குறைந்து கொண்டே வருகிறது; தற்காலத்தில் சிறுமிகளும், வாலிபர்களும் எண்ணெய் ஸ்நானம் என்றால் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். "சோப்பில் தான் கொழுப்புக் கலந்திருக்கிறதே! எதற்காகச் சோப்பை உபயோகிக்கும் நாங்கள் எண்ணெயையும் தேய்த்துக் கொள்ள வேண்டும்?" என்று தர்க்கிக்கிறார்கள். சோப்பை உபயோகித்துத் தலை கசக்கினால் கூந்தலுக்குக் கெடுதல் ஏற்படுவதுடன், ஒருவித முரமுரப்பும் உண்டாகிறது. அழுக்கில்லாமல் கூந்தலைச் சுத்தமாக வைக்க வேண்டியது அவசியமாதலால் 'ஷாம்பூக்களை' உபயோகிக்க வேண்டி வருகிறது. 'ஷாம்பூக்கள்' எண்ணெய் ஸ்நானத்துக்குப் பதிலாக நவநாகரிக வாழ்க்கையில் அனுசரிக்கப் படுகிறது. இதில் பல திணுசுகள் இருக்கின்றன.

கோழி முட்டை ஷாம்பூ:—இது மேல் நாட்டார்களாலேயே அதிகம் கையாளப்படுகிறது. ஒரு கோழி முட்டையை உடைத்து, அதன் வெள்ளைக் கருவை முற்றிலும் அப்புறப்படுத்திவிட்டு, மஞ்சள் கருவை மட்டும் கொஞ்சம் ஜலத்துடன் கலந்து நன்றாகக் குலுக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில் சுற்றே வெது வெதுப்பான குட்டில் வெந்நீரைத் தயாரித்துக் கொள்ள வேண்டும். மஞ்சள் கரு கலந்த ஜலத்தினால் கூந்தலை நன்றாகக் கசக்கி,

வெது வெதுப்பான வெந்நீரினால் அலச வேண்டும். தாராளமாக அலசவேண்டும். அலச உபயோகிக்கும் ஜலமும் குடாக இருக்கக் கூடாது. இவ்விதம் வாரம் ஒரு முறை தலை கசக்குவதால், கூந்தல் பளபளப்பாக இருப்பதுடன், மயிர்க் கால்களுக்கும் பலம் ஏற்படு மாம்.

'ஸ்டாலாங்ஸ்':—இது ஆங்கில மருந்துக் கடைகளில் அகப் படும். இதை வாங்கித் தலை கசக்குவதனால் கூந்தல் நன்றாகச் சுத்த மடைவதுடன் மேனியிட்டு விளங்கும். இதை உபயோகிப்பதால் கூந்தலுக்கு நன்மை ஏற்படுமே அன்றி ஒரு விதக் கெடுதலும் ஏற் படாது என்று கூறுகிறார்கள். மருந்து சற்று விலை பெற்றதே.

'டிரை ஷாம்பூ':—இது சீக்கு முதலிய அசௌகரியங்களினால் ஜலம் விட்டுத் தலை கசக்க முடியாமல் இருக்கும் பொழுது உபயோ கிக்கக்கூடியது. 'இதன் உதவியினால் நோயாளியின் கூந்தல் சிக்கடைந் தும், சிச்சுக்குப் பிடித்தும் நாசம் அடையாமல் பார்த்துக் கொள்ள லாம். இது திரவ ரூபமாக இருக்கும். இதில் எத்தனையோ தினுசு கள் உண்டு. விலை அதிகம் என்று சிலர் நினைக்கலாம். ஆனால் இதில் உள்ள அனுகூலங்களை யோசித்தால் இவ்விதம் தோன்றாது. இதைக் கூந்தலில் தினம் ஒரு முறை தெளித்து 'பிரஷ்' போட்டால் போது மானது. மயிரைச் சுத்தமாகவும், மெதுவாகவும், சிடுக்கில்லாமலும் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

கேசவர்த்தினி ஷாம்பூ:—இது ஒரு கொடி; சுதேசிச் சரக்கு; பொடி; பொட்டலங்களில் விற்கப்படுகிறது. கொஞ்சம் ஜலம் விட்டுப் பொடியைக் கரைத்துக் கொண்டு, தலையைக் கசக்கி, நன்றாக அலசி விடவேண்டும். இதை உபயோகிப்பதால் கூந்தல் மெதுவாக வும், சுத்தமாகவும் இருப்பதுடன் நல்ல வாசனையாகவும் இருக் கும். இன்னும் 'ஷாம்பூக்களில்' பல தினுசுகள் இருக்கின்றன. சில, கூந்தலுக்குக் கெடுதலை விளைத்தாலும் விளைக்கலாம். எண் ணைய் தேய்த்து ஸ்காரம் செய்வதே நலம். இஷ்டமில்லாதவர்கள் இந்த ஷாம்பூக்களில் ஒன்றை உபயோகித்து அது கூந்தலுக்கு ஒத் திருந்தால், மாறி மாறி வேறு வேறு ஷாம்பூக்களை உபயோகிக் காமல் ஒன்றையே உபயோகிப்பதே மேல்.

ஊறுகாய்

நல்ல பெரிய பழங்களாகப் பார்த்துப் பொறுக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இந்தப் பழங்களின் தோலை உரித்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு ஒரு கோணியூசியினால் காய் முழுவதும் சிறிய

சிறிய துவாரங்களாகக் குத்திக் கொள்ள வேண்டும். இருபத் தைந்து எலும்புச்சம் பழத்துக்குப் பதினைந்து பலம் என்ற கணக்கில் கற்கண்டை வாங்கிச் சிறிய சிறிய துண்டுகளாக உடைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பழத்தில் உள்ள துவாரங்களில் புகைக்கூடிய அவ்வளவு அளவுக்குச் சிறிய துண்டுகளாக உடைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கற்கண்டுப் பொடியுடன் கொஞ்சம் ஏலரிசிப் பொடியையும் கலந்து கொள்ள வேண்டியது. நாலு அல்லது ஐந்து முழம் நீளமுள்ள கெட்டியான சலவை செய்த துணியை ஆளுக்கு இரண்டு மூலையாக இரண்டு பேர் வெயிலில் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தத் துணியில் பழங்கனையும், கற்கண்டுத்தூளையும் போட்டு அரைமணி நேரம் வரையில் மேலும் கீழுமாகக் குலுக்க வேண்டும். பிறகு முடிச்சக் கட்டித் தொங்க விட்டு, கீழே சொட்டும் ரசத்தைப் பிடிக்க ஒரு களிம்பேறாத வாயகலப் பாத்திரத்தை வைக்க வேண்டும். மறுநாள் மறுபடியும் இப்படியே குலுக்கித் தொங்கவிட வேண்டும். பிறகு பன்னிரண்டு பலம் கற்கண்டுத் தூளை இதில் கொட்டிக் குலுக்கி, கீழே விழுந்திருக்கும் ரசத்தையும், காய் கனையும் ஒரு ஜாடியில் போட்டு, வாயை வண்டு கட்டி வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது. நாலு நாளைக்கு ஒரு தரம் வெயிலில் வைத்துக், காய் நன்றாக ஊறின பிறகு உபயோகிக்க வேண்டியது. இந்த ஊறுகாய் ருசியாக, இருப்பதுடன், பித்தத்துக்கும் நல்லது.

சீனர்கள் ஆகார வகைகள் :—சீனர்களில் ஆடம்பரமான வாழ்வு நடத்துபவர்கள், நீர்ப்பாம்பு, எலி, நாய் மாமிசம், கறுப்புப் பூனைகள் முதலியவைகளை ஆகாரமாக உண்கிறார்கள். எலிகளைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கி எண்ணெயில் பொறித்துச் சாப்பிட்டால், தலை சீக்கிரத்தில் வழுக்கை விழாதாம். அப்படியே பூச்சிகளை எண்ணெயில் பொறித்து வீதிகளில் வீர்கிறார்கள். ஆகாரத்தை உத்தேசித்துப் பூனைகள் அடிக்கடி களவாடப்படுகின்றன, இதற்காகப் பூனையை வளர்ப்போர் அதிக ஜாக்கிரதையுடனிருக்கிறார்கள். ஆனால் நாயைப்பற்றி எவரும் அதிகமான கவலை எடுத்துக் கொள்வதில்லை. நாய்களைக் கொன்று விற்பனை செய்யும் கசாப்புக்கடைக்காரனிடத்தில் எவருடைய நாயேனும் சிக்கிக்கொண்டு விட்டால் அதற்காக அந்த நாயின் சொந்தக்காரர் துக்கிப்பதில்லை.

சீனர்கள், விளம்பரஞ் செய்வதில் அதிக நம்பிக்கை யுடையவர்கள். ஒவ்வொரு கடைக்காரனும், தன் கடைமுன், பலவிதமான வர்ணங்களோடு கூடிய எழுத்துக்களை யுடையதும், பல நீதிவாக்கியங்க ளடங்கியதுமான விளம்பரப் பலகையைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டிருப்பான். வேண்டும் போது, பலகாரஞ் செய்து கொடுக்க, சனமயற்காரர்கள் வீதிகளில் திரிகிறார்கள். அம்பட்டர்கள் மணியடிப்பதன் மூலமாகத் தங்கள் வருகையைத் தெரிவித்துக்கொண்டு வீதிகளில் செல்கிறார்கள். பல் வைத்தியன், சில கோரமான பற்களை வெளியிலேகாட்டித் தன் தொழிலை விளம்பரப் படுத்துகிறான். வைத்தியர்கள் தங்களிடத்தில் என்ன என்ன மருந்துகள் இருக்கின்றனவென்று வீதிகள் தோறும் கூவிக்கொண்டு செல்கின்றனர். சீன வியாபாரி எவனும், முதலில் தெய்வத்தை வணங்கிச் சிறிது பணத்தைக் காணிக்கையாகச் செலுத்தாமல் தன் வியாபாரத்தை ஆரம்பிப்பதில்லை. **ஸ்ரீ. சே.**

நுஷ்யா தேசத்திற் பெண் கவர்னர் :—நுஷ்யா தேசத்தில் உள்ள சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாளராகிய நைனா டெம்மி (Mrs. Nina Demme) என்னும் பெண்மணி வடபெருங்கடலிலுள்ள ஒரு தீவிற்குக் கவர்னராக நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறார். அத்தீவிலுள்ள மிருகங்கள் தாவரங்கள். என்பவற்றைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யும் காரியத்தை அவர் மேற்கொண்டிருக்கிறார். அத்தீவு எவ்வகைக் கைத்தொழில் முயற்சிக்குப் பயன்படும் என்று அறிவதற்காகவே அவ்வாராய்ச்சி செய்யப்படுகிறது. —ஸ்தீரி தர்மம்.

குடும்ப சாஸ்திரம் (Domestic Science) :—இதில் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களாவன : நமது உணவுக்கும் தேசவளர்ச்சிக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை அறிவது முதலில் அவசியம். உடல் வளருவதற்கும்,

ஆரோக்கியமாக இருப்பதற்கும் எந்த எந்த உணவு அம்சங்கள் அவசியமானவை? அவை எந்த எந்தத் தானியம், கறிகாய், பழம், முதலியவற்றில் எந்த எந்தமட்டும் இருக்கின்றன? அவை கொதிக்கவைக்கும் போதோ மற்றப் பொருள்களுடன் சேரும் போதோ எவ்வாறு மாறுபாடு அடைகின்றன? ஆரோக்கியமாயிருக்கும்போது உட்கொள்ள வேண்டிய உணவுகள் எவை எவை? அந்த அந்த வியாதிக் கேற்ற பத்திய உணவு எது எது? அந்த அந்த வயதுக்கேற்ற உணவு எது எது? எங்காலும் கிடைப்பதற்கு உணவுப் பொருள்களைக் கிடைக்கும் காலத்தில் எவ்வாறு பக்குவப் படுத்தி நுகர்தல் வைத்தக் கொள்ளலாம்? உத்தமமான முறையிற் பக்குவப்படுத்துவது எப்படி? இவ்வாறு சமையல், உணவுப் பொருள்கள் முதலியவைகளைப் பற்றி அறிவது முதலில் அவசியம். மற்றபடி, குடும்பத்திற்கு வேண்டிய செலவுகளுக்குத் திட்டமிட்டுச் செலவிடல், தாய்ப் பருவகித்தலை, குழந்தைகளுக்குச் சிகித்தலை, பிரஸவ சிகித்தலை, வீட்டிவைத்தியம், வியாதிகள் அணுகாதபடி வீட்டைச் சத்தமாய் வைக்கும் முறைகள், வீட்டையும் வீட்டோரையும் சுருக்கமான செலவில் அழகாகவும் ஆரோக்கியமாயும் வைக்கும் வழிகள், வியாதிகள் வாராமல் தடுக்கும் முறைகள் என்பவைகளும் இந்தக் குடும்ப சாஸ்திரத்தில் அடங்கியவை. பெண் உபாத்யாயிகளுக்கு இந்தச் சாஸ்திரப் பயிற்சி கொடுப்பதற்காக மார்க்ச ம தத்தில் டெல்லியில் லேடி இர்வின், குடும்ப நன்மைச் சாஸ்திரக் கல்லூரி (Lady Irvin College of Home Science at Delhi) ஒன்று ஏற்படுத்தியுள்ளது.

—மீஸ் பரீக் அவர்கள் பிரசங்கம்—ஸ்திரீ தீர்மம்.

கேமால் பாஷா:—டாக்டர் ஜே. எம். குமாப்பா 'திரிவேணி' என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் 'கேமால் பாஷா'வைப் பற்றி எழுதியிருக்கின்றனர். அதன் சுருக்கம் வருமாறு:—

கேமால் பாஷா என்னும் பெயர் எல்லாருடைய காவிலும் இருக்கும் ஒன்று. எதனால் அருளுக்கு இவ்வளவு புகழ் ஏற்பட்டது என்பதை யோசிக்க வேண்டியது அவசியம். துணிக் கொண்டிருந்த துருக்கியைத் தட்டி எழுப்பி ஊக்கமுட்டி விட்டார். அது போகும் வேகத்தைப் பார்த்தால் மற்ற முன்னேற்ற மடைந்த தேசங்கள்கூடப் பின்னடைவாவே நேரிடும் என்று தோன்றுகிறது. இதுதான் அவர் புகழின் இரகசியம்.

பத்த வருஷங்களுக்கு முன்னால் துருக்கியின் அறிவும், சுதந்திரமும் கிறைப்பட்டிருந்தன. பெண் கொடிகள் முகமூடியினால் மூடப் பட்டுச் சூரிய வெளியீச்சமே காணாத வாடி வந்தனர். குஞ்சக் குல்லாய், இல்லாத ஆண்மக்கள் தலைகளே அரியனவாய் இருந்தன. மதமேதான் தனி அரசாட்சி நடத்தி வந்தது. மதகுருக்கள் வைத்ததே சட்டம். அவர்கள் அதிகாரத்தில் குறுக்கிடுவோர் பாடு அநோகத்தான். நாகரிகம் தலைகட்டவே இல்லை. குடியினவர்கள் நெருக்கப் பட்டனர். பால்கன், டிரிபோலிச் சண்டைகளும், உலகப் பெரும் போரும் ஆயிரக்கணக்கான இளங் துருக்கர்

உயிர்களைப் பலிகொண்டன. துருக்கியின் சர்வ நாடிகளும் அடங்கி இருந்தன.

இந்த நெருக்கடியான சந்தர்ப்பத்தில் 1913-ல் கெமால் பாஷா கிளம் பினார் அனடோலிய-வில் ஒரு புரட்சி இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார். கிரேக்கர்களை சிம்ரினாக் கடலுக்குள் தரத்தி அடித்தார். உதவிப்படகளுக்கு லாசேனில் சமரஸ உடன்படிக்கைகளைத் தம் இஷ்டப்படி பிரேரேபித்தார்.

‘துருக்கியர்களுக்குத்தான் துருக்கி, மற்றவர்களுக்கெல்லாம் சலாம்’ என்பதையே தம் கொள்கையாகக் கொண்டார். பெண் அரசிகளை மறைத்து நிரையைத் தட்டினியமின்றிக் கிழித்தார். துருக்கி எழுத்தக்களையே மாற்றினார். குஞ்சக் குல்லாய்களுக்குப் பதிலாகத் தொப்பி ஆண் மக்கள் தலையில் ஏற்றிற்று. சூரியனை இரண்டு கண்களாலும் பெண்மணிகள் காணும் பாக்கியம் பெற்றனர்.

துருக்கி ஒரு வியவசாய தேசம். வியவசாயம் சட்டச்சட்டாயத்தின் மேல் வளர ஆரம்பித்தது. பழங்காலமட்டையம், எருதையும் உபயே கித்து உழவது சட்டப்படி குற்றமாயிற்று. புது வியவசாய முறைகளை அனுசரிக்கும்படி விவசாயிகள் கட்டாயப் படுத்தப் பட்டார்கள். அவர்களுக்கு உதவி செய்பவும் புத்திமதி கூறவும் விவசாய மேதாவிகள் ஒப்பில்லாமல் உழைத்து வந்தனர். கெமால் பாஷா அவர்கள், தாமே ஒரு பண்ணையைப் புது முறைகளில் நடத்தி அதைச் சிஸிமாப் ட்டம் எடுத்து எல்லாக் கிராமங்களிலும் கட்டிப்படி செய்தார். கரை புரண்டிரும் வெள்ளம் போலப் புத்துணர்ச்சி பரவித் ததும்பியது. சில வருஷங்களுக்குள் பழைய துருக்கிக்குச் சமாதிகட்டி முடிவடைந்தது. பழைய முறையே பலருக்குக் கனவாகிவிட்டது.

சிறுவர்களும், வயதானவர்களும், பெண்களும் கல்லிகற்க வேண்டிய எல்லா வசதிகளும் செய்யப்பட்டன. பழைய சட்டங்கள் ஒதுக்கப்பட்டுச் சிவில், கிரிமினல் சட்டங்கள் புதியனவாகச் செய்யப்பட்டன.

துருக்கியர்கள் வியாபார முறைமைக் கற்கவேண்டி நியூயார்க் கல்லி ரிபுணரான டாக்டர் பெரில் பார்க்கர் வரவழைக்கப் பட்டுள்ளார். புது முறையில் கல்வி வளர்ந்து வருகிறது.

போட்டிகளைக் குறைக்கவேண்டித் துருக்கியர் அல்லாத அன்னியர் அத்தேசத்துக்குள் தேட்டி முதல் தொண்டைமான்வரை உள்ள வேலைகளைக் கையாளலாகாது எனச் சட்டம் வந்தது. இதுவரையில் அவைகளை பெல்லம் சுதந்திரமாகக் கை ஆண்டு வந்த கிரேக்க இத்தாலியர்களுக்கு கெல்லாம் மரியாதையாகப் பிரிவுபசாரம் கூறப்பட்டது.

இப்பொழுது தருக்கி ஒரு புது நாடாய்விட்டது. பழைய உணர்ச்சிகள் எல்லாம் இறந்தேவிட்டன. எங்கோ கொஞ்சம் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதும் சிக்கிரம் உதிர்ந்தவிலும். —ஸ்ரீ. செ.

அமெரிக்காவின் பெண் மந்திரி :—இப்பொழுது அமெரிக்காவில் முன்று மாதகாலமாகத் தொழில் மந்திரியாய் இருந்து வரும் மிஸ். பெர்கின்ஸ் என்ற மாத அந்த உயர்ந்த பதவிக்கு வந்த கதையைச் சுருக்கிக் கூறுவோம். அமெரிக்காவில் முதன் முதலாக மந்திரி பதவியை வகிக்கும் ஸ்திரீ இவர்தாம்.

சாதாரணமாக இடைவேளைப் போஜனத்தை ஒரு பெரிய ஹோட்டலில் உண்டு வந்த இம்மாத, சுமார் 22 வருஷங்களுக்கு முன்னர், ஒரு சாதாரண ஹோட்டலுக்குச் சென்றார். அவர் போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டவதற்கு முன்னர் “ஜி! ஐயோ! தீப் பிடித்து விட்டதே!” என்ற கூக்குரல் கேட்டது. அநேகம் பெண்கள் ஒரே சமயத்தில் கூக்குரலிட்டுக்கதறினர். நெருப்பு அணைக்கும் இயந்திரங்கள் தகடிமே வந்து சேர்ந்தன. மிஸ். பெர்கின்ஸும் மற்றவர்களைப் போலவே அத்திக்கை நோக்கித் தலை தெறிக்க ஓடினார்.

“ஐயோ! என்ன கோமான் விபத்து!” 145 இள வயதினான மங்கைகள் தீவாய்ப்பட்டு உயிர் துறந்து விட்டனர். அவர்களையெவரும் ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலை செய்து வந்தவர்கள். அதன் சொந்தக்காரன் ஒரு கருமி, கொடும்பாலி; ஸ்டோர் சாமான்களுக்காகக் கொஞ்சம் அதிகமான வாடகை கொடுக்க மனம் வராமல் அவர்கள் வேலை செய்யும் இடத்திலேயே, அவைகளைக் குவித்து வைத்திருந்தான். வாயிற்படிகளிலும் ஜன்னல்களிலும் இந்தச் சாமான்களே நிறைந்திருந்தன. தவிர, மிகவும் கிராதகத்தனம் வாய்ந்த அம்முதலாள், கொஞ்சமாவது ஈவிரக்க மின்றிக் கடவுளையும் சட்டத்தையும் பொருட்படுத்தாது, அவர்கள் வேலை செய்யும் இடத்தை வெளிப்பக்கத்தில் பூட்டி விடுவது வழக்கம். எல்ல காற்றிற்காவது ஒரு நிமிஷ காலம் அவர்கள் வெளியில் வருவது அவனுக்குப் பெருத்த கஷ்டமாகத் தோன்றியது. “கூலி கொடுப்பவன் நான், வேலை வாக்குபவன் நான்” என்று நிமிருடன் அவன் பதிலுரைப்பது வழக்கம்.

திடீரென்று அன்றைத் தினம் தொழிற்சாலையுள் தீப்பிடித்துக் கொண்டது. வெளிப்பக்கத்தில் சதவுகள் பூட்டப்பட்டிருந்ததால் தீப்பிடித்தவுடன் அவ்வினம்பெண்கள் வெளியேற முடியாமற் போய்விட்டது. ஜன்னல்களில் எல்லாம் ஸ்டோர் சாமான்கள் அடைத்திருந்ததால் வெளியிலிருந்து இயந்திரங்களின் உதவியால் அதை அணைப்பது அசாத்தியமாகி விட்டது. மனம் பதைக்க, உள்ளம் உருகக் கூக்குரலிட்டுக் கதறிக்கொண்டு, கொழுந்து விட்டு நெரியும் ஜுவாலைகள் காற்புறமும் வாட்ட 145 பெண்மணிகள் வெந்து சாம்பலாயினர். அப்பெண்களின் பரிதாபமான மாணத்தைக் கண்ட மிஸ். பெர்கின்ஸின் மனம் துடித்தது. அன்று முதல் தொழிலாளரின் நிலைமையைச் சீர்திருத்துவதற்காகச் சட்டங்கள் ஏற்படுத்துவதில் அவர் மிகுந்த அக்கரைகாட்டினார்.

கொஞ்ச காலத்தில், தொழிலாளரிடம் அனுதாபம் காட்டிவந்த இரண்டு சட்டசபைப் பிரதிநிதிகளின் நட்பு அவருக்குக் கிடைத்தது. அவர்கள் முன்னர் நியூயார்க் கவர்னராக இருந்த எல். ஸ்மித், இப்பொழுது அமெரிக்கத் தலைவரான திரு. ரூஸ்வெல்ட் இவ்விரண்டு பேர்களேயாவர். மிஸ். பெர்கின்ஸின் ஊக்கமும் பொது ஜன சேவையில் உள்ள ஆற்றலும் அவர்களைக் கவர்ந்தன. 1919-ல் திரு. ஸ்மித் நியூயார்க் கவர்னரானபோது, பெர்கின்ஸ் ஒரு தொழில் கமிஷனில் நியமிக்கப்பட்டார். 1929-ல் திரு. ரூஸ்வெல்ட் அப்பதவிக்கு வந்ததும் தொழில் இலாகாவின் தலைமை உத்தியோகஸ்தர் பதவிக்கு இம்மாத உயர்த்தப்பட்டார். இவ்வருஷம் திரு. ரூஸ்வெல்ட் குடியரசுத் தலைவரானதும், இம்மாதையே தொழில் மந்திரி பதவியில் அமர்த்தினார்.

22-வருஷங்களுக்கு முன்னர் அன்றைத் தினத்தில் அந்த ஹோட்டலுக்குச் சென்றிராவிடில், அந்தப் பெருந் தீ விபத்தை அவர் கண்ணுற்றிருக்கமாட்டார். அவருடைய மனமும் தொழிலாளர் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தது. ஸ்மித், ரூஸ்வெல்ட் முதலியோரின் நட்பும் கிட்டியிருந்தது. தொழில் மந்திரி பதவிக்கும் நியமிக்கப்பட்டிருக்க மாட்டார். தொழிலாளரிடம் அனுதாபம் கொண்டிருந்த போதிலும் மிஸ் பெர்கின்ஸ் தொழிற் சங்க சேவையில் ஈடுபட்டவரல்ல. அக்காரணத்தைக் கொண்டே அவருக்கு இம் மந்திரி பதவி கொடுக்கப்பட்டதை அமெரிக்கத் தொழிலாளர் சம்மேளனம் கண்டித்தது. ஆனால் தொழிலாளரிடமிருந்திருக்காத அரும்பாடுபட இம்மாத தயாராயிருக்கின்றார். “தொழிற் சச்சரவுகளைத் தீர்ப்பதற்காகத் தொழிலாளர், முதலாளிகள் இருதரத்தினரிலும் உள்ள மத்தியஸ்தர் ஸ்தாபனங்களைத் தாமதமின்றி ஏற்படுத்த வேண்டும். வேலை நேரத்தைக் குறைப்பதால் தொழிலாளருக்கு அதிகமான ஓய்வு கிடைக்க வேண்டும். அவர்கள் மேன்மைப் படவேண்டும். முதலாளிகள் பொருளாதாரச் சுணக்கத்தின் பேரால் தொழிலாளரை வாயடிக்கும் வழக்கத்தைத் தாமதமன்னியில் ஒழிக்க வேண்டும்.” என்று சமீபத்தில் கூட இம்மாத பேசியிருக்கிறார்.

மிஸ். பெர்கின்ஸ் என்று உலகோர் அறியும் இம்மாத 1913-ல் திருவில்லன் என்ற பொருளாதார சாஸ்திரியை மணந்து, இல்லறம் நடத்தி வருகிறார்.

—தொழிலாளர் முரசு.

இயேசுநாதரின் இளிய சரிதை; [திருசிராபுரம் பிஷப் ஹீபர் உயர் தரப் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் எஸ். கே. தேவசிகாமணி அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டது; விலை அனா 4.]

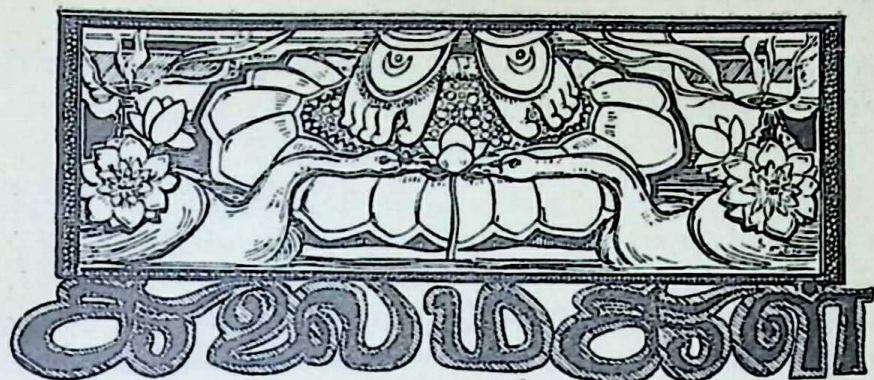
பலமதத்தாருடைய கொள்கைகளையும் அம்மதங்களை வளர்த்துவந்த பெரியார்கள் வரலாறுகளையும் அறிந்தகொள்வது அறிவு விசாலத்தை உண்டாக்கும். இயேசுநாதருடைய வரலாற்றை விவிலியதுலைப்படித்து அறிய வேண்டும். அங்கனம் மாணவர்கள் அறிந்தகொள்வது எளிதன்று. அதலின் அவருடைய வரலாற்றை செந்தமிழ்நடைவில் மாணவர்களுக்கும் பயன்படும் முறையில் எழுதி வெளியிட்ட ஆசிரியரது முயற்சி பாராட்டுதற்குரியது. 'சமரசக்கொள்கை பரவிவரும் இக்காலத்திற் பிறசமயத்தாரும் இந்துவிவிருத்து சில உண்மைகளைக் கைக்கொள்ளக்கூடும்' என்று இவ்வாசிரியர் எண்ணிய எண்ணத்தை நாரும் ஆதரிக்கிறோம். —ஜக.

இஸ்லாமிய சரித்திரத்திரட்டு : [ருதற்புத்தகம்; எஸ். அப்துல்மஜீது 'மஜீத்மானிகை' எச்சியார் கோயில்; விலை அனா 4.]

முஸ்லீம் சிறுவர் சிறுமிகளுக்கேற்றவாறு இஸ்லாமிய உண்மைச் சரித்திர சம்பந்தமான கதைகளும் பாடங்களும் சுருக்கமாகத் தொகுத்து இப்புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. முஸ்லீம் சிறுவர் பயிலும் பள்ளிக்கூடங்களிற் பாடமாக வைப்பதற்குரியதாக இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டிருக்கிறதென்று தெரிசிறது. சீழ்வகுப்புக்களிற் பயிலும் சிறுவர்களுக்கேற்றவாறு சிறு சிறுவர்களியக்களோடு கூடிய 12 பாடங்கள் இதில் உள்ளன. —ஜக.

ஆஸ்திரேலியத்தினா சாகரம் : [ஆசிரியர் : ஸ்ரீமான் பொ.சௌந்தரராஜம் பிள்ளை, தலைவர், சர்வமதசகோதர சங்கம், விஜயபுரம்; விலை அனா 4]

இது 'கடவுளும் பிரபஞ்சமும்' என்ற புத்தகத்துக்கு மறுப்பாக எழுதப்பட்டது. —ஜக.

அரியிலார்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர், உ. வே. சாமிக்நாதையர்

இந்த ஊரைக் கண்டவுடன் இதற்கு வணக்கம் செய்ய வேண்டுமென்னும் அவா எனக்கு உண்டாகின்றது. ஆதலின் இவ்வூருக்கு முதலில் வணக்கம் புகுகின்றேன். நான் இளமையில் தமிழ்ப்படித்த இடமாகிய இந்த ஊரை நெடுங்காலமாகப் பார்த்து மகிழவேண்டுமென்னும் எனது விருப்பம் இன்று நிறைவேறியதற்குத் திருவருளேச் சிந்திக்கின்றேன்.

எனது இளமைப் பருவத்தில் என் தந்தையாராகிய வேங்கடஸூப்பையரவர்கள் இங்கே ஸமஸ்தான ஸங்கீத வித்துவானாக இருந்தார்கள். இந்த ஸமஸ்தானத்து ஜமீன்தாரால் இலந்தங்குழி என்னும் கிராமத்தில் பத்துக்காணி நிலத்தைச் சர்வமானியமாகப் பெற்று இருந்தார்கள். அவர்களிடத்தில் ஸங்கீதம் கற்றவர்கள் பலர்.

என்னுடைய 7-ஆம் பிராய முதல் 11-ஆம் பிராயம் வரையில் இவ்வூரில் இருக்கும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. அக்காலத்துப் பழக்கத்தாலும் கேள்வியாலும் பிற்காலத்து நூலாராய்ச்சியாலும் இந்த ஸமஸ்தான சம்பந்தமாக நான் தெரிந்து கொண்டவற்றில் எனக்கு ஞாபகம் உள்ளவற்றை இங்கே கூறவேன்:

அரியிலூரென்னும் பெயர் அரியிலெனவும் வழங்கும். சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராகிய அரிசிச்சிழாரென்பவருடைய ஊராகிய அரிசிலென்பது இவ்வூரே என்று சிலர் கூறவதுண்டு. இங்கே மிகப் பிரசித்தமான பழைய திருமால்கோயிலொன்று இருக்கிறது.

இது பிரம்மநீ ஜயாவர்களால் அரியிலூர்ப் போட்டு ஹைஸ்கூவில் ஆசிரிய மாணவர் சங்கத்தின் வருஷாரம்பப் பிரசங்கமாக 19-7-33-இல் செய்யப்பட்ட பிரசங்கத்தின் முதற்பகுதி; ஏனைய பகுதிகளும் தொடரும்.

அரிக்கு இல்லாக (இருப்பிடமாக) இத்தலம் இருத்தலால் அரியி லெனப் பெயர் பெற்ற தென்பர்.

விஷ்ணுவாலயம்

இங்கே உள்ள விஷ்ணுவாலயம் பெரியது. இதன் கண் எழுந் தருளியுள்ள பிரதானமான பெருமானின் திருநாமம் வேங்கடேசப் பெருமாளென்பது. கோயிலில் இளைய பெருமாள், பிராட்டியார், ஆஞ்சநேயர் என்பவர்களோடு ஸ்ரீகோதண்டராமஸ்வாமி, மூலவ ராகவும் உத்ஸவராகவும் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸங்கீதி ஒன்றுண்டு. வனவாஸத்தில் அவர்கள் இருந்த திருக்கோலமாக அவ் விக்கிர ஹங்கள் அமைந்துள்ளன.

கோயில் மகாமண்டபத்தில் தசாவதார மூர்த்திகளும் மிகப் பெரிய திருவுருவத்தோடு தூண்களில் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். அதனால் அம் மண்டபம் தசாவதார மண்டபம் என வழங்கும். அங்கே உள்ள மூர்த்திகளைப் போல அவ்வளவு பெரிய மூர்த்திகளை வேறிடங்களிற் காணுதலரிது. அம் மண்டபத்தில் சிற்பவேலைப் பாடுகள் மிகச் சிறப்புடையனவாக அமைந்திருக்கின்றன. அப் பத்து மூர்த்திகளுள் உச்சராவரீம்ம மூர்த்தி மிக அதிகமாக அன்பர் களால் வழிபடப்பட்டு வருகின்றார்.

சிவாலயம்

இவ்வூர்க்குத் தெற்கே கிழைப் பழுவூர் என்னும் ஒரு சிவ ஸ்தலம் இருக்கிறது. அது தேவாரம் பெற்றதலம். அங்கே உள்ள தலவிருட்சம் ஆல். பழு என்னும் சொல்லுக்கு ஆலென்பது பொருள். ஆலமாத்தைத் தலவிருட்சமாக உடையதாதலின் பழுவு ரென்னும் பெயரும் ஆலந்துறை என்னும் பெயரும் அதற்கு உண்டாயின. அங்கே ஒரு சிவ தீர்த்தம் உண்டு. அங்கே உள்ள சிவபெருமான் திருநாமம் ஆலந்துறை யீசர் எனத் தமிழிலும் வடமூலேசர் என வடமொழியிலும் வழங்கும். அம்பிகையின் திருநாமம் அருந்தவராயகி யென்பது. அம்பிகை சிவபிரானை மணந்து கொள்ளும்பொருட்டுத் தவஞ்செய்தமையால் அத் திரு நாமம் உண்டாயிற்றென்பது தலவரலாறு. அன்றியும் பாசராமருக் குண்டான மாதருஹத்தினோடும் அத்தலத்துக்கு வந்து தீர்த் தத்தில் ஸ்நானம் செய்து பூசித்ததனால் அவருக்கு நீங்கியது. தீர்த்த விசேடமுடையதாதலின் துறையென்னும் பகுதி இத்தலப் பெய ரோடு சேர்த்திருக்கிறது. பாசராமருடைய திருவுருவம், வட மூலேசருடைய மூலஸ்தானத்தின் முன்புள்ள நிலையின்மேலேயுள்ள கற்பையிற் சயனித்த கோலமாக அங்கே அமைக்கப் பெற்றுள்ளது.

பரசுராமர் தாம் வழிபட்ட காலத்து மலைராட்டு அந்தணர்களைக் கொண்டு பூசையியற்றச் செய்தனர்; பிற்காலத்தும் மலைராட்டந்தனர் பூசையியற்றி வந்தனர். இது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரத்திலும்,

“மண்ணின்மிசை யாடிமலை யாளர்தொழு தேத்திப்
பண்ணினொலி கொண்டுபயில் கின்றபழு லுரே”

“அந்தணர்க ளானமலை யாளரவ ரேத்தும்
பந்தமலி கின்றபழு லுரரனை”

எனக் கூறப்படுகின்றது. இங்காலத்தில் இவ்வழக்கம் காணப்படவில்லை. அங்கே உள்ள சிலாசாஸனங்களால் பழுவேட்டையை ரென்ற பட்டம் பெற்றவர்களும் சோழ அரசனுடைய அதிகாரிகளுமாகிய சிலர் அங்கே இருந்தார்களென்று தெரிகிறது.

இவ்வூரி (அரியிலூரில்) வீருந்த ஒரு சிவபக்தர் நாடோறும் கிழைப் பழுவூர் சென்று சிவ தரிசனம் செய்துவிட்டு வந்த பின்பே உண்பது நியமம். ஒருநாள் இவ்விரண்டு ஊர்களுக்கும் இடையில் உள்ள மருதயாற்றில் அதிக வெள்ளம் வந்தது. பழுவூர் செல்ல வந்த அன்பர் அவ்வாற்றின் வெள்ளத்தால் தடைப்பட்டுக் கரையில் நின்று ஆராம மீதுரப் புலம்பி னைந்தார். உணவு கொள்ளா திருந்தமையாலும் ஆற்றாமையாலும் மூர்ச்சித்து விழுந்தனர். அங்ஙனம் உணர்விழந்திருந்தபொழுது அவருடைய கனவில் சிவபெருமான் ஒரு முதிய அந்தணத் திருக்கோலங்கொண்டு எழுந்தருளி, “இனி நீ தினந்தோறும் பழுவூர் வந்து அலையவேண்டாம். அரியிலூரிலேயே இன்ன இடத்தில் ஆலயம் அமைத்து அங்கே எம்மையும் அம்பிசைபையும் பிரதிஷ்டை செய்வித்து வழிபட்டு வருக. அங்கே நாம் சார்ந்தியமாக இருந்து மகிழ்வோம்” என அருளிச்செய்து மறைந்தனர். பின்பு உணர்வு வரப்பெற்ற அவ்வன்பர் சிவபெருமான் திருவருளை வியந்து அவர் இட்ட கட்டளைப் படியே இவ்வூரில் சிவாலயம் அமைத்தனர். பழுவூர்த் தலத்திலுள்ள மூர்த்திகளின் திருநாமங்களே இங்குள்ள மூர்த்திகளுக்கும் இடப்பட்டு வழங்குவனவாயின.

வேறு கோயில்கள்

தூர்க்காதேவியின் பல பேதங்களுள் ஒரு தெய்வமாகிய ஒப்பிலாதவன் என்னும் தேவிக்கு ஒரு கோயில் இங்கே உண்டு. அது மிகவும் பிரஸித்தி பெற்றது. இந்த ஸமஸ்தானத்து ஜமீன்தாரர்களுக்கு அத்தேவி குலதெய்வமா யிருத்தலன்றி அவர்களுடைய

படையாளர்களைக் கிபி மழவர்களுக்கு வழிபடு தெய்வமாகவும் இருந்த தாகத் தெரிகிறது.

குறிஞ்சான் குளத்தின் கரையில் வாயு முலையில் அரசு நடட்ட பிள்ளையார் கோயில் என்பது ஒன்று இங்கே இருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் இங்கிருந்த ஒரு ஜமீன்தார்மீது பகை யாசனெருவன் படையெடுத்து வந்தான். அவனுடைய படை அளவிற்பெரியதாக இருந்தது. இந்த ஜமீன்தாருடைய படை அதனை எதிர்க்கும் ஆற்றலுடையதாகத் தோற்றமில்லை. அதனால் அவர் மிகவும் வருந்தினார். தோல்வியுற்றால் தம்முடைய ஸமஸ்தானத்தை இழக்க நேரிடுமே என்ற கவலை அவருக்கு உண்டாயிற்று. இனி எப்படியாயினும் பின் வாங்காமல் எதிர்த்துப் போர் செய்வதையன்றி வேறு வழியில்லையென்றெண்ணினார். தெய்வ பலத்தையன்றி மனித பலத்தால் தமக்கு வெற்றி கிடைப்பது அரிது என்பதை அவர் உணர்ந்தார். அதனைத் திருவருளே துணையெனத் துணிந்து தம் படையுடன் சென்றார். செல்லுமையில் அங்கோயிலிலுள்ள விராயகரை உள்ளமுருகி வணக்கித் தம்மைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துச் சென்றார். விராயகர் திருவருளால், வந்த பகை யரசர் படை ஜமீன்தார் படைக்கு எதிர்த்திற்கும் வலியின்றிப் புறங்கொடுத்து ஒடிப் போயிற்று. ஜமீன்தார் வெற்றி பெற்றார். தாம் வெற்றி பெற்றதற்குக் காரணம் விராயகர் திருவருளே என்பதை அவர் நன்றாக அறிந்தனர். தமது அரசை அழியாதபடியின்பும் நிறுவுகின்ற அருளுடையவரானவால் 'அரசு நடட்ட பிள்ளையார்' என்ற திருநாமம் சூட்டி அவரை வழிபட்டுப் பல வகைச் சிறப்புக்களைச் செய்தனர். அரசு நடட்டானேரி என்ற ஏரி ஒன்றையும் அருகில் வெட்டினர். இங்காலத்தும் நிமித்தம் பார்ப்பதற்கு அங்கோயிலுக்குப் பலர் செல்லுவதை நான் கண்டிருக்கிறேன்.

இவ்வாலயங்களைப்பற்றி விசுவநாதஸ்வாமி கோயில், சஞ்சீவி ராயன் கோயில், காரிங்க ரத்தனர் கோயில் முதலிய பல கோயில் கள் இங்கே உள்ளன. மிகவும் சிஷ்டராகவும் செல்வராகவும் ஸமஸ்தானத்து அதிகாரியாகவும் இருந்து விளங்கிய மீனாட்சி தீட்சித ரென்பவரால் கட்டப்பெற்ற பெரிய மண்டபமொன்று இவ்வூரி லுள்ள குறிஞ்சான் குளத்தின் தென்கரையில் உண்டு. அதற்கு மீனாட்சிமண்டபமென்பது பெயர். அதனுள் விராயகர் கோயிலும் சில விஷ்ணு ஆலயங்களும் உண்டு. என்னுடைய இளம்பிராயத்தில், அங்கே பூசைகள் செவ்வனே நடைபெற்று வந்ததைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

தமிழன்பர் மகாநாடு

நம் தாய் மொழியாகிய தமிழின் தந்தை நலையைப்பற்றி வருந்தாதா ரில்லை. இக்காலத்து நாகரிகத்திற்சேற்ற அறிவைத் தமிழிற் பரவச்செய்வ தற்குரிய சதுனங்கள் இல்லையெனக் கருதுபவர் பலராதும். இவ்வாறிருப்பது நம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குப் பெரிய இடையூறுத மென்பதில் ஐய மில்லை. நம் மக்கள் தங்களுக்குரிய நடையுடைபாவனைகளை வெறுத்துப் பிற நாட்டாரின் நடையுடைபாவனைகளை மேற்கொண்டு உருவமாரியிருப்பது போல் நமது பாவையும் உருக்குலைந்து வருகிறதென்று வருந்துபவர் பலர்; தூதனமாக இயற்றப்பட்ட புத்தகங்களைப் படித்துக்காலத்தில் அவைகள் தமிழிற்கியல்பான நடையில்லாதிருப்பதோடு அவைகளிலுள்ள வாக்கியங் களின் சருத்தை ஆங்கில பாவையின் உதவியிலுலேயே அறியவேண்டியிருப் பதை நோக்கி வருந்துபவர்கள் பலர். தமிழ் அன்பர்களனைவரும் இக் குறைகளை நீக்கித் தமிழ் சிறப்புற்று இதரபாவைகளுக்கும் சமானமான நிலையையடையச் செய்ய வேண்டுமென்ற அவாவுடையவர்களாயிருந்தும் அதற்கேற்ற முயற்சி செய்யாமலிருப்பது தகாது. வடமொழிக்கு நேரான சிறப்பு வாய்ந்ததென மதிச்சப் பெற்ற இத்தமிழ் இப் பரிதாபப்படத்தக்க நிலைமையிலிருப்பதைச் சிறித்தும் தனித் தனியாக வருந்துவதை விட்டுத் தமிழன்பர்களனைவரும் கூடி இப்பாவையை விருத்தி செய்வதற்குரிய வழி களைத் தேடவேண்டுமென்பதில் ஐயமில்லை. தமிழ் அன்பர் மகாநாடு கூட்டு வதற்காகப் புத்தகாலயப்பிரசார சங்கத்தலைவராகிய ஸ்ரீமான் கே. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயரவர்கள் முயற்சி செய்தல் யாவராலும் பாராட்டத் தக்கதே. அவர் அனுப்பிய அறிக்கையைக் கீழே வெளியிட்டிருக்கிறோம். அவ் வறிக்கையில் உள்ள வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தமிழ் அன்பர்களனைவரும் கூடியுழைக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம்.

—டி. எஸ். ரா.

அறிக்கை

தென்னிந்திய மொழிகளிலே உள்ள துலக்கியங்கள் வளம் பெறுவதற்கும் பொது ஜனங்களினிடையே கவனியறிவு பரவுவதற் கும் உரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்காக, புத்தகாகிரியர்கள், பிரசுர கர்த்தர்கள், புத்தகவியாபாரிகள் ஆகிய இவர்களையும், பத்திரிகாகிரி யர்கள், உபாத்தியாயர்கள், புத்தகாலய அதிகாரிகள் முதலியோர் களையும் சேர்த்து மகாநாடு ஒன்றைக் கூட்டுவிக்கவேண்டுமென்று புத்தகாலயப் பிரசார சங்கம் உத்தேசித்திருக்கிறது.

இப்பொழுது கூட்ட எண்ணியிருக்கிற முதல் மகாநாட்டில் தமிழ்மொழி விஷயங்கள் மாத்திரம் கவனிக்கப்படுமென்றும், அம் மொழியிலும், இலக்கியங்களிலும், அம்மொழி மூலமாகக் கல்விபைக் கற்பிக்கவேண்டுமென்னும் முயற்சியிலும் கருத்துள்ள மக்களும், ஸ்தாபனங்களும் தாராளமாக வந்து அதில் சேர்ந்து கொள்ளலாமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சில காலம் கழித்து, தெலுங்கு பாஷைக்கும், கன்னடத்துக்கும், மலையாளத்துக்கும் இதைப்போன்ற மகாநாடுகள் கூட்டப்படும்.

சென்னைச் சர்வகலாசாலை அதிகாரிகள் ஓரியண்டல் இன்ஸ்டிடியூட் (Oriental Institute) ஒன்றை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் உயர்தரக்கல்வியும் ஆராய்ச்சியுமே அதன் நோக்கமாக உள்ளன. ஆகையால் தென்னிந்திய மொழிகளைப் பொது ஜனங்களுக்குக் கற்பிப்பதற்கும் அம்மொழிகளின் மூலமாகப் பொதுஜன அறிவைப் பெருக்கி வளர்ப்பதற்கும் அது நேருக்கு நேராக உதவி புரிவதென்பது சாத்தியமில்லாமல் இருக்கிறது. இப்பொழுது துரிதமாக முடிவடைந்துகொண்டிருக்கிற பெரு முயற்சி இன்னொன்றையும்—அஃகாவது தமிழ்அகராதியையும்—இங்கே குறிப்பிடுவது பொருத்தமாயிருக்கும்.

தமிழ்மொழியிலே உயர்தரப் படிப்பையும் ஆராய்ச்சியையும் முன்னேற்றமடைபச் செய்வதற்கும், பண்டைத் தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சியை ஆதரிப்பதற்கும், சென்னைச் சர்வகலாசாலையும் அண்ணாமலைச் சர்வகலாசாலையும் செய்துவரும் முயற்சிகள் போற்றத் தகுந்தனவாயும் போதுமான அளவில் அமைந்துள்ளனவாயும் இருக்கின்றன. என்றாலும், நாகரிகவளர்ச்சிக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் தக்கவாறு தென்னிந்திய மொழிகளைப் பண்டிதர்கள் பாமரர்கள் முதலிய அனைவரும் வழங்கிவரவேண்டுமென்று யாவரையும் தூண்டி ஊக்கமளிப்பது மிகவும் இன்றியமையாத காரியமாகத்தான் இருக்கிறது.

சென்னைச் சர்வகலாசாலையிலும் அண்ணாமலைச் சர்வகலாசாலையிலும், இண்டர் மீடியேட், பி. ஏ. (பாஸ்) என்ற வகுப்புக்களில் படிக்கும் மாணவர்கள் யாவரும் இரண்டாவது மொழி ஒன்றைக் கட்டாயமாகக் கற்கவேண்டுமென்ற நிபந்தனை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டாவது மொழியும் பெரும்பாலும் ஓர் இந்திய மொழியாகவே இருந்து வருகிறது. மேலும், நவீன விஞ்ஞான சாஸ்திர விஷயமான வியாசங்கள் வரையப் பயன்படும் பொருட்டு, இந்திய மொழிகளிலே தக்க உரைநடைப் புத்தகங்கள் எழுது

வோர்க்குப் பரிசுகள் அளிக்கும் சென்னைச் சர்வகலாசாலை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது.

இதுவுமன்றி, தாய்மொழி மூலமாகவே கல்வியைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்ற முயற்சிகள் உலகெங்கும் நடந்துவருகின்றன. மிகவும் கடினமான சாஸ்திரங்களையும் தமிழ்மொழி மூலமாகவே கற்பிக்கவேண்டிய காலம்—கற்பிக்கக்கூடிய காலம்—தூரிதமாய் நெருங்கிக்கொண்டு வருகிறது. இந்தப் போதனை முறைகளின் அபிவிருத்திக்கும் தமிழிலே பற்பல வகையான இலக்கியங்களை ஒரு பெரும் அளவிலே உண்டாக்குவதற்கும் மிகவும் நெருங்கிய பிணைப்பு ஒன்றிருக்கிறது. இத்தகைய இலக்கியங்கள் இருந்தாலன்றி அம் முறைகள் பயன்படா. அம்முறைகளைப் பின்பற்றுவதால் தான் அவற்றின் பயனாக இலக்கியங்கள் வந்து பெருகும்.

1927-ஆம் வருஷத்துத் தமிழ்ச் சர்வகலாசாலைக் கமிட்டி குறித்துக்கொண்ட வாக்குமூலங்கள் யாவும், 'தமிழ் மொழியைப் படிக்கவேண்டும், அம்மொழியிலே புத்தகங்களை இயற்றவேண்டும்' என்று வற்புறுத்தி ஆதரிப்பதற்கென்றே ஒரு சங்கம் இருப்பது அவசியம் என்றும் அத்தகைய சங்கம் ஒன்றைக் கூட்டுவிக்க வேண்டுமென்றும் ஜனங்களிடையே பரவிக்கிடந்த ஒரு பேரவாவைத் தெரிவித்தன.

சென்னைப் புத்தகாலயப் பிரசார சங்கத்தார் இந்த வருஷம் வெளியிட்ட வருஷாந்தர அறிக்கையில் பின்வருமாறு காணப்படுகிறது :—

கிட்டத்தட்ட ஒவ்வோர் இடத்திலிருந்தும் ஒன்றுபோலவே இந்த முறையே கேட்கப்படுகிறது; தென்னிந்திய மொழிகளிலே உள்ள புத்தகங்களின் தொகையைக்காட்டிலும் அவற்றை வேண்டுமென்று கேட்போரின் தொகை எவ்வளவோ அதிகம். கிட்ட ஆப் ஸெர்விஸ் (சேவா சமிதி) சொல்லுவதுபோல, "நமக்கு இப்போதுள்ள தேவை எல்லாம்—அஃது ஒரு பெரும் தேவை—தாய்மொழிகளில் உள்ள புத்தகங்கள் தாம்." அடையாற்றிலே புத்தகாலய ஏற்பாடு ஒன்றை ஸ்தாபிக்க முயன்று கொண்டிருக்கும் மிஸஸ் ஹில்லா ஷட், தென்னிந்திய பாஷைகளிலே புத்தகங்கள் மிகவும் குறைவாக இருப்பதைப்பற்றிப் பின்வருமாறு சொல்லுகிறாள்:—"நல்ல புத்தகங்களாயும் படிப்பதற்கு எளிமையாயுள்ள புத்தகங்களாயும் கிடைப்பது மிகவும் அரிதாக இருக்கிறது. சிறந்த இலக்கியங்களுக்கும் கீழ்த்தரப் புத்தகங்களுக்கும் இடையே யுள்ள வித்தியாசமானது மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. ஆயினும்,

புத்தகாலய ஏற்பாட்டின் மூலமாக, உபயோக முன்னதாயும், அறிவை வளர்ப்பதாயும், சந்தோஷத்தைத் தருவதாயும் உள்ள உயிர் வாழ்க்கையைக் கிராமவாசிகளுக்கு அளிப்பது சாத்தியமாகும். அதன் மூலமாகக் காலக்கிரமத்தில் இந்தியநாட்டில் விசாலமான மனத்தை உடைய கிராமவாச சமூகம் ஒன்று உண்டாகியும்." நம்முடைய தேசத்தில் தற்கால நிலைமையைக் கவனிக்கும் போது, நவீன விஞ்ஞானத்துறைகளிலுள்ள பல விஷயங்களைப்பற்றி எழுதப்பட்ட புத்தகங்களை வாங்கி ஜனங்களினிடையே பெருவாரியாக வழங்குவதுதான் நம் நாட்டுப் புத்தகாலயங்கள் எல்லாம் செய்யவேண்டிய முக்கியமான காரியமாக இருக்கிறது. இது கடைபெறவேண்டுமானால், நன்றாக எழுதப்பட்டனவாயும், நல்ல சித்திரங்களை உடையனவாயும், நன்றாகக் கட்டப்பட்டவையாயும் உள்ள பலவகைப்பட்ட புத்தகங்கள் தென்னிந்திய பாகைகளிலே இருக்கவேண்டும். ஆனால் மேலே சொல்லியபடி, அப்படிப்பட்ட புத்தகங்கள் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. ஆதலால் இதைத் தீர்ப்பதற்குரிய முயற்சி ஒன்று தொடங்கப்பட வேண்டுமென்று இந்தச் சங்கத்தின் நிர்வாக சபைக்கு நன்றாக மனத்தில்பட்டுவிட்டது. இங்கிலாந்திலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே 'உபயோகமான அறிவைப் பரப்பும் சங்கம்' என்ற சங்கமானது ஸ்தாபிக்கப்பட்டது போல் நமது நாட்டிலும் அத்தகைய சங்கம் ஒன்று ஸ்தாபிக்கப்படவேண்டும். 'ஹோம் யுனிவெர்ஸிடி லைப்ரரி' (Home University Library) 'எவ்வேரிமான்ஸ் லைப்ரரி' (Everyman's Library) முதலிய புத்தகத் தொகுதிகளை அவர்கள் தொடங்கி வெளியிட்டு வருவதுபோல் நமது நாட்டிலும் ஒவ்வொரு தென்னாட்டு மொழியிலும் மலிவான விலையில் கெட்டியாகக் கட்டப்பட்ட புத்தகங்கள் இயற்றப்பட வேண்டும்.

சென்னைப் புத்தகாலயப் பிரசார சங்கமானது நமது மாகாணத்துக்கென்று பொதுஜனப் புத்தகாலய மசோதா ஒன்றைத் தயார் செய்திருக்கிறது. கனம் வைசிராய் அவர்களும் நமது மாகாண சுவர்ன்மெண்டாரும் அதை நமது சட்டசபையில் ஆலோசனைக்குக் கொண்டு வரலாமென்று அனுமதி கொடுத்து விட்டார்கள். நமது மாகாணசபை அடுத்த முறை கூடும்போது அது கவனிக்கப்போகிற விஷயங்களுள் இந்த மசோதாவைச் சட்ட மாக்கவேண்டுமென்று கொண்டுவரப்படும் பிரேரேபணையும் ஒன்றாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. பொதுஜனப் புத்தகாலய மசோதாவானது சட்டமாக அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டால்,

இப்பொழுதுள்ள கேவலமான நிலைமையானது முற்றிலும் மாறி விடும். மொழிவளர்ச்சிக்கு உரியதான ஒரு நல்ல வசதி அப்பொழுது உண்டாகியும் என்று நாம் துணிவாக எதிர்பார்க்கலாம். புதிது புதிதாக அநேகம் புத்தகாலயங்கள் ஸ்தாபிக்கப்படும் என்பதும், படிக்கக்கூடிய புத்தகங்கள் வேண்டுமென்ற விருப்பம் அதிகமாக ஏற்படும் என்பதும் உறுதி.

விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களைப் பற்றியும் பிற நவீன விஷயங்களைப் பற்றியும் தமிழிலே புத்தகங்கள் வேண்டுமென்று இப்பொழுது காணப்படுகிற ஓர் அவசியத்தைக் கவனித்து அதை நிவர்த்திப்பதான தமிழ் அன்பர்களும் தமிழ்நாட்டிலே பொதுஜனக் கல்வியை நாடுவோரும் செய்யவேண்டிய முதற் கடமையாகும்.

நம்முடைய நாட்டு ஜனங்கள் திராத வறுமையில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பொருளாதார நெருக்கடியானது என்றும் தொலையாததாய் இருக்கிறது. இவற்றால் ஏற்படும் கஷ்டங்கள் எத்தனையோ உண்டு. கல்வியறிவு பரவுவதற்கு எதிரிடையாக இவை குறுக்கிடாதபடி இவற்றை எதிர்த்து விலக்க வேண்டுமானால், படிப்போர்கள், படிப்பிப்போர்கள், புத்தகங்களை எழுதும் ஆசிரியர்கள், அவற்றை வெளியிடுவோர்கள் முதலிய அனைவரும் கல்வி சம்பந்த முடையோர்கள் பிறருமாகக் கூடி, ஒருமித்து, ஒன்றாக யோசனை செய்து முயன்றாலன்றி முடியாது.

தாங்கள் வெளியிடும் புத்தகங்கள் அநேகமாக விற்ப்போரும் என்ற உறுதியானது இருந்தால்தான் ஆசிரியர்களுக்கும் பிரசுரகர்த்தர்களுக்கும் நல்ல புத்தகங்களை இயற்றுவதில் ஊக்கமண்டாகும். புத்தகங்களை இயற்றுவோர்களையும் அவற்றை வாங்கிப் படிப்போர்களையும் ஒன்றுகூட்டுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் புத்தக வரவும் புத்தகச் செலவும் நிச்சயப்படும்.

இப்பொழுது புத்தக வியாபாரமானது இருக்கிற நிலைமையிலே கிட்டத்தட்ட ஒரே விஷயத்தைப்பற்றி அடுத்தடுத்துப் பலர் புத்தகங்களை இயற்றிவருவது அவ்வளவு பொருத்தமானதல்ல. இப்படிச் செய்யாமலிருப்பது நல்லது. பல வேறு கூட்டத்தாருடைய பணங்களும் ஊக்கமும் வெவ்வேறு துறைகளில் திருப்பப்பட்டால், ஒவ்வொரு கூட்டத்தார் செய்யக்கூடிய வேலையும் இப்பொழுது இருப்பதைக்காட்டிலும் திருப்திகரமாக இருக்கும்; எவ்வளவோ வின் செலவும் இல்லாது போகும்.

இப்பொழுது கூட்டவேண்டுமென்று உத்தேசிக்கிற மகாநாட்டின் நோக்கம் என்னவென்றால், புத்தகம் எழுதுதல்,

வெளியிடுதல், கிற்றல், படிக்கக்கொடுத்தல், படிக்க இரவல்வாங் குதல், விடங்கு வாங்குதல், படித்தல் ஆகிய இவ்வளவு துறைகளிலும் சம்பந்தமுடையோர் அனைவரையும் ஒன்றாகக் கூட்டவேண்டும் என்பதே. அப்படிச் கூட்டினால், தமிழ் இலக்கியமானது தற்காலத்தில் அடைந்துள்ள நிலைமையை அவர்கள் நன்றாகக் கவனிப்பார்கள்; இப்போதுள்ள கஷ்டங்கள் இன்னவென்பதைப்பற்றி விசாரணை செய்வார்கள்; தமிழ் மொழியையும் தமிழ் இலக்கியங்களையும் வளர்ப்பதிலும், பொது ஜனங்களிடையே அறிவைப் பரப்புவதிலும் துணை புரிவார்கள்; புத்தகங்களை இயற்றுவதிலும் அவற்றை வழங்குவதிலும் ஈடுபட்டுள்ளோர் அனைவர்களுடைய நலத்தையும் காடுவார்கள்.

இத்தகைய மகாநாட்டின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றிவைக்கும் பொருட்டுக் கலாசாலைகளும், அரசாங்கத்தாரும் என்ன வென்ன காரியங்களைச் செய்யக்கூடும் என்பதை அவர்களுக்கு அம்மகாநாடு உணர்த்தக்கூடும்.

தமிழ்வளர்ச்சிக்கும் பொதுஜன அறிவு வளர்ச்சிக்கும் பத்திரி காகிரியங்களும் பத்திரிகை நிருபர்களும் செய்துவந்திருக்கிற தொண்டு எவ்வளவோ பெரிதாக உள்ளது. இந்த மகாநாட்டிலும் அவர்கள் வந்து துணைவின்று வழிகாட்டுவது மதிக்கவொண்ணாத பேருதவியாயிருக்கும். அவர்களுடைய வாசகர்களோடு அவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய நேருக்குநேரான கூட்டுறவினால் அவர்களுக்கே லாபகரமாக இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

இத்தகைய மகாநாடு ஒன்றைக் கூட்டவேண்டுமென்று கருதும் அன்பர்களும் ஸ்தாபனங்களும்—அது சிற்பெற நடந்தேறவேண்டுமென்று எண்ணுவோர்கள் அனைவரும்—இந்த விஷயத்தைப் பற்றித் தங்களுக்குள்ள அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்து எங்களோடு சேர்ந்து இந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டு ஒத்துழைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

இந்த வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிக் காலதாமதமின்றி, பலரிடமிருந்து அதுகூலமான பதில் கிடைக்குமானால், இந்தச் சங்கத்தின் நிர்வாக சபையானது கூடிய சீக்கிரத்தில் சென்னையிலேயே ஒரு மகாநாட்டைக் கூட்டுவிக்கும். விலாசம்:—

காரியாலயம், தமிழ் அன்பர் மகாநாடு,

மயிலாப்பூர்.

இலக்கியம்

பெஞ்சமின் ப்ராங்க்லின்

எழுதப் பழகியது

பி. ஏ. பாஷ்யமையங்கார்

பெஞ்சமின் அமெரிக்கா கண்டத்திலே பாஸ்டன் நகரில் பிறந்தவர். அவர் சிறுவராயிருக்கும் போதே அச்சுத் தொழிலிற் பழகுவதற்குத் தொடங்கினார். பொறுமை யோடும் சிரத்தை யோடும் உழைத்து அத்தொழிலைக் கற்று அதில் தேர்ச்சி பெற்றார். தமது கல்வியிலும் விருத்தியடைந்து வந்தார். இங்கிலாந்து சென்று இரண்டு வருஷம் அத்தொழிலில் இறங்கி வேலை செய்தார். பின் அவர் அமெரிக்காவிற்குத் திரும்பி, பென்ஸில்வானியா வென்னும் மாகாணத்துத் துரைத்தன வியவகாரங்களில் புகுந்து வேலை செய்து சிறப்புற்றார். எலெக்ட்ரிலிடி சம்பந்தமாகப் படிக்க வேண்வெனவற்றைக் கவனத்தோடு படித்து எலெக்ட்ரிலிடிக்கும் மின்னலுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தை நிரூபணம் செய்தது மன்றி உயரமாகக் கட்டப்பட்ட மாளிகைகளின் பாதுகாப்பிற்கு மின் வாங்கிகள் (Lightning Conductors) அவசியமென்பதை முதன்முதல் அறிவித்தார். தமது மாகாணத்தின் சார்பாக அதன் பிரதிரிதியாக இங்கிலாந்துக்கு வந்து அரசியல் வேலைகளைக் கவனித்தார். இங்கிலாந்துக்கும் அமெரிக்க மாகாணங்கட்கும் ஏற்பட்ட சச்சரவுகளைச் சமாதானமாய்த் தீர்த்துவைப்பதற்கு மூன்றாம் முறையும் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றிருந்தார். அரசாங்கத்தில் பெரும்பதவியை வகித்து வந்த சிலர் அவர் பெருமையறியாது அவரைப்பெரிதும் அவமதித்து இழித்துரைக்கலாயினர். மீண்டும் ஒரு முறை அவர் ஐரோப்பாவுக்கு வந்தது இங்கிலாந்து நாட்டுக்கு விரோதமாகப் பிரெஞ்சுக்காரரின் உதவியைப் பெறுவதற்கேயாம். இம்முயற்சியில் அவர் வெற்றிபெற்று அமெரிக்கா சுயேச்சை பெற்றபோது பாரிஸ்நகர்க்குத் தூதுவராகச் சென்று தம் புகழை நிலை நிறுத்தினார். அவர் பல நூல்களியற்றி யுள்ளனரேனும் அவற்றுட் சிறந்து யாவராலும் போற்றிப் பாராட்டப் படுவது தம்மைப்

பற்றி அவர் எழுதியுள்ள சுயசரிதமேயாம். எண்பத்து நான்கு வருஷங்கள் வாழ்ந்திருந்து 1790-ம் ஆண்டினில் அவர் தேக விசேயாகமாயினர். அவர் எழுதிய சரித்திரத்தில் இளமைப் பருவத் தைப் பற்றிக் கூறும் சில செய்திகள் கீழ் மொழி பெயர்த்துத் தரப் பட்டுள்ளன:

குழந்தைப் பருவ முதற்கொண்டே எனக்குப் படிப்பதில் ஆசை மிகுதியும் உண்டு; என் னையிற் கிடைத்த சிறு தொகையை முற்றும் புத்தகங்கள் வாங்குவதிலேயே செலவிட்டு வந்தேன்.

*

*

*

என் புத்தகங்களின் மீதிருந்த பிரியத்தைக்கண்ட என் தந்தை யார் முடியில் என்னை அச்சத்தொழிலில் நிறுத்த நிச்சயித்தனர். என் சகோதரான ஜேம்ஸும் இத்தொழிலையே மேற்கொண்டிருந் தார். 1717-ம் ஆண்டில் அவர் ஓர்ச்சியத்திரத்தோடும் இங்கிலாந்தி லிருந்துவந்து பாஸ்டன் நகரில் தம் வியாபாரத்தைத் தொடங்கி நடத்தலானார். என் தந்தை மதபோதகராயிருந்தார்; நானும் அவ்வேலையிற் புரச் சிறிதும் விரும்பவில்லை. எனக்குக் கப்பல் யாத் திரை செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பம் மிகுதியும் உண்டெனினும், அதற்குத்தகுந்த அச்சத் தொழிலே சிறந்த தென்று எனக்குத் தோன்றியது. நான் எங்கே வெளிச்ஞ்சாரம் செய்யவேண்டுமென்று பிடிவாதம் செய்வேனோ வென்று பயந்திருந்த என் தந்தையார் அவ் வெண்ணத்தை மாற்றவேண்டியே என் தமையனின் மேற்பார்வை யில் நான் அச்சத்தொழில் சுற்றுவர வேண்டுமென்று தீர்மானித் தார். முதலில் நான் அதற்கு இணங்கவில்லை; எனினும் என் தந்தையார் எப்படியோ தந்திரமாய் என்னைத் தம்விருப்பத்திற்கிசைய நடக்கும்படி செய்து கொண்டார். அப்போது எனக்கு வயது பன் னிரண்டே. எனக்கு வயது இருபத்தொன்றாகும் வரை, நான் என் தமையனிடம் இருந்து கொண்டு வேலை சுற்றுவரவேண்டுமென்றும், கடைசி வருஷத்தில் தினம் கூலியாகச் சிறுதொகை ஒன்றை நான் பெறுவேனென்றும் ஏற்பாடாகி அதற்குரிய பத்திரங்களில் என் கையொப்பமும் வாங்கிக் கொண்டனர். நான் வேலைக்கப் புகுந்த சில நாட்களுக்குள் என் திறமைபைக் காட்டத் தொடங்கித் தமைய னுக்கு மிகவும் உதவியாயிருந்து வந்தேன். அப்போது புதிய புத்த கங்களைப் படித்து அறிவை வளர்க்கப் போதுமான செளகரியங்கள் எனக்குக் கிடைத்தன. புத்தக வியாபாரிகளிடம் வேலை பார்த்து வந்த சிலரோடு எனக்குப் பழக்கம் ஏற்பட்டு அவர்களிடமிருந்து புஸ்தகங்கள் இரவல் வாங்கிப் படித்தவுடன் திருப்பிக் கொடுக்க அதுகூலமுண்டாயிற்று. அப்படிப் பெற்ற புஸ்தகங்களைப் பத்திர

மாக அழுக்கேறாமலும் இழக்காமலும் வாங்கினபடியே திருப்பிக் கொடுப்பதற்காக நான் அவற்றை வெகு துரிதமாகப் படிக்கவேண்டியிருந்தது. புஸ்தகம் எங்கு என் கையிலிருக்கையிற் காணாமற் போமோ அல்லது இடம் மாறிவிடுமோ என்ற பயத்தால் மாலையில் இரவல் வாங்கிப் புத்தகங்களை இரவு முழுதும் உட்கார்ந்து படித்து மறுநாட் பொழுதுபுலர்ந்ததும் திருப்பிக்கொடுத்து விடுவது வழக்க மாயிருந்தது.

இங்ஙனம் சில தினங்கள் சென்றபின் மிஸ்டர் மாத்யூஸ் ஆடம்ஸ் என்னும் வியாபாரி ஒருவர் எனக்குப் படிப்பதில் இருந்த ஆர்வத்தைக் கவனித்துவந்தார். அவரிடம் பலவகையான புஸ்தகங் கள் இருந்தன. சில காரியார்த்தமாக எங்கள் அச்சுச்சாலைக்கு அடிக் கடி வந்துகொண்டிருந்த இவ்வியாபாரி என்னை அன்போடு நோக்கி ஒழிந்த நேரங்களில் அவருடைய புஸ்தகாலயத்திற்கு வந்து வேண்டிய புஸ்தகங்களை யெடுத்துப் படிக்கலாமென்று என்னிடம் கூறினார். எனக்குக் காவியங்கள் படிக்கவேண்டுமென்று ஆசை உண்டாயிற்று. நானும் சில செய்யுட்களை அவகாசங் கிடைத்தகாலங் களில் கவனம் செய்து வந்தேன். என் முயற்சியால் தமக்கும் பயன் ஏற்படக்கூடும் என எண்ணிய என் சகோதரர் இவ்விஷயத்தில் எனக்கு ஆதரவு காட்டிக் கதைகளைச் செய்யுட்படுத்துவதில் என் னைப் பழக்கிவந்தார்.

‘கலங்கரை விளக்க நாடகம்’ (The Light house Tragedy) சோகரஸம் பொருந்தப்பெற்று, காப்டன் ஓர்திலேக் என்பவர் தம் புதல்விய ரிருவரோடும் கடலில் மூழ்கி மடிந்த வரலாற்றைக் கூறுவ தாகும். ‘டீச்’ என்னும் கருந்தாடிக் கப்பற்மொள்ளைக்காரனைப் பிடித் ததைப் பொருளாகக் கொண்டெழுந்தது ‘ஒரு நாவிதன் பாட்டு’ என்னும் சிறு செய்யுள். இவ்விரண்டும் சுவை யற்றவை; செய்யுள் என்று பெயர் பெறுதற்குச் சிறிதும் தகுதியுடையனவல்ல. இவை அச்சேறியவுடன் இவற்றை விற்குமாறு என்னையே அனுப்பினார்கள். நாடகத்தை எல்லாரும் விரும்பி வாங்கிக் கொண்டனர். காப்டன் ஓர்திலேகின் பரிதாபகாரமான முடிவைப்பற்றி எல்லாரும் அறிந் திருந்தமையாலும், அச்சம்பவம் அப்போதுதான் சொற்ப தினங் கட்குமுன் நடந்த தொன்றாகையாலும் அந்நாடகத்தை ஜனங்கள் மேல் விழுந்து வாங்கிப் படித்தார்கள். பிரதிகள் யாவும் விற்பனை யாகிவிட்டன. இதனால் எனக்குண்டான மகிழ்ச்சியும், பெருமையும் சொல்லுந் தரத்தனவல்ல. ஆயினும் என் தந்தை யான் எழுதியவற் றில் குற்றங்கள் பல கண்டு என்னைக் கண்டித்துப் பரிசுதித்ததன்றிக் கவனம் செய்வோர் யாவரும் சாதாரணமாய்ப் பிச்சைக்காரர்

களைன்று கண்டபடி ஏசலானார். இவ்வளவோடு நான் கவனம் செய்து கவிபாசலாமென்றிருந்த எண்ணத்தை விட்டொழித்தேன். அதற்காக நான் வருந்தினதில்லை; ஏனெனில் கவி எழுதுவதற்கும் எனக்கும் பொருத்தமில்லை யென்பதையும், இவ்வீண்முயற்சியில் நான் இறங்கியிருந்தால் என் வாணாழைப் பயனில்லாததாகச் செய்திருப்பேனென்பதையும் நான் அறியாதவனல்லன். வசன நூல்களை எழுதிவந்ததே என் வாழ்க்கையில் எனக்குப் பெரும் பயனை அளித்து வந்திருத்தலாலும், என் அபிவிருத்திக்கும் அதுவே காரணமாகையாலும் நான் இருந்த நிலைமையில் வசனங்கள் எழுதும் திறமை எனக்கு எப்படிவாய்த்ததென்பதை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

புஸ்தகப்பித்து மிகுதியும் உடையவனும் அந் நகரிலேயே வசித்து வந்தவனும் ஜான் காலின்ஸ் என்னும் பெயரையுடையவனுமான சிறுவன் ஒருவன் எனக்கு நெருங்கிய பழக்கமுடையவன் ஆனான். சிற்சில சமயங்களில் எங்கள் இருவருக்கும் விவாதம் ஏற்படுவதுண்டு.

ஒரு சமயம் பெண்களுக்குக் கல்விபுகட்டுவது யுத்தமாவென்பதைப் பற்றியும், கல்விகற்பப் போதுமான திறமை அவர்களுக்கு உண்டா என்பதைப்பற்றியும் விவாதம் ஒன்று எப்படியோ எனக்கும் காலின்ஸுக்கும் ஏற்பட்டு விட்டது. காலின்ஸ், மனளிர் கல்வி கற்ற லாகாதென்றும், அவர்கள் அதற்குத் தகுதியுடையவரல்லரென்றும் அபிப்பிராயப்பட்டான். அவனை வெட்டிப் பேசவேண்டுமென்பதையே முக்கியமாகக்கொண்டு நான் அவன் கருத்துக்கு மாறு பட்டு மறுத்துப் பேசத் தொடங்கினேன். அவன் மிகுந்த வாசலான்; பதங்களைச் சரமாரியாக வர்ஷிங்கத் தொடங்கிவிட்டான். பதங்கள் அவனுக்கு ஜலப்பிராயமாய் இருந்தன. அவன் வாதத்தில் பொருளாழமில்லாவிட்டாலும் தட்டுத்தடையின்றிச் சொற்களை அழகுபடத்தொடுத்த வேகமாய்ப் பேசுவதில் அவனுக்கிருந்த திறமையொன்றினாலேயே அவன் என்னை வென்று விடுவான் என்று நினைக்க வேண்டியிருந்தது. ஆயினும் அவ்விஷயத்தில் நாங்கள் ஒரு முடிவிற்கும் வராமலே வாய்ப்போருடன் பிரிந்துவிட்டோம். பிறகு சில தினங்கள் நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கவில்லை. நான் பெண்கல்வி விஷயமாகக்கொண்ட கருத்துக்களைச் கோவையாகக் காரணங்களோடு தெளிவுபட எழுதி அவனுக்கொரு நிரூபம் அனுப்பினேன். அதன் மூலமாக எங்களுக்குக் கடிதப்போக்கு வரத்து ஏற்பட்டது. மூன்ற நாளுக்கு நிரூபங்கள் என் தந்தையின் பார்வைக்குட்பட்டன. அவர் அவற்றைப் படித்து என்னுடன்

அவ்விஷயமாய் வாதிக்காவிட்டாலும் ரசனையைப் பற்றி மட்டில் தமது அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டார். என்நிருபங்களில் எழுத்துப்பிழை முதலியன காணப்படவில்லை யென்றாலும் பிரயோகித்திருக்கும் சொற்கள் பொருத்தமற்றும் செப்பமற்றும் இருந்தன வென்றும், எழுதும் ரீதியும் நன்கு திருந்தவில்லை யென்றும், தெளிவாய்க் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தும் ஆற்றல் இன்னும் அமையவில்லை யென்றும் குறிப்பிட்டுத் தாம் கூறியதற்குக் காட்டாகப் பல விடங்களைப் படித்துக் காட்டினார். அவர் காட்டிய குற்றங்கள் யாவும் என் நிருபத்தில் உள்ளனவே யென்பதையும், அவர் உரைத்தன யாவும் பொருத்த முடையனவென்பதையும் கண்டுகொண்டு நான் அது முதல் எழுதும் பழக்கம் அடைவதற்குப் பெரிதும் முயன்று அபிவிருத்தியடைய நிச்சயித்தேன்.

இச்சமயத்தில் 'ஸ்பெக்டேடர்' பத்திரிகையின் மூன்றாம்திழை எனக்குக் கிடைத்தது. இதற்குமுன் அதனை நான் படித்ததேயில்லை. கண்டவுடன் அதை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்து ஒரு முறையோடு அமையாமல் பன்முறை திரும்பத்திரும்பப் படித்து மகிழ்வுற்றேன். வாக்கியங்களின் அமைதியும், பொருட் கோவையும், சொல்லும் பொருளும் பருந்தும் நிழலும்போல் தொடர்ந்து சென்று எளிதில் பொருள் விளங்கும் சிறப்பும் என்னைப் பரவசமாக்கின. அதுமுதல் அதையே மாதிரியாகக்கொண்டு எழுதத் தொடங்கினேன். அதில் சில பகுதிகளை யெடுத்துப் படிக்கலானேன். ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் அமைந்திருக்கும் அருங்கருத்துக்களை அப்போதைக் கப்போது குறித்துவைத்துக் கொண்டேன். சில தினங்களுக்கப்பால் இக்குறிப்புக்களின் உதவியைக் கொண்டு நான் படித்த பகுதிகளை மீண்டும் நூலில் உள்ளபடியே எழுதலானேன். நான் குறித்திருக்கும் கருத்துக்களை விளக்கித் தக்க சொற்களைப் பிரயோகித்து விரிவாக எழுதிப் பின் யான் எழுதியதை முதலாலோடு ஒப்பிட்டுக் குற்றங்கள் பல கண்டு அவற்றைத் திருத்திக்கொண்டேன். இதிலிருந்து நான் அறிந்திருந்த பதங்களின் தொகை மிகச் சொற்ப மென்பதையும், அச் சில பதங்களையும் நான் வேண்டியபோது தக்க படி உபயோகிக்கும் ஆற்றல் என்னிடம் இல்லையென்பதையும், முன்பு தொடங்கிக் குறைவில்விட்ட செய்யுள் யாத்தலில் எனக்கு இன்னம் சிறிது பழக்கமேற்பட்டிருப்பின் பதங்களை மனத்திற்குக் கொண்டுவந்து தக்க இடங்களில் சிரமமின்றி உபயோகிப்பது எளிதாயிருந்திருக்கும் என்பதையும் நான் கண்டு கொண்டேன். ஒரு பொருளையே குறிக்கும் பல மொழிகளைத் தேடி உபயோகிக்கவும், அந்தஅந்த இடத்திற்கு வேண்டிய அளவுக்குத் தகச் சிறியன

வும் பெரியனவுமான பதங்களைக் கண்டறியவும், எதுகையங்
கெடாதிருத்தற்குப் பதங்களின் ஒலி பேதங்களை நோக்கித் தக்க
வார்த்தைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கவும், சலிப்புண்டாகும்படி ஒரே
பதத்தை மீண்டும் மீண்டும் உபயோகிக்காமல் பலதிறப்பட்ட
சொற்களை எளிதில் அறிந்து அவற்றை மனதில் நிறுத்தவும் செய்
யுள்யாப்பே சிறந்த பயிற்சியாகும்.

ஆகையினால் நான் கதைகளிற் சிலவற்றைப் பொறுக்கி
அவற்றைச் செய்யுளில் பெயர்த்தெழுதிப் பார்ப்பேன். அவ்
வசனத்திற்கண்ட பதங்களும் வாக்கிய வமைதியும் என் மனத்தை
விட்டதலும்படி பல நாட்கள் சென்றபின் நான் அமைத்த
செய்யுட்களின் கருத்தை உரை நடையில் எழுதிப்பார்ப்பேன்.
அன்றியும் நான் படிக்கும்போது தயாரித்த குறிப்புக்களை முறை
பிறழ மாற்றிப் போட்டுப் பல வாரங்கள் கழிந்த பின் அவற்றைக்
கிரமப்படி ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கோவைப்படுத்திப் பின்
விரிவான கட்டுரை யொன்று எழுதி முடிப்பேன். ஒரு விஷ
யத்தைப்பற்றி நமது கருத்துக்களை ஒழுங்கு பட நினைத்து எழுது
வதற்கு இதனினும் சிறந்த பயிற்சி வேறென்றின்றும். நான் எழுதி
முடித்த கட்டுரையை அதன் முதலோடு ஒப்பு நோக்கிப்பார்த்து
என் பிழைகளைத் திருத்திக்கொள்வேன். இப்படிப் பழகிக்
கொண்டே வருகையில் சில மாதங்கள் சென்றபின் நான் பிரயோ
கித்த சில சொற்றொடர்களும் வாக்கியங்களும் சிற்சில இடங்களில்
முதல் நூலிலுள்ளவற்றிலும் சிற்சில விளங்கக்கண்டு எனக்குள்
மகிழ்வதுண்டு. அப்போதுதான் நானும் ஓர் ஆங்கில கிரந்தகர்த்தா
வாதல் கடும் என்னும் நம்பிக்கை எனக்கு ஏற்பட்டது. என்
வாழ்க்கையிலும் அதனையே நான் என் சிறந்த மனோதமர்க்கக்
கொண்டேன். அவ்வகையான முயற்சிக்கு எனக்குக் கிடைத்த
காலம் இரவே. பொழுது புலர்ந்து சாயும்வரைச் சுயமாய்ப் படித்து
என் அறிவை வளர்க்கப்போதுமான காலமே எனக்குக் கிடைக்க
வில்லை. ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் அச்சுச்சாலையிலே இருந்து படிக்க
விரும்பித் தந்திரமாக அதற்கு என் தமையனரின் அனுமதியைப்
பெற்றுக்கொண்டேன். தந்தையரின் சம்ரக்ஷணத்தின் கீழ் இருந்த
வரையில் நான் பிரதி ஞாயிற்றுக்கிழமையும் கோயிலுக்குச் சென்று
ஐபம் செய்து வரவேண்டுமென்று திட்டமாய்க் கட்டளை பிறப்பித்
திருந்தார். கோயிலுக்குச் செல்வதை நானும் மனிதர்க்குள்ள சிறந்த
கடமையாகக் கருதினேனே தவிர அப்பழக்கத்தை மேற்கொண்டு
நடத்திவரப் போதுமான அவகாசம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

பாட்டை எப்படிப் படிக்கவேண்டும் ?

பி. என். அப்புஸ்வாமி ஐயர்

நீங்கள் பாட்டுப் படிப்பதுண்டா ? உங்களில் சிலர் படிக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் எத்தனை பேர் பாட்டை வாயால் உரக்கப்படிக்கிறார்கள் ? அனேகமாக எல்லாரும் வாயை மூடிக்கொண்டு ஊமையாகக் கண்ணால் மட்டிலும்தான் படிப்பதாக இருக்குமே தவிர, வாய்விட்டுப் படிப்பது குறைவாகத்தான் இருக்கும்.

கவியென்பது ஒரு பெரிய களஞ்சியம் ; அளவற்ற பொருள் வகைகள் நிறைந்த அருமையான நிதி. அதன் சிறப்பும் மதிப்பும் அளப்பரியன. ஆதலால், அது பெருங்கதவுகளால் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அக்கதவுகளை எளிதில் திறக்கும் சாலியானது எல்லா ரிடமும் இருக்கிறது. பொருளைத் தெரிந்து கருத்தை உணர்ந்து தெளிவான குரலில் பதம்பதமாய் உரக்கப்படிக்கும் திறமை உள்ள ஒவ்வொருவன் கையிலும் அப் பெருங்கதவுகளைத் திறக்கும் சாவி இருக்கத்தான் இருக்கிறது. ஆணாகட்டும் பெண்ணாகட்டும், சிறவனாகட்டும் சிறமியாகட்டும், அறிவு முதிர்ந்தோனாகட்டும் அறிவிற்குறைந்தோனாகட்டும், இத்தகைய திறமை மட்டிலும் ஒருவனுக்கு இருக்குமாயின் கவிக்களஞ்சியத்தைத் திறக்கும் சின்னஞ்சிறு சாவி அவன் மடியில் இருக்கிறதென்பது நிச்சயம். வசனமானாலும் சரி, கவியானாலும் சரி, அதை நன்றாக அனுபவிக்க வேண்டுமானால் அதை வாய்விட்டுப் படிக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அதன் சுவை நமக்கு நன்கு தெரியும். வசனத்தைக் காட்டிலும் கவிக்கு இது அதிகம் பொருத்தமானது. கவியை வாய்திறந்து படித்தாலன்றி அதன் சுவையை நாம் உணரவே முடியாது. இதை விளக்குவதற்கு ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். ஒரு பாட்டைச் சுரப்படுத்திப் புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறதென்று வைத்துக் கொள்ளுவோம் ; சங்கீதம் நன்றாகத் தெரிந்தவர்களுக்கு மட்டிலும் அதன் சுவை ஒருவாறு புலப்படுமேயன்றி மற்றவர்களுக்கு எல்லாம்

இது 'லிடெரரி டைஜெஸ்ட்' என்னும் பத்திரிகையில் வெளிவந்த கட்டுரை ஒன்றைத் தம்முக்கு ஏற்றபடி சிறிது மாற்றி யமைக்கப்பட்டது.

அது வெறும் ஸ, ரி, என்னும் எழுத்துக்களாகவே தோன்றும். ஆனால் வாய்பிட்டு ஒழுங்காக முறைப்படி ஒருவர் அதைப் பாடினால் அப்பொழுது அதன் சுவையை எத்தனை பேர்கள் உணருவார்கள்? சங்கீதத்தைப் போன்றதுதான் கவியும். நமது தேசத்தில் இரண்டையும் பாட்டு என்றே சொல்லுகிறோ மல்லவா? காதால் கேட்டால் ஒழிய அதை முற்றிலும் அனுபவிக்க முடியாது. பொதுவாக, ஒவ்வொருவன் காதல்கும் அவனவன் குரலே மிக்க இன்பம் தருவதாயிருக்குமாதலால், ஒவ்வொருவனும் தான் தான் அனுபவிக்கவேண்டுமாயின் தான் தானே பாட்டைப் படிப்பதுவே நலம்.

பாட்டென்பது தாளத்தோடு கூடியது என்பதை மறக்கலா காது. வசனத்தைப் படிப்பதுபோல் அதைப் படிக்கலாகாது. முதலில் பாட்டைப் படிக்கும்போது அதன் சந்தம் இன்ன வகையாய் அமைந்திருக்கிற தென்பதை அறிந்துகொள்ளவேண்டும். பாட்டின் அருத்தத்தைப் பற்றிச்சுட அவ்வளவு கவனிக்க வேண்டியதில்லை; பாட்டினுடைய ஓசை இன்பத்தில் ஈடுபட்டு ஆழ்ந்து, அதன் மோனை எதுகைகளையும் மெல்லோசை வல்லோசைகளையும் நன்கு உணர்ந்து, அவற்றின் இசைச் சுவையைக் காதாரக் கேட்டு அனுபவிக்கத் தொடங்கிய பின்பே சிறிது சிறிதாக அதன் பொருளழகு நமக்குப் புலப்படத் தொடங்கும். ஆகையால் கவியின் நடையழகையும் ஓசையழகையும் நன்கு அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். சிறந்த கவிசன் எல்லாரும் கருத்துக்கு ஏற்றபடி பாட்டின் நடையையும் ஓசையையும் அமைத்துக் கொண்டே போவார்கள். 'இவர்கள் அப்படி எண்ணிச் செய்தார்களா? அல்லது இவர்கள் மனத்தில் ஆழ்ந்து பதித்து செழித்துக் கிடந்த எண்ணங்கள் யாவும் தத்தமக்கு ஏற்ற வடிவம் பூண்டு அணிகள் அணிந்து, உடைகள் உடுத்து உரிய செவ்விய நடையனவாகத் தாமாகவே தோன்றினவா?' என்னும் விஷயங்களை நாம் இங்கே ஆராயவேண்டியதில்லை. விஷயத்துக்கு ஏற்றபடி நடையும் ஓசையும் மாறுகின்றன என்பது மட்டிலும் யாவர்க்கும் புலப்படக் கூடிய அளவில் இருந்து வருகிறது. வீரத்தைக் குறிப்பதற்கு ஒரு முறை, காதலுக்கு மற்றொன்று, சோகத்துக்கு வேறொன்று என்று நவரசங்களுக்கு ஏற்றபடி பாட்டின் அமைப்பு அமைந்திருக்கிறது. படிக்கும்போது அவசரப்பட்டு, பாட்டைப் படித்து, ஒரே மூச்சில் முடித்து விடவேண்டுமென்று படிக்கக்கூடாது. மெதுவாக ஆமை நகருவதுபோல் நகரவும் கூடாது. கேட்டோர் காது செவிடப்படும் படியாக மிசவும் உரக்கக் கத்தவும் கூடாது. படிப்போர்க்கே காதில்

விழுமோ விழாதோ வென்னும்படி அவ்வளவு மெதுவாகவும் படிக்கக் கூடாது. நாம் சாதாரணமாகப் பேசும் குரலிலேனும் அல்லது அதிலும் சற்று மெதுவாக, நமது பக்கத்திலுள்ள நண்பனோடு பேசும் தாழ்ந்த குரலிலேனும் படிக்கவேண்டும். சாதாரணமாகப் பேசுவதுபோல் அமைதியாகவே படிக்கவேண்டும். கதறிக் கண்ணீர்வடித்து அழுது நாக்குழறிப் படிக்கவும் கூடாது. கத்திக் களித்துச் சிரித்து உரத்துப் படிக்கவும் கூடாது. ஆனந்த பரவச மாய்க் கத்துவதும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்தவராய்ச் சோர்ந்து விக்கிக் கொள்வதும் கேட்போருக்குச் சிறிதும் இன்பம் தரமாட்டா. அதனால், நாம் எதிர்பாராதபடி நகைச்சுவையே விளைவதாகும். கவியானது சந்தோஷச் செய்தியை ஒட்டியதாயிருக்கலாம், அல்லது துக்கச் செய்தியை ஒட்டியதாயிருக்கலாம். அதற்காக நாம் சிரித்து உருளவோ, கண்ணீர் வடித்து அழவோ வேண்டியதில்லை. நாம் படிக்கும் பாட்டானது உண்மைப் புலவனால் எழுதப்பட்ட கவியாயிருக்குமானால் அது தன் உட்கருத்தை எடுத்துக் காட்டக்கூடிய வன்மையைப் பெற்றிருக்கும். அதில் பொருத்தப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு மொழியும் தேர்ந்தெடுத்த அழகிய மணியாயிருக்கும். அம் மணிகளை நாம் மெல்லப் படித்துச் சிதறாமல், ஒட்டமாய்ப் படித்துக் குவியாமல், ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துக் கொடுப்போமானால் அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் தன்தன் காந்தியோடு சிறந்து விளங்கும். கவியில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் உள்ளக் கருத்தும் பளிங்கிவிட கிடக்கும் பொருளைப்போல் யாவர்க்கும் நன்கு புலனாகும். ஆகையால் படிப்போனது உடலில் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகளால் அன்றி அவன் குரலில் ஏற்படும் சிற்சில பேதங்களைக் கொண்டே கவியின் கருத்தை விளக்குவதுதான் முறை.

நீங்கள் அடுத்த முறை ஏதாவது ஒரு பாட்டை எடுத்துப் படிக்கும்போது அதில் உள்ள ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் நன்றாகக் கவனியுங்கள்; ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் எழுவாய் எது, பயனிலை எது, செயப்படுபொருள் எது என்பதைக் கூர்ந்து கவனியுங்கள். இது மிகவும் கர்நாடகமான காரியம் என்று நீங்கள் ஒருகால் எண்ணலாம். ஆனால் அவற்றைத் தெரிந்து கொள்வது அவசியம். பாட்டு எழுதப் புகுந்த கவியானவன் அவனுடைய பாஷையிலுள்ள இலக்கண முறைகளை அநுசரித்தே கவிபாடுவான்; அவன் தன் மனம் போனவாறெல்லாம் இலக்கணத்தை அவமதித்து நடக்கமாட்டான்; அதைப் பொருட்படுத்தாது கவி எழுதமாட்டான். நீங்கள் அந்தப்படி கவனித்துப் பார்த்தால், எந்த வகையான மனப்பான்மையைக் கொண்டு அந்தப்பாட்டு இயற்றப்பட்ட

டது, எத்தகைய கருத்தை வெளியிட முயன்றிருக்கிறான் கவி, என்பன தெளிவாகாமற்போனாலும் கூட, பாட்டானது இன்ன வகையாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது, அதன் போக்கு இது என்பன வேனும் வெளியாகாமல் இரா. ஒரு பாட்டை ஐர்தாறு தடவை திரும்பத் திரும்பப் படித்த பிறகுதான் அதைச் சரியாகத் திருத்தமாக உச்சரிக்க முடியும். அப்படித் திரும்பத் திரும்பப் படிக்கும் போது ஒவ்வொரு தடவையும் பாட்டுச் சிறிது சிறிதாக மேன்மேலும் விளங்கிக்கொண்டே வரும்; கவியின் கருத்து இன்ன தென்பதைப்பற்றி மேன்மேலும் தெளிவு உண்டாகிக் கொண்டிருக்கும்.

வரிக்கு வரி குரலை மாற்றிப் படிப்பதற்குக் கூசாதேயுங்கள். ஒரே ஸ்வரத்தில் ஒன்றையும் படிக்கலாகாது. இயற்கையிலாகட்டும், நற்கலைகளிலாகட்டும் எந்தப் பொருளும் எக்காலத்தும் ஒரே தன்மையை உடையதாய் ஒரே மாதிரியாய் இராது. அந்தப்படி படிப்பவர்களைத் 'திவசமந்திரம் படிக்கிறதைப் போல் படிக்கிறார்கள்' என்று கேலிசெய்வது வழக்கம். சுவைகள் அனைத்தும் ஒடுங்கிய மரண வேளையில் மட்டிலும் அத்தகைய சுவையற்ற ஒலிகளைச் கேட்கச் சகிக்கலாமேயன்றி, மற்றைய வேளைகளில் நமது காது அவ்வகை ஒலிகளைச் கேட்கச் சகிக்கவே மாட்டாது.

நீங்கள் படிக்கும் பாட்டுக்களையும் தேர்ந்தெடுத்துப் படியுங்கள். ஒரே வகையான சுவையைத்தரும் பாட்டுக்களையே ஓயாது படியாதீர்கள். வகைவகையான சுவைகள் நிறைந்த பாட்டுக்களைப் பொறுக்கி யெடுத்துப் படியுங்கள். காதல் ரசம் ததும்பும் அகத்துறைப் பாட்டுக்களையும், வீர ரசம் நிறைந்த புறத்துறைப் பாட்டுக்களையும், ஒழுங்காய் அமைந்த வெண்பாக்களையும் கவித்துறைகளையும் படிக்கும்போது அவற்றில் ஊறிக்கிடக்கும் ரசத்தையும் அவற்றின் கதையின் அழகையும் உணர்ந்து அனுபவித்துப் படியுங்கள். அப்பொழுதுதான் கவியின் முழுச் சுவையையும் நீங்கள் பெறுவீர்கள்; கேட்போர்க்கும் கவியின் இனிமை நன்கு புலனாகும்.

சரித்திரம்

பூர்விக ஆரியர்களின் ஆசாரநிலை

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்

பூர்விக ஆரியர்கள் உத்தராதருவ மண்டலத்தில் வசித்திருந்த போது, ருக்வேதத்தைக் கண்டு பிடித்தார்களென்று சொல்லுகையில் சில மேனாட்டு நாகரிகங்கள், 'இவர்கள் சுமார் கி. மு. இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னால் உத்தராதருவமண்டலத்தில் வசித்து வந்தார்கள், ஆகவே ருக்வேதம் அப்பொழுதுதான் கண்டுபிடித்துச் சொன்னார்கள், ஆகையினால் ருக்வேதகாலம் கிறிஸ்து பிறக்குமுன் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்புதான்' என்று சொல்கிறார்கள்; அது தவறாகுமாதலினால், அத்தவற்றைப் பரிசரிக்க ருக்வேத காலத்தைப்பற்றிய சில அம்சங்கள் இங்குச் சொல்லி, அக்காலத்திய ஆரியர்களின் சாங்கீச தர்மத்தைப்பற்றி விஸ்தாரமாய் ஆராய்வோம்.

ருக்வேத மகரிஷிசனில் விருஷாகபி என்றவர், இடைக்கால ரிஷி யென்று சொல்லப் பெறுவர். இவர் மிருகசிரோ நக்ஷத்திரம் பசக்கிரத்தில் விஷுவத்திலிருக்கையிலிருந்தவர். இந்தியாவில் சைத்திரவிஷுவம் துலாவிஷுவங்களாகிய இரண்டு விஷுவங்கள் வருஷத்தில் இரண்டு தினங்களில் கொண்டாடப்பெறுகின்றன. பசல் முப்பது நாழிகையும் இரவு முப்பது நாழிகையும் சரியாக வருங்காலமாகிய பங்குனிமாசம் முதல் தேதியும் புரட்டாசிமாதத்திய பத்தந் தேதியும் இந்தியா தேசத்து இரண்டு விஷுவதினங்களாகின்றன. இதேபோல், உத்தராதருவமண்டலத்தில் மிருகசிரிஷத்திற்கு ராசிமண்டலத்தில் சூரியன் வந்த போது வருஷாகபி பென்ற மகரிஷியிருந்து ருக்வேத சூத்த மொன்றைப் பாடியிருக்கிறார். ஆகவே அவர் மிருக சிரிஷ விஷுவத்தில் ஆரம்பித்துப் பாடியதிலிருந்து 72 வருஷங்களுக்கு ஒரு டிகிரியாகக் கணக்குப் பண்ணிப் பார்த்தால் இற்றைக்கு விருஷாகபியின் காலம் ஆறாயிரம் வருஷங்களாகின்றன என்பது தெளிவாகின்றது. ருக்வேதத்தில் பத்து மண்டலங்கள் உள்ளன. யஜுர்வேதம், ராசிமண்டலத்தில் கிருத்திகை நக்ஷத்திரம் விஷுவத்திலிருந்தபோது பாட ஆரம்பித்துப் பரணியில், ருக்வேதகாலத்திற்கு மூவாயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு, முடிக்கப்

பட்டதாசுத் தெரிகிறது. ஆகவே, ருக்மீவதகாலம் இற்றைக்குச் சுமார் ஆறாயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்தியபென்று தெளிவாகிறது.

சுமார் ஆறாயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்தியிருந்த ஆரியர்களின் காமரிசம், மதம், சங்கம், மரியாதைகள் முதலியன எவ்வாறிருந்தன என்பன ஆராயத்தக்கன.

அம்சாலத்திய ரிஷிமன் ஸப்தமர்யாதைகள் என்ற ஏழு எல்லை களை ஏற்படுத்தி அவற்றின்படி ஒழுக்க வேண்டுமென்று கட்டளை யிட்டிருந்தனர். இத்தம்மட்டளைகளில் முதலாவது, ஹத்தியா என்று சொல்லப் பெறுகின்ற கொலைத்தொழிலை எவரும் செய்யக் கூடாதென்ற நியமம் ஆறாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னே முதல் அதுஷ்டானத்திலிருந்ததென்று ருக்வேதம் கூறுகிறது. திருட்டுத் தொழில், வியபிசாரம், கட்டுகுடித்தல், பிறரை அநியாயமாய் வைதல், சபித்தல், மொடுஞ்சொற்கூறல், பொய் சொல்லுதல், பிறர் மேல் துரோக சித்தனை மொள்ளுதல் கூடா என்பது போன்ற, ஏழு எல்லைகளை அம்சாலத்திலேயே மகரிஷிமன் ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். ருக்வேதத்தில் மற்றொரு இடத்தில் கண்ணுவரிஷி என்றவர் மந்திர தர்சனத்தில் இவற்றையே தொகுத்து மனோவாக்கும் காயங்களால் செய்யப்படும் பாவங்களைச் செய்தல்கூடாதென்று சொல்லுகிறார். இப்படிப் பலவிடங்களில் ருக்வேதத்தில், மேற்கூறிய ஒழுங்குகளை அதுவாதம் செய்து பல முறைகளிற் சொன்னாலும், அவை யெல்லாம் மேற்கூறிய ஏழுவித எல்லைகளிலேயே அடங்கியுள்ளன.

பிறகு பூர்வகாலத்து ஆரியர்களின் ஆசாரத்தில் ஸ்திரீகள் எப்படி நடத்தப் பெற்றார்களென்பதைப் பற்றிக் கவனிப்போம்: மந்திராஷ்டாவான மகரிஷியொருவர், ருக்வேதத்தில் ஸ்திரீகளைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, “வீட்டில் அலங்காரமாயிருப்பவர் அக்னி உபஸ்தானத்திற்கும் ஹோமம் செய்வதற்கும் எவ்வளவு உபயோகமாயிருக்கிறாரோ அதேபோல் பாரியை வீட்டுக்கு அலங்காரத்தைச் செய்பவள்”, “இரண்டுபேர் தம்பதிகள் ஸ்திரீக்குப் பின்னால் புருஷன் போவது போல், உஷஸின் பின்னால் சூரியன் வருவதுபோல்” என்று பொருள்படும் வாக்கியங்கள் பாடியிருக்கிறார். இதிலிருந்தும் ஸ்திரீகளை அந்தம்சாலத்தில் வெகு மரியாதையாக நடத்தியும் காப்பாற்றியும் வந்தார்கள் என்பது பெறப்படுகிறது. ருக்வேதம் 8-வது மண்டலத்தில், “இவளைப் புறக்கணித்து அவளும், அவளை இகர்த்த இவளும் எந்தக் காரியமும் செய்வதில்லை” என்று பொருள்படும்படியான வாக்கியமொன்று சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது. மேற்கூறிய ஸ்திரீகளை நடத்தும் விதத்தில் கண்டிருக்கும் ‘அக்னி உபஸ்தானத்திற்கும், ஹோமத்

திற்கும்' என்று சொன்னதிலிருந்து, பூர்விக ஆரியர்கள் அக்னி உபாஸனையைச் செய்து வந்தவர்களென்பதும் வேறெந்த உபாஸனையும் அக்காலத்தில் சிறந்ததாகக் கொள்ளப்படவில்லை யென்பதும் நிரூபணமாகின்றன.

ஆறாயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்திய ஆரியர் காலத்தில் கல்வி எப்படியிருந்தது? ஆரியஸ்திரீகளுக்குக் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டதா என்பதைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்: வேதமந்திரதர்ஷ்டாக்களாகிய ருக்வேதரிஷிகளின் சங்கியையைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், 267 ரிஷிகளின் பெயர்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. அவர்களுள் மந்திரதர்ஷ்டாக்களாக ஸ்திரீகள் பன்னிருவர்கள் காணப்படுகிறார்கள். இதிலிருந்து, அக்காலத்து ஸ்திரீகளுக்கும் கல்வி கற்கும் சுதந்திரமும், மந்திரதர்ஷ்டாவாகி மேன்மைபெறும் தகுதியும் கொடுக்கப் பெற்றிருந்தன வென்பது புலனாகின்றது.

முற்காலத்திய ருக்வேதமகரிஷிகள் 267 பேர்களில், கவிகளாகிய பன்னிரண்டு ஸ்திரீகளில் ஸமீர்யா என்ற ஸ்திரீமட்டும் தற்போது விவாககாலத்தில் ஓதப்படவேண்டிய சிறந்த மந்திரங்க ளெல்லா வற்றையும் கொடுத்திருக்கிறார் என்றால், அப்பெண்மணியின் பெருமையைப் பற்றி இன்னும் யாது உயர்த்திக் கூறவேண்டும்? அவ்வம்மை அருளிய மந்திரம்தான் விவாகத்தில் இப்போது உபயோகிக்கத்தகும் மந்திரங்களாகும். இன்னும் ஆம்பிரிணி என்னும் மற்றொரு மந்திரதர்ஷ்டா அருளியிருக்கும் "ஆம்பிரிணி சூக்தம்" என்னும் மந்திரங்கள் "தேவித்ரிசதி" என்ற பாராயண கிரந்தத்தில் அனுபந்தமாக அப்படியப்படியே காணப்படுகின்றன. இந்த சூக்தத்தில் ஆம்பிரிணியென்பவள் உலோகமாதாவாகிய பரதேவதை என்ற ஸ்தானத்திலிருந்து மகாஞானியாக விருந்து சொல்லியவற்றின் காம்பிரீபத்தையும் அழகையும் சாதாரணமாய் வர்ணிக்கமுடியாது. அவ்வம்மை பிராணசக்தியுடன் லயமாகிப் பரா என்ற ஞானத்தோடருளினமையின் அது மிகுதியும் போற்றத் தக்கதாயிருக்கிறது. "யானே பரதேவதையாகி இங்குமிருப்பேன், எங்குமிருப்பேன்; எவன் என் சோல்லைக் கேட்கவில்லையோ, பூஜிக்க வில்லையோ, அவன் நாசமாய்ப்போவான்" என்று பொருள்படும்படியான வாக்கியங்கள் அச் சூக்தத்திற் காணப்படும். இதிலிருந்து ஆறாயிரம் வருஷகாலத்திற்கு முன்னால், ஆரியர்கள் வமிசத்தில் வந்துள்ள நாரீமணிகள் எவ்வளவு ஞானமுள்ளவர்களாயும் படித்த வர்களாயுமிருந்தார்களென்பதும் அக்காலத்தில் ஸ்திரீ வித்தை இன்ன நிலைமையிலிருந்த தென்பதும் அக்காலத்துச் சனங்களின் நாகரிகம் இன்ன தன்மையிலிருந்ததென்பதும் புலப்படுகின்றன.

செவ்வாய்க் கிரகத்தில் உயிர் வாழ்க்கை

மகரபூஷணம்

வானத்திலேதோன்றும் எண்ணற்ற நகரத்திரத் தொகுதியை கோக்கி, “ஓர் உலகத்தையே இன்னும் கம்மால் முற்றிலும் ஐயித்தாடி முடியவில்லை! இந்த எண்ணத் தொலையாத உலகங்களை யெல்லாம் என்று நாம் கைப்பற்றி அரசாள்வது?” என்று மகா அலெக்சாந்தர் பெரு மூச்செறிந்த கதையைப் பலர் கேட்டிருப்பார்கள். ஒவ்வொரு நகரத்திரத்திலும் கிரகத்திலும் உயிர்வாழ்க்கைக் கேற்ற ஆதாரங்கள் இருப்பதாக வான சாஸ்திரம் இதுவரை துணிந்து கூறிவிடவில்லை. ஆனாலும் சென்ற முந்நாறு வருஷகாலமாக வான சாஸ்திரிகள் செய்து வந்த ஆராய்ச்சியின் பலனாக, செவ்வாய்க் கிரகத்தில் பூமியிலுள்ளன போன்றே ஜீவ வாழ்வுக்கு வேண்டிய சாதனங்கள் பல அமைந்திருப்பதாக ஊகிக்க இயலுகின்றது. அத்துனை ஜீவாதாரங்கள் நிறைந்திருந்தும் செவ்வாய் உலகத்திலே உயிர்வாழ் பொருள்கள் இல்லையென்று சாதிப்பது இயற்கையின் கோக்கத்துக்கு முரண்பட்டுத் தோன்றுகிறது.

கிரகங்கள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் செவ்வாயை அதன் சிவந்த நிறத்தினாலே எளிதில் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாகும். அது 5,000 மைல் குறுக்களவுள்ளது என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள்; பூமியின் குறுக்களவில் அரைபே அரைக்கால் மடங்கே கொண்டது. பூமியின் மேற்பரப்பு (Surface) செவ்வாயின் மேற்பரப்பைவிட இரண்டரை மடங்கு அதிகமானதாகும்.

செவ்வாயின் ஆகர்ஷணசக்தி (Gravity) பூமியின் ஆகர்ஷண சக்தியைவிட மூக்கால் பாகத்துக்கும் குறைவானது. ஆகவே பூமியில் தாண்டிக் குதிக்கும் ஒருவனுக்குச் செவ்வாயிலே இன்னும் அதிக உயரம் சலபமாகத் தாவிக்குதிக்க முடியும். வியாழன் என்னும்

ரிசர்ச் பிராச்டர் என்னும் ஆங்கில ஆசிரியன் எழுதிய “எமதுலகத் தவிர்த்த எணைய உலகங்கள்” என்ற புத்தகத்திலிருந்து தொகுத் தெழுதியது.

கிரகத்தில் ஆக்டிவ் சக்தி அதிகமாக இருப்பதால் அவனால் இடம் விட்டு இடம்பெயரவே சிரம சாத்தியமாகி விடுகின்றது. இன்னும் ஆக்டிவ் சக்தி அதிகமான சூரியனிலோ அவன் பளு அவனை அமுக்கிக் கொன்றுவிடவல்ல அவ்வளவு பளுவாக மாறிவிடுகின்றது. ஒரு செவ்வாய் வருஷத்தில் 687 நாட்கள் என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது; அதாவது மூன்றுநாள் குறைய 23 மாதங்களாகின்றன.

சென்ற இருநூறு வருஷங்களாக வான சாஸ்திரிகள் தூர திருஷ்டிக்கண்ணாடி (Telescope) யின் உதவியால் செவ்வாய்க் கிரகத்தை அதிகமாக ஆராய்ச்சி செய்து வந்திருக்கின்றனர். பூமிக்கு அதிக சமீபத்தில் வரும்பொழுதும் பூமிக்கும் செவ்வாய்க்கும் சுமார் நான்கு கோடிமைல் தூரம் இருக்கிறதென்பதை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வோமானால் தூர திருஷ்டிக் கருவியினால் வான சாஸ்திரிகள் எத்துணை அற்புதங்கள் செய்து வருகின்றனர் என்பது ஒருவாறு தெரியவரும்.

புறக்கண்ணுக்குத் தோன்றுவது போலவே செவ்வாய்க் கிரகத்தின் சிவப்புநிறம் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியிலும் தோன்றாமற் போகவில்லை. ஆனாலும் கண்ணாடியில் ஒரே சிவப்பாகத் தோன்றாமல் சில பாகங்கள் கொஞ்சம் இருண்ட பச்சை நிறமாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு பசுமையாகத் தோன்றும் இடங்கள் எரிகள் சமுத்திரங்கள் போன்ற நீர் நிலைகளென்றும் சிவப்பாகக் காணப்படும் பாகங்கள் நிலப்பகுதி யென்றும் ஊகிக்கின்றனர்.

இவ்வாறு ஊகிப்பதற்குக் காரணமில்லாமல் போகவில்லை. தூர தர்சனியைக்கொண்டு செவ்வாயைச் சற்று நோக்குபவர்களுக்குச் சிலகாலங்களில் மெல்லிய வெண்திரையால் மூடியதுபோலச் சில பாகங்கள் மணிக்கணக்காகவும், சில சமயங்களில் நாட்கணக்காகவும் மாதக்கணக்காகவும், மறைந்து கிடக்கின்றன. இவ்வெண்திரையாதாக இருக்கும் என்று ஆலோசிப்போம்.

நமது பூமியை அடுத்த ஒரு கிரகத்திலிருந்து ஒருவன் பார்ப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். எல்லாக் காலங்களிலும் நமது மலைகளும் சமுத்திரங்களும் அவன் கண்ணாடிக்கு ஒரேமாதிரி தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கும் என்று நாம் எண்ணி விடக் கூடாது. வானத்திலே மந்தைமந்தையாக மிதந்து செல்லும் மேகங்கள் சிலகாலங்களில் நூற்றுக் கணக்கான மைல்களும் ஆயிரக் கணக்கான மைல்களும் பரவித் கிடக்கின்றன என்று சீதோஷ்ண நிலையை நன்கு ஆராய்ச்சி செய்த அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். எவ்வளவோ பிரகாசமான சூரியனையே மேக மண்டலம் ஸமயங்

களில் முற்றிலும் மறைத்து விடுவதை நாம் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். அப்படியிருக்க, வெளியில் பிறிதொரு கிரகத்திலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்குப் பூமியின் நீர்ப்பரப்பையும் நிலப்பகுதியையும் மேகமண்டலம் ஏன் மறைத்துவிட முடியாது? ஆதலால், தூரதர்சனியில் அவ்வப்பொழுது செவ்வாய்க் கிரகத்தின் சிலபாகங்களை மறைத்து விட்டிருக்கும் வெண்திரை மேகமண்டலமாக இருக்கக் கூடுமென்று அதுமானிப்பதில் மிகுந்த ஆசைப்ப மிகுக்குமென்று தோன்றவில்லை. நமது உலகத்திலிருப்பது போலவே செவ்வாயிலும் இம் மேகமண்டலம் மழைமாலத்தில் மிகுந்து தோன்றி, கோடையில் இல்லாது மறைந்து விடுகின்றது.

‘இவ்வாறுகத் தோன்றும் மேகத்திரை, பூமியிலுள்ளதுபோல் தண்ணீர் உடினாத்தினால் ஆகியாக மாறவதனால் உண்டானதா? அன்றித் தண்ணீரல்லாத வேறு திரவபதார்த்தங்களாலே உண்டாவதா?’ என்ற கேள்விக்கு விடைபகர்வது நாம் எடுத்துக் கொண்ட ஆராய்ச்சியின் நோக்கத்துக்கு அவசியமாகின்றது. இதை, ஹக்கிங்ஸ் (Huggins) என்ற வானசாஸ்திரி 1867-ம் வருஷத்தில், சூரிய கிரணத்தை அதன் ஏழு வர்ணங்களாகப் பகுத்துக் காட்டவல்ல வர்ணபேதக்கருவி (Spectroscope)யைக் கொண்டு நிதர்சித்துக் காட்டியிருக்கிறார். மேகத்தை ஊடுருவி வரும் ஒளிக்கிரணம் மேற்படி கருவியிலே பிரதிபலிக்கும்போது தண்ணீரின் சம்பந்தத்தைக் காட்டும் கறப்புக் கோடுகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. இம்மாதிரியே செவ்வாய்க் கிரகத்திலிருந்து பாய்ந்துவரும் ஒளிக்கிரணமும் நமது கருவியிலே கறப்புக் கோடுகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது. அதே காலத்தில் பூமிக்கு இன்னும் சமீபத்திலே சுழன்று கொண்டிருக்கும் சந்திரன் கிரகத்தின் ஒளிக்கிரணத்தை இக்கருவியிலே பிரதிபலிக்கச் செய்வோமானால் மேற்படி கறப்புக் கோடுகள் தோன்றாமலிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆகவே செவ்வாய் ஒளிக்கிரணம் தோற்றுவிக்கும் கறப்புக்கோடுகள், அக்கிரணம் நமது பூமியின் மேகமண்டலத்தை ஊடுருவி வருவதனால் ஏற்படும் கோடுகள் அல்ல என்பது தெளிவாகின்றது. ஆதலால் செவ்வாய் மண்டலத்தை மறைத்துத் தோன்றும் திரை நீர்மேகமே என்று நிர்ணயிக்க முடிகிறது. இதிலிருந்து செவ்வாயிலிருக்கும் நதி, சமுத்திரம் முதலிய நீர்நிலைகளே அதன் மேகத்துக்கு ஆஸ்பதமாகும் என்று எளிதிலே ஊகிக்கலாம். ஆகவே நமது பூமியிலுள்ளதுபோலவே செவ்வாயிலும் ஜீவ வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத முதல்சாதனமான ஏரி, சமுத்திரம் முதலிய நீர்நிலைகள் இருக்கவேண்டும். இன்னும் தூர திருஷ்டிக் கண்ணாடியைக்கொண்டு பார்க்கும்பொழுது செவ்வாய் மண்டலத்தின் தெற்

சோரத்திலும் வடக்கோரத்திலும் ஒன்றாகக் கொண்டு எதிராக இரண்டு ஒளிவடிவங்கள் தோன்றுகின்றன. இவை நமது வடதுரு வத்திலும் தென்துருவத்திலும் இருப்பது போன்ற பனிநிறைந்த பிரதேசங்களாகும். இப்பனிப் பிரதேசங்கள், பூமியிலுள்ளன போலவே செவ்வாயிலும், நீர்நிலைகள் எக்காலத்தும் வற்றி வறண்டு விடாதபடி அபரிமிதமான தண்ணீர்ப் பெருக்கைப் பனிக்கட்டி ரூபமாக அடுக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன என்று எண்ணவேண்டும்.

கோடையின் கொடுமையையும் குளிரின் கடுமையையும் சிறி தளவேனும் சாந்தி செய்து நமது சீதோஷ்ணநிலையை ஒழுங்கு படுத்தி ஜீவவாழ்வுக் கேற்றதாகச் செய்வது மேகங்களேயாகும். கோடையில் குளிய உஷ்ணத்தின் ஒருபகுதி சமுத்திரம் ஏரி முதலிய இடங்களிலுள்ள தண்ணீரை நீராடியாக மாற்ற உபயோகப்பட்டு வருவதனால் அவ்வளவுக் கவ்வளவு கோடையின் கொடுமை குறைந் ததே யாகும். குளிக்காலத்திலோ, மேகம் குளிர்ந்த காற்றுப் பட்டுத் தண்ணீராக மாறி மழையாகப் பெய்யும் பொழுது, தண்ணீர் ஆடியாக மாறும்பொழுது உபயோகப்பட்டு இதுவரை அதற்குள் அடங்கிக் கிடந்த உஷ்ணமும் வெளிப்பட்டுக் குளிரின் கொடுமை யைச் சிறிது சாந்தி செய்கிறது. இப்படியே செவ்வாய் உலகத்தின் மேகங்களும் அங்குள்ள சீதோஷ்ண ஸ்திதியை ஒழுங்குபடுத்தி ஜீவ வாழ்வுக் கேற்ற செனகரியம் செய்துவருகின்றன என்று எண்ணலாம்.

உஷ்ண மிகுதியினாலும் மழையாகப் பெய்து விடுவதனாலும் மேகங்கள் அழிந்து போகின்றன. இதனாலேயே செவ்வாயில் சில காலங்களில் மட்டும் காணப்படும் மேகத்திரைப்படலம் மற்றக் காலங்களில் காணப்படுவதில்லை. ஆகவே செவ்வாயில் உயிர்வாழ் வின் முக்கிய சாதனமான மழையானது பெய்து வருகிறது என்று கொள்ளுதல் பொருத்தமானது. மழை பெய்வதனால் பூமி வளம் பெற்றுப் புல், பூண்டு, மரம், செடி, கொடி முதலிய தாவர வகுப்புக் கள் செழித்து வளரக் காரணமாகின்றது.

காற்றடிப்பதனாலேயே மேகங்கள் இடம் விட்டு இடம் பெயர முடிகின்றது. இவ்வாறு காற்றடித்து மேகங்கள் நாலுபக்கங்களிலும் சிதறுண்டு போவதனால் பெரியதொரு நன்மை ஏற்படுகின்றது. அபரிமிதமான மேகத்தொகுதியினால் ஏற்படும் வெள்ளச் சேதங் களும் இடியாலும் மின்னலாலும் ஏற்படும் அபாயங்களும் மிகுதி யும் குறைவுபடுகின்றன. அன்றியும் மழை நாலுபக்கங்களிலும் நிறைந்து பொழிந்து நிலத்தின் பலபாகங்களும் வளம் பெற ஏது

ஏற்படுகிறது. செவ்வாய்க் கிரகத்தின் மேகமண்டலம் பலகாலங்களில் பல இடங்களில் இடம் பெயர்ந்து தோன்றுகின்றது. ஆகவே பூமியில் உள்ளவை போலவே செவ்வாயிலும், உயிர் வாழ்வுக் கேற்ற பயனளித்துவரும் நோக்கத்துடனேயே மேக இயக்கங்கள் நிகழ்கின்றன என்று எண்ணுகிறார்கள்.

செவ்வாய் வானத்திலே தோன்றும் மேகங்கள் மழையாகப் பெய்தவருவதனால், இம் மழைநீர்ப்பெருக்கு ஆறுகளாகப் பிரவகித்துச் சமுத்திரத்தைச் சேரவேண்டும். செவ்வாயில் நீர் நிலைகளும் நிலப்பகுதியும் காணப்படுவதனால் அதன் மேல்பரப்பு எரிமலைகளின் பலனாகவும் பூம்பெங்களின் முடிவாகவும், மலையும் குன்றும் சமவெளியும் பள்ளத்தாக்கும் நிறைந்துள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே, செவ்வாய் நதிகளும் மலைப்பிரதேசங்களில் அருவிகளாக விழுந்தும் ஏரிகளாகப் பெருகியும் சமவெளிகளிலே நதிகளாகப் பாய்ந்து சென்றும் சமுத்திரத்தை அடைகின்றன என்று ஊகிக்கலாம்.

நமது பூமியில் உள்ளவை போலவே செவ்வாய் உலகத்திலும், மலையும் காற்றும் எல்லாம் பொருந்தி யிருக்குமானால், அங்கு உயிர் வாழ்க்கைமட்டும் ஒரு காலத்தும் நிகழமுடியாதென்று துணிந்து கூற எவரால் ஆகும்?

கணித சாஸ்திரிகளின் இல்லற வாழ்க்கை

எஸ். ஏ. மணி

ஸ்விப்டு (Swift) என்னும் ஆங்கில ஆசிரியர் பின் வருமாறு கூறியிருக்கிறார்:—“கணித சாஸ்திரிகள் முற்றிலும் எட்டுச் சராக் காய்கள். கணக்கு வெகு நன்றாய்ப் போடுவார்கள். சித்திரங்கள் வெகு அழகாக வரைவார்கள். ஆனால் யோக சேஷம் வியவகாரங் களிலோ, மற்றும் பிறருடன் நடந்து கொள்வதிலோ, அவர்களைப் போல அசுடர்கள் வேறில்லை. அவர்களுக்குக் கணக்கைத் தவிர வேறொன்றும் வராது. அவர்களுக்கு உலக அனுபவமும் போதாது.” இதை நான் சமீபத்தில் வாசித்தபோது எனக்கு இது வாஸ்தவந்தானா என்பதை அறிய ஆவல் உண்டாயிற்று. ஆகவே நான் பெரிய கணித சாஸ்திரிகள் அநேகரின் சரித்திரங் களை வாசித்துப் பார்த்தேன்; என் ‘ஆராய்ச்சி’யின் முடிவைக் கீழே கூறுகிறேன்.

பொதுவாகக் கணித சாஸ்திரிகளும் மற்ற ஜனங்களைப்போலவே தங்கள் காரியங்களைக் கவனித்துக்கொண்டு, பிறர் விஷயத்தில் பிர வேசிக்காமல், அமைதியாகவே காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுள் கலியாணம் செய்து கொள்ளாதவர்கள் சிலரே. கலியாணம் செய்துகொண்டவர் யாவரும் மனைவிகளுடன் ஒற்றுமையாகவே குடித்தனத்தை நடத்தியிருக்கிறார்கள். கணித சாஸ்திரியின் மனைவி தன் கணவனுக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்து, அவனுடைய வேலைக்கு இடையூறு ஒன்றும் நேராமல் பார்த்துக் கொண்டு, தன்னால் இயன்ற போஷணைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறாள். தன் கணவனுடைய வேலையில் அவள் தலையிட்டுக் கொள் கிறதில்லை. வீட்டில் சச்சரவொன்று மிராமல் அமைதியாயிருக்கும் படி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இத்தகைய அமைதியும் ஒழிவும் கணித சாஸ்திரிக்கு ஏற்படவே, அவன் முற்றும் துறத்த சன்னி யாசிபோல் தன் வேலையிலேயே கண்ணுப் மேன்மேலும் ஆராய்ச்சி செய்கிறான். ஆகவே கணித சாஸ்திரியின் ஜீவசரிதையில் மற்ற நூலாசிரியர்களின் சரிதைகளில் ஏற்படுவனவற்றைப் போன்ற விசேஷ சம்பவங்களும் அபூர்வ அனுபவங்களும் ஏற்படுவதில்லை.

கலியாணம் செய்துகொண்ட கணித சாஸ்திரிகள் இவ்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுப் பெருத்த சமுசாரிகளாகவே இருந்திருக்கிறார்கள்.

என் 'ஆராய்ச்சி'யில் நான் கண்ட விஷயங்களை இப்போது கூறத்தொடங்குகிறேன் :

டைகோ ப்ராஹி (Tycho Brahe) என்பவர் ஒரு பெரிய வானசாஸ்திரி. அவர் டென்மார்க்கு தேசத்தில் உள்ள ஒரு பெரிய பிரபுவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர். ஆனாலும் அவர் இருபத்தாறு வது வயதில் ஏழைப் பெண் ஒருத்தியை மணம் புரிந்தார். இப்படி அவர் கலியாணம் செய்து கொண்டதால் அவருடைய உறவினர்கள் அவரை வெறுத்தார்கள். ஆனால் அவர் என்னை என்னவென்றால், 'ஏழைப் பெண்ணையிருந்தால் நமக்கு அடங்கி இருப்பான் ; நம் முடைய வேலையைச் சுவனிக்க வேண்டிய சௌகரியமும் சாவகாசமும் நமக்குக் கிடைக்கும்' என்பதே. தம்பதிகள் இருவரும் சகமாகக் காலங்கழித்தார்கள். அவர்களுக்கு அநேகம் குழந்தைகளும் பிறந்தன.

ஜான் கெப்ளர் (John Kepler) என்பவரும் ஒரு பெரிய வானசாஸ்திரி. அவருடைய இருபத்தாறுவது வயதில் அவர் ஒரு பணக்காரப் பெண்ணை மணந்து கொண்டார். அவளுக்கோ அது முதற் கலியாணமல்ல, மூன்றாவது கலியாணம். முதல் புருஷனை அவள் இழந்த பிறகு, மறுவிவாகம் செய்து கொண்டாள் ; அதனால் அசௌகரியம் ஏற்பட்டு அவரைத் தள்ளிவைத்தாள். பிறகு கெப்ளரை மூன்றாம் கணவராகப் பெற்றாள். நல்ல வேளையாக அவரும் கூடிய சீக்கிரத்தில் இறந்தாள். கெப்ளர் மறுவிவாகம் செய்ய எண்ணிக்கொண்டார். ஆனால் முதலில் குட்டுப்பட்டவரானதால் பொறுத்துச் செய்யவேண்டுமென்றே தீர்மானித்தார். பதினொரு பெண்கள் அவரை விவாகம் செய்து கொள்ளப் பிரியப்பட்டார்கள். கெப்ளர் அப்பெண்களுள் ஒவ்வொருத்தியுடைய குண குணங்களையும் நிறுத்துப் பார்த்துக் கடைசியில் தாய் தகப்பனற்ற ஓர் ஏழைப் பெண்ணை மணந்தார். அப்பெண் அநேகம் குழந்தைகளைப் பெற்றுச் சௌகரியமாகக் காலங்கழித்தாள்.

கணிதத்திலும் வேதாந்தத்திலும் பெயர் பெற்ற றிபுனாரான டேகார்டே (Descartes) என்பவர் விவாகமே செய்து கொள்ளவில்லை. விவாகத்தைப் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயம் யாவரும் சுவனிக்கத்தக்கது: "நாற்பது வயதிற்குப் பிறகு, ஒவ்வொரு புருஷனும், கலியாணமாகியிருந்தால் இத்தகைய காற்கட்டு நமக்கு எதற்கென்றும், பிரம்மசாரியாயிருந்தால் இத்தகைய

தனிமை நமக்கு ஏனென்றும் விசனப்படுகிறான். ஆனால் அப்படி விசனப்படுகிறவர்களுக்குள் கலியாணம் செய்து கொண்டவன் படும் விசனமே அதிகமாயிருக்கிறது; வெளிக்குச் சொல்ல முடியாமல் மட்டும் தவிக்கிறான். ஆகவே முந்திப் பரீகஷ செய்வது என்பது ஸாத்திய மில்லாததால், ஒவ்வொரு புருஷனும் தன்னுடைய மனதை முன்னரே நன்றாய்ப் பரிசீலனை செய்த பிறகே விவாகம் செய்து கொள்ள வேண்டும்" என்பதே அவருடைய அபிப்பிராயம். கடைசிவரையில் டேகார்டே விவாகம் செய்து கொள்ளவில்லை.

பாஸ்கல் (Pascal) என்னும் மற்றொரு சாஸ்திரி கலியாணஞ் செய்ய எண்ணங்கொண்டிருந்த போது, ஒரு விசேஷச் சம்பவத் தால் அவ்வெண்ணம் மாறியது. ஒரு சமயத்தில் அவர் நாலு குதிரை பூட்டிய வண்டி ஒன்றை ஓட்டிக்கொண்டு போகையில், முன் குதிரை இரண்டும் பயத்தால் வெருளவே, வண்டி ஒரு பாலத் தில் மோதத்தெரிந்தது. அப்போது நல்ல வேளையாக முன் குதிரை களின் வார் அறுபட, வண்டி நின்றது. பாஸ்கலும் பெரிய அபாயத்திலிருந்து தப்பினார். அப்போது அவர், "இது நமக்கு ஒரு பெரிய கண்டம். இச்சமயம் நாம் இறந்திருக்க வேண்டியதுதான். இறவாமல் தப்பியது ஈசுவர சங்கல்பம். ஆதலால் நாம் இனிக் கலியாணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது" என்று நினைத்தார். இந்தச் சம்பவங்களை ஒரு தோற்சுருளில் எழுதி அதை ஞாபகார்த்தமாக ஆயுள்பரியந்தம் அணிந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கும் குழந்தை கள் என்றால் பிடிக்காதாம். அவருடைய சகோதரிகூட அவர் முன்னிலையில் குழந்தையை முத்தமிடக்கூடாதாம். பெண்களின் அழகைப்பற்றி அவர் முன்னிலையில் யாரும் பேசச் சகியாராம்.

நியூட்டன்.

ஆங்கில தேசத்தில் பிரபல சாஸ்திர சிரேஷ்டரான நியூட்டன் (Newton) விவாகம் செய்து கொள்ள வில்லை. அவர் இளம்பிராயத்தில் தாமிருந்த வீட்டில் குடியிருந்த ஒரு பெண்ணிடத்தில் பிரியம் வைத்திருந் தார். படிக்கும் காலம்போகப் பாக்கி ஒழிவு நேரங்களை அவருடன் பேசுவதில் செலவழித்தார். ஆனால் அப் பெண்மணிக்கு விசேஷ ஸ்திரீதனம் ஒன்றும் இல்லை. ஆகவே நியூட்டன் அவளை மணஞ்செய்து கொள்ள வில்லை. ஆனால் ஜீவதசை முடிய ஒழிவு நேரங்களில் அவருடைய

இருப்பிடஞ் சென்று அவளுடன் சம்பாஷித்து அவளுக்கு வேண்டிய பொருளுதவியும் செய்து கொண்டிருந்தார்.

காவெண்டிஷ் (Cavendish) என்னும் மற்றொரு சாஸ்திரி ஆயுள் முழுதும் கலியாணம் செய்து கொள்ளவில்லை. அவர் விசேஷமாக யாவருடனும் கலகலப்பாகப் பேசுவதில்லை. பெருத்த சங்கோசம் தம்முடைய உறவினர்களையும் அவர் வெகுவாகச் சந்திப்பதில்லை. அவர் ஸ்விகாரம் செய்துகொண்ட புத்திரனிடத்திலும் வருஷத்தில் ஒரு தாம் குறிப்பிட்ட ஒரே ஒரு தடவை சில நிமிஷங்களே சம்பாஷிப்பார். அவருடைய குடித்தன முறைமை வேடிக்கையாக இருந்தது. அவருக்கு வேண்டிய உணவின் ஜாபிதாவைத் தினந்தோறும் மேசையின்மேல் எழுதிவைப்பார். வேலைக்காரர்கள் அவைகளைச் செய்து வைப்பார்கள். அவருக்குப் பெண்ணாற்றமே கூடாது. வீட்டிலுள்ள வேலைக்காரிகள் அவர் முன் வரக்கூடாது. வந்தால் அவர்களுடைய உத்தியோகத்துக்கு ஆபத்துத்தான். அவருடைய உடை மிகவும் சேவலமாக இருந்தது; புது உடை தைக்கிறவரையிலும் ஓர் உடையையே அவர் அணிந்துகொண்டிருப்பார்.

ஸர் வில்லியம் ஹர்ஷல் (Sir William Herschel) என்னும் வானசாஸ்திரி வெகுதூரம் வரை கலியாணம் பண்ணிக் கொள்ளவில்லை. யுரேனஸ் (Uranus) என்ற புதிய கிரகத்தைக் கண்டு பிடித்தவர் அவரே. அவருக்குச் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி ஒன்று தான் குறி. சில தடவைகளில் அவருடைய தங்கை அவருக்கு வாயில் உணவு ஊட்டியிருக்கிறாள். அவர் ஐம்பதாவது வயதில் ஒரு பிரபல விபாபாரியின் பெண்ணை மணஞ் செய்து கொண்டார். அவர்களுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்தது. அப்பிள்ளையும் சிறந்த வானசாஸ்திரியாக விளங்கினார்.

ஹாமில்டன் (Hamilton) என்னும் மற்றொரு கணித சாஸ்திரியின் சரித்திரம் மிகவும் ருசிகரமானது. அவர் கலாசாலையிற் சேர்ந்த முதல் வருஷத்தில் 'மாணுக்கர்களின் ஆவல்' என்ற தலைப்புள்ள காவியம் ஒன்றை எழுதிப் பிரசுரித்தார். அதில் அவர் சொன்னதாவது: 'கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்கும் ஒவ்வொரு மாணுக்கரின் செயலையும் ஆமோதித்து உதவாகப் படுத்துவது அழகிய சிறமகளின் கண் பார்வைகளே' என்பது. ஆனால் காவியத்தில் அப்படிப் பொதுவாகக் கூறி இருந்தாலும் அவர் ஒரு சிறமையைக் குறித்தே அதை எழுதியிருந்தார். அச்சிறமி அவருடன் கூடப் படித்த ஒரு சிறுமளின் தங்கை. இப்படி அவர் அவளைப்பற்றிக் காவியம் எழுதி மனோராஜ்யஞ் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, மற்றொருவன் அப்பெண்ணுடன் பேசி அவள் அன்பைப்பெற்றான்.

இதையறிந்த ஹர்மில்டன் மிகவும் மனவருத்த மடைந்து பக்கத்திலுள்ள கால்வாயில் விழுந்து உயிரை மாய்த்துக்கொண்டு விடலாமென்று நினைத்தார். ஆனால் சற்று நிதானித்துச் சமாதானஞ் செய்து கொண்டார். மீண்டும் சில காலங் கழித்து, வேறொரு தனிகனுடைய பெண்ணிடம் காதல் கொண்டார். ஆனால் அந்தப் பெண்ணையும் அவர் மணக்கவில்லை. ஏனெனில் அவள் தன்னுடைய பிறந்தகத்தைத் தவிர வேறிடத்தில் தனக்கு வசிக்க இஷ்டமில்லை யென்று கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டாள். விடாமுயற்சியுள்ள ஹர்மில்டன் மூன்றாந்தரம் மற்றொரு பெண்ணை நேசித்து அவளைக் கலியாணம் செய்து கொண்டார். ஆனால், பாவம்! இருவருக்கும் மணம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. “கலியாணம் பண்ணியும் பிரம்மசாரி, கடன் வாங்கியும் பட்டினி” என்பதுபோல் ஆயுள் முழுவதும் அவருக்குச் சுகமில்லை.

டே மார்கன் (De Morgan) என்ற மற்றோர் ஆங்கில கணித சாஸ்திரி முப்பத்தேராம் வயதில் விவாகம் செய்து கொண்டார். அவருக்குக் கிராம வாசமே பிடிக்காது; அவருடைய மனைவி மக்களுக்கு ‘உங்கள் இஷ்டப்படி சேஷத்திர வாஸஞ் செய்யுங்கள்’ என்று அனுமதி கொடுத்துவிட்டுத் தம் ஆயுள் முழுவதும் லண்டனிலேயே காலத்தைக் கழித்தார்.

க்ளிஃப்ஹாட் (Clifford) என்னும் மற்றொரு கணித சாஸ்திரி வெகு சுகவாசி. அவருக்குச் சிகேகிதர் பலர்; பலவித வேலையில் உள்ளவர்கள். தம் வீட்டிற்கு அவர்களை வரவழைத்துப் பலவித ரஸமான சம்பாஷணையில் காலங்கழிப்பார். அவருக்குக் குழந்தைகள் என்றால் வெகுபிரியம். குழந்தைகளுக்கு வேண்டிய பொம்மைகளும் பசுண்ணங்கனும் வாங்கிக்கொடுத்து அவர்களுடன் சரிசமமாக கூடிக் குலாவுவார்.

டாடண்டர் (Todhunter) என்னும் ஒரு கணித சாஸ்திரி வெகுகாலம் தனிமையாய்த் துறவியைப் போலக் காலங்கழித்தார். அவர் ஆயுள் முழுவதும் விவாகமில்லாமலேயே இருந்துவிடுவாரென்று அவருடைய உறவினர்களும் மற்றவரும் நினைத்தார்கள். ஆனால் அதற்கு எதிராக ஒருநாள் திடீரென்று அவர்களுக்கு அவருடைய மணப்பத்திரிகை வந்தது யாவருக்கும் வியப்பைத் தந்தது. யாவரிடத்திலும் அவர் பிரியமாக நடந்து கொண்டார். அவருடன் பழகின யாவரும் அவரைப் புகழ்ந்தே பேசினர்.

ஈன்ஸ்டீன் (Einstein) என்று பெயர் கொண்ட தம் காலத்திய சாஸ்திர நிபுணர் தம்முடைய ஸைபாடியான ஒரு

பெண்ணை முதலில் கலியாணம் செய்து கொண்டார். இரண்டு குழந்தை பிறந்த பிறகு முதற் கலியாணத்தை ரத்து செய்துவிட்டு தம்முடைய உறவினரின் பெண் ஒருத்தியை இரண்டாம் தாரமாக விவாகம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய சாஸ்திர ஆராய்ச்சி எத்தகைய சிறப்புள்ளதென்பது உலகப்பிரசித்தமான விஷயம். அதற்குத் தகுந்த அமைதியும் ஒழிவும் உண்டாக்கி, அவருக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுத்து, அவர் மனைவி அவரைத் தாப் போஷிப்பது போல் போஷித்து வருகிறார்.

மேலே கண்ட விஷயங்கள் என் 'ஆராய்ச்சி'யில் கண்டவற்றில் சில விஷயங்களே. இன்னும் பல கணித சாஸ்திரிகளின் சரித்திரங்களை நான் படித்துப் பார்த்தேன். ஒருவருடைய சரித்திரத்திலும் ஸ்கிப்டு (Swift) சொல்லியபடி அலௌகிகமும் அபூர்வமுமான விஷயம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. யாவரும் சாமானிய ஜனங்களைப் போலவே தங்கள் காலத்தைக் கழித்திருக்கிறார்கள். கணித சாஸ்திரிகள் ஏட்டுச் சுரைக்காய்கள், கறிக்குதவாதவர்கள் என்று சொல்வது தவறு என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. பல பாஷைகளில் காகியங்கள் எழுதும் கவிராயர்களைப்பற்றி அவர்கள் தீர்க்கதரிசிகள் என்றும், ஆழ்ந்த யோசனையுள்ளவர்கள் என்றும், பிறருடைய மன நிலைமையையும் நோக்கத்தையும் எளிதில் அறியக் கூடியவர்கள் என்றும் நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் சரித்திரங்களைப் பார்த்தாலோ அவற்றிலுள்ள அசந்தர்ப்பங்களும் அபூர்வ சம்பவங்களும் மிகவும் ஆச்சரியப்படத் தக்கவையாயிருக்கின்றன. அத்தகைய விநோதங்கள் எவையும் கணித சாஸ்திரிகளின் சரித்திரங்களால் ஒன்றிலும் காணப்படுவதில்லை.

விஞ்ஞான சாஸ்திர விந்தைகள்

டாக்டர் எச். பரமேசுவரன்—பி. என். அப்புஸ்வாமி

விஞ்ஞானசாஸ்திர சம்பந்தமான விஷயங்களைத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் கேட்போர்களுடைய கண் முன்னே சோதனைகளை நிகழ்த்திக்காட்டி விளக்குவதுதான் சிறந்த வழி. அது முடியாவிட்டால் மாஜிக் லாண்டெர்ன் என்னும் விசித்திர விளக்கின் உதவியைக் கொண்டாவது படங்கள் பலவற்றைக் காட்டி விளக்கவேண்டும். அவ்விரண்டின் துணையுமின்றி விஞ்ஞான சாஸ்திர விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லும் அரிய வேலையை நான் இன்று எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

சென்ற வருஷம் புத்தகாலயப் பிரசார சங்கத்தின் ஆதரவிற்கீழ் நான் ஒரு பிரசங்கம் செய்தேன். அப்பொழுது அதன் தலைவராகிய கே. வி. சிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயரவர்கள் டாக்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டும் என்று எனக்கு உத்தரவிட்டிருந்தார்கள். இந்த வருஷம் அதன் ஆதரவின் கீழ் ஏதாவது விஷயத்தைப் பேசும்படி உத்தரவிட்டார்களே யொழிய விஷயத்தை அவர்கள் குறிப்பிட வில்லை. ஆதலால் நானே விஷயத்தைத் தேர்ந்தெடுக்க நேர்ந்தது. ஆலோசனையில்லாமல், “விஞ்ஞான சாஸ்திர விந்தைகள் சிலவற்றைப் பற்றிப் பேசுகிறேன்” என்றேன். பிறகுதான் அது எளிதான காரியம் அல்ல என்பதை நன்றாக உணர்ந்தேன். அது மிகவும் சிரமமான காரியம்; ஏனெனில் விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தின் அற்புதங்களைப் பற்றிச் சுமார் ஒருமணி நேரத்தில் எப்படிப் பேசமுடிப்பது? அவற்றின் விரிவும், தொகையும், மாட்சியும் அவ்வளவு அளவுகடந்தனவாக இருக்கின்றனவே. ‘நாம் எத்தனையோ அற்புதங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமே. ஆதலால், சில விந்தைகளைப் பற்றிப் பொதுவாகப் பேசுவதற்குப் பதிலாக ஏதாவது ஒரு விந்தையை எடுத்துக்கொண்டு பேசலாம்’ என்று எண்ணினேன். அவ்வண்ணமே தேர்மையானிக்ஸ் என்று அறிவுநூல் விற்பன்னர்கள் சொல்லுகிற ஒரு விஷயத்தையே பற்றிச் சிறிது விளக்கிக் கூறலாமென்று எண்ணினேன்.

‘அந்த அற்புதம் என்ன? அதன் பிரயோஜனங்கள் யாவை? அதை நேராக அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டுத் தொடங்கிய

இது சென்னைப் புத்தகாலயப் பிரசார சங்கத்தின் ஆதரவில் நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.

முயற்சியானது எங்கெங்கெல்லாம் சுற்றிச் சுழன்றுபோய் என்ன என்ன நன்மைகளை யெல்லாம் நமக்கு அளிப்பதாய் நேர்த்திருக்கிறது?' என்னும் விஷயங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு சிறிது சொல்ல முயலுவேன்.

வெளுக்கக் காய்ந்த வஸ்துக்கள் யாவும் எலெக்ட்ரான்கள் என்று சொல்லப்படும் மின்சார சக்தி செறிந்து நுண்ணுணுக்களை நாலு பக்கமும் விசிச் சிதறிச் கொண்டிருக்கின்றன. இத்தகைய சம்பவம் தான் தெர்மையானிக்ஸ் என்னும் விஷயத்துக்கு அடிப்படையாயுள்ளது. மின்சார விளக்கினுள்ளே பிலமெண்டு என்று சொல்லப்படும் மெல்லிய சிறிய கம்பி ஒன்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறதை நாம் எல்லாரும் அறிவோம். விளக்கை ஏற்றிய உடன், அந்த மெல்லிய பிலமெண்டானது காய்ந்து வெண்மை நிறத்தைப் பெற்றுத் தகதக வென்று சொலிக்கிறது. அதனால்தான் வெளிச்சம் உண்டாகிறது. அப்படி வெளுக்கக் காய்ந்த பிலமெண்டை உடைய மின்சார விளக்குத்தான் மிகவும் சலபமாகவும் சௌகரியமாகவும் நாம் கையாளக் கூடிய பொருளாக இருக்கிறது. அந்த விளக்கிலே உள்ள பிலமெண்டு வெளுக்கக் காய்ந்திருப்பது காரணமாக அதனினின்று நாலு பக்கங்களிலும் எலெக்ட்ரான்கள் எறியப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. 'இதிலே அற்புதம் என்ன இருக்கிறது? அதிசயம் ஒன்றையும் காணோமே' என்று நீங்கள் கேட்கலாம். யதார்த்தத்திலே, விஞ்ஞான சாஸ்திரத்திலே உண்டாகிய ஆச்சரியமான அபிவிருத்தி ஒவ்வொன்றும் இம்மாதிரியான ஆச்சரியமற்ற சாமானியமான சின்னஞ்சிறு விஷயங்களிலிருந்தே தோன்றியிருக்கின்றன.

அதே மாதிரியாகத் 'தெர்மையானிக்ஸ்' மிகவும் சாதாரண

தாமஸ் ஆல்வா எடிசன்.

மாய்த் தொடங்கிய போதிலும் தாமஸ் ஆல்வா எடிசன் என்னும் மகானால் (படத்தைப் பார்க்க) அற்புத விஷயங்களுள் அற்புதமாம் பெருமையை யடைந்து விட்டது. சிண்ட காலமாய் உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வந்த பழைய மின்சார விளக்குப் பல்புகளை அவர் பரிசோதித்தார்; அவற்றை ஏற்றிய பொழுது அவற்றின் கண்ணாடிச் சுவர்களிலே நிழல் தட்டியதைப் போலிருந்ததை அவர் கவனித்தார். இதை நன்றாய் ஆராய்ந்தபோது,

ஸ்தூலமாயுள்ள சிற்சில துணுக்குக்கள் கண்ணாடியில் வந்துபடாமல் வெளிச்சத்தை உண்டுபண்ணும் பிலமெண்டுக்கும் அவற்றுக்கும் இடையில் இருந்ததுதான் இதற்குக் காரணம் என்பதை அறிந்து கொண்டார்; பிலமெண்டினால் தடை ஏற்படுகிறது என்பதையும் அறிந்து கொண்டார். ஆனால், அது என்ன காரணத்தினால் ஏற்படுகிறது என்பதை அவர் அப்பொழுது நிச்சயமாக அறிந்து கொள்ளவில்லை. அந்த விளக்கின் பல்புக்குள்ளே ஏதோ சில மின்சார நிகழ்ச்சிகள் நடந்துகொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற சமூசயம் அவருக்கு இருந்துகொண்டிருந்தது. பல்பிலே சிறு துவாரம் ஒன்றைச் செய்து அதன் வழியாக உலோகத் தகடு ஒன்றை அதனுள் செலுத்தி, அதைக் கொண்டு சோதித்துப் பார்த்ததில் அதன் மேலே நெகடிவ் மின்சார சக்தியானது உண்டாக்கப்படுகின்றது என்பதைக் கண்டுபிடித்தார். அவர் அவ்வாராய்ச்சியை அதோடு நிறுத்திவிட்டார். இந்தச் சம்பவமானது எவ்வளவு அற்புதமான பயனைத் தரக்கூடியது என்பதை அவர் அப்பொழுது உணரவில்லை.

சிலவருஷங்கள் சென்றன. 1900-ம் வருஷம் வந்தது.

மார்க்கோனி.

அப்பொழுது இத்தாலியா நாட்டின ரான மார்க்கோனி என்பவர் (படத்தைப்பார்க்க) மின்சார விஷயங்களை யும் கம்பியில்லாத் தந்தி விஷயங்களை யும் ஆராய்ந்து அவற்றை அளவற்ற முன்னேற்றத்தை அடைப்த் செய்து கொண்டிருந்தார். இருந்தாலும், தந்தியில்லாக் கம்பியால் பேசப்படும் சமாசாரங்களை எளிதில் உணரத் தக்க கருவி ஒன்றும் அகப்படாமல் அவர் திண்டாடித் கொண்டிருந்தார். மின்சார அலைகளைக் கொண்டு சமா

சாரங்களை வெளியே அனுப்புவது அக்காலத்து அறிவாளர்க்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் அவர்களிடமிருந்த அலைகளை உணர வல்ல கிறிஸ்டல் டிடெக்டர்களும் (தர்சிகளும்) அவைகளைத் திரட்டவல்ல கொஹீரர்களும் (கிராஹிகளும்) அவ்வளவு திருப்தியாய் வேலைசெய்யக் கூடியனவாக இல்லை; அரைகுறையாக வேலை செய்யும் திறமையுள்ளவைகளாகவே அவை காணப்பட்டன. அவற்றின் உதவியால்தான் சங்கதிகளைக் கிரகிக்க வேண்டியிருந்தது. அவை தம் தொழிலைச் சரிவர நடத்துவதில்லை; சிற்சில வேளைகளில் முற்றிலுமே செய்யாது போய்விடுவதும் உண்டு. ஆகவே ஒருவருக்

கொருவர் பேசவேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செப்பமாகச் செய்ய முயற்சிப்போது இத்தகைய நம்பத்தகாத டிடெக்டரை உபயோகிப்பது அவ்வளவு திருப்திகரமாக இராது. பெரும் கடலின் நடுவில் மனிதருக்கு நிகழும் துன்பத்தைக் குறைக்கும் கருணைச்செயலிலே தான் தந்தியில்லாத் கம்பியானது முதன் முதலில் கருத்துக்கொண்டு உபயோகிக்கப்பட்டது. கப்பலேறிக் கடற்பிரயாணம் செய்யும் மானுடர்கள் நீரினிடமும் காற்றினிடமும் தம் ஆவியை ஒப்புவித்தவர்களாகி விடுகிறார்கள்; அவை இயற்றும் தீங்குகளுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் உட்பட வேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். கம்பியில்லாத்தந்தியானது அவர்களுக்குத் தோன்றாத துணையாய் நின்றது. “நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம். தரையிலே வாழ்கின்ற உலகம் வேறு, நீங்கள் வேறாக முற்றிலும் பிரிந்த போய்விடவில்லை. என் மூலமாக நீங்கள் அதனோடு கலந்து கொள்ளலாம், பேசிக்கொள்ளலாம்; உங்கள் செய்திகளை அதற்குத் தெரிவிக்கலாம்; அதன் செய்திகளையும் நீங்கள் அறிந்தகொள்ளலாம். ஆனால் இத்தகைய சக்தி முழுவதும் உங்களிடமுள்ள டிடெக்டரைப் (தரிசியைப்) பொறுத்திருக்கிறது” என்று கம்பியில்லாத் தந்தியானது அவர்களுக்கு அபாயம் அளித்து எச்சரிக்கையும் செய்தது.

பிளேமிங்.

இந்தச் சமயத்தில்தான் ஸ்டான்மாநகரிலே யுனிவெர்ஸிடி காலேஜிலே மின்சாரச் சிற்பி (எலெக்ட்ரிகல் எஞ்ஜினியர்) யாயிருந்த பிளேமிங் (Fleming) என்பவர் (படத்தைப் பார்க்க) மார்க் கோனி கம்பெனியிலே விஞ்ஞான சாஸ்திர நியுணராக அமர்ந்தார். இது நிகழ்ந்தது 1903-ம் வருஷம். அந்த உத்தியோகத்தில் அவர் இருந்த போது எத்தனையோ ஆராய்ச்சிகளை நடத்திவந்தார். தெர்மையானிக்ஸ் விஷயம் அவருக்கு மிகவும் ருசிகரமாக இருந்த படியால் அவர் அதை மிகவும் அதிகமாகவும் ஆழமாகவும் பரிசோதித்துக் கொண்டுவந்தார்.

அவர் அறிய முயன்றது என்னவென்றால்:—‘காற்று முழுவதையும் எடுத்துவிட்டுக் காலை இடமாக உள்ளதாயும், வெளுக்கக் காய்ந்த நிலமெண்டு ஒன்றை உடையதாயும் உள்ள கண்ணாடி

பல்புக்குள்ளே புகுத்தப்பட்ட உலோகத் தகட்டிலே நெகடிவ் மின் சார சக்தி காணவேண்டிய காரணம் என்ன? என்பது. அதை நுணுகி நுணுகிப் பலவகையாக ஆராய்ந்ததில் அவருக்குச் சில விஷயங்கள் கிடைத்தன. கிறிஸ்டல் டிடெக்டருக்கும் அதற்கும் பொதுவாக உள்ளதாக விசேஷம் ஒன்று காணப்படுகிறது என்பதை அவர் கண்டுபிடித்தார். அது என்னவென்றால்:—‘வெளுக்கக் காய்ந்த பிலமெண்டுக்கும் நாம் புதிதாக உள்ளே நுழைத்த தகடாகிய எலெக்ட்ரோடுக்கும் (வித்தியுத் கோடிக்கும்) இடையே எலெக்ட்ரிக் பொடென்ஷல் ஒன்றைக் குறுக்கே வைத்தால் அப் பொழுது ஒரு பக்கமாக மின்சாரவோட்டம் செல்லும்படி செய்யலாம். ஆனால் அதற்கு எதிர்முதமாக—எதிர்ப்புறமாக, எதிர்ப்போக்காக—அந்த ஓட்டம் நடைபெறுவதில்லை. அதற்குள் நிகழும் மின்சார ஓட்டத்திற்கு ஒரு போக்காக உள்ள (யூனிலாடெரல்) வாஹசகத்தி (கண்டக்டிவிடி) தான் உண்டு. ஆதலால் இத்தகைய கருவிதான் தந்தியில்லாக் கம்பியின்வழியாகக் கிடைக்கும் சமாசாரங்களை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு ஏற்ற சிறந்தசாதனம்’ என்பதை அவர் அறிந்துகொண்டார். கிறிஸ்டல் டிடெக்டர் சிற்சில வேளைகளில் சமாசாரங்களைக் கிரகித்துக்கொள்ளும்; சிற்சில வேளைகளில் அவற்றை உணராமல் பயன்தராது போய்விடும். தெர்மையானிக் ஏற்பாட்டில் அந்தக் கோணல் குணம் ஒன்றும் கிடையாது. அது நம்பத்தக்கது; ஒரு வேளையைப்போலவே எல்லா வேளைகளிலும் நிச்சயமாகப் பயன்தரவல்லது. இந்த நம்பிக்கையான குணத்தினால், அதுவரை கம்பியில்லாத் தந்தியின் பெரும் குறையென்று சொல்லத்தகுந்த நிச்சயமில்லாத் தன்மையை அது அகற்றிவிட்டது. அகன்றவிரிந்த மகாசமுத்திரத்தின் நடுவே கப்பலுடைந்து காற்றாலும் அலையாலும் மோதுண்டு தத்தளிக்கும் மாலுமிகளுக்கும் கடற்பிரயாணிகளுக்கும் உயிரளிக்கும் பேருபகாரியாக அது ஆகிவிட்டது. கப்பல் ஓட்டையானாலும் சரி, பாறையிலோ பனிக்குன்றிலோ மோதி உடைந்து போனாலும் சரி, அல்லது தீப்பற்றிக் கொண்டு தவித்தாலும் சரி, உடனே இதன் மூலமாக நாலுபக்கங்களிலும் அச் செய்தியைத் தந்தி கொடுத்து விடலாம். பக்கத்திலிருக்கின்ற நிலப் பகுதியிலிருந்தோ அல்லது பிறகப்பல்களிலிருந்தோ உடனே சகாயமானது அவ்விடத்துக்கு அனுப்பப்பட்டு அரியாயமாய் மாண்டுபோக விருந்த மானுடரைக் காப்பாற்றுகிறது. இந்தக் கருணைச் செயல் ஒன்றே இந்தத் தெர்மையானிக்ஸ் விஞ்ஞானத்துக்கு மிகவும் உன்னதமான பதவியை அளிக் கப் போதுமானது. ஆனால் இதைத்தவிர இன்னும் பல அரிய செயல்களையும் இது செய்திருக்கிறது.

பின்னும் சில வருஷங்கள் சென்றன. 1907-ம் வருஷத்திலே

டி. பாரேஸ்ட்.

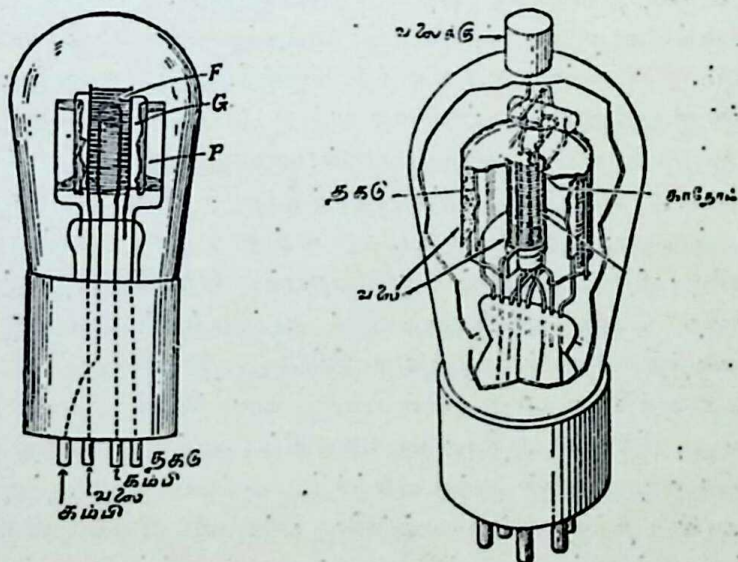
அதற்கு வேறொரு பெரிய வெற்றி உண்டாயிற்று. அமெரிக்காவிலே விஞ்ஞான சாஸ்திரப் பரிசோதனைகளை நிகழ்த்திக்கொண்டு வந்த லீ. டி. பாரேஸ்ட் (படத்தைப் பார்க்க) என்னும் ஒருவர் காற்றற்ற கண்ணுடிக் கூட்டிலே, வெளுக்கக் காய்ந்த பிலமெண்டையும் உலோகத் தகட்டையும் உடைய தெர்மையானிக் கருவியிலே, பிலமெண்டுக்கும் தகட்டுக்கும் இடையிலே கண்சல்லடைத்துண்டு ஒன்றை வைத்துப் பார்த்தார். அது மூன்றாவது எலெக்ட்ரோட் ஆகவிருந்தது. ஏன் அதைச்

செய்தாரோ? யார் அவரை அப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று தூண்டினாரோ? கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். சிற்சில வேளைகளில், யாதொரு காரணமுமின்றிப் பெரியார்களை சிற்சில பயித்தியக்காரர் காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் அவற்றினின்றும் எவ்வளவோ மேலான பயன் விளைந்துவிடுகிறது. அதனால் ஆராய்ச்சியும் பலபடிதான் உயர்ந்துவிடுகிறது. அந்த வேடிக்கைக் காரியத்தை—பிறர் பரிசுசிக்கும் செயலை—ச்செய்யும்படியாக ஏதோ ஒன்று அவர்களுக்கு உள்ளேயிருந்து அவர்களைத் தூண்டுகின்றது. அது பெரிய வெற்றியாக முடிந்து விடுகிறது. டி. பாரேஸ்ட் செய்த வேடிக்கைக் காரியத்தினின்றும் பிறந்த விளைவானது மிகவும் ஆச்சரியகரமாயிருந்தது. அந்தக் கண்சல்லடையை வைத்ததினால், அக்கருவிக்குக் கிரகிப்பதில் உள்ள உணர்ச்சி துட்பமானது ஆயிரம் மடங்கு அதிகப்பட்டுவிட்டது. அதற்கு முன்னாலேயே அட்லான்டிக் மயாசமுத்திரத்தின் ஒரு கரையிலிருந்து அனுப்பப்படும் செய்தியை மறுகரையிலிருந்து கம்பியில்லாத் தந்தி மூலமாகக் கேட்க முடிந்திருந்தது. இவ்வகையான அதிக துட்பம் அதற்கு உண்டாகவே, இப்பூமியிலே ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்துக்கும்—அவை இரண்டுக்கும் இடையிலுள்ள தூரம் எவ்வளவாக இருந்தாலும் சரி—பேச முடிந்துவிட்டது.

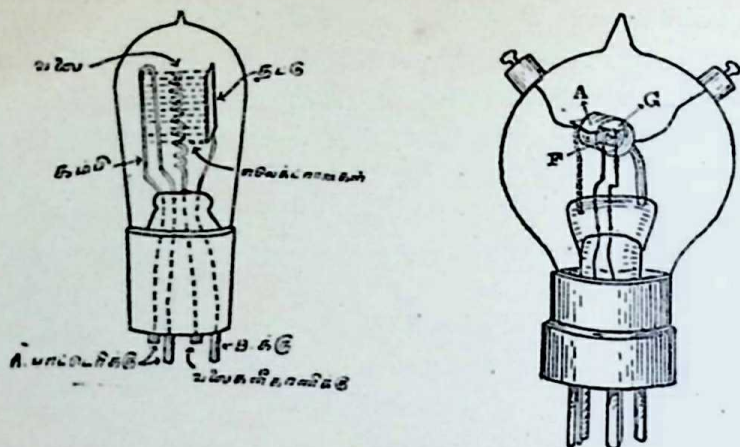
இப்பூமியிலே ஜாஸ்தியான தூரம் என்று சொல்லத் தருவது அதன் வட்ட அளவின் நேர்பாதிதான். பூமியில் பிரிந்து போகிறவர் இருவர் இதைவிட அதிகமாக உள்ள ஒரு தூரத்துக்கும்

செல்ல முடியாது. ஒருவன் மற்றொருவனைவிட்டுப் பிரிந்து மேற்கு முகமாகப் போய்க் கொண்டே இருக்கிறானென்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அவன் போகப்போக இருவருக்கும் இடையேயுள்ள தூரமானது மிகுந்து கொண்டே வருகிறது. பூமியின் வட்ட அளவிலே அவன் நேர்பாதி தூரத்தை அடைந்தபொழுது அவன் மற்றொருவனிடமிருந்து சுமார் 13500 மைலுக்கு அப்பாலிருக்கிறான். அவன் அதற்கும் அதிகமாக மேற்கே போகும்பொழுது அவன் போன வழியே அளந்து பார்த்தால் 13500-க்கு மேல் ஆகி விடுகிறது என்றாலும் கிழக்குப் புறமாக அளந்து பார்த்தால் அதற்குக் குறைந்தே காணும். ஆகவே பூமியின் சுற்றளவில் பேர்பாதி தான் இவ்வுலகத்திலே இருவருக்கும் இடையே இருக்கக்கூடிய மிகவும் அதிகமான தூரம். இத்தகைய தூர அளவுகளிலிருந்து வரும் செய்திகளையும் மூன்று எலெக்ட்ரோட் கொண்ட தேர்மையானிக் வால்வ் என்று சொல்லப்படும் இக் கருவியின் உதவியால் பெற முடிந்து விட்டது. மின்சாரயுகம் என்று சொல்லத்தரும் இந்த விசித்திரமான காலத்திலும் கூட மிகவும் பெருமைவாய்ந்த சிறந்த புத்தமைப்பாக இது விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

‘இது எத்தனை விதமாக உபயோகப்படுத்தப் படுகிறது? என்ன என்ன விந்தைகளை எல்லாம் இயற்றுகிறது?’ என்பதைக் கவனித்துப் பார்த்தால் இது ஒரு தேவதையோ என்று தோன்றும் படியாக இருக்கும். இது இயற்றும் தொழில்கள் மிகவும் அத்தி

தேர்மையானிக் வால்வுகள்.

தேர்மையானிக் வால்வுகள்.

யாச்சரியமானவை. பத்திருபது வருஷங்களுக்கு முன்னால் இத்தகைய காரியத்தைச் செய்யமுடியும் என்று ஒருவன் பேசி யிருப்பானால் அவனை மற்றவர்கள் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து பயித்தியக் காரன் என்றே கூறியிருப்பார்கள். அவன் வார்த்தை வெறும் பிதற்றலாகவே அவர்களுக்குத் தோன்றி யிருக்கும்.

1914-ம் வருஷ முதல் அதன் ஆதிக்கியம் அவ்வளவு முன் தோன்றவில்லை. இதற்குக் காரணம் அதைப் பற்றி ஆராய்ச்சி குறைந்து விட்டதாவது, அது பயன் குறைந்துபோனதாவது அல்ல. அந்த வருஷத்திலே மகாயுத்தம் தொடங்கிற்று. யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட ஒவ்வொரு தேசத்தாருக்கும் அந்தக்கருவியின் மகிமை நன்கு தெரியும். அவர்கள் அதைப்பற்றி மேன்மேலும் நுணுகி நுணுகி ஆராய்ந்து புதிது புதிதாய் அதை எப்படி யெல்லாம், எந்தத் துறைகளிலெல்லாம் உபயோகிப்பது என்பதையும் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தனர். ஆனாலும் அவ்வாராய்ச்சிகளால் கிடைத்த அறிவை எதிரிகள் அடைந்துவிடக் கூடாது என்னும் கருத்துக் கொண்டே அதைப் பற்றிய விஷயம் ஒன்றையும் வெளிவிடாதிருந்தனர். அவற்றை வெகு ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றிப் பரம இரகசியமாக வைத்திருந்தனர். இந்த மாதிரி அது இரகசியமாய் வைக்கப்பட்ட காலத்திலே அது பின்னொரு வளர்ச்சியை அடைந்தது. அதாவது, மிகவும் அதிகமான அளவில் காற்று அகற்றப்பட்ட எக்ஸ்ரே குழாய்தான் அந்த வளர்ச்சி. அப்பொழுது யுத்தத்திலே உபயோகிப்பதற்கு நல்ல எக்ஸ்ரே பல்புகள் வேண்டியிருந்தன. அதற்கு முன்னுள்ள காலத்திலே—அதாவது எக்ஸ்ரே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காலத்திலே—அவர்கள் பெரிய கண்ணாடிக் கூடு ஒன்றை

எடுத்துக் கொள்ளுவார்கள். அதிலிருந்து கூடுமானவரை காற்றை எடுத்துவிடுவார்கள். அதற்குள்ளே எலெக்ட்ரோடுகளை வைப்பார்கள். அதன்வழியாக மின்சார ஓட்டத்தைப் போகவிடுவார்கள். அது அவ்வளவு நம்பத்தகுந்ததாயிருக்கவில்லை. கிறிஸ்டல் டி.டெக்டரைப் போலவே ஒவ்வொரு வேளையில் ஒவ்வொரு மாதிரி நடந்துவந்தது. ஆதலால் காரியம் ஒழுங்குபெற நடக்கும்பொழுட்டு எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாக நடக்கும் சுவபாவம் உள்ள நம்பத்தகுந்த கருவி ஒன்று வேண்டியிருந்தது. அதன் பொருட்டு அவர்கள் தெர்மையானிக்ஸைத் தேடிக் கொண்டுவந்தனர். பல ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து பின்பு ஜெனரல் எலெக்ட்ரிக் கம்பெனியானது கூலிட்ஜ் குழாயைச் செய்து முடித்தது. பிலமெண்டிலிருந்து விடுபட்ட எலெக்ட்ரான்கள் பல்பிலே உள்ள டங்ஸ்டன் தகட்டைப் பார்த்துப் பாய்ந்தோடி அதில்போய் மோதின. இதுதான் எக்ஸ்ரேயின் ஆரம்பம். முன்னாலே செய்யப்பட்டுவந்த குழாய்களிலே எலெக்ட்ரான்களின் தொகையும் வகையும் வருக்கமும் வேகமும் ஒரேமாதிரியாக இருப்பதில்லை. கூலிட்ஜ் குழாயிலே இவற்றையெல்லாம் மிகவும் துல்லியமாக ஒழுங்குபடுத்தி விட்டார்கள். ஆகையினாலே ஒரு காரியத்தை ஒரு முறையிலேயே மீண்டும் மீண்டும் நடத்தும் போதெல்லாம் ஒரு வகையான பலனை கிடைப்பது சாத்தியமாகவும் உறுதியாகவும் ஆயிற்று. உதாரணமாக, மண்டையையோ, தலையையோ, உடலின் அமைப்பையோ படம் எடுக்க வேண்டுமென்றிருந்தால், ஒவ்வொன்றையும் படம் எடுப்பதற்கு எவ்வளவு நேரம் ஆகும் என்பது மட்டிலும் நமக்கு அனுபவ மூலமாகத் தெரிந்திருக்கவேண்டும். அப்பொழுது நாம் படம் எடுக்கும் போதெல்லாம் ஒரு மாதிரியான பலனையே நிச்சயமாக அடைய முடியும். இந்தக் கூலிட்ஜ் குழாயானது எக்ஸ்ரே படம்பிடிப்பதற்கும் உதவும். அதைக் கொண்டு எந்தப் பொருளின் உட்புறத்தையும் படம்பிடிக்கலாம். பூச்சியின் உடலின் உட்புறத்தைப் படம் பிடிப்பதைப் போலவே அவ்வளவு இலகுவாகவும் தெளிவாகவும் யானையின் உடலின் உட்புறத்தையும் அதைக் கொண்டு படம் பிடிக்க முடியும். தெர்மையானிக்ஸினால் இந்த உதவி ஒன்று மட்டுமே கிடைத்திருந்தாலும் கூட அதை மிகவும் உச்சஸ்தானத்தில் வைத்துக் கொண்டாட வேண்டுமல்லவா? இவ்வுலகத்திலே காணும் துன்பங்களைக் குறைப்பதில் அது இன்னும் எத்தனையோ வகையாய் உபயோகமாகி வருகிறது.

(தொடரும்)

சோதிடப்புலி சோணாசலம்

டி. எஸ். இராமச்சந்திரையர்

சேன்ற சனிக்குழை தினசரிப் பத்திரிகையில் ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலை 5-மணிக்குக் கடற்சரையில் ஐஸ் மெத்தைக்கு எதிரில் கருத்தடைக் கழகத்தின் ஆதரவில் 'கடவுள் செய்கருத்தடை' என்னும் விஷயத்தைப்பற்றிச் சோணாசலம் உபந்யாஸம் செய்யப்போவதாய்ப்படித்தேன். நண்பன் சோணாசலத்தைக் கண்டு நெடுநாளானமையாலும் விஷயத்தின் புதுமையினாலும் நான் தூண்டப்பட்டவனாய் அன்று மாலை கடற்சரைக்குச் சென்று குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்தேன். அங்குப் பலவாணப்பட்டிருந்த பாவையரும் அநேக வித அலங்காரத்தோடு கூடிய பாடகர்களும் நிறைந்திருந்தனர். அங்கு நகரத்த தலைமரும் வழுக்கைத் தலைமரும் கூடியிருக்கக்கண்டு வியப்படைந்தேன். அங்குட்டத்தின் நடுவில் சில பெஞ்சிகள் போட்டு அவைகளின்மேல் மூன்றுபேர்கள் நாற்காலிகளில் உட்கார்த்திருந்தார்கள். நடுவில் இருந்தவர் என் நண்பர் சோணாசலம். அவருக்கு இருபக்கங்களிலும் மலட்டுர் மகாலிங்கமும் பகுருடும்பி பத்மநாபனும் உட்கார்த்திருந்தார்கள். மணி ஐந்தானவுடன் மகாலிங்கம் எழுந்து நின்று பின்வருமாறு பேசினார்:

"சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! நாம் இப்பொழுது கூடியிருப்பது இன்ன காரியத்திற்கென்பது யாவருக்கும் தெரிந்திருந்த போதிலும் அது விஷயமாய் நான் கூறவேண்டுமது சிறிதுளது. நமது கழகத்தின் முக்கிய கோக்கமாகிய கருத்தடையெய்க்கம், மேனாட்டாரால் உண்டாக்கப்பட்டதென்றும் அது நமது தேசத்திற்குரியதன்றென்றும் பலர் அபிப்பிராயப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிந்தபடியால் அதைப்பற்றி நண்பர் சோணாசலத்திடமிடம் நான் பிரஸ்தாபித்தபொழுது அவர் இவ்வியக்கம் ஆதிதாஸம்முதல் நம் தேசத்திலுள்ளதென்றும் அதற்குத் தக்க ஆதாரங்க ளுள்ளனவென்றும் சொல்லியதன்பேரில், அவரை இங்கு உபந்யாஸம் செய்யும்படி வேண்டிக்கொண்டேன். அவரது உபந்யாஸத்தைக் கேட்க யாவரும் ஆவனாடையவர்களாதலால் நான் தடைப்படுத்தாமல் அவரை ஆரம்பிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்." (காகோஷம்)

உடனே சோனாசலம் எழுந்து நின்று நாலுபக்கங்களிலும் பார்த்தான். என்னைக்கண்டு சிறிது நடைத்துப் பிறகு பேச ஆரம் பித்தான்:

“நண்பர்கள் ! இக்கழகத்தலைவர் என்னை உபந்யாஸம் செய்யும் படிச் கேட்டபொழுது துறவியாகிய நான் இதற்கு அருகனா வென்று சந்தேகங் கொண்டேன். பிறகு துறவறமும் கருத்தடை க்கு ஒரு வழியாகுமாதலால் தருமமெனக்கருதி ஏற்றுக்கொண் டேன். வேதத்தில் ஏதாவது ஒருகர்மாவை விதிக்கும்பொழுது அதைச் செய்வதனால் அடையத்தக்க பலனையும், செய்யாமையால் வரத்தக்க கேட்டையும் எடுத்துக் கூறுவது வழக்கம். அதுபோல் கருத்தடைசெய்வதால் வரும்பயனுக்கு உங்கள் தலைவர் மகப் பேறில் லாத மகாலிங்கமும், செய்யாமையால் வருந்துன்பத்துக்கு உபதலை வர் பகுருடும்பி பத்மநாபரும் அத்தாக்கியாக விருப்பது, இக் கழகத் தின் பெரும்பாக்கியமேயன்றே! கருத்தடை அவசியமென்பது நீங்க ளெல்லாரும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமாதலால் அதைப்பற்றிக் கூறுவது மிகை. ஆனால், இக்கழகம் நம்தேசத்தில் ஆதிக்காண் தொடங்கி யிருந்துவருகிறதென்பதைத் தக்க ஆதாரங்களோடு எத் துக்காட்ட முயல்கின்றேன்.

“ஜனக்கூட்டம் அதிகரிப்பதனால் உணவுப்பொருள் கிடைக் காமல் வருந்துவதை நீக்க எத்தனிப்பது எக்மாலத்திலு முண்டு. இந்த ப்ரம்ம கல்பத்தில் முதல் மன்வந்தரத்தில் இரண்டாவது யுகத்தில் தேவர்கள் கூட்டம் பெருகிக்கொண்டே யிருந்தது. அன்றி யும் அரசர்களாலும் அசுரர்களாலும் அதிகமாக வதைக்கப்பட் டனர். இதைத் தடுப்பதற்காகக் கடல் கடைந்து அமிர்தமெடுத்து உண்டு சாகாத்தன்மையெய்தினர். இவ்வாறு இவர்கள் வாழ்ந்து வரும் நாளில். அமரர் கூட்டம் அதிகரித்ததன்றிப் பூலோகத்தில் கர்மாக்மளில் சிரத்தை குறைந்து யாகங்கள் செய்யப்படாமல் நின்று விட்டன. யாகங்கள் நின்று விடவே தேவர்களுக்கும் உணவு குறைந்தது. அவர்களும் தங்கள் கூட்டம் விருத்தியாகாமலிருப்பதற் குரிய வழிதேடலானார்கள். அப்பொழுது பிரகஸ்பதிபகவானால் தூண்டப்பட்டுத் தேவர்களனைவரும் கயிலையைடைந்து கடவுளைப் பணிந்து தங்கள் குறைவைக் கூறி நின்றனர். அப்பொழுது கருணைக்கடவுளாகிய சிவபெருமான் கருத்தடை காட்டினர். இச்சமயம் அண்ட புராணத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது:

‘கயிலையங் கடவுள் தாரும் கருத்தடை யிப்பற்றக் கண்டு
மயிலுடைச் சாய லாளும் மனத்திடைக் கோபங் கொண்டு
அயலுறு மமார் தம்மை அருமைசேர் புதல்வ ரின்றி
உயிருறு மனைவி மாரோடுறைகென உரைத்திட் டாளால்.’

அதாவது சிவபெருமான் கருத்தடை செய்யக்கண்ட உமையவள் இது தேவர்களால் கிழித்ததெனச் சினந்து அத்தேவர்களுக்கும் தங்கள் மனைவிமாரிடத்தில் மடப்பேறின்றிப் போகவென்று சபித்தனர். அது கேட்ட தேவர்கள் காய் கொள்ளப்போய்க் கனிகடைத்ததுபோல மகிழ்வெய்தினர். தங்கள் பிரயத்தனமில்லாமலே தேவர்கள் சங்கியை பெருகாது என்ற சந்தோஷத்தோடு திரும்பினர். அன்றுமுதல் தேவர்கள் மூப்பத்து மூன்று கோடிக்கு மேலாவதில்லை; அவர்கள் மாணமடைவது மில்லை. இது இவ்வாறிருக்க.

“அரசர்களும் அசுரர்களும் தடையின்றி அதிகரித்துப் பெருங் கூட்டமாகி வந்து தேவர்களை வருத்தத் தொடங்கினர். அப்பொழுது அவர்களை எதிர்ப்பதற்கு வேண்டிய கூட்டம் தேவர்களிடத்திலுமையால் பயந்தோடிப் பாற்கடலிற் பள்ளி கொண்டிருக்கும் பரந்தாமனை யடைந்து இதற்குத் தக்க உபாயம் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அப்பொழுது துயிலெழுந்த திருமாலும் சிறிதுசேரம் தியானித்து முன்னர்க் கயிலாயத்தில் நடந்த விருத்தாந்தத்தை யுணர்ந்து கூறலானார்:

‘குணந்திகழ் உமையான் தானும் கூறிய மொழிபொய் யாது
மணம்புரி மாதர் தம்மின் மகப்பெரு வறுமை நீங்கப்
பணந்திகழ் அரவு தாங்கும் பாரிடைப் பொதுவின் வாழும்
அணங்கவர்ச் சேர்ந்து எல்ல மக்களை யடைமி னென்றான்.’

‘உமையவள் கூறிய சாபத்தைத் தடுக்கவியலாது. ஆனால் நான் ஓர் உபாயம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்: உங்கள் மனைவிமாரிடத்தில் மங்கள் தோன்றாததால் வருந்துபரம் நீங்கும்படிப் பூவுலகத்திலுள்ள பொதுமகளிரிடத்தில் உங்களுக்கு உதவியாக வேண்டிய வண்ணம் மங்களை உற்பத்தி செய்து கொள்ளுங்கள்’ என்று திருமால் கூறினார்; கேட்ட தேவர்களும் அவ்வாறே செய்யலானர். இக்காரணத்தால் தான் இப்புவியில் பொது மகளிரைத் தேவதாசிகளென்று கூறுவார்கள். நம் தேசத்தில் மாந்தர்கள் தேவர்களுவிடத்தே முறையைக் கைப்பற்றினவர்களாய்த் தங்கள் குடும்பங்கள் பெருகாமல் தடை செய்து கொண்டு வந்தனர். வேண்டுங்காலத்தில் பொது மகளிரிடத்து காட்டிற்கு அவசியமானபடி மங்களை உற்பத்தி செய்தனர். ஆனால் இப்பொழுது அம்முறைகளை முற்றிலும் அனுஷ்டிப்பதற்குத் தேவதாசி யென்னும் ஜாதியிருக்கக்கூடாதென்று சட்டங்களேற்பட்டு வருவது பெரிய இடையூறாகும். சட்ட சபையிலுள்ள கனவான்கள் இவ்விடையுற்றை நீக்குதற்குரிய ஏற்பாடு செய்வார்களென நம்புகிறோம். இக் கருத்தடை யியக்கம் கடவுளர் செயலால் முன்னர் கிழித்ததென்பது நானெடுத்தக் காட்டிய அண்ட

புராணச் செய்யுட்களால் நன்கு விளங்கும். ஆகவே இக் கழகத்தலைவர்கள் செய்துவரும் முயற்சி நம் தேசத்திற்குரித்தான தன்மொன்று சந்தேகப்பதற்கிடமில்லை. அண்ட புராணத்தில் விரிவாய்க் கூறியிருக்கும் இவ்வரிய விஷயங்களைக் காலக்குறைவால் சுருக்கிக் கூறினேன். இனிச் சாவகாசமேற்பட்டபொழுது இது சம்பந்தமான பல முறைகளைப் பற்றி அப்புராணத்திலுள்ள விஷயங்களை ஆராய்ந்து கூற முயல்கிறேன்." (சுரகோஷம்)

இவ்வாறு கூறியுட்கார்ந்தபின் உபதலைவர் பகுகுடும்பி பத்மநாபன் எழுந்து சோணசலத்திற்கு வந்தனம் கூறிய பின் கூட்டம் கலைந்தது. நான் சோணசலத்தைச் சந்தித்துப் பேச நேரம் இல்லாததால் அவனை என் வீட்டிற்கு வரும்படி சொல்லிவிட்டுச் சென்றேன்.

வீர பாண்டியன்

அல்லது

காதலின் விசித்திர கதி

பி. ஸ்ரீ.

1

பராங்குசன் வீட்டிற்குள் உட்கார்ந்து கொண்டு, வயது முதிர்ந்த நிலையில் தான் குருடனாகி விட்டதால், “மனைவிக்கும் மகளுக்கும் சுமையாகி விட்டோமே! மனை மணம் செய்வித்து மரணம் அடைவதே இனி இந்த உலகில் நான் செய்ய வேண்டிய காரியம்” என்று மனோராஜ்யம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

மேல் மாடத்தில் அவன் மனைவி காமாட்சி, தன் சகோதரன் வீட்டிற்குச் சென்றமீண்ட மீனாட்சி நோயுற்றிருந்ததால், அவளுக்கு வேண்டிய சௌகரியம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

பராங்குசன் தன் காதல் மகனோடு உரையாட விரும்பினான். ஆனால், அவன் மனைவி இடங்கொடுக்கவில்லை. “அவளுக்கு உடம்பு மிகவும் பல வீனமாயிருக்கிறது” என்று காமாட்சி சொன்னாள்.

தன் மனைவிக்குச் சாதாரண விஷயங்களிலெல்லாம் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் சுபாவமுடைய பராங்குசன், “உன் இஷ்டப் படியே!” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் மகள் விரைவில் குணமடைய வேண்டுமென்று இஷ்ட தெய்வமான குமரியம்மனைப் பிராத்தித்துக் கொண்டே தன்னை மறந்திருந்தான்.

அவன் வீடு குமரிமுனைக்கு அருகே கடலை நோக்கியிருந்தது. அங்கேயும் காற்றும் உற்சாகமாகவும் விளையாட்டாகவும் ஒன்றோடொன்று பூசலிட்டுக் கொண்டிருந்தன. இந்த ஓசை தாலாட்டுப் போல் இன்பமாயிருந்ததால் செம்படவன் சிறிதளவு உறக்கம் கொண்டான்.

அவன் திடீரென்று விழித்துக் கொண்டான். யாரோ தன்னைக் கூவி அழைத்தது போன்ற உணர்ச்சி அவன் உள்ளத்தில் எழுந்து குழம்பிக் கொண்டிருந்தது. “ஓ! உண்மைதான். இன்னும் ஒலி செய்துகொண்டிருக்கிறது, ஏதோ ஒருவிதமான குரல்!” என்று எழுந்து நின்று கவனமாக உற்றுக் கேட்க முயன்றான்.

காற்றோசையும் கடலோசையும் காதில் விழுந்தன. எனினும் அவற்றோடு கலந்து வந்தது, ஈனஸ்வரத்தில் அழுத ஒரு குழந்தையின் குரலோசை; செம்படவன் வாசல் கதவின் அருகே தட்டித் தடுமாறிச் சென்று, “காமாட்சி!” என்று ஆத்திரத்தோடு கூட்டிடான். “சரிதான், போங்கள்! நான் இதோ சீமே இறங்குவருகிறேன்” என்று மேல் மாடத்திலிருந்து கொண்டு மனைவி சொன்னாள்.

“வெளியே ஒரு சத்தம் கேட்டது! ஒரு குழந்தையின் அழுகைக்குரல்!”

“என்ன மூடத்தனம்! நீங்கள் கனவு கண்டார்களா?”

“நான் குருடன் தான்; ஆனால் செவிடனல்ல” என்று சொல்லிக்கொண்டே பராங்குசன் வாசல் கதவை நன்றாகத் திறந்து வைத்து, “காமாட்சி! நீ எப்போது செவிடானாய்?” என்று கேட்டான்.

“இப்போது எனக்கும் கேட்கிறது, வீட்டுக்கு வெளியே” என்று மனைவி சொன்னாள்.

வீட்டிலிருந்து கொஞ்சதூரம் பராங்குசன், உலாவித்திரிவதற்காகக் கதவு நிலையிலிருந்து ஒரு கயிறு கட்டப்பட்டிருந்தது. அதைப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் வெளியே சென்று, “அதோ! அதோ!” என்று கூவிக் கொண்டு தன் மனைவியை விரைவில் வருமாறு அழைத்தான். அவன் இருட்டில் மெதுவாக அடிவைத்துச் சென்றுகொண்டே ஒருமையுள்ளத்தோடு குரல் எங்கிருந்து வருகிறதென்பதைச் செவியின் உதவியால் உணர்ந்து அறிய முயன்றான்.

அவன்-மனைவி திடுக்கிட்ட நெஞ்சோடு, தன் புருஷன் குருடாயிருந்ததற்காகக் குமரியம்மனுக்கு நானாறு தேங்காய் உடைத்து வழிபாடு செய்வதாகப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். பிறகு அவன், மேல் மாடத்திலிருந்து இறங்கி ஒரு சிறமையைப் போல் விரைவாகத் தன் புருஷன் பக்கத்திற்கு ஓடி வந்தான். உடனே அவன் ஓடிடத்தில் நின்று திடீரென்று இன்னதென விளங்காத ஏதோ ஒரு சத்தமிட்டதும், பிறகு, “எடுத்துக்கொண்டேன்! எடுத்துக்கொண்டேன்!” என்று கத்திக்கொண்டு வீட்டிற்குள் விரைந்தோடியதும் செம்படவன் செவியில் விழுந்தன. அவனும் தன்னால் இயன்றவரையில் அவசரமாக வீட்டிற்குத் திரும்பினான்.

கதவை அடைத்தபின், குழந்தையின் அழுகையைக் கேட்டுக் கொண்டே, அவன் வீட்டு இடைகழியில் நின்றான்.

“சின்னஞ்சிறு குழந்தை! இந்த ராத்திரியிலே பழம் போர்வையில் சுற்றி யாரோ சாகும்படி விட்டுப் போயிருக்கிறார்!” என்று

மனைவி மேல் மாடம் செல்லும் படிக்கட்டில் நின்று கொண்டு சொன்னாள்.

“சரி, சரி, காழு!” என்று மிக மெதுவாகப் பேசினாள் பராங்குசன்.

2

சிறிது நேரம் கழித்து மனைவி கீழே வந்ததும், “குழந்தை மீனுவுக்கு உடம்பு எப்படியிருக்கிறது?” என்று கணவன் கேட்டான்.

‘குழந்தை’ என்று பராங்குசன் தொடங்கியதும் திடுக்கிட்டுப் போன காமாட்சி, ‘குழந்தை மீனு’ என்று நாயகன் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிறிதளவு ஆறுதல் அடைந்தான்.

எனினும் ‘குழந்தை மீனு’ என்ற சொற்கள் மீண்டும் மீண்டும் அவன் உள்ளத்தில் எழுந்து அவளை நடுங்கச் செய்தன. முடிவில் அவன் ஒருவாறு தேறி, அச்சம் தோய்ந்த தாழ்ந்த குரலிலே, “அவளுக்கு உடம்பு இன்னும் சௌகரியமாகவில்லை; இப்போதுதான் உறங்கத் தொடங்கியிருக்கிறாள்” என்று புருஷனிடம் சொன்னான்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும், காலைக் கடல் காற்று இனிமையாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. பாலகூரியன், தன் பொன் முகத்திலே பேரின்பம் தவழ, நீலக்கடலை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். காமாட்சியின் களைப்புற்ற உள்ளம் ஒருவாறு சோர்வு நீங்கி அமைதி பெற்றது. அவள் வழக்கம்போல் உற்சாகம் காட்டித் தன் கணவனோடு பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

காமாட்சி:—மீனுவுக்கு ஒருவாறு உடம்பு சொஸ்தமாகி வருகிறது. குமரியம்மன் கிருபைதான். நான் அம்மனை நினைத்து நானாறு தேங்காய் உடைத்து வழிபாடு செய்வதாகப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருக்கிறேன்.

பராங்குசன்:—நல்லது, நல்லது; ஆனால் நான் இப்போது அந்தக் குழந்தையைக் குறித்து யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

காமாட்சி:—ஓ! அந்தக் குழந்தையை நாம் என்ன செய்வது? வயசு காலத்தில் நம்மால் காப்பாற்ற முடியுமா?

பராங்குசன்:—நாம் காப்பாற்றவேண்டுமென்று நான் சொல்ல வரவில்லை. மதுரையிலுள்ள உன் சகோதரன் வீட்டிற்கு அனுப்பி விடுவோம். குழந்தை வளர்க்கும் செலவை நாம் பொறுத்துக் கொள்வோம்; அப்போது அவர்கள் சிரமத்தை வகிச்சப் பின்வாங்கமாட்டார்கள் என்றும் நம்புகிறேன்.

காமாட்சி ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. குழந்தைக்கு வேண்டிய வசதியோடு அதை மதுரைக்கு அனுப்பிவைத்தார்கள். நாள் வாரமாய், வாரம் மாதமாயிற்று. காமாட்சியாவது மீனாட்சி யாவது, பராங்குசனிடம் குழந்தையைக் குறித்து ஒன்றும் பேசத் துணியவில்லை. எனினும், அதன் வருங்காலத்தைக் குறித்து அவர்கள் ஆலோசனை செய்தவண்ணமாயிருந்தார்கள். ஆனால் அத்தகைய கவலைகளிலிருந்து அக்குழந்தையே அவர்களை விடுவித்துவிட்டது.

3

குழந்தை மதுரையில் இறந்து விட்டதென்ற செய்தி குமரி முனைக்கு எட்டியது. அன்று கடல், புயல் காற்றில் பயங்கரமாய்க் கொந்தளித்தும் கொண்டிருந்தது. மீனாட்சியின் உள்ளக் கடலைப் பார்க்கினும் அதிசமாகப் பொங்கிக் கொந்தளித்தது. அவள் தனக்கும் விடுதலை அருள வேண்டுமென்று குமரிபம்மனைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

நாள் வாரமாய், வாரம் மாதமாய், மாதம் வருஷமாயிற்று. மீனாட்சியின் உள்ளக் கடல் கொதித்தெழிந்து கொந்தளித்தவண்ணமாகவே யிருந்தது. பராங்குசன், தான் கடலோடியும் முத்துக் குளித்தும் திரவியம் தேடிவந்த பழைய காலங்களில், தனக்கு நேர்ந்த பலவகையான அனுபவங்களையும் அபாயங்களையும் குறித்த பழங்கதைகளால் வழக்கம்போல் தன் ஏகபுத்திரியின் உள்ளத்தை வசீகரிக்க முயன்றான். ஆனால் அது பயன்படவில்லை.

சில சமயங்களில் தகப்பனும் தாயும் புதல்வியும், அழகாகவும் வசதியாகவும் கட்டப்பெற்றிருந்த தங்கள் வீட்டு முன்வாசலில் இருந்துகொண்டு வார்த்தையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். வேறு சமயங்களில் தந்தையும் புதல்வியும் கடற்கரையிலே உலாவிச் செல்லுவார்கள்; பின்னும் சில சமயங்களில் ஆனந்தமான சந்திரிகையிலே எதிர் பொங்கி இன்பக் கூத்தாடும் கடல் அலைகளின்மீது தோனிகளை ஒட்டிப் பொழுது போக்குவார்கள். மீனாட்சி தன் பொருட்டாக நடைபெறும் இம்முயற்சிகளில் கலந்து கொண்டாளெனினும், அலைபட்ட அவள் உள்ளம் அமைதி பெறவில்லை. நாளைடையில் மீனாட்சியின் புறத்தோற்றத்திலே அமைதி தோன்றியது; எனினும் அது அகத்திலே குடி கொள்ளவில்லை.

இவ்வாறு சில ஆண்டுகள் சென்றன. திடீரென்று 'மீனா'வின் வாழ்க்கையில் ஒருமாறுதல் நிகழ்ந்தது.

4

ஒரு நாள் கடற்கரை உலாவிற்குப் பின், தந்தையும் புதல்வியும் திரும்பிவந்தார்கள். வீட்டிற்குள் ஓர் அந்நியன் குரல் கேட்டது.

காமாட்சி:—(நாயகனை நோக்கி) வீரபாண்டியன் குரல் தெரியவில்லையா? அப்போது சிறுவனாயிருந்தான்; இப்போதோ பெரிய மனிதனாகிவிட்டான்!

அந்நியன்:—(பராங்குசனை வணங்கி) எல்லாம் உங்கள் பழக்கத்தான். உங்கள் கிழே வேலை கற்றதால், இன்று ஒரு புத்தப் புதிய மாம்சலத்திற்குச் சொந்தக்காரனாயிருக்கிறேன். உங்களை நேரில் கண்டு சேஷமம் விசாரித்துப் போகவேண்டுமென்றதான் இங்கு வந்தேன்.

பராங்குசன்:—(மகிழ்ச்சியோடு) இளைஞனே, உன் வரவு நல் வரவு ஆகுக! அதிர்ஷ்ட காலத்திலும் பழைய சிநேகத்தை மறவாமல் நினைத்துக்கொண்டு வந்தாயே! நீ எங்களுடன் கொஞ்சகாலம் தங்க வேண்டும்.

பராங்குசன் வேண்டுகோளுக்கு வீரபாண்டியன் இணங்கினான். அந்த இளைஞனிடம் செல்வத்திற்கேற்ற பெருந்தன்மையும் இருந்தது. அவனது சம்பாஷணையிலேதான்; மீனாட்சியின் அலைபட்ட உள்ளம் அமைதியும் ஆறுதலும் பெற்றது. இவ்வாறு ஒரு மாதம் கழிந்தது.

5

ஒரு நாள் பராங்குசன் நன்றாகத் திறந்திருந்த ஜன்னலுக்கு அருகே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். காமாட்சி பக்கத்தில் ஒரு சாய்க்கைத் தைத்துக்கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று அவள் தன் வேலையை நிறுத்திவிட்டு, “உங்களோடு இன்று மாலை தனிமையாகப் பேசவிரும்புகிறேன் வீரபாண்டியன்” என்றாள்.

பராங்குசன்:—அதற்கென்ன ஆட்சேபனை?

காமாட்சி:—(சிறிது மனங்கடுப்போடு) புருஷர்களெல்லாம் ஒரே அச்சுத்தான்! ஐயோ, நான் சொன்னது விளங்கவில்லையே! அவன் நமது மீறுவை மணந்து கொள்ள விரும்புகிறான்.

பராங்குசன்:—(ஆச்சரியத்தோடு) அப்படியா? உண்மைதானா?

காமாட்சி:—நான் உங்களோடு பொய் சொல்வதுதானே வழக்கம்! வீரபாண்டியன் இன்று காலை இதைக் குறித்துப் பேசினான். நான் உங்கள் சம்மதம் வேண்டுமென்றேன்.

பராங்குசன்:—நாம் என்ன பார்ப்பாரச்சாதியா? நம்ம சாதியில் மூத்தவர் சம்மதம் போதுமோ? மணமக்கள் சம்மதமல்லவா வேண்டும்? அவள் சம்மதித்துவிட்டாளா?

காமாட்சி:—மீனுவலுக்கும் சம்மதம்தான். இருவரும் ஒருவரை யொருவர் காதலிக்கிறார்கள் என்பது நிச்சயம்.

பராங்குசன்:—நீ அறிந்தும் தடுக்கவில்லையா?

காமாட்சி:—(அதிக ஆச்சரியத்தோடு) ஏன் தடுக்கவேண்டும்? காதல் மணம் நம் சாதிக்கு ஏற்கும் அல்லவா?

பராங்குசன்:—நாயகியே! உன் ஞாபகத்தை என்ன என்று சொல்வது? நாலு வருஷத்திற்குமுன் நடந்ததை நினைத்துப்பார். குழந்தையைக் கண்டெடுத்த இரவு உன் ஞாபகத்தில் இல்லையா?

காமாட்சி:—(திடுக்கிட்டு, ஈனஸ்வரத்தில்) ஐயோ, எனக் கொன்றும் விளங்கவில்லையே!

பராங்குசன்:—(கடுமையான குரலில்) அந்த இளைஞனிடம் உண்மை சொன்னாயா? என்னிடம் சொன்ன கதையைத்தான் சொன்னாயா?

காமாட்சி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு பதில் சொல்லாமல் நின்றாள்.

பிறகு செம்படவன் மெதுவான குரலில் சாந்தமாகப் பேசினான்: “காமா! இதைக் குறித்து இதற்கு முன் பேசினேனா? ஏழை மீனாட்சியின் மானத்தையும், என் சொந்தமானத்தையும் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கல்லவா, நீ சொன்ன பொய்யை அப்படியே நம்பியதாகப் பாசாங்கு செய்தேன்?”

காமாட்சி:—(முணுமுணுத்த குரலில்) நடந்தது நடந்தாகி விட்டது. அதை இப்போது ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வானேன்?

பராங்குசன்:—நானும் அப்படியே நினைத்திருந்தேன். வேண்டுமென்று ஒரு மனிதன் காதில் என் பெண்ணின் பழியைப் போடு வேனா?

காமாட்சி:—(கடுஞ்சினங் கொண்டு) நீ அப்படிச் செய்தால் உன் முகத்தில் விழிம்பவே மாட்டேன். என் குழந்தை கஷ்டப் பட்டது போதாதா? மீனுவை அந்த அநியாயமான துன்மார்க்க நரகத்திற்கு அனுப்பியது யாருடைய குற்றம்? ஐயோ, அவள் அவளை எப்படிச் காதலிக்காள்!

பராங்குசன்:—(செருக்கோடு நிமிர்ந்து) பொய்யால் வஞ்சிக்கப் பட்டு ஒருவன் என் குடும்பத்தில் கலந்து கொள்வதைச் சகிப்

பேரே? நல்லது, நல்லது! அவன் உண்மையை அறிவான். அறிந்தும் தன் மாசற்ற காதலால் என் பெண்ணின் குறையை மறந்து விடுவானாயின், அது எனக்கு ஆனந்தமே!

காமாட்சி ஒன்றும் பதில் சொல்லத் துணியவில்லை.

"வீரபாண்டியன் எங்கே?" என்று பராங்குசன் கண்டிப்பாகக் கேட்டான். "அவன் மீனாட்சியை அழைத்துக்கொண்டு நாகர் கோவிலுக்குச் சென்றான்" என்று கூறிவிட்டு, மனைவி அடியற்ற மரம்போல் புருஷன் காலில் விழுந்து புலம்பினாள். அவள் அக் கால்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, "உன் கௌரவத்தின் பொருட்டு, உன் பெருமைக்காக, அருமையாகப் பெற்றெடுத்த ஒரே புத்திரியைப் பழி கொடுக்கலாமா?" என்று கதறினாள்.

அச்சமயம் பேச்சுக்குரல்கள் வீட்டு வாசலில் கேட்டன. உடனே வீரபாண்டியன் உள்ளே வந்தான்.

6

காமாட்சி எழுந்து வீரபாண்டியனைப் பாராமலே மேல் மாடத் திற்கு ஓடினாள். பத்து நிமிஷத்திற்குப்பின் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்லும் வீரபாண்டியனைக் கண்ணுற்றாள்; மேல் மாடத்திலிருந்து அவள் அவனை நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவன் கடற்கரை மணலில் குடிகாரனைப் போல் தள்ளாடிச் செல்வதைக் கண்டு காமாட்சி தன் கண்களால் அவன் தலைமறையும் வரையில் தொடர்ந்தாள். முடிவில், "அந்தோ! போய் விட்டான்! ஒரு சொல்லும் சொல்லாமலே போய்விட்டான்! என் பெண்ணின் வாழ்க்கையும் முடிந்து போய்விட்டது!" என்று அழுதாள்.

அப்போது மீனாட்சி காமாட்சியின் முன்வந்து நின்று அவளை முத்தமிட்டுக்கொண்டு, "அம்மா! அழுவண்டாம். போகாமலிருந்தாலும், இனி நான் அவன் முத்தத்தில் விழிக்கமாட்டேன்" என்றாள்.

அன்று இரவில், மீனாட்சி, படுக்கையில் உட்கார்ந்திருக்கும் தம்பபுரரிடம்வந்து அவன் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, "அப்பா, அப்பா! நீ செய்த காரியத்தை மனப்பூர்வமாக நான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்" என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

பராங்குசன் உள்ளம் நிராய் உருகியது. அவன் தன் மகளைக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டுக்கொண்டு, "நியே என் பெண்; நியே என் கண்மணி!" என்றான்.

“அப்பா! உம்மை நான் முன்னிலும் அதிகமாக நேசிக்கிறேன்” என்று சொல்லி மீனாட்சி மேல் மாடத்திற்குச் சென்று தன் படுக்கையிலே படுத்துக்கொண்டாள்.

7

நட்ட நடு நிசி. படுக்கையில் நெடு நேரம் உறங்காது புரண்டு கொண்டிருந்த தாயும் சிறிது கண் அயர்ந்தாள்; தகப்பனாரும் குறட்டை விட்டுச் சிறிது உறக்கம் கொண்டார்.

மீனாட்சி மேல்மாடத்திலிருந்து மெதுவாக இறங்கிவந்து, வாசந்தகத்தை மெதுவாகத் திறந்து சாத்திவிட்டு, வெளியே சென்றாள். அன்புத் தாயையும் கௌரவம் மிகுந்த தந்தையையும் பிரிவது, அவளுக்கு எவ்வளவோ மனத்துயரை அளித்தது. அவள் கடலை நோக்கி நடந்தாள்.

அச்சமயம் அவளுடைய வீட்டைக் கடைசியாக ஒருதரம் பார்த்துச் செல்ல வந்த மனித உருவமொன்று சோகமே வடிவெடுத்தது போல நின்றகொண்டிருந்தது. வீட்டை நோக்கி நின்ற மனித உருவம் கடலை நோக்கி நின்ற பெண் உருவத்தைப் பார்த்தது.

பெண்ணின் உள்ளம் ஒரு நிமிஷம் ஊசலாடியது. அடுத்த நிமிஷம் அவள் கடலிலே தன் சிறு தோணியைச் செலுத்தினாள். “ஐயோ!” என்று புலம்பிக்கொண்டு, மங்கலான நட்சத்திர வெளிச் சத்தினாடே அந்த மனிதன் ஆவலாகப் பாய்ந்து ஓடிவந்தான்.

தோணி, அலைகளின்மீது மிதந்து சென்றது. அம்மனிதன் நீரில் தொப்பென்று குதித்து நீந்திக்கொண்டே தோணியைத் தொடர்ந்தான்.

“திரும்பிப்போ! திரும்பிப்போ!” என்று அவள் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பேசினாள்.

பதில் ஒன்றுமில்லை. ஆனால் தோணிக்குப்பின் ஒருவன் தொடர்ந்து நீந்திவரும் அரவம் மாத்திரம் அப்பெண்மணியின் காதில் விழுந்துகொண்டே யிருந்தது. அவள் துடுப்பை வேகமாக உபயோகப் படுத்தினாள். நூரம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, நீச்சொலியும் அதிகமாகக் கேட்கவில்லை.

8

அவள் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டே தோணியைச் செலுத்திச் சென்றாள். எனினும் அவளது மைப்பேய், பிடிவாதமாகத் தோணியை நிறுத்தி நீச்சொலியைக் கேட்குமாறு நூண்டியது.

இப்பொழுது நீச்சொலி ஒரு சிறிதும் கேட்கவில்லை. மௌனம்—மகாமௌனம்—மரணத்தை ஒத்த மௌனம் கடலின் மீது தவழ்ந்தது. பிறகு தோணியைப் பிடிக்க முயலும் ஒருவனது பிரயத்தனத்தைக் கடல் நீர், ஒலிக்குறிப்பால் அறிவித்தது. முடிவில் நட்சத்திர ஒளியிலே கடலில் முங்கிமுங்கி மிதந்துவரும் மனித வடிவம் கட்புலனுயிற்று.

“ஐயோ, திரும்பிப் போய்விடு! திரும்பிப் போய்விடு!” என்று அவன் இரங்கிக் கூறினான்.

“என்னால் முடியாது; கரை அதிக தூரத்திலிருக்கிறது!” என்று அவன் சொன்னான்.

பெண்மணி, தோணியில் சித்திரப்பாவைபோல அசைவற்றிருந்தாள். அவ்வாறு இருந்து கொண்டே அம்மங்கல் வெளிச்சத்தை ஊடுருவிச் செல்லும் கண் பார்வையோடு, மிதந்து வரும் மனிதனை உற்று நோக்கினான். வரவரப் பல்வினமான நீச்சொலியும் மூச்சொலியும் அவன் செவிகளில் விழுந்தன.

“ஐயோ!” என்று அலறிக்கொண்டு, அவன் தோணியின் தலைப் புறத்தைச் சுற்றித்திருப்பி, ஒலிகேட்ட திசையை நோக்கித் தள்ளினான்.

பின்னர் அவன் பதற்றத்தோடு, “நீ எங்கே இருக்கிறாய்? சத்தம் காட்டு” என்று கூவினான்.

மிடமந்தமாகவே பதில் வந்தது; இன்னதென்று விளங்கவில்லை. அவன் முன்னிலும் அதிக விரைவாகத் தோணியைத் தள்ளினான்.

கடலின் கரிய நிரோடு பிடிவாதமாகப் போராடித் தன் முகத்தை அதற்குமேல் வைத்துக்கொண்டிருக்க முயலும் உருவத்தின் பங்கத்திலே தோணி வந்து சேர்ந்தது.

சரியான தருணம். கொஞ்சம் தப்பினால் அமிழ்ந்து போயிருப்பான். அவன் தோணியிலிருந்து சாய்ந்து, தோளைப் பிடித்துத் தூக்கினான். உடனே அவ்வுருவத்தை ஆத்திரமாக மார்புறத் தழுவிக்கொண்டு, தோணியின் அடியில் படுக்கவைத்தான்.

வீரபாண்டியன் பெரு மூச்சோடு மீனாட்சியின் கையை இறுகப்பற்றிக்கொண்டு பேசினான்: “காதலியே! உனக்குத்தான் சாகத்தெரியுமா? இனி உனக்கு இறக்க கிருப்பமிருந்தால், நான் தடுக்க மாட்டேன். வாழ்ந்தாலும் சரி, மாண்டாலும் சரி, உன்னை விட்டு ஒரு கணமும் பிரியமாட்டேன்.”

காலத்துக்கேற்ற கோலம்

ஸி. வி. நாராயணையர்

அப்பாசாமி ஐயர் திருவல்லிக்கேணியில் ஒரு பெரிய ஜவுளி வியாபாரி ; ஜவுளிதினுசுகளின் குணமறிந்து சரக்கு வாங்குவதில் அவருக்கு நிகர் ஒருவருமில்லை என்று எல்லோரும் சொல்லிக்கொள் வார்கள். ஆனால் அவருக்கு வேறொரு சாமர்த்தியமும் உண்டு. போஜன பதார்த்தங்களின் சுவையறிவதிலும் அவருக்குச் சமானம் ஒருவருமே இல்லை. இராக்காலச் சாப்பாட்டிலே அவர் மிகுந்த சிரத்தை செலுத்துவார். கடையிலே வியாபாரம் அதிகமாயிருந் தாலும் சரி, குறைவாக இருந்தாலும் சரி, இரவு ஏழுமணிக்கு அவர் கடையைவிட்டு விலகி வீட்டிற்கு வந்துவிடுவார். பதமான குடுள்ள வெந்நீரிலே ஸ்தானம் முடித்துவிட்டு ஒழுங்காக அறுவ் டானங்களையெல்லாம் முடித்துச் சரியாக எட்டு மணிக்கு இலைக் கெதிரே உட்கார்ந்து ஒருமணிநேரம் வெகு ஆனந்தமாகப் போஜனம் செய்வார். அதன் பின்பு நடுக் கூடத்திலே தொங்க விட்டிருக்கும் ஆடும் கட்டிலிலே இருந்து உல்லாசமாகத் தாம்பூலம் போட்டுக் கொள்ளும் பொழுது அவருடைய மனைவி, அவருக்குமுன் உட் கார்ந்து சாப்பிடுவதைப் பார்ப்பதில் அவருக்கு வெகு திருப்தி. அதைவிடப் பெரியசுகம் இந்தப் பூமியிலே அனுபவிப்பதற்கு வேறொன்றும் இல்லை என்பது அவருடைய மாறாத நம்பிக்கை. மனைவி சாப்பிடும்போது ஐயர்வெகுசல்லாபமாய்ப்பேசிக்கொண்டே, “இன்னும் கொஞ்சம் சட்னிபோட்டுக்கொண்டு அந்த வடுமாங்கா யைக் கடித்துப்பார் ; அந்தப் பச்சடியில் ஒரு உப்புக்கல் கலந்து பார்” என்றிப்படி போஜன உபதேசங்களை அளிப்பார். ஐயர் தாம்பூலமும் அம்மாள் சாப்பாடும் ஏகநாலத்திலே முடிவுபெறும்.

இது ஒருநாளல்ல, வெகுநாலமாய் நடந்து வந்தது. ஆனால் சில மாதங்களாக அப்பாசாமி ஐயர் ஏதோ கவலையுள்ளவர்போலக் காணப்பட்டார். அந்தக் கவலையின் காரணத்தை அறிய விரும்பி னான் அவர் மனைவி கற்பகம்பாள்.

கற்பகம்.—கேட்டயளா ஒரு வேடிக்கை—இன்னக்கி மத் தியானம் சொரணம் வந்திருந்தா. அவ பொண் சீதா லெக்ட்மிக்குக் கலியாணம் என்று பத்திரிகை வந்துதோல்யோ—அந்தக் கலியாணம் நின்று போச்சாம்.

ஐயர் :—(கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே) சொரணத்துக்கா ?
கற்பகம் :—இல்லை இன்னா, சொரணம் பொன் சீதாவுஷ்மிக்கு.

ஐயர் :—ஓஹோ ! ஏன் நின்று போச்சு ?

கற்பகம் :—பத்திரிகையெல்லாம் தபாலிலே போட்டாச்சு. அதுக்குமேலே கோதாம் விசாரித்துப் பார்த்தா—பெண்ணுக்கும் பிள்ளைக்கும் ஒரேகோதாம்—எப்படி ! ரொம்ப நன்னாருக்கோல்யோ ?

ஐயர் :—ஹ ஹ ஹா ! பேஷ் ! சொரணம் பிள்ளைக்கும் சீதாவுஷ்மி பெண்ணுக்கும் ஒரே கோத்திரமா ?

அவர் வேறு ஏதோ ரூபகத்துடன் இப்படிக்கூறினார்

இதைக்கேட்டதும் கற்பகாம்பாள் தன்மையிலிருந்த கவனத்தை இலையிலேவைத்து விட்டு மிகுந்த பரபாப்புடனே, “ என்ன உங்களுக்கு உடம்பு ? நீங்கள் என்னோடே உங்களுடைய கவலையைச் சொல்லாமல் மறைக்கிறீர்கள்—அதைச் சொல்லாவிட்டால் நான் சாப்பிட மாட்டேன் ” என்று சொன்னார். உண்மையிலே அவளுக்கு மனது துடித்துக்கொண்டிருந்தது. கண்களில் நீர் நிறைந்தது.

இதைப்பார்த்த ஐயர், “ கப்பு ? நீ சொல்வது உண்மைதான். எனக்குக் கவலை அதிகம்தான். சரி, நீ சாப்பிடு ; பிற்பாடு எல்லாம் சொல்லுகிறேன் ; ஒன்றையும் மறைக்காமற் சொல்கிறேன்.” என்றார்.

அதைக்கேட்ட கற்பகம் வெகு விரைவாகப் போஜனத்தை முடித்து ஐயரிடம் வந்தான். அவர் பின்வருமாறு அவருடைய கஷ்டத்தை வெளியிட்டார்.

ஐயர் :—கப்பு ! நமக்கு வியாபாரம் குறைந்து விட்டது. லக்ஷம் ரூபாய்க்கும் கடையிலே சரக்கிருக்கிறது. நானே நேரில் போய் வாங்கின சரக்கு, அப்பழுக்கு இல்லாத சாமான்கள். புத்தியிருக்கிறவர்கள் அந்தச் சரக்குகளைக் கண்டால் கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்வார்கள். ஆனால் சென்ற மூன்று மாதங்களாகக் கடைக்கு வருபவர் ஒருவருமில்லை. துணி வாங்குவோர்கள் எல்லாரும் வேறு சில கடைகளுக்கு மாத்திரம் போகிறார்கள். அங்கே புருஷர்கள் வியாபாரம் செய்வதில்லை. ஸ்திரீகளே சரக்குக் காட்டுவதும் விலை பேசுவதுமாயிருக்கிறது. நல்ல அழகுவாய்ந்த சிறுவயது ஸ்திரீகள் வியாபாரத்துக்கு வந்தால் அதற்குமேல் நம்முடைய கடையை யார் தீண்டுவது ? இங்கேயோ குரங்குமூஞ்சிக் குப்புசாமி பிள்ளையும் கோணமூஞ்சிக் கோபாலனும் வியாபாரம் நடத்துகிறார்கள். இது தான் சமாசாரம். இப்படி எவ்வளவு நாள் கடத்துவது என்பது தான் என் கவலை.

இந்தச்சேதியைக் கேட்டு மனவருத்தம் கொண்ட கற்பகம், “ஆனால் நாமும் சில பெண்களை அமர்த்தி வியாபாரம் செய்யக் கூடாதா?” என்றான்.

ஐயர்:—எனக்கு அந்தக்காரியம் பிடிக்கவில்லை. அதுமாத்திரமல்ல; நான் சொல்லும் கடைகளில் வியாபாரம் செய்யும் பெண்கள் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்யவில்லை. அவர் பணக்காரர்கள். வீட்டிலேயே இருந்து காலம் கழிக்க இஷ்டப்படாமல் இந்தமாதிரி ஆரம் பித்துவிட்டார்கள். அவர்கள் போட்டுக்கொள்ளும் நகைகளும் கட்டிக்கொள்ளும் சேலைகளும் மிகவும் விலை பெற்றவை.

கற்பகம்:—அடா கஷ்டமே! காலம் இப்படி விபரீதப்பட வேண்டுமா?

ஐயர்:—சரி, இதைப்பற்றி வருத்தப்பட்டு என்ன பிரயோஜனம்? எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொள்ள ஆண்டவன் இருக்கிறார்.

ஐயர் நித்திரை செய்யப்போனார். கற்பகம் நெடுநேரம் வருத்தமுற்றிருந்து இறுதியில் தன்னுடைய மூத்தமகன் மகாதேவனிடம் போய் இந்தச் சமாச்சாரத்தைச் சொன்னான். மகாதேவன் வெகு யுத்திசாலி. அவன் எதற்கும் அஞ்சாதவன். அவன் அம்மனைப்பார்த்து, “அம்மா! நீங்கள் கவலைபற்று நித்திரை செய்யுங்கள். இந்த லக்ஷம் ரூபாய்ச் சரக்கை நான் மூன்று மாதத்திற்குள் விற்றுத் தருகிறேன். இது அப்பா அவர்களுக்கும் தெரியவேண்டாம்” என்றான்.

*

*

*

*

மறுநாள் ‘ஹிந்து’, ‘சுதேசமித்திரன்’ முதலிய பத்திரிகைகளில் ஒரு விளம்பரம் காணப்பட்டது. அதாவது: “அடுத்த வாரம் வெள்ளிக்கிழமையி லிருந்து தேவராஜ முதலித் தெரு, 28-ம் நெம்பர்க் கடையில் எல்லாவித ஜவுளி தினுசுகளும் விற்கப்படும். உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்த பிராமண ஸ்திரீகள் வியாபாரம் செய்வார்களாதலால் சீமான்களும் சீமாட்டிகளும் வந்து கவலையற்றத் தங்களுக்கு வேண்டிய சரக்குகளை வாங்கிக் கொள்ளலாம். விலை சலிசு. மாலை 5-மணிமுதல் இரவு 9-30-மணிவரை கடை திறக்கப் பெற்றிருக்கும்.”

இந்த விளம்பரம் பிரசுரிக்கப்பெற்ற மறுநாள்முதல் அப்பாசாமி ஐயர் கடையிலேயே தினந்தோறும் ஆயிரம் ரூபாய்க்குக் குறையாமல் சரக்கு ரொக்கவிலைக்கு விற்கப்பட்டது. வாங்கிக்கொண்டு சென்றவன் ஒரு சிறுவாஸிபன். அவனுக்குப் பதினெட்டு வயது இருக்கும். இவன் யாரென்றும் இவ்வளவு செலவு செய்ய இவனுக்

குப் பணம் உண்டோ என்றும் அப்பாசாமி ஐயர் ஆச்சரியப்பட்டார். ஆனால், “அதைப்பற்றி நமக்கென்ன? வியாபாரம் ஆகிறதே, அதிலே நமக்குப் போதும்” என்று நினைத்து விட்டார்.

தேவராஜ முதலித் தெருக்கடையிலோ, கூட்டம் இமைக்க முடியவில்லை. தெருவிலே மோட்டார்கள் நிறுத்தக்கூட இடமில்லை. கடைக்குள்ளே போட்டிருந்த எலக்ட்ரிக் விளக்குக்களின் பிரகாசம் கண்ணைப்பறித்தது. அங்கே ரூபலாவண்யத்திற் சிறந்த ஐந்தாறு சிறு பெண்கள் ஆடை ஆபரணங்களால் மேனி விளங்கப்பெற்ற வராய்ப் புன்னகையுடன் வந்த சீமன்களையும் சீமாட்டிகளையும் ஆதரித்ததைப் பார்த்து வியப்படைவாதவர் எவருமில்லை. ஆனால் அந்தப் பெண்மணிகளிடம் ஒரு குறை மாத்திரம் காணப்பட்டது : டிராமாவிலே நடிக்கும் வேஷக்காரர்களைப் போலப் ‘பவுடர்’ அதிகமாக உபயோகப் படுத்தினார்கள். அதைக் கண்டு சிலர் புதும்புத்தும், சிலர் இகழ்ந்தும் பேசுவார்கள். ஆயினும் அங்குக்கூடும் கூட்டத்திற்குக் குறைவில்லை. வியாபாரமும் அமோகமாய் நடந்தது. அங்கே விற்ப உருப்படிக்கெல்லாம் அப்பாசாமி ஐயர் கடைச் சரக்குகளாகவே காணப்பட்டன. இது யாருக்குத் தெரியும்? அப்பாசாமி ஐயருக்கே தெரியாது.

இப்படி இரண்டு மாதங்கள் கழிந்தன. மகாதேவன் தினமும் வீட்டுக்கு வரும்பொழுது இராத்திரி 10-30-மணியாவதைப் பார்த்த அவன் தகப்பனார் ஒருநாள், “மகாதேவா! நீ ஏன் தினமும் இவ்வளவு நேரம் சென்று வருகிறாய்? நீ உன் படிப்பைக் கவனிப்பதில் லையா?” என்றார்.

மகாதேவன் :—படிப்பைக் கவனிக்கிறேன். ஆனால் நான் ஒரு புது ஏற்பாட்டிலே புகுத்திருக்கிறேன். ஆகையால் தினமும் 10-30-மணிக்குமுன் இரவிலே வாழுடியவில்லை.

ஐயர் :—அதென்ன ஏற்பாடு?

மகாதேவன் :—“நானும் இன்னும் சிலருமாய் ஒரு நாடகம் நடத்துகிறோம். அதிலே வருமானம் அதிகமாக இருக்கிறது. நான் நான் பிரதான ஸ்திரீபாட்டுப் போடவேண்டி யிருக்கிறது. நாடகம் மிகவும் அழகாயிருக்கிறது. நாளைக்கு அம்மாவும் நீங்களும் வந்து பாருங்கள். தேவராஜ முதலித் தெரு, 28-ம் நெம்பர் வீட்டுக்குச் சாயந்திரம் 7-மணிக்கு வாருங்கள். இப்பொழுது எனக்கு நித்திரை வருகிறது” என்று சொல்லி விரைவாகப் போய்விட்டான்.

ஐயர் மறநாளிரவு 7-மணிக்குத் கற்பகாம்பாளையும் அழைத்துக் கொண்டு தேவராஜ முதலித் தெருவுக்குப் போனார். அங்கே

மகாதேவன் பெண்வேஷத்துடன் வியாபாரம் நடத்துவதைப் பார்த்து அவர் அடைந்த ஆச்சரியத்திற்கு அளவேயில்லை. சிறிது நேரம் கவனித்து வீட்டிற்குத் திரும்பினார்.

அன்று இரவு அவர் மகாதேவனிடம் கேட்ட கேள்விகளுக்கு வந்த விடை பின்வருமாறு :

“இரண்டு மாதத்திற்குமுன் நம்முடைய இரும்புப்பெட்டியி லிருந்து நான் திருடி எடுத்த ரூபாய் 2000 ; என் நண்பர்கள் ‘கோபு’, ‘சீமா’, ‘நாணு’, ‘சேஷன்’, ‘பாச்சா’வுக்கு வளையல், ஜடை பில்லை முதலிய உருப்படிகளுக்காகச் செலவு ரூபாய் 750 ; பத்தி ரிதை விளம்பரச் செலவு ரூபாய் 250 ; அவர்கள் கட்டும் சேலைகள் நம்முடைய கடைச்சேலைகள். உங்களிடம் ரொக்க ரூபாய்க்குத் தினந்தோறும் சரக்கெடுத்த பேர்வழிதான் சீமா ; அவன் மிட் டாய்க் கடைக்காரன் ராமுவுக்கு பச்சினன். அவனுக்கு மாத்திரந் தான் மாதம் சம்பளம் 30 ரூபாய். மற்றப்பிள்ளைகளெல்லாம் என் னுடன் பள்ளிக் கூடத்திலே வாசிக்கிறார்கள். தங்களிடம் 50 ரூபாய் க்கு வாங்கும் சேலை எங்கள் கடையில் 60 ரூபாய்க்கு விற்பனை யாகிறது. இதுதான் சமாச்சாரம்.”

ஐயர்;—அப்பா ! நீ பலேப்பேர்வழிதான். இந்தக் காலத்திலே இப்படித்தான் வேஷம்போட வேண்டியிருக்கிறது. பெண்களெல் லாம் புருஷர்களாய் மாறும்போது புருஷர்களெல்லாம் பெண்களாக மாறவேண்டியதுதானே !

தாதவாக்கியம்

ஒரு தாடகம்

கோ. சேஷாத்திரி ஐயர்

(நாத்தியின் பின் குத்திரதாரன் பிரவேசம்)

[ஆசிரியப்பா]

குத்திரதாரன்: மாநிடு நழுசெயை மலைந்து விண்ணிலே
சிறி யடர்த்துச் செவ்விய வுயிர்த்தெலாம்
தண்ணளி சரங்குத் தாழ்வில் உபேந்திரன்
பொன்னடி காக்க பொலிவோடு நுமையே.

ஏத்துதற்குரிய பெரியாருக்கு நனொரு விண்ணப்பம். அடே !
என்னவிது ! நானிவ்வாறு விஞ்ஞாபகத்தில் நடுபட்டிருக்கையில்
ஏதோ சத்தங்கேட்கிறதே ! என்னவென்று பார்ப்போம்.

(திரைக்குள்)

ஓ ஓ வாயில் காவலாளரே ! துரியோதன மகாராஜன் கட்டளை
யாது?

குத்திர: (உற்றுக்கேட்டு) ஒஹோ, தெரிய வந்தது. திருதராட்
டிரன் புதல்வர்க்குப் பாண்டவரிடம் பகைமூளவே, துரியோதனன்
ஆணையால் ஏவலாளர் மந்திரசாஸ்திரைச் சித்தஞ் செய்கின்றனர்.

(செல்கிறான்.)

(இது பிரஸ்தாவனை)

(கஞ்சகி பிரவேசிக்கிறான்.)

கஞ்சகி: ஓ, காவலாளரே ! துரியோதன மகாராஜர் 'இன்று
எல்லா அரசருடனுங்கலத்து ஓராலோசனை செய்யவிரும்புகிறேன் ;
ஆதலால் அரசர்களனைவரும் அழைத்து வரப்படவேண்டும்' என்று
உத்தரவிடுகிறார். (சிறிது பெயர்ந்து ஒரு புறம் பார்த்து) ஓ!
அவரும் இங்கே வருகிறார். இவர்,

* வடமொழியில் பாஸமகா கவி வியத்திய ஓங்க நாடகத்தின் மொழி
பெயர்ப்பு; மூலத்திலுள்ளபடியே சுவோசங்களுக்குச் செய்யுளும் வசனத்
தக்கு வசனமூலம் மொழிபெயர்த் தியற்றப்பெற்றது ; பதிப்புரிமை
ஆசிரியருடையது.

[ஆசிரியப்பா]

இளமையும் வனப்பும் இயல்பெற வாய்ந்து
 வளவிய வெண்பட்டாடை வயங்க
 நறம்பூச் சூடிநற் கலவை பூசி
 இறம்பூது சான்ற ஏர்மணிப் பணிகளின்
 நல்லொளி தயங்குநன் மேனிய ராகி
 வில்லிடு வெண்குடை சாமரை விளங்க
 கின்மீன் நாப்பண் திங்கள் போலம்
 கண்ணினை களிப்பக் கவின்பெற் றனரே !
 (தூரியேந்தனன் பிரவேசிக்கிறான்.)

தூரியோ: [ஆசிரியவிருத்தம்]

நேரலார் தம்மோ டிங்கு நேர்ந்துள நெடிய தாமிப்
 போர்விழா வுன்ன வுன்ன என்மனம் பூரிப் பெய்தம்
 போருறு பாண்ட வர்தம் பொருபடைக் களிற்றி னீட்டம்
 சிருறு முகத்துக் கோடு சிதைத்தன ஆக்கு விப்பேன்.

கஞ்சுகி: (வணங்கி) எம்மிறைவரே! வெற்றி ஓங்கு! தமதானை
 யின்படி மன்னரனைவரும் அழைத்து வரப்பட்டனர்.

தூரியோ: நல்லது ; நீ அந்தப்புரத்திற்குப் போ.

கஞ்சுகி: கட்டளைப்படியே !

(போகிறான்.)

தூரியோ: ஆரியர்களாகிய வைகாணசரே, வர்ஷதேவரே ! சொல்
 லுங்கள் ; எனக்குப் பதினோருகிரோணியளவு கொண்ட படையுள் ;
 அப்படைக்குத் தலைமை பூணும் தகுதியுடையார் யாவர் ?
 என்ன—என்ன சொல்கிறீர்கள் நீங்கள் ? இந்த விஷயம் பெரியதா
 யிற்றே, ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டுமென்று? அது நியாயமே ; அவ்
 வாறாயின் வாருங்கள், மந்திர சாலைக்குச் செல்வோம். குருவே,
 நமஸ்கரிக்கிறேன் ; மூதாதையே, வணங்குகிறேன் ; உள்ளே செல்ல
 லாமே? மாமா, நமஸ்காரம் ; மந்திரசாலையுட் புகுத. பூஜ்யராகிய
 வைகாண வர்ஷதேவர்களே, நீங்கள் தடையின்றி உட்செல்லலாமே?
 நண்ப கர்ண, நாமும் போவோம்.

(உட்புகுகின்றனர்.)

ஆசிரியரே, இதோ இக்கூர்மாசனத்தமருக. மூதாதையே, இச்
 சிங்காதனத் தெழுந்தருளலாமே. மாமா, இதோ இத்தோலாதனம்,
 உட்காரலாம். பெரியோர்களாகிய வைகாண வர்ஷதேவர்களே, தாங்
 களும் வீற்றிருங்கள். ஓ அரசர்களே, நீங்கள் அவரவர் செளகரியம்
 போல ஏற்றவிடங்களில் இருங்கள். என்ன, என்ன? மகாராஜா

உட்காவிக்கொண்டிருக்கிறாள்? அந்தோ! அண்டி நிற்பதன் முறை!
இதோ, நான் உட்காருகிறேன். தோழ கர்ண! நீயும் இருக்க.
(அமர்கிறாள்.)

ஆரியர்களான வைதீக வர்ஷதேவர்களே, கூறுங்கள்: எனக்குள்ள பதினாறுக்குரோணி படைக்கும் தலைமைவகிக்கும் தகுதியுடையார் யாவர்? ...என்ன சொல்லுகின்றீர்கள்? கார்த்தாரமன்னர் சுழறவாரொன்று? நல்லது, மாமா சொல்லட்டுமே..... அவரென்ன சொல்கிறார்? மேன்மைபொருந்திய கங்கை மைந்தர் இருக்கும்பொழுது வேறு யார் தகுதியுடையவரென்று தானே? மாமன் நன்கு நயின்றார். ஆம், ஆம்; பாட்டனாரே இதற்கேற்றவர்; நம் கருத்தும் அதுவே.

[ஆசிரியப்பா]

கடுங்கா லலைத்த பெருங்கட லொலியென
நெடும்படை யார்ப்பவும் நீண்முர சதிரவும்
சங்கினர் தழங்கவும் கங்கைமைந் தற்சொரி
மங்கல மண்ணுநீர் தன்னொடு
மாற்றலர் மனமும் மறிந்து வீழ்கவே!

கஞ்சுகி: (புருத்து) எம்மண்ணல் கொற்றம் சிறக்க! பாண்டவர் பாசறையினின்றும் புருஷோத்தமரான கண்ணபிரான் தூதாக வந்திருக்கிறார்.

தரியோ: அடே பாதராயண! என்ன சொன்னாய்? கம்ஸனுக் கடிமையான அத்தாமோதரன் உனக்குப் புருஷோத்தமன்! மாடு மேய்க்கும் அவ்விடையன் உனக்குப் புருஷோத்தமன்!! ஜாசகந்தனல் நாட்டையும், புதுமையும், இன்பத்தையும் இழந்து ஓடிய அவன் உனக்குப் புருஷோத்தமன்!!! என்ன நம்மையண்டி நிற்கும் சேவகர் நடத்தை யிப்படிக்க கெட்டுவிட்டது! என்ன துணிவான வார்த்தை! சீ கயவா! தொலை.

கஞ்சுகி: அரசே, பொறுத்தருளுக. பரபரப்பினால் முறை தவறியிட்டது.

(கால்களில் விழுகிறாள்.)

தரியோ: பரபரப்பா? ஆம், மானிடர்க்குப் பரபரப்புள்ளது தான். சரி, எழுந்திரு எழுந்திரு.

கஞ்சுகி: அருளப்பெற்றேன்.

(எழுகிறாள்.)

துரியோ: சினந்தணிந்து மனந்தெளிந்தோம்; யாவனவன் தூதனாக வந்திருப்பவன்?

கஞ்சுகி: தூதனாக வந்திருப்பவன் . . . உம்! கேசவன்.

துரியோ: கேசவனா? அப்படிச் சொல்; அதுதான் முறை. ஏ அரசர்களே! தூதனாக வந்தள்ள கேசவனை என்ன செய்யலாம்? நீங்களென்ன--அர்க்கியம் முதலியன கொடுத்து அவனைப் பூசிக்க வேண்டுமென்றசொல்லுகிறீர்கள்? எனக்கு அது ஸம்மதமில்லை. அவனைப்பிடித்துச் சிறைப் படுத்தலே நன்றென நினைக்கின்றேன். ஏனெனில்,

[ஆசிரிய விருத்தம்]

மாண்டிலா மாயன் நம்மாற் பிடிபடின் மாறு கொண்ட
பாண்டவர் கண்ணி முந்தா லெனவுறு பரிவு கொள்வர்
ஆண்டவர் மதியி முந்தே யல்லலுற் றழிவ ராயின்
காண்டகு தரணி முற்றும் நங்கையிற் படுவ தாமே.

மேலும், இங்கு எவரேனும் கேசவனைக் கண்டவுடன் எழுந்து மரியாதை செய்யின் அவருக்குப் பன்னிரண்டு பாரம் பொன் அப ராதம் விதிக்கப்படும். ஆதலால் நீவிரனைவரும் தவறாதிருத்தல் வேண்டும். (மனத்துள்) நான் எழாமலிருத்தற்கு உபாயமென்ன? (சுற்று ஆலோசித்து) ஆ! வழி யறிந்தேன்! (வெளிப்படையாக) பாதராயண! துரௌபதியைத் துகிலுரிந்த செய்தி எழுதப்பட் டுள்ள சித்திரப் படத்தைக் கொண்டுவா இங்கே. (மெதுவாக) கேசவன் வரும்போது நான் அதிற் பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டு அவனுக்காக எழாமலிருந்து விடுவேன்.

கஞ்சுகி: மகாராஜரே, உத்தரவுப்படியே.

(வெளியே போய்ப் படத்துடன் திரும்பி வருகிறான்.)

வெற்றி வேந்தரே! இதோ அச் சித்திரப்படம்.

துரியோ: அதனை என்முன்னே பிரித்து வை.

கஞ்சுகி: உத்தரவு மகாராஜா!

(பிரித்துவைக்கிறான்.)

துரியோ: (படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே) ஆஹா! இந்தப் படம் எவ்வளவு அழகு! இதோ துச்சாசனன் துரௌபதியின் கூந்தலைப்பற்றியிழுக்கிறான். அவனோ,

[ஆசிரியத்தாழிசை]

தம்பிகைப் பட்டுத் தவித்து மனமருண்டு

வெம்பு மிராகுவினவாய் வீழ்ந்திட்ட அம்புலிபோல்

துன்பா லொளியிழந்து தோற்றுகின்ற ளிங்கே.

இதோ, தூராத்மாவான் வீமசேனன், அரசர் நிறைந்த அவை முன்னே, தையல் மான மிழந்தமை கண்டு தரியாது சினத்தாற் சபையிலுள்ள தூணை அசைக்கிறான். அருளும், அறமும், உண்மையுமுடைய அத்தரும புத்திரனே சூதினால் மதியும் மனவலியுமிழந்து, தன் கடைக்கண்ணோக்கால் வீமனது சினத்தைத் தணிவிக்கின்றான். இப்போது இவ்வருச்சுனன், கோபத்தாற் கண்மன் ஸலங்க, உதடு துடிக்க, படைவர் குழாத்தைத் துரும்பென மதித்து, அரசரனை வரையும் அழித்து விடுபவன் போல மெல்லெனத் தன் வில்லின் நாணயிழக்கிறான்; தருமன் அவனையுந் தடுக்கிறான். இதோ, நகுல சகதேவர்கள் கச்சை முதலியவற்றை இறுக்கக்கட்டிக் கையிற் பரிசையும் வாரும் பாங்குற ஏந்திச் சினத்தாற் சிவந்த முகத்தராய், உதடு களைக் கடித்துக் கொண்டு, உயிரை வெறுத்துப் பராக்கிரமத்தாலே சிங்கத்தை இரண்டுமான் குட்டிகளெதிர்ப்பது போல என் தம்பியை எதிர்க்க விரைகின்றனர். இதோ யுதிட்டிரன் அவர்களை யனுகி,

[ஆசிரியப்பா]

“நானே கடையன் நன்மதி யிழந்து
போனேன் சூதிற் போந்தது பரிபவம்
ஈங்கிப், பரிபவம் பொறுத்தலே பான்மை யாகும்
போரி னன்றிச் சூதின் நேர்ந்த
புன்கண் பொறுது பொருதிறங் காண்போர்
பெரியோர் தம்மாற் பேணப் படாரே;
அதனால்,
நன்மையுந் தீமையும் நலமுறத் தெளிந்தீர்
சினந்தவிர்த் தடுமின் சிறியோர் மாட்டே”

என்றிவ்வாறு கூறித் தடுக்கிறான். இதோ,

[ஆசிரியப்பா]

கார்தார மன்னன், கருதலர் பெருமிதம்
தன்னுறு பெருமையாற் தணிப்பவன் போல
இருக்கையி லமர்ந்துவல் எவ்வமொ டிருட்டியும்
செருக்கொடு சிரித்தும் செங்கனி ருகுத்தும்
கதறுபாஞ் சாலியைக் கடைக்கணி னோக்கியும்
நகுலின் தனன்பினும் நயமறி மற்றவன்
தனாயிடை யேதோ வரைகின் தன்னே!

இதோ கையாசிரியரும் பாட்டனாரும் துரோகபதியைப் பார்த்த நாணிவர்களாய் முகத்தை உத்தரீயத்தால் மூடிக்கொண்

டிருக்கின்றனர். ஆஹா! என்னே இப்படத்தின் வண்ணப் பொலிவு! என்ன வேலைப்பாடு! பாவங்கள் நன்கு விளங்க எவ்வளவு தெளிவாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது! யாடா அங்கே!

கஞ்சுகி: வேந்தே! வெற்றி யோங்கும!

துரியோ: பகலியை வாகனமாகக் கொண்டதனாலேயே செருக் குற்றுத் திரியும் அத்தூதனை அழைத்துவா இங்கே.

கஞ்சுகி: கட்டளைப்படியே!

(போகிறான்.)

துரியோ: நண்ப, கர்ண!

[ஆசிரிய விருத்தம்]

மாசறு மதியன் மாயன் பாண்டவர் வார்த்தை யாலே
ஏசறு மேவ லாளன் போலவே தூதுக் கேன்றான்
மாசறு தருமன் கூறும் மாதர்தம் மொழிகள் போன்ற
தேசறு மொழிகள் கேட்கத் தேசினோய் ஒருப்ப டங்கே.

(வாசுதேவனும் கஞ்சுகியும் வருகின்றனர்.)

வாசுதே: இன்று தருமபுத்திரன் வார்த்தையாலும், அருச் சனனிடமுள்ள மெய்நட்பாலும் நமக்கொவ்வாத இத்தூதுத் தொழிலை யேற்று, போர்வெறி பிடித்தவனும் பிறர்கூறுவதை மனங் கொள்ளாதவனுமான இத் துரியோதனன்பால் வந்துள்ளோம். ஆனாலும்,

[ஆசிரியப்பா]

மாற்றலர் படையின் மதகரித் திரள்களைக்
கூற்றென மத்தகம் பிளந்து குவித்திடும்
வெங்கதை தாங்கிய வீமசே நற்குப்
பாஞ்சாலி யெய்திய பரிபவத் தாலுறு
வெருளித் தியிலும் வேறதற் கியைந்த
பற்குனன் றன்னைப் பாணமென் வளியினும்
குருமர பெனுட்வெதிர்க் காடு

வினாவினி லழிந்தது வெம்பொரு களத்தே!

இது துரியோதனன் பாசறையோ? ஆஹா! இங்கே,

[ஆசிரியப்பா]

மன்னவ ரிருக்கை பொன்னகர் மான
இன்னொளி பிறங்க இயன்றுள; வேறபல்
படைக்கல நிறைந்த படைக்கலக் கொட்டில்

மிசப்பரக் துள்ளன; மினிர்வயப் புரவிகள்
 பந்தியின் நின்று பலபடக் களைப்பன;
 களிற்றி ட்டம்பல பிளிற்றொலி நிறைப்பன;
 இம்மாண் பிளதா மிருத்திரு வுங்கவன்
 தம்மவர்ப் பழித்தாத் தாழ்த்துறு திமையின்
 வீவடுத் துளதால் விரைவிலில் ஈங்கே.
 தோமொழி யானன் தொல்குணம் கேடன்
 மறைவின்ற் பிறர்க்கு மாசனை இயற்றுவோன்
 தம்மவ ரிடத்துத் தண்ணளி யிலாதோன்
 நம்மைக் கண்டே நலமுறச்
 செய்யத் தருவ செயல்தே றலனே.

ஏ பாதராயனா, உட்செல்லலாமா?

கருங்கி: ஆறா! தாங்கள் தடையின்றி உள்ளே செல்லலாம்.

வாசுதே: (உட்சென்று) என்ன, என்னைக் கண்டு எல்லா
 அரசரும் பரபரப்படைகின்றனர்! அன்பர்களே! ஏளிப்படி? பர
 பரப்பு வேண்டாம்; நீங்கள் சௌகரியமாய் உட்காருங்கள்.

துரியோ: என்ன என்ன! கேசவனைப் பார்த்து எல்லோரும்
 இப்படி மருளுவது! வேண்டாம் வேண்டாம்; முன்னர்க் கூறிய
 தண்டனை நினைவிருக்கட்டும்; ஆனை என்னுடையது.

வாசுதே: (துரியோதனனை அணுகி) ஏ சுயோதனா, என்ன,
 சௌக்கியமாயிருக்கிறாயா?

துரியோ: (ஆசனத்திலின்றிக் கீழேவிழுந்து எழுந்து,
 தனக்குள்) நிச்சயம் வந்தேவிட்டான் கேசவன்!

[ஆசிரியப்பா]

திடத்தொடும் புத்தியைத் திரப்பட நிறுத்தினான்
 இடத்தினி ளமர்த்துமிக் கேசவன் மகிமைபால்
 ஆதன மிழந்திங் கல்லுற் றேனே!

என்ன ஆச்சரியம்! இவன் பல மாயைகளும் வல்லவன்! (வெளிப்
 படையாக) ஏ தாத, இவ் வாசனத்திருப்பாயாக.

வாசுதே: ஆசிரியரே, ஆசனத்தமருக. காங்கேயர் முதலான
 அரசர்களே, நீங்களெல்லோரும் இஷ்டப்படி உட்காருங்கள்.
 நாமும் உட்காருகிறோம்.

(உட்காருகிறார்.)

ஆ! இச்சித்திரப் படம் மிக அழகாயிருக்கிறதே! சீசு துரௌ
பதியின் மானபங்கமன்றோ இதிலெழுதப்பட்டுள்ளது! என்ன
வித்தை!

அரவக் கொடியோன் அறியாமை யாலும்
முதலை யொக்கு மூர்க்கத் தாலும்
பரவுறு சுற்றத்தார்ப் பரிபவப் படுத்துதல்
பராக்ரம மென்னப் பரிந்தனன் அந்தோ
அருவருப் பின்றி ஆன்றோர் சபையில்
தன்னுடைக் குற்றந் தான்வெளிப் படுப்போன்
உலகினில் எவனுளன் ஒடி கொடிதே!

சீ, இப்படத்தை அப்புறப்படுத்து.

துரியோ: பாதராயனா, இந்தப் படத்தைக் கொண்டுபோ.
கஞ்சுக்கி: உத்தரவு!

(கொண்டு போகிறான்.)

துரியோ: ஏ தூத,

[ஆசிரியப்பா]

தருமன் மைந்தனும் வாயுசேய் வீமனும்
இந்திரன் புதல்வனென் இளையோன் விசயனும்
இரட்டையர் புதல்வரவ் வியலீரட்டையரும்
பரிசனத் தவரும் பாங்கின ருளரே?

வாசுதே: (மனத்துள்) இது கார்தாரி மகனுக்கு ஏற்றதே.
(வெளிப்படையாக) ஆமாம்; அனைவரும் செனக்கியமே. யுதிட்டிரன்
முதலிய பாண்டவர், உளது நாட்டையும் உளதுடல் நலத்தையும்
மற்றும் உன் வெளி விவகாரங்களையும் பற்றிக் குசலம் விசாரித்து
கிட்டெப் பின்வருமாறு தெரிவிக்க வேண்டினர்; அது,

[ஆசிரியத் தாழிசை]

'பட்டோம் பலவும் படாத பெருந்துன்பம்
இட்ட நிபந்தனையும் எய்திக் கழிந்தனவால்
தட்டற எம்முரிமைத் தாயம் பகுத்தீக'

என்பதாம்.

துரியோ: என்ன என்ன, தாயபாகமா! ஏ தூத,

[தாவு]

செற்றந்தை கானிற் செறமான்வேட் டைப்பொழுது
 குற்றஞ்செய் தேசாபங் கொண்டவர் காண்முதலாச்
 செற்றின்பம் வெஃகாதார், பின்னச் செறமையுறப்
 பெற்றதந்தை யறியார்க்குப் பெற்றதந்தை யாவதெவன்?

வாசுதே: பழைய செய்திகளை நன்கறிந்துள்ள உன்னை
 என்னென்று வினவுகின்றேன்:

[ஆசிரியப்பா]

விசித்திர விரியன் விழைந்தகா மத்தாற்
 கயிரோ கங்கொடு காலஞ் சென்றபின்
 விதித்தவம் பிழைவாயின் விபாத நருளால்
 உதித்தவித் திருத ராட்டி னுனக்குத்
 தந்தையா யாக தானெய் திடுதல்
 எந்த முறைமையோ இயம்புக அரசே!

விண்பேச்சு வேண்டாம்; நான் கூறுவதைக்கேள்:

[ஆசிரியப்பா]

ஒருவரும் கொருவர்க் குறுபகை வளர்த்தலாற்
 குருகுலம் விரைவினிற் கோளுறு மதனாற்
 சினந் தவிர்க்குசித் தருமன் முதலோர்
 மனனுறக் கூறு மாற்றங் கொண்டவர்
 கோருவது முடிப்பதே கொள்கையென் றறிவவே.
 துரியோ: ஏதாத, நீ அரசியல் முறைபறித்தலை.

[ஆசிரியப்பா]

கொற்ற மென்பது வெற்றிவேற் குமார்
 சமர்முனை சென்று பகைவரை வென்று
 கைக்கொடு துயர்வ தன்றிக் கையேற்று
 இரந்துபெறப் படுவது மன்று கயர்குற
 அகங்குழைத் தவனுங் களிப்பது மன்றால்;
 அரசனை யெய்த அவாக்கொளின் அவர்கள்
 விரைகதற் திறலை வெளிப்படுந் துதற்றே;
 இன்றெனின், முன்போ விரிய வனம்புகுந்
 தொன்றிய விருடி கணங்கனோ டொன்றித்
 துன்றிய சாந்தர் துலங்கவா முயவே.

வாசுதே: ஏ துரியோதனா, சுற்றத்தார் விஷயத்தில் இத்
 தகைய கொடுஞ்சொற்களைக் கூறுதே.

[ஆசிரியப்பா]

பொருந்துபே ரரசும் பெருந்திரு வதுவுமுற்
புண்ணிய மிகுதியாற் நிண்ணிதாப் பெற்றும்
திருந்துநட் போரையும் சுற்றத் தோரையும்
வஞ்சிப் போனம் முயற்சி வறிதாத்
துஞ்சிவீழ் குவன்தன் தொல்சிறப் பிழந்தே.

துரியோ: அடே தூத,

[தாழ்சை]

நின்றந்தை மைத்துனனங் கஞ்சனிடம் நின்கருணை
ஒன்றியதோ அவ்வாறே ஓவாதெம் தீமைசூழ்
வன்றிறற்பான் டவர்தம்மே லெந்தையும மானாதே.

வாசுதே: அஃதென் குற்றமன்று; கஞ்சன்,

[ஆசிரியப்பா]

எம்மனை பெற்ற வெழிற்குழ விகள்தமைப்
பன்முறை கொன்று பரிவுறச் செய்தும்
முதியதன் தாதையை மொய்சிறைப் படுத்தே
இடுக்கண் பலவும் ஈறின் நியற்றியும்
தன்னுறு கூற்றைத் தான்தே டினனே.

துரியோ: எப்படியும் கஞ்சன் உன்னுற் பலவகையில் வஞ்சிக்
கப்பட்டான். போதும் உன் தற்புகழ்ச்சி; இது சூரனுக்கழகன்று.

[ஆசிரியப்பா]

மருமக னிறப்ப மாழ்கிப் பொங்கிய
சராசந் தன்றன் சமரூக் காற்றலை
கலங்கினை யோடிய காலத் துனக்குத்
துலங்குமிச் செளரியந் தொலைத்ததெங் கேபோ?

வாசுதே: முறையறிந்த பெரியோர் காலதேச வர்த்தமானங்
களை நோக்கியன்றோ தம் திறலை வெளிப்படுத்துவர்? இவ்வளவோடு
நிற்கட்டும் நம்மைப் பற்றிய பரிகாசப் பேச்சுக்கள். இனி உன்
காரியத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம்.

[ஆசிரியப்பா]

சுற்றத் தாரொடுந் தொலநட் புறுக;
குற்ற முளவெனிற் கொள்ளாது மறக்க;
கிளைஞரொடு கெழீஇய வாழ்க்கை
இருமை யுலகத்தும் ஏற்ற முடைத்தே.

தரியோ:

[கிருத்தம்]

தேவர்தம் புதல்வ ரோடு மானிட குறவு கொள்ளல்
ஆவதோ வின்சுந் நெல்லாம் கூறிய கூறிற் றன்றே
யாவது மினிச்சொல் வேண்டா இச்செயல்குறித்துத் தாத
ஆவதோர் செபலுண் டாயின் அறைமவே றறியி லாதோய்.

வாகதே: (மனத்தன்) இன்சொற்களா ஸெவ்வளவு கூறினும்
இவன் தன்னியல்பை விட்டு மனத்தெனிகின்றானில்லை. ஆதலாற்
கடுஞ்சொற்களால் இவனைக் கலங்கிப் பார்ப்போம். (வெளிப்படையாக)
அடா தரியோதனா, அருச்சுனனுடைய கிறலும் திறலும் நீ
அறியாயோ?

தரியோ: அறியேன்.

வாகதே: ஆயின், கேள் :

[கிருத்தம்]

(1) கிராத னுகிய வடிவு கொண்ட

கிரீச னோடமர் கிட்டியே

விராவு மெய்ம்மகிழ் சிறப்ப வைத்தனன்

வெய்ய காண்டவ மேலொர்தாட்

பாவ குத்திற லழற்கு கல்கெனி

பரிவு செய்த முகிற் குழாம்

விரா தாத்தினோடு மீள வம்பு

விரைத்து வென்ற தாத்தினோன்.

(2) தந்தையாகிய இத்திரற்குறு தாவிழைந்த அரங்கராம்

முத்துவெந்திறற் காலமேயறி வாதகவசரை முறியடித்

தந்தகன்னுல கெய்து வித்தன என்று துருபத-னகரிலே

உத்துபோரினி லொருவனையிருந் துந்தை யாதியரை

யோட்டினன்.

இன்னும் உனக்கே நேரில் அனுபவமுள்ள மற்றொரு செய்தி
யுங் கூறவேன்; கேள் :

[கிருத்தம்]

முன்புநீ மோஷ யாத்திரை யதனில்

மொய்ம்புடைச் சித்திர சேனன்

தன்மையிற் சித்தி விசம்பிடைச் சென்று

தவித்தனை கதறிய போது

மன்புமழ்த் தருமன் வார்த்தையா லுன்னை

மானமோ டவன்மையி னின்றும்

இன்புற மீட்டோன் அருச்சுன னன்றி
யாவனோ இயம்புதி மேலோய்,
அதிகம் பேசிப் பயனென்ன?

[கலித்துறை]

திருந ராட்டிரன் மைந்தநீ சொற்படி ஐவர்க்
சூரிய நாட்டினை யுவப்புட னாங்கவர்க் சூதவிப்
பெருமை யெய்துதி; இல்லையேற் பேரொலிக் கடல்கூழ்
அரிய பார்முழு தவர்களே வலியினிற் கவர்வர்.

துரியோ: எப்படி, எப்படி? பாண்டவர் தாமே கவர்ந்து
கொள்வாரோ!

[கலித்துறை]

- (1) போரில் வாயுவே வீமனாப் போந்திவண் பொரினும்
பாரில் வச்சிரந் தோனாச் சனனெனப் படர்ந்து
போரி யற்றினும் பொங்கிய கடுமொழி புதலும்
சீரில் தூதுவ செப்பிடு மிதுகின செவிக்கொள்.
- (2) எந்தை யாண்டபி னுரிமையா லெம்மிடத் தெய்த
எந்த மாற்றலா லெழிலுறப் புரந்திடும் எமது
சந்த மார்பொழிற் றரணியி லொருதாரும் பேனும்
முந்த வுன்மொழிப் படிசொடேம் முழுவது முண்மை.

வாசுதே: அடா குருகுலத்துக்கொரு கோடரிக்காம்பே!
இகழ்ச்சி விரும்பும் இழிதக்கைய! நின்னுடன் இனி நாம் நேரிற்
பேசுதல் நேரிதன்று; துரும்பை யிடையிட்டுப் பேசவேண்டும்.

துரியோ: அடே இடையா! நீயன்றோ துரும்பை இடையிட்டுப்
பேசப்பட வேண்டியவன்?

[கலித்துறை]

கொலத்த காதன பெண்ணினைக் குதிரையைக் கன்றை
வலத்த ராகிய மல்லரை மாய்த்துநீ நாணாய்
வெலத்த காதவன் போலவே வெற்றுவரை யெம்போல்
நலத்த வர்தமோ டிரைத்திடல் நன்றன்று மடவோய்.

வாசுதே: அடே சுயோதன! என்னையா நீ இகழ்கின்றனை?

துரியோ: இகழ்ச்சியன்று; உண்மையையே கூறினேன்.

வாசுதே: அதிகமாகப் பேசவேண்டாம்; நான் போகிறேன்.

துரியோ: போ போ; பசுக்களின் குலம்புகளாற் கிளம்பிய
புழுதி உடம்பிற் படிய, இடைச்சேரியை நோக்கியே போ; பொழுது
வீணை கழிந்தது.

வாகதே: அவ்வாறேயாகுத; ஆயினும், நாம் குறித்துவந்த செய்தியைக் கூறுது செல்ல விரும்பவில்லை. ஆதலால் யுதிட்டிர னுடைய தூதமொழி சற்றைக் கேட்கப்படட்டும்.

தரியோ: சீ, நீ பேசத்தகுதியற்றவன்.

[ஆசிரியப்பா]

விரிததிர் பொழியும் வெண்குடைக் கீழா
எரியோம் பந்தண ரேந்திய குடத்துச்
சொரிநீ ராட்டத் தோற்றமொடு பொலியும்
பெரியோன், தன்னைப் பின்தொடர்ந் திடும்பல்
விறன்மிகு தானை வேந்தரோ டன்றி
நின்போ லியருடன் நேரே
உறவா தெலும் உரைத்தலு மிலனே.

வாகதே: ஒஹோ! தரியோதனன் என்னோடு பேசமாட்டானே?

[ஆசிரியப்பா]

போக்கிலி! சற்றம் பொன்றவே சூழ்வோய்
நோக்கிலி! காகமே! நொய்ய குரங்கே!
குருகுளம் நின்னாற் கூடிய விரைவினில்
அழித லுறவது திண்ணமென் றறியே.

ஓ அரசர்களே நாம் போகின்றோம்.

தரியோ: ஒஹோ! கேசவன் போகிறானே! ஏ துச்சாஸனா, துர்மர்ஷனா, துர்முகா, துர்ப்புத்தி, துஷ்டேச்வரா! தூதனுக்குரிய முறைகடந்து பேசிய இக்கேசவனைப் பிடித்துக்கட்டுங்கள். . . . என்ன! நீங்கள் சத்தியற்றவர்களா! துச்சாஸனா, என்ன, நீயும் வல்லமையற்றவனா!

[ஆசிரியப்பா]

கரியையும் பரியையும் கனமா மனையும்
அரியாக் கொன்ற அறியிலி கேசவன்
ஆயர் குடியி லண்டிய அதனால்
மன்னரை மருவி வாழ்ந்திட லறியான்
சொல்லிமுகுக் குற்ற தோழுடை இவனைப்
பல்லா சர்முனே பரிபவப் பட்டுத்
தோள்வலி செளரியந் தொலையத்
தாங்கொடு பிணித்தி தயங்கலை யினியே.

இவனால் முடியாதுபோ விருக்கிறதே! மாமா! இக்கேசவன் கட்டப்பட்டும். . . . என்ன! மாமனும் குப்புறவிழுகிறாரே! இருக்கட்டும்! நானே சென்று கயிற்றூற் கட்டுவேன்.

(கயிற்றோடு கண்ணனை அணுகுகிறான்.)

வாசுதே: ஓஹோ! துரியோதனன் என்னைக் கட்டவருகிறானே? இருக்கட்டும், அவன் திறமையைக் காண்பேன்.

(விசுவருப மெடுக்கிறார்.)

துரியோ: அடே தூதா!

[ஆசிரியப்பா]

தேவமா யையுநீ திறம்படச் சுற்ற
எவமா பைகளும் இயற்றினு மியற்றாக
விலக்கொணாத் தெய்வப் படைகளா லென்னைக்
கலக்கினுங் கலக்குக காளை யானை
குதிரை யிவற்றைச் சொன்றதாற் றருக்குற்று
எதிரிலை யென்றுனும் நின்னை யின்னை
அதிருநப் பிணிப்பன் அரசவை முன்னே.

அடே நில் இப்பொழுது; ஆ! கேசவனைக்காணோமே! . . . இதோ கேசவன் . . . ஆஹா! என்னே இவனது குறுமை! அடே நில் நில்; . . . எங்கடா அவன்! . . . (ஒருபுறம் பார்த்து) இதோ அகப்பட்டான்; ஆ! என்ன நெடியவடிவம்! மறபடியும் அவன் மறைந்தனனே! (சுற்றிலும் பார்த்து) இதோ அவன்! . . . இஃதென்ன, மண்டபமெங்கும் பல கேசவ வடிவங்கள் மலிந்திருக்கின்றனவே! இப்பொழுதென்ன செய்வது! இருக்கட்டும்; அறிந்தேன் ஒருபாயம். ஏ அரசர்களே! உங்களில் ஒவ்வொருவராலும் ஒவ்வொரு கேசவ வடிவம் பிணிக்கப்பட்டட்டும். . . . ஆ! அரசர் தாமே கயிற்றூற் கட்டுண்டு விழுகின்றனரே! நன்று. அடே மாயா, நன்று நின்ஜாலம்.

[ஆசிரியப்பா]

என்னை வில்லி நெய்களை பாய
உடல்போழ்ந் தூற்று முதிர வெள்ளத்துப்
பாசறை யுய்த்திடு நின்னைப் பாண்டவர்
நீருகு கண்ணினர் நெஞ்சழிந் துருகிப்
பேருயிர்ப் பெறியக் காண்கமா பின்னை.

(போகிறான்.)

வாகதே : ஒஹோ ! அப்படியா ! பாண்டவர் காரியத்தை
நானே பார்த்து விடுகிறேன். ஏ சுதர்சனா ; இங்கே வா.

(சுதரிசனன்—சக்ராஜன்—வருகிறான்.)

சுதரிசனன் : (வந்துகொண்டே)

[ஆசிரியப்பா]

- (1) தேவ தேவன் திருங்குரல் மேட்டவன்
பேரருளாலே பிறங்கு முகிழ்கணம்
விலங்க விரைந்தனன் வெம்முன ரிக்கணற்கு
எவரிடஞ் சினமோ ! எவர்தலை யிடத்துநான்
தாண்டவர் தகையுறப் புரிதல்
வேண்டமோ வெல்லாம் நோக்குவ வீண்டே.
- (2) “அவ்வியத் தமெனும் பிரகிருதித் காதியாய்ச்
சுந்தனைத் தெட்டாத் திருவுரு வுடையனுப்
உலகங் காக்கும் உள்ளந் தூர்ப்ப
ஒருவன் பவவுரு வெடுத்தச்
சிரார்ந் திலகித் தெவ்வரைச் செருக்கும்.”

பகவான் நாராயணன் எங்கே ! (எண்ணிப் பார்த்து) ஆ !
அவர்இதோ அத்திபுரிவாயிலே ஆதராகவந்திருக்கிறார். நீரெங்கே?
நீரெங்கே ? அம்மே, ஆசாயகங்கையே ! கொஞ்சம் நீர்வேண்டும் ;
ஆஹா ! நீர்பெருகுசின்றது (ஆசமனம் செய்துவிட்டுக் கண்ணனை
அணுகுகிறான்.) எம்பெருமான் ஓங்கி வந்த !

(சுமஸ்கரிக்கிறான்.)

வாகதே : சுதரிசனா, தடையற்ற பரங்கிரம முடையனாக !
சுதரிச : அருளப்பெற்றேன்.

வாகதே : நன்றி ; நீ கல்வெருணத்தில் வந்தாய்.

சுதரிசா : என்ன என்ன ? பகவான் கட்டிலையிட் டருள
வேண்டும் ! நான்,

[உலகிருத்தம்]

கடல்வ லங்கவோ மலை ரட்டவோ
உடுவு திங்கவோ உலக முழங்கவோ
திடமு டைத்தம் திருவ ருட்டிற்றத்
திடனி லாதெனக் கரிய தில்லையே !

வாகதே : ஏ சுதரிசனா, இப்படி வா ! அடே வீணைச கொண்ட
தூரியோதனா !

[விருத்தம்]

நீலக் கடலோ நெடுமுழையோ
 நெடிய கோள்கள் திரிதருமம்
 கோல வாயு மார்க்கமதோ
 கூடிப் புக்கங் கொளித்திடினும்
 சால வென்னை வலிமைகொடு
 தாக்கப் புகுமீவ் வடலாழி
 கால னாழி யாகவுனக்
 கின்றே காண்பாய் கயவோனே.

சுதரிச : அடே தஷ்டா துரியோதனா! நில் நில், (சற்று ஆலோசித்துக் கண்ணை நோக்கி) எம்பெருமானே சினந்தணிந்தருளுக; இக்மாரியம் இப்பொழுது செய்யத் தக்கதன்றே!

நீபா ரதவமரீல் யாவரையு நீரூக்கிப்
 பூபாரசந் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல்வண்ணை
 கோபாலா யானின்று கொல்வேனே லின்னவனைச்
 சிபால நின்னுடைய திருநோக்கந் திறம்பாதோ!

வாசுதே: சுதரிசனா, கோபத்தால் முறை கவனிக்கப்படவில்லை. நீ நினது இருப்பிடஞ் சேர்க.

சுதரிச : அருளப்பாடு! என்ன என்ன? இடையனா! ஈரடியால் மூவுலகுக் கொண்ட இறைவனல்லனோ இவன்? நீளிர் சரண்புகுமின்; யான்போகின்றேன்....ஓஹோ! பகவானுடைய சிறந்த ஆயுதமாகிய சார்ங்கம் வருகிறதே.

[தரவு]

மெல்லியதன் வடிவத்தால் மெல்லியலார் தமைமானத்
 தொல்லியல்சீர் நாரணனாற் கைப்பிடித்த துவளிடையால்
 புல்லார்தங் குழுவுக்கோர் புதுமறலி யாய்வந்து
 துல்லியபொன் னனிகொண்ட தோற்றமுடைச் சார்ங்கமிது
 கண்ணபிரான் பக்கத்தே கருமுகலைச் சார்ந்துநின்ற
 மின்னற் கொடியென்ன மேவிகனி விளங்குமால்.

ஏ சார்ங்கமே! நாராயணபகவான் கோபந் தணிந்தார்; நீ உனது இருப்பிடஞ்செல். இது திரும்பி விட்டது; நான் போகிறேன்.... ஓஹோ! இதோ கௌமோதகி (கதை) வருகின்றதே!

[தரவு]

பொன்னின் மணிகுயின்று புதுமலர்மா லினைகுடி
 மின்னிட் டவுணர்குழாம் வேரறக்கும் விழைவுடைத்தாய்ப்
 பெருவரையின் தோற்றமொடு கடப்பரிய பெருவலமும்

மருவுமிது முசித்தொடா வானெறியே விரையுமால்.

ஏமெளமோதகி, கண்ணாஞர் சினந்தவிர்த்தார்; நீ.....இதுவுந் திரும்பிவிட்டது. நாம் போவோம்....அடே இதோ பாஞ்சசன்யம் (சங்கு) வந்துவிட்டதே!

[பஃரெடை வெண்பா]

ஊழிக் கடலின் முழங்கு மொருமுழங்காற்
பாழிப் பகையசார் பெண்டிர்கருப் பாற்றமிது
ஆழிமுத் தின்மதிவென் ளாம்பலொடு வெண்குருந்தேய்
கேழுடைத்தா யெம்மான் கிளர்மலர்வாய் வைத்தா தும்
பேறு முடைத்து பெரிது!

ஏ பாஞ்சசன்யமே! விமலஞர் வெகுளி தனிந்தார்; நீ திரும்புவாயாக.....இதுவுந் திரும்பிற்று...ஆஹா! இதோ நந்தக மென்னுமிவ்வான் வந்ததே!

[ஆசிரியப்பா]

வல்லியர் தம்மின் மெல்லிய வியலது
போவு னார்க்குப் பெருஞ்சூ ரளிப்பது
உற்கை போல வொள்ளிய
விற்கை விச விண்வரிடை வருமே.

ஏ நந்தகமே! முகுத்தஞர் முனிவு தவிர்த்தார். நீ திரும்பி நின்றது இருப்பிடஞ் சேர்க.....திரும்பிப் போய்விட்டது. ஆஹா! பகவானுடைய படைக் கலங்கனாகிய இவை எத்துணை சிறத்தவை!

[ஆசிரியப்பா]

- (1) பகவதர் பழிக்கும் அமலொளி பரப்பும்
இஃனுறு நந்தக மெனும்வா ளீதே;
விறன்மிகு மவுணர் விபன்மாப்பு பொடிக்கும்
திறற்கெள மோதகி யெனுங்கதை யிதுவே;
ஊழிக் காலத் தருமொலி யொப்ப
நானொலி யுடையநற் சார்ங்க வில்லிது;
இதுவே, நிலவின் னொளியும் நிலவுபே ரொளியும்
குலவுசிப் பாஞ்ச சன்னியக் கோடே!
- (2) ஏஏ சார்ங்கமே! ஏமெள மோதகி!
பாஞ்சசன் னியமே! பகைவர்க் கழலொந்
தவுணர்க் கடந்த அடல்கற் தமமே!
கண்ண பிரான்றன் கதத்தவிர்த் தனன்றிர்
என்னுறு தும்மிட மேகுதி ரினிதே.

அவர்கள் போயினர்; இனி நானும் போகிறேன்.....ஆ!
இஃதென்ன! காற்றாக் கடிது வீசின்றது; கதிரவன் மிகவுங் காய்கின்றான்; மலைகள் குலங்குகின்றன; கடல்கள் கலங்குகின்றன; மரங்கள் சாய்கின்றன; முகில்கள் சுழலுகின்றன; வாசகி முதலிய சிறந்த பாம்பினங்கள் பதுங்குகின்றன! யாது காரணமோ! (சுற்றிலும் பார்க்கிறான்.) ஆஹா! இதோ முதல்வனின் முதலூர்தியாகிய வைனதேயன் வருகிறான்:

[விருத்தம்]

தேவரும் அசுரர் தாமும் திறம்பட முயன்று பெற்ற
பாவன அமுதந் தன்னைப் பகைவர்மாத் டெளிதற் கொண்டு
தாவறு தாயை மீட்டோன் தாங்குவன் தும்மை யென்ற
வீவிலா வரத்தை விண்டுக் குதவிய விறலோ னம்மா!

ஏ காசிபன் அரும்பெற்றந்தால, கருடா! தேவதேவனை பெருமான் சினந்தணிந்தனன். நீ உனதிருப்பிடஞ் செல்வாயாக..... திரும்பி விட்டான். இனி நான் போகிறேன்.

[விருத்தம்]

- (1) சினந்தனன் பெருமானென்ற செய்தியோர்ந் தொளியு மற்றைக் குணங்களு மிழந்து வாடி யொளிமுடி குலையக் கூடி மனந்தனி லச்சத் தோடும் வானிடை வந்து நின்ற கனந்தரு தேவர் சித்த ரியக்கர்கின் னரர்க ளெல்லாம்.
- (2) அச்சதன் வெகுளி நீத்த அச்செயல் கண்டு தாமும் அச்சந்தீர் மனத்த ராகி யவரவ ரிடஞ்சேர் கின்றார் நச்சராத் தொலை நட்ட மாடிய நாதன் சீர்த்தி இச்சகந் தனிலே முற்றும் ஏவரே இயம்ப வல்லார்!

நான் என திருப்பிடமாகிய அழகிய மேருவின் குகையை நாடிச்செல்கிறேன்.

(போகிறான்.)

வாசுதேவ: நானும் பாண்டவர் பாசறை சேர்வேன்.

(புறப்படுகிறார்.)

(திரைக்குள்)

வேண்டாம்; போக வேண்டாம்.

வாசுதேவ: ஓ! கழமன்னன் குரல் போலிருக்கிறதே!

ஏ அரசே, இதோ நின்றவிட்டேன்.

(திருதராஷ்டிரன் பிரவேசிக்கிறான்.)

திருநீ : பகவான் நாராயணனெங்கே? பாண்டவரைப் பரிந்
தளிக்கும் பார்த்தாமனெங்கே? அந்தணரை ஆதரிக்கும் ஆதியெங்கே?
தேவகி குமாரனும் செம்மல் எங்கே? ஹே!

[ஆசிரியப்பா]

சார்ந்த பாணி! சங்க ராயுத!

தேவ தேவரின் திருவடி. தொழுதேன்

புதல்வன் பிழைபைப் பொறுத்தருள் புரியே!

(விழுகிறான்.)

வாசுதேவ : ஐயோ கண்டம்! பூஜ்யராகிய இவர் இப்படிச்
செய்கிறாரே! எழுந்திரும் எழுந்திரும்.

திருநீ : அருளப்பெற்றேன். எம்பெருமானே! இவ்வாக்கிய
பாத்தியங்களை ஏற்றுக்கொள்விராக!

வாசுதேவ : எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். மேலே
நானுமக்குச் செய்யவேண்டுவது யாது?

திருநீ : பகவான் சார்தராகிய இதுவே போதும்; இதனினும்
வேறு எதை நான் விரும்புவேன்!

வாசுதேவ : ஆயின் சென்றவருக; மறுமுறை பார்ப்போம்.

திருநீ : பகவானுடைய கட்டளைப்படியே!

(செல்கிறான்.)

பரதவாக்கியம்

[ஆசிரியப்பா]

இமையமும் கிரீதமும் இருகுழை யாக

அமையம் மொண்ட ஆர்கலி வரைப்பிதை

இருந்திற லோனம் இராச சிம்மன்

ஒருகுடைச் சிழனித் தோங்குக இனிதே!

(எல்லோரும் போகின்றனர்.)

முற்றிற்று.

உபாத்தியாயர் பகுதி

மாணவர்களின் சுகாதாரம்

என். ஆர். சேஷாச்சாரி

ஆரோக்கியம் என்றால் என்ன? தேகத்தின் ஒவ்வோர் அவயவமும், அதாவது தலை, கண், காது, மூக்கு, வாய், நாக்ஞு, பல், மார்பு, வயிறு, கை, கால் முதலியன வெல்லாம் அதனதன் வேலையை ஒழுங்காய்ச் செய்வதேயாம். அப்படி அவைகள் செய்யும் பொழுது மனிதன் நல்ல தேகாரோக்கியமுடையவனாய், சுகசரீரியாய், அரோக திடகாத்திரனாய் இருக்கிறான். இந்த அங்கங்களின் கிரமமான வேலைகளில் ஒரு சிறு தவறுதல் ஏற்பட்டாலும் அவனுடைய சுகம் கெடுகிறது. எந்த அங்கத்திற்குப் பழுது ஏற்பட்டாலும் சரி, அது மற்றெல்லா அங்கங்களையும் பாதிக்கிறது.

இவ்வளவு தூரம் வரவொட்டாமல் தேகத்தைப் பாதுகாப்பது எப்படி? “தொட்டிற் பழக்கம் சடுகாடு மட்டும்” என்பது போல நல்லதோ, கெட்டதோ எதுவாயினும் சிறுவயதிலிருந்தே ஏற்படவேண்டும். ஆகவே பெற்றோர்களும், உபாத்தியாயர்களும் சேர்ந்து சிறுவர் சிறுமிகளுக்கு நல்ல பழக்க வழக்கங்களைத் தினமும் கொஞ்சமாக ஊட்ட வேண்டும். திடீரென்று ஒரு நாளைக்கு வாவென்றால் வராது.

பிள்ளைகள் இளமையிற் கற்கவேண்டிய அநேக விஷயங்களில் சுகாதார நியதிகளும் முக்கியமானவைகளாம். அவர்களுடைய வீடுகளில் பெற்றோர்கள் கவனிக்கவேண்டிய தினசரிக் கடமைகளைச் சற்றுக் கவனிப்போம்.

1. குழந்தைகளை விடியற் காலத்தில் குறைந்த பசும் 6 மணிக்காவது படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கப் பழக்கவேண்டும்.

2. உடனே மலஜல விஸர்ஜனஞ் செய்யத் தூண்ட வேண்டும். தினமும் முயன்றால் நாளடைவில் குறித்தநேரத்தில் மலஜல விஸர்ஜனஞ் செய்யும் பழக்கம் சுலபமாய் ஏற்பட்டுவிடும். இயற்கையும் அதற்குக் கட்டுப்பட்டுவிடும்.

பிறகு கைகால் சுத்தஞ் செய்வதை ஜனங்கள் குளிப்பதற்கென்றும், குடிப்பதற்கென்றும் ஏற்பட்டுள்ள நீர் நிலைகளில் செய்யக்

கூடாதென்று கண்டிப்பாய்த் திட்டஞ் செய்பவென்றும். அதற்கென்றே ஏற்பட்ட குட்டைகள் இருந்தால் சரிதான். இல்லையெல் தனியான பாத்திரங்களை உபயோகிக்கச் சொல்ல வேண்டும். பெரியோர்கள் இவ்விதம் தவறாமல் செய்தால் சிறுவர்களும் அதைப் போலவே செய்வார்களென்பதற்குத் தடையேயில்லை.

இவ்விஷயங்களில் ஒழுங்கு தவறினால் ஒருவருடைய வியாதி மற்றொருவருக்குத் தொற்றிச் கொண்டு பல குடும்பங்களைப் பாழாக்கும். கொக்கிப் புழுபோய், சித்பேதி, காலரா முதலிய ரோய்கள் இவ்விதமாய்ப் பரவுவதாக வைத்திய நிபுணர்கள் கூறுகிறார்கள்.

3. பிறகு பஸ்துலக்குவது:—இதில் தற்கால நாகரிகப்படி பற்பொடி, பற்பிசின்கள், பிரஷ் முதலிய நூற்றுக்கணக்கான வஸ்துக்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றும் சிறியது அல்லது பெரிய வியாதிகளுக்குக் காரணமாக முடிவிறதே யொழிய நன்மையைத் தாக்காளோம். ஆகவே, “ஆலும் வேலும் பல்லுக் குறுதி” என்பதற்கேற்ப ஆலம் விழுது அல்லது வேலங்குச்சியை அன்றாடம் ஒடித்து விதானமாய்த் துலக்குவது நல்லது. நிரந்தரமாய் இக்குச்சிகள் அகப்படுவது சிரமமாகையால் அவைகளுக்குப் பதிலாக அடுப்புக் கரியையும், உப்பையும் சேர்த்து இரண்டல்லது மூன்று நாட்களும் கொருதரம் பொடிசெய்து ஒரு டப்பியில் வைத்துக் கொண்டு உபயோகித்து வரலாம். இந்தக் கரியும் உப்பும் ஏழைகளுக்கும் வெகு சுலபமாய்த் கிடைக்கக்கூடியவைகளாம். எக் காரணத்தைக்கொண்டும் செங்கற் பொடி, சாம்பல், மணல் முதலானவைகளைக் கொண்டு பஸ் துலக்கக்கூடாது. அப்படி உபயோகித்தால் பற்களின் உறுதிக்கு ஆவச்யகமான எயிறுகளில் காயம் உண்டாகி, இரத்தம் பீறிட்டுக்கொண்டு வடிந்த பற்களை வெகு சீக்கிரத்தில் ஒன்றுக்கும் உதவாமல் கெடுத்து விடும்.

சிறுவர்கள் சாதாரணமாய் முன்பற்களை மாத்திரம் தேய்த்து விட்டு விடுவது ஸகஜம். ஆகையால் கீழ்வாய்ப்பல், மேல்வாய்ப்பல், கடைவாய்ப்பற்களை நன்றாய்த் தேய்க்கும்படி அவர்களுக்கு ஆரம்பத்தில் செய்து காட்ட வேண்டும். பற்களைக் குறுக்கு வாட்டத்தில் தேய்க்கக்கூடாது; அப்படிச் செய்வதால் பற்களுக்கு இடையே யுள்ள எயிறுகளுக்கு ஊனம் ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு பல்லையும் மேலும் கீழுமாகத் தேய்க்கவேண்டும். மனிதனுடைய வாழ்நாட்களுக்கே ஆதாரமான பல அவயவங்கள் வயிற்றுக்குள் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட வயிற்றுக்கு வழி வாயல்லவா? அந்த

வாய்க்குள் இருக்கும் நாக்கும் பற்களும் வெகு சுத்தமாய் இருக்க வேண்டு மென்பதைச் சொல்ல வேண்டுமா?

5. பள்ளிக்கூடத்திற்கு வேண்டிய பாடங்களைத் தயார் செய்யச் சொல்லவேண்டும்.

6. உடனே குளிக்கச் சொல்லுங்கள். வீணாய்த் தண்ணீரை மேலே கொட்டிக்கொண்டால் போதாது; அழுக்குப்போகத் தேய்த்துக் குளிக்கவேண்டும். ஸோப் வேண்டுமென்பது அவசியமேயில்லை; சிகைக்காய்ப் பொடி அல்லது இலுப்பைப் பிண்ணுக்குப் பொடி போதுமானது. விலையும் அதிகமில்லை. அதுவுமில்லையேல் ஒரு சிறு துணியை நனைத்து அழுக்கைத் தேய்த்தால் அழுக்கெல்லாம் நீங்கும்; தேகத்திலும் சுறுசுறுப்பு உண்டாகும்.

7. குளிப்பதற்கு முன் சிறுவர்களின் தலைமயிரைச் செவ்வனே வாரிப் பின்னால் போடுவது தாய்மார்களின் முக்கிய கடமையாகும். குடும்பில்லாது 'கிராப்' தலையரின் ஒழுங்காய் மயிரைச் சீவி விடவேண்டும். இதில் தவறினால் தலையில் வேர்வை நாற்றத்தாலும், அழுக்காலும் பேன் பிடித்துப் பலவிதமான ஜூரங்கள் மண்டைச் சிரங்குகள் முதலியவை உண்டாவதோடு பிறருக்கும் தொத்திக் கொள்ளும்.

8. "கூழானாலும் குளித்துக்குடி, கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டு" என்னும் மூதாட்டியின் முதுமொழியைச் சிறுவர்களுக்கு நினைவூட்டிவோம். சவுக்கங்கனையோ, பாவாடைகளையோ சிறுவர்களையே தோய்க்கும்படி பழக்குவது உத்தமம். அது கைகளுக்கும், மார்புக்கும் பலத்தை யுண்டாக்கும்; அதோடு நல்ல வழக்கத்தை யும் ஸ்தாபிக்கிறது. எதற்கெடுத்தாலும் வேலைக்காரனையும் வேலைக் காரியையுமே எதிர்ப்பார்ப்பது வீண் அகம்பாவ சுபாவத்தையும், ஆடம்பர வாழ்க்கையையுமே அடி நாளிலிருந்து வேருன்றச் செய்கிறது. ஆகவே, "நமது வஸ்திரங்களை நாம் துவைத்து, உலர்த்தி, மடித்து வைக்கவேண்டும். தன்கையே தனக்கு உதவி" என்ற நியாயங்களை உணரும்படி குழந்தைகளை வளர்க்கவேண்டும். இவ்விதம் தங்கள் வஸ்திரங்களைத் தாங்களே கசக்கிக் கொள்ளுவதால் வஸ்திரங்களும் அழுக்குப்போய் முரமுரப்பாயிருக்கும்; மனதுக்கும் ரம்மியமாயிருக்கும். காலைில் துவைக்க நேரமிராதாகையால் மாலைில் பள்ளியிலிருந்து வந்ததும் துவைக்கலாம்.

மழைகாலத்தில் இளஞ்சூடான வெந்நீரையும் கோடை காலத்தில் குளிர்ந்த நீரையும் உபயோகிப்பது நல்லது.

சத்தமாய்க் குளித்த பின்பு அவரவர்களின் குலாசாரப்படி நெற்றியில் ஏதேனும் இட்டுக்கொண்டு சற்று நேரம் கடவுளைத் தியானித்து விட்டு, கிடைத்த ஆகாரம் அற்பமாயினும், மன அமைதியுடன் சாப்பிட்டுத் திருப்தியடையும் வழக்கத்தை உண்டாக்கவேண்டும்.

10. பிறகு பள்ளிக்கூடத்திற்கு வேண்டிய பலகை, பலப்பம், புஸ்தகம், பென்ஸில், ரப்பர் முதலிய உபகரணங்களை எடுத்துக் கொண்டு குறிப்பிட்ட நேரம் தவறாமல் பாடசாலைக்கு போவதில் ஊக்க முண்டாக்கவேண்டும்.

11. பள்ளியில் உபாத்தியாயர்களின் முக்கியமான வேலைகளைச் சற்று ஆராய்வோம்:—

நேற்றவராத மாணுக்கன் இன்று வந்திருக்கிறானா வென்று கவனிக்கவேண்டும். வந்திருந்தால் என்ன காரணத்தால் வரவில்லை? இவனும்கே தேக அசௌக்கியமா? வீட்டில் யாருக்காவது செளக்கியம் குறைவா? அல்லது வேறேதாவது விசேஷசம்பவமா? என்பதை விசாரித்து அறியவேண்டும். தொற்று நோய் சம்பந்தமாயிருந்தால் அது நன்றாய்க் குணமடைந்து விட்டதாவென்பதைக் குறித்துத் தீர்மானஞ் செய்து கொண்டு சந்தேகமாயிருந்தால் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட வேண்டும்; அல்லது தூரத்தில் தனியாய் உட்கார வைத்தல் நல்லது.

(12) எல்லாப் பிள்ளைகளுடைய கை கால் நகங்களும் அழுக்கில்லா திருக்கின்றனவா வென்று பார்த்து அழுக்காயிருப்பின் அதனால் ஏற்படும் ஆபத்துக்களை எடுத்துப் போதிக்க வேண்டும். நகத்தின் இடுக்குகளில் உள்ள ஆபாசமெல்லாம் கையினால் ஆகாரத்தை உண்ணும்போது வயிற்றுக்குள் சென்று பயங்கரமான பிணிகளை உண்டாக்குகின்றன வென்பதைக் குறித்து விவரமாய்ச் சொல்ல வேண்டும்.

(13) பிறகு கண்கள் பினை இல்லாமல் சத்தமாயிருக்கின்றனவா? பற்கள் ஊத்தையில்லா திருக்கின்றனவா? என்பவைகளைக் கவனித்து அசத்தமாயிருப்பின் உடனே வெளியே அனுப்பிச் சத்தஞ் செய்துமொள்ளச் சொல்லிப் பிறகு சரியாய்ச் செய்திருக்கிறார்களா வென்று கவனித்தல் அவசியம். இவ்விதம் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பள்ளிக்கூடத்திலேயே செய்யச் சொன்னால் மறுபடியும் அசத்தமான நிலையில் வரவே மாட்டார்கள். நாளடைவில் கண், பல், கை, கால்களைச் சத்தமாய் வைத்திருத்தல் மிகவும் அவசியம் என்ற குணம் படிந்துவிடும்.

(14) சளி, தும்மல், ஜூரம், சொறி, சிரங்கு, படை, கால் விரல்களின் இடையே சேற்றுப்புண், கண்ணோய், காதில் சீழ்வடிதல், கங்குவான் இருமல் போன்ற சோயுள்ள பிள்ளைகளைத் தனியே பிரித்து உட்காரவைத்து, அப்படிச் செய்ததற்கு ஏற்பட்ட காரணத்தை வகுப்பில் சொல்லவேண்டும். அவை கொடுமானதொத்து வியாதிகள்; வெகு சீக்கிரத்தில் பரவக் கூடியவை.

(15) ஏதோ அசௌகரியத்தால் ஒருபையன் அசுசியாய்ப் பள்ளிக்குவந்து விட்டால் உடனே அவனிடம் ஒரு ஸோப்புக் கட்டியைக் கொடுத்து கை, கால், முகத்தை மட்டுமாவது சுத்தமாய்க் கழுவிக்கொள்ளச் செய்யவேண்டும்.

(16) பென்ஸிலைக் கடிப்பது, பலப்பத்தைக் கடிப்பது, பலகை (Slate)ச் சட்டத்தைக் கடிப்பது, நகத்தைக் கடிப்பது, விரலைச் சப்புவது, இவையெல்லாம் மிகக் கொடிய தூர்ப் பழக்கங்களாகையால் உபாத்தியாயர்கள் மாணவர்களை அவ்வப்பொழுதே கண்டிக்கவேண்டும். விரலைச் சப்புவதென்பது குழந்தையின் பலஹீனத்தையும், பிடிவாதகுணத்தையும் காட்டுகிற தென்று வைத்தியர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதோடு அக்குழந்தைகள் மந்தபுத்தியையுடையவர்களாயிருக்கின்றனர். ஆகவே அப்பழக்கத்தை உபாத்தியாயர்களும் பெற்றோர்களும் சேர்ந்து தடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

(17) காகிதத்துண்டு, சாதாரணக் குண்டிசை (Pin), மடிப்புக் குண்டிசை (Safety pin), சிறு சிறு கண்ணாடிமணி, பீங்கான் மணி, விதைகள், துரும்புகள் முதலியவைகளை வாயில் போட்டு மெல்லுவது மிகவும்கெட்ட வழக்கமென்று சொல்லவேண்டிய தில்லை. சில குழந்தைகள் குன்றிமணி அல்லது மஞ்சாடி, கண்ணாடிமணி, பீங்கான் மணிகளை விளையாட்டாய் மூக்கில் ஏற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள். நிமிஷக் கணக்கில் மூக்கு வீங்கிப்போய் டாக்டரிடம் சென்று அவைகளை வெளியே எடுப்பதற்குள் அல்லோலகல்லோலமாய் விடுவதைச் சில உபாத்தியாயர்களும், பெற்றோர்களும் அனுபவித்திருக்கலாம். ஆகவே மணிகள், விதைகள், சுத்திரிக்கோல் போன்றவைகளை உபயோகிக்கும்போது உபாத்தியாயர் வெகு ஜாக்கிரதையாய்ப் பிள்ளைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.

இன்னும் சில சிறுவர்கள் விரல்களின்கீழ்க்கும் மோதிரம், மடிப்பு ஊசி (Safety Pin), தம்படி (One pie coin), வெள்ளி அரைக்கால் ரூபாய் போன்ற சிறுவஸ்துக்களை விளையாட்டுத் தனமாய் வாயில் போட்டுக்கொண்டு விழுங்கி விடுகிறார்கள். சில தொண்டையில் சிக்கிக்கொள்ளுகின்றன. சில குடலுக்குள் போய் விடுகின்றன. இதன் பலன் பிராணஹானியே தவிரத் தப்பிப் பிழைப்ப தென்பது மிகவும் அரிது.

(18) சிறுவர்களின் சிறுதினங்களைக் குறித்துச் சில கவனிப்போம்: வேர்க்கடலை, சுண்டல், முறங்கு, வடை, பட்டாணி, பொரி, பிஸ்கோத், பெப்பர்மின்ட், வெல்லம், சாவற்பழம், கொருக்காப் புளிச்சாய், தேன்பூச்சிக்காய், இலந்தைப் பழம், மிட்டாய் தினுசுகள் என்பவைகளை ஜோப்பியில் அல்லது காலிலோப்புப் பெட்டிகளில் வைத்துக் கொண்டு மாடு அசை போடுவதுபோல் எப்போதும் ஏதாவதொன்றை மென்று கொண்டே யிருப்பதை நாம் சர்வ சதாரணமாய்க் காணலாம். அதோடுமாத்திரமா? சிறப்புட்டிகளில் தண்ணீரை ஊற்றிப் பல நிறப்பட்ட பெப்பர் மினடுகளை அதில் ஊறப்போட்டுச் சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் வேடிக்கையாய்க் குடிக்கிறார்கள். மைகளையும், புஸ்தகங்களையும் பலப்பம், பேனா, பென் வில்களையும் பிசுக்காக்கிக் கொள்ளுவது மன்றி உடைகளையும் அழுத்தாக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஈக்களும் எறும்புகளும் மொய்க்க ஆரம்பிக்கின்றன.

மேற்சொன்ன தின்பண்டங்களை விற்பவர்கள் அசுசியான தேகத்துடன் அருவருக்கத் தக்க இடங்களிலெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு விற்கிறார்கள். ஈ, எறம்பு, கொசுக்கள் அப் பண்டங்க ளின்மீது வெகு உல்லாஸமாய்க் காலங் கழிக்கின்றன. பலப்பல விஷம் கிருமிகளால் அவ்வஸ்துக்களை அசுத்தப் படுத்துகின்றன. அவைகளை வாங்கி அவாவுடனருந்தும் அருமைப் பால்களுக்கு ஆஜரணம், வயிற்றுவலி, வார்தி, நாக்குப்பூச்சி, கிரைப்பூச்சி, முத லிய குடல் சம்பந்தமான கோனாறுகள் ஏற்படுகின்றன. ஜூரம், தலைவலி, தலைச்சுற்றல் போன்ற கோய்களும் உண்டாகின்றன.

பற்பல காரணங்களால் பிள்ளைகட்குக் கிடைக்கும் பணத்தை ஒரு தம்படி முதல் இரண்டல்லது மூன்றாறாவயினும் அல்லது ரூபாயேயாயினும் உண்டிப்பெட்டி யொன்றில் போட்டுச் சேர்த்து வைத்தால் நாளடைவில் ஒன்றல்லது இரண்டு ரூபாயாகச் சேர்ந் திருக்குமென்றும், அதற்கு நல்ல சொக்காயோ, துணியோ, புஸ்த கமோ, திருவிழா காலங்களில் நல்ல பொம்மைகளோ வாங்கலா மென்றும் மானாவர்களுக்குப் போதிக்க வேண்டும். நல்ல பழங் களை வாங்கிச் சாப்பிடலாம் என்று இதமாய்ச்சொல்ல வேண்டும். இம்முறைகளால் அசுத்தப்பண்டங்களை அருந்துதலைத் தவிர்ப்பதோடு பெருகடக் காசைச் சண்டப்படியெல்லாம் செலவழிக்காமல் சேர்த்து வைக்கும் சிம்சனமுறைகளையும் இளஞ்சிறுவர்க்கு நாம் கற்பித் தீரோம். இச் சிம்சனமுறை நாளடைவில் விருத்தியாகிச் சுயமாய்ச் சம்பாதிக்கும் காலத்தில் ஒரு பெரிய நற்குணமாக மாறுகிறது.

(தொடரும்)

குழந்தைகள் கதை

அரசனிடம் பரிசுபெற்ற மூடன்

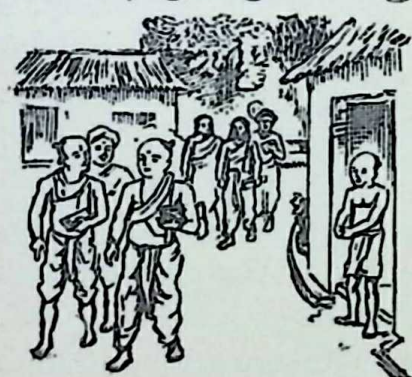
பி. எஸ். நாராயணசாமி

ஓர் ஊரில் கங்காதரன் என்றொரு சிறுவன் இருந்தான். அவன் சிறு வயதிலேயே தன் தகப்பனை

இழந்தான். அவன் தாய் கூலி வேலை செய்து அவனைக் காப்பாற்றி வந்தாள். அவனுக்கு ஒரு தொழிலும் செய்யத் தெரியாது; அதோடு படிப்பு வாசனையும் கிடையாது.

அவ்வூர் அரசன் நவராத்திரிப் பண்டிகையை விசேஷமாகக் கொண்டாடுவது வழக்கம். அந்தக் காலத்தில் பாவலர் பலர் அரசனிடம் தங்கள் வித்வத் தன்மையைக் காண்பித்துப் பரிசு பெற்றுப் போவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் தாங்கள் பாடினவைகளைப் பற்றியும் தாங்கள் பெற்ற பரிசுகளைப் பற்றியும் ஒருவரோடொருவர் பலவாறாகப் பேசிக் கொண்டு போவதைக் கங்காதரன் அநேக தடவைகளில் கவனித்திருக்கிறான். ஆகையால் தானும் அவ்விதம்

பாடிப் பரிசுபெறவேண்டுமென்ற அவா அவனுக்கு உண்டாயிற்று. அப்படிப் பாடுவதற்கு என்ன யோக்கியதை வேண்டுமென்று கொஞ்சமேனும் தெரியாததனால் தன்னால் இந்தக் காரியம்

முடியுமென்றே கங்காதரன் தம்பினான். ஒரு நாள் காலை இதற்கு வேண்டிய விஷயங்களை யாரிடம் கற்றுக் கொள்ளலாம் என்று தெருவின் வழியே போகலானான்.

ஒரிடத்தில் ஒரு கூலிக்காரன் பூமியில் ஒரு பள்ளம் தோண்டிக் கொண்டிருந்தான். அவ் வேலைக்காரன் சுறுசுறுப்பின்றி வேலை செய்வதைக் கண்ட எஜமானன், “என்னடா, எலி வளை தோண்டிகிருப்போல் தோண்டிகிருயே” என்றான். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சிறுவன் இது தன் பாட்டிற்கு முதலாக இருக்கட்டு மென்று நினைத்து, “எலிவளை தோண்டுமாப் போலே போலே” என்று மனப்பாடம் செய்து கொண்டே வழி நடந்தான்.

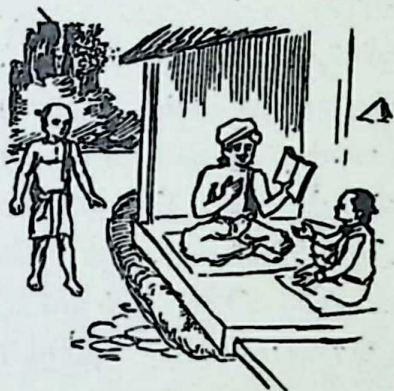
மற்றோரிடத்தில் ஒருவன் தம்பிக்கு ஒரு வேலை யிட்டான். அதைச் செய்ய மனமில்லாமல் அப்பையன் மரம்போல் அசைவற்று நின்று கொண்டிருந்தான். அதைக் கண்ட தமையன் சினந்து

“என்னடா நெட்டைப் பனைமரம் நிற்பது போல் நிற்கிருயே” என்றான். இதைக் கேட்ட கங்காதரன் இதையும் தன் பாட்டில் சேர்த்து “எலி வளை தோண்டுமாப் போலே போலே; நெட்டைப்பனைமரம் நிற்குமாப்

போலே போலே” என்று பலமுறை சொல்லிக் கொண்டே மேலும் நடக்கலானான்.

வேரோரிடத்தில் ஒருவன் தன் பிள்ளை படித்த விஷயங்களில் பரிசுதிக்க அவனைக் கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அதற்கு விடையளிக்கத் தெரியாமல் விழித்துக் கொண்டிருந்த அப்பிள்ளையைப் பார்த்து, “ஏனடா ஆந்தை விழிப்பது போல் விழிக்கிறாய்” என்று அம்மனிதன் சொன்னான். இவ்வார்த்தைகள் நமது கங்காதரன் காதில் விழவே இதையும் தன் பாட்டில் சேர்த்து, “எலி வளை தோண்டுமாப் போலே போலே, நெட்டைப் பனை மரம் நீந்துமாப் போலே போலே; ஆந்தை விழிக்குமாப் போலே போலே” என்று பாடத் தொடங்கினான்.

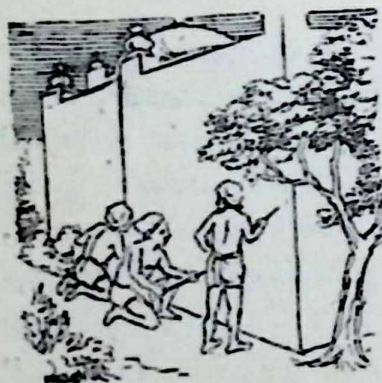
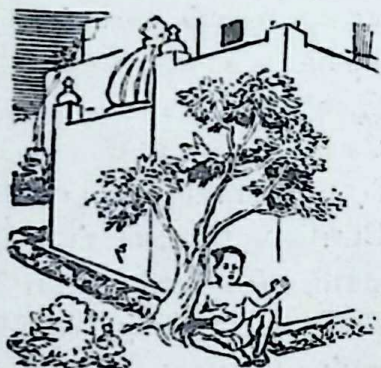
பின்னும் சற்றுத் தூரம் சென்றதும் தெருவில் கோலி விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகள், பிரம்பேந்திய கையுடன் அங்கு வந்த தங்கள் உபாத்தியாயரைக் கண்டதும் மூலைக் கொருவராய் ஓடத் தொடங்கினார்கள். அதைக் கண்ணுற்ற ஒருவன்,

“ஆளைக்கண்ட நரி வாலேத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுவது போல ஓடிவிட்டார்களே” என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட சிறுவன் இதையும் சேர்த்து, “எலி வளை தோண்டுமாப் போலே போலே; நெட்

டைப் பனைமரம் திற்முமாப் போலே போலே, ஆந்தை விழிக்குமாப் போலே போலே, ஆனைக் கண்ட நரி வாலைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுமாப் போலே போலே” என்று பன்முறை சொல்லி மனப்பாடம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

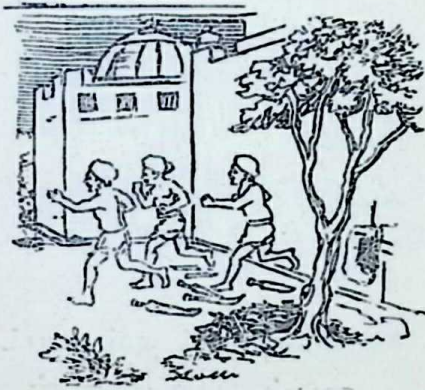
ஒரு நாள் அரசனுடைய அரண்மனையின் ஓர் புறத்தில் படுத்து நித்திரை செய்து கொண்டிருந்த கங்காதரன் தடுதிசியில் விழித்துக் கொண்டான். பிறகு தூக்கம் வராமையால் தன்னுடைய பாட்டைப் பாடம் செய்ய ஆரம்பித்தான். தற்செயலாய்ச் சில கள்ளர்கள் அரண்மனையில் திருட

நினைத்து சுவரில் கன்னம் வைக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதுசமயம் கங்காதரன், “எலி வளைதோண்டு மாப் போலே போலே” என்றான். இதைக் கேட்ட திருடர்கள் தங்கள் வேலையைச் சுற்று நிறுத்திவிட்டு அசைவற்று நின்று சத்தத்தைக் கவரிக்கலாயினர். பிறகு “நெட்டைப் பனை மரம் திற்முமாப் போலே போலே” என்ற இரண்டாவது அடி தொடர்ந்தது. திருடர்கள் இந்தச் சத்தம் எங்கிருந்து வருகிறதென்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்

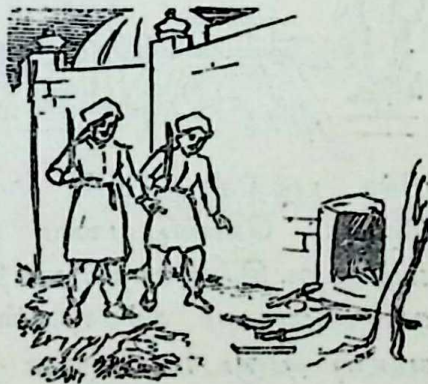
தத்தைக் கவரிக்கலாயினர். பிறகு “நெட்டைப் பனை மரம் திற்முமாப் போலே போலே” என்ற இரண்டாவது அடி தொடர்ந்தது. திருடர்கள் இந்தச் சத்தம் எங்கிருந்து வருகிறதென்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்

தார்கள். சற்று நேரத்திற்
கெல்லாம், “ஆந்தை
விழிக்குமாப் போலே
போலே” என்ற வார்த்
தைகளைக் கேட்ட
உடனே தங்களை யாரோ
ஒருவன் பார்த்துவிட்ட
தாகப் பிரமித்துத் தங்க
ளுடைய ஆயுதங்களுடன்
பிறகு, “ஆனைச்சுண்ட நரி

ஓட ஆரம்பித்தார்கள்.
வாலைத் தாக்கிக்கொண்டு
ஓடுமாப் போலே
போலே” என்ற வார்த்
தைகளும் அக்கள்வர்
காதில் விழ, தங்களை
யாரோ தொடர்ந்து
வருகிறார்கள் என் னு
நினைத்துத் தங் க ள்
ஆயுதங்களைக் கூட
நழுவவிட்டு ஓடிவிட்
டார்கள்.

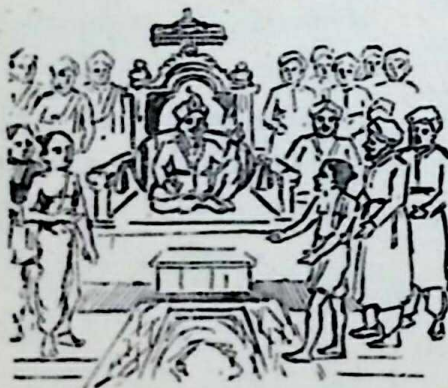
மறுநாட் காலை யில் அரண்மனைச் சேவகர்
கள் அரண்மனையைச் சுற்றி வரும்போது சுவரில்
கன்னம் வைத்திருப்பதைக் கண்டார்கள். பிறகு
தேடிப் பார்க்கையில்
திருடர்களுடைய ஆயு
தங்களையும் கண்டெடுத்தார்கள். இனி, திருட
னைக் கண்டு பிடிக்காவிட்
டால் அரசன் கோபிப்
பானென்று சுற்றிப்
பார்த்து வருகையில்
சோம்பேறிபோல் படுத்

துப் புரண்டு கொண்
டிருந்த கங்காதரனைப்
பிடித்துக் கொண்டார்கள்.
மந்திரி முதலானோருடன்
கொலுமண்டபத்தில் வீற்
றிருந்த அரசன் சமூகத்
தில் கங்காதரனைச் சேவ
கர்கள் கொண்டு நிறுத்தி

ார்கள். கங்காதரன்,
தன்னை ஒரு குற்றவாளி
யாக அரசன் முன்
கொண்டு வந்திருக்கி
றார்கள் என்பதை
உணரவும் திறமையில்
லாதவனாய் அரசனைக்
காணப் பெற்றதே
பெரும் பாக்கியமென்று

நினைத்துத் தன் பாட்
டைப் பாடினான்.
இதைக் கவனித்த மந்
திரி அவனுடைய
தோற்றத்தினாலும்
பேதையமைத் தனத்தி
னாலும் அவன் நிரப
ராதி என்று ஐயமற
உணர்ந்தான். மந்திரி

மிக்க புத்திசாதுய்யம் வாய்ந்தவனானதால் நடந்
திருக்க வேண்டியவை இன்ன இன்னவைதான்
என்று ஊகித்துணர்ந்து, திருடர்கள் வந்து கன்னம்
வைத்ததையும் கங்காதரன் பாடியதையும் அதனால்
எப்படி திருடர் பயந்து ஒடிப்போயிருக்க வேண்டு

மென்பதையும் நேரிற்
கண்டவன்போல் விவரித்
துச் சொன்னான்; அரசன்
அளவற்ற ஆனந்த
மடைந்து கங்காதரனுக்கு
ஏராளமான பொருள்
கொடுத்தனுப்பினான்.

குருவிப் பாட்டு

இக் குளம் வற்றினால் எங்கே இரை பெடுப்
பாய்?

மாரிமழை பெய்யாதோ

மலை வெள்ளம் வாராதோ

ஏறுமீ னேருதோ

எங்கள் பஞ்சம் தீராதோ.

[தே. வி.]

பூதூல் வேலை

வி. விசாலாகுடி அம்மாள்

பூதூலினால் பல தினுக சாமான்களைப் பின்னலாம். இவை களை இரண்டு ஊசிகளினாலும், நாலு அல்லது ஐந்து ஊசிகளினாலும் பின்னலாம். பூதூல் வேலை பார்ப்பதற்கு அழகாக இருப்பதுடன், பின்னுவதற்கும் சுலபமானது. மேலும், தூல்பிடித்துத் தைக்கும் வேலை, பாசி மணியேலை இவைகளில் ஏற்படுவது போல் பூதூல் வேலையில் கண்ணுக்குச் சிரமம் ஏற்படுவதே கிடையாது. பின்னுவது எளிதாதலால் சீக்கிரத்தில் ஆரம்பித்த வேலையை முடித்தும் விடலாம். பூதூல் பின்னும் பொழுது ஒரு விஷயம் மட்டும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். ஒர் இடத்தில் கெட்டியாக இழுத்தும், மற்றோர் இடத்தில் தொங்கலாகவும் பின்னியிடக் கூடாது; நைநிதானம் பின்னும் பொழுது எப்பொழுதும் ஒரே சீராக இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பின்னி முடிந்ததும் பொருள் பார்வைக்கு வேடிக்கையாக ஒரு பக்கமாக வச்சுரித்துக் கொண்டிருக்கும். இந்த நிதானம் நைப் பழக்கத்தினால் உண்டாகும். பிறகு, சிரமமே இல்லாமல் பேசிக் கொண்டும், நடந்து கொண்டும், சாய்ந்து படுத்துக் கொண்டும் பொழுது போக்காகப் பூதூல் பின்னலாம்.

வர்ண முடிச்சுக்கள் உடைய பின்னல், இந்தத் தினுகில் சுதாரம் பின்னிச் செறிய குழந்தைகளுக்குப் போர்த்த உபயோகிக்கலாம்; அழகாக இருக்கும். இதற்கு 'டி. எம். வி. நாடிங் காடன்' முப்பதாவது நம்பர், 'எம்ரு' என்ற வர்ணத்திலும், 'டி. எம். வி. ஸ்பெஷல் ஸ்டிரான்டட் காடன்' இருபத்து ஐந்தாவது நம்பர், டர்க்கி கெப்பில் 321 தேவை. ((D. M. C. Knotting Cotton No. 30, in ieru, D. M. C. and Special stranded cotton

No. 25, in Turkey red 321) இதைச் சாதாரணப் பின்னலாகவும் ஊசியை மாற்றிப்பின்னும் 'பரீனீ' என்ற பின்னலிலும் பின்ன வேண்டும். தேவையான அளவுக்கு நாவினால் வகுக்கக் கூடிய எண் உள்ள பின்னல்களை முதலில் ஒரு ஊசியில் பின்னிக் கொள்ள வேண்டியது. பிறகு, ஒன்று, மூன்று, ஐந்து ஏழாவது வரிகளை 'எக்ரு' நூலினால், ஒரு பின்னல், ஒரு 'பரீ' ஒரு பின்னல், ஒரு 'பரீலாக'ப் பின்ன வேண்டியது. இரண்டாவது வரி:- 'எக்ரு' நூலினால் ஒரு பரீ. வர்ண நூலினால் ஒரு பின்னல்—எக்ரு நூலினால் ஒரு பின்னல், ஒரு 'பரீ'

நாலாவது, எட்டாவது வரிகள்:- 'எக்ரு' நூலினால் ஒரு 'பரீ' ஒரு பின்னல், ஒரு பரீ—வர்ண நூலினால் ஒரு பின்னல். முதல் வரியில் இருந்து மறுபடியும் இப்படியே பின்னவேண்டியது.

க்ரோஷே வேலை

பூநூலினால் ஒற்றை ஊசியை வைத்துக் கொண்டும் பின்னலாம். இதில் நூலின் பருமனுக்குத் தக்கபடி ஊசியை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். பிறந்த குழந்தைகளுக்கு 'க்ரோஷே' வேலையில் சுலபமாக மேல்ஜோடு பின்னி விடலாம். முதலில் வேண்டிய சுற்றளவுக்குச் சங்கிலியை நீளமாகப் பின்னிக் கொள்ள வேண்டும். சங்கிலிகளின் எண் முன்னால் வகுக்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். இந்தப் பாகம்தான் மேல்ஜோடின் மேல் பாகம். முழங்காலுக்குச் சுற்றுக் கீழிருந்து கணுக்கால் வரையில் வரும்படி அகலத்தைப் பின்ன வேண்டியது. இதை இரண்டு சங்கிலிப் பின்னல், மூன்று சங்கிலிப் பின்னலில் இஷ்டமானபடி பின்னலாம். வேண்டிய நீளம் பின்னி ஆனதும், தையல்களை எண்ணி, இரண்டு ஓங்கங்களும் முடிந்துவிட்டு, நடுவில் மட்டும் மூன்றில் ஒரு பங்குப் பின்னல்களை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இது பாதத்தின் மேல் பாகம். இதை மட்டும் வேண்டிய நீளத்துக்குப் பின்ன வேண்டும். பிறகு முதலில் முடித்த இடத்தில் இருந்து துவக்கி, பாதம் ஆரம்பித்த இடம் வரையில் வந்து, அங்கிருந்து பாதத்தின் பக்கத்தைச் சேர்த்துப் பின்னி, மேல் பாகத்தைச் சேர்த்துப் பின்னி, மற்றொரு பக்கத்தையும் பின்னி, அடுத்த பக்கத்தில் உள்ள முடித்த தையல்களையும் சேர்த்துப் பின்ன வேண்டும். பாதங்களின் பக்கங்களில் தையல்கள் சீராக இராததினால், ஒட்டை தெரியாமல் இருக்கும்படி பின்னலை ஜாக்கிரதையாகப் பின்ன வேண்டும். இவ்விதம் இரண்டு மூன்று வரிகள் பின்னின பிறகு, இரண்டு ஓங்கங்களும் தையல்களைக் குறைத்துப் பின்ன வேண்டியது. இது குதிகால் பாக

மானதால், இவ்விதம் தையலைக் குறைப்பதால் குதிகால் வாட்டமாக இருக்கும். குதிகால் மூடப்பின்னிப் பிறகு தையல்களை முடித்துவிட வேண்டும். பிறகு மேல் ஜோடை உள் புறமாகத் திருப்பி, ஒரு பருமனான ஊசியில் பூதூலைக் கோத்துக் கொண்டு, மேலிருந்து ஆரம்பித்து கிராஸ்கை மூலம் பாகம் வரையில் இரண்டு பக்கத்தையும் சேர்த்துத் தைத்துவிட வேண்டும். தைக்கும்பொழுது இரண்டு பாகத்தையும் சேர் சோக வைத்து ஒழுங்காகப் பொருத்தித் தைக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஒரு பக்கம் அவசரமாக நீட்டிப் கொண்டிருக்கும். பிறகு மேல் ஜோட்டைக் கையை அழைத்துச் சரியாகத் திருப்பி, இரண்டு சாண் லீனத்துக்குப் பூதூலில் ஒரு சங்கிலி பின்னி, கணுங்கால் பக்கத்தில் அதை மேல் ஜோடில் கோத்து, உருவி விடாமல் இரண்டு குஞ்சலங்கள் கட்ட வேண்டியது. குழந்தை காலில் மேல் ஜோட்டைப் போட்டு, அதிகமாக இறுங்காமல் குஞ்சலமுள்ள இந்தச் சங்கிலியை இழுத்துக் கட்டி விட்டால், குழந்தை உதைத்துக் கொள்ளும் பொழுது மேல்ஜோடு கழன்று விழாமல் இருக்கும். மேல்ஜோடு ஜாதையாகப் பின்னவேண்டியதாதலால், எண்ணிக்கையில் சற்றுக் கவனமாகவே இருக்க வேண்டும்; இல்லையெல், ஒன்று பெரிதாகவும், ஒன்று சற்றே சிறிதாகவும் அமைந்துவிடும். மேல் பாகம், குதிகால் பாகம், கிராஸ்கை பாகம் இவைகளை ஒரு வர்ண நூலிலும் மற்றப் பாகங்களை வேறு வர்ண நூலிலும் பின்னினால் நன்றாக இருக்கும். பூதூல் கெட்டியாக இழுத்துப் பின்னக் கூடாது; கெட்டியாகப் பின்னினால் நூல் சிக்கித்தில் ஆங்காங்கே விட்டுக் கொண்டு விடும். குழந்தைகளுக்குச் சட்டைகள், குல்லாய்கள், போர்வைகள், மேல் ஜோடுகள் எல்லாம் வீட்டில் ஒப்புவ ரேங்கனில் பூதூலினால் பின்னலாம்.

ஸாகர் பாத்

இது ஒரு தினுசுத் தித்திப்புச் சாதம். ஒரு பலம் கெய்யையும் முங்காப்படி ஜலத்தையும் ஒரு பாத்திரத்தில் விட்டுக் காய்ச்சி, கால் படி அரிசியை நன்றாகக் களைந்து வடியவைத்து அதில் கொட்டி, பக்குவமாக வடித்து, ஒரு சுயம் பூசின தாம்பாளம், பேசின் முதலிய பாத்திரத்தில் கொட்டி ஆற்றித் கொள்ள வேண்டும். சாதம் சிறிது ஆறினதும், அரைக்கால் பலம் குங்குமப்பூவைக் கொஞ்சம் ஜலத்தில் நன்றாகக் கரைத்துச் சாதத்தில் கொட்ட வேண்டியது. சர்க்கரை, பத்திலிருந்து பதிலிந்து பலம் வரையில் தித்திப்பு அறி கம் வேண்டியவர்கள் அதிகமாகவும், மட்டமாக வேண்டியவர்கள்

குறைத்தும் போட வேண்டும். தோல் களைந்து கிராம்பு போல் நீளவாட்டத்தில் நறுக்கி இலேசாக வறுக்கப்பட்ட வாதுமைப் பருப்பு கொஞ்சம், சுத்தம் செய்யப்பட்ட திராசைப் பழம் கொஞ்சம், மேல் சொல்லிய அளவில் அவர் அவர்கள் இஷ்டம் போல் சர்க்கரை இம் மூன்றையும் தாம்பாளச் சாதத்தில் கொட்டிக் கொட்டிக் கிளற வேண்டும். பிறகு களிம்பேறாத வாய் அகலமான பாத்திரத்தில் மூன்று பஸம் செய் விட்டு, அடுப்பில் வைத்து செய் காய்ந்ததும் சாதத்தை அதில் கொட்டி, அடிப்பிடிக்காமல் பக்குவமாகக் கிளறி, சுதகதவென்று கொதித்ததும், தனாலில் கொஞ்ச நேரம் வைத்து வைக்க வேண்டியது. மறுபடியும் இரண்டு பஸம் செய்ய அதில் கொட்டி நன்றாகக் கிளறி இறக்கிக் கொள்ள வேண்டியது. பரிமாறவதற்கு முன் இரண்டு பஸம் கொட்போ லுடைக்கப்பட்ட கற்கண்டுத் தூளையும், கொஞ்சம் ஏலப்பொடி, பச்சைக் கற்பூரம் இவைகளையும் சாதத்தில் கலந்து கொள்ள வேண்டும். பலாப்பழம் நாளாக இருந்தால், நல்ல வரிக்கன் பலாப்பழச் சுளைகளைச் சுறிய சுறிய துண்டுகளாக நறுக்கிச் சாதத்தில் கலந்து கொள்ளலாம். இந்தச் சாதம் தித்திப்புப் பிடித்தவர்களால் ஒரு ருசிகரமான பதார்த்தமாகக் கருதப்படுகிறது.

ஆயிரம் ரூபாய் தமிழ்ப்பாடு:—சென்னைச் சருவகலாசாலையாரால் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கும் தனித்தமிழ்வித்துவான் பரீட்சையில் முதல் வகுப்பில் முதல்வாகத் தேர்ச்சி பெறுபவருக்கு, திருப்பனத்தான் ஸ்ரீகாசி மடாலயத்திலாவர் ஸ்ரீ காகிதாசி ஸ்வாமிகாத ஸ்வாமிகளவர்கள் வருஷத் தோறும் வழங்கி வரும் ஆயிரம் ரூபாய்த் தமிழ்ப்பரிசு இவ்வருஷம் நம் 'கலைமகள்' உதவி ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் சி. வ. ஜகத்காத ஜயரவர்களுக்குக் கிடைத்ததபற்றி நாம் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்; 'கலைமகள்' எண்பார்களும் மகிழ்வார்களென எம்புகின்றோம். பரிசளிப்பு விழா 12-7-33-இல் திருச்சிராப் பள்ளியில் ஸ்ரீமான் திவான் பறதூர் ஸ்ரீ டி. தேசிகாச்சாரியாவார்கள் தலைமையின்சீழ் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. பரம்மஸ்ரீ மஹாமஹோ பார்த்தியயடாட்டர் உ. வே. சாமிகாத ஜயர் அவர்கள் முதலிய வித்துவான் களும், பிரபுக்களும் அவ்விழாவிற்கு வந்து பரிசு பெற்றவரையும் அளிப்பவர்களுக்கும் சிறப்பித்தப் பேசினார்கள். இத்தகைய பெரும்பரிசு தமிழ் மாணவர்களுக்குச் சிறந்த ஊக்கத்தை உண்டாக்கும்; இதனை வழங்கும் மடாதிபதியவர்களுடைய 'வரிசை யறியும் திறன்' மிகப்போற்றற்பாலது. டி. எஸ். ரா.

குறி:—போரின் உண்மைத் தன்மையும் காரணமும் என்ன? இங்கிலாந்தில் டம்மாட்டிஜ் கிராமத்தில் சுமார் ஐந்துது ஜனங்களுண்டு. பிரஞ்சுக் காரருக்கு 'இயற்கை விபாதி' களாகத் தங்களைக் கருதிக்கொள்ளும் சிலரால் இவர்களிலிருந்து வலியுள்ள மூப்பது ஈர்கள் பொறுக்கப் படுகின்றனர். டம்மாட்டிஜ் தன் செவ்வில் இவர்களைப் பாதுட்டி வளர்த்தது; கஷ்டப்பட்டு மனிதர்களைக்கிச் சில தொழில்களையும் கற்றுக் கொடுத்தது; ஆகவே ஒருவன் தனிச் செவ்வான்; ஒருவன் கட்டிட வேலைசெய்வான்; ஒருவன் இரும்பு வேலைசெய்வான்; ஒன்றும் அறியாதவனும் அதிக பளுவைத் தாக்குவான். அபூவை, தக்கைகளுக்கிடையில் இவர்கள் பொறுக்கப்பட்டுச் சிகப்பு ஆடை அணிவீன்றனர்; பொதுஜனச் செவ்வில் சுமார் 2000 மைல்களுக்கு அப்பால் அனுப்பப்பட்டு, வேண்டும்வரை உண்பிக்கப்படுகின்றனர். இதேபோல், ஒரு பிரஞ்சு டம்மாட்டிஜ்விருந்து மூப்பது பிரஞ்சுத் தொழிலாளிகள் அதே இடத் திற்கு அனுப்பப்படுகின்றனர். வெகு கஷ்டத்தின் மேல் இரு கட்சிகளும் எதிரெதிராக வருகின்றன; மூப்பது ஈர்கள் மூப்பது ஈர்களை நோக்கித் தப்பாக்கியுடன் நீர்கின்றனர்; 'சுடு' என்ற சொல் கேட்கிறது; உடனே ஒருவருக்கொருவர் உயிரைப் போக்கடித்தத் கொள்ளுகின்றனர். உபயோக முள்ள அறுபது தொழிலாளிகளுக்குப் பதில் அறுபது பிணங்கள் உலகத் திற்குக் கிடைக்கின்றன; கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டே இப் பிணங்களை உலகம் புதைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அம்மனிதர்களுள் வதேனும் சண்டையுண்டா? சித்தியில்லை. அவர்கள் வசித்த இடங்கள் தூரத்திலேயே இருந்தன; ஒருவரை யொருவர் அறியவுமில்லை; வியாபாரத்தால் ஒருவருக்கொருவர் சித்தி உதவியாய் மிகுந்தனர். பின் ஏன் இச்சண்டை? அவர்களுடைய அரசர்களுக்குள் சண்டையுண்டாயிற்று; இவர்கள் ஒருவரை யொருவர் கலேதற்குப் பதில் சாமந்தியமாக அப்புத்தியற்ற மனிதர்களைக் கடச்செய்தனர். எங்காட்டிலும் எக்காலத்தம் இதவே போர் நடக்கும் தன்மை." கார்லில்

தோத்திரப் பிரபந்தத் திரட்டு : [ஸ்ரீமான் ஆந்திரக் காசியப் திம் மப்ப அந்தணஞர் அவர்கள் இயற்றியது ; கடைக்குமிடம் : பண்டிதர் ரா. திம்மப்ப ஐயர், தமிழ்ச் சொற்பொழிவாளர், முனிசிபல் கல்லூரி, அரசமாத் தேரு, சேலம் ; விலை அனா 6.]

தாம்தாம் பிறந்த இடங்களைத் தம் தம் ஆற்றல்வழி விளக்க வேண்டு மென்னும் அவா மக்கள்பால் உண்டு. பொருட்சிறப்புடையார் அப்பொருளின் வழி தம் பிறப்பிடத்தைப் பெருமையுறச் செய்வார். பாவலர்கள் தம் நாவாற்றலினால் செய்யுட்களினிடையே தாம் பிறந்த இடங்களின் புகழைப் பதிப்பர். பண்டிதர் ஸ்ரீமான் திம்மப்ப ஐயரவர்கள் தாம் பிறந்த சமய சங் கிலியில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியுள்ள, விநாயகமீது மும்மணிக் கோவையும், சிவபிரான்மீது இரட்டைமணிமாலையும், திருமுருகன்மீது பதிக மும், ஸ்ரீ சர்வலோக நாயகமீது மாலையும் இயற்றி ஒருங்கு சேர்த்து வெளி யிட்டுள்ளார். செய்யுட்கள் எளிய நடையில் அமைந்திருக்கின்றன. இந் தூல்களுக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதர் சிலரும் பிரபுக்கள் சிலரும் மதிப்புரை எழுதி யிருக்கின்றனர்.

‘தமிழும் வடமொழியும் ஒத்த பெருமையை யுடையனவே; அவற்றுள் ஒன்றைத் தாழ்த்தி ஒன்றை உயர்த்துக் கூறல் அறியாமை’ என்னும் கருத்தைச் சில இடங்களிற் பண்டிதர் வெளியிட்டுள்ளார். தமக்கு ஞானியர் முதலியவர்களால் நிகழ்ந்த நோயை நீக்கிய முத்தப்பண்டார மென்ற ஒருவர் செய்த நன்றியை இடையிடையே பாராட்டியுள்ளார்; தம்முடைய அன்பைப் பலவகையிற் புலப்படுத்திக் காட்ட முயன்றுள்ளார். ச.சு.க.

தறுகண்மை வாய்ந்த தானியேல் விரன் : [திரிசிரபுரம் பிஷ்ப்ஷீப்ர் உயர்தரப் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் எஸ். கே. தேவசிகாமணி அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டது; விலை அனா 4.]

விவிலிய நூலிலுள்ள செய்திகளைத் தொகுத்து எழுதிய இச் சிறுநூல் ‘தானியேல்’ என்ற பத்தரது சரித்திரத்தைக் கூறுவதாகும். தமிழ் மொழியி லுள்ள ‘விவிலிய நூலின்’ நடை ஒரு தனி அமைப்பு வாய்ந்தது. ‘அது தமிழ் தானே’ என்ற சந்தேகம்கூட அதைப் படிக்கும்கால் உண்டாகிவிடும். அப் படியுள்ள பெரிய புஸ்தகத்திலிருந்து செய்திகளைத் தொகுத்து நல்ல தமிழ்

நடையில் இத்தகைய கதைகளை வெளியிடுதல் மிகவும் போற்றிப் பாடாட்டற் குரியதென்றும். இதனை யாவரும் படித்தப் பயனடைதல் கூடும். அதற் கேற்ப இதன்விலையைச் சற்றுக் குறைத்திருந்தால் நலமாயிருக்கு மென்று கருதல்கேடும்.

—ஐ.க.

நிருவினையாடற் சாணமஞ்சரி: [இயற்றியவர்: ஸ்ரீமான் அ. மு. ப. அ. மு. முகுப்புப் செட்டியார், டடனவிலாசம், பன்னத்தூர்; புத்தகம் வேண்டிய வர்கள் ஆசிரியருக்கு ஒன்றரை அணு ட்டம்பு அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ள வாம்.]

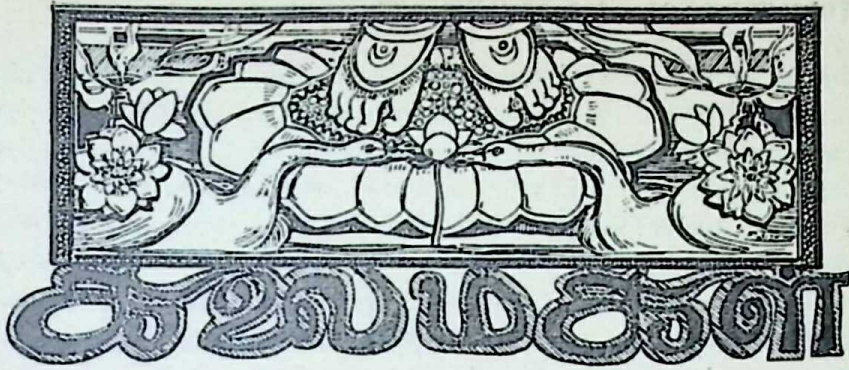
நிருவினையாடற் புராணத்திலுள்ள அறுபத்தாண்டு நிருவினையாடலையும் கருத்தி ஒவ்வொன்றையும் வெவ்வேறுவிதங்களில் விசேடணமாகிச் சாணம் என முடியும்படி அமைத்த அகவற்பாவாகப் பாடிய தால் இது; இனிய நடைவில் இயலுகின்ற இச்செய்யுள் நிருவினையாடற் கதையை வரிசைப்படி ரூபப்படுத்திக்கொள்ள விரும்புவார்களுக்கும், கருக்கமாக அவற்றை ரூப சத்தில் வைக்க விரும்புவார்களுக்கும், வெபெருமானைப் பூசாகாலங்களில் துதித்த வழிபடுபவர்களுக்கும் பயோகமாக இருக்கும். தமிழ் காட்டிலுள்ள தமிழ்ப் புலவர்கள் சிலர் இதனைச் சிறப்பித்தப் பாடிய செய்யுட்களால் இந் தாலின் பெருமை விளங்கும்.

—ச. து. க.

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் சரிதம்: [எழுதியவர்: ஸ்ரீமான் சி. கு. நாராயண சாமி முதலியார், 139, தாமஸ்வீதி, கோயமுத்தூர்; ஆசிரியரிடம் கிடைக்கும்; விலை அணு 10.]

புலவர்கள் சரித்திரங்களைப் பற்றிய செய்திகளைத் தொகுத்து முறைப் படுத்தி ஒருருவாக்கி அமைக்கும் இயல்பு ஸ்ரீமான் சி. கு. நாராயணசாமி முதலியாரவர்களால் உண்டென்பதைத் தமிழ் காட்டார் உணர்ந்திருப் பார்கள். இது காதும் பல அறிஞர்கள் வில்லிபுத்தூராணப்பற்றி எழுதி யிருக்கின்றனர். அவற்றை மெல்லாம் ஆராய்ந்து தமக்குத் தோற்றிய கருத்தங்களையும் காட்டி ஸ்ரீமான் முதலியாரவர்கள் எழுதிய இப்புத்தகம் வில்லிபுத்தூர் வாழ்க்கை, அவருடைய ஆற்றல், அவரை ஆதரித்த கொங்கர் கோன் வரபதி ஆட்கொண்டான் வாலாது, அருணகிரி நாதருக்கும் வில்லி கும் சிதந்தவாதம் என்பவற்றையும் பாசதப்பெருமை முதலியவற்றையும் கூறுகின்றது. வில்லிபாசதத்தை ஆராய்ந்தெழுதியுள்ள பல விஷயங்கள் கவையுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. இதுகாதும் வில்லிபுத்தூரருடைய வாலாற்றில் விளங்கியுள்ள சில செய்திகளை நல்ல நடையில் அழகுபடுத்திக் காட்டியிருக்கும் முதலியாரருடைய உழைப்புப் பாடாட்டற் பாலதே.

—ச. து. க.

அரியிலார் ஜமீன்தார்கள்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர்

அரியிலார் ஸமஸ்தானம் பல நூற்றாண்டுகளாகச் சிறப்புற்று வந்ததாகும். இந்த ஸமஸ்தானத்து ஜமீன்தார்கள் பலரைப் பற்றிய பழந்தமிழ்ப் பாடல்களும் வடமொழிச் சுலோகங்களும் தெலுங்குப் பத்தியங்களும் கீர்த்தனங்களும் பல உண்டு. இவர்களின் குடிப் பெயர் குன்றை ஒப்பிலாத மழவராயர் என்பது.

அரியிலாருக்குக் குன்றை என்பது ஒரு பெயர். இதனைச் சூழ்ந்துள்ள நாடு குன்றவளநாடு என்னும் பெயர் பெறும். அதுவே குன்றை என வழங்குகின்றது. மலைத்தொடர் இங்கே ஆரம்பமாகின்றதாதலின் அப் பெயர் இந் நாட்டிற்கு உண்டாயிற்றென்று தோற்றுகின்றது. இதனருகிலுள்ளனவாகிய பெரிய திருக்குன்றம், குன்றம் என்னும் ஊர்களின் பெயர்கள் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்.

முற்கூறிய ஒப்பிலாதவளென்னும் துர்க்கையைக் குலதெய்வமாக உடையவர்களாதலின் 'ஒப்பிலாத' என்னும் தொடர் இந்த ஜமீன்தார்களின் பெயர்களோடு சேர்த்து வழங்கப் படுகின்றது.

மழவராயரென்பதற்கு மழவர்களுக்குத் தலைவரென்பது பொருள். மழவர்களென்பவர்கள் சிறந்த வீரர்களுக்குள் ஒரு பகுதியார். சங்க நூல்களிலும் பழைய சாஸனங்களிலும் அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளும் அவர்களது வீரத்தின் சிறப்பும் காணப் படுகின்றன. அதனால் அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் தொன்றதொட்டு வாழ்ந்து வரும் பழங்குடிகளென்று தெரியவருகின்றது. இப் பொழுது அவர்கள் வன்னிய வகுப்பினரைச் சார்ந்தவர்களாக இங்கே இருக்கிறார்கள். மழவர்களிருந்து வாழ்ந்த காரணம் பற்றி இப்பக்கத்திலுள்ள பிரதேசம் மழநாடு என்றும் பெயர் பெற்றது.

அப்பெயர் மழவர் நாடு என்பதன் திரிபே ஆகும். “பெருஞ்சரன் மாமறையோரும்” என்று காளமேகத்தாற் சிறப்பிக்கப்பெற்ற அந்தண வகுப்பினரூள் ஒரு வகையாரிப்பலர் இந்நாட்டிலிருந்த லால் ‘மழநாட்டுப் பிரத சாணத்தார்’ என வழங்கப் பெறுவர். பாடல் பெற்ற சிவஸ்தலமாகிய திருமழபாடி என்பதன் பெயர் மழவர்பாடி என்பதன் சிதைவென்பர் ; மழவர்கள் பாசறை அமைத் திருந்த இடமாதலின் அஃது அப்பெயர் பெற்றது. திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணத்தில் கூறப்படும் கொல்லிமழவ னென்பவன் இம்மழநாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆண்டவனென்று தெரிகிறது.

இம் மழநாடு மேல்மழநாடு கீழ்மழநாடு என்று இரண்டாகப் பிரிக்கப் பட்டிருந்தது. “மேல்மழநாடெனும் நீர்நாடு” என்று பெரிய புராணத்தில் ஆனாயநாயனார் புராணத்தில் மேல்மழநாடு சொல்லப் படுகிறது. இவ்வரியிலுர் ஸமஸ்தானம் கீழ்மழநாட்டைச் சார்ந்தது.

குன்றவனநாட்டுக்கு உரியவர்களும் ஒப்பிலாதவளென்னும் தெய்வத்தை வழிபடுபவர்களும் மழவர்களுக்குத் தலைவர்களுமாயின மையின் இவ்வரியிலுர் ஜமீன்தார்கள் ‘குன்றை ஒப்பிலாத மழவ ராயர்’ என்னும் குடிப்பெயரைப் பெற்றார்கள்.

இவர்களிற் பலர் சிவவிஷ்ணு ஆலயங்களை வேற்றுமை யின்றிப் பாதுகாத்து வந்தனர். பலவகை மதத்தினரும் அவர் களுடைய ஆட்சியின்கீழ்க் குறைபாடின்றி வாழ்ந்திருந்தனர். ஸமஸ்கிருதம், தெலுங்கு, தமிழ், ஸங்கீதம் என்பவற்றிற் சிறந்த வித்துவான்கள் பலர் ஆதரிக்கப்பெற்றார்கள் ; பல ஜமீன்தார்கள் தாங்களே தமிழ் முதலியவற்றில் வல்லவர்களாக இருந்தார்கள். பல வித்துவான்கள் அவர்களுடைய பெருவண்மையையும் புலவர் களை அவர்கள் போற்றும் இயல்பையும் அறிந்து வந்து பாராட்டிப் பரிசு பெற்றுச் செல்வதுண்டு.

கிருஷ்ணைய ஒப்பிலாத மழவராயர்

பல வருஷங்களுக்கு முன்பு இந்த ஸமஸ்தானத்தில் கிருஷ்ணைய ஒப்பிலாத மழவராயரென்று ஒரு ஜமீன்தார் இருந்தார். அவர் வித்துவான்களை ஆதரித்துப் போற்றுவதில் தமிழ்நாடு முழுதும் பெயர் பெற்றிருந்தார். ஸங்கீதத்தில் சிறந்த பயிற்சி அவருக்கு உண்டு. பல ஸங்கீத வித்துவான்களை வருவித்து வைத்துக்கொண்டு அவாவர்களுடைய ஆற்றலை அறிந்து ஏற்றவாறு பரிசு அளிப்பவர். தமக்கு ஸங்கீதம் தெரியும் என்ற தருக்கினால் வித்துவான்களை

இகழ்ச்சி செய்யும் தன்மை அவர்பால் மருந்துக்கும் இல்லை. அவருடைய புகழைப் பாடுவதில் புலவர்களுக்கு ஓர் உத்ஸாகம் இருந்தது. இந்நாட்டிலுள்ள பல ஜமீன்தார்களிடத்தும் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டுவந்த பரராசசேகரனென்ற அரசனிடத்தும் சென்று தமது கவி ஆற்றலைக் காட்டி மட்டற்ற புகழைப் படைத்த அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியாரென்னும் புலவர்சிகாமணி ஒரு சமயம் அரியிலூருக்கு வந்தார். நாடெலாம் கவியாலும் புகழாலும் அடிப்படுத்திய கவிஞரை மழவராயர் உபசரித்துப்போற்றுவதற்குத் தடை யென்ன? அக் கவிஞருடைய கவி வெள்ளத்தில் மூழ்கிப் போனந்தம் அடைந்த மழவராயர் கணக்கற்ற பரிசில்களை அவருக்கு வழங்கினார்; தங்க விடுதி யொன்றில் இருக்கச்செய்து வேண்டிய சௌகரியங்களை யெல்லாம் அமைத்துக் கொடுத்து ராஜோபசாரம் செய்வித்தார்.

அவர் தம்பால் வந்த வித்துவான்களுக்குக் குறிப்பிட்ட ஒரு வேளையில் அன்றன்று படியளந்து வருவார். தம்மைக் காணவந்த வர்களை அலைக்கழியாமல் உடனுக்குடன் வேண்டியவற்றை விசாரித்து அவர்கள் குறையை நீக்கி அனுப்புவார். அவர் படியளக்கும் சிறப்பை அறிந்த அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியார் அச்செயலைப் பாராட்டி,

[கட்டளைக் கலித்துறை]

“சேயசேங் துன்றை வநமோப்பி லாதிக்குச் சேங்கமலத்
தூயசேங் கண்ண னீனையோப்ப னேதன் டோயணிந்த
மாய னளக்கும் படிமுன்று கிருஷ்ணைய மாமழவ
ராய னளக்கும் படியோரு நானைக் கிலக்கமுண்டே”

என்ற பாடலைப் பாடினார்.

[இதன்பொருள்:—செம்மையாகிய குன்றை நகரில் உள்ள ஒப்பிலாத மழவராயருக்குச் செந்தாமரைக் கண்ணையுடைய திருமால் ஒப்பாவானோ திருத்துழையை அணிந்த அந்த மாயன் அளக்கும் படி (உலகம்) மூன்றே; இந்தக் கிருஷ்ணைய மழவராயர் அளக்கும் படியோ ஒரு நானைக்கு லக்ஷம் உண்டு. படி-உலகம், தான்யப்படி.]

குமார ஒப்பிலாத மழவராயர்

கிருஷ்ணைய ஒப்பிலாத மழவராயருக்கு ஒரு குமாரரிருந்தார். அவர் பெயர் குமார ஒப்பிலாத மழவராயர் என்று வழங்கிவந்தது. அவரும் ஸங்கீதத்தில் மிக்க பயிற்சியை உடையவராக இருந்தனர். தம் தந்தையாருடைய சபைக்கு வரும் ஸங்கீத வித்துவான் களுடைய இசையைக் காதாரக் கேட்டுக் கேட்டு அனுபவித்தது

லேயே தமக்கு ஸங்கித ஞானம் உண்டாயிற்றென்பது அவர் நம்பிக்கை. ஆதலின் வித்துவாங்கரிடத்தில் அவருக்கிருந்த பத்தி அளவற்றதாக இருந்தது.

ஒரு நாள் மாலை நேரம்; வெண்ணிலவு பால்போலக் காய்ந்தது; தென்றல் வீசியது; இளவேனிற்காலம். மாலை மதியமும் வீச தென்றலும் வீங்கினவேனிலும் கலந்த அந்தக் குளிர்த்த பொழுதில் குமார மழவராயர் 'சசன் எந்தை இணையடி நீழல்' நினைந்து ஆனந்தமாகப் பாடிக்கொண்டு இருந்தார்.

அந்தக்கவி விராசவர் குமார மழவராயரை அச்சமயத்திற் பார்க்க வந்தார்; அடையா நெடுங்கதையையுடைய அரண்மனையில் தடையின்றிப் புழுந்தார். குமார மழவராயர் மேல் மாடத்தில் பாடிக்கொண்டு மகிழ்ந்திருத்தலை யறிந்தார். "ஒருவரும் என் வாவை அறிவிக்க வேண்டாம்" என்று சொல்லிவிட்டு மெல்ல மேலே சென்று மறைவிலிருந்து அவருடைய கானத்தைக் கேட்டு அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இசைப்பாட்டு நின்றது. கவிஞர் பெருமான் அம் மழவராயரிடம் வந்தார். வருகையிலேயே அவர் உள்ளத்தெழுந்த பேராசந்தம் பின்வரும் பாடலாக வெளிப்பட்டது:

[உட்டளைக் கலித்தறை]

"வாழோப்பி லாதவன் சேயோப்பி லாத மழவநிரை
புழிக் கடல்விட்டு நீபாடுங் காலத் தரிசெலுங் கால்
நீழந் கவுத்துவ நீத்துச்செல் வானந்த நீன்மணிநாள்
காழோப் பிணுநின் னிசைசேட்டதுங் காங்கரைந் தேகுமென்றே."

[இதன் பொருள்:—கிருஷ்ணைய ஒப்பிலாத மழவராயருடைய குமாரனாகிய ஒப்பிலாத மழவராய, நீ பாடுங் காலத்தில் தம்முடைய பாற்கடலை விட்டுவிட்டுத் திருமால் வரும்போது தம்முடைய மாற்பிணுன்ன நீண்ட மெனஸ்துப மணியானது உன்னுடைய ஸங்கிதத்தைக் கேட்டால் வயிரமுடையதாக இருந்தாலும் கரைந்து விடுமென்று கருதி, அதனை எடுத்து வைத்து விட்டுவருவார்.]

"என்ன! நீங்கள் எப்பொழுது வந்தீர்கள்? முன்னமே தெரிவிக்கக்கூடாது?" என்று குமார மழவராயர்.

கவிஞர்:--உங்களுடைய இசையமுதத்தைப் பருகுவதற்குச் சமயம் நேர்ந்த பொழுது அதனைக் கைவிடக் கூடாதென்று என்னி மறைத்திருந்தேன். குற்றமாயிற் பொறுக்க வேண்டும்.

குமார:—குற்றமா! தங்களை ஆதனங் கொடுத்து இருத்த மரியாதை செய்யாமல் இருந்த பிழையைத் தாங்களல்லவா பொறுக்க வேண்டும்?

கவிஞர், “இந்தச் செய்யுளைக் கேட்டருளவேண்டும்” என்று ‘வாமொப்பிலாத’ என்ற செய்யுளைச் சொன்னார்.

ஸங்கீதத்தினால் கல் உருகு மென்பது மிகவும் அரிய செய்தி. அகத்தியருக்கும் இராவணனுக்கும் ஒரு முறை விவாதம் நேர்ந்த பொழுது அகத்தியர் வீணையிசையால் பொதிய மலையைக் குழையச் செய்தனர்; இராவணன் அங்கனம் செய்ய இயலாமையின் தோல்வியுற்று இலங்கைக்குப் போய்விட்டான். இச்செய்தி, “இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து” என்ற தொல்காப்பியப்பாயிர உரையில் வரும் தொடராலும், தஞ்சை வாணன் கோவையாலும், பிறவற்றாலும் அறியப்படுகிறது. கல் இசைக்கு உருகும் என்பதை நினைந்து ‘கௌஸ்துபமணி உன்னுடைய இசைக்கு உருகிவிடும்’ என்று திருமால் எண்ணினாரெனக் கற்பித்த பகுதி கவிஞருடைய அரிய நூலுணர்வைக் காட்டுகிறது.

பாட்டைக் கேட்ட மழவராயர் அளவற்ற மகிழ்ச்சி பூண்டார்; “அந்தப்பாட்டு எல்லாவிதத்திலும் சிறப்புடையது. ஆயினும் என்னைப்பற்றி இருப்பதுதான் ஒரு குறை” என்று தம்முடைய பணிவைப் புலப்படுத்தினார்; பரிசில் பல வழங்கினார்.

பக்கிரிக்கு யானை கொடுத்தவர்

வடநாட்டில் நவாப் ஒருவர் ஆண்டு வந்தார். துறவு பூண்ட பக்கிரி ஒருவர் அவரிடம் இருந்தார். அவருக்கு நவாப் யானை யொன்று கொடுத்திருந்தார். அதன்மேல் அவர் சிலசமயம் ஏறி வருவதுண்டு. ஒரு சமயம் அந்தப் பக்கிரியை நவாப் அவமதித்தார்; யானையையும் கைப்பற்றிக் கொண்டார். அது பொருமற் பக்கிரி, “நான் உன்னை விட்டு நீங்கி விடுகிறேன்” என்றார்.

நவாப்:—இந்த இடத்தை விட்டால் உமக்குப் போக்கேது? உம்மை யார் மதிப்பார்கள்? என்னுடைய தையயினுல்லவோ நீர் இங்கே இருந்து வந்தீர்?

பக்கிரி:—உம்மை எண்ணித்தானு ஆண்டவர் என்னைப் படைத்தார்? உலக முழுவதும் எனக்கு உதவி செய்யும். நம்முடைய பாஷையே தெரியாத இடங்களிற்கூட நான் போய் யானைப்பரிசும் நன்மதிப்பும் பெறவேன். அல்லாவின் அருள் இருக்கும் பொழுது எனக்கு என்ன குறை?

நவாப்:—இந்தப் பயமுறுத்தலெல்லாம் இங்கே வேண்டாம். காரியத்தில் உம்முடைய அல்லாவின் அருளைக்காட்டும். போம்.

பக்கிரி, “பேதையே, பார்; இன்னும் சில நாட்களுள் தென்னாடுக்குப் போய் யானையை வாங்கி வந்து உனக்குக் காட்டு

கிறேன்' என்று சபதஞ்சொல்லிப் புறப்பட்டார். 'துறவிக்கு வேர்தன் தரும்பு' அல்லவா?

பங்கிரி பல பாஷைகளிற் பயிற்சி பெற்றவர். அவர் பல அரசர்களிடமும் பல ஜமீன்தார்களிடமும் சென்று தமக்கு யானை வேண்டுமென்று கேட்டார். "யாரும் இவருக்கு யானை கொடுக்கக்கூடாது" என்று நவாப் உத்தரவு அனுப்பி யிருந்தார். அவர்களெல்லாம் அஞ்சிப் பங்கிரியிடம் தாம் கொடுக்க முடியாததன் காரணத்தைக் கூறி வருத்தினார்கள்.

நாடெல்லாம் சுற்றிவந்த பங்கிரி இந்த அரியிலூர் வந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது இங்கே இருந்த ஜமீன்தாரிடம் சென்று தமக்கு யானை ஒன்று வேண்டுமென்று கேட்டார். நவாபினுடைய மிகுதியான செயல்களையும் எடுத்துக் கூறினார். எந்த மதத்தினராயினும் ஞானமுடையவர்களாக இருப்பவர்களை மதிக்க வேண்டுமென்ற மொளையுடைய ஜமீன்தார் பங்கிரிக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்தார்; யானை யொன்றும் வழங்கினார்; அதனைக் காப்பாற்றுவதற்கும் பிறசெலவுகளுக்குமாகத் தக்க பொருளை உதவினார்; பாகனொருவனையும் அனுப்பினார். பங்கிரி, "அல்லா உங்களுக்கு வெற்றியும் புதமும் உண்டாக்குவார்" என்று மனமார ஜமீன்தாரை வாழ்த்தியிட்டு யானையுடனும் பரிசில்களுடனும் நவாபின் முன் போய் நின்றார்.

நவாபுக்கு ஒரு பக்கம் வியப்பும் மற்றொரு பக்கம் சினமும் உண்டாயின. "கம்முடைய உத்தரவை மீறி எந்த மனுஷன் யானை கொடுத்தான்?" என்று கர்ஜித்தார்; "பார்க்கிறேன் அவனுடைய ஆண்மையை" என்று மீசையை முறுக்கினார்; படையாளரை அழைத்து அரியிலூரின்மேற் படையெடுக்கக் கட்டளை யிட்டார்.

நவாபின் படையன் அரியிலூருக்குப் புறத்தே வந்து தங்கின. பங்கிரிக்கு யானை கொடுத்த குற்றத்திற்காக நவாப் யுத்தம் செய்யப் படையை அனுப்பியிருக்கிற ரென்பது ஜமீன்தாருக்குத் தெரிந்தது. "அல்லா வெற்றியும் புதமும் தருவார்" என்று பங்கிரி வாழ்த்தியது அவருடைய ஞாபகத்துக்கு வந்து ஊக்கத்தை உண்டாக்கியது. தாம் செய்தது ஒரு நல்ல காரியமென்றும், நல்ல காரியத்திற்கு இடையூறு வாராமற் கடவுள் காப்பாரென்றும் அவர் எண்ணி, அரியிலூரிலுள்ள தம் வழிபடு கடவுளாகிய கோதண்டராமஸ்வாமி கோயிலுக்கு வந்து அவரை வணங்கினார். அவருடைய உண்மையன்பை மெச்சிய பெருமான் ஒருவர்மீது ஆவேச ரூபமாக வந்து, "நீ படைகளோடு சென்று யுத்தம் செய், வெற்றி உண்டாகும்"

என்று கட்டளை யிட்டார். ஜமீன்தார் கடவுளின் கருணைத்திறத்தை எண்ணி உருகி மகிழ்ந்து போர் புரியச் சென்றனர். போரில் நவாபின் படை தோல்வியுற்று ஒடிற்று. அப்பொழுதுதான் தம் படை பெரிதானாலும் அல்லாவின் அருள் எல்லாவற்றிலும் பெரி தென்னும் எண்ணம் நவாபுக்கு வந்தது. பக்கிரியின் பாதங்களில் விழுந்து தாம் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டி ஓர்.

பக்கிரிக்கு யானை வழங்கி அதனால் நிகழ்ந்த போரிலும் வெற்றி யுற்றதனால் 'பக்கிரிக்கு யானை கொடுத்தவர்' என்னும் பட்டம் ஜமீன்தாருக்கு உண்டாயிற்று. அது முதல் அவர் சந்ததியாருடைய பட்டங்களில் ஒன்றாக அது வழங்கி வருகிறது. அந்தப் பட்டப் பெயர் பல செய்யுட்களிலும் கீர்த்தனங்களிலும் காணப்படும்.

பனைமரம் பிடுங்கிய வீரன்

இந்த ஸமஸ்தானத்து ஜமீன்தார்கள் பலவகையிற் புதழ் பெற்று வருதலை அறிந்த பிற நாட்டிலுள்ள அரசர்களும் சிற்றரசர்களும் இவர்கள் பாற் பொருமை கொண்டார்கள். ஒரு முறை ஆந்திர தேசத்து ஜமீன்தார் ஒருவருடைய அதிகாரியாகிய ஐயப்ப நாயக்க ரென்பவர் இந்த ஜமீன்தார்மீது படையெடுத்து வந்தனர். பெரிய படையுடன் வந்து இவ்வூருக்குத் தெற்கே பாசறை அமைத்துத் தங்கினார். உடன்வந்த வேலையாட்களைக் கொண்டு அவ்விடத்தில் ஒரு குளம் வெட்டுகித்தார். அதுவே ஐயப்ப நாயக்கன் குளம் என்று இக்காலத்து வழங்கப்படுகின்றது. தம்முடைய ஆற்றலையும் படை மிகுதியையும் காட்டுவதற்கும், தம்பெயர் என்றும் வழங்கு வதற்கும் பகையரசர் நாடுகளில் இங்ஙனம் செய்வது பண்டை அரசர் வழக்கம்.

மறநாள் ஜமீன்தார் தமது படை வீரர்களைப் போர்புரிய அனுப்பினார். கடும்போர் மூண்டது. இரண்டு பக்கங்களிலும் படைவீரர்கள் மிகுதியாக இருந்தனர். யுத்தம் நடந்து வருகையிற் மழவராயர் படையில் இருந்த ஒரு குதிரை வீரனுக்கு மிக்க தாகம் உண்டாயிற்று. அருகில் எங்கும் நீர்நிலை இல்லை. ஆகவே, நீரைத் தேடித் தாகம் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணித் தன் குதிரையைத் திருப்பி ஒரு பக்கமாக ஓட்டினான். அக்குதிரை என்ன காரணத் தாலோ மிக்க மருட்சியை யடைந்து வேகமாக ஓடத்தொடங்கிற்று; மழவரையுடைய கைக்கடங்காமல் வாயுவேகமாகப் பறந்தது. அந்த வேகத்தால் தாகம் அதிகமாகிய வீரன் அதனை நிறுத்த எவ்வளவோ முயன்றும் முடியவில்லை. அவனுடைய நா உலர்ந்து விட்டது;

இளைப்பு அதிகரித்தது. குதிரையோ இன்னதீசையில்லாதான் செல்வ தென்பதின்றிக் கண்ட இடங்களிலெல்லாம் ஓடிற்று. இந்த நிலையில், ஏதாவது மரத்தருகில் வந்தால் அந்த மரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டாவது குதிரையை நிறுத்தலாமென எண்ணினான் வீரன். வழியில் ஒரு பனை மரம் நின்றது. அதனருகில் குதிரை வந்ததும் அதனை வேகமாகத் தழுவிச் கொண்டான். அது வேரற்றுக் காய்ந்து அடி அற்றுப் போயிருந்ததாதலின் அவன் கையோடு வந்துவிட்டது. குதிரையின் ஓட்டம் நின்றாடினிலை.

இளைப்பு மிகுதியால் வீரன், “ஐயோ அப்பா! ஐயோ அப்பா!” என்ற கூவிக் கொண்டே வந்தான்; தன் கையில் இருந்த பனை மரத்தை விடவுமில்லை.

குதிரை மீண்டும் யுத்தகலத்தை நோக்கி வந்தது. ஐயப்ப நாயக்கருடைய படைபினர் அந்த மழுவ வீரன் வருவதைக் கவனித்தனர். தலைதெறிக்கும் வேகத்தோடு வரும் குதிரையின் மேல் ஏறிக் கொண்டு கையில் ஒரு பனைமரத்தோடு வரும் அவனைக்கண்டு அவர்கள் மருண்டனர். அம்மழுவர் களைப்பினால் சொல்லிய சொற்கள் அவர்கள் காதில் ‘ஐயப்பா, ஐயப்பா’ என்று விழுந்தன. தம்முடைய தலைவனைத் தாக்குவதற்காக அவன் வருகின்றானென்று எண்ணினர். “அப்பா! மரத்தைப் பிடுங்கும் வீரனாகவல்லவா இவன் இருக்கிறான்! இவன் ஒருவனை இப்படி இருந்தால் மற்றவர்கள் எப்படி இருப்பார்களோ! இவனுக்குப் பின்னே இன்னும் எத்தனை வீரர்கள் என்ன என்ன ஆயுதங்களுடன் வருவார்களோ! மரத்தைப் பிடுங்கிப் போர் புரிவதைப் புராணங்களிற் கேட்டிருக்கிறோம். பார்த்ததில்லை. இனிமேல் நம்முடைய ஆற்றல் பயன்படாது” என்று எண்ணிச் சிலர் பயந்து ஓட ஆரம்பித்தனர்; அவர்களைக் கண்டு ஐயப்ப நாயக்கரும் எஞ்சிய படைகளும் அச்சம் கொண்டு ஓடிப்போயினர். பின்பு குதிரை காலோய்ந்து நின்றது.

இந்தக் குதிரையின் செயலை நினைக்கும்பொழுது, “உருவக் குதிரை மழுவர்” என்ற அகநானூற்றுச் செய்யுளின் அடி ரூபகத்திற்கு வருகின்றது.

இலக்கியம்

சிவப்பிரகாசர்

ச. சோமசுந்தர தேசிகர்

சைவசமயம் கிளர்ச்சியுண்டான பின்னர் மக்கள் பலரும் சிவசம்பந்தமான பெயர்களைத் தம் மக்கட்கு இட்டு வழங்குவாராயினர். அப் பெயர்களுள் சிவப்பிரகாசப் பெயரும் ஒன்ற. இப் பெயர்கொண்டோர்,

1. திருவாரூர்ச் சிவப்பிரகாசர்
2. துறைசைச் சிவப்பிரகாசர்
3. மதுரைச் சிவப்பிரகாசர்
4. சிதம்பரம் சிவப்பிரகாசர்
5. வள்ளல் சிவப்பிரகாசர்
6. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
7. சிவப்பிரகாச துரை
8. சிவப்பிரகாச பண்டிதர்

எனப் பல்லோராவார்.

இவ்வடைவினருள்ளே திருவாரூர்ச் சிவப்பிரகாசரது சமயம் சைவம். வேளாண் குலத்தினர்; யோகப்பயிற்சியுடையவர்; கோவத்தம் என்னும் ஊரிலுள்ள ஒருபுதரில் நிஷ்டை கூடியிருக்கையில் தம்மைவந்தடுத்த சொரூபாதந்தருக்கு உபதேசஞ் செய்தவர்.

2. துறைசைச் சிவப்பிரகாசர்:—கும்பகோணத்திலுள்ள வேளாண்குடி யொன்றிற் பிறந்தவரென்பர். இலக்கண இலக்கியப் பயிற்சியுடையவர். திருவாவடுதுறை ஆதினத் தாபகரான நமச்சிவாய மூர்த்தினரினிடம் ஞானநீசைப் பெற்றவர். அக்காலத்திலே தில்லைக் கூத்தப்பிரான் பூசைக்கு முட்டுப்பாடு வரவே ஞானதேசிகர் கட்டளைப்படி மைசூர் அரசனைக் காணச்சென்று அவனைப்போலக் தாமும் தமது ஆன்மார்த்த மூர்த்தியைத் தாரணஞ்செய்துகொண்டு தம் கருத்தை முற்றுவித்துக்கொண்டு திரும்பியவர். பின்னர் வீரசைவசமயத்தையே கொண்டு வாழ்ந்தவர். இவரதுமூலம் பதினே

தாம் நூற்றாண்டெனக் கொள்வது தவறாகாது; இவரைத் துறையூர்ச் சிவப்பிரகாச ரென்றுங் கூறுவர்.

3. மதுரைச் சிவப்பிரகாசர்:—இவர் ஒரு சைவத் துறவி. திருப்பரங்குன்ற நாட்டினைச்சார்ந்த காவையம்பதியில் தோன்றிய அம்பலவாளைத் தம்பிரானுர் திருவடி சம்பந்த முடையவர். அம்பல வாளைத் தம்பிரான் சந்தானகுரவருள் ஒருவரான கொற்றங்குடிப் பெரியார் செய்தருளிய சிவப்பிரகாசத்துக்குக் குறள்வெண்பாவால் சிவப்பிரகாசக் கருத்துரை என ஒரு நூல் இயற்றியவர். அதனை ஆதாரமாகக்கொண்டு சிவப்பிரகாசத்துக்கு ஓர் அரிய உரையை இவர் இயற்றியுள்ளார். இவரும் பதினாந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரென்று கொள்ளுதல் இழுக்காது.

4. சிதம்பரம் சிவப்பிரகாசர்:—இவர் வீரசைவசமயத்தினர். பதினேழாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். கன்னட தேயத்திலிருந்து தமிழ்நாடுபோந்து திருத்தில்லையின்கண்ணே மடந் தாபித்து வந்த பச்சைக்கந்த தேசிகருடைய திருவடி சம்பந்த முடையவர். இவர் சிறந்த அறிவாளரென்று தெரிகிறது. இவருடைய புத்திரரே அரும்பொருள்வினக்க நிகண்டுசெய்த அருமருந்தைய தேசிகர்.

5. வள்ளல் சிவப்பிரகாச தேசிகர்:—இவர் தத்துவராயர், பேரை சாந்தலிங்க சுவாமிகள் முதலியோரது ஆசிரியராவார். தத்துவராயர்,

“அருமறை முழுது மமர்கள் கணமுந்
தெரிவற வரிய சிவப்பிர காசர்
எல்லையி லருளா னெழிலுரு வாசிக்
கல்லுது மென்மனம் கனிசெய்து முன்னம்
உனது வடிவா யுழியுழி வந்த”

என்றும்,

“ஐயனற் சொருப னடியினை புனைந்த
செய்யாத் சிவப்பிர காசனென் செல்வன்
தன்னையோர் மொழியினற் சதிர்பெற வளித்திங்
கன்னையி லன்புசெய் யாராட் பெருங்கடல்”

என்றும் கூறித் துதித்துள்ளார். விருத்தாசலத்திலே இருந்த குமார தேவர் ஓரிடத்திலே,

“மறைமுடி வதனில் விளங்கிடு மொளியே
மணிதரைப் போலவந் தெனது
தெறதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிர காச
தேசிகள் தன்னைமந் தவன்றன்

நறைமல ரடியைப் போற்றிஞ் சாந்த
நாயகன் தன்னேமற் றவன் தன்
நிறையருள் பெற்ற பழனிமா முனியை
நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்"

என்று குருவணக்கங் கூறியுள்ளார். இவரது மதம் அத்துவிதம் ; காலமுதலிய மற்றைய விவரங்கள் ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

6. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்:—இவர் பதினேழாம் நூற்றாண்டிலிருந்தவர். இவருர் காஞ்சீபுரம் என்பர். இவர் கடைநாளில் வாழ்ந்த இடம் துறைமங்கலம். அதனாலே இவரைத் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச ரென்பர். இவருடைய பிதா வேளாளரது தீக்ஷா குருவாயிருந்து தமது ஆன்மார்த்த பூஜைசுவாமியை இழந்ததன் காரணமாக வீரசைவமதத்தைத் தழுவினரென்று ஒரு கதை கூறப்படுகிறது. சைவசமயி ஒருவன் தனது பூஜைப்பெட்டியை இழந்தால் அதற்குரிய கழுவாய்கள் இருக்க, அவற்றை விடுத்து வேறொரு சமயத்தைத் தழுவினா எனன்றற்கு அக் காரணம் போதியதாகாது. எவ்வாறாயினும் சிவப்பிரகாசர் தம் இளமை முதற்கொண்டே வீரசைவசமயத்தை அனுசரித்தவரென்று கூறப்படுகிறது. இவர் அக் காலத்திலே தருமபுர ஆதினத்தில் மகாவித்துவானாயிருந்த வெள்ளியம்பலவாணத் தம்பிரானிடம் கல்விகற்றனர். கற்பனையலங்காரங்களுடிகவி பாடுதலில் வல்லவர். தம் குரு வெள்ளியம்பலவாணத் தம்பிரான் சொற்படி திருச்செந்தூரிலிருந்த புலவ ரொருவரை முருகக்கடவுள் மீது நிரோட்டகயமக அந்தாதி பாடி வென்றனர். திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் கொள்ளிடத்திற்கு வடக்கேயுள்ள திருவெங்கனூர் என்ற திருவெங்கையிலுள்ள அண்ணாமலை ரெட்டியா ரென்ற பெரியமனிதரால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். அவருடைய வேண்டுகோட்டுக்கு இணங்கி வெங்கைத்தலத்தின்மீது வெங்கைக்கோவை, வெங்கைக்கலம்பகம் என்னும் நூல்களை இயற்றினார். பெரிய நாயகி திருவிருத்தம், திருவிரட்டைமணிமாலே, பழமலையந்தாதி முதலாயின இயற்றியுள்ளார். நன்னெறி என்ற நீதிநூல் இயற்றினார். மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாயினும் முதலாற்போன்றன வாகப் பிரபுலிங்கலீலை, வேதாந்தகுடாமணி, தர்க்கபரிபாஷை முதலாயின செய்துள்ளார். இவரது நால்வர் நான்மணிமாலே இவருக்குச் சைவசமயத்திலுள்ள பற்றையும் நாயன்மார்க் ளிடத்திலுள்ள அன்பையும் தெளிவுறக் காட்டும். திருக்கூவப்புரானம், சீகாளத்திப் புராணத்தில் நக்கீரச்சுருக்கம் கண்ணப்பச் சுருக்கம் என்பன இவர் பாடியவை. இவைகளையன்றிப் புதுச்சேரியை

அடுத்த பொம்மையபாணையத்தில் எழுந்தருளியிருந்த சித்தரான சிவஞான பாலையர்மீது பல பிரபந்தங்கள் பாடினர். இவர் பாடிய நூல்களைக் கூறுஞ் செய்யுள் வருமாறு :—

“தெருஞ்சீவப் பிரகாச வடிவளரு வியநூல்கள்
சீர்ச்சோண சைலமலை
செந்திலர் தாதிவெம் கைக்கோவை வெங்கைச்
சலம்பகம் வெங்கையினுலா
செப்பரிய வெங்கையின் வங்கார மேசுவப்
பிரகாச கல்விதாசம்
சேர்தர்க்க பரிபாஷை நால்வர்கான் மணிமலை
திரியில்சத மணிமாலையே
அருளுறுஞ் சிவஞானி நெஞ்சவிடு தூததா
லாட்டுபின் னோத்தமிழ்கலம்
பகமோடு பன்னியி னெழுச்சிகூ வப்புரா
ணம்பிரபு லிங்கலிலே
அமையும்வெ தாந்தரு டாமணிசித் தாந்த
சொமணிகல் பழமலையின்
தாதிபி கூடான நவமணி மாலையுட
னறகொச்ச கக்கலிப்பா
மருளதனை மாற்றுபெரி யம்மை கலித்தறை
வளர்நெடு விருத்தம்பேசு
மதரிசா கரணங்கள் னெறியோடு சிவநாம
மகிமைதல வெண்பாழுறை
வதியித்த லிங்கவயி லேகமா லையுநெடுங்
கழிநெடில் குறுங்கழிநெடில்
மாதிரஞ்சனமலை கைத்தலமாலையாம்”

7. சிவப்பிரகாச துறை:—இவர் “சேற்றார் ஜயின்தாராவர். இன்றும் போலவே அன்றும் புலவர்களை யாதரித்த சீமான் குடியினர். ஒருதால் சொக்கம்பட்டி தானுபதி பொன்னம்பல பிள்ளையால்,

“ஒருகையிலே யன்ன மொருகையிலே சொன்னம்
வருகையிலே சம்மான வார்த்தை—பெருகுபுகழ்ச்
சீமானு மெங்கள் சிவப்பிரகா சத்திருவக்
கோமானுக் குன்ன குணம்”

என்று புகழப்பட்டவர். பிரபுக்களுக்கு இயற்கையாகவுள்ள குணங்களைப் போலவே இவரும் பரிசில் நீட்டித்ததைக்கண்ட புலவ ரொருவர்,

“படிவாங்கப் படும்பாடு பரமசிவ னறிவனவன்

பங்கில் வாழும்

வடிவானு மறிவனவன் மக்களுக்குத் தெரியும்”

என்று பாடுவதைக் கேட்ட பிரபு புலவரது கழுத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு, “இவ்விடம் வந்து இதுவரை வசைகூறினவர் ஒருவருமில்லை; ஆகையால் மிகுதியையும் நசையாகப் பாடவேண்டும்” என்று வேண்டியபோது பாடிய பிற்பகுதி வருமாறு:—

“ இந்த வருத்தந் தீர்ப்பாய்

முடிவேந்த ரடி தாழ்த்து முறைமுறையே நிரையெனக்கு

முருந்தா மேலாந்

தடிவேந்த ரதிகாந்தா துரைத்திருவா தரைக்கொருவா

சுகிந்த வானே.”

இஃது அபிதான சிந்தாமனியிற் கண்ட வரலாறாகும்.

8. சிவப்பிரகாச பண்டிதர்:—இவர் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நீர்வேலியிற் பிறந்தவர்; வடமொழி தென்மொழிகளில் வல்லவரான சங்கரபண்டிதரின் மைந்தர். இவரும் தந்தையார்பால் வடமொழி, தமிழ்மொழி இலக்கண இலக்கியங்களெல்லாம் பயின்றவர். பாலாமிர்தம், பாலபாடம், திருச்செந்தூர்ப் புராண உரை, சிவானந்தலகரித் தமிழுரை முதலியன இயற்றியவர். 1915-வரையிலிருந்தவர். இவரது பாலாமிர்தத்தில் காணப்படும் செய்யுட்களிலொன்று வருமாறு:—

“இச்செயலா லீதுவரு மென்றாரா யாமலே

எச்செயலு மேலோ ரியற்றார்தாம்—இச்சையொடு

வல்லை யியற்றுவரேல் வந்திடமே மாறாத

ஆல்லவர்க் கென்றே யறி.”

இவரை மிக மதித்துப்பேசுவர் சுன்னாகம், அ. குமாரசாமிப் புலவர்.

டேகார்ட்டின் தத்துவமுறை

கே. டாலசுப்பிரமணியன்

டேகார்ட்டு பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் இருந்தவர். அவருக்குமுன் தத்துவ ஆராய்ச்சி ஒரு முறையில் அமையாமல் தத்துவ சாஸ்திரிகளின் மனோபாவத்தை யொட்டி நடத்தப்பட்டு வந்தது. ஆகவே, தத்துவமென்பது நிச்சயமாய்ச் சொல்லக் கூடிய சாஸ்திரமெனத் தோன்றவில்லை.

டேகார்ட்டு கணிதத்தில் பயிற்சிபெற்றவர். ஆதலால், கணிதத்தின் முறைப்பாட்டைத் தத்துவத்தில் அனுசரிக்கவேண்டுமென்று கருதினார். கணிதத்தில் நாம் என்ன செய்கிறோம்? ஒரு விஷயம் ரூபிக்கப்படும்வரையில் அதனை அங்கீகரிப்பதில்லை. முதலில் எல்லோராலும் சரியென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படும் சிலவிஷயங்களை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு அவற்றின்மீது படிப்படியாய்ப் புதிய விஷயங்களை அடுக்கிக்கொண்டு போகிறோம். அதனால் அப் புதிய விஷயங்களும் மெய்யாகி எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன.

அலங்கோலமாய்ச் சிதறிக்கிடந்து அவரவர் இஷ்டம் போல் கருதப்படும் தத்துவப் பொருள்களின் உண்மையையும் பெருமையையும் இவ்வாறு நிரூபிப்பதைச் சிரமேற்கொண்டார் டேகார்ட்டு. அவர் தமக்குள் தாமே ஏற்படுத்திக்கொண்ட விதிகளாவன:

1. என் மனத்திற்குத் தெளிவாய் உண்மையென்று தோன்றாத எதையும் ஒத்துக்கொள்வதில்லை. என் சொந்த அபிப்பிராயத்தை மறந்துவிடவேண்டும்; பிறன் கருத்தையும் மறக்கவேண்டும்.
2. ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் பல பாகங்களாக வகுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு பாகத்தையும் தனித்தனியாக ஆராயவேண்டும்.
3. முதலில் சலபமாய் விளங்கக்கூடியவற்றை யாராய்ந்து, அவற்றிற்குமேல் கடினமானவற்றைப் படிப்படியாய்ப் பின்பு ஆராயவேண்டும்.
4. உலகத்திலுள்ள விஷயங்கள், துட்பமாயினும், பிற மதமாயினும் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து விடவேண்டும்.

முதன் முதலில், எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப்படும் விஷயமாக எதனைக் கொள்வது? அவருக்கு முன்னிருந்த ஆராய்ச்சியாளர்

களில் ஒருவருடைய கொள்கையையாவது மூலாதாரமாகக் கொள்ள முடியவில்லை. தத்துவ ஆராய்ச்சியில் பலாத்காரமாகவோ தாஷிண்யத் திற்காகவோ ஒன்றை நம்பிவிட முடியாது. நமக்கே சிறிதும் பிசகின்றி, (நம்முடைய அந்தரங்க எண்ணம் யாதாயினும்) பொருத்த மெனத் தோன்றாத எதையும் ஒப்புக்கொள்ளலாகாது.

நமது எண்ணங்களையும் அபிப்பிராயங்களையும் நம்புவதற்கில்லை. ஒருகால் ஏதேனும் துஷ்டசபாவமுள்ள சூதமொன்று அம்மாதிரி எண்ணங்களை மனத்தில் உதிக்கச் செய்யலாமல்லவா? நமக்குக் கனவுகள் தோன்றுகின்றனவே; அக் கனவுகள் ஜாக்ரத் ஸ்திதியில் பொய்யாகத் தோன்றுகின்றன; நாம் பார்ப்பதும் கேட்பதும் சிந்திப்பதும் ஒரு நீண்ட கனவாயிருந்தாலோ?

ஆகையால் டேகார்ட்டு எதையும் உண்மையாகக் கொள்ள வில்லை. நான் பார்ப்பதெல்லாம் பொய்; நான் அனுபவிப்பதெல்லாம் பொய்யாயிருக்கலாம். என் கைகள், கால்கள், இந்திரியங்களில் எவற்றையும் நம்புவதற்கில்லை. என்மீதே எனக்குச் சந்தேகம். எதுதான் நிஜம்? எல்லாம் சந்தேகம் என்னும் வாக்கியமொன்று மாத்திரம் நிஜமாயிருக்கலாம். ஆயினும், 'எல்லாம் சந்தேகம்' என்னும்போது அந்த வாக்கியமும், 'சர்வம்' என்பதில் அடங்கியிருப்பதால் அதுவும் பொய்யெனக்கொள்ளவேண்டும். அதாவது நாம் எதையும் சொல்லாமல் வாயை மூடிக்கொள்ள வேண்டியது தான் முடிவான உண்மை. அது போல், எல்லாவற்றையும் சந்தேகிக்கும் நானே சந்தேகமாயின், அப்போது ஆராய்ச்சியெங்கே? எதற்கு? ஆகையால், ஆராய்ச்சிசெய்யவனாகிய நானாவது நிச்சயமாயிருக்கவேண்டும். நானிருப்பது வாஸ்தவந்தான்.

ஆனால் 'நான்' என்றால் யார்? சாதாரணமாக மனிதன் ஸ்தூலமும் சூक्ष்மமும் கலந்தவனென்று நினைக்கிறோம். ஸ்தூலமென்பது உருவமுள்ளது, விஸ்தீர்ணமுள்ளது; காணல், கேட்டல் முதலியவற்றை அனுபவிக்கக்கூடியது. ஆனால் சூक्ष்மமாகும் இந்தகையதன்று. ஒருபூதம் என்னை ஏமாற்றுவதாயிருந்தாலும் என் அகச்சரீரத்தை யொன்றுஞ் செய்யமுடியாது. ஸ்தூலசரீரத்தையும் அதன் குணங்களையும் ஒருகால் பொய்யாகத் தோற்றுவிற்கும். சூक्ष்மத்தின் குணம் யோசனை. நான் யோசிக்கும்போது ஜீவிக்கிறேன். அதாவது நான் ஒரு யோசிக்கும் கருவி. யோசிக்கும் கருவி யென்ற லென்ன? அது சந்தேகிக்கிறது, அறிகிறது, நினைக்கிறது. அப்படியானால் என் மனம் மேற்கூறியவற்றைத் தானே கற்பனைசெய்திருந்தாலென்ன? ஆயினும், கற்பனைசெய்வதற்காக மனம் உண்மையா

யிருக்கவேண்டுமே. ஆகவே சிந்தை யென்பது உண்மையான குணம். நான் சிந்திக்கும் விஷயம் பொய்யாயிருப்பினும் சிந்தைமாத்திரம் உண்மையாயிருக்க வேண்டும்.

இன்னமொன்று: என் எதிரிலிருக்கும் விளங்கைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறேன். இந்த விளங்கிருப்பது நிச்சய மென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதை என் கண்ணாற் காண்கிறேன். என் கண்ணாற் பார்ப்பதால் அது உண்மையென நான் நினைக்கும்போது, என்னைப் பற்றியே நான் சிந்திக்கும்போது நான் உண்மையாயிருக்கமாட்டேனா? விளங்கு உண்மையாயில்லாவிட்டாலும் நான் உண்மையாயிருக்க வேண்டும். அதாவது நான் நினைக்கிறேன்—ஆகையால் நான் உண்மையாயிருக்கிறேன்.

இதுவே, டேகார்ட்டின் தத்துவத்தின் முக்கிய உண்மை; இதுவே அவர் தத்துவத்தின் ஆரம்பம்.

இதிலிருந்து உலகம் உண்மையென எவ்வாறு நிரூபிப்பது? நமது மனத்தில் அநேக எண்ணங்கள் உற்பத்தியாகின்றன. சில மனத்திலேயே எழுகின்றன. சில பிறபொருள்களால் தூண்டப்படுகின்றன. சில பொய்யெண்ணங்கள் மனத்தின் லீலையால் உண்டாகின்றன. இவ் வெண்ணங்களுக்கிலக்காக நமக்கு வெளியில் பொருள்களிருப்பது என்ன நிச்சயம்? ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் ஒவ்வொரு காரணமிருக்கிறது. காரியம் காரணத்தை யொட்டிக் காரணத்தின் சத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. இல்லாவிடில் காரியம் காரணமின்றி உண்டாயிருக்கிறதென்ற தப்புக் கொள்கை உண்டாகிவிடும். என்மனத்தில் ஒரெண்ணம்—என் மனத்தால் மாத்திரம் ஊகித்தறியக்கூடாத ஒரு பிரம்மாண்டமான எண்ணம்—ஜனிக் குமாயின் அவ்வெண்ணத்தின் காரணமொன்று எனக்கு வெளியில் இருக்கவேண்டுமெல்லவா? மற்ற எண்ணங்கள் என்னை யின்றி இருக்கும் வஸ்துக்களால் உண்டாகவேண்டுமென்பது கட்டாய மில்லை. இந்த ஒரெண்ணம் மாத்திரம் என் மனத்தைக் காரணமாகப் பெறமுடியாது. இந்த எண்ணம் கடவுளைப் பற்றியது; சர்வவியாபி, சர்வவல்லமை பொருந்தியவர், சர்வஞானி, நிரந்தரர் ஆகிய கடவுளை என் சிற்றறிவு சிருஷ்டிப்ப தெங்ஙனம்? சிற்றறிவுடன் பல குறைவுபாடுகளுடனிருக்கும் அற்பமனிதனுடைய மனசைத்தயால் இப் பெரிய எண்ணம் உண்டாகுமா? மேலும் நான் என் பேற்றோர் களாலாவது என் சொந்த முயற்சியாலாவது சிருஷ்டிக்கப் பட்டிருக்க முடியாது. அப்படியாகில் நான் என்னைச் சர்வசக்திகளோடும் சிருஷ்டித்துக்கொண்டிருப்பேனே. ஆகையால் என் மனத்தில் தன்னைப்

பற்றிய எண்ணத்தைப் புகுத்தினவரும் என்னைச் சிருஷ்டித்தவருமாகிய கடவுள் ஒருவர் இருக்கவேண்டும்.

கடவுளிருப்பதால் நம்மை ஏமாற்ற ஒரு தீயபூத மிருப்பது முடியாது. கடவுள் நம்மை ஏமாற்ற மாட்டார். ஆகையால் ஜடப் பொருள்கள் நம்முடைய மனத்திற்குச் சந்தேகமின்றித் தோன்றினால் அவற்றை வாஸ்தவமென்றே கொள்ளவேண்டும்.

டேகார்ட்டின் தத்துவத்தில் சில பிழைக ளிருந்தபோதிலும், நாம் அவர் அனுசரித்த முறையைப் போற்றவேண்டும். மேலும் அவரது ஆராய்ச்சியினால் வெளிப்போந்த சில கேள்விகளே இன்றும் ஆராய்ச்சியில் இருந்து வருகின்றன. தத்துவத்திற்குப் பெரியதொரு தொண்டு அவர் செய்திருக்கிறார் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

தமிழரின் அரங்கமேடை

ஏ. வி. சுப்பிரமணிய ஐயர்

உலகத்தில் நாகரிகம் ஒங்கின சமுதாயங்களில் தோன்றி வளர்ந்த ஸ்தாபனங்களில் அரங்கமேடை ஒன்று. ஒரு சமூகத்தார் அரங்கமேடைக்கு அளிக்கும் ஸ்தானத்திலிருந்தும், அதை அதுபவித்துப் போற்றும் பான்மையிலிருந்தும் அவர்களுடைய சௌந்தரிய உணர்ச்சியின் தன்மையை அளக்கலாம்.

கதைகளைக் கேட்டு ஆரந்திப்பது மனித இயற்கை. இந்த நிகழ்ச்சிக்கு, புத்தி பூர்வமாய்க் கதைப்போக்கை அறிந்து மனத்தில் ஆகருவித்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம். இதைவிட நாடகரூபமாய்க் கதைகளைப் பார்த்து அறிவது எளிது; அறியும் முறையிலேயே இன்பம் கிளைகிறது. நாடகம், ஒருவன் மனத்தை முழுவதும் கவர்ந்து அதில் பலவித உணர்ச்சிகளை எழுப்பி, அவ்வுணர்ச்சிகளின் மூலம் மனித சுபாவத்தின் தன்மையையும் வேறுபாடுகளையும் அவனுக்கு உணர்த்துகிறது.

நாடகங்களை நடிப்பது தமிழருக்குத் தெரியாத கலையல்ல. மிகப் பழமையான காலத்திலிருந்தே ஒருவிதக் கூத்துக்களும், ஆடல்களும் தமிழ் நாட்டில் இருந்திருக்கின்றன; கதைகளைத் தெருக்களிலும் உதஸவகாலங்களிலும் நடித்துக் காட்டுவது உண்டு; முக்கியமாக, இராமாயண பாரதக்கதைகள் இவ்விதமாய் நடிக்கப் பட்டிருக்கின்றன; காலகேசுபங்களைக் கேட்டு அதுபவிக்க முடியாதவர்கள் இவைகளில் ஈடுபடுவது இயற்கை. ஆனால், தமிழர் இக்காலத்தில் முறையாக நாடகங்களை நடித்து, அந்தக்கலையை வளர்த்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லமுடியாது. தமிழ் நாட்டில் அரங்கமேடை சமீபகாலத்தில் நவீன நாகரிகத்தின் பயனாகத் தோன்றிய ஸ்தாபனந்தான்.

கடந்த ஐம்பது வருஷங்களாகத் தமிழ் நாட்டில் நாடகத் தொழிலைச் சிலர் கைக்கொண்டு அரங்கமேடையை முன்னேற்றம் அடைவிக்க முயன்றிருக்கிறார்கள். நாடகங்களை நடிக்கக் கொட்டகைகள் அவ்வப்போது ஏற்படுத்தப்பட்டுப் பின்னால் அவை பலவிடங்களில் ஸ்திரமாகவே கட்டப்பட்டன. தமிழ்நாட்டில் நாடகத்தொழிலை முதலில் ஏற்றுக்கொண்டவர்களில் சிலர் நல்ல திறமைபெற்ற நடிகர்களாய் இருந்திருக்கிறார்கள். தற்கால நவீன முறையில் நடிக்கும் பான்மையும் சாதனங்களும் புதியனவாயிருந்த போதிலும், அவர்கள் சில பழைய முறைகளை அனுசரித்து, நமது நாட்டுக்கதைகளை ஜனங்கள் அதுபவித்து ரவலிக்குமாறு நடத்திக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆரம்பத்தில் கொட்டகைகளும் திரைகளும் சாதாரணமாகவே யிருந்தன; பின்னால் அவைகளை அமைக்கும் முறையில் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டது. மேலும் அரங்க மேடைகளில் நடப்பதற்கு நாடக இலக்கியங்கள் இருப்பதுபோல் தமிழில் முற்காலத்தில் இல்லாதது நடிகர்களுக்கு ஒரு பெருத்த கஷ்டமாயிருந்தது.

தமிழரின் நாடகமேடையை ஸ்தாபித்தவர்கள் பட்ட கஷ்டத்திற்கு அளவேயில்லை. நாடக இலக்கியங்களும் நாடகமுறைகளும் இல்லாததால் அவர்கள் பழைய புராணக் கதைகளை நடித்தும், வடமொழி நாடகங்களில் காணப்படும் முறைகளைப் பின்பற்றியும் அரங்கமேடையை ஆரம்பித்தார்கள். விராயகர், ஸரஸ்வதி என்னும் தெய்வங்களை வணங்கி, சூத்திரதார் வந்து விதூஷகனுடன் சம்பாஷணை செய்து சபைக்கு நாடகத்தின் விவரங்களை அறிவித்து நாடகத்தை ஆரம்பிப்பது வடமொழியிலுள்ள நாடகமுறை. இது தமிழ்நாட்டு அரங்க மேடையினின்று காலக்கிரமத்தில் அகன்று விட்டது. நடிக்கப்படும் கதைகள், பழைய புராணங்கள், இதிஹாஸங்கள் என்பவைகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதாலும், அநேகம் நெஞ்சை உருக்கக் கூடியனவாயிருந்ததாலும், அவைகளின் ரஸத்தாலேயே ஜனங்களின் மனத்தை நடிகர்களால் எளிதில் கவரமுடிந்தது.

ஆரம்பத்தில் தமிழ்நாட்டு நடிகர்கள் ரஸோபாவத்துவமுறைகளை அனுசரித்து நாடகங்களை நடித்தார்கள்; அதாவது, ஒவ்வொரு கதையையும் பலபாகங்களாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு பாகத்திலும் இன்ன இன்ன ரஸங்கள் பொலிந்துகிடக்கின்றன வென்று அறிந்தார்கள்; ஒவ்வொரு முக்கிய ரஸபாவத்திற்கும் தக்க சம்பாஷணைகளையும், சம்பாஷணையை யொட்டிய பாட்டுக்களையும், மெட்டுக்களையும், இரண்டு முன்றிதனுசுகளாகக் கதைப்போக்குக்கு அவசியமானபடி சாதாரணமுறைகளில் இயற்றிக்கொண்டு மனப்பாட

மாக்கிக்கொண்டார்கள். நமது பழைய கதைகளில் காணப்படுகின்றவைகளில், சிருங்காரம், சோகம், வீரம், ஹாஸ்யம் என்பவை முக்கியமான நாடகரஸங்கள்; எல்லா முக்கிய நாடகங்களிலும் காணக்கூடியவை; மற்ற ரஸங்கள் இவைகளைவிடச் சற்றுக் குறைவாகவே பொதுவாக நாடகங்களில் இருக்கும். இம்மாதிரியுள்ள பழைய முறைகள் இப்போது பொருத்தமில்லாமலும் அருசியாயும் இருக்கும். சில குறிப்பிட்ட சம்பாஷனைகளையும் பாட்டுக்களையும் சந்தங்களையும் வைக்கொண்டு, அவைகளைப் பல நாடகங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தி நடிப்பதினால் படித்தவர்களுக்கு அருவருப்பு ஏற்படும். ஆனால் நாடகமே புதிதாயிருந்த காலத்தில் தமிழ்நாட்டு அரசங்கமேடையை ஸ்தாபித்தபொழுது இம்முறைகள் ஜனங்களுக்கு நாடகத்தில் ஊக்கத்தைப் பிறப்பித்து இன்பம் கொடுத்தது போற்றத் தக்கது.

தமிழரின் அரசங்கமேடை ஸ்தாபிக்கப்பட்ட காலத்தில் நடித்த பல நடிகர்களின் திறமையைப்பற்றி நேரில் தெரிந்து எழுத அசக்தர்களாயிருக்கிறோம். ஆனால், சமார் முப்பது அல்லது நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு, நாடகங்களைப்பார்த்து அதுபவித்த பல ரைக்கேட்டில், எல்லோரும் ஏகமனத்தடன் காலஞ்சென்ற நடிகர் கல்யாணராமையரின் திறமையை அற்புதமானதென்று புகழ்கின்றார்கள்; அவரை யொத்த நடிகர், அவருக்குப்பின்னால் ஒருவருமில்லை பென்று திட்டமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அரசங்கமேடையில் தமது ஐம்புலன்களையும் நடிக்கும் பாட்பாவத்தில் நிறுத்தி நடித்துக் கேட்போர் பார்ப்போர்களின் மனங்களை அனலில் வைத்த மெழுகுபோல் இளகச்செய்வதில் கல்யாணராமையர் ஒப்பற்றவர் என்று கூறப்படுகிறார். அவர் காலத்திலிருந்த வேறு நடிகர்களில் கோனேரிராவ், கோவிந்தசாமி பிள்ளை என்பவர்களும் பழைய முறைகளை அதுசரித்து நன்றாய் நடித்த நாடக அபிமானிகளின் நன்மதிப்பைக் கவர்த்திருக்கிறார்கள்.

தற்காலத்தில், தமிழ் நாட்டிலுள்ள படித்தவர்களிலும் ரஸிகர்களிலும் பெரும்பாலானவர்கள் நாடகங்களை அடிக்கடி போய்ப் பார்ப்பதில்லை. அரசங்க மேடை தமிழரின் சமுதாயவளர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஒர் அவசியமான கருவியென்று அவர்கள் கருதுவதாகத் தெரியவில்லை; அதனால்தான் அரசங்கமேடை இப்போது சீர்கேடான நிலைமையிலிருக்கிறது. இப்போது நாடகங்களைப் பார்த்து அதுபவிப்போரின் மனநிலைமங்குத் தக்கபடியே நடிகர்கள் நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். படிப்பும், கலை ரஸிகத்வமும் இல்லாத பாமர ஜனங்களே பெரும்பான்மையாக நாடகங்களுக்குப் போவதால்,

அவர்களுக்கு எந்த முறை உள்ளக்களிப்பை யளிக்குமோ அதை நடிக்கர் அதுஷ்டிக்கிறார்கள். ஆகையால் கலைஞியைப் பெற்றவர்கள் நாடகங்களை ஆதரித்தாலொழிய, நடிக்கும் தொழில் முன்னேற்ற மடைவதற்கு மார்க்கமில்லை. நடிக்கும் திறனை இயல்பாகப்பெற்ற நடிகர்பலர் தோன்றினாலொழிய, தமிழரின் அரங்கமேடை சக்தி யுடன் விளங்காது.

இப்போது நாடகங்கள் நடிக்கப்படும் முறையில் சங்கீதத் திற்குப் பிரதானம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது; இதனால் நாடகங்கள் ஓர் இழிவை அடைந்திருக்கின்றன. நாடகங்களை நடிப்பதற்குச் சங்கீதத்தின் துணை அவசியமில்லை; தேர்ச்சிபெற்ற நடிக்கர்களுக்குப் பாட்டுத் தேவையில்லை. ஏனென்றால், நடிக்கர்கள் தங்கள் தங்கள் பாத்திரங்களிலேயே மனத்தைச் செலுத்தி, உணர்ச்சியுடன் நடிப்ப தற்குச் சங்கீதம் இடையூறுக இருக்கும். கதைப்போக்கினாலும், நடிக்கும் திறமையினாலும் நடிக்கர்கள் ஜனங்களின் மனத்தைக் கவர வேண்டும். தமிழரின் நாடகமேடையில் பாடப்படும் அநேகம் பாட்டுக்களும் பாடும் சமயங்களும் அசந்தர்ப்பமாயிருக்கின்றன. நடிக்கர்கள் பாட்டில் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்திவிட்டால், அந்த அளவு நடிப்பதிலுள்ள ஆற்றல் குறைந்துவிடும். சம்பாஷணைகளைப் பாட்டுக்களாக இயற்றிப் பாடுவது இந்தக் காலத்திற்குப் பொருத்தமில்லாததும், அருகியானதுமான ஓர் ஆபாஸமான முறை. கானத்தைக் கேட்கவிரும்புவோர் சங்கீதக் கச்சேரிகளுக்குப் போகவேண்டுமெயொழிய நாடகங்களுக்குப் போகக்கூடாது. தவிரவும், நல்ல தேர்ச்சிபெற்ற சங்கீதவித்துவான்கள் நாடகங்களுக்கு நடிக்கவருவதில்லை. நாடகத்தில் சங்கீதத்தைப் புகுத்துவதால் இரண்டும் கெட்டுப்போகின்றன. இந்த முறையைத் தமிழ்நாட்டு அரங்கமேடை நடிக்கர்கள் இன்னும் கைவிடாமலிருப்பது ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது; இதற்கு ஜனங்கள் பாட்டுக்களை எதிர்பார்ப்பதுமன்றி அவைகளை வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்பதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்; இருந்தபோதிலும், நடிக்கர்கள் நல்லமுறைகளில் ஜனங்களுக்கு வழிகாட்டவேண்டுமே யொழிய, அவர்களுடைய அறியாமைக்கு அடிமைகளாகக் கூடாது. ஜனங்களின் மனப்போக்கு இலேசாக மாறக்கூடாததாயிருந்தால், இடையிடையே நாடகங்களில் நல்ல பாசுவதர்களைக் கொணர்ந்து சுவையுடன் பாடச்செய்யலாம். அரங்கமேடையில் பாடுவதை நடிக்கர்கள் நிறுத்தினால்தான் நாடகத்திற்கு உண்மையான கௌரவம் ஏற்படும்; நடிக்கும் கலையும் அபிவிருத்தியடையும்.

எழுதப்பட்ட நாடக இலக்கியங்களே அரங்கமேடையில் நடிக்கப்படவேண்டும். நாடக இலக்கியங்கள் இல்லாத காலத்தில், நடிப்புகள் சமயோசிதம்போல் பேசியும் பாடியும் நடத்ததுபோல இனிச் செய்யவேண்டியது அவசியமில்லை. இலக்கியங்களில், அந்த அந்தப் பாத்திரங்களுக்கு வேண்டிய சம்பாஷனை வாசகம் திட்டமாய் இருக்கும். இதனால் நடிப்புகளுக்கு ஏற்படும் உதவியைத் தவிர, கேட்போருக்கும் இலக்கிய வாசகத்தால் ஏற்படும் இன்பமும் கிடைக்கும். பாவத்துடன் நடிப்பதற்கு நடிப்புகள் தங்களுடைய முழுக் கவனத்தையும் சாதாரணத்தையும் செலுத்தலாம்.

தமிழ்நாட்டு அரங்கமேடையில் நடிக்கும் கலை என்ன நிலைமையிலிருக்கிறதென்று கவனிக்கவேண்டும். நடிப்பதற்கு, வேடங்களைச் சரியாய்ப் புனைவதும், ஆடைகளைப் பொருத்தமா யணிந்துகொள்வதும் முக்கியமான முதல் அம்சம். இந்த விஷயம் தமிழரின் அரங்கமேடையில் கவனிக்கப்படுவதில்லை; இது அறிஞர்களின் மனத்தில் அருகியை உண்டாக்கக் கூடிய ஒரு குறை. சரித்திர உணர்ச்சியுடன் பாத்திரங்கள் வேடங்களைப் புனைந்து ஆடைகளை அணிய வேண்டும். பண்டைக்காலக்கதைகளை அரங்கமேடையில் நடிக்கும்போது, பாத்திரங்கள், தற்கால நாகரிகத்தைத் தழுவிப் பட்டுமுறைகளில் உடைகளை அணிவது கொஞ்சங்கூடப் பொருத்தமில்லாதது; அது கலையுணர்ச்சி யுடையவர்களின் மனத்தில் வெறுப்பையுண்டாக்கும். இப்போது தமிழ்நாடெங்கும் காட்டப்படும் பவலக்கதை நாடகமென்று சொல்லப்படும் காட்சியில் ஓர் அரசன் அரங்கமேடையில் மோட்டார் வண்டியில் வந்து இறங்குவது கொஞ்சமேறும் பொருத்தமில்லாதது; நாடகமே இன்னதென்று அறியாதவர்களே இதைப்பார்த்து ஆசுந்திக்கக் கூடும்.

நடித்தலின் முக்கியமான அம்சம் பாவவிபாகங்களை உணர்ச்சியுடன் காட்டுவது; அகத்தின் நிலைமையை முகத்தில் தெரியச்செய்ய வேண்டும்; மனத்தில் எழும் ஒவ்வோர் உணர்ச்சியும் அங்கங்களின் அபிவ्यத்திலும், பேச்சின் நேர்மையிலும் காட்டப்படவேண்டும். நாடகத்திற்குப் புறம்பான விஷயங்களைப் பற்றி நடிப்புகள் தங்கள் சம்பாஷனைகளில் பிரஸ்தாபிக்கக் கூடாது. நடிப்புகள் பிரசங்கங்கள் செய்வது வெறுக்கத்தக்கது; பாமா ஜனங்களால் உயர்ந்த நடிப்பென்று போற்றப்படும் ஒருவர், சகுந்தலாவேஷம் புனைந்து கொண்டு நாடகத்தில் இடையிடையே தற்கால சமூக விஷயங்களைப்பற்றிச் சண்டப்பிரசண்டமாய்ப் பிரசங்கங்கள் செய்வதை அநேகர் கேட்டிருக்கலாம். இப்படிச் செய்வது ஆபாசமான ஒரு முறை. இப்போது நாடகத்தொழிலில் நல்ல கலைத்திறம் பெற்ற

உயர்ந்தநடிகர்கள் இருப்பதாகச் சொல்லமுடியாது. அரங்கமேடை அபிமானிகளால் போற்றப்பட்டு அளவற்ற பொருள் சம்பாதிக்கும் சிலர், தங்கள் சாரீர வளத்தினால் கீர்த்திபெற்றிருக்கிறார்களே யொழிய நடிக்கும் திறமையினால்.

பாத்திரங்களின் இயற்கைக்குப் பொருத்தமாய் நடிகர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப் படவேண்டும். பாத்திரங்கள் ஆண்களாயிருந்தால் ஆண்கள் வேடம் புனையவேண்டும்; பெண்களாயிருந்தால் பெண்களே வேடம் புனையவேண்டும்; இந்தமுறை மேனாடுகளில் அநுஷ்டிக்கப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டு அரங்கமேடையில் இந்த வழக்கம் இல்லை. பெரும்பான்மையாக ஆண்களே பெண்வேடம் தரிப்பதும், சில பெண்கள் ஆண்வேடம் தரிப்பதும் சாதாரணமாயிருக்கின்றன. தமிழரின் அரங்கமேடை ஒங்கிவளர வேண்டுமானால் இந்த முறை மாறவேண்டும். பெண்கள் நடிக்கும் தொழிலிற் புகாதகாலத்தில் ஆண்கள் பெண்வேடங்கள் புனைவது அவசியமாயிற்று. அநேகர் நல்லதிறமையுடனும் நளினத்துடனும் பெண்வேடங்களைத் தரித்து நடித்திருக்கிறார்கள்; இருந்தபோதிலும் இந்தமுறை இயற்கைக்கு எதிரானது. இப்போது அநேகம் பெண்கள் நாடகத் தொழிலை ஏற்றக்கொண்டிருப்பதால் நாளடைவில் இந்தமுறை மறையச் சாதனங்களிருக்கின்றன.

தமிழரின் அரங்கமேடையில் தற்காலத்திலுள்ள குறைகளைக் கூடுமானவரையில் நீக்கவும், நாடகத்தின் உண்மையான ஏற்றத்தையும் கௌரவத்தையும் ஜனங்களுக்கு உணர்த்தவும், அரங்கமேடையைச் சீர்திருத்தம் செய்யவும் ஓர் இயக்கம் சமார் இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் படித்த ரவிகர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு அதன் பயனாகச் சென்னையில் சுருணாவிலாச சபை, நாடகங்களைச் சரியான முறைகளிலும் கலைருசியுடனும் நடித்துக்காட்ட ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இந்த இயக்கத்தின் தலைவர்களில் தலைசிறந்தவர் திரு. ப. சம்பந்த முதலியார். சென்னை சுருணாவிலாச சபை தமிழரின் அரங்கமேடைக்கு அரியசேவை புரிந்திருக்கிறதமன்றி, நாடகத்தொழிலாளிகளுக்குப் பல முறைகளில் வழிகாட்டியாய் மிருந்திருக்கிறது.

தமிழரின் அரங்கமேடையின் புனருத்தாரணத்திற்கு அரும் பாடுபட்டிருக்கிறார் திரு முதலியார். நாடகத்தன்மை நிறைந்து, நடிப்பதற்குத் தக்க நாடகங்கள் பலவற்றை அவர் இயற்றியிருக்கிறார். இவ்விதமான நாடகங்களை எழுதியிருப்பது, அவர் தமிழரின் நாடகமேடைக்குச் செய்திருக்கும் பெரியசேவையின் முக்கியமான

அம்சம். முதலியார், நடிப்பதற்குத் தகுதியான நல்ல நாடகங்களை எழுதுவதுடன் நின்று விடவில்லை; அவர் ஒரு பெரிய நடிக்கராயும் திகழ்கிறார். நடிக்கும் தத்துவங்களையும் ரூசுகங்களையும் நன்றாய் அறிந்தவர். அவர் ஆங்கிலக் கவிச்சக்கராவர்த்தியாகிய ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களை நன்றாய்க் கற்று ரவிர்த்தவர்; நடிப்பதில் உணர்ச்சி பாவங்களை அபூர்வமான திறமையுடனும் றுட்பத்துடனும் காட்டக்கூடியவர். சங்கீதமில்லாமல் எவ்வளவு உயர்ந்த முறையில் நடிக்கலா மென்பதை அவர் நன்றாய் நிரூபணம் செய்திருக்கிறார். அவரைப்போன்ற நடிக்கர்கள் கருணாவிலாச சபையிலும், அதைப் போல் அநேகம் பட்டினங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் சபைகளிலும் சிலர் இருக்கிறார்கள். படித்த ரவிர்த்தருக்கு இன்பம் கொடுக்குமாறு பல நாடகங்களை அவர்கள் நடித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய முயற்சியைப்பின்பற்றி, அரங்கமேடையில் நடிக்கும் தொழிலைக் கைக்கொண்டவர்கள், நடிக்கும் கலைபை அபிவிருத்தி செய்யவில்லை.

நாடகத்தை ஜீவனோபாயமாகக் கொள்ளாதவர்கள், தாங்கள் ரவிர்த்த அதுபவிப்பதற்காக நடிப்பதனால், தமிழரின் அரங்கமேடையில் விசேஷமானுதல்கள் ஏற்படுமென்று தோன்றவில்லை. அப்படி நடிப்பவர்கள் எந்தக்காலத்திலும் இருப்பார்களென்று சொல்ல முடியாது. ஜனங்கள், நாடகங்களின் மூலம் தாங்கள் அடைய விரும்பும் ஆசைத்திற்கு இவர்களை நம்பியிருக்கமுடியாது. நடிப்பதைத் தொழிலாக வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களின் கலைத்தெளிவு ஒக்கிவளர வேண்டிவது மல்லாமல், நாடக அபிமானிகளின் மனோபாவமும் தெள்ளிய கலைஞரெயுடன் கலந்திருக்க வேண்டும்; தவிரவும், நன்றாய்ப்படித்தவர்களும் புத்திமான்களும் நாடகத்தொழிலில் புக வேண்டும். அந்தத் தொழில் கௌரவமானதில்லை யென்றும், ஒழுக்கமுடைய வாழ்க்கைக்கு இடையூறு யிருக்குமென்றும் சிலர் நினைப்பது தவறு. நாடகம், நிரந்தரமாக ஜனங்களின் மனத்தைக் கவர்ந்த இன்பத்தில் குளிப்பாட்டும் ஒரு கலை; அது என்றும் நிலைத்திருக்கும். ஆகையால் சமூகத்தலைவர்களும் கலைஞர்களும் அரங்கமேடை மேம்பாடடைவதற்குத் தக்க முயற்சியைத் தேட வேண்டும்.

எந்தக்கலைக்கும் முறையான பயிற்சி அவசியம்; துண்கலைகளுக்கோ அது மிகவும் இன்றியமையாதது; தேர்ச்சிபெற நீண்ட காலம் ஆகும். தமிழ்சாட்டில், நடிக்கும் கலைக்குப் பள்ளிகூடங்க ளாவது பயிற்சிசாலைகளாவது இல்லை. நாடகக் கம்பெனிகளும் நடிப்பவர்களுக்கு முறையான பயிற்சிகொடுப்பதற்கு ஏற்பாடுகள்

செய்வதில்லை. யுவர்களும் யுவதிகளும் கொஞ்சங்கூடப் பயிற்சியில்லாமலே அரங்கமேடைக்குச் சென்றுவிடுகிறார்கள்; அங்கே பழக்கத்தாலும் அநுபவத்தாலும் ஒருவாறாக நடிக்கத்தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். இது மிகவும் பிசகானமுறை. நாடக அபிமானிகள் நாடகத்தொழிலைச் சேரவிரும்புவோருக்கு ஒருபயிற்சிச் சாலையை ஆரம்பிக்கவேண்டும். சென்னைச் சுகுணவிலாச சபையார் இவ்விதப் பயிற்சிச் சாலையை நடத்தத் தகுதியுடையவர்கள். அவர்கள் இந்த யோசனையைக் கைக்கொள்ளலாம். அருளாக நடிக்கும் திறமையைப் பெற்றவர்களுக்குப் பயிற்சியால் விசேஷப் பிரயோஜனமிராதென்று சிலர் சொல்லலாம். ஆனால் அருட்புலமை பெற்றவர்கள் லட்சத்திலொருவர்கூட இருப்பது அரிது; அப்படியுள்ளவருக்கும் கூட, முறையான பயிற்சி அவர்களுடைய அருளின் ஒளியை அதிகமாக ஜ்வலிக்கச் செய்யும்.

விஞ்ஞான சாஸ்திர விந்தைகள்

எச். பரமேசுவரன்—பி. என். அப்புல்வாமி

(139-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

மிகையுத்தம் நடந்த காலமாகிய 1914-ம் வருஷம் முதல் 1919-ம் வருஷம் வரையுள்ள காலத்தைக் கடந்துசெல்வோம். சண்டை முடிந்துவிட்டபிறகு, அதில் ஈடுபட்டுப் போராடிய தேசத்தார் ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் கண்டுபிடித்த விஷயங்களைத் தாம் தாமே இரகசியமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணமற்றுப் போயினர். ஆகவே, அவரவர்கள் இரகசியமாகப் பாதுகாத்து வெளியிடாது வைத்திருந்த விஷயங்களை வெளியிடலாயினர். அப்பொழுது என்ன தெரியவந்ததென்றால்: அநேகமாக ஒவ்வொரு தேசமும் தான் தான் பாடுபட்டுக் கண்டுபிடித்துவைத்திருந்த இரகசிய சமாசாரத்தை மற்றொரு தேசமும் அதேமாதிரி தானாகவே பாடுபட்டுத்தேடி அறிந்து பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தது என்பதே. ஆகவே ஒவ்வொருவரும் இரகசியம் என்று நினைத்திருந்த விஷயங்கள் எல்லாம் அநேகமாக யாவரும் அறிந்த இரகசியமாகவே இருந்தன. ஆகையால் அவர்கள் யாவரும் இத்தகைய போலி இரகசியங்களை மூடிவைப்பதனாற் பயன் என்ன? 'உலகமறிய நமது இரகசியங்களை யெல்லாம் வெளியிடீவோம்' என்று எண்ணி அவரவர்கள் கண்டுபிடித்து மறைத்துவைத்திருந்த விஷயங்களை உலகத்தாருக்கு வெளியிட்டனர். எனவே 1919-ம் வருஷம் முதல் காரியம் சுறுசுறுப்பாக நடக்க ஆரம்பித்தவிட்டது.

1914-ம் வருஷத்திலே கம்பியில்லாத் தந்தியானது உலகத்தில் எங்கும் பரவியிருந்தது. அந்தக் காரியத்திலே தெர்மையானிக் பல்பு மிகவும் முக்கியமானதாக இருந்துகொண்டிருந்தது. தந்தியில்லாத டெலிபோனைப் பற்றி அங்கும் இங்கும் இரண்டொருவர் கூறுவதைக் கேட்கலாமேயொழிய—இன்னார் இன்னார் ஆராய்ச்சிகள் நடத்துகிறார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டார்களேயொழிய—திருப்தியாக அது நடக்கிறது என்றாவது, நடக்கும் என்றாவது யாரும் சொல்லக் கேட்க முடியாதிருந்தது. ஆனால் யுத்தம் காரண

மாக இந்த விஷயத்தை பொட்டிய ஆராய்ச்சிகள் பற்பல செய்யப் பட்டன; இதுவும் தீவிரமாக முன்னேற்றத்தை அடைந்து விட்டது. 1919-ம் வருஷத்துக்குள்ளே அவ்வாராய்ச்சியிலுள்ள கஷ்டங்கள் எல்லாம் நிகர்த்தியாகிவிட்டன; பலன் கைகூடி விட்டது என்று கூறும்படியாகவே இருந்தது. இதற்குக் காரணம் மூன்று எலெக்ட்ரோடுள்ள தெர்மைபானிக் வால்வுதான். 1914-ம் வருஷத்திலே விளக்கமின்றி இருட்டுள் ஆழ்ந்து கிடந்த கம்பியில் லாத் தந்திவிஷயமானது 1919-ம் வருஷத்திலே கைகண்டகாரிய மாகிப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

அதற்குப் பின் இன்னொரு காரியம் நடந்தது. அதாவது யுத்தத்துக்காகச் சேகரிக்கப்பட்டு யுத்தத்தில் உபயோகப்படுத்தப் பட்ட, ஏராளமான கம்பியில்லாத் தந்திச்சாமான்களும் கருவிகளும் யுத்தம் நின்றுவிடவே உபயோகமில்லாமற் போயின. இவையாவும் மற்றவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு உபயோகமாகிவிட்டன. விஞ்ஞானசாஸ்திரத்தை வளர்க்கும்பொருட்டும் சாஸ்திர சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகளைத் தூண்டும் பொருட்டும் அடிக்கடி மகாயுத்தங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலுங்கூட நல்லதென்று தோன்றுகிறது. தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டுமென்னும் அவசியத்தாலும் எதிரிகளைத் தொலைத்துவிட வேண்டுமென்னும் அவாவினாலும் தூண்டப்பட்ட நாட்டினர் அனைவரும் அக்காலங்களிலே பணத்திலும் சுறுசுறுப்பிலும் சிக்கன முறைகளைப்பற்றி நினைப்பதே இல்லை. எவ்வளவு முயன்றாவது, எவ்வளவு பணச்செலவு செய்தாவது எதிரியைத் தொலைக்கவல்ல கருவியைப்போ, இரசாயனப்பொரு ளையோ தேடுவதில் அவர்களுக்கு அப்பொழுது தோன்றும் ஊக்க மும் குதூகலமும், சமாதானம் எங்கும் நிறைந்து நாடு அமைதியாக இருக்கிற காலங்களில் காணுவதே இல்லை. இதிலிருந்து விஞ்ஞான சாஸ்திரம் எல்லாம் கெடுதலுக்காக ஏற்பட்டது என்று நான் சொல் லுவதாக நீங்கள் நினைத்து விடக்கூடாது. கடைசிவரைக்கும் பார்த் தால் எந்தச் கருவியின் உபயோகமும் அதை ஒருவன் உபயோகப் படுத்தும் வழியிலேதான் பெரும்பாலும் இருக்கிறது. கூரிய கத்தி யைக்கொண்டு ஒருவன் தன் முகத்தைச் சிறைத்து அழகுபடுத்திக் கொண்டாலும் கொள்ளலாம்; அல்லது தன் கழுத்தையோ அல்லது மற்றவர்களுடைய கழுத்தையோ வெட்டினாலும் வெட்டலாம் அல் லவா? அதுபோலவேதான் விஞ்ஞானசாஸ்திர விஷயத்திலும் இருக் கிறது. கெடுதலைச் செய்யவல்ல ஆற்றலும் நன்மையை இயற்றும் திறமையும் அதனுள் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. யுத்தகாலம் முழு வதிலும் தந்தியில்லாத டெலிபோனை என்னவிதமாய் உபயோகித்

தனர் பாருங்கள். பல மைல்களாக விரிந்து குழிகளைத் தோண்டிக் கொண்டு அவற்றள் பதுங்கிக் கிடக்கும் படைவீரர்களுக்கும், அவர்களை இயக்கும் படைத்தலைவர்களுக்கும், கடலில் பல திக்குக் களில் சிதறி உலகமெங்கும் உள்ள யுத்தச் கப்பல்களுக்கும், ஆகாயத்தில் பறத்தோடும் ஆகாய விமானங்களுக்கும் யுத்தசம்பந்தமாகப் பல விதமான உத்தரவுகளை அனுப்பும் போர்த் தொழிலுக்காகவே அவை உபயோகமாகி வந்தன.

யுத்தத்தில் இத் தொழிலில் உபயோகப்பட்டுவந்த ஏராளமான சாமான்களுக்கும் அவற்றை உபயோகித்து இத்தொழிலில் ஈன்கு பழகிய சிப்பந்திகளுக்கும் யுத்தம் முடிந்ததும் வேலை இல்லாதபோயிற்று. ஆகவே இவை எல்லாம் அத்தொழிலினின்று விடுபட்டுப்போனது விஞ்ஞானசாஸ்திரத்தின் முன்னேற்றத்துக்கு மிகவும் உபகாரமாயிருந்தது.

கம்பியில்லாத் தந்திவேலையில் பழகியவர்களுள் பலர் வேலையில்லாதிருந்தனர். யுத்த காரியத்தினின்று விடுபட்டுப்போன சாமான்கள் ஏராளமாக இருந்தபடியால் அவை குறைவான விலைக்குக் கிடைக்க ஆரம்பித்தன. ஆகவே இவர்களுள் பலர் அவற்றை வாங்கிக்கொண்டு வெகுதூரங்களுக்கு அப்பாலிருந்து ஒருவருக் கொருவர் பேச முயன்றகொண்டிருந்தனர்.

யுத்தகாலத்தில் கம்பியில்லாத்தந்திக் கருவிகளை உபயோகிப்பதைப்பற்றிப் புலவிதமாகப் பந்தோபஸ்து செய்யவேண்டியது அவசியமாயிருந்ததால் அவற்றை உபயோகிப்பதற் பல கட்டுப்பாடுகளும் நிபந்தனைகளும் தொந்தரவுகளும் இருந்தன. யுத்தம் முடிந்துபோனதும் இவையாவும் எடுபட்டொழிந்தன; ஆதலால் பலரும்—அதற்கு முன் இரகசியமாய்ப் பேசிப் பழகியவரும்—தைரியமாய்க் கம்பியில்லாத்தந்தி விஷயமாய்ச் சோதனைகளும் ஆராய்ச்சிகளும் பரீகேசுகளும் செய்து பார்க்கத் தலைப்பட்டனர். இம்மாதிரியாக ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் முயல்வே அறிவு வெள்ளமாய்ப் பெருகியோடத் தொடங்கிற்று. அதிகமாக மின்சாரசக்தியைச் செலவழிக்காமலே அவர்கள் வெகுதூரத்துக்கப்பா லுள்ளவர்களோடு பேச முடிந்தவிட்டது. மேலும், 'இத்தயை தொழிலாளிகள் பலர் வேலையில்லாமல் இருப்பதை நிவர்த்திக்கவேண்டும்; அவர்களுக்கென்று புதிதாகத் தொழில் ஒன்றை உண்டாக்கவேண்டும்; மின்சார விஷயமாய் இவர்கள் அறிந்துகொண்ட விஷயங்களை யெல்லாம் பயன்படுத்தவேண்டும்' என்ற கூச்சுரல் உலகமெங்கும் எழுந்தது. இவற்றின் காரணமாகக் கம்பியில்லாத் டெலிபோனானது ஒரு வியாபார விஷயமாக ஏற்பட்டது. அதன்வழி பேசுவது அனேகருக்கு

ரஸமாக இருந்தது. புதிதான விஷயத்தில் சுவையுண்டாவது இயல்பன்றோ? ஆகவே, அது நல்ல செழிப்பான தொழிலாக ஆகிவிட்டது. இதுதான் 1919-ம் வருஷத்திலே பிராட்காஸ்டிங் (பரவப்பேசுதல்) பிறந்த கதை.

பிராட்காஸ்டிங் என்பது பிரசங்கங்களையும் உலகச்செய்திகளையும் எத்தகைய ஒலியையும் சங்கீதத்தையும் உலகில் எங்கும் பரவவிடுவதற்குப் பெயர். இம்மாதிரிச் செய்வதால், ஓரிடத்திலிருந்து பேசுவோரையும் பாடுவோரையும் உலகத்திலே பல்வேறு பகுதிகளிலே வாழ்கின்ற மாந்தர் அனைவரும் கேட்கமுடிகிறது. இதன் பொருட்டுக் கம்பெனி ஒன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. கவர்ன்மென்ட் டாருக்கும் பணம் செலவுக்கு வேண்டியிருந்ததால் இதனின்று கிடைக்கக்கூடியதாகத் தோன்றிய வரி வருமானத்தின் பொருட்டு அது இந்தத் தொழிலுக்கு ஊக்கமளித்துக்கொண்டுவந்தது. 1920-ம் வருஷத்திலே தெர்மையானிக்கை ஆதாரமாகக் கொண்டு பிராட்காஸ்டிங் ஏற்படுத்தப்பட்டு ஸ்திரமடைந்து விட்டது.

தெர்மையானிக் ஏற்பாடு இல்லாவிட்டால் பிராட்காஸ்டிங் தொழிலை நடத்த முடியாது. இந்த ஏற்பாட்டைப் பேடென்ட் செய்திருந்த மார்க்கோனி கம்பெனிக்கு ஏராளமான லாபம் கிடைத்தது; இன்றளவும் கிடைத்துக்கொண்டும் இருக்கிறது. பிராட்காஸ்டிங் செய்யும் ஸ்தலங்கள் இல்லாத நாடே இப்போது கிடையாது. மேலைநாடுகளில், ஏற்றுக்கொள்ளும் கருவியைச் (ரிசீவர்களைச்) செய்துவைத்துக் கொள்ளாத வீடுகள் குறைவு என்றதான் சொல்ல வேண்டும். அவற்றைக் கொண்டு பல திக்குக்களிலிருந்து வரும் பலநாட்டுச் செய்திகளை யெல்லாம் அவர்கள் கேட்டு மகிழ்கின்றனர். ப்ராட்காஸ்டிங் மூலமாய் ஜனங்களுக்கு உண்டான நன்மை எவ்வளவு, உபத்திரவம் எவ்வளவு, இது பெரிதா, அது பெரிதா என்றெல்லாம் விரிவாகப் பேசுவதும் வழங்காவதும் எளியனவாகிவிட்டன. நெடுந்தூரத்துக்கு அப்பாலுள்ள அந்நிய மொழிகளையும் குரல்களையும் நாம் கேட்பதும், தூரம் என்பது ஒழிந்ததும் இந்தத் தெர்மையானிக்ஸ் செய்திருக்கிற தொழில்களாகும். இது ஒரு பெரும் விந்தைதான் என்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்வீர்கள் அல்லவா?

இந்தப் பிராட்காஸ்டிங்கிலே ஒருகுறை இருந்துகொண்டே இருந்தது. அது யாவரும் உணரும் அளவில் இருந்தது. அதை நிவர்த்திப்பது அவசியம் என்று தோன்றிற்று. அது என்னவெனின் கேட்கும் ஒலியானது மந்தமாய்க் கேட்கும்; தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளும் அளவு உரக்க இருப்பதில்லை. ஆகவே அறிவாளர்கள்

ஆலோசனை செய்யத் தொடங்கினார்கள். 'தெர்மையானிக் வால்வ் மிகவும் றுணர்விய உணர்ச்சியை உடையதாயிருக்கிறதே. அதைக் கொண்டே ஒலியின் அளவை அதிகப்படுத்த ஏதாவது வழியுண்டா பார்ப்போம்' என்று ஆலோசித்தார்கள். ஆகவே ஆம்ப்ளிபைர் என்று சொல்லப்படுகிற ஒலியை அதிகப்படுத்தவல்ல கருவியைச் சீர்திருத்திச் செப்பனிட முயன்றார்கள். சாதாரணமான கம்பியில் லாத்தந்தி ரிசீவர்கள் வேறு, இவை வேறு. தற்காலத்திலே பிராட் காஸ்டிக் ரிசீவிக் கருவிகளிலெல்லாம் இவை இரண்டும் சேர்ந்து காணப்படுகின்றபோதிலும், ஏற்றுக்கொள்ளும் பாகம் ஒன்று, கிடைத்த ஒலியைப் பெருக்கும் பாகம் மற்றொன்றாக இருக்கின்றன. தெர்மையானிக்லின் விரைகளை ஆராயும்போது இவ்விரண்டு தொழில்களையும் வேறு வேறுபட பிரித்துக்கொண்டு இவற்றைத் தனித்தனியாக ஆராய்வதுதான் உசிதமானது. லெனட்ஸ்பீசர் என்று சொல்லப்படும் உரக்கப்பேசும் கருவியானது கம்பியில்லாத் தந்தி மூலமாக நமக்குக் கிடைத்துவரும் செய்திகளை யெல்லாம் உரத்த தெளிவான குரலில் பேசி நாம் கலபமாகக் கேட்பதற்கு உதவுகின்றது. அதைக் கொண்டு நாம் வேண்டுமளவு குரலைப் பெரிதாக்கிக் கொள்ளலாம். ஓர் அறையில் உன்னோருக்கும் கேட்கும் அளவில் அதைப் பெரிதாக்கலாம்; ஒரு மைதானத்தில் கூடியவர்களுக்குக் கேட்கும் அளவில் பெரிதாக்கலாம்; ஊர் முழுவதும் கேட்கும்படியான இடி போன்ற குரலாகவும் அதைப் பெரிதாக்கியிடலாம். 'பொது ஜனப் பிரசங்க ஏற்பாடு' என்று சொல்லப்படும் ஓர் ஏற்பாட்டிலே ஒலியைப் பத்துவகையும் மடங்கோ அதற்கு மேலாகவோ பெருக்கி விடுகிறார்கள்; பல சதுரமைல் வில்லிர்னமான இடங்களில் கூடியுள்ள பல்லாயிரக்கணக்கான ஜனங்களுக்குக் கேட்கும்படி செய்கிறார்கள். இவ்வுலகத்திலே உள்ள பெரிய மனிதர்கள் அனேகருக்கு உரத்த குரல் கிடையாது. ஆதலால் அவர்கள் பேசுவது பெருங் கூட்டங் களுக்குக் காது கேட்காது. தாங்கள் பேசுவதை ஜனங்கள் அனைவரும் கேட்கவேண்டும் என்னும் அவாவை உடையவர்களாய்ச் சிற்சிலர் இருக்கிறார்கள். வேறு சிலர் பேசும்மொழி களுள் ஒன்றைக்கூடவிடாமல் ஜனங்கள் கேட்கவேண்டுமென்னும் பேரவாவைப் பெற்றவர்களாகிறார்கள். இவ்விரண்டு சந்தர்ப்பங் களிலும் யாராவது ஒருவர் தலையிட்டு அவர்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ஆனால் இந்த மாதிரி தலையிட்டு உதவிபுரியும் தொழிலில் ஆம்ப்ளிபைர் என்னும் பெருங் கிக்கு சுகேடையாது. ஏனென்றால் பேசும் மனிதன் எவ்வளவு தாழ்ந்த குரலில் பேசினாலும் சரி, கேட்கப்படும் ஒலியை எந்த

அளவுக்கு வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு இஷ்டம்போலச் சலபமாகப் பெருக்கிக்கொண்டு விடலாம். முன்பொருநாள் விந்தையான ஒரு செய்தியைப் படித்தோம். ஏரோபிளேன்களில் லௌட்ஸ்பீகர்களை வைத்துக்கொண்டு, பெஷாவருக்கு அப்புறத்திலிருந்து கலகம் செய்துகொண்டிருக்கிற கலகக்கார ஜாதிகளுக்கு, "இனிமேல் அபாயகரமான கலக காரியங்களில் தலையிடக்கூடாது. தலையிட்டால் தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப்படுவார்கள்" என்று எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டுமென்று ஒருவர் சொன்னதாக அச் செய்தி கூறிற்று. மேகமண்டலத்திற்கு மேலே ஆகாயத்திலிருந்து ஆம்பளிபையர் மூலமாக இவ்வகையான எச்சரிக்கை வார்த்தைகள் பிறங்குமானால் அவற்றை அசரீரி என்றாவது, கடவுளே பேசுகிறார் என்றாவது எண்ணி அஞ்சி, அந்த ஜாதியார் கலகம் செய்யாது நின்று விடுவார்கள் என்பதுதான் கருத்து.

1921-ம் வருஷ வாக்கிலே பிராட்காஸ்டிங் வளர்ந்தோங்கத் தொடங்கிற்று. கிராமபோன்களைச் செய்பவர்களும், அவற்றை விற்பதைச் தொழிலாகக் கொண்டவர்களும் இதன் வளர்ச்சியைக் கண்டு தமது தொழில்கள் நசித்துப்போகுமோ வென்று அச்சமுற ஆரம்பித்தனர். தமது தொழிலானது உடனே தொலைந்து போகாமற் போனாலும் கூட அதற்குக் காலம்வந்து விட்டது, நாள்களை எண்ணவேண்டியதுதான் என்று எண்ணத் தொடங்கினர். இது யதார்த்தமாகப் பலர் பயந்த பயந்தான்; ஆனால் இதற்கு அதிகமாக ஆதாரம் இல்லை. எந்த விஞ்ஞான சாஸ்திர வளர்ச்சியும் சரிவரப் புத்திசாலித்தனமாக நடத்தப்பட்டுவரும் மற்றொன்றை அழிப்பதில்லை என்பது உறுதி. ஆதலால் கிராமபோன் தொழிலானது இதனால் நாசமடையவில்லை யென்பதையும், அதுமட்டுமன்றி இதனால் அது லாபம் அடைந்திருக்கிறது என்பதையும் நாம் தெரிந்துகொண்டோம். அது அடைந்தலாபம் இதுதான்: கிராமபோனிலே ஒருவன் பேசுகிற குரலைப் பதிவுசெய்து கொண்டு மீண்டும் வெளியிடுகிறார்கள். குரலைப் பதிவுசெய்யும் சக்தியின் அளவெல்லாம் குரலிலுள்ள சக்தியின் அளவேதான். கிராமபோன் நிகார்டு ஒன்றைக் கிராமபோனிலே வைத்துப் பெரிய கூட்டத்தார் ஒன்றைச் அனைவரும் அதைக் கேட்கும்படி செய்ய முடியாது. சங்கீதவித்துவான் என்ன குரலில், எவ்வளவு உரக்கப் பாடுகிறானோ அந்த அளவு உரத்ததாகத்தான் நிகார்ட்டில் பதிந்துள்ள பாட்டும் இருக்கும். அதுதான் கிராமபோனில் உள்ள தொந்தரவு. ஆனால் ஓர் ஆம்பளிபையரைத் துணையாகக் கொண்டுவீட்டாலோ இது எல்லாம் மாறிவிடுகிறது. அதன் துணையைக்கொண்டு சிங்கத்தின்

கர்ஜனைபைச் கேட்பதுபோலவே மூலையினின்று கிறிச் கிறிச் என்னும் சண்டெலியின் குரலையும் எளிதாகக் கேட்கமுடியும். நமக்கு எந்த அளவு வேண்டுமோ, அந்த அளவு உரத்த குரலையுடைய நிகார்டு களை, ஆம்பளிபையரின் துணைபைக்கொண்டு, நாம் இயற்றிக்கொள்ளலாம். ஆம்பளிபையரின் துணையால் ஒலியானது பெருங்கப்படுகிறது. ஆகவே கிராமபோன் ரிகார்டைக் கிராமபோனில் போட்டு வாசிக்கும் போது அது உரக்கக் கேட்கிறது. மேலும் மின்சார சக்தியின் உதவியால் ரிகார்டுகள் தயாரிக்கப் படுகின்றன; அதன் உதவியால் வாசிக்கவும் படுகின்றன. இவ்விஷயத்தில் விஞ்ஞான சாஸ்திரமானது எவ்வளவோ உதவிசெய்து வருகிறது. “ஒலிப்பெட்டியையும் ஊசியையும் வைத்துக்கொண்டு கிராமபோன் வாசிக்கலாமே; இதற்கு அநாவசியமாக மின்சாரத்தை உபயோகிப்பானேன்? இது என்ன முட்டாள்தனம்! இதற்கு மின்சாரம் எதற்கு? ஆம்பளிபையர் எதற்கு? எல்லாம் முழுப்பயித்தியம்!” என்று என் நண்பர்கள் சிலர் என்னிடம் சொன்னார்கள். ஆனால் ஜனங்கள் நானுக்கு நான் விஷயங்களை நுணுகி நுணுகிப் பார்க்கத் தலைப்பட்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் முன்பு போலில்லை. பத்துவருஷங்களுக்கு முன்னால் அவர்கள் ஆவலாக நாடிய விஷயங்கள் இப்பொழுது அவர்களுக்குச் சிறிதுகூட இன்பத்தைத் தருவதில்லை. ஒலியடங்கிய நிகார்டு ஒன்றும் அதைப் பேசச்செய்யப் பெட்டியொன்றும் ஊசி ஒன்றும் இருந்தால் போதும் என்று 1900-ம் வருஷத்திலே நினைத்தார்கள். இப்பொழுது இதை ஒப்புவதில்லை. இதை விருத்திசெய்து புதுமாதிரியாகக் வேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்கள்.

ஒலிப்பெட்டியிலே உள்ள டையாபிரம் என்னும் மெல்லிய தகடு அற்புதமான வேலைபைச் செய்கிறது. ஆயினும் அதனால் செய்ய முடியாத காரியங்களையும் அதைச் செய்யச் சொல்லுவதால்தான் இதெல்லாம் வருகிறது. ஆம்பளிபையர் ஒன்றுதான் இதைச் சரியாகச் செய்யமுடியும். ஆகையால் அவர்கள் சாதாரண நிகார்டு ஒன்றை எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்; அதிலே ஓர் ஊசியைக்கொண்டு வாசிக்கச் செய்கிறார்கள். ஆனால் ஒலிப்பெட்டிக்குப் பதிலாக எலெக்ட்ரோ மாக்னெடிக் கருவி ஒன்றை உபயோகிக்கிறார்கள். கிராமபோன் வாசிப்பது சரியாக இருக்கிறது; நிகார்டில் உள்ளது உள்ளபடி, அதிலுள்ள சங்கதத்தின் உயர்ச்சி ஒவ்வொன்றும் சரியாகப் பிரதிபலிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் ஒலிமட்டிலும் மிகவும் தெளிவாகக் கேட்கிறது. இதுதான் மின்சாரசக்தியினால் கிராமபோன் வாசிப்பது லுள்ள சிறப்பு; தெர்மைபானிக் வால்வினால்தான் இது முடிகிறது.

இந் நாட்டிலே படங்களைத் தந்திமூலமாக வெளியூர்களுக்கு அனுப்புவதைப்பற்றி நீங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். தந்திச் செய்திகளையும் பேச்சுகளையும் கம்பியில்லாத் தந்திமூலம் அனுப்புவது போலவே, பத்திரங்களையும், படங்களையும், செக்குக்களையும் பாங்கு நோட்டுக்களையும் அனுப்ப முடியும். இதைக்கேட்டால் நம்பக் கூடியதாக இல்லை; அவ்வளவு விசித்திரமாகத் தோன்றுகின்றது. 'தூரதிருஷ்டி' என்று சொல்லத்தரும் டெலிவிஷன் மூலமாக வெகுதூரத்துக்கப்பால் நடக்கின்ற விஷயங்களை அவை நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே அவை நிகழ்கின்றபடியே காணலாம். அது இன்னும் ஆராய்ச்சி நிலைபைக் கடக்கவில்லை. ஆதலால் நாம் அனைவரும் அந்த அனுபவத்தை இப்பொழுது பெறுவதற்கில்லை. ஆராய்ச்சியளவில் நிற்கின்ற அதை அனுபவ அளவில் கொண்டு வருவதற்குச் சிலகாலம் செல்லவேண்டும்; அவ்வளவுதான்; நாளடைவில் அதுவும் ஏற்பட்டுவிடும் என்பதற்குத் தடைல்லை.

(தொடரும்)

சந்திரன்

பி. ஆர். சிதம்பர ஐயர்

சந்திரன் ஒளி நம் எல்லோருக்கும் மிகுந்த இன்பத்தை ஊட்டுகிறது; மனோகரமான உணர்ச்சிகளை நம் உள்ளத்தில் கிளப்புகிறது. எத்தனையோ கவிதைகள் சந்திரனது ஒளியைப் பற்றி வர்ணித்துப் பாடியிருக்கிறார்கள். இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த ஒளி சந்திரனுக்குச் சுயமானதா? இல்லை. பின் எவ்வாறு வந்தது? சூரிய ஒளியைத் தான் சந்திரன் நமக்குப் பிரதிபலிக்கிறது. இவ்வுண்மை வெகு காலத்திற்கு முன்பே மானிடர்களுக்குத் தெரியும். வேதத்திலுங்கூட, “சூரியாச்சமிச் சந்திரமா:” என்ற கூறப்பட்டிருக்கிறது. சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் உள்ள பரஸ்பரஸ்தானத்தை ஒட்டியே தான் சந்திரனுக்குப் பிறைகள் ஏற்படுகின்றன என்பதை நாம் அறிவோம். இதிலிருந்தே சந்திரன் சூரிய ஒளியையே நமக்குப் பிரதிபலிக்கிறது என்று எளிதில் அனுமானிக்கலாம்.

சந்திரன் சூரிய ஒளியைப் பிரதிபலிக்கிறது என்று நாம் சொன்னதிலிருந்து அதன் மேற்பரப்பு, கண்ணாடி போல் வழுவழப்பாய் இருக்கிறது என்று நீங்கள் கருதலாம். ஆனால் அது அவ்வாறு இல்லை; காடு முாடாக இருக்கிறது. 240000 மைல்கள் தூரத்திலுள்ள சந்திரனின் மேற்பரப்பின் அமைப்பைப்பற்றி நாம் எப்படி அறிந்தோம்? தூரநிரிசினி என்ற கருவியைப் பற்றி நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். அது தூரத்தில் உள்ள பொருள்களைச் சமீபத்தில் இருப்பதுபோல் காண்பிக்க வல்லது. குதிரைப் பந்தயங்களில் தூரத்தில் ஓடும் குதிரைகளையோ அல்லது நாடகமேடையில் நிற்கும் நடிகர்களையோ தூரத்தில் இருப்போர் பார்ப்பதற்கு உபயோகிக்கும் பைனாக்ஞலர்ஸ் (Binoculars) என்ற கருவி குதிரைகளையும் நடிகர்களையும் சமீபத்தில் உள்ளனவ போல் காட்டுகிறது. தூரநிரிசினியும் இதைப் போன்றது தான். தூரநிரிசினியின் சந்திக்குத் தக்கவாறு தூரத்தில் உள்ள பொருள்களும் சமீபத்தில் உள்ளனபோன்று தெளிவாய்ப் புலப்படுகின்றன.

தக்க தூரநிரிசினியை உபயோகித்தால் 240000 மைல்களாக் கப்பாலுள்ள சந்திரனை 240 மைல்கள் தூரத்தில் இருப்பது போல் தோன்றும்படி செய்யலாம். ஆனால் சந்திரனது மேற்பரப்பின் அமைப்பைக் கண்டறிவதற்கு அவ்வளவு மிகுந்த சந்திவாய்ந்த தூரநிரிசினி வேண்டியதில்லை. சாமான்ய தூரநிரிசினியில் சந்தி

சந்திரன்.

ரணைப் பார்த்தாலே அதன் மேற்பரப்பு வழுவழுப்பாயில்லாமல்
கரடு முரடாய் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

தூரதரிசினியின் உதவியால் சந்திரனது புகைப் படத்தையும்
பிடிக்கலாம். மேலே காட்டியுள்ள படம் அமெரிக்காவில் பிரபல

நகரத்திர சாலைகளில் ஒன்றான யெர்க்ஸ் (Yerkes) நகரத்திர சாலையில் உள்ள பெரிய தூரதரிசினி ஒன்றன் உதவியால் எடுக்கப் பட்டது. இது அரைச் சந்திரனின் படம் என்று சொல்லாமலே விளங்கும். இந்தச் சந்திர படத்தில் மலைத்தொடர்களும் உன்னதமான தனித்தனி பர்வதங்களும் எண்ணிறந்த கீறல்களும் ஆயிரக் கணக்கான உயர்ந்த விளிம்புகளையுடைய வட்டமான பள்ளங்கள் அல்லது கிரேட்டர்களும் (Craters) காணப்படுகின்றன; பின்னும் சில இருண்ட பிரதேசங்களும் தோன்றுகின்றன. இம்மலைகளையும் கிரேட்டர்களையும் பதினேழாம் நூற்றாண்டிலேயே ரிக்கோலி என்பவர் கணக்கிட்டுத் தாம் எழுதிய சந்திரபடத்தில் இவற்றிற்குப் பிரபலமான சாஸ்திரிகள் கணித சாஸ்திரிகள் முதலியோர்களுடைய பெயர்களை இட்டிருக்கிறார். ஆனால் சந்திரனின் மேற்பரப்பில் உள்ள இம்மலைகளையும் கிரேட்டர்களையும் ஹெவலியஸ் என்பவர்தாம் முதன்முதலில் தாம் எழுதிய சந்திர படத்தில் காட்டியவர்.

இந்தச் சந்திர படத்தைக் கவனியுங்கள். விசாலமான இருண்ட பாகங்கள் சந்திர மண்டலத்திலுள்ள தாழ்ந்த பிரதேசங்கள். அவை முன்காலத்தில் சமுத்திரங்கள் என்று கருதப்பட்டு வந்தன. ஆனால் சந்திரனில் தண்ணீராவது வாயுவாவது இல்லையென்று பிற்கால வான சாஸ்திரிகள் ஆராய்ந்தறிந்திருக்கிறார்கள். ஆகையினால் அவை சமுத்திரங்களல்ல; தண்ணீரில்லாத தாழ்ந்த வெளிகளே. இனி, வெளிச்சமாக விளங்கும் பாகங்கள் மேட்டுப் பாங்கான பிரதேசங்கள். இப்படத்தில் நீங்கள் சில மலைத்தொடர்களையும் அனேகம் கிரேட்டர்களையும் காண்கிறீர்கள். இம்மலைத் தொடர்கள் மிகவும் உன்னதமானவை. கிரேட்டர்கள் நம் பூமியில் காணப்படும் எரிமலைகளின் வாய்களைப்போல் தோன்றினபடியால் அவ்வாறு பெயரிடப்பட்டன. கிரேட்டர் (Crater) என்பதற்கு எரிமலையின் உள்ளிருந்து வரும் புகைமண் கற்குழம்பு முதலியவை வெளியேறும் வாய் என்பது பொருள். ஆனால் சந்திர மண்டலத்திலுள்ள கிரேட்டர்கள் எரிமலைகளல்ல. வருஷக் கணக்காக வானசாஸ்திர நிபுணர்கள் சந்திரனது மேற்பரப்பைப் பெரிய தூரதரிசினிகளின் உதவியால் ஆராய்ச்சி செய்தும் இக்கிரேட்டர்களின் தன்மையையும் அவைகளின் உற்பத்தியையும் பற்றி இன்னும் ஒருவித முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை. அவைகளைப்பற்றி இரண்டேவித அபிப்பிராயங்கள் இருக்கின்றன.

சந்திர மண்டலத்தில் தண்ணீராவது வாயுவாவது இல்லை என்று சொன்னோமல்லவா? ஆகையினால் வருஷக் கணக்காகச்

சந்திரனை உற்று நோக்கினாலும் அதன் மேற்பரப்பின் தோற்றத்தில் யாதொரு விதமான மாறுபாடும் காணமுடியாது. ஆகவே வான சாஸ்திரிகள் சந்திரனை ஒரு ஜட உலகம் அல்லது மாண்ட உலகம் (Dead world) என்று கூறுகிறார்கள்.

மேலே காட்டிய படத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தால் கிரேட்டர் கனிலும் வேறு பிரதேசங்களிலும் ஒரு பக்கம் வெளிச்சமாயும் மற்றொரு பக்கம் சிறிது இருண்டும் இருப்பதைக் காணலாம். சூரிய ஒளி சந்திரனில் சரிவாய் வீழ்வதால் உயர்ந்த பாகங்களின் நிழல் வீழ்ந்த இடம் இருண்டும், சூரிய ஒளி நேராகவீழும் இடம் வெளிச்சமாயும் காணப்படுகின்றன. படத்தில் கீழ்ப்பாகத்தில் இருண்ட விளிம்பின் பக்கத்தில் தனியாய் விளங்கும் கிரேட்டரைக் கவனியுங்கள். அதற்குக் கோபர்னிகஸ் (Copernicus) என்று பெயர். அதில் இவ்வுண்மை தெளிவாய்க் காட்டப் பட்டிருக்கிறது. நான்கு நாள் இந்த நிழல் மாறுபாட்டைத் தவிர வேறு எவ்வித மாறுபாட்டையும் சந்திர மண்டலத்தில் காணமுடியாதாகையால் தான் அது ஒரு ஜடவுலகம் என்று கருதப்படுகிறது.

தந்த சுத்தி

ஸி. எஸ். ஜகதீச சுந்தரம் பிள்ளை

ஆதவன் உதிக்குமுன் நித்திரை விட்டெழுந்து தந்தசுத்தி செய்வதோடு படுப்பதற்கு முன்னும் தந்த சுத்தி செய்தல் அவசியம். அப்படிச் செய்வதால் பற்கள் நெடுநாள் கெடாமல் இருக்கும். காலையில் எழுந்தவுடன் ஜலத்தினால் வாயைக் கொப்புளித்து முகத் தையும் கைகால்களையும் கழுவின பின்பு தந்த சுத்தி செய்தல் வேண்டும்.

நாம் உட்கொள்ளும் உணவிலுள்ள மாவு முதலியன, பற்களின் இடுக்குகளில் புகுந்து இரவெல்லாம் புழுங்கிப் பற்களைக் கெடுக்கின்றன. பற்களாலத்தில் வாயில் ஊறும் நீர், அவ்வாறு நிலைக்கும் பயனற்ற உணவுப் பதார்த்தங்களை வயிற்றுக்குள் செலுத்துகிறது; இரவிலே இப்படிச் செலுத்துவதில்லை. ஆகையால், படுப்பதற்கு முன்னும் எழுந்த பின்னும் பற்களைச் சுத்தப் படுத்துவது நலமாம். வாய் கொப்புளிக்கும் ஜலம் அதிக சூடாகவாவது அதிகக் குளிர்ச்சி யாகவாவது இருத்தலாகாது.

இப்படிப் புழுங்கும் ஊத்தை வெண்மையான பல்வரிசைகளுக்கும் கெட்டியான எயிறகளுக்கும் சத்துரு. ஊத்தை, பற்களின் நிறத்தைக் கெடுத்து விடுகிறது. பற்களுக்கு வருகிற கோய்களுக் கெல்லாம் இது ஒன்றேதான் காரணம். பற்களின் இடையில் தங்கும் ஊத்தையில் லக்ஷக் கணக்கான கிருமிகள் உற்பத்தியாகின்றன. இவற்றின் மூலமாகத்தான் பைரியா முதலிய வியாதிகள் உண்டாகின்றன.

பற்கள் இனாமெல், டென்டின், ஸிமென்ட் என்ற மூன்றாவகைப் பதார்த்தங்களால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஸிமென்ட் (Cement) என்பது ஒருவகை கெட்டியான பதார்த்தம். இது பல் தகைக்குள் அழுத்திக் கிடக்கிறது. எயிறுக்கு வெளியே தெரியும் பற்களின் மேற் புறத்தில் இனாமெல் (Enamel) என்ற மழ மழப்பான வைரம் போன்ற கெட்டியான பதார்த்தம் பூசப்பட்டிருக்கிறது. பற்களில் டென்டின் (Dentin) என்பதே அதிகமான பாகம். பற்களுக்குள்ளே துவாரம் இருக்கிறது. அதில் கட்டிப்போன இரத்தம் போன்ற பல்ப் (Pulp) என்ற நினை பதார்த்தம் இருக்கிறது. அந்தப்

பல்புக்கு அடியில் சிறிய இரத்த நாளங்களும் நரம்புகளும் நிரம்ப உண்டு. பற்களுக்கு நரம்பு சம்பந்த மிருப்பதை பல்லின் மேலுள்ள இனமெல் கொஞ்சம் போனாலும் பல் கூசுவதால் அறியக்கூடும். பற்கள் செய்யவேண்டிய வேலைக்குத் தக்கபடி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில பற்கள் துண்டிக்கவும், சில கிழிக்கவும், சில பொடியாக்கவும், வேறு சில மாவாக அரைக்கவும் உபயோகப்படுகின்றன. இப்படி நாம் உண்ணும் உணவுகளைச் சீரணமாக்க மெல்லுவதற்குப் பற்கள் இருந்தும் அநேகர் அவைகளை உபயோகிப்பதில்லை. உணவுப் பொருள்களை நாம் மெல்லும்போது அவைகளில் சிலபாகம் வாயிலிருக்கும்போதே சீரணமாகி விடும். அவ்வாறாகும் பதார்த்தங்கள் நன்றாக உமிழ் நீரில் நனைய வேண்டியே மெல்லுதல் அவசியமாகிறது. இக்காலத்தில் சிலர் அன்னம் தானியலக்ஷ்மியாதலால் அதை மெல்லக்கூடாதென்பர்; துணை விழுங்கும் அரவம்போல் அன்னத்தை வாயில் போட்டு விழுங்கி விடுவதால் பல் இருப்பதன் பலன் இல்லாமற் போய் விடுகிறது.

உணவுப் பொருள்களை மென்று உட்கொள்ள உபயோகப் படுவதோடு அமையாது பற்கள் வார்த்தையாடும்போது வார்த்தைகளைச் சரியாக உச்சரிப்பதற்கும் உபயோகப் படுகின்றன. இந்த உபயோகங்களைப் பார்க்கிலும் முகத்துக்கு அழகிய பல் வரிசைகள் அழகைக் கொடுக்கின்றன.

நவீன நாகரிகர்கள் பிரஷ்டும் பேஸ்ட்டும் உபயோகிப்பார்கள். பிரஷ்ட உபயோகிப்பதால் அதனை அடிக்கடி சுத்தம் செய்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது.

சிலர் பற்பொடியை உபயோகிப்பார்கள். பற்பொடி பல் இடுக்குக்களில் புகுந்து கொள்ளுமென்று குறைகூற இடம் ஏற்படுகிறது.

சுட்டுவிரலால் கரியினாலேனும் செங்கற்றாளினாலேனும் சாம் பரினாலேனும் மணலினாலேனும் மண்ணினாலேனும் பட்டமரத்தினாலேனும் பல்விளக்கல் கூடாதென்பது யாக்குவல்கியர் அபிப்பிராயம். அப்படி விளக்குதல் முற்றிலும் கெடுதலான காரியம். பல்லின் மேலுள்ள மழமழப்பான இனமெல் என்ற மேற்பூசும் பதார்த்தத்தை வீணே அழிக்க இதுவே வழி. சதை அறுபட்டால் உடனே கூடிவிடும்; எலும்பு முறிந்து போனால் மறுபடியும் சேர்த்து வைத்து ஒன்றாகக் கூடும்படி செய்யலாம்; இனமெல் தெறித்து விழுந்து விட்டால் அது இல்லாமலே போய் விடும். அதனால் டென்டின் கெட ஆரம்பித்துப் பல்லுக்கே கேட்டை உண்டாக்கும். பல்லின் உட்புறத்திற்கும் எயிறுக்கும் நரம்பு இரத்தக்குழாய் மூலமாகவும்

சம்பந்தம் இருக்கிறபடியினாலே ஒரு பல்லில் உண்டாகும் கெடுதி (சொத்தை) மற்றப் பற்களுக்கும் பரவும். சொட்டைப் பாக்குப் போன்ற கடினமான பதார்த்தங்களைக் கடிப்பதனால் இனாமெல் தெறித்து விடுகிறது.

முடித்தில் நாற்றமிருந்தால் மனிதன் முகம் கெட்டுவிடுமாதலால் தந்த சுத்தி செய்தல் அவசியம் என்பது அத்திரி முனிவரின் அபிப்பிராயம். புரதி பருத்திக்கிரை முதலியன பல் விளக்குதற்குத் தகாதவைகளென்று சொல்லப்படுகின்றன.

தெற்கு நோக்கியேனும் மேற்கு நோக்கியேனும் தந்த சுத்தி செய்யலாகாதென்பது மார்க்கண்டேயர் மனக்கருத்து. தந்த சுத்தி செய்தபிறகு நா வழித்தல் அவசியம். பல்விளக்குதற்குரிய கொம்பையேனும் இலையையேனும் ஜலங்கொண்டு கழுவிச் சுழக்கு நோக்கியாயினும் வடக்கு நோக்கியாயினும் இருந்துகொண்டு, பல்லின் மேற்புறத்தையும் உட்புறத்தையும் செவ்வையாகச் சுத்தி செய்து, ஒரு குச்சியை இரண்டாகப் பிளந்து ஒவ்வொரு பிளப்பையும் உண்ணாக்களவாக ஒட்டி நாக்கை வழித்து இடப்புறத்திலே போட்டு விட்டு ஜலங்கொண்டு பன்னிரண்டு தரம் இடப்புறத்திலே கொப்புளித்து முடித்ததையும் கை கால்களையும் சுத்தஞ் செய்ய வேண்டும்."

பால்வடியுந் தன்மையுள்ள மரங்களின் கொம்புகளையேனும் முன்நிறைந்த மரங்களின் கொம்புகளையேனும் பன்னிரண்டங்குல நீளமும் சுண்டுவிரற் பருமனுமான அளவுள்ளதாய்க் கொண்டு தந்த சுத்தி செய்தல் வேண்டும். எவ்வெவ்விதக் கொம்பினால் விளக்கினால் எவ்வெவ்விதப் பலனுண்டாகும் என்பதை அடியில் குறிப்போம்.

அத்திக் கொம்பினால் சுத்தி செய்தால் நல்வாக்கு		
இச்சியால்	"	திரவியம்
வெண்மருதால்	"	ஆரோக்கியம்
ஆலினால்	"	அழகு
நாயுருவியால்	"	சுத்திகள்
பிரியங்குவியால்	"	வசியம்
மூங்கிலால்	"	கண்ணொளி வளர்ச்சி
கொன்றையால்	"	ஜயம்
பலாவினால்	"	சௌபாக்கியம்
நாவலால்	"	ஆயுள்வீருத்தி
சிறுநாவலினால்	"	கருகியது கைகடும்
வேலினால்	"	வெற்றி

இலவையால்	„	பிரம்ம தேஜஸ்
கருங்காலியினால்	„	காம விருத்தி
வில்வத்தால்	„	ஐசவரியம்
இலந்தையால்	„	சூரல் சுத்தி
மாவிலையால்	„	அரச ரஞ்.

இவ்வாறு பலவிதமாகப் பலன்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாவிதக் கருவிகளிலும் குச்சியே மிக நல்லதென்றும் அவ்வப் போது உபயோகித்து விட்டு எறிந்துவிடக் கூடியதென்றும் குச்சியி லிருந்து வரும் கசப்பான அல்லது துவர்ப்பான ரசம் பற்களுக்கு உறுதி கொடுக்கு மென்றும் சொல்வார்கள். இவைகள் ஒவ்வொன் றும் சரீரத்திற்கு ஆரோக்கியத்தையே கொடுக்கத் தக்கவைகள். ஆகையால் இவற்றுள் எதைபர்வது தந்த சுத்திக்கு உபயோகப் படுத்திக்கொள்ளலாம்.

தென்னை, பனை, கரும்பு, சுந்து, ஹிந்தாலம், தாழை, பேரால் முதலிய திருணராஜம் என்று சொல்லப்பட்ட கொம்பினால் மாத்திரம் தந்த சுத்தி செய்யக் கூடாதென்று பாரிஜாத மென்ற கிரந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பிரதமை, பெளர்ணிமை, ஷஷ்டி, சதுர்த்தசி, அஷ்டமி, நவமி, சங்கராந்தி, ஞாயிற்றுக்கிழமை, ஜன்ம நக்ஷத்திரம், சிராத்ததினம், விவாகதினம், விரததினம் முதலியவைகளில் கொம்பினால் பல்விளக்கல் கூடாது. சுட்டு வீரல் தவிர மற்ற வீரலால் பல் விளக்கிப் பன்னிரண்டு தரம் ஜலத்தால் வாய் கொப்புளித்தல் வேண்டும்.

பின்னுஞ் சில ஸ்மிருதிகளில் ஏகாதசி அமாவாசை யொழித்து மற்றெக்காலத்திலும் இலைகளால் பல்விளக்கலாமெனவும், அவ் விலைகள் நாவல், இச்சி, மா முதலியவைகளா யிருக்கவேண்டு மெனவும் விதி சொல்லப் படுகிறது.

தேகத்தின் மற்றப் பாகங்களுக்கு வைத்தியம் செய்வதுபோலப் பற்களுக்கு மாத்திரம் தனி வைத்தியர்கள் (Dentist) இருக்கிறா் கள். பல்லைச் சுத்தஞ் செய்து கொள்ளும்படி சாதாரண வைத்தி யர்களும் கூறுகிறார்கள். பற்களில் அசுத்தஞ் சேருவதால் பற்பல நோய்கள் உண்டாகுமென்பது அறிஞர்களால் கருதப்படுகிறது.

லீலாவதி

சங்கு ஸ-ப்ரஹ்மணியன்

“லீலா !”

“என் அப்பா ?”

“படித்தது போதுமென்றால் கேட்ட மார்ட்டேனென்கிறாயே ! அப்படியே அந்தச் சுவடியைக் கட்டிவைத்து விட்டுச் சமைபலறைக்குப் போ. நைவேத்தியத்தைக் கொண்டு வந்து வை. பெண்ணாய்ப் பிறந்ததுக் கேற்ப நீ சமத்தாய் விட்டுக் காரியம் செய்யவேண்டாமோ ?” என்று பூஜா கூடத்திலிருந்து தந்தையின் குரல் கேட்டது.

லீலாவதி பிரமித்து எழுந்தாள். அவள் கையிலிருந்த கிரந்தம் நழுவிச் சீழே விழுந்தது. “பெண்ணாய்ப் பிறந்தால் புத்தகம் படிக்கக்கூடாது என்ன ?” என்று பல தடவை அவள் மனம் அவளையே கேட்டது. இந்தக் கேள்விக்கு பதில் அவளுக்குத் தெரியவில்லை. சிறிது நேரம் சழித்து அவள் கைகள் சுவடியைக் கீழேயிருந்து எடுத்தன ; சுற்றிக் கட்டிவைத்தன. கால்கள் அவளைச் சமையலறைக்குக் கொண்டு சென்றன. மனம் மட்டும் உள்ளே கட்டிவைத்த வராக மிகிரின் கிரந்தத்தையே எண்ணிக்கொண்டிருந்தது.

லீலாவதிக்கு வான சாஸ்திரத்தில் மிக்க அன்பு இருந்து வந்தது. வாரியிறைக்கப்பட்ட புஷ்பங்களைப்போல வானத்தில் மிதக்கும் நட்சத்திரங்கள் இந்தச் சிறுமியின் மனத்தைச் சிறவையதிலேயே கொள்ளை கொண்டு விட்டன. இரவு நேரங்களில் தந்தையிடம், “அது என்ன நட்சத்திரம் அப்பா ?” என்று அடிக்கடி அவள் விசாரித்து அறிந்து கொண்டதுண்டு. அப்பாவிடம் உள்ள கணித நூல்களையும், வான சாஸ்திரங்களையும் புரட்டிப்பார்த்து அவ்வப்போது தனக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களை அவள் தீர்த்துக் கொண்டதுண்டு. ஆனால் இனிமேலோ தகப்பனர் சுவடியருகே போகக் கூடாதென்கிறார். என்செய்வது ? ‘பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர் களுக்குச் சமைபலறைதான் கடையோ ?’ என்று அவள் மனம் மட்டும் பொருமிக்கொண்டேயிருந்தது.

‘பெற்ற பெண்ணின் அறிவு வளர்ச்சியை இப்படியும் ஒரு தந்தை தடை செய்யலாமா?’ என்று பண்டித பாஸ்கராசாரியார் மீது பழிசாற்றுவதில் பயனில்லை. அவர் என் செய்வார் பாவம்! அவர் மகா அறிவாளிதான்! ஆனால் பாரத நாட்டின் பழைய பழக்க வழக்கங்களை மீறுவதற்கு அவருக்குத் திறமை போதவில்லை. பெண்ணுக்கு வயது வந்து விட்டால் அவளை யாரும்காவது கட்டிக் கொடுத்தே தீரவேண்டுமென்று சமூகம் கட்டளையிட்டுக்கொண்டிருந்தது. லீலாவதியைப் படிக்க வைப்பதா, அல்லது பாணிக்கிரகணம் செய்து தருவதா என்று அவர் துரூயிரம் தடவை ஆலோசித்ததுண்டு. லீலாவதியின் ஜாதக சங்கிரகத்தைப்பார்க்கும் போதெல்லாம் அவர் மனம் பகிர் பகிரெனப் பற்றிக்கொள்ளும். ‘இந்தப் பெண்ணுக்குப் படிப்புச் சொல்லித் தந்தால் இவள் மகா மேதாவியாவாள்’ என்று கூறிக்கொண்டு குரு என்ற கிரகம் சூர்தியிருந்தது; ஆனால் அடுத்தாற் போல, ‘இந்தப் பெண்ணுக்கு விவாகமானால் நாலே மாதத்தில் விதவையாவாள்’ என்று செவ்வாய்க் கிரகம் சாபமிட்டுக்கொண்டிருந்தது. பாஸ்கராசாரியார் என்ன செய்வார் பாவம்!

*

*

*

பாரதவர்ஷத்தின் பல பாகங்களினின்றும் மகா மகா வித்வான்கள் ‘ஸஹ்ய’ மலையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். வேத வித்தாயிருந்த மஹேசுவர பட்டரின் பேர்த்தி லீலாவதிக்குக் கல்பாணமாம்! ஜோஸ்யக் கலைக்கு இருப்பிடம் போன்ற பாஸ்கராசாரியாரின் புத்திரி லீலாவதிக்குத் திருமணமாம்! சாண்டில்ய வம்சத்தின் தீபம் போலப் பிறந்திருக்கும் அக்குழந்தைக்கு ஆசீர்வாதம் செய்வது கிடைக்கக்கூடியதா? மேலும் அந்த விவாகத்தன்று பாஸ்கராசாரியார் ஜோஸ்யக் கலையி ஏதோ ஒரு பெரிய பரீட்சையை நடத்தப்போகின்றாராம்; அதையும் கண்டு போகலாமென்று நினைத்து ஆயிரக் கணக்கான மேதாவிகள் ஸஹ்யமலையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

செவ்வாய்க் கிரகத்தின் சாபத்தினின்று குழந்தையைத் தப்புவிக்க முடியுமாவென்று அன்று பாஸ்கராசாரியார் பரீட்சை நடத்த விரும்பார். குறிப்பிட்ட லக்ஷணத்தில் குறிப்பிட்ட நட்சத்திரம் உச்சத்திலிருக்கும்போது சூரியன் ஒரு ராசிக்கு வருவதாகவும், அந்த விநாடியில் லீலாவதியின் கழுத்தில் மாங்கல்ய மேறினால் செவ்வாய்ச் சாபத்தினின்று அவள் தப்பித்துக் கொள்ளலாமென்றும் பாஸ்கராசாரியாரின் ஜோஸ்ய ஞானம் சொல்லிற்று. அந்தக்

சூழிப்பிட்டு விநாயகைக் கண்டுபிடிக்கும் பரீட்சையையே அன்று பாஸ்கராசாரியார் நடத்த விரும்பினார்.

பாஸ்கராசாரியாரிடம் படித்துக்கொண்டிருந்த ஓர் இளைஞனே அன்று வரனாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தான். மனமகன் செய்யவேண்டிய ஒழுங்குகள் முதலியன நிறைவேற்றி விட்டன. பாஸ்கராசாரியார் பரீட்சையத்திர மொன்றைக் கொண்டுவந்து வைத்தார். ஒரு பெரிய கங்காளம்; அதில் மூங்கால் அளவுக்குத் தண்ணீர் நிரப்பப்பட்டிருந்தது. சூர்யன் உச்சத்துக்கு வந்தவுடன் அந்தத் தண்ணீரில் ஒரு கலசத்தை மிதக்க விடவேண்டும். அந்தக் கலசத்தின் அடியில் ஒரு சிறு துவாரம் இருந்ததால் கங்காளத்திலுள்ள நீர் சிறுசுச்சிறுக அந்தக் கலசத்தில் ஏறும். அந்தக் கலசம் நிறைந்து அது நீரில் முழுகும் சமயம்தான் 'நிர்மலமான நேரம்' என்று பாஸ்கராசாரியார் கணனம் செய்திருந்தார்.

சூரியன் உச்சத்தையடைந்தான். துவாரகலசம் கங்காளத்தில் மிதக்கவிடப்பட்டது. திருமணப் பந்தலுக்குக் கல்யாணப் பெண்ணைக் கொண்டுவந்தார்கள். லீலாவதிக்கு வெகு அழகாக அன்று அலங்காரங்கள் செய்திருந்தார்கள். சூர்யப்பிரபை, சந்திரப்பிரபை, ஜடைகொத்தல், நெற்றிச் சுட்டி, மூங்கில் நத்த, புல்லாக்கு, காதுகளில் மாட்டல்கள், எல்லாம் அவள் முகத்தைச் சுற்றிப் பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தன; மாந்தளிர் போன்ற அவளது கன்னங்களோடு கொஞ்சிக்கொண்டிருந்தன. அம்முத்துக்களின் அழகை எவ்வாறு வர்ணிப்பது?

கடிகா பாத்திரத்தினருகில் லீலாவதியை உட்கார வைத்தனர். இவ்வளவு நகைகளும் லீலாவதியின் சோக முகத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்தன வென்றே சொல்லவேண்டும். கல்யாணம் என்றவுடன் கன்னிப் பெண்களுக்கு ஏற்படும் குதூகலம் அன்று லீலாவதி முகத்தில் காணப்படவில்லை. தனது விதியை நிர்ணயிக்க இருந்த அந்தக் கடிகா பாத்திரத்தை லீலா குனிந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். கலசத்தையும் அதில் சிறுசுச்சிறுக ஏறிக்கொண்டிருந்த தண்ணீரையும் அவளது கண்கள் கவனித்துக் கொண்டிருந்தன. பார்த்தப் பார்த்தப் பல விதமான எண்ணங்கள் ஏற்பட்டன. அவளது மனத்திரையில் பல பல காட்சிகள் தோற்றின. ஆம்! நடுவே மிதந்த அக்கலசம் அமிழவேண்டியது தான் பாக்கி; அவளையும் ஸம்சார லாகரத்தில் அமிழ்த்தி விடுவார்களன்றோ! இனிமேல் சாஸ்திரமாவது, படிப்பாவது? கைப்பிடிக்கும் நாயகன் சொல்வது தானே சட்டம்! அவளது வாழ்க்கையினின்று மறைந்து கொண்டிருக்கும் சுவடிக் கட்டுகள் அந்தத் தண்ணீரில் லீலாவதி கண்

களுக்குத் தோன்றின. வருங்காலத்தில் ஏற்படவிருக்கும் சமையலறை, சல்லாபவாழ்வு, குஞ்சு குழந்தைகள் இவைகளுக்கும் அந்தத் தண்ணீரில் தோன்றின. “இது தான் பெண்ஜன்மத்தின் தலை யெழுத்தோ!” என்று நினைத்து லீலா பெருமூச் செறிந்தபோது அவள் உடல் ஒரு தடவை குலுங்கிற்று. அந்தப் பெண்ணின் மனோநிலையை யார் கவரவித்திருப்பார்கள்?

ஒரு நாழிகையாயிற்று; இரண்டுநாழிகையாயிற்று; கங்காளத்தில் மிதந்த துவாரகலசம் இன்னும் அமிழவில்லை. என்? அதற்கென்ன காரணம்? பாஸ்கராசாரியாருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை, அவர் கலசத்தினருகே ஓடிவந்து குனிந்து கவனித்தார். ஆஹா! துவாரம் இருந்த இடத்தில் ஏதோ ஒன்று அடைத்துக்கொண்டிருந்ததாகத் தோன்றிற்று. பாஸ்கராசாரியாரின் மகத்தான பரீட்சையை வீணாக்கிய அந்த வஸ்துதான் என்ன? கவலை மிகுந்த முகத்தோடு கலசத்தைத் தண்ணீரின்னு எடுத்து ஆசாரியார் நோக்கினார். அதன் துவாரத்தை ஓர் நன் முத்து அடைத்துக் கொண்டிருந்தது. லீலாவதி குனிந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த போது அவள் காதில் இருந்த ஓர் நன்முத்து அந்தக் கலசத்துக்குள் விழுந்து விட்டது; அது அடைத்துக்கொண்டிருந்தால் தண்ணீர் எவ்வாறு ஏறும்? இவ்வாறாக, பாஸ்கராசாரியாரின் பரீட்சை வியர்த்த மாயிற்று. ஆனால் அத்தனை பெரியார்களும், பண்டிதர்களும் கூடியிருக்கும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தள்ளிவைக்கப் பாஸ்கராசாரியார் விரும்பவில்லை. ஏதோ ஒரு முகூர்த்தத்தில் அன்று லீலாவதியின் கழுத்தில் தாலியேறி விட்டது.

விவாகம் ஒரு புனித சம்ஸ்காரம். வேண்டாவெறுப்போடு செய்து தீர்க்கும் சடங்கமாகக் கல்பாணங்கனையும் நினைப்பதா? லீலாவதி நிர்மலமான மனமுடைய ஓர் மேதாவி. அவள் மனம் அறிவு வளர்ச்சிக்கு விழைந்து கொண்டிருந்ததேயன்றி விவாகத்தை விரும்பவில்லை. விவாகத்துக்கு முக்கியப் பொருத்தம் ‘மனப்பொருத்தம்’ என்று சொல்வார்கள். அது இல்லாத காரணம் தானே, அல்லது கிரகசாரத்தின் சேஷ்டை தானே, என்ன வென்று கூறுவது? லீலாவதி நாலே மாதத்தில் விதவையானாள்; குங்கும மிழந்தாள்.

பெற்றெடுத்த பெண்ணை விதவைக் கோலத்தில் காண்பதைப் போன்று தந்தைமார்களுக்கு அவஸ்தை தருவது வேறு கிடையாது. பாஸ்கராசாரியாரின் விசாலமான அறிவும் துக்கம் கடலில் மூழ்கிக்கிடந்தது. ஆனால் சில மாதங்கழித்து அவர் அறிவு விரிப்புற்றது. ஒரு நாள் அவர் லீலாவதியருகே வந்தார்; “லீலா! அசுடு

மாதிரி அழுது கொண்டிருக்காதே! நடந்தது நடந்து விட்டது. உனக்கு இனிமேல் புத்தகங்கள்தாம் புருஷன். அறிவுதான் இனி உனது நாயகன். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு உள்ளே போய் வராகமிகிரின் வானநூலை எடுத்து வா. இன்றைய தினத்திலிருந்து உனக்குப் பாடம் சொல்லித் தருகிறேன்" என்று ஆதரவோடு கூறினார். கனையிழந்திருந்த அச்சுறுமியின் முகத்தில் அன்றிருந்து சுறுசுறுப்புத் தோன்றிற்று.

நாலே வருஷத்தில் லீலாவதி பண்டிதையானாள். முங்கியமாகக் கணித சாஸ்திரத்தில் அவள் அடைந்திருந்த பாண்டித்தியத்தைக் கண்டு பாரத நாடு ஆச்சரியமடைந்தது. கணித நூலை லீலாவதி ஆராய்ச்சி செய்து புதிய புதிய விஷயங்களையும் கண்டு பிடித்தாள். அவளுடைய ஞானத்தையும் தம்முடைய ஞானத்தையும் சேர்த்துப் பாஸ்கராசாரியார் 'சிந்தாந்த சிரோமணி' என்ற கிரந்தத்தை எழுதத் தொடங்கினார். வெகுநேரம் எழுதித்துப் புத்தகம் முடிவடைந்தது. அன்றைய தினத்தில் ஆசாரியார் தமது பெண்ணை அருகேயழைத்து, "குழந்தாய்! உனது காதிலிருந்த ஒரு முத்து விழுந்து உன்னை இப்படியாக்கிவிட்டது. ஆயினும் அதற்கு மாற்றாக இத்தனை முத்துக்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இது என்ன அருமையான கிரந்தம் தெரியுமா! ஆகவே இந்த நூலுக்கு உனது பெயரையே சூட்டுகிறேன்; லீலாவதி என்ற இந்தக் கிரந்தம் உலகில் புழமோடு உலவுமாக" என்று கூறினார்.

ஆரியாவர்த்தத்தின் அறிவுக் களஞ்சியத்தில் மாகதம் போல 'லீலாவதி' என்ற கணிதநூல் இன்றைக்கும் மின்னிக்கொண்டிருக்கிறது. சித்திய கன்னிகையாக இன்னமும் லீலாவதி நம்மிடை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். வம்சவளர்ச்சிக்கான செனபாக்யத்தை அவளடையவில்லையாயினும் அறிவு உலகத்தில் அவள் இன்றைக்கும் புதுமையோடு வாழ்கின்றாள். வாழ்க லீலாவதி!

பிரதிமா நாடகம்

ஜி. ஹரிஹர சாஸ்திரி

(72-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

இரண்டாம் அங்கம்

(கஞ்சுகி வருகிறாள்.)

கஞ்சுகி:—வாயில் காப்பவர்களே! நீங்கள் அவரவர்களுடைய இடங்களில் உஷாராய் நின்று கொள்ளுங்கள்.

(துவாரபாலிகை வருகிறாள்.)

துவார:—ஐயா! என்ன இது?

கஞ்சுகி:—தாம் அளித்த வாக்கைக் காப்பதில் கருத்துடைய இந்த அரசர் வனம் செல்லும் ராமனைத் தடுப்பதற்கு இயலாத வராய், மகனைப் பிரிந்த சோகாக்கினியால் மனம் புழுங்கி, பித்தர் போல் வாயில் வந்தபடி புலம்பிக்கொண்டு ஸமுத்ரக்கிருகத்தில் படுத்திருக்கிறார். இவர் பிரளயகாலம் அணுகும்போது அசையும் மேரு மலை போலும், வறண்டிலரும் எல்லையிலாக் கடல் போலும், மாலை வேளையில் விம்பத்தால் மட்டும் காணப்படும் கதிரவன் போலும் கடுந்துயரால் உள்ளமும் உடம்பும் உடைந்திருக்கிறார்.

துவார:—ஐயோ! அரசரும் இந்த நிலைமையை அடைந்து விட்டாரே!

கஞ்சுகி:—சரி, நீ போ.

துவார:—ஐயா! அப்படியே.

(போகிறாள்.)

கஞ்சுகி:—(எங்கும் பார்த்து) என்ன கஷ்டகாலம்! ராமன் சென்ற நாள் முதல் இந்த அயோத்திரகரம் பாழடைந்ததுபோல் தோன்றுகிறது. யானைகள் உணவு ஆசை யொழிந்து அசைவற்றிருக்கின்றன. குதிரைகள் களைப்பின்றி கண்ணீர் வடிக்கின்றன. குழந்தைகளும் முதியோரும் பெண்டிருமான நகரவாசிகள் அனைவரும் உணவை மறந்து வாடிய முகத்துடன் ஓலமிட்டரற்றிக் கொண்டு, ராமன் தம்பியோடும் மனைவியோடும் வனம் சென்ற வழியை நோக்கி நிற்கிறார்கள்.

நான் அரசரிடம் போகிறேன். (சுற்றி நடந்து, நோக்கி) இதோ மகாராணி கோசலையும் சுமித்திரையும் புதல்வரைப் பிரிந்த பெருஞ்சோகத்தை அடக்கிக்கொண்டு அரசருக்கு ஆறுதல் கூறுகிறார்கள். இம்மன்னர் நிலைமை எத்தனை பரிதாபமாயிருக்கிறது! எழுந்து எழுந்து கிழே விழுகிறார். ஆ! ஆ! என்று உரைத்து அலறிக்கொண்டு ராமன் சென்ற வழியை மீண்டும் மீண்டும் பார்ப்பது கிறார். (போகிறான்.)

(முன் கூறியபடி அரசனும் அரசிகளும் வருகிறார்கள்.)

அரசன்:—ஆ! அன்பே! ராமா! உலகத்தின் கண்மணியே! ஆ! அன்பார்ந்த லக்ஷ்மண! என் அழகனே! ஆ! ஜானகி! கற்புடை மாதற்மணியே! ஆ! என்ன துன்பம்! என் குழந்தைகள் வனம் சென்று விட்டார்களே!

ஆச்சரியம்! தமையன் நேசத்தால் தந்தையின் பக்ஷத்தை மறந்த லக்ஷ்மணனை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன். கண்ணே வைதேகி! ராமன் என்னை உபேக்ஷித்தான். லக்ஷ்மணனும் வெறுத்தான். உலகத்தில் அபகிர்த்திக் கிருப்பிடமான என்னை நீயும் தள்ளி விட்டாயோ!

குமார ராமா! அன்புள்ள லக்ஷ்மண! கண்ணே ஜானகி! மைந்தர்களே! எனக்கு மறுமொழி கூறுங்கள். ஐயோ! எல்லாம் சூரியமாயிருக்கிறதே! ஒருவரும் ஏன் என்றுங்கேட்கவில்லையே!

கோசலையின் செல்வமே! நீ எங்கே சென்றாய்! மெய்யனே! சினம் வென்றோனே! பொறுமை நிலையே! புலனத்தின் களிப்பே! தாய் தந்தையரின் பணிவிடையில் ஆர்வமுடையோய்! எனக்கு மறுமொழி சொல்வாய்.

ஆ! எல்லோர் கண்ணும் உள்ளமும் களிப்படையும் ராமன் எங்கே? என் கருத்தறிந்து நடக்கும் ராமன் எங்கே? துன்புற்றோர்க்கு இரங்குபவன் எங்கே? ராஜப்பதவியையும் புல்லென்ன மதித்தவன் எங்கே? குழந்தாய் ராமா! வயது முதிர்ந்த தந்தையைக் கைவிட்டுப் பொருந்தாத்தவத்தை மேற்கொள்வதால் என்ன பயனை அடையப்போகிறது?

அந்தோ! என்ன துன்பம்! சூரியனைப்போல் ராமன் போய் விட்டான். சூரியன் கூடச்செல்லும் பகல் போல் லக்ஷ்மணனும் ராமனைப் பின் தொடர்ந்தான். சூரியனும் பகலும் மறையுங்கால் காணாத நிழல் போல் வீதையும் மறைத்து விட்டான். (ஆகாயத்தை நோக்கி) ஓ! கொடிய தெய்வமே! நீ என்ன மலடனாகவும் ராமனை

வேறொரு மன்னன் புதல்வனாகவும், கைகேயியைக் காட்டுப் புலியாகவும் ஏன் படைத்தாயில்லை.

கோசலை:—(அழுதுகொண்டு) நாதா! இப்படி மிகநொந்து மனத்தைப் புண்படுத்தியது போதும். குழந்தைகள் வாய்மை நிறைவேறியவுடன் வந்து விடுவார்கள்.

அரசன்:—யார் அம்மா நீ? தெரியவில்லையே!

கோசலை:—நான் தான், அன்பிற்கிடமாகாத பிள்ளையைப் பெற்றவள்.

அரசன்:—என்ன, என்ன! எல்லோர் கண்களும் மனமும் களிப்படையும் ராமனைப்பெற்ற கோசலையா?

கோசலை:—அதிர்ஷ்டம் கெட்ட அவள்தான்.

அரசன்:—கோசலாய்! நீ ஸாரமுடையவளே. நீ யல்லவா ராமனைக் கர்ப்பத்தில் தரித்தவள்! வயது முதிர்ந்து, புலன்கள் தளர்ந்த எனக்குத் தீப்போல் படர்ந்தெரியும் சோகம் தாங்க முடியவில்லை. (சுமித்திரையை நோக்கி) இவள் யார்?

கோசலை:—நாதா! குழந்தை ஸக்ஷ்மணன் (என்று பாதி சொல்லும் போது)

அரசன்:—(சரேலென்று எழுந்து) எங்கே ஸக்ஷ்மணன்? அவனைக் காணவில்லையே! ஐயோ! கஷ்டம்!

(அரசிகள் பரபரப்புடன் எழுந்து அரசனைத் தாங்குகிறார்கள்.)

கோசலை:—நாதா! இவன், குழந்தை ஸக்ஷ்மணனுடைய தாய் சுமித்திரையென்று சொல்லவந்தேன்.

அரசன்:—அடி சுமித்திரையே! உன் பிள்ளை யொருவன்தான் நல்ல பிள்ளை. அவனன்றோ ரகுவமிசத்திற்குச் சிறந்த ராணைமக் காட்டில் இரவும் பகலும் நிழல்போல் தொடருகின்றான்.

(கஞ்சுகி வருகிறான்.)

கஞ்சுகி:—அரசருக்கு ஐயமுண்டாகட்டும்! இதோ சுமந்திரர் வந்திருக்கிறார்.

அரசன்:—(திடீரென்று எழுந்து, சந்தோஷத்துடன்) ராமனுடனா?

கஞ்சுகி:—இல்லை; தேருடன்.

அரசன்:—எப்படி! தேருடன் மட்டுமா? (மயக்கமுற்று விழுகிறார்.)

அரசிகள்:—நாதா! ஆறுதல் அடையுங்கள். ஆறுதல் அடையுங்கள்! (உடம்பைத் தடவுகிறார்கள்.)

கஞ்சுகி:—இவரைப் போன்ற பெரியோர்களுக்கும் இவ்விதம் துன்பம் நேரிடுவதால் தலைவிதி தடுக்கத் தக்கதன்று என்பது

தெளிவு. அரசர் பெரும! ஆறுதல் அடையுங்கள். ஆறுதல் அடையுங்கள்.

அரசன்:—(சற்ற மூர்ச்சை தெளிந்து) பாலாகி! சுமந்திரர் தனியாகவா வந்திருக்கிறார்?

கஞ்சகி:—ஸ்வாமி! ஆமாம்.

அரசன்:—கஷ்டம்! ரதம் சூனியமாய் வந்ததாயின் என்னுசையும் உடைந்தது. என்னை அழைத்து வரக் காலன் அனுப்பிய ரதமே இது. அவ்வாறாயின் அவரை விரைவில் அழைத்து வா.

கஞ்சகி:—உத்தரவு.

(போகிறான்.)

அரசன்:—மாட்டில் தடாகத்திற்படிந்து வீசும் காற்றும் அங்கு ஸஞ்சரிக்கும் ராமனை இஷ்டம்போல் பரிசித்துப் பேறடைகின்றது.

(சுமந்திரர் வருகிறார்.)

சுமந்திரர்:—(எங்கும் நோக்கித் துக்கத்துடன்) ராமன் மீதுள்ள அன்பால் இந்த ஏவலாளர் கண்ணீர் வடித்துக் கண் கலங்கி, கவலையால் நெஞ்சு கைந்து, சோகத்தால் உடல் தளர்ந்து, தமது கடமைகளை மறந்து, வருத்தி அரசற்றும் அரசனைப்பழிக்கின்றனர். (அருகிற் சென்று) அரசருக்கு ஜயமுண்டாகட்டும்.

அரசன்:—என்சோதார் போன்ற சுமந்திரரே! என் மூத்த மகன் ராமன் எங்கே? இல்லை. நான் சொன்னது சரியில்லை. அன்பிற்குரியவரே! உமது மூத்த மகன் ராமன் எங்கே? பெரியோரிடத்து நிகழ்த்த அன்புடைய விதேகவரசன் மகன் லீதை யெங்கே? மகன் லக்ஷ்மணன் எங்கே? உலகனைத்தையும் அளப்பரிய துக்கத்தில் ஆழ்த்திச் சாகும் தறுவாயில் இருக்கும் இப்பாவியான தந்தையிடம் தெரிவிக்க அவர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லையா?

சுமந்திரர்:—அரசர் பெருமானே! இப்படி அமங்களமாகப் பேசுவது போதும். அவர்கள் தாமதமின்றி வருவார்கள்.

அரசன்:—உண்மைதான். நான் சொன்னது சரியன்று. அத்தவசிகளுக்கிசைந்த வார்த்தையன்று. அப்படியானால் சொல்லும். தவசிகளின் தவம் குறையின்றி நிறைவேறுகிறதா? வைதேகி கான கத்தில் விரும்பியபடி உலாவித் துன்பமின்றி இருக்கிறாளா?

சுமந்திரர்:—சுமந்திரரே! நிற பெண்ணுமீறும் மரவுரியுடுத்து முதிர்ந்த சேலத்துடன் கணவனுக்கு இல்லறத்துனை புரியும் லீதை எங்களுக்கும் அரசருக்கும் தெரிவிக்கும்படி ஒன்றும் சொல்ல வில்லையா?

சுமந்திரர்:—இல்லை, இல்லை.

அரசன்:—செவிக்கு இன்னமுதாய், என் மனநோய்க்கு மருந்துமான அவர்கள் நாமங்களை உரைத்துச் செய்திசொல்லும்.

சுமந்திரர்:—உத்தரவு. சிரஞ்சீவி ராமன்.

அரசன்:—இதோ ராமன். பெயரைக் கேட்டதும் அவனைப் பரிசுத்தது போலாயிற்று. பிறகு?

சுமந்திரர்:—சிரஞ்சீவி ஷக்மணன்.

அரசன்:—இதோ ஷக்மணன். பிறகு?

சுமந்திரன்:—ஜனகமஹாராஜன் மகள் செளபாக்கியவதி லீதை.

அரசன்:—இதோ வைதேகி. ராமன், ஷக்மணன், வைதேகி என்ற முறை சரியில்லையே!

சுமந்திரன்:—அவ்வாறாயின் எது சரியானது?

அரசன்:—ராமன், வைதேகி, ஷக்மணன் என்று சொல்லும். பேர் சொல்லும் போதும் ராமஷக்மணர்களுடைய நடுவிலேயே லீதை யிருக்கட்டும். எத்தனையோ அபாயம் நிறைந்தது அரணியம். அவர்கள் நடுவில் இருந்தாலன்றோ அவன் காக்கப்படுவான்?

சுமந்திரன்:—உத்தரவு; சிரஞ்சீவி ராமன்.

அரசன்:—இதோ ராமன்.

சுமந்திரன்:—ஸௌபாக்கியவதி ஜானகி.

அரசன்:—இதோ வைதேகி.

சுமந்திரன்:—சிரஞ்சீவி ஷக்மணன்.

அரசன்:—இதோ ஷக்மணன். ராமா! வைதேகி! ஷக்மணா! குழந்தைகளே! என்னைத் தழுவிக்கொள்ளுங்கள். ராமனை ஒருமுறை நேரிற்கண்டால் அல்லது மெய்யுறத்தீண்டினால், இறந்தவன் அமுதால் ஜீவிப்பதுபோல் நான் உயிர்தரிப்பேன் என்று நினைக்கிறேன்.

சுமந்திரன்:—சிருங்கவேரபுரம் சென்றவுடன் தேரினின்றிறங்கி அயோத்தியை நோக்கி அரசர் பெருமானைத் தலைகுவிந்து வணங்கி விஞ்ஞாபனம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் ஏதோ ஒன்றை வெகு நேரம் எண்ணிச் சொல்வதற்கு உதடசையவே, கண்களில் கண்ணீர் பெருகித் துக்கத்தால் தொண்டை தடையுற, ஒன்றும் சொல்லாமல் வனம் சென்றார்கள்.

அரசன்:—ஒன்றும் சொல்லாமலா வனம் சென்றார்கள்?

(முன்னிலும் இருமடங்கு துயரத்துடன் மூர்ச்சித்து விழுகிறார்.)

சுமந்திரன்:—(பரபரப்புடன்) பாலாகி! அரசர் செயலற்ற நிலையில் இருக்கிறார் என்று அமைச்சர்களிடம் சொல்.

கஞ்சுகி:—அப்படியே.

(போகிறான்.)

அரசிகள்:—பிராண நாதா! ஆறுதல் அடையுங்கள்! ஆறுதல் அடையுங்கள்!

அரசன்:—(சற்று மூர்ச்சை தெளிந்து) கோசலியே! என்னை அலைத்துக்கொள். ஒளியிழந்த கண்களால் எனக்கும் பார்க்க முடிய வில்லை. ராமனிடம் சென்ற என்மனம் இனித் திரும்புவதன்று.

குழந்தாய் ராமா! உத்தம குண சிவனான உன்னை அரசனாக முடிசூட்டிக் குடிசனை மகிழ்வித்து, உன்னைப்போல் உன்சகோதரர் களையும் பாக்கியவான்களாகச் செய் என்று உன்னிடமும் சொல்லித் தவாவனம் செல்லவேண்டுமென்று நான் வெகுநாளாய் எதிர்பார்த்திருத்தேன். ஐயோ! கைகேயியினால் என் விரும்பம் எல்லாம் அனாதரொடியில் மாறிவிட்டது.

சுமந்திரரே! கைகேயிடம் சொல்லும்: “அடி கைகேயி! ராமன் போய்விட்டான். இனிமேல் சகமாயிரு. என் பிராணனும் போகிறது. மகளை விரைவில் அழைத்து வா. உன் தீவினை பயன்பட்டும்” என்று சொல்லும்.

சுமந்திரன்:—உத்தரவு.

அரசன்:—(ஆகாயத்தை நோக்கி) ஆ! ராமன் செய்தியைக் கேட்டு மனத்தை நிரூபிக்க என்னை ஆறுதல் செய்யப் பித்ருக்கள் வந்திருக்கிறார்கள். யார் அங்கே?

(சஞ்சகி வருகிறான்.)

கஞ்சகி:—அரசருக்கு ஜயமுண்டாகுத!

அரசன்:—ஜலம் கொண்டு வா!

கஞ்சகி:—உத்தரவு. (வெளியே சென்ற, மீண்டு வந்து)

அரசருக்கு ஜயமுண்டாகுத! இதோ ஜலம்.

அரசன்:—(ஆசமனம் செய்து பார்த்து) இதோ இந்திரன் நண்பன்தலைபன்; இதோ ரகுமஹாராஜர்; இவர்தாம் பூஜ்யரான என் தந்தை அஜமகாராஜர். நீங்கள் எதற்காக வந்தீர்கள்? ஆமாம். உங்கள் உறைவிடத்தில் வாஸம் செய்யும் காலம் எனக்கும் வந்து விட்டது.

ராமா! வைதேகி! எசுமனா! நான் இங்கிருந்து பித்ருக்களிடம் போகிறேன். ஒ பித்ருக்களே? இதோ நானும் வந்து விட்டேன்.

(மூர்ச்சையுற்று விழுக்கிறார்.)

(சஞ்சகி திரையையிழுத்து மறைக்கிறான்.)

எல்லோரும்:—ஐயோ மஹாராஜா! ஐயோ மஹாராஜா! (எல்லோரும் போகிறார்கள்.)

இரண்டாம் அங்கம் முற்றிற்று.

கூண்டோடு கைலாசம்

டி. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர்

பூவுலகில் சுவர்க்கமென விளங்கும் சோழமண்டலத்தில் காவிரியின் தென்கரையில் திருத்தாண்டவபுரம் என்ற சிவஸ்தலம் உண்டு. அதிலிருக்கும் தாண்டவபுரீசர் கோவில் விசாரணைக்கர்த்தர் காசுக்கடை கனகசபை செட்டியார். அவர் சிறந்த சிவபக்தர்; விபூதிருத்திராஷ்டமின்றி இருப்பதில்லை; பகலிலும் இரவிலும் சிவதரிசனம் செய்யாமல் சாப்பிடுவதில்லை. அதற்காக வியாபாரத்தைக்கவனிக்காமலிருப்பதில்லை. தினந்தோறும் இரவும் பகலும் பதினொருமணி சுமாருக்குக் கடையை மூடிக்கொண்டு கோவிலுக்குப் போவார். அவர் வந்தபிறகுதான் உச்சிக்காலம், அர்த்த ஜாமம் பூஜை செய்யவேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ஆகவே குருக்கள் முதலானவர்கள் சரியானகாலத்தில் அப் பூஜைகளை நடத்திவிட்டுத்தான் வீடு செல்லவேண்டும். செட்டியார் ஈசன் சந்நிதியில் நின்று பூஜாகாலத்தில் தோடு, கூற்று, பித்தா முதலிய மூலர்பதிகங்களையும், திருவாசகம், திருப்புகழ், தாயுமானவர் பாடல் முதலிய பாடல்களையும் மனமாரப் பாடியபின் கற்பூரதீபாராதனை சமயத்தில் பின்வரும் பாடலைச் சொல்லி முடிப்பார்:

“நீண்டவிப் பிறவி வேலை நீத்திட நினைக்கின் நேனுக்
காண்டவ நின்னை யன்றி யடைக்கலம் வேறு முண்டோ
தாண்டவ நின்செந் தாள்கள் தம்மையே பணிந்தே னிந்தம்
கூண்டுடன் கயிலை தன்னைக் குறகிட வருளு வாயே.”

இவ்வாறு இத்தேவத்தோடு கயிலைக்குச் செல்லும்படி யருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்துவிட்டுச் சிவப்பிரசாதம் பெற்று வீடு செல்வது செட்டியார் வழக்கம்.

ஒருநாள் பகலில் போஜனமான பிறகு வீட்டுத்திண்ணையில் செட்டியார் உட்கார்ந்து புராணம் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் மனைவி வாயிற்படியன்டை வந்து நின்று, “உங்களுக்குக் கடையையும் கோவிலையும் தவிர வீட்டு ஞாபகம் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. ஏதாவது சிறிது சாவகாசம் ஏற்பட்டால் புராணப் பிரசங்கம் செய்கிறீர்கள். நம் குழந்தை கற்பகத்திற்குக் கன்னியாமாடம் கட்டப்போகிறீர்களா என்ன? அவளுக்கு

வயது பதின்மூன்றாகிறதென்று கவனமில்லையே. கல்யாண யோசனையே இல்லாமலிருந்தால் எப்படி நடக்கும்? நான் கேட்டால் 'எல்லாம் சுவாமி யிருக்கிறார்' என்று சொல்லுகிறீர்கள். சுவாமி மாப்பிள்ளைதேடிச் கொடுப்பாரா என்ன?" என்று கூறினான். இது கேட்ட செட்டியார் கதைத்து, "அடிபயித்தியக்காரி, நான் வீட்டு விஷயங்களில் கவனமில்லாதவனென்று நீ நினைப்பது பிசகு. ஆரியக் கூந்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்ணுயிருப்பேன். என்னுடைய பக்தியும் புராணப் பிரசங்கமும் சாமான்யமானவையல்ல; அவைகளால் நான் இவ்வுலாருக்கு என்னிடத்தில் அதிக நம்பிக்கையுண்டாகிக் கையில் லாபம் அதிகமாகக் கிடைக்கிறது. அது கிடக்கட்டும்; ஆதலால் அண்ணாலை செட்டியாருடைய பிள்ளை எப்படி? சொல் பார்ப்போம்."

"சொல்லுகிறதென்ன? நல்லசொத்து; நல்லகுடும்பம்; ஆனால் பிள்ளை மொஞ்சம் கறப்பு."

"சீ, ஆண்கறத்தால் ஆயிரம்பொன்னென்ற கேட்டதில்லையா? அவனுக்கென்ன? ஒரேபிள்ளை; ஐம்பதுவேலையிருக்கிறதற்கஞ்சை; ஒரு ரூபாய் கொடுக்கல் வாங்கல். என்னமாய்ச் செலவிட்டாலும் எட்டுத் தலைமுறைக்குச் காணும். நம் கற்பகத்தை அவனுக்குக் கொடுக்கிற தற்கென்ன சகக்கிறதா?"

"அவர்களுக்கு லக்ஷரூபாய் ரொக்கமிருக்கிறதென்று வெளியில் தெரியவில்லையே. அதிகசெட்டாய்க் குடித்தனம் பண்ணுகிறார்களே."

'அப்படியிருப்பதனால்தான் பணம் சேர்த்திருக்கிறது. எங்கெங்கே கொடுத்திருக்கிறாரென்பது எனக்கே தெரியும். அதெல்லாம் என்ன? அந்தப் பிள்ளைக்குக் கற்பகத்தைக் கொடுப்பதாய்ப் பேசியாய் விட்டது. முகூர்த்தம் பார்த்து வைக்கவேண்டும். நாளைய தினம் பார்த்து விடுகிறேன்."

இவ்வாறு கூறிவிட்டுச் செட்டியார் கடைக்குச் சென்றார்.

கோவிலில் குருக்கள் இரவும் பகலும் நெடுங்காலம் கோவிலிலிருக்க வேண்டியதைப்பற்றி அதிகக் கவலைகொண்டான். அவனுக்கு இரண்டாமிதாரம். சிறு பெண் விட்டில் ஒருவருமில்லாமல் தனியாய் இருக்கவேண்டி யிருக்கிறது. அன்று இரவில் அவன் இவைகளை நினைத்து நினைத்து அயர்ந்து சந்திதியிலுள்ள தூணில் சாய்ந்து தூங்கிவிட்டான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கனவுகண்டவன்போலெழுந்து முடிமலர்ச்சியுடன் கர்ப்பங்கிரகத்திற்கென்று செட்டியார் வரும் சமயத்திற்கு முந்தித்தீபத்தை யிழியப்பார்த்துவிட்டு மகாலிங்கத்திற்கின் மறைத்து கொண்டான். செட்டியார் எப்பொழுதும்

போல் அர்த்தமண்டபத்தில் வந்தவுடன் குருக்களைக் காணாதபடியால் தம் குரல்கேட்டு வரவேண்டுமெனக் கருதிக் கண்கள் முகிழ்த்துப் பாடத் தொடங்கினார். பாடல்கள் முடிந்து, “கூண்டுடன் கயிலை தன்னைக் குறுகிட வருளுவாயே” என்று கூறியவுடன், “என் அப்பா வாடா” என்ற வாக்ஞண்டாயிற்று. செட்டியார் கண்களை விழித்துக் கனவோ நினைவோவென ஐயமுற்றச் சுற்றிலும் பார்த்து ஒருவரையும் காணாது திகைத்தார். மறுபடியும் அவ்வாக்கு மெல்லிய குரலில் எழவே செட்டியாருக்கு அது சிவபெருமானுடைய தெனத்தோற்றியது; அவருடைய உடல் சிலிர்த்து மெய் கியர்த்துப் படபடப்புண்டாயிற்று. அப்பொழுது செட்டியார் “ஆண்டவனே! குஞ்சும் குழந்தையும் கொடுக்கலும் வாங்கலும் கணக்கும் வழக்கும் முடிக்கவில்லை. கற்பகத்திற்குக் கல்பாணம் செய்யவேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு மகாலிங்கத்தை நோக்கியபடியே பின்னுக்கு நடந்துசென்றார். வாயிற்படியன்டை வருவதற்குள் மகாலிங்கத்தின் இருபக்கத்திலும் இரண்டு கைகள் காணப்பட்டன. செட்டியாருக்குப் பயம் அதிகரித்தது. விரைவாய்ப் பின் செல்லுதையில் வெளியில் படுத் திருந்த மெய்தாவற்காரன்பேரில் தடுக்கி விழுந்தார். உடனே அவன் திருடன் வருவதாகக் கனவு கண்டுகொண் டிருந்தவனைப்போல், “வந்தாயா? நல்லது” என்று செட்டியாரை இறுகத்தழுவினான். செட்டியார், சிவபெருமானே வந்து பிடித்துவிட்டதாகப் பயந்து கத்திக்கொண்டு அவனிடத்திலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு கோவில் துவஜஸ்தம்பத்திற்கருகில் சென்றார். அதற்குள் குருக்களும் மெதுவாகக் கர்ப்பக் கிரகத்தின் பக்கவாயிலால் வெளியே சென்று செட்டியாருக்கெதிரில்வந்து, “மன்னிக்கவேண்டும். நான் தூங்கி விட்டேன். யாரோ என்னைக் கூப்பிட்டு, என் பக்தனுக்குக் காட்சி கொடுக்கப்போகிறேன்; சீக்கிரம் போ என்றதுபோலிருந்தது. விழித் துப்பார்த்தேன்; தங்களைக்கண்டேன்” என்றான். உடனே செட்டியார் எல்லாம் சிவன்செயலென்று சொல்லி அவ்விடத்தில் நிற்காமல் விரைந்து வீடு சென்றார். அன்றமுதல் செட்டியார் காலையிலும் மாலையிலும் கடைக்குப்போவதற்கு முந்தியே கோவிலுக்குச்சென்று நந்திக்குப்பின்புறத்தில் நின்றபடியே தரிசனஞ் செய்துவிட்டுப்போய் விடுவார். குருக்களும் முன்னதாகவே பூஜைகளை முடித்துக்கொண்டு வீடுசென்று சுகித்திருந்தான்.

விடிந்தது

ஸ்ரீவை. ஆர். வேங்கடாசலம்

1

வைகுரினோய் வெகு மும்மாமாகத் தனது ஆர்ப்பாட்டத் தைத் காண்பித்துக்கொண்டு வருகிறது. ஊர்ஜனங்களெல்லோரும் பெரிதும் கலங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தினமும் இரண்டு பேருக்கும் குறையாமல் மானாமடைகின்றனர். அதிகாரிகள் வெகு கவனத்துடன் இந்தநோயைத் தடுப்பதற்கான வழிகளைச்செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். முதலில் இந்த நோய் ஏழைகளிடத்தில் தான் பரவியிருந்தது; பிறகு பணக்காரர்களின் சரீரங்களிலும் தங்கிச் செல்லத் தொடங்கிற்று.

ஸ்ரீவரமங்கையில் தனவந்தர்களில் தர்மவானென்று பெயரெடுத்த சுதர்சன முதலியாரின் இருபெண்களும் வைகுரினோயால் வருந்துகின்றனர். அநேக வைத்தியர்களும் வேலைக்காரர்களும் அந்த வீட்டிலிருந்து கொண்டு கவலையோடு தங்கள் கடமைகளைச் செய்வதற்காகக் காத்திருந்தனர். தாயர் பொன்னம்மாள் குழந்தைகளின் படுக்கையினருகிலிருந்து இமையாமற் பார்த்து வந்தாள். பெண்கள் எப்படியும் இந்த நோயிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தால் போதும் என்று எதிர்பார்க்கும் தந்தை, பொருளைத் தண்ணீருக்குச் சமமாகப் பாகித்து வைத்தியத்திற்காகச் செலவு செய்தார்.

மூத்தவளாகிய பத்மாவுக்கு அதிகம் கஷ்டமில்லை. வெகு சீக்கிரத்தில் குணமடைந்துவிடுவாள். ஆனால் இளையவளான விசாலாக்ஷியைப்பற்றித்தான் கவலையொள்ள வேண்டியிருந்தது. சரீரத்தில் அதிகமான குடு இருக்கின்றது. இரண்டு நாட்களாகத் தூக்கமில்லை. அவளோடு மற்றவர்களும் தூக்கமின்றி இருக்கவேந்தது. அவள் பெற்றோரின் கவலைகளை நம்மால் அளவிட்டுக் கூறமுடியாது. இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்த வண்ணமாக இருந்தார்கள். இரண்டு முத்துக்கள் அவள் கண்களிற் கொப்புளித்ததொடங்கின. அப்பொழுது, “தெய்வமே! குழந்தையின் கண்களைப் பிடுங்கி விடாதே! ஒன்றுமறியாத எங்கள் கண்மணியை இருள்குழந்தைகரத்தில் தள்ளியிடாதே! கையில் சந்திரனைக் கொடுத்துப்பிறகு அதன் ஒளியை அபகரித்து விடவேண்டாம். அவளைக் காப்பாற்று” என்று அவர்கள் வருத்தினார்கள்.

ஐயோ ! கஷ்டகாலம் யானாத்தான் விட்டுவைக்கிறது ! விசாலாஷியின் கண்மணிகளில் இருந்த விளக்கு அவிந்துவிட்டது ; அவள் குருடியாய்விட்டாள். கண்களேத் தின்று பசியாறிய பிறகு அம்மை நோய் மெதுவாகக் குறையத்தொடங்கிற்று. சிறிதுகாலத்திற்குள் அவள் நோயினின்றும் விடுபட்டாள். கண்கள் பார்வையை இழந்தாலும் பார்ப்பவர்களுக்கு, அவளுக்கும் உலகத்திலுள்ள காட்சிகளுக்கும் இடையே ஓர் இருட்டுத் திரை இருக்கிறதென்பது தெரியாது. அவளது செவ்விய ரோஜா நிறத்துடன் விளங்கிய மற்ற அவயவங்கள் தங்கள் ஒளிபை இழந்துவிடவில்லை.

2

கண்ணிழந்த துயரம் விசாலாஷியின் கருத்தை அரித்துக் கொண்டே வந்தது. அவளுடைய பெற்றோர்கள் இத்தகைய துன்பம் நேரிட்டது தங்கள் குடும்பத்திற்கு ஒரு பெரிய குறைவு என்று எண்ணினார்கள். கண்ணிழந்த வருத்தம் அவளுக்கு இருக்கக் கூடாதென்று எண்ணி அவளுக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் குறைவின்றிச் செய்துதந்தார்கள். எதை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம்; கண்ணைக் கொடுக்க அவர்களால்முடியுமா?

இருளடர்ந்த புதிய உலகத்திற்கு வந்துவிட்ட விசாலாஷிக்கு அவளுடைய அக்காளான பத்மாவே உற்றதுணையாக இருந்துவந்தாள். எப்பொழுதும் அவளருகிலிருந்து கதைசொல்லுதல், பாட்டுப்பாடுதல், வேடிக்கையாகப் பேசிச் சிரிக்கவைத்தல் முதலியவைகளில் பொழுது போக்குவாள். பத்மா அருகிலிருந்தாற் போதும்; அவளுக்கு ஒரு கவலையும்ராது. இருந்த இடத்தைவிட்டுப் பெயர்வதற்கே மற்றவருடையதுணை அவசியமாயிருக்கும்பொழுது அவள் எவரையும் ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டும் குறை கூறவில்லை. பிறருக்குத் தன்னால் கஷ்டம் ஏற்படுகின்றது என்று நினைக்கும் பொழுது அவள் கண்ணீர் பெருங்காதிருக்கமாட்டாள். வெறும் பழக்கத்தினால் வீட்டின் எந்தப்பாகத்திற்கும் தடவி வழிபிடித்துக் கொண்டே போய்விடுவாள்.

வீட்டின் பின்புறத்தில் பெரிய குளமொன்றிருக்கிறது. அது ஊற்றுடன் கூடியதாகையால் வறண்ட கோடையிலும் தண்ணீர் இருந்துகொண்டே இருக்கும். அதன் கரையோரங்களில் கனிகளோடு கூடிய பலவித மரங்கள் வாழுவவோங்கி வளர்ந்திருக்கின்றன. காற்று இடைவிடாமல் அங்கு வீசிக்கொண்டிருக்கும். எதிர்க்கரையைப் பார்க்கமுடியாத அந்த நீர்நிலையைக் குளமென்று எல்லோரும் பெயரிட்டழைத்தாலும் அதன் ஆழத்தையும் பரப்பையும் காணும்பொழுது ஏரியென்றே மதிக்கலாம்.

சம்மியமான மாலவேளைகளில் கண்ணிழந்த அம் மங்கை வீட்டிற்குள் புழுங்கிக்கொண் டிருக்கமாட்டாள். தன்னிலும் இரு பிராயம் மூத்தவளான பத்மாவுடன் குளத்தங்கரைக்குச் சென்று விடுவாள். அங்குள்ள கல்திட்டு ஒன்றில் உட்கார்ந்திருப்பாள். மெல்லிய பூங்காற்று அவளைத் தழுவிச்செல்லும்பொழுது அவளுக்கு உண்டாகும் ஆனந்தத்திற்கு அளவேயிருப்பதில்லை. காற்றின் அழுத்தத்தைத் தாங்கமுடியாமல் ஏரியின் நீர் அலைகளாகக்கிளம்பிக் கிளக், கிளக், என்று கரையை மோதும்பொழுது அதன் சத்தத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பாள். குரல்வரும் திசையைச் சுட்டிக் காட்டி, “அதோ பாடுகிறதே; அது என்ன? மைனாவா?” என்று தன் தமக்கையைக் கேட்பாள். பலவிடங்களிலும் மேய்ந்துவிட்டுத் திரும்பும் நாரைக்கூட்டங்கள் அவ்வேரியின் பக்கமாக ஆகாயத்தில் பறந்து சென்றன. அப்பொழுது விசாலாக், தன் அக்காவைப் பார்த்துக் கேட்பாள்: “பத்மா! கீச்சென்று ஆகாயத்தி லிருந்து சப்தம் வருகிறதே, அது என்ன!”

அப்பொழுது பத்மாசொல்வாள்: “விசா, நாரைகள் கூட்டமாக உயர்த்திப் பறக்கும்பொழுது இப்படிச் சத்தமுண்டாகுமென்பது உனக்குத்தெரியாதா? கண்ணிருக்கும் பொழுதே பார்த்துக் களித்திருக்கிறாயே.”

“ஐயோ! பாடும் அம்மைநோய் என் கண்ணைத்தான் குத்தி விட்டதென்றாலும், அது எனது ஞாபகசத்தியையுங் கூடவா கெடுத்துவிடவேண்டும்?” என்று தாழ்ந்த குரலில் கூறினாள் விசாலம்; இரண்டு மூன்று நீர்த்துளிகள் கண்ணினின்றும் வழிந்தன. அப்பொழுதும் தான் தன் சகோதரியுடன் சேர்ந்து வாழ்வது முடியாததென்பதை அவள் உணரும்பொழுது அவள் மனத்தில் ஓர் ஈட்டிபாய்ந்ததுபோலிருக்கும். அதனால் அப்படிப்பட்ட நினைவையே மறந்துவிடுவாள்.

சிறகச் சிறக, வருஷங்கள் ஐந்துகழிந்தன. சகோதரிக ளிருவரும் மனவாழ்க்கையிற் பிரவேசிக்க வேண்டிய காலம் வந்து விட்டது. தந்தையின் கவலையும் அதிகரித்தது. மூத்தவளுக்கும் இளைவலுக்கும் ஒருங்கே மனம்செய்ய எண்ணினார்.

குருதியை எந்த இளைஞனாவது மணந்துகொள்வானா? எவ்வளவு வாதகினை கெடுத்தால்தான் என்ன? சுதர்சன முதலியார் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டுக் விசாலத்திற்கு வரத்தேடமுடியவில்லை. அழகும் வீரசாலும் உள்ள பத்மாவை மணந்துகொள்ள எவ்வளவோ இளைஞர்கள் விரும்புவது சகஜம். மதுரையில் பி, ஏ, வகுப்

பிற்படித்துக்கொண்டிருந்த, கிட்டினபந்துவான ஓர் இளைஞனுக்கு அவளை மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று தீர்மானமாயிற்று.

முகூர்த்த தினம் நெருங்கிவிட்டது. விசாலாஷிக்குத் தன் தமக்கையின் மணத்தைப்பற்றிய முழுவிவரமுந் தெரியும். அதற்காக அவள் சந்தோஷப்பட்டாள். ஆனால் எப்பொழுதும் தன்னுடனிருந்து விளையாடிவந்த துணைவியை விட்டுப் பிரிந்திருக்கவேண்டி வருமே யென்று மட்டும் அவள் வருத்தப்பட்டதுண்டு.

செல்வவந்தர் வீட்டுக் கல்யாணமென்றால் கேட்பானேன். பத்மாவின் மணம் வெகுவிமரிசையாக நடந்தது. சிலநாட்களும் கழிந்தன. பத்மா தங்கையையும் புக்கத்திற்குத் தன்னுடன் வரும்படி யழைத்தாள்.

“விசா! என்னுடன் மதுரைக்கு, வா? இங்கே தனியேயிருக்க உன்னால் முடியாது. உன்னை முழுப்பொறுப்புடன் கவனிக்கின்றேன். என்னுடன் வா. உன்னைத் தனியேவிட்டுப் பிரிந்திருக்க என்னால் முடியாது.”

“பத்மா! நீசெய்த உபகாரத்தை என்னால் மறக்கமுடியாது. கண்ணிழந்த துக்கத்தை இதுகாறும் நான் உனராமலிருக்கும் பொருட்டு நீ செய்த உதவிகளை நினைக்கும்பொழுது என் ஹிருதயம் மகிழ்ச்சியால் பூரிக்கின்றது. எனக்காக இதுவரையும் நீ எடுத்துக் கொண்ட சிரமம் போதும். உன் நாதருக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகள் பலவிரும்பும்பொழுது கபோதியாகிய என்பொருட்டு மீண்டும் நீ கவலைப்படவேண்டாம். சுகமாய்ப்போய் வா.”

3

பத்மா தன் அருமைக் காதலருடன் மதுரையில் இருந்துவந்தாள். இணைபிரியாத தன்சகோதரியை இருளுலகத்திலேயே இருத்தி விட்டு வந்ததை நினைக்கையில் அவள் நெஞ்சம் பதறித்துடிக்கும். ‘அவள் இனி யாரைத் துணையாகவைத்துத் தன் துயரத்தை ஆற்றிக்கொள்வாள்?’ என்ற கவலை அவளுடைய காதலின்பத்தில் ஒரு கூரிய முட்போலத் தலைநிமிர்ந்து நின்றது. ‘பெண்கள் எப்பொழுதும் ஒன்றாக இருக்கமுடியுமா? அவரவர்கள் தாம்தாம் புகுந்த இடத்திற்குரிய கடமைகளைச் செய்யத்தானே பிறந்திருக்கிறார்கள்? ஆனால் அந்தக்கடமைகளை விசாலமும் செய்ய வேண்டாமா? அவளுக்குப் பெண்ணுலகத்தின் இயற்கையாகிய ஆசை இல்லையா? இருக்கிறதென்பது நிச்சயம். ஆனால் அது எப்படி நிறைவேறும்? நிறைவேறாதா? இனி அவளுக்குக் கதிமோட்சமே இல்லையா? அவள் கண்கள் இழந்த ஒளி

அவளுடைய வாழ்வின் ஒளியையும் கூடப்பறித்துப்போய்விட்டதா? . . . அவளுக்கு இனி விடியுங்காலம் இல்லையா? ஆமாம்! அததான் உண்மை!" என்று இவ்வாறெல்லாம் அவளுடைய எண்ணங்கள் மாறப்பட்டுக் கிளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்.

இந்த ஏக்கம் அவளுடைய கெஞ்சில் உறுத்திக்கொண்டு இருந்தமை அவளுடைய முகத்திற் சிறிது சிறிதாகப் புலப்பட்டு விட்டது. அவளுடைய காதல் அவள் முகம் ஒளியிழந்துவருவதை உணர்ந்தார்.

"கண்ணே, உன் மனத்திற் குறைவொன்று இருக்கிறதபோலத் தெரிகிறது. என்னுடைய இதயத்தில் வீற்றிருக்கும் தெய்வமாக நீ இருக்கும்பொழுது உன்னுடைய துயருக்கு என்ன காரணமிருக்கிறது?"

"நாதா, தங்கள் அன்பைப்பெறும் பெரியபாக்கியம் எனக்கு இருக்கும்பொழுது எனக்கு என்ன குறையிருக்கிறது?"

"இல்லை; நீ உண்மையை மறைக்கறாய். என் மனம் அறியாத ஒன்று உனக்குச் சொந்தமாக இருக்கவேண்டுமென்பது உனது விருப்பமாயின் அதற்கு என் குறக்கேலிக்கமாட்டேன்."

"அப்படியன்றோ. உண்மையில் என்மனத்தில் ஒருகவலையிருக்கிறது. அதனால் நான் வருந்தவது போதாதென்று உங்களையும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டுமா?"

"ஒருகால் அக்கவலை என்னால் நீங்குமாயின் . . . ?"

"அதற்கு வழியிருப்பதாகத் தோன்றவில்லையே!"

"உன்னுடைய நைந்தமனம் ஒருகால் என்னிடமுள்ள ஆற்றலை நன்றாக உணராமலிருக்கலாம். ஆதலின் குறையை இன்னதென்று சொன்னால் பரிஹாரம் தேடலாம்."

"அப்படியாயின் சொல்கிறேன்: என்சுகோதரி விசாலத்தின் கதி உங்களுக்குத் தெரிந்ததானோ. அவளுடைய வாழ்க்கை நிலை எவ்வாறு அமையப்போகிறதென்பதையே ஒவ்வொருகணமும் என்மனம் சிந்தித்து நைகிறது. அவளை இனி யார் மணந்துகொள்வார்? நான் தங்களுடைய அருளைப் பெறவதற்குமுன்பு அவளுடைய மங்கிய காலப்போக்கைச் சிறிது விளக்கிட்டுவந்தேன். இளைபிரியாமல் அவளுடன் இருந்து முன்பெல்லாம் அவள் கண்ணாறாண்டு களித்தவைகளைப் பற்றிச் சாதாந்தேட்கும்படி சொல்லி அவள் துன்பத்தை அவ்வப்போது மறந்திருக்கச் செய்தேன். இந்த ஐந்துமாதகாலமாக அவளுடைய தனிமை நிலை அவளை எங்கோலத்தில் வைத்திருக்கின்றதோ! எந்தவப்பனா! இதுவரையில் முயன்

றம் ஒருவராவது அகப்படவில்லை. அவளுடைய உணர்ச்சி மிகவும் துட்பமானது. அதிகமாக அவளைப்பற்றி யாவரும் கவலைப்படுகிறார்களென்பதை அவள் அறிந்தால் ஒருவேளை ”

பத்மா மேலே சொல்லாமல் விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்தாள். அவள் கண்முன் அவளுடைய வீட்டின் பின்புறத்திலுள்ள பெரிய குளமும் அதனருகே தட்டித்தடவிச் சென்று அதில்விழுந்தவிட எண்ணித் துணிந்திருக்கும் விசாலத்தின் தோற்றமும் தோன்றின. அவள் மேலே பேசமுடியாமல் நின்றது அந்தக்கருத்தினாலேயே. ஆம்; அவள் தற்கொலை செய்துகொண்டாலும் கொள்ளக்கூடியவள்தான்.

பத்மாவின் புருஷர் கிறிதுநேரம் யோசனையிலாழ்ந்திருந்தார். பின்பு திடீரென ஏதோ ஒரு திவ்யஞானம் வந்தவர்போல் கண்கள் பிரகாசிக்கப் பேசலானார்.

“சரி, இறைவன் திருவருளும் உன்னுடைய உடன்பாடும் இருந்தால் அவளுடைய துன்பத்தை நீக்கிவிடலாம். அது வெகு சுலபம்.”

தன்னுடைய கணவர் அஸஹாய சூரரென்பதைப் பத்மா நன்கு அறிவாள். ஆனால் இந்த விஷயத்தில் அவர் என்னசெய்ய முடியும்? ‘கண்ணைக்கொடுப்பாரா?’ என்று எண்ணியிருந்தாள். அவர் புத்துணர்ச்சியோடு சொல்லிய வார்த்தைகள் ‘அவருக்குப் பயித்தியம் பிடித்துவிட்டதோ?’ என்று அவளைக் கருதச்செய்தன. ‘வெகுசுலபம்’ என்ற சொற்களுக்கு உண்மையில் ஆர்த்தமே இல்லை என்று எண்ணி நகைத்தாள்.

“ஆம்! மிகவும் சுலபமான காரியம்! உனக்குமட்டும் துணிவு வேண்டும். தியாகசக்தி உன்னிடம் இருக்கிறதா என்பதை உணர்ந்துகொள்ள இது ஏற்றதருணம்.”

பத்மாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? மூடுமந்திரமாக இருக்கிறதே. உண்மையில் இதை வாழ்வோடு கலந்த சங்கதியாகப் பேசுகிறீர்களா? அல்லது வேடிக்கையென்று நினைக்கிறீர்களா?”

“வேடிக்கையெல்ல; வாழ்வின் ஒளியை நாம் கொடுக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையோடே பேசுகிறேன்.”

“எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.”

“விளங்கினால் உன்னுடைய உண்மையன்பு வெளிப்படும். இந்தச் சோதனை மிகவும் கடுமையானது.”

“உங்கள் விளையாட்டை விட்டுவிட்டுப் பேசக்கூடாதா?”

“விளையாட்டா? சட்! இந்தச்சமயத்தில் நான் விளையாடுவதா? பத்மா! மனத்தில் நன்றாக யோசனைபண்ணி நான் சொல்வதை ஆராய்ந்துபார். உன்னுடைய அதுமதி ஒன்றுதான் விசாலத்தின் வாழ்வைப் புதுக்குவது.”

“அதைச்சொல்லுங்கள். என் உள்ளத்தை என் இந்த எதிர் பார்ப்பு முன்னால் குத்திக் குத்திக் துன்புறுத்துகிறீர்கள்?”

“ஒருமாதத்தில் இரண்டுகொடி படாவேண்டும். முன்பு படர்ந்திருக்கும்கொடி பின்னும் ஒரு கொடி படா இடங்கொடுக்க வேண்டும்.”

பத்மாவின்னுடைய உடம்பெல்லாம் ஒரே மயிர்க்கூச்சல். அவள் சொப்பனாவஸ்தையிலிருந்து விழித்தெழுந்தவன்போல் நிமிர்ந்து துள்ளினாள். தன் அருமைக்கணவர் தன் தங்கையையும் மணந்து கொண்டு தன்னை அவளுடன் இணைபிரியாமல் வைக்க எண்ணிய எண்ணத்தை உணர்ந்தாள். உணர்ச்சி மிகுதியால் அவள் கண்களில் நீர் துளிர்த்தன.

“எங்கள் குலதெய்வமே! உங்களுடைய பேரருளுக்கு நானு தடையாவேன்? என் தங்கையின் வாழ்வுக்கு உயிரளிக்கும் கற்பமே! வாழ்க!”

பத்மா சந்தோஷமிகுதியால் உணர்ச்சிமூன்று அவர் கையில் விழுந்தாள். பெண்களுக்கு இயல்பாக உள்ள பொறுமையின் சிறிதளவுபரிசுமும் அவள் இதயத்தில் இல்லை. தன்வாழ்வின் சுருத்திற் பாதிபங்கிட்டுத் தன்சகோதரிக்குக் கொடுப்பதற்கு அவளுடைய தூயஉள்ளம் உடன்பட்டது.

விசாலத்தின் இரவுவிடிந்தது. ஒரு கொம்பில் இரண்டு கணிகள் தொங்குவது விரோதமல்லவே?

ருசிகண்ட பூனை

கி. வா. ஜகந்நாதன்

“கமலம், நான் எவ்வளவோ தடவை சொல்லி வாய்வழி யெடுத்ததுதான் பிரயோசனம். படிப்பில் உனக்குக் கொஞ்சங்கூடப் பிரியமில்லை. அந்தக் கதைப் புஸ்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டு வந்து ஒருமாஸம் ஆகிறது. இன்னும் வாசித்து முடித்தபாடில்லை. என்னுடைய மனைவி வாசிக்கவேண்டுமென்று கௌரவமாகமட்டும் சொல்லி வாங்கி வந்து விட்டேன். இங்கே உனக்கு அடுப்பூறுவதில் தான் பிரியம் இருக்கிறதே ஒழியே ஒழிந்த நேரங்களில் எதையாவது எடுத்து வாசிப்போமென்ற எண்ணமே இருக்கிறதில்லை.”

“நாதா, என்னை நீங்கள் குற்றம் கூறுவதில் என்ன பிரயோஜனம்? எனக்குப்படிப்பதற் பிரியமில்லையா? தினத்துக்கு ஒரு புஸ்தகம் வாசித்துத் தீர்த்துவிட மாட்டேனா? இங்கே வருவதற்குமுன் எங்களகத்தில் எவ்வளவோ புஸ்தகங்கள் வாசிக்கவில்லையா? என்ன செய்வேன்! அகத்து வேலையையெல்லாம் செய்து விட்டு வீண்போது போக்குவதில் எனக்குக் கொஞ்சங்கூடப் பிரியமில்லை. உங்களுக்கு நான் பதில் சொல்வேனா? அத்தைக்குப் பதில் சொல்வேனா? அவர்களுக்குப் புஸ்தகத்தின் ருசி கொஞ்சமாவது தெரியவில்லை. அந்த ரஸம் தெரிந்தால் என்னைப்படிக்கவேண்டாமென்று தடுப்பார்களா? அவர்கள் மேலும் குற்றமில்லை. இப்பொழுது வேண்டுமானால் கொஞ்சம் படிக்கிறேன்.”

“ஆமாம், போதும் நீ படித்தது. கால்வலிக்கிறது; கொஞ்சம் காலிப்பிடி.”

*

*

*

கமலம் என்ன செய்வாள் பாவம்! பிறந்தகத்திற் செல்வமாய் வளர்ந்த பெண். அறுபது நாழிகையும் புத்தகமுங் கையுமாக இருப்பாள். அவள் வாசியாத தமிழ்க் கதைகளில்லை; பாராத தமிழ்ப் பத்திரிகை இல்லை. புத்தகம் வந்தவுடன் வேலைகளைச் செய்து ஓய்ந்தநேரங்களில் படிக்க ஆரம்பிப்பாள்; அவளுடைய மாமியார் வருவாள்; “என்னடி அது; இரண்டாம் வேளைக்குத் தோசைக்கு நனைத்ததை மறந்து விட்டாயோ? அரைக்கிறதுதானே அதை? அதற்குள்ளே என்னவாசிக்க உட்கார்ந்து கொண்டாய்? உன் அக

முடையாளுக்குச் குமாஸ்தாவேலை பார்த்தப் போகிறாயோ? இல்லை, வாத்தியாரச்சி வேலைக்குப் போகப் போகிறாயோ? தலைக்கு மேல் காரியம் இருக்கிறது; அதற்குள்ளே வாசிப்பென்ன வேண்டியிருக்கிறது?" என்பான்.

"இல்லை, அதை, இன்னும் கொஞ்சம் ஊறினால் நன்றாய் அரைக்கலாமே பென்று நினைத்தேன்."

"இன்னும் என்ன ஊறவேண்டும்? காலையில் எட்டு மணிக்கே நனைத்தது இன்னும் ஊறாமல் கிடக்கிறதா? வாசித்து வாசித்து இந்த வாய்தான் பழகியிருக்கிறது. சோம்பலுக்குக் குறைச்சலில்லை."

"இதோ அரைத்து விடுகிறேன்."

ஒரு நாள் நடைபெறும் காட்சி இது.

*

*

*

எல்லா வேலைபும் குறைவில்லாமல் செய்துவிட்டான் கமலம். தோஷைக்கு அரைத்தாயிற்று. புருஷன் துணிகளை யெல்லாம் மடித்து வைத்தாயிற்று. அதைக்குப் பிரியமான மொந்தம்பழம் வாங்கி வைத்தாய் விட்டது. தன் புருஷன் இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் வாங்கிக் கொண்டுவந்து வைத்த 'மங்கையர்க் கரசியின் காதல் முதலிய கதைகள்' என்ற புஸ்தகத்தை வாசிச்சலாமென்று உட்கார்ந்தான். ஐந்தே மிமிஷம் இருக்கும். பச்சத்து வீட்டிற்கு வம்பளக்கப் போயிருந்த மாமியார் வந்து விட்டாள்.

"தெரியுமே எனக்கு! அந்தப் பாழும் புஸ்தகம் உன்னைக் குட்டிச் சவராக் வந்திருக்கிறதென்று அப்பொழுதே சொன்னேனே. தலையை வாரிக்கொள்ளவில்லை; நெற்றியைக் கழுவிக்கொள்ளவில்லை. அடிமுடையான் வந்தால் முன்னாலே போய் மூதேவி மாதிரி நிற்கத்தெரிகிறது. பெண்களுக்கு வேண்டிய ராஜூக்கு வேண்டாமோ! இந்தப் புஸ்தகப் பிசாசு எப்பொழுதுதான் ஒழியுமோ தெரியவில்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தாள் மாமியார்.

"அவர்களை இதை வாசித்துப்பார் என்று சொன்னார்கள்."

"அவன் சொல்லுவான்; நீயும் வாசிப்பாய். பெண்களுக்கு ஒரு ஹத்து இல்லையோ? அவன் நாளைக்கு ஆபீஸ்-க்குவந்து உத்தியோகம் பார்க்கச் சொல்கிறான். நீ போகிறது தானே. நான் சொல்லுகிறது உனக்குக் காதில் ஏறகிறதோ? அவன் சொல்கிறானென்று ஒரேயடியாக வாயை யடைக்கப்பார்க்கிறாய். அவன் நான் பெற்றபிள்ளை தானே?"

விஷயம் ஆபாஸமாகப் போய்விடுமென்று கமலம் பயந்தாள். ஆகையால் தன் மாமியார் கண்முன் வாசிப்பதையே நிறுத்திவிட்டாள். கணவனிடம் அதிகமாக ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாள். அவளை அன்பினால் சமாதானம் செய்து கொள்ளலாம் என்ற தைரியம் அவளுக்கு இருந்தது. ஆனாலும் அடிக்கடி அவன் படிக்கும்படி வற்புறுத்திவந்தபடியால் உண்மையை ஒருவாறு கூறிவிட்டாள்.

நாராயணன் தர்மசங்கடத்தில் மாட்டிக்கொண்டு விட்டான். அவனுடைய தாய் அவனிடத்தில் அளவற்ற பிரியங்கொண்டவள். கமலத்தினிடத்திலும் பிரியமுடையவள் தான்; ஆனால் அவள் புஸ்தகத்தைத் தொடுவதை மட்டும் பார்க்கச் சகிக்கமாட்டாள். தாயாரைக் கோபித்துக்கொள்ள நாராயணனுக்குப் பிரியம் இல்லை. மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் அவள் காட்டிவரும் அன்பை அவன் மறக்கவில்லை. தன்மனைவியின் கல்வி பயன்படாதொழிவதை எண்ணி வருந்தினான். என்ன செய்வது? ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

*

*

*

சாயங்காலம் ஆறமணி. கையில் தமிழ்ப்பத்திரிகையுடன் விட்டில் துழைந்தான் நாராயணன். தினமும் இங்கிலீஷ்ப்பத்திரிகை—‘ஹிந்து’வாவது வேறு ஏதாவது—வாங்கிவருவது வழக்கம். “ஏது இன்று தமிழ்ப்பத்திரிகை வாங்கி வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டாள் கமலம்.

“இனிமேல் தினமும் அதுதான் வாங்கப் போகிறேன்.”

“ஏது, புதிதாகத் தமிழ்பிரமானம் வந்திருக்கிறதா?”

“இல்லை; உன்னை உத்தேசித்துத்தான் வாங்கி வந்தேன்; எல்லாம் பின்னால் தெரியும்.”

*

*

*

“இன்றைக்கு என்ன ‘பேப்பரில்’ விசேஷம்?” என்று கேட்டாள் நாராயணன் தாயார்.

“இன்றைக்கா? கும்பபோணத்தில் ஒரு பெரிய திருட்டாம். அதைப்பற்றிய விவரம் வந்திருக்கிறது” என்றான் நாராயணன்.

“எங்கே, வாசி பார்க்கலாம்” என்றாள் தாயார்.

நாராயணன் வாசித்தான். அவன் தாயார் மிகவும் ஊக்கத் தோடு கேட்டு வந்தாள்.

நாராயணன் தமிழ்ப் பத்திரிகை வாங்கி வர ஆரம்பித்தபின்பு சாப்பிடும்போதும் மற்றச் சமயங்களிலும் தன்தாயாருக்குப் புரிகின்ற விஷயங்களையும் உலகத்தில் நடக்கும் விஷயங்களையும் எடுத்துச்

சொல்வான். கொஞ்சங்கொஞ்சமாகச் சொல்லிப் பின்பு அந்தச் சமாசாரத்தைப்பற்றிய விவரம்பத்திரிகையிலிருந்தால் படித்துக்காண்பிப்பான்; புரியாதவிஷங்களை விளக்கிச் சொல்வான். இந்த வழக்கம் மூன்று மாஸமாக நடக்கிறது. நான் தவறினாலும் சமாசாரங்களைக் கேட்பதில் அவன்தாயார் தவறியதில்லை. நாராயணன் ஒருசமாசாரத்தைப் பாதிவாசித்துவிட்டு வேலையிருக்கிறதென்று போய்விடுவான். கமலம் பாக்கிப் பாதியை வாசித்துக் காட்டுவான். இப்படி தினப்பத்திரிகை வாசிப்பதிலிருந்து வாரப்பத்திரிகைகள் மாதப்பத்திரிகைகள் வாசிக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. கதைப் புத்தகங்கள் வாசித்துக் கேட்கும் அளவில் வந்துவிட்டான் நாராயணன் தாயார். இப்பொழுதெல்லாம் நாராயணன் தன் தாயார் பக்கத்திலேயே வருவதில்லை; எல்லாம் கமலந்தான். தான் வாசிக்காவிட்டாலும் தன் மாமியாருக் காவாவது வாசித்தாகவேண்டும்.

*

*

*

“கமலம், என்னபண்ணுகிறாய்?”

“அடைக்கு நனைக்கப் போகிறேன்.”

“போதும், போதும்; ரவை உப்புமா பண்ணிவிடலாம். அந்தப் புஸ்தகத்தில் பாக்கியிருக்கிறதை இன்றைக்கு வாசித்துக்காட்டிவிடு.”

“ரவை இல்லையே.”

“இல்லாவிட்டாற் போகிறது; அடைக்கு நனை. பரவாயில்லை. ஆனால் நீ அரைக்க வேண்டாம். நான் அரைத்துக்கொண்டே இருக்கிறேன். நீ கதையை வாசித்துக்கொண்டே இரு!”

இப்படியும் ஒரு காலம் வருமென்று கமலம் நினைத்திருப்பாளா? அவளுடைய மாமியார் ருசி காணாதபோது புஸ்தகத்தை வெறுத்தான். இப்பொழுது அவள் ருசிகண்ட பூனையல்லவா?

உபாத்தியாயர் பகுதி

மாணவர்களின் சுகாதாரம்

என். ஆர். சேஷாச்சாரி

(182-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

(19) பிலகை, பலப்பம், பென்விலிப்போன்ற உபகரணங்களை அடிக்கடி பிறரிடத்திலிருந்து கடன்வாங்கும் வழக்கத்தை ஆரம் பத்திலிருந்தே நிறுத்தவேண்டும். தன்னுடைய பொருளைப் பத்திர மாய்க் காப்பாற்றாதல், பிறரிடம் கடன்வாங்காதிருத்தல் என்ற முக் கியமான இருகுணங்களைச் சிறுவயதிலிருந்தே அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும்.

(20) காயங்கள், பெருஞ்சிரங்குகள், குழிப்புண்கள், தீயினால் வெந்த புண்கள் இருப்பின் அவைகளுக்குத் தக்க மருந்தைத் தடவிப் பிளாஸ்திரியினாலோ, அழுக்கில்லாத துணியினாலோ மூடிவைக்கும் படி பெற்றோர்க்குத் தெரிவிக்க வேண்டியது உபாத்தியாயர் கடமை யாகும். புண்களிலிருந்து நினைநீர் வடிந்துகொண்டிருந்தால் அதன் மூலம் மற்ற ஸகாக்களுக்கும் வியாதி தொற்றும். உடம்பெல்லாம் சிரங்காயிருப்பவர்களை அது குணமாகும்வரையில் பள்ளிக்கூடத் திற்கு வருவதற்கே அதுமதிக்க லாகாது; பெற்றோர்களும் பள்ளிக் குப் பிள்ளைகளை அனுப்பலாகாது.

(21) எப்பொழுதும் நேத்திரங்களில் தளதளவென்று தண் ணீர் ததும்பும் பையன், அடிக்கடி சோம்பல் முறிப்பவன், வயிற்று வலியென்று சொல்லித் துவண்டுகிடப்பவன், தலைவலி யென்று சொல்லிப் படுப்பவன், புஸ்தகத்தைக் கண்களுக்கு அருகில் பிடித் துக்கொண்டு படிப்பவன், வாயினால் மூச்சுவிடவன், பல் இடுக்கு களில் இரத்தம் வடியும் பாலன் என்பவர்களை உபாத்தியாயர் கவனித்து பெற்றோர்க்குத் தெரியப்படுத்தி நல்ல வைத்தியரிடம் கொண்டு காட்டிச் சொஸ்தம் செய்யத் தூண்டவேண்டும்.

(22) தோட்டவேலை, களிமண்வேலை, படங்கள் ஒட்டும் வேலை முதலியவைகளில் கைகால்கள் அழுக்காகும். உடைகளை அழுக் காக்கிக் கொள்ளாமலிருக்கும்படியும், வேலை முடிந்ததும் ஒவ்வொரு வனும் செவ்வனே கையைக் கழுவிக்கொள்ளும்படியும் உபாத்தி யாயர் கவனிப்பாராக.

(23) ஒவ்வொரு குழந்தையும் மூக்கைத் துடைத்துக் கொள்ளவும், கைகழுவின ஈரத்தைத் துடைத்துக்கொள்ளவும் ஒவ்வொரு கைக்குட்டை வைத்திருப்பது நல்லது. கைக்குட்டையிலேயேல் ஒரு சிறு சுத்தமான சுத்தலாவது இருப்பது அவசியமாகும். இதுதவிர ஒவ்வொரு மானவனும் ஒரு சிறுசுத்தலைப் பள்ளிக்கூடத்திலேயே வைத்துவிட்டுப் போவது நல்லது. அதனால் கற்பலகைகளைக் கழுவும் போதெல்லாம் ஈரத்தைத் துடைக்கலாம்; அல்லது அதன் ஒரு மூலையைமாத்திரம் நனைத்து வைத்திருந்தால் வேண்டுமானபொழுது பலகையைத் துடைக்கலாம். இதனால் எச்சிலைத் துப்பிப் பலகையில் எழுதினதை அழிக்கும் அசங்கியமான வாடிக்கை அறவே ஒழியும்.

இருமும்போதும், தும்மும்போதும், கொட்டாவி விடும்போதும் எச்சில் துளிகள் பிறிமேல் விழுந்து பற்பல வியாதிகளைத் தொற்றவைப்பதற்குக் காரணமாகின்றன; பிறருக்கும் அருவருப்பையுண்டாக்குகின்றன. இவற்றையெல்லாம் நீக்குவதற்கு இருமினாலும், தும்மினாலும், கொட்டாவி விட்டாலும் வாயைக் கைக்குட்டையால் மூடிக்கொள்ள வேண்டும்; அல்லது வெறுங் கையாலாவது அவசியம் வாயை மூடிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பிள்ளைகட்கு எடுத்துக் கூறி அவ்விதமே செய்கிறார்களா வென்று கவனிக்க வேண்டும்.

(24) பிள்ளைகள் வகுப்பு அறையில் உட்காரும்போது உடம்பை வளைக்காமல் நிமிர்ந்து உட்காரும் வழக்கத்தையும், படிக்கும் போது புஸ்தகத்தை மார்க்கு நேராக உயர்த்திப் பிடித்துக் கண்களிலிருந்து சுமார் 10 அல்லது 11 அங்குல தூரத்தில் வைத்துக் கொண்டு உரத்துப் படிக்கும்வழக்கத்தையும், எழுதும்போது தரையோடு தரையாய்க் கவிழ்ந்து கொள்ளாமலும், கவிழ்ந்து படுத்துக் கொள்ளாமலும், நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து துடையின் மீது பலகை அல்லது கோட்புஸ்தகத்தை வைத்துக்கொண்டும் எழுதும் வழக்கத்தை உண்டாக்குதல் உசிதமானது.

(25) பந்தாட்டம், கண்ணாம்பூச்சி, பலிச்சப்பளாம், நாலுமூலைத் தாச்சி, குச்சுக்குச்சுத் தாம்பாளம், தொப்பி ஆட்டம், கோலாட்டம், அம்மாவின, கழற்கொடி முதலிய அதிகச் செலவிலலாத சாதாரண ஆட்டங்களை எவ்விதமான ஆபத்துமில்லாமல் சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் விளையாடலாம். இந்த ஆட்டங்களில் சில பெண்களுக்குரியவை, சில ஆண்களுக்குரியவை என்று பிரிக்கவேண்டியதில்லை. இருபாலருமே சேர்ந்தே ஸைஜமாய் விளையாடலாம்.

வினையாடி முடிந்த வுடனேயும், தோட்டவேலை செய்து முடிந்த வுடனேயும் உடம்பில் வேர்வை வடியுமாதலால் அதோடு தாகத்திற்குத் தண்ணீர் குடிக்கக் கூடாதென்றும், குளிக்கக் கூடாதென்றும், முகத்தைக் கழுவக்கூடாதென்றும், வேர்வைபெல்லாம் உலர்ந்து இருதயத்தின் படபடப்பு அடங்கிச் சாதாரண நிலைக்கு வந்தபிறகே குளிப்பதோ குடிப்பதோ செய்யலா மென்றும், அப்படி மீறிச் செய்தால் ஜலதோஷம், தலைவலி, கழுத்து இசிவு, மார்ச்சளி, ஜூரம் போன்ற நோய்கள் உண்டாகுமென்றும் அடிக்கடி எச்சரிக்கை செய்யவேண்டும்.

(26) வினையாடி விட்டு வீட்டிற்குச் சென்றதும் வேர்வையில் நனைந்த உடைகளை யெல்லாம் களைந்துவிட்டு வேறுஉடை அணிய வேண்டும். இல்லையெல் வேர்வை நாற்றம் வீசும், மனதிற்கும் அசுகியைத் தரும் என்பதைக் குழந்தைகட்கு எடுத்துக்கூறி அவ்விதம் செய்கிறார்களா வென்று விசாரிக்கவும் வேண்டும்.

(27) பிறகு முழங்கை முழங்கால்கள் வரையில் அழுக்குப் போகத் தேய்த்து அலம்பி, பல்லைக் குழப்பி, நாக்கை வழித்து, வாப்ப கொப்புளித்து, கண்களுவளைகளைச் செவ்வனே துடைத்து, மூக்கைச் சுத்தி, முகத்தைக்கழுவி உலர்ந்த வஸ்திரத்தால் துடைத்துக் கொள்வது அவசியமான வேலைகளென்பதை உணர்த்த வேண்டும்.

(28) அவரவர் குலாசாரப்படி நெற்றியை அலங்கரித்து விளக்கினெதிரில் உட்கார்ந்து மௌனமாய் ஆண்டவனைச் சற்று நேரம் மனத்தில் தியானித்துவிட்டு, விளக்கு வெளிச்சம் தனது இடதுபக்கத்திலிருந்து வரும்படியான வாட்டத்தில் உட்கார்ந்து பாடங்களைத் தீர்க்கமாய் உரத்துப் படிக்கவேண்டும். படிக்கும் போதே ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் கவனித்துப் படிப்போருக்கும் கேட்போருக்கும் பொருள் விளங்கும்படிப் படிக்கவேண்டும். எழுத வேண்டிய விஷயங்களை இரவில் எழுதுவது கண்களுக்குக் கெடுதியை விளைவிக்குமாதலால் காலவேலையில் செய்வதுதான் உசிதம்.

(29) பிறகு பெரியோருக்குத் தொந்தரவு கொடாமல் அன்றாடச் சத்திக்குகந்தவாறு அருமையாக இட்ட ஆகாரத்தை அமைதியாய்ருந்தி, அதன்பிறகு தம்பி தங்கைகளுக்காகவும் தனக்காகவும் படுக்கைபோடுதல், கைக்குழந்தைகளிருப்பின் அவைகள் தூங்கும் வரைக்கும் ஏனை அல்லது தொட்டிலை ஆட்டுதல், இன்னும் பெரிய தம்பி தங்கையர்களிருப்பின் அவர்களுக்குச் சிறுசிறு கதைகள், பாட்டுகள் சொல்லித் தூங்கவைத்தல், சமையலறைப் பண்டங்

களை அதன் அதன் இடத்தில் ஒழுங்காய் எடுத்துவைத்து முடிதல், பற்றுப் பாத்திரங்களைத் துலக்குதல் ஆகிய வீட்டுவேலைகளைச் செய்யக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இது தாய்மார்க்குப் பெரிய ஸகாயமாவதோடுங்கூடச் சாப்பிட்டான வுடனே படுத்துக்கொள்வதால் ஏற்படும் கெடுதிகளையும் விலக்குகின்றது.

(30) முன்னிரவில் வெகு நேரம் விழித்திருந்தால் விடியற்காலையில் எழுந்திருக்கும் உத்தமமான அப்பியாசத்திற்குத் தடையாகுமாதலால் சுமார் 9-மணிக்கெல்லாம் படுக்கைக்குப் போகவேண்டும். எல்லாம் வல்ல இறைவனை மனதாரத்தியானித்து அமைதியாய்த் தூங்கி விடியற்காலையில் மனக்களிப்பும், உடல் உலாப்பும் பெற்று எழுந்திருங்கள் என்று தினந்தோறும் உணர்த்தவேண்டும்.

சரித்திரம்

பெருமாத் கால்வாய்

ஆர். ராமையர்

இப்புலியின்கண் தற்சமயம் நிகழ்ந்துவரும் பல செய்தி களுக்கு வர்த்தகமே மூலகாரண மென்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம். வர்த்தகம் பற்றியே பல்லாயிரக் கப்பல்கள் திரைகடல்களி னூடே செல்கின்றன. வருஷந்தோறும் எவ்வளவு ஏராளமான கப்பல்கள் இங்கிலாந்திலிருந்து புறப்பட்டுப் பஸிபிக் சமுத்திரத்தில் ஸான் பிரான்ஸிஸ்கோ, லாஸ் ஏன் ஜெவிஸ், முதலிய நகரங்களுக் காவது, நியூஸிலாண்டு நாட்டில் வில்லிங்டன் நகருக்காவது ஆஸ்திரேலியாவில் ஸிட்னி நகருக்காவது செல்கின்றன என்பதைக் கணக்குப் புஸ்தகங்ளைகப் பார்த்தாலன்றி நாம் உணர முடியாது. நூற்றுக் கணக்கான இக் கப்பல் தலைவர்களை அழைத்து, “நீங்கள் போகுமிடத்திற் குள்ள தூரம் 7000 மைல் குறைந்து விட்டது. அதனால் உங்களுடைய பிரயாணத்தின் காலமும் செலவும் இப் போது உங்களுக்கு லாபமே!” என்றால், அவர்கள் எவ்வளவு சந்தோஷ மடைய மாட்டார்கள் !

வியாபாரத்திற்காயினும் சரி, மற்றெந்தக் காரியத்திற்காயினும் சரி, நம்தேசத்திலிருந்து மற்றத்தேசங்களுக்குப் போகும் விஷயத்திற் கூடுமளவு குறுகிய பாதையையே நாம் விரும்புவோம். முன்னர் வழங்கிய பாதையையிடக் குறுகிய ஒரு புதுப்பாதை தென்படுமா யின், புதுப்பாதை லாபகரமாயிருப்பதுடன் பிரயாணமும் முன்னே விட விரைவில் முற்றுப்பெறும்; அதனால் வர்த்தகப் போக்குவரவுக்கு முந்திய பாதையை உபேக்ஷித்துப் புதுப்பாதையை கைக்கொள்வது இயல்பு. உலக சரித்திரத்தில் இவ்வித மாறுதல்கள் பல நிகழ்ந் துள்ளன. மிகவும் தெளிவான திருஷ்டாந்தம் 1869-ஆம் வரு ஷத்தில் நடந்த சூயஸ் கால்வாயின் திறப்பாகும். அவ்வாண்டிற்கு முன்னர் இங்கிலாந்திலிருந்து இந்தியாவுக்கு வரும் கப்பல்கள் ஆபிரிக்காவைச் சுற்றிப் பிரயாணஞ் செய்தன. ஆனால் 1858-ஆம்

வருஷத்தில் ஆரம்பித்த குயஸ் கால்வாய் 1869-ஆம் வருஷத்தில் முற்றுப் பெறவே, முந்திய பாதை முற்றிலும் ஒழிந்து போயிற்று. இங்கிலாந்திற்குப் பிரயாணஞ் செய்யும் கால அளவும் பிரயாணச்செலவும் சரக்குக்களின் கட்டணமும் மிகவும் குறைந்து போயின.

குயஸ் கால்வாயின் திறப்பைவிடப் பெனுமாக் கால்வாயின் திறப்பு முக்கியமான நிகழ்ச்சி. இக்காலத்துப் புத்திவல்லமையினாலும் அறிவின் முதிர்வினாலும் பெனுமாக் கால்வாய் வெட்டும் மகோன்னத காரியம் சாதிக்கப்பட்டது. இதற்குமுன் எங்காலத்திலும் இவ்விதம் காரியம் ஆரம்பித்திருந்தால் அது ஜயமடைந்திராது எனலாம். 1914-ஆம் வருஷ முதல் 1919-ஆம் வருஷம் வரையும் நடைபெற்ற உலகமாயுத்தத்தின் தொடக்கம் காலத்திலேயே பெனுமாக் கால்வாயின் வேலைப்பாடு அநேகமாக முற்றுப் பெற்றிருந்தது. 1916-ஆம் வருஷத்தில் யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் தேசத்தின் கப்பல்கள் அக்கால்வாய் வழியாகப் போய்வர ஆரம்பித்தன. அச்சமயம் உலகயுத்தம் வெகு கொடூரமாக நடந்து கொண்டிருந்தபடியால் ஜெர்மன் இப்பெரு நிகழ்ச்சியின் ஏற்றத்தை உணர்வில்லை. அமெரிக்காவை இருதண்டாசச் செய்ததுவோ என்று நினைக்கக் கூடிய இக்கால்வாய் அமெரிக்காக்கண்டத்து மனிதருக்கு மட்டுமில்லாமல் உலகத்தோர் எல்லோருக்கும் மிகவும் பயனுடையது. ஐரோப்பிய தேசங்களிலிருந்தும் அமெரிக்காவின் கிழைக்கரைத் துறைமுகங்களிலிருந்தும் பவியிக் சமுத்திரத்திலுள்ள தீவுகளுக்கும் பவியிக் சமுத்திரக்கரையிலுள்ள நகரங்களுக்கும் உள்ள கப்பற்பாதை இப்போது 6000 மைல் அல்லது 7000 மைல் குறுகி விட்டது. பெனுமாக் கால்வாயின் மூலமாக யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் ஜனங்கள் அடைந்துள்ள நன்மைகள் எண்ணிறந்தவை எனலாம். இந்த நன்மைகளை விவரிப்பதானால் இவ்வுரை நீண்டுவிடும். ஆனால் திருஷ்டார்த்தமாக ஒரு செய்தியை உரைக்கலாம்: பெனுமாக் கால்வாயினால் நியூயார்க் நகரம் லண்டன் நகரைவிட ஜப்பானிலுள்ள யோக்கோ ஹாமா என்ற துறைமுகத்திற்கு 2000 மைல் சமீபமாகி விட்டது. இக்கால்வாய் வெட்டுவதற்கு முந்தி லண்டனே நியூயார்க்கைவிட ஜப்பானுக்குச் சமீபம் என்று சொல்லும்படியாயிருந்தது. அந்தச் சௌகரியம் இப்போது போய்விட்டது. இக்காலத்தில் ஜப்பானில் ஆங்கிலேயருக்குள்ள செல்வாக்கைவிட அமெரிக்கருக்கே அதிகச் செல்வாக்கு உண்டு என்பதன் காரணமும் பெனுமாக் கால்வாயினால் கிடைத்த லாபமே.

பெனாமாக் கால்வாய் வெட்டும் முயற்சி எப்போது ஆரம்பித்து எப்படி முடிவு பெற்றது என்று கவனிப்போம். அவ்வேலை இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் முடிவுபெற்றதாயினும் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலேயே அதன் அவசியத்தை மாலுமிகளும் கடல் வீரர்களும் கன்குணர்ந்தனர். ஏதாவது ஒரு சிறு ஜலசந்தி மத்திய அமெரிக்காவில் தம் கண்களுக்குப் புலப்படாமல் ஒளிந்திருக்கலாமென்றெண்ணி, அவர்கள் இப்பிரதேச முழுவதையும் துணுக்கமாக ஆராய்ந்தனர். அவர்களுடைய தேச ஆராய்ச்சி அச்சமயம் நிஷ்ப பிரயோஜனமானபோதிலும், அவ்விராட்டில் பலர் பெனாமாக் பிரதேசத்தைக் கடந்து 50 மைலுக்குப் பிற்புறமுள்ள பலிபிக் சமுத்திரத்தின் கரைபைக் கண்டனர். அவர்களுள் முதல்வன் பல்போவா என்ற ஸ்பெயின் தேசத்து வீரன். அவனை வீரபராக் கிராமங்களில் மொலம்பஸுக்கு நிகரானவன் என்றே கூறலாம். 1517-ஆம் வருஷத்தில் பெனாமா தேசத்தை ஆண்ட இஸ்பானிய கவர்னர் பல்போவாமிது பொறுமை கொண்டு குற்றங்கள் சாட்டி அவனைப் பிடித்துக் கொள்ளான். ஆயினும் இஸ்பானியர் பிற்காலத்தில் பல்போவாவின் விடாமுயற்சியை மெச்சி, அவனுடைய பெயரைப் பெனாமாவின் அருகிலுள்ள ஒரு நகருக்கு இட்டிருக்கின்றனர். இச்சம்பவத்திற்கு 56 வருஷங்களின் பின் ஆங்கிலேய மாலுமி ஒருவன் இப்பிரதேசத்தில் புது நேர்ந்தது. அவன் பெயர் பிரான்ஸிஸ் ட்ரேக். அக்கப்பல் தலைவன் பெனாமா வழியாக நடந்து உட்காட்டில் மலையுச்சியில் ஓர் உயர்ந்த மரத்தின் உச்சியில் ஏறிப் பார்த்தபோது அடிவானத்தில் பெரிய சமுத்திரத்தைக் கண்டான். அதைக் கண்டதும் அவன் ஆச்சரியத்தால் பரவசமுற்றார் சர்வ வல்லமையுடைய பரமனைப் பணிந்து, "இக்கடலைக் கடக்கும் திறத்தை எனக்கு அளிப்பிராக" என்று மனமார வேண்டிக்கொண்டானாம். ஏழாண்டுகள் சென்றபின் அவனுடைய வேண்டுகோள் நிறைவேறிற்று. பிரான்ஸிஸ் ட்ரேக் உலகத்தைச் சுற்றி யாத்திரை செய்து தன் சுதேசமாகிய இங்கிலாந்துக்கே வந்து சேர்ந்தான். ஆனால் அவன் பெனாமா வழியாகக் கடந்து பலிபிக் சமுத்திரத்திற்குச் செல்லவில்லை. மற்றவரைப்போல அவனும் தென்கோடி முனையான ஹார்ன் முனையைச் சுற்றியே பிரயாணஞ் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

பெனாமாக் பிரதேசத்தினூடே கால்வாய் வெட்டும் நோக்கம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், அமெரிக்காவில் குடியேறிய ஜனங்களின் தொகை அதிகரித்தவுடன் வலியுடைய ஆரம்பித்தது.

யுனிடெட் ஸ்டேட்ஸில் குடியேற்ற ஜனங்கள் அதிகரிக்கவே, பல புதிய பாசங்கள் தோன்றி அத்தேசம் அட்லாண்டிக் சமுத்திரக் கரை முதல் பவரிசிச் சமுத்திரக்கரை வரையும் பரந்தது. மேற்குச் சமுத்திரக்கரையில் ஸான் பிரான்ஸிஸ் கோ, லாஸ் ஏன்ஜெலிஸ் முதலிய நகரங்கள் தோன்றிப் பிரபலமடைந்தன. பல இருப்புப் பாதைகள் நாட்டின் கிழக்கையிலிருந்து மேற்குக் கரைக்குப் போடப்பட்டன. ஆனால் வர்த்தக அபிவிருத்திக்கு அவை மட்டும் போதவில்லை. மேற்குக் கடற்கரைக்குக் கடல்மார்ச்சுமாகச் செல்லக் கூடிய கால்வாய் ஒன்று பெனாமாசில் அமைப்பது அவசரமாக நடக்க வேண்டிய காரியமென்பது வட அமெரிக்கா ஜனங்களுக்கு கிளங்கியது. ரூயல் கால்வாய் முற்றுப்பெற்ற காலமுதல் பெனாமாக் கால்வாயின் தேவையும் வலிவுற்றது. ஆனால் அக்காலத்தில் இக் காரியத்திற்குத் தேவையான மூலதனம் முற்றிலும் அமெரிக்கரிடம் இல்லாமையால் ஐரோப்பிய தேசங்களிடமிருந்து கடன்வாங்கும் நிலைப்பு ஏற்பட்டது. ஆங்கிலேயர் அப்புதுக் கால்வாய் முற்றுப் பெற்றதன் பின்னர் அமெரிக்கருக்கு அது முற்றிலும் சொந்தமாகியிராமல் உலகிலுள்ள எல்லாத் தேசத்தாருக்கும் பொதுவாயிருக்க வேண்டுமென்று கருதி, அமெரிக்கருடன் இவ்விஷயமாக 1850-ஆம் வருஷத்தில் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டனர். இதற்கு (Clayton-Bulwer Treaty) க்லெய்டன்-புல்வர் ஒப்பந்தம் என்று பெயர். இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி பெனாமாக் கால்வாய் வேலைக் காகத் தனிச்சங்க மொன்று ஏற்பட்டது. 1878-ஆம் வருஷத்தில் ரூயல் கால்வாயை வெட்டி முடித்த பேர்டினன்ட் லேஸ்ஸேப்ஸ் (Ferdinand De Lesseps) என்ற பிரஞ்சு இஞ்சினீயர் இப்பிரமாண்டமான காரியத்தில் முனைந்தார். அவர் ஆயிரக்கணக்கான ஐரோப்பியக் கூலியாட்களுடனும் பற்பல அற்புத இயந்திரங்களுடனும் மற்றத் தளவாடங்களுடனும் வேலையைத் தொடங்கினார். ஆயினும், பெனாமாப் பிரதேசத்தில் மனிதர் நோயில்லாமல் சில நாட்களேனும் வாழமுடியாது என்பதை அவர் அறிந்திலர். அங்கே வந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் கிரைவில் கிஷக் காய்ச்சல் (yellow fever) கண்டு மாண்டனர். புது மனிதர் அங்கே வேலையை ஒப்புக் கொள்ளவும் அஞ்சினர். அதனால், கொண்டு வரப்பட்ட இயந்திரங்கள் துருப்பிடித்து உபயோகமற்று மலைபோலக் குவிந்தனவேயன்றி வேறு பயன் அம்முதல் முயற்சியால் ஏற்படவில்லை.

இதற்கிடையில் பல ஆண்டுகள் சென்றன. யுனிடெட் ஸ்டேட்ஸ் நாட்டார் செல்வப் பெருக்குடையவாகித் தாமே பல

ரஸ்தாக்களையும் பல ஆசிரமைல் நீளமுடைய இருப்புப்பாதைகளையும் அமைத்தும் கொண்டனர். தமது மூலதனத்தைக்கொண்ட பெனாமாவிலும் வர்த்தகப் பொருள்களை அனுப்ப ஓர் இருப்புப்பாதை அமைத்தனர். 1899-ம் வருஷத்தில் அமெரிக்கருக்கும் க்யூபாத் தீவை ஆண்டிவந்த இஸ்பானியருக்கும் யுத்தமுண்டாயிற்று. அப்போது அமெரிக்கர் பெனாமாவில் கால்வாயில்லாதலால் பலரிடிக் சமுத்திரக் கரையிலிருந்த தங்கள் யுத்தக் கப்பல்களையும் மற்றத் தளவாடங்களையும் அட்லாண்டிக்குக்கு விரைவில் அனுப்ப முடியாதவர்களாகி மிகவும் தத்தளித்தனர். ஸான்பிரான்ஸிஸ்கோவிலிருந்த அவர்கள் கப்பல்களைக் கீழ்க்கரைக்கும் கொண்டிவர அவை 13,000 மைல் அமெரிக்காவின் தென் முனைபைச் சுற்றிவர வேண்டியிருந்தன. பல இடையூறுகளுக்கும், பெனாமாவினாடே கப்பல்கள் போய்வரக் கூடிய கால்வாய் இல்லாமையே காரணமென்று அவர்கள் நன்குணர்ந்தனர்.

1901-ஆம் ஆண்டு முதல் 1909-ம் ஆண்டு வரையும் யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸின் தலைவராயிருந்த ரூஸ்வெல்ட் என்ற பெரியவரே கால்வாயின் கருஷ்டிகர்த்தர் எனலாம். எவ்விதத்திலாயினும் இக்காரியத்தைச் சாதித்தே தீரவேண்டுமென்று அவர் தம் மனத்திற்குள் இரகசியமாகத் தீர்மானஞ் செய்து கொண்டார் என்பது இப்போது உலகிற்கு விளங்குகிறது.

1901-ஆம் வருஷத்தில் அமெரிக்கர் ஆங்கிலேயருடன் ஒரு புது ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். இப் புது ஒப்பந்தத்தின் பயனாக அமெரிக்காதேசத்தார் இக்காரியத்தை முடிப்பதில் சுயேச்சையும் சுதந்திரமும் பெற்றதுடன் கால்வாய் வெட்டி முடித்தபின் அதைப் பாதுகாக்கும் உரிமையும் பெற்றனர். 1850-ஆம் வருஷத்து ஒப்பந்தம் ஒரு தடையாயிராமல் மாற்றப்பட்டது. 1878-ஆம் வருஷத்தில் வேலை தொடங்கிய பிரஞ்சு சங்கத்தின் பங்குகளைத் தாமே வாங்கிக்கொண்டு அதேதேசத்தார் அவற்றுடன் புதிதாக ஏராளமான மூலதனமும் போட்டு ஒரு நூதனச் சங்கம் அமைத்தனர்.

பெனாமாப் பிரதேசம் கொலம்பியா என்ற குடியரசு பெற்றிருந்த தேசத்தின் பாகமாயிருந்தது. யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் தேசத்தார் தமது சொந்தச் செலவில் தமதிஷ்டப்படி கால்வாய் அமைப்பதற்கு முற்கூறிய விஷயம் தடையாயிருந்தது. எடுத்த கருமத்தை முடித்தே தீரவேண்டுமென்ற பிடிவாதங்கொண்ட ரூஸ்வெல்ட் ஒரு தந்திரம் செய்தார். அவர் பெனாமாப் பிரதேசத்தில் ஒரு புதுக்கிளர்ச்சியை

எழுப்பி, அதன் மூலம் அப்பிரதேசத்தைக் கொலம்பியாவிலிருந்து வேறு பிரித்து அதை ஒரு தனிக் குடியரசாகச் செய்தார். பெனுமான் குடியரசு யுனிடெட் ஸ்டேட்ஸுக்குப் பலவிதத்திலும் இனங்கியது. ரூஸ்வெல்ட் பெனுமா அரசாங்கத்தாரிடமிருந்து கால்வாய் வேலைப்பாட்டிற்கு அவசியமான 10 மைல் விஸ்தீர்ண மூலைய பாசத்தை ரொக்க விலைகொடுத்துத் தம் தேசத்தின் சார்பாக வாங்கிச் கொண்டார். இப்பாகம் 450 சதுர மைல் அளவுடையது. இங்கு யுனிடெட் ஸ்டேட்ஸின் அரசாட்சி ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

உடனே கால்வாய் வெட்டும் வேலையும் மும்மரமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஐம்பதினாயிரம் மனிதர்கள் வேலைக்காக இப்பிரதேசத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். ஆனால் முன்னே லெஸ்ஸெப்ஸ் வேலை தொடங்கியபோது உண்டான கஷ்டங்கள் திரும்பவும் தலையைக் கிளப்பின. வேலை செய்யவந்த கூலியாட்கள் விஷக்காய்ச்சலினால் கடினித்து மெலிந்தனர். குடியில் குடியிலாக மனிதர் மாண்டனர். அந்தச் காய்ச்சலின் காரணத்தை ஆராய்ந்து அதை முற்றிலும் நீக்காதவரையிலும் பெனுமாவில் ஒருவித வேலையும் முன்னேறாதென்பது விளங்கியது. உடனே ரூஸ்வெல்ட் பல பூத தத்துவ ஆராய்ச்சியாளர்களையும் வைத்திய சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாளர்களையும் அவ்விடத்திற்கு அனுப்பி அங்குக் குடிக்கொண்டிருக்கும் பயங்கரமான வியாதியின் மூலகாரணத்தை ஆராய்ந்து அறியும்படி அவர்களை வேண்டினார். சாதாரண ஜனங்கள் அந் தேசத்து ஆகாயத்தில் ஒரு வித விஷம்மாற்றுக் கலந்திருக்கிறதென்றும், அவ் விஷம்மாற்றைச் சுவாவரித்தலே சுரத்திற்குக் காரண மென்றும் நினைத்தனர். ஆனால் வைத்திய சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாளர்கள் சதுப்பு நிலங்களில் ஏராளமாக உண்டாகும் கொசுக்களின் கடியே விஷக்காய்ச்சலுக்குக் காரணமென்று ஆராய்ச்சி மூலமாக நிரூபித்தனர். கொசுக்களில் பலவித மூண்டென்றும் ஒவ்வொருவிதக் கொசு ஒவ்வொரு விஷக்காய்ச்சலை உண்டு பண்ணுமென்றும், பெனுமா தேசத்தில் காணப்பட்ட கொசு மிகுதியாக ஸ்டேகோமியா (Stegomyia) என்ற இனத்தைச் சேர்ந்தவை யென்றும் அவ்விதவாளர் கண்கூடாகக் காட்டினர். பெனுமா தேசத்தில் வானம் மும்மாரி பெய்தது. சூரிய வெப்பம் அதிகமென்றாலும் அடர்ந்த மரம் செடி. கொடிகள் கிரணங்களைப் பூமியில் படிய விடவில்லை. கொசுக்களோ, மரம், மட்டை, சாகு, இலை முதலிய ஸ்தாவரப் பொருள்கள் படிந்து அழுகிய சேற்று நீரையுண்டு

பல்லாயிரங் கோடியாகப் பெருகின. மரங்களை நாசஞ் செய்து சதுப்பு நிலத்தின் நிரை வடித்துத் தரையில் சூரிய கிரணங்கள் படியச் செய்தால் பூமி சுத்தமாகு மென்றும் கொசுக்கள் நீங்கு மென்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறினர். எடுத்த கருமம் முடிவு பெறுவதற்காக எத்தகைய கஷ்டத்தையும் கவனிக்காமல் ரூஸ்வெல்ட் தலைவர், ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறியபடி நாட்டைத் திருத்தத் தொடங்கினார். அத்தேசத்தின் அரசாட்சியை விசேஷ அதிகாரங் கள்பெற்ற ஒரு சிறந்த அதிகாரியிடம் ஒப்புவித்தார். அவர் செய்த அசுமைய சூரச்செய்கைகள் பல. மனிதர்கள் வசிப்பதற்குக் கொசுக்களால் நுழைய முடியாத இரும்புவலைகளைச் சுவர்களாகக் கொண்டவீடுகள் செய்யப்பட்டன. ரயில் வண்டிகளும் இவ்வித மாகவே கொசுக்கள் நுழையக்கூடாதவையாகச் செய்யப்பட்டன. கொசுக்கிருமிகள் இறப்பதற்குத் தரையில் மெரொலின் எண்ணை குடங்குடமாக ஊற்றப்பட்டது. வேலையாட்கள் வேலை செய்யும் போது கொசுக்களால் தாக்கப்படாதபடி கவசங்கள் அளிக்கப் பட்டனர். நீர்நிலைகள் காற்றுப்படாமல் மூடப்பட்டன. ஆறு வரூஷங்களுக்குள் பெனாமாவானது மனிதர் அச்சமின்றி வந்து போகக்கூடிய நாடாய்விட்டது.

அதன்பின் அப்பிரதேசத்தினுடே இருந்த உன்னத மலைகளை வெட்டிப் பிளந்து இரு கடற்சைகளையும் ஒன்று சேர்க்கும் கால்வாய் வேலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பல்லாயிரம் வேலையாட்கள், தூற்றக் கணக்கான இயந்திரங்கள், சுரங்கம் செய்யும் இயந்திரங்கள், மிகவும் கனமான சாமான்களைத் தூக்கும் இயந்திரங்கள், கருவிகள் செய்யும் இயந்திரங்கள் முதலியவை இரவு பகலென்னும் வித்தியாச மில்லாமல் ஒபாது ஆரவாரஞ் செய்தன.

(தொடரும்)

குழந்தைகள் கதை

உதடன் கதை

புராதனன்

ஒரே ஓர் ஊரில் ஒரு பிராமணன் இருந்தான். அவனுக்கு ஓர் அழகான பெண்டாட்டி இருந்தாள். அந்தப் பிராமணனுடைய உதடு கொஞ்சம் வெளியில் நீட்டிக்கொண்டு இருக்கும். அதனால் அவன் பெண்டாட்டி எப்போதும் அவளை 'உதடா, உதடா' என்று கேலியாகக் கூப்பிடுவது வழக்கம்.

ஒருநாள் அவர்கள் வீட்டில் ஒரு திவசம்வந்தது. அன்றைக்கு அந்தப் பிராமணன் மிகவும் பயபக்தியோடு ஸ்நானம் செய்து திவசப் பிராமணர்களை அழைத்துவர ஆளனுப்பினான். அந்தச்சமயம் அவனுக்குச் சட்டென்று ஒரு கவலைவந்து விட்டது. அதாவது திவசப் பிராமணர்கள் இருக்கும் போது தன்பெண்டாட்டி தன்னை 'உதடா' என்று கூப்பிட்டு அவமானம் செய்யப்போகிறாளே யென்று யோசித்தான். பிறகு அவனைக் கூப்பிட்டு, "அடியே! இன்றைக்குப் பிராமணர்களுக்கு எதிரே நீ என்னை 'உதடா' என்று கூப்பிடாதே. அவர்கள் போனபிறகு என்னை எப்படி வேண்டுமானாலும் கூப்பிடு. 'உதடா' என்று கூப்பிட்டாயோ பத்திரம்" என்று சொன்னான்.

திவசத்துக்குப் பிராமணர்களும் வந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் சாப்பிடப்போகும் சமயம், 'உதடன்' பெண்டாட்டி 'டம்ளரை'க் காணவில்லையென்று தேடினாள். அகப்படவில்லை. தன் புருஷனைக் கேட்டுப் பார்க்கலாமென்று, "உதடா, உதடா, ஜலம் குடிக்கிற 'டம்ளரை'க் காணும், எங்கேயாவது பார்த்தாயோ?"

என்றாள். பிராமணர்கள் இருக்கும்போது அவள் இப்படித் தன்னைக் கூப்பிட்டது உதடனுக்கு வருத்தமாக இருந்தது; கோபம் வந்தது. கண்கள் கோவைப் பழம்போல் சிவந்தன. “இருக்கட்டும்! இவளுக்கு வழி அப்புறம் சொல்லுகிறேன்” என்று மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு பிராமணர்கள் போகும் வரையில் காத்திருந்தான்.

பிராமணர்கள் எல்லாரும் போனபிறகு அவன் அவனைக் கொல்லைப்பக்கம் அழைத்துக் கொண்டு போனான். அங்கே அவனை ஒரே வெட்டாக வெட்டிக் கிணற்றங்கரையில் புதைத்துவிட்டான். பிறகு அவன் தான்மாத்திரம் தனியாக வீட்டில் வசித்துக் கொண்டு தானே சமைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். இப்படிச் சில நாட்கள் கழிந்தன. ஒருநாள் வீட்டில் சமைக்கக் கறிகாய் ஒன்றுமில்லை.

இதற்குள் கிணற்றங்கரையில் புதைக்கப்பட்டிருந்த அவன் பெண்டாட்டி கிரைத்தண்டாக முனைத்திருந்தாள்.

அந்தக் கிரைத்தண்டைப் பார்த்த உதடன் “இதேதோ கிரைத்தண்டு நம் அகத்துக் கொல்லையில் முனைத்திருக்கிறது. மழைபெய்தவுடன் புல்பூண்டுகள் முளைப்பதுபோல் இது முளைத்திருக்கிறது. நமக்கோ இன்றைக்குக் குழம்புக்குப்போடத் தான் ஒன்றும் இல்லை. இந்தக் கிரைத்தண்டைப் பிடுங்கி நறுக்கிக் குழம்பிலே போடுவோம்” என்று எண்ணி அதைப் பிடுங்க ஆரம்பித்தான்.

அதைப் பிடுங்கும்போது அந்தக் கிரைத்தண்டு (கிரைத்தண்டாகமாறி இருந்த அவன் பெண்டாட்டி-)

“பிடுங்கடா உதடா!

பிடுங்கடா உதடா!”

என்று கத்திற்று. அப்போது உதடன், “ஏதடா இது! கிரைத்தண்டு மனுஷ்யன் போல்கத்துகிறது!” என்று யோசித்தான். அப்போதுதான் அவனுக்கு, தான் தன்னுடைய பெண்டாட்டியை வெட்டிக் கிணற் றங்கரையில் புதைத்தது ஞாபகம் வந்தது. அவளே கிரைத்தண்டாக மாறிக் தன்னை இப்போது கூட ‘உதடா, உதடா’ என்று பரிகாசம் பண்ணுவதாக எண்ணினான்.

உடனே அவன், “இரு, இரு, இப்போதும் உனக்குப் பழைய நிமிரா? உன்னை என்னசெய்கிறேன் பார்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அந்தக் கிரைத்தண்டை நறுக்கினான்.

நறுக்கும்போது கூட அது,

“நறுக்கடா உதடா!

நறுக்கடா உதடா!”

என்று சப்தம் செய்தது. பிறகு உதடன் ‘இப்படிச் செய்தால் இவன் வழிக்கு வரமாட்டான்; இவனைக் குழம்பில் போட்டுக் கொதிக்கவிட்டால் பேச்சும் அடங்கிவிடும். குழம்புக்குத் தானாகவும் ஆகும்’ என்றெண்ணிக் குழம்பில்போட்டு அடுப்பில்வைத்துக் கொதிக்கவிட்டான். குழம்பு கொதிக்கும்போது ‘தளதள’ என்ற சத்தம் வந்துகொண்டிருந்தது.

அப்போதுகூடத் தானாக இருந்த கிரைத்தண்டு,

“தளதள உதடா!

தளதள உதடா!”

என்று கத்திற்று. இதைக்கேட்ட அவன், ‘இதேதடா சனியன்! இந்தக் குழம்பை நாம் சாப்பிடக்கூடாது’ என்று ஆலோசித்துத் தன்விட்டில் இருக்கும் எருமை

மாடு தண்ணீர் குடிக்கும் தொட்டியில் கொட்டிவிட்டான்.

எருமை மாதோ தண்ணீர் முழுவதையுங் குடித்து விட்டது. உதடனோ சாயங்காலம், “குழம்பைத் தொட்டியில் கொட்டினோமே; அதை மாடு குடித்ததோ இல்லையோ” என்று பார்க்கவந்தான்.

அவனைக்கண்டவுடன் எருமை மாடு,

“நொய் நொய் உதடா !

நொய் நொய் உதடா !”

என்று விடாமல் கத்த ஆரம்பித்தது.

உடனே உதடன் இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்கமாட்டாமல் பறையர்களைக் கூப்பிட்டு மாட்டை இட்டுக் கொண்டு போய்க் கொன்று விடும்படி சொன்னான். பிறகு, “சரி! நம்மைப் பிடித்த பீடை தொலைந்தது; அப்பாடா!” என்று பெருமூச்சுவிட்டான்.

மாட்டைக்கொண்டுபோன பறையர்கள் அதைக் கொன்று அதன்தோலினால் ஒருபெரிய தம்பட்டம் செய்தார்கள். செய்தபிறகு அதுசரியாக அடிக்கிறதா, சத்தம் நன்றாகக் கேட்கிறதா என்று அதை அடித்துப்பார்த்தார்கள். அப்போது அந்தத் தம்பட்டம்,

“டம் டம் உதடா !

டமா உதடா !”

என்று கத்திற்று. இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டவுடன் அவர்கள் பயந்துபோய், “இதில் ஏதோ பிசாசு புகுந்துகொண்டு கத்துகிறது” என்று எண்ணி அதை ‘உதடனிடமே கொண்டுபோய், அடித்துக் காட்டி, “இது எங்களுக்கு வேண்டாம்” என்று அதை அங்கேயே போட்டு ஒடிவிட்டார்கள்.

இதையெல்லாம் கேட்ட உதடன், “சரி; இதற்கு இதுவரையில் செய்தவழியெல்லாம் சரியல்ல” என்று யோசித்து ஒருவித முடிவிற்குவந்து, தம்பட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு நேரே ஆற்றுக்குப்போய், “தொலைந்து போ” என்று எறிந்துவிட்டான்.

அதை வெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு போக ஆரம்பித்தது; அப்போதுகூட அந்தத் தம்பட்டம்,

“போகிறேன் உதடா, பிடியடா உதடா!
போகிறேன் உதடா, பிடியடா உதடா!”

என்று கத்திற்று.

அதைக் கேட்காதவன்போல் அந்தப்பிராமணன் கரையில் நின்றுகொண்டு ஜலத்தில் தம்பட்டம் முழுகுவதைப்பார்த்துச் சந்தோஷப்பட்டான். அதற்காக ஆற்றில் ஒரு முழுக்கு முழுகிவிட்டு வீடுவந்துசேர்ந்து சுகமாயிருந்தான்.

நிலாவின் குறைவு

ராஜ சூடாமணி

வெண்ணெய்த் திரளே வெண்ணிலவே!

விடியும் மட்டும் உனைப்பார்த்தேன்.

விண்ணில் உள்ள பலமீன்கள்

விளங்கும் உன்னைக் கண்டவுடன்

கண்ணைச் சிமிட்டி உனைப்பற்றிக்

கடித்துக் கடித்துத் தின்றதனால்,

வெண்ணெய்த் திரளே வெண்ணிலவே!

மேனி குறைந்து நின்றனையோ?

வட்ட வடிவாய் அப்பளம் போல்

வானில் தோன்றும் வெண்ணிலவே !

கெட்ட எலிபோல் விண்மீன்கள்

கிட்டிப் பிடித்து மென்றதனால்

வட்ட வடிவம் குறைவாகி

வானில் திரியும் மேகத்தில்

பிட்டுத் தின்ற மிச்சத்தைப்

பேணி மறைத்துக் கொண்டாயோ?

அன்னத் தன்னில் பாலூற்றி

அழகாய்ப் பிசைந்து வைத்தாற்போல்

விண்ணில் விளங்கும் வெண்ணிலவே !

மிகவும் பசியால் களைப்புற்ற

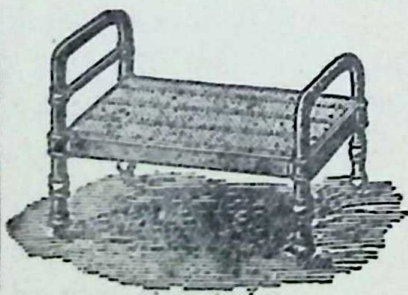
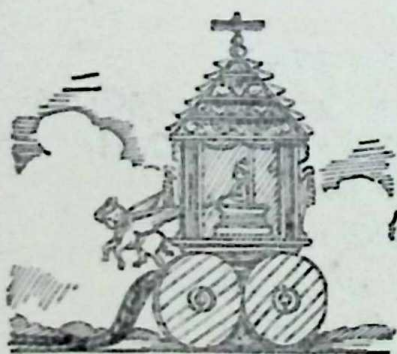
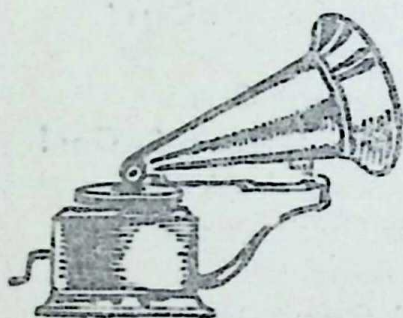
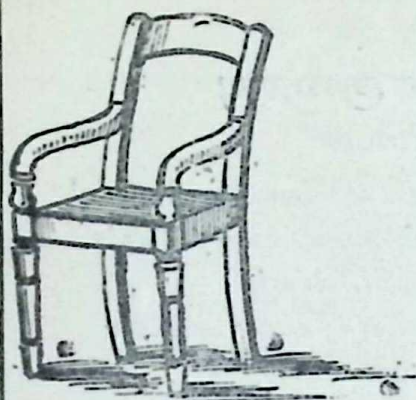
சின்னஞ் சிறுவர் பசியோடு

சிறிய கரத்தால் வழித்துன்னை

உண்ணக் குறைந்து போனாயோ?

உண்மை சொல்வாய் வெண்ணிலவே !

விடு கதைகள்

குழந்தைகளே ! முன்பக்கத்திலுள்ள படங்களைப் பார்த்துக் கீழேயுள்ள விடுகதைகளுக்குச் சரியான விடைகளைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

1. அசைந்து அசைந்து வருகிறது; ஆறு சக்கரம் உருண்டு வருகிறது; குதிரை பாய்ந்துவர, கொடிகள் பறத்து வர, நாகஸூரம் ஊதி வர, நாலுவடம் பூட்டி நானூறுபேர் இழுத்துவர, நாலாயிரம் பேர் “ஹர ஹர” என்று கூவிவர வருவது; அது என்ன?

2. தலையில்லை கண்ணுண்டு, மார்பில்லை முதுகுண்டு, வயறில்லை இடுப்புண்டு, விரலில்லை கையுண்டு, பாதமில்லை காலுண்டு, உயிரில்லை உடலுண்டு; அது என்ன?

3. ஏணிமேலே கோணி, கோணிமேலே குழாய், குழாய்மேலே குண்டு, குண்டுமேலே புல், புல் மேலே பூச்சி; அது என்ன?

4. வாயில்லை, பாடும்; ஊசியுண்டு, நூலில்லை; ஊசிவைத்தால் பாடும்; சுற்றிச் சுற்றிப் பாடும்; தட்டு வைத்தால் பாடும்; அது என்ன?

5. நாலு காலுண்டு நாற்காலியல்ல, மேலே விரிப்புண்டு பல்லாக்குமல்ல, பாங்காகப்படுத்ததும் நித்திராதேவி கூப்பிடுவாள்; அது என்ன?

6. இரண்டு மாடு இழுத்துவர, ஒருவன் ஓட்டி வர, ‘ஹாய்’ என்று கத்திவர, நெய் உருகிவர, சக்கை பெல்லாம் சேர்ந்துவர வருவது; அது என்ன?

[எஸ். ஜகந்நாதன்]

கொலு

வி. விசாலாகுடி அம்மாள்

நவராத்திரி ஆரம்பமாகவதற்கு ஒரு மாதம் முன்னதாகவே, மாதர்களும், குழந்தைகளும் கொலு வைப்பதற்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தயாரித்தும், புதுஉடைகள் வாங்கியும், கொலுவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவதற்குச் சித்தமாகிறார்கள். குழந்தைகளுக்கு என்ற வ்யாஜத்தடன் ஒரு ஐதீகத்தைத் தழுவி, கொலுவைத்துச் சினேகிதர்களைத் தங்கள் வீடுகளுக்கு அழைத்தும், அலங்காரம் செய்து கொண்டு தங்கள் அவர்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றும், தங்கள் குழந்தைகளுக்குப் பல வேஷங்கள் போட்டுச் சிங்காரித்து அழகு பார்த்தும், உற்சாகத்தடன் மாதர்கள் நவராத்திரி காலத்தைக் கழிக்கிறார்கள்.

மஹிஷாசுரனை ஜயித்த அம்மன் ஒன்பது நாள் கொலு வீற்றிருந்து பத்தாவது நாள் ஜபத்துடன் புறப்பட்டான்; அந்த ஸம்பவத்தின் அறிகுறியாகக் கொலு வைக்கப்படுகிறது என்று கூறுகிறார்கள். சமேது என்னும் அரசன் கஷ்டத்தைக்கு உள்ளான தனால் தன் ராஜ்யத்தை இழக்க சேர்ந்தது. அரசாட்சியை இழந்து வருத்தம் தன் கணவனுடைய கஷ்டத்தைக் கண்டு வருத்தமுற்ற அவன் மனைவியாகிய துவேதியை, ஆங்கிரச முனிவரைச் சரணமடைந்தான்; அம் முனிவர் புரட்டாசி மாதம் பூர்வபக்ஷத்தில் பிரதமை முதல் திருதியை வரையில் துர்க்கையையும், சதுர்த்தி முதல் ஷஷ்டிவரையில் எகம்மியையும், ஸப்தமி முதல் நவமி வரையில் சரஸ்வதியையும் பூஜித்து, தசமியன்று பூஜையை முடிக்கும்படி அவளுக்கு உபதேசித்தார். அவன் அஷ்டிதமே பிரதம் இருந்தான். அதன் பனாை அவளுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அவன் பனைவரிடமிருந்து தன் தம்பன் இழந்த ராஜ்யத்தை

மறுபடியும் வென்றான்; இதுவே நவராத்திரி வீரத ஆரம்பம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

இது எப்படி இருந்தாலும், நவராத்திரிக் கொலுவை நம்மவர்கள் சிறப்பாகவே கொண்டாடுகிறார்கள். கொலு வைக்கும் பொழுது, கடைகளில் உள்ள பொம்மைகளையும், இதர விளையாட்டுச் சாமான்களையும் வாங்கிப் பரப்புவதுடன் புராணக் கதைகளைக் குறிக்கும் காட்சிகளையும், தெப்பம் போன்ற உத்ஸவங்களைக் குறிக்கும் காட்சிகளையும் தங்கள் தங்கள் கல்பனா சக்தியின் உதவியைக் கொண்டு இன்னும் தினப்படி வாழ்க்கையின் பல ஸம்பவங்களைக்குறிக்கும் காட்சிகளையும் அமைத்து விதவிதமாகக் கொலுவைச் சிங்காரித்து வைக்கிறார்கள். குறத்திலேடம், பார்வதி பரமேசுவரர், பலராமர், கிருஷ்ணர் என்று குழைந்தைகளுக்குப் பலவித வேஷங்கள் போட்டு அழைக்க அனுப்புகிறார்கள். நவீன வாழ்க்கையில் தினம் தினமும் எல்லார் வீடுகளுக்கும் சென்று, தங்கள் வீடுகளுக்கு வந்தபேர்களை வரவேற்று உபசரித்து மரியாதை செய்வது அசௌகரியமாக இருப்பதால், ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு தினத்தை விசேஷமாகக் கொண்டாடி, அன்றைய தினத்துக்கு அனைவரையும் தங்கள் வீட்டுக்கு வரும்படி அழைக்கிறார்கள். இவ்விதம் அழைக்கும் தினத்தில் குழந்தைகளைச் சிறிய நாடகங்கள் போடச் செய்தும் மௌனக் காட்சிகள் காட்டச் செய்தும் வேடிக் கையாகப் போது போகும்படி ஏற்பாடு செய்யலாம். ஆனால் இவ்விதம் ஏற்பாடு செய்யும் பெரியவர்கள், குழந்தைகளை முற்றிலும் நம்பக்கூடாது. அந்த நிமிஷம் வரையில் உற்சாகத்துடன் இருந்த குழந்தை திடீரென்று 'மாட்டேன், என்னால் முடியாது' என்று அழுத்தொடங்கி விட்டாலும் விடலாம். பிறகு அதன் மனத்தை மாற்றுவது பிரம்மம் பிரயத்தனந்தான். சற்று வயதான விவரம் தெரிந்த குழந்தைகளானால் பாதகமில்லை; பத்து வயதுக்கு உட்பட்ட சிறிய குழந்தையாக இருந்தால் பாட்டு முதலிய இதர ஏற்பாடுகளைச் செய்து வைப்பதே நலம்.

நவராத்திரி தினங்களில் தினம் ஒரு பசுணம் செய்து நைவேத்தியம் பண்ணி வந்தவர்களுக்குத் தேங்காய் வெற்றிலை பாக்குடன் அதையும் வழங்குகிறார்கள். சுலபமாய்ச் செய்யக்கூடிய சில பசுணங்களைக் கீழே எழுதுகிறேன்:

தேங்காய் பர்ப்பி

இதைச் சுலபமாகச் செய்யலாம். நெய் சம்பந்த மில்லாததனால் அதிகச் செலவும் ஆகாது. ஒரு பெரிய முற்றலான

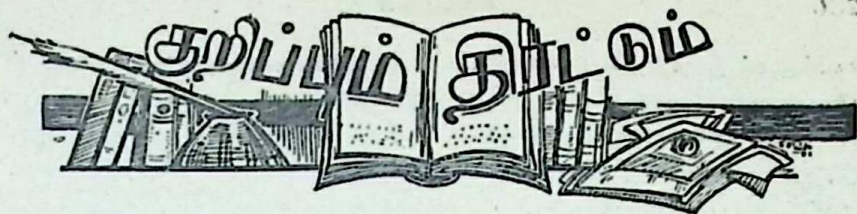
தேங்காயை, அடியைச் சுண்டாமலும், அடைகள் இல்லாமலும் தருவி, இலேசாக வறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். பதினைந்து பலம் அல்லக்கா சர்க்கரையை முதிர்யாகாகக் காய்ச்சி, அதில் கொஞ்சம் குங்குமப்பூவைக் கரைத்துக் கலந்து, வறுத்த தேங்காய்ப் பூவையும் அதில் கொட்டிக் கிளற வேண்டும். பிறகு இரண்டு பலம் சர்க்கரையையும், கொஞ்சம் ஏலப்பொடியையும் அதில் கொட்டிக் கிளறிச் சடைத்து ஒரு ரெய் தடவிய தாம்பாளத்தில் கொட்டி அதிகம் ஆறிக் கெட்டியாவதற்கு முன்பே ஒரு கத்தியால் வில்லைகளாகக் கீறி நன்றாக ஆறினதும் வில்லைகளை ஒடித்து எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

சர்க்கரை மிட்டாய்

இதைத் தயாரிப்பதற்கு அச்சுக்கள் தேவை. மேலும் பக்குவம் சரியாகத் தெரியாவிட்டால் மிட்டாய் முற்றிலும் கெட்டு விடும். தெரிந்தவர்களைக் கொண்டு விட்டில் தயாரிக்கச் சொல்லலாம். இந்த மிட்டாய்களைப் பல வர்ணங்களில் அழகாகத் தயாரிக்கலாம். வந்த வர்களுக்கு வழங்குவதற்கு உதவுவதுடன், தட்டுக்களில் கொலுவில் அலங்காரமாகவும் வைத்து வைக்கலாம்.

பதர் பேணி

பேணி ரவையை வாங்கிக் கொஞ்சம் பால் விட்டுப் பிசைத்து நன்றாக ஊறவைத்து ரெய் தடவி ரைய இடித்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு, எலுமிச்சங்காய் அளவுக்கு மொத்த மாவில் இருந்து மூன்று உருண்டைகள் உருட்டி, அவைகளைக் கனத்த அப்பளங்களாக இட்டு, கெட்டி ரெய் அல்லது வஸ்திரகாயம் செய்யப்பட்ட அரிசிமாவும் கெட்டி ரெய்யுமாகச் சேர்த்து மர்த்திக்கப்பட்ட குழம்பை அப்பளங்களின் மேல் தடவி, மூன்றையும் ஒன்று சேர்த்து உருட்டிக் காயாமல் ஒரு வாழை இலையைப் போட்டு மூடி வைக்க வேண்டும். மற்றைய ரவை மொத்தையையும் இவ்விதம் இட்டுக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு ஒரு சுருளை எடுத்துக் கொஞ்சம் மாவைக் கத்தரித்து, கனமான சிறிய அப்பளமாக இட்டு ரெய்யில் பொரித்தால் அது உப்பும. பொரிக்கும்பொழுது ஒரு கரண்டியால் காயும் ரெய்யை அப்பளத்தின் மேல் வாரி விடவேண்டும். பேணி உள்ளங்கை அகலத்துக்கு மேலிருக்கக்கூடாது. புரட்டிக் கொடுத்துப் பேணி சிவந்து பொரிந்ததும் எடுத்து ரெய் வடியுமாறு சிறிது நேரம் வைத்திருந்து சூடாக இருக்கும்பொழுதே கட்டி முதலியவைகள் இல்லாத சுத்தமான பூளுச்சர்க்கரையில் புரட்டி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சரியான பக்குவத்தில் தயாரித்தால் இது சர்க்கரையை இழுத்துக்கொண்டு கரகரப்பாகவும் இனிப்பாகவும் ருசியாகவும் இருக்கும். இதைச் சர்க்கரைப் பாகிலும் போடலாம்.

இரயில்வே தொழிலாளர் சங்கத்துக்கு 'நோபல்' பரிசு கொடுக்கச் சிபாரிசு :—ஸ்வீடன் தேசத்தில் ஒரு பெரியார், வருஷந்தோறும் உலகின் கண் சமாதானத்திற்காக அரிய சேவை புரிந்தவருக்கும், இலக்கியத்திலும் சாஸ்திரங்களிலும் அரிய நூல்கள் இயற்றியவர்களுக்கும் அளிப்பதற்காக ஒவ்வொன்றும் 9000 பவுன் கொண்ட மூன்று பரிசுகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். இவ் வருஷத்திய சமாதானப் பரிசு, ஆஸ்திரியா தேசத்திலுள்ள இரயில்வே தொழிலாளர் சங்கத்திற்கும், அதன் பொதுக்காரியநரிசியான தோழர் பேர்ட்ஹோல்ட் கோரிக் என்பவருக்கும் கீழ்க்கண்ட காரணத்திற்காக அளிக் கப்பட வேண்டுமென்று யூகோஸ்லேவியா சர்வகலாசாலையில் சிபார்சு செய்திருக்கின்றனர்.

இத்தாலிய தேசத்திற்கும் ஹங்கேரி தேசத்திற்கும் திருட்டுத்தனமாய் ஆயுத வியாபாரம் நடந்து வந்தது. ஹங்கேரிக்கு ஆஸ்திரியா மார்க்கமாகத் தான் போகவேண்டும். ஆஸ்திரிய இரயில்வேக்களின் ஏஜண்டாயிருந்த லிபெல்னர் என்றவர் இந்தத் திருட்டு வியாபாரத்துக்கு உடந்தையாயிருந்தது மன்றி, தம்முடன் ஒத்துழைத்தால் 150,000 ஷில்லிங் லஞ்சம் கொடுப்பதாக இரயில்வே தொழிலாளர் சங்கத்துக்குத் தெரிவித்தார். காலி வாகன்களைப் பர்த்தியானவை என்றும், ஆயுதங்கள் பர்த்தியான வாகன்களைக் காலி வாகன்கள் என்றும் தள்ளிவிட வேண்டும் என்று அவர் யூனியனுடைய உதவியைக் கோரினார். ஸ்தயத்திற்கும், நியாயத்திற்கும் கட்டுப்பட்ட புனிதமான தொழிலாளரையக்கத்திடம் அவருடைய எண்ணங்கள் ஈடேறவில்லை. சங்கத்தினர் அவருடைய வேண்டுகோளை மறுத்து விட்டதுமன்றி ஏஜண்டின் கெட்ட எண்ணங்களைப் பகிரங்கப்படுத்தினர். இதைக் கண்டு கோபமுற்ற ஏஜண்டு, சங்கத்தின் முக்யஸ்தர்களுக்கும், அங்கத்தினருக்கும் சொல்லொணாக் கஷ்டங்கள் விளைவித்து வந்தார். இறுதியில் அவர் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். இத்தொழிலாளரின் உண்மையால்தான் ஐரோப்பாவில் சமீபத்தில் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடிய பெரும்போர் ஒன்று தடுக்கப்பட்டது.

இத்தாலியின் ஸர்வாதிகாரியான முஸோலினியின் பெயரும், பிரிட்டனில் உள்ள ஸோவியதத் பிரதிநிதியான திரு. லீட்லுவில் என்றவரின் பெயரும் கூட, இவ் வெகுமதிக்கு சிபார்சு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்று கேள்விப்படுகிறோம்.

—தொழிலாளர் முரசு.

சீனர் கடைசிகாலச் கடங்குகள் :—சீனர்கள் இறந்துபோகும் காலத்தில் செய்யும் சடங்குகள் பல பட்டனவாயிருக்கின்றன. இந்தச்

சடங்குகள் இறந்து போவோருடைய பண நிலைமையை ஒட்டிச் செய்யப் படுகின்றன. ஒரு பெரிய பிரபு இறந்துபோகும் தறுவாயிலிருந்தால், அவருக்கு ஆடம்பரமான ஆடைகள் உடுத்தப்படுகின்றன. பிறகு அவர் இறந்துபோனதும், இவருடைய சந்ததியார், அதாவது யார் உத்தர விரியை களைச் செய்கின்றாரோ அவர், அருகிலுள்ள நதிக்குச் சென்று சில நாணயங்களை அதில் எறிவிக்கின்றனர். பின்னர், அந்நதியிலிருந்து சிறிதளவு நீர் எடுத்துக்கொண்டு வந்து அதைக்கொண்டு இறந்துபோவோருடைய முகத் தைக் கழுவுகின்றனர். பின்னர் வைத்தீசர்கள் மூன்று தேவதைகளை வர வழைக்கச் சிலமந்திரங்களை ஜபிக்கின்றனர். பின்ன்தான் வாயில் சில நாண யங்கள் வைக்கப்படுகின்றன. கையில் அழகான ஒரு பெட்டி, ஓர் அபின் குழாய், ஓர் ஆபாணம் ஆகிய இவைகள் வைக்கப்படுகின்றன. சுவத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஊர்வலம் செல்லும்போது, முன்னே ஒருவன் ஒரு வெள்ளைக் கோழியை எடுத்துக்கொண்டு செல்கிறான். அது சத்தமிட்டுக் கொண்டே செல்கிறது. இறந்த போனவருடைய ஆன்மா தைரியமாகச் செல்ல இறந்த கோழியின் சத்தம் துணை செய்கிறது. சுவப் பெட்டியில் சில விசேஷமான உருவங்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கும். அவைகள் பிசாசு களை ஒட்டிவிடும். சுவக்குழியை மூடிவிட்ட பிறகு, அங்குக் கூடியுள்ள வர்களுக்கு மேற்படி கோழி வணக்குமாறு செய்யப்படுகிறது.

காண்டன் என்ற கிராமத்தில் பிணங்களை வைப்பதற்கென்றே தனியான ஒரு வீடு இருக்கிறது. சுவத்தைப் புதைப்பதற்கு எல்ல வேளை வரும்வரை, பிணங்களை அந்த வீட்டில் வைத்து வைக்கிறார்கள். அங்குக் காகித விளக்கு கள் தொங்கவிடப்படுகின்றன. அடிக்கடி, சுவப்பெட்டிக் கருகில் தேர்தண்ணீர் வைக்கப்படுகிறது. அவ்வீட்டிலெங்கும் அட்டை உருவங்கள் காணப்படும். பணக்காரர்களுக்கே இறந்த சடங்குகள் கடைபெறுகின்றன. ஆனால் ஏழைகளின் பிணம், தனியான ஓரிடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப் பட்டு அங்கு கிரகங்களுக்கு இரையாக்கப்படுகிறது; அல்லது அருகிலுள்ள குளத்தில் எறியப்படுகிறது. இதைத் தற்போதைய அரசாங்க அதிகாரிகள் வெறுத்து, இங்ஙனம் செய்யக்கூடாதென்று ஆங்காங்குக் குளக்கரைகளில் அறிக்கைகள் ஒட்டியிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ. சே.

கேய்நு:—மலேரியா என்னும் முறைசாமானது மிகவும் கெட்ட நோயான தால் அதைத் தடுக்கப் பலவகை மருந்துகள் கையாளப் பட்டுவந்தன. அவை யாவற்றினாலும் மிகவும் கைகண்ட மருந்தென்று இப்பொழுது கொய்ஞாவையே கொண்டாடுகின்றனர். தென் அமெரிக்காக் கண்டத்திலே பெரு என்று ஒரு தேசம் இருக்கிறது. அது பண்டைக் காலத்திலே நாகரிகம் நிறைந்து செல்வம் மிகுந்திருந்தது. அதன் புகழ் உலகெங்கும் பரவியிருந்தது. அதன் செல்வத்தைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற பிற நாட்டார் பலரும் அச்செல்வத்தைக் கவர வேண்டுமென்ற கெட்ட எண்ணத்தால் தூண்டப்பட்டுத் தாண்டிதற்கு அரிய பெரிய கடையும், உயர்ந்த மலையையும் கடந்து அந் நாட்டினுட் பிர வேசிக்கத் தலைப்பட்டனர். அவ்வாறு புருந்தவர்களுள் ஸ்பெயின் நாட்டினர்

அந்நாட்டினரோடு போரிட்டு அவர்களை முறியடித்து அவர் ராஜ்யத்தைக் கைப் பற்றிக்கொண்டனர். அங்கே ஸ்பெயின் தேச அரசனுக்குப் பிரதிநிதியாக அத் தேசத்துக் கணவான்களை நியமித்து வந்தார்கள். அப்படி நியமிக்கப்பட்டவர் களுள் கௌண்ட் சிஞ்சோனா என்னும் பிரபு ஒருவர். அவருடைய மனைவி யான சிஞ்சோனா சிமாட்டியானவள் கி. பி. 1638-ம் வருஷத்திலே அந்தத் தேசத்திலே இருக்கும்போது சுரங்கண்டு மிகவும் வருந்தினாள். அப்பொழுது ஸ்பெயின் தேசத்து வைத்தியர்கள் செய்த சிகிச்சையால் குணம் அடையாமல் அந்நாட்டினன் ஒருவனுடைய சிபார்சின் மேல் அந்தக் காட்டிலே சுரத்துக்குச் கைகண்டமருந்தாக உபயோகப்பட்டுவந்த இந்தப் பட்டையைக் கொடுக்கவும் அவள் குணம் அடைந்தாள். ஆனால் அமெரிக்கா கண்டத்திலே இது வெகு காலமாகச் சுர வைத்தியத்துக்கு உபயோகமாகி வந்திருக்கின்றது. சிறிதுகாலத்திற்குப் பின்பு பிரான்சு தேசத்திய வானசாஸ்திரிகள் இருவர் பெரு தேசத்திலே சஞ்சாரம் செய்து வந்தனர். அவர் அங்கே இதன் உபயோகத்தைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டனர். அப்பொழுது பிரான்ஸ் தேசத் திலே தாவர சாஸ்திரத்தில் மிகவும் நுபுணரான வின்னியஸ் என்பவர் இந்த மருந்துப் பட்டையில் சிறிது அனுப்பி அதைப்பற்றிய கதையையும் தெரிவித் தனர். வின்னியஸ் என்பார் அந்தச் சிமாட்டியின் பெயராகிய சிஞ்சோனா என்னும் பெயரையே இந்தச் சிறந்த மருந்துப் பட்டைக்கும் இதைத் தரும் மாத்துக்கும் கொடுத்தனர். ஆனால் அப்பெயரானது பலர் உச்சரிக்கும்போது உச்சரிப்பு மாறுபட்டு இப்பொழுது வின்னோனா என்று வழங்குகிறது. ஐரோப்பாக் கண்டத்திலே 1655-ம் வருஷம் முதல் இது உபயோகப்பட்டு வரு கிறது. அக்காலத்திலே இது ரோமன்கத்தோலிக்கப் பாதிரிகளாலேயே அதிகம் கையாளப்பட்டு வந்ததால் இதற்குப் பாதிரிப் போடி என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டு வந்தது. 1660-ம் வருஷத்திலே இங்கிலாந்தில் அரசு புரிந்த இரண்டாம் சார்லஸ் அரசன் சுரம் கண்டு வருந்தியபோது இம்மருந்தை உட் கொண்டு குணமடைந்தான். இது மலேரியாசுரத்துக்கு மட்டிலுமன்றிப் பல்வகையான வேறு சுரங்களுக்கும் தக்க மருந்தாகக் காணப்பட்டது. ஆகவே, சுரம் மலிந்த நமது நாட்டுக்கு வராளமாக இம்மருந்து ஏற்றுமதி யாயிற்று. அளவிறந்த மருந்து ஏற்றுமதியாகத் தொடங்கவே வின் கோனா மரங்கள் மிகுதியாய் பட்டை யுரிக்கப்பட்டு உலர்ந்து போயின. ஆகவே அம்மரங்கள் வளரும் நாட்டைச் சுற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டிய முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. பிறகு அந்நாட்டிலுள்ள பலஜாதி வின் கோனா மரத்துப் பட்டைகள் உரித்து ஆராய்ச்சிச் சாலைகளில் அவற்றைப் பரிசோதித்து உயர்ந்த குணமுள்ள மருந்தைத் தரும் மரம் எதுவென்று தேர்ந்தெடுத்து அவ்வகை மரத்தைப் பயிரிட்டுப் பாதுகாத்துவரத் தொடங் கினர். இப்பொழுது நமது நாட்டிலும் இம்மரமானது மலைப் பிரதேசங்களில் பயிராகின்றது. கொய்னா என்கிற பெயரானது அமெரிக்கா தேசத்துப் பாஷையில் 'மரப்பட்டை' என்று பொருள்படுகின்ற ஒரு மொழியிலிருந்து வந் திருக்கிறது. கொய்னா மிகவும் கசப்புள்ள நிறமற்ற ஒரு மருந்து. இது கார்பன் (கரிப்பொருள்), ஹைட்ரஜன், ஹைட்ரஜன், ஆக்ஸிஜன் என்னும் நான்கு மூலப்

பொருள்களின் பிணைப்பால் உண்டாகியது. இதனைப் பலவகைச் சாங்களை நீக்குவதற்கும் தேசத்தளர்வை நீக்கி உடலைச் செம்மைப்படுத்துவதற்கும் உபயோகிக்கிறார்கள். இதின் கார்ப்பை எடுக்கப்பலவாறெல்லாம் முயன்றுவருகிறார்கள். இது, சருக்கரையில் பொதிந்து மாத்திரையாக்கியும், நீரில் கரைத்தத் தித்திக்கும் மருத்துகளைக் கலந்தும் பொக்கிவரும் மருத்துகளை இதனோடு கலந்தும் உலகெங்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இதை ஓர் அளவுக்கு அதிகமாக உட்கொண்டால் காளைச் செவிடாக்கி விடுகிறது இதன் தீக்குணமாம். மனித உயிரைச் சூறையாடிவந்த மலேரியாவுக்கு இதனினும் சிறந்த மருத்து இல்லை.

அ.

சீனமதநூல்கள்:—ஐனங்களுக்கு ஒருவித பக்தியும் பயமும் உண்டாக வேண்டுமென்ற நோக்கத்தான் சீனதேசத்துக் கோயில்களின் கதவுகளில் சில பயங்கரமான உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மதப் பிரசாரர்கள் சிலர், இறந்து போனவர்கள் அதிகமான நாகவேதனை பாடாதிருக்கச் செய்யத் தங்களுக்குச் சக்தியுண்டென்று கூறி, அவர்களுடைய சந்ததியார்களைக் கொண்டு பலவிதமான சாத்திகளைச் செய்வீக்கிறார்கள். இதற்காக, மேற்படி சந்ததியார் மதகுருக்கண்மாரால் வீழ்கப்படும் சில காகித உருவங்களை வாங்கிக் கொளுத்தி விடுகிறார்கள். இந்த உருவங்களுக்கு அதிகப் பணம் வாங்கப் படுகிறது. இவ்வுருவங்களை வார்த்தோறும் கொளுத்தவேண்டுமென்று சொல்லி இதற்கு ஒரு சட்டணம் வாங்கப்படுகிறது. மேற்படி சந்ததியார், இந்தக் குருக்கண்மாருடைய வார்த்தைகளில் சந்தேகம் கொள்ள ஆரம்பித்தால் பயங்கரமான சில உருவப்படங்களை இவர்களுக்குக் காண்பிக்கிறார்கள். இதில், கொதிக்கும் எண்ணெயில் தள்ளப்படுபவர்களும், தேசத்தை இருகருகப் பிளக்கப்படுபவர்களும், அங்கம் அங்கமாகப் பிழ்த் தெடுக்கப்படுபவர்களும் ஆகிய பல கோரமான உருவங்கள் பெற்றிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த உருவங்களைக்கண்டு சகிக்க முடியாதவர்கள் சட்டணஞ் செலுத்தி மேற்படி காகித உருவங்களை வாங்கிக்கொளுத்திச் சந்தோஷ மடைந்து விடுகிறார்கள். மதகுருக்கண்மார் சில வியாதிகளையும் குணப் படுத்தித்தான். ஒருவன் தேச அசௌகரியமா யிருந்தால் கோயிலுக்குச் சென்று அங்குக் கட்டினின்று உட்பட்டப்பட்டிருக்கும் ஒரு விநோதமான காகிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு வந்தவிட்டால் தனக்கு உடம்பு சொஸ்தமாகி விட்டதென்று கருதுகிறான். அப்படியும் குணமாகாவிட்டால் வைத்தியரிடம் செல்கிறான். சீன வைத்தியர்கள் ஐந்துறு விதமான மருத்துகளை உபயோகிக்கிறார்கள். இந்த மருத்துகள், பல்லித்தோல், ஆமை ஓடு, மான் சொம்பு, நாய் மாமிசம் முதலியவைகளுடன் சில மூலிகைகளைக் கலந்து தயாரிக்கப்படுகின்றன. நாய்க் கடிக்குப் புலிசகத்தை நன்றாக அரைத்துச் சாராயத்தடன் கலந்து கொடுக்கிறார்கள். வைத்தியர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய சட்டணம் கொடுக்கப்படும் சிறு தொகையும் பலவிதமாகச் சித்திரிக்கப்பட்ட ஓர் அழகிய காகிதத்தில் பொட்டணமாகச் சுற்றிக் கொடுக்கப்படவேண்டும். இப்படிச் கொடுத்ததால்தான் தங்களுடைய நன்றியைச் சரியானபடி தெரிவித்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

ஸ்ரீ. செ.

விநீச்சி :—இஃது ஒரு வகை நிமித்தம். நற்சொல் என்பது இதன் பொருள். ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டே யிருக்கையில் அயலிலிருந்தவர்கள் தமக்குள்ளே பேசும் ஒருவார்த்தை நாம் யோசிப்பவற்றிற்கு அனுகூலமாகவோ பிரதிகூலமாகவோ அமைந்தால் அசீரி வாக்கு என்கிறோம். அதுவே விரிச்சி யெனப்படும். போர்செய்யப் புறப்படுவதற்கு முன்பு வயது முதிர்ந்தவர்கள் மாலை யில் ஊருக்கு வெளியிற் சென்று நெல்லையும் முல்லைப் புஷ்பத்தையும் தூவிக் கடவுளை வணங்கி நிற்கையில், யாராவது சொல்லும் நற்சொல் கேட்கப்படுமாயின் அதனை நன்னிமித்தமாகக் கொள்வது பழைய வழக்கம். ஓரசன் வெளிகாட்டிற்குப் போர்புரியச் சென்றான். அவனுடைய பிறிவாற்றாமையால் அவன் மனைவி வருந்தினாள். அப்பொழுது அவன் விரைவில் வந்துவிடுவான் என்று வற்புறுத்தியும் அவன் சமாதானமடையவில்லை. முதிய பெண்டிர் சிலர் ஊருக்கு வெளியே சென்று முன்கூறியபடி கடவுளைத் தொழுது நின்றனர். அப்பொழுது அங்கேயுள்ள இடைச்சேரியில் ஒரு வீட்டில் ஒரு கன்றுக்குட்டி, மாலைக்காலமாதலால் தனது தாயின் வரவை எதிர்பார்க்கிக் கத்திக்கொண்டு நின்றது. அதனை யறிந்த அந்த வீட்டிலுள்ள இடைக்கி அதனைத் தடலிக் கொடுத்து “வருந்தாதே, உன்தாய் இதோ வந்துவிடுவாள்” என்று சொன்னாள். இந்த வார்த்தைகள் சகுனம் பார்த்து நிற்கும் முதிய பெண்டிர்கள் காதிற்பட்டன. “இது நல்ல சகுனம்; அரசன் வந்துவிடுவான்” என்று துணிந்து அச்செய்தியை அரசியிடம் போய்ச் சொன்னார்கள். இந்த வரலாறு முல்லைப்பாட்டிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விரிச்சி என்ற பெயருடைய புறப்பொருள் இலக்கணத் துறை ஒன்று உண்டு. அது பகைவர் நாட்டிலுள்ள பசுக்களைக் கொண்டுவரப் புறப்படுவதற்கு முன் நிமித்தம் பார்ப்பதைச் சொல்வதாம். அத்துறையிலும் நற் சொல்லே நிமித்தமாகக் கூறப்படுகிறது. ஸ்ரீ. செ.

கூடும்பர் கோயிலுரை: [பிரம்மபுத்ரி மகாமகோபாத்தியாய, தாசுதினாத்தய கலாநிதி, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையாவர்கள் எழுதிய குறிப்புரை யுடன்; கிடைக்குமிடங்கள்: தியாகராஜவிலாசம், 67, பின்னையார் கோயில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை; தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை; விலை அரை 6.]

பலமொழிகளில் உள்ள காப்பியங்களில், புலவர்கள் உலக இயல்பையும் மக்களுடைய மன உணர்ச்சியையும் புலப்படுத்தச் சில ஸந்தர்ப்பங்களை அமைத்துக் கொண்டதன்மூலம், தங்களுடைய கற்பனாவேகத்தைப் பூரணமாகக் காட்டுவதற்காகக் கம்பர் முதலிய மகாகவிகள் தாம் இயற்றிய காப்பியங்களின் இடையிடையே பல வருணனைப்பகுதிகளையும் பொழிலாட்டு, நீராட்டு முதலியவற்றையும் புருத்தி அணி செய்வர். இங்ஙனம் செய்தலைக் காப்பியங்களுக்கு இலக்கணமாகத் தண்டியலங்காரம் முதலிய இலக்கணங்கள் கூறும். காத்தினையுடைய கவிகள் தம்முடைய பேரற்றலை வெளியிடற்கு இத்தகைய பகுதிகளைக் களஞ்சுக் கொண்டவர். கதைக்குத் தொடர்புடைய செய்தி ஒன்றும் இவ்வேனும் பாவைவனத்தில் இயற்கைவானமைந்த மலர் வனமொன்றைச் சிருஷ்டி செய்வதைப்போல இத்தகைய புனைவுகளை இடைப் புருத்தித் தமது கவிதா உலகக் காட்சிகளைச் சிருஷ்டித்து அமைத்து விடுவார்கள்.

அம்முறையில் காப்பியங்களினிடையே பலதரப்பட்ட சுவைகளை யுடைய பகுதிகள் அமைக்கப்படுவதன்றி அப்பகுதிகளுள் ஒன்றையே பெடுத்து விரிவுபட அமைத்துப் பிரபந்தமாகச் செய்தலும் புலவர்கள் மாபு. அவ்வகையில் தூத, உலா முதலிய பிரபந்தங்கள் எழுந்தன.

கவிகள் தம்முடைய மன உணர்ச்சியும் தம் காலத்தே மக்களுடைய மன உத்தேசமும் எவ்வகையைச் சார்ந்து நின்றுள்ளனவோ அவ்வகையில் தமது கவிதாப்ரவாகத்தைச் செலுத்திப் பலவகை அரும் போகங்களை விளைப்பர். ஆக, அவர்களுடைய கல்லாற்றல் கால வேறுபாட்டுக்குட்பட்டு விளங்கும்.

ஒரு மொழியின் வளமற்றை ஆராய்ந்து பாப்போமாயின் அம்மொழியில் முதிர்ந்த தூல்களின் வகை காலத்தாக் கேற்ப அமைந்து வருதலைக் காணலாம். பேர் நீதெச்சி மலிந்த காலத்தே எழுந்த தூல்கள் வீரமணம்

வீசி நிற்பதைக் காணலாம். அமைதி நிலவிய காலத்தே தோன்றிய நூல்கள் அன்பும் அறனும் கூறுவனவாக அமைதலை அறியலாம். இங்கனந்தான் தமிழ் நாட்டு நூல்வெள்ளம் சிறிதுசிறிதாகப் பெருகியது.

கால அடைவில் நூல் மலர்ச்சி அமைந்ததைக் கொண்டு அவ்வக் காலத்தை அவ்வநூல் வகையினாலேயே குறிப்பிட்டுச் சில மொழி வரலாற்று நூலார் எழுதியுள்ளார். காப்பியகாலம், புராணகாலம், பிரபந்த காலம் எனக் காலத்தைப் பிரித்து அவ்வக்காலத்தில் அவ்வவ்வகை நூல்களைப் பயிலும் ஆர்வமும் இயற்றும் முயற்சியும் மக்களிடத்தும் கவிஞரிடத்தும் முறையே இருந்து வந்தன எனக் கூறுகின்றனர்.

இங்கனம் பகுத்துக்கொண்ட காலங்களிற் பிரபந்தகால மென்பதொன்று. கம்பராமாயணம் போன்ற பெருங்காப்பியங்கள் எழுந்த பின்னர் அவற்றைப் பின்பற்றிப் புராண காப்பியங்கள் மலிந்தன. அக்காலத்தே தலவரலாறுகளை அறிதலும் தலபுராணங்களைப் படித்தலும் இயற்றலும் மக்கள் உணர்வுக்குச் சுவைமிக்க உணவாக அமைந்தன. தலங்களைச் சிறப்பித்தற்குப் பலநெறிகள் தேடிக் கைக் கொள்ளப்பட்டன. முன்னரே சில கவிஞர்கள் ஆக்கிய பிரபந்தங்களின் அமைப்பு தலப்பெருமைகளைப் புகுத்த ஏற்றதாக இருந்தலை உணர்ந்த கவிஞர் அத்துறையில் தங்கள் ஊக்கத்தைப் புகலிட்டனர். அக்காலத்தில் அளவற்ற பிரபந்தங்கள் பெருப்பாலும் தலஸம் பந்த முடையனவாக எழுந்து குவிந்தன. அத்தகைய பிரபந்தங்களை இயற்றுதற்குப் பெருங்காப்பியங்களைச் செய்தற்குரிய பேராற்றல்தான் வேண்டுமென்பதில்லை; ஆதலின் கவித்வசக்தி தம்பால் முனைகளிளும் பருவத்திலேயே பிரபந்தங்களை ஆக்கச்சிலர் முயன்றனர். தமிழ் பயிலப்புகுவோரும் முதலில் பிரபந்தங்களைப் பயிலத் தொடங்கினர். ஆகவே பிரபந்தங்களை இயற்றுதலும் படித்தலும் பெரும் பான்மையோருடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்து நின்றன. பல்லாயிரம் பிரபந்தங்கள் எழுந்தன. பிரபந்த மொன்றேனுமில்லாத் தலம் பெருமையற்ற தென்னும் எண்ணம் கூடத் தமிழ் நாட்டிற் பரவலாயிற்று.

அங்கனம் எழுந்த பிரபந்தங்கள் பல்வற்றிலும் அமைப்பு, வருணனை முறை, கற்பனை என்பனவற்றுள் ஒன்றுபோலவே ஒன்று அமைந்து கிடக்கும். அவை தலப் பெருமைகளைப் பலவாற்றினும் பெருக்கிக் காட்டும்.

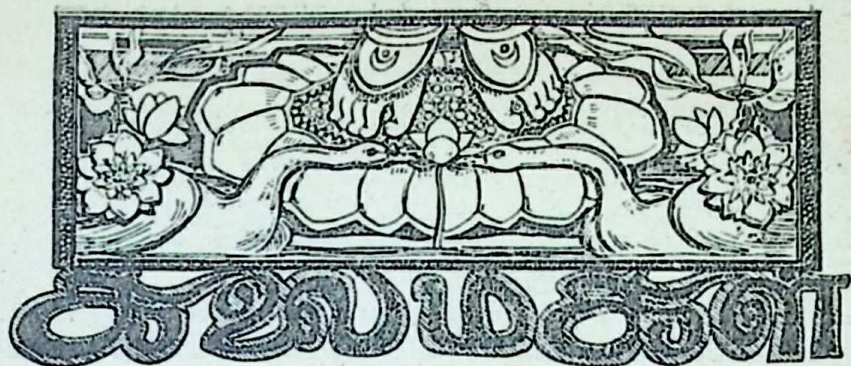
இவ்வகையிலமைந்த நூல்களுள் 'கடம்பர் கோயிலுலாவும் ஒன்று. இதை இயற்றியவர் பெயர் தெரியவில்லை. பிற்காலப்புலவர்களது கவிதையிற் காணப்படும் பலவகைச் சொற்சித்திரங்கள் இதன்கண் அமைந்துள்ளன. சிலேடை, யமகம், திரிபு, தொனி, சந்தம் முதலியவற்றைப் பல இடங்களிற் காணலாம். எழுவகைப் பருவங்களிருடைய செயல்களும் மன உணர்ச்சிகளும் நன்கு வருணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பல தலவரலாறுகள் பலவகையில் எடுத்தாளப்படுகின்றன. கடம்பர் கோயில் தல வரலாறுகளும் உவமை முதலிய பலவித அமைப்புக்களிற் பொருத்தப்பெற்று விளங்குகின்றன.

இந்தல் மகாமகோபாத்தியாய ஐயாவர்களின் பதிப்பாக வெளி வந்திருக்கின்றது. சிறு துலாயினும் அதை ஆராய்ந்து குறிப்புரை யெழுதி அழகுபெற வைத்தல் காட்டும் அவர்கள் இப்பிரபந்தத்திற்கு இன்றியமையாத குறிப்புரையொன்றை எழுதி உதவியிருக்கிறார்கள். அன்றியும் ஆராய்ச்சியாக உள்ள முடிவுரை ஒன்று இச்சிறு புத்தகத்தின் முகமாக விளங்குகின்றது. உலாவினது இலக்கணம், தலவரலாறு, ஒவ்வொரு பருவப் பெண்ணைப்பற்றியும் கூறப்பட்ட செய்திகளின் ஆராய்ச்சி, பிறதலச் செய்திகள், செபெருமான் பெருமை, பொருளான்கள், சொல்லாட்சி, ஆசிரியர் இயல்பு முதலிய அரியசெய்திகள் இம் முடிவுரையிற் காணப்படுகின்றன. மகளிரை இயல்புகளையும் செயல்களையும் ஆராய்கையில் வேறுபல உலாக்களில் உள்ள செய்திகளையும் ஒப்ப வைத்தல் காட்டியுள்ள பகுதிகள் தமிழாராய்ச்சியாளர்க்கு இனிமையைத் தரும்.

ஸ்ரீ ஐயாவர்களுக்கு இத்தாலின் ஏடு 50 வருடங்களுக்கு முன்பு கிடைத்ததாம். இதகாதம் வேறுபிரதி கிடைக்குமென்று தேடியும் கிடையாதாக இப்பொழுது வெளியிடலாயிற்றாம். 'பல வருஷங்களாகத் தேடிச் சேகரித்தப் பரிசோதித்த வைத்திருத்தம் பலவிதமான காரணங்களால் வெளிப்படுத்தாமலிருக்கும் இதைப்போன்ற பிரபந்தங்கள் பல உண்டு' என்று முடிவுரையின் இறுதியில் ஐயாவர்கள் கூறுகின்றார்கள். அவற்றை ஐயாவர்களுடைய பதிப்பாக வெளியிடச் செய்து மகிழும் பேற்றைத் தமிழ்நாடு பெறத்தகு முன்வராதது பெறுக்குறையன்றோ? —ச.து.க.

நிருவிதாங்கோட்டி அன்னை மஹாராணியார்: [ஆசிரியர்: ஸ்ரீமான் தா. இராமலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள், M.A., மக்கலபவனம், திருவனந்தபுரம்; விலை அனா 6.]

காட்டுக்கு எலம்புரிந்தவரும் உபகாரிகள், வள்ளல்கள், அரசர்கள், புலவர்கள், பென்மணிகள் முதலியவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறுகள் ஒரு மொழியின் கலைவளத்தைச் சிறப்பிக்கும் காரணங்களுள் ஒருவகையாகும். வாழ்க்கை வரலாறுகள் தக்காரால் எழுதப்பெற்று வெளிவரின் அவற்றைப் போற்றிப்படித்தல் பல காட்டிலும் அறிஞர்களது இயல்பாய் இருக்கின்றது. திருவிதாங்கூர் அன்னை அரசியார், ஸ்ரீ ஸேதுபார்வதிபாய் மஹாராணியாவர்களுடைய வரலாறு இப்புத்தகத்தில் எழுதப்பெற்றுள்ளது. இதன்மூலம் அரசியார் வாழ்க்கை வரலாறும் அவர் பல முன்னேற்ற இயக்கங்களில் ஈடுபட்டு அவ்வப்போது செய்த பிரசங்கங்களும் காணப்படுகின்றன. —ச.து.க.

அரியிலார் வித்துவான்கள்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர், உ. வே. சாமிநாதையர்

இந்த அரியிலார் ஸமஸ்தானத்தில் வடமொழி, தமிழ், தெலுங்கு என்னும் மூன்றிலும் வல்ல பல வித்துவான்களும் ஸங்கீத வித்துவான்களும் பரத சாஸ்திரத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களும் ஜமீன்தார்களுடைய ஆதரவு பெற்று வாழ்ந்து வந்தார்கள். புலவர்களுடைய பெருமையை அறிந்து ஜமீன்தார்கள் வேண்டிய உதவியை அளித்து அவர்கள் மனத்தில் திருப்தியை உண்டாக் குதலையே பெரும்பயனாக எண்ணி வந்தார்கள். பல சாதியினராகிய வித்துவான்கள் தங்கள் தங்களுக்கு உதவிய ஜமீன்தார்களைப் பாராட்டிப் பாடிய பாடல்களும் பிரபந்தங்களும் பல; வேறுவகை நூல்களும் சில உண்டு.

தமிழ், வடமொழி, ஸங்கீதம் முதலியன நம்முடைய நாட்டில் ஒழுங்காக வளர்ச்சியுற்றவந்ததற்குக் காரணம் அரசர்களும் மடாதிபதிகளும் ஜமீன்தார்களும் பிரபுக்களும் வித்துவான்களை ஆதரித்துப் பாதுகாத்து வந்தமையே. செல்வம் பெற்றதனாற்பயன் புலவர் பாடும் புதுமுடையவராதலென்பது அவர்களுடைய கொள்கையாக இருந்தது. கோப்பெருஞ்சோழனோடு உயிர் நீத்த பிசிராந்தையாரைப்போலப் பிற்காலத்தும் சினக்கனென்னும் பிரபுவோடு ஈமம் புக்க பொய்யாமொழிப் புலவரும் இருந்தனர். அரசியல் விஷயங்களிலும் உயர்ந்த தலைமையை அளித்துக் கபிலரை வழிபட்டு வந்த பாரியைப்போல ஒட்டக்கூத்தரை வழிபட்ட குலோத்துங்கனும் இருந்தான். இங்ஙனம் வழி வழிவந்த புலமையும் வண்மையும் தமிழ் நாட்டில் அறிவென்னும் விளக்கை அவிபாமல் இருக்கச் செய்தன. ஸமஸ்தானங்கள் முதலியவை கலைகளைவளர்க்கும் நியமங்களாக இருந்தன.

சண்பகமன்னார்

இந்த ஸமஸ்தானத்தில் சண்பகமன்னார் என்னும் குடிப்பெயரையுடைய ஒரு பரம்பரையினர் ஸமஸ்தான வித்துவான்களாக இருந்துவந்தனர். அவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் தென்கலையார். சண்பகரானியம் எனப்படும் மன்னார்குடியிலிருந்து அவர்கள் வந்த வர்களாதலின் அவர்களுக்கு அந்தக் குடிப்பெயரமைந்தது; மன்னாரென்பது அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள பெருமானின் திருநாமம். இளமையிலேயே செய்யுள் செய்யும் ஆற்றல் அந்தப் பரம்பரையினருக்கு இருந்து வந்தமையின், அவர்களுக்குப் பாலஸாஸ்வதி, பாலகவி என்னும் பட்டங்கள் அளிக்கப்பட்டு வழங்கி வந்தன. அவர்களிற் பலர் அத்வைதத்தில் மிகத்தேர்ச்சி பெற்றவர்கள்; சமரச நோக்கமுடையவர்கள். அவர்களுள் ஒருவர் பழுவூரில் தேவி தவஞ் செய்து இறைவனை மணம்செய்து கொண்டதை நாடகமாகப் பாடியிருக்கின்றனர். அது 'திருக்கல்யாண நாடகம்' என வழங்கப்படும்; வேறொருவர் 'சிவராத்திரி நாடகம்' என ஒருநூல் மிகச் செவ்விதாக இயற்றி யிருக்கிறார்; அது பிரமோத்தர காண்டத்திலுள்ள கதையை அமைத்துப் பாடப்பெற்றது.

சண்பகமன்னாரென்னும் பொதுப்பெயரையே சிறப்புப்பெயராகப்பெற்ற ஒரு பெரியார் அக்குடும்பத்திற் பிரவித்திபெற்று விளங்கினார். அவருடைய பெயர் ஸ்ரீநிவாஸையங்காரென்பது சண்பகமன்னா ரென்று வழங்கப்படுவாரேயன்றி அவருடைய இயற்பெயர் இன்னதென்றறிந்தவர் சிலரே.

அவர் தமிழ், வடமொழி, தெலுங்கு என்னும் மூன்றுமொழிகளிலும் வல்லவர். ஸங்கீதத்திலும் பயிற்சி மிக்கவர். அத்வைத சாஸ்திரத்தில் நல்ல ஆராய்ச்சியும் தெளிந்த ஞானமும் அவற்றிற்கு ஏற்ற அனுபவமும் உடையவர். இல்லறத்தில் இருந்தனரேனும் மனத்தூறவையுடையவராகித் தாமரை இலைத் தண்ணீர்போல் இருந்து தமது கடமைகளைச்செய்துகொண்டுவந்தார்.

“எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும்
முத்தி மனமிருக்கும் மோனத்தே”

என்பது உண்மையன்றோ? அவர் அரியலூரில் பெருமாள்கோவிலின் புறத்தேயுள்ள தெற்கு வடக்குத் தெருவில் மேல் சிறகின் வடகோடியிலிருந்த மடத்தில் இருந்து பாடஞ்சொல்லிக்கொண்டு சாந்த நிலையில் வாழ்ந்து வந்தார்.

அவரிடத்தில் வேதாந்த சாஸ்திர பாடங் கேட்டவர் பலர். அவருடைய சிஷ்யர்களாகிய துறவிகள் பலர் பக்கத்தே உள்ள சிறு கிராமங்களில் மடங்கள் கட்டிக்கொண்டு அமைதியாக வாழ்ந்துவந்த தன்றி அங்கங்கே உள்ளவர்களுக்கு வேதாந்த சாஸ்திரங்களைப் பாடஞ்சொல்லிக்கொண்டும் வந்தனர். அத்வைத சாஸ்திர உணர்வு இவ்வூரிலும் அயலிடங்களிலும் சண்பகமன்னூரால் பரவியது. அவரிடம் பாடங்கேட்டவர்களுள் பலர் ஆலயத்திருப்பணிகள், தடாகப் பிரதிஷ்டைகள், அன்ன சத்திரம் முதலிய தருமங்கள் செய்தனர். அவர்களுள் ஆறாமுகப்பரதேசி என்னும் ஒருவர் ஐயம்பேட்டைக்கு அருகிலுள்ள பசுபதி கோயிலில் இருந்துவந்தனர். அவர் தம் முடைய கல்வி வன்மையாலும் சிறந்த ஒழுக்கத்தினாலும் எல்லா ராலும் மதிக்கப்பட்டுப் பலதர்மங்களைச் செய்தனர்; அக்காலத்தில் தஞ்சையிலிருந்த கலெக்டருடைய நட்பைப் பெற்றுப் பசுபதி கோயிலில் ஒருதடாகம் வெட்டிச் சத்திரம் ஒன்றையும் கட்டு வித்தார்.

சண்பகமன்னூர் தம்மை ஆதரித்துவந்த ஜமீன்தார்மீதும் தெய்வங்கள் மீதும் பல செய்யுட்களையும் கீர்த்தனங்களையும் பாடியிருக்கின்றனர். ஜமீன்தார் நவராத்திரி உத்ஸவத்தைக் கொண்டாடுவதைச் சிறப்பித்து 'நவராத்திரி நாடகம்' என்ற ஒரு நூலும் இயற்றியுள்ளார். திருக்குடத்தை ஸ்ரீசார்ங்கபாணிப் பெருமாள் மீது ஒரு நொண்டி நாடகம் இயற்றினார். அவருடைய புலமையும் ஞானமும் இன்றளவும் அந்தப் பக்கத்தில் உள்ளவர்களாற் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன. அவர் காலத்திற்குப்பின் அவருடைய சிஷ்யர்களால் அவருக்குக் குருபூஜை மிகச் சிறப்பாகச் செய்யப்பெற்றுவந்தது. அவருடைய பேரரசிய சடகோபையங்கார் காலம் வரையில் அக்குருபூஜை நடந்து வந்தது.

ஐயாவையங்கார்

சண்பகமன்னூருக்கு இரண்டு குமாரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் மூத்தவர் ஐயாவையங்காரென்பவர். அவர் தம் தந்தையாரைப் போலவே திறமையும் பெருமையும் உடையவராக இருந்தார்; அவரினும் அதிகமான உள்ளத்துறவை யுடையவர். அவர் இயற்றிய பாடல்களும் கீர்த்தனங்களும் பல உண்டு. அரண்மனை வித்துவானாக அவர் இருந்துவருகையில் துறவுணர்ச்சி மிக்க அவர் மனம் அவ்வாழ்க்கையில் அதிருப்தியுற்றது. இடைவிடாமல் இறைவனுக்குத் திருப்பணி செய்தலை மேற்கொண்டு மனமொழி மெய்களால் அவனை வாழிபட்டு வாழ்நான் முழுவதையும் கழிக்கவேண்டு மென்னும்

பேராவல் அவர்பால் வளர்ந்தது. தம் குடும்பத்தைப் பரம்பரையாக ஆதரித்துவந்த ஜமின்தாரிடத்தில் வேதனம்பெற்றால் 'செஞ்சொற்றுக்கடன்' கழிப்பதற்காக அவர் சமயமறிந்து சென்று உவப்பித்தலும் விசேஷ காலங்களில் யாரேனும் வந்தால் சென்று பிரஸங்கம்செய்து கௌரவித்தலும் ஆகிய பலகடமைகளைச் செய்து வரவேண்டுமென்று எண்ணினார். அவற்றைச் செய்து வந்தமையால் அவருடைய அப்பியாஸங்களுக்கு இடையூறு நேர்ந்தது. ஆதலின் ஸமஸ்தானத்தொடர்பை விட்டுவிட்டுச் சாந்தமாக இருத்தலையே அவர்மனம் நாடிநின்றது.

அவர் சரியான காலங்களில் அரண்மனைக்கு வருவதில் ஊக்கங் காட்டாமலிருந்த காரணம்பற்றி அவர் காலத்திலிருந்த ஜமின்தார் ஒருமுறை அவரை அவமதித்துப் பேசினார். அச்செயல் இடையூறு இருப்பினும் அவர் தம் கருத்து நிறைவேறுதற்கு அனுகூலமானதென்று கருதினார். அவருடைய பற்றற்ற தன்மையும் உலக விஷயங்களில் உள்வெறையும் இறைவன்பாலுள்ள திண்ணிதாகிய அன்பும் வெளிப்படுத்தற்கு அந்த ஜமின்தாருடைய செயல் காரணமாயிற்று.

ஜமின்தார் தம்மை அவமதித்துப் பேசியதை உணர்ந்த ஐயாவையங்கார் நேரே பெருமாள் கோயிலுக்குவந்தார்; தசாவதார மண்டபத்தில் நுழைந்து ஸ்ரீ நரசிங்க மூர்த்தியின்முன் நின்றார். அதுகாறும் தம்முடைய வாழ்வு வீணாயிற்றென்று கைந்தார். கண்ணீர் வார மயிரிக் கூச்செறிய உள்ளம் உருகி,

(சட்டளைக் கலிப்பா)

“வஞ்ச மாரு மனத்தரைக் காவென்று
வாழ்த்தி வாழ்த்தி மனதுபுண் னாகவே
பஞ்ச காலத்திற் பின்னவிந் பார்கன்போல்
ப்ரபந்தம் விற்றுப் பரிசு பெறாமலே
வெஞ்சும் வாடி யினத்தொகை தேனையா
நித்த நின்மல நின்னடி தஞ்சும்காண்
செஞ்சொல் காவலர் போற்றவெந் நாளிலும்
செழித்து வாழரி யில்லா சிக்கமே”

என்ற பாடலை வாய்விட்டுக் கதறிச் சொல்லி அடியற்ற மாம்போல் விழுந்து வணங்கினார்; “இனி நரஸ்துதியும் நரஸேவையும் செய்யேன்; நரசிங்கத்தைப் பணிந்து பாடுவதே என்கடன்” என்னும் ஷடாங்கியத்தை உடையவரானார்.

அன்றுமுதல் அவருடைய வாழ்க்கையில் ஒருமாறுதல் உண்டாயிற்று. நரசிங்க மூர்த்திக்குச் சனிக்கிழமைதோறும் மிக்க சிறப்பாக அபிஷேகமும் பூஜை முதலியனவும் பவனை விநியோகங்களும் செய்வித்துவந்தார். அவருடைய பெருமை வரவர மிக்கது. அவ்வூரிலிருந்த பல கார்த்திகைகளும் பிறரும் அவருக்கு வேண்டியவற்றை உதவிவந்தனர். பல பிரபுக்கள் அவர் மூலமாகத் தங்கள்செல்வம் திருப்பணி முதலியவற்றிற் பயன்படுவதை ஒரு பெரும்பேறாகக் கருதி உபகரித்தனர். அவர் பல திருப்பணிகளைச் செய்தார். தசாவதார மண்டபத்துக்கும் கோபுரத்துக்கும் இடையே யுள்ள இடம்திறப்பாக இருந்தது. அங்கே விசாலமான ஒரு மண்டபத்தை அவர் கட்டுவித்தார்; கோபுரத்தைப் புதுப்பித்தார். அவருடைய மனத்துறவின் முதிர்ச்சியையும் பெருமைபையும் பற்றி எந்தந்தையார் பலமுறை பாராட்டிச் சொல்லியிருப்பதுண்டு.

சடகோபையங்கார்

ஐயாவையங்காருக்கு ஐந்து குமாரர்கள் உண்டு. அவர்கள் ஐவரும் தமிழ்க்கல்வியிலும் ஸங்கீதத்திலும் சிறந்த பயிற்சியுள்ளவர்கள். அவ் வைவர்களுள் சடகோபையங்காரென்பவர் ஐந்தாங்குமாரர்; பல பிரபந்தங்களை ஆராய்ந்து வாசித்துப் பாடஞ்சொல்லும் ஆற்றலுடையவர்; செவ்வைச் சூடுவார் பாகவதத்திலும் ஞானவாசிட்டம் முதலியவற்றிலும் மிக்க பழக்கமுடையவர்; அத்தைதசாஸ்திரத்திற் சிறந்த அறிவுவாய்க்தவர்; ஸங்கீதப் பயிற்சியும் அவருக்கு இருந்தது; வீணைவாசிப்பதில் நல்ல பயிற்சி உண்டு.

அவர் காலையில் ஐந்துமணிக்கு எழுந்துவிடுவார். நித்தியகர்மானுஷ்டானங்களை ஒழுங்காகச் செய்வார். பின்பு புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு தம்வீட்டுத்திண்ணைக் கோடியில் அமர்ந்துகொள்வார். எந்தநூலையாவது படித்து இன்புற்றதென்றே இருப்பார். அந்தவழியே போகிறவர்கள் அவரைக்கண்டால் வணக்கத்தோடு அந்தத்திண்ணையில் வந்து அவர்சொல்வனவற்றைக் கேட்கும் பொருட்டு இருப்பார்கள். உடனே ஏதாவது தமிழ்ப்பாடம் சொல்வார்; பிரசங்கமும் செய்வார்.

சடகோபையங்காரும் என் தந்தையாரும் இளமைதொடங்கி நட்புடையவர்களாக இருந்தார்கள். என் தந்தையார் பாடுங்காலங்களில் அவர் வீணைவாசிப்பார். இருவரும் ஸங்கீத சம்பந்தமாக அடிக்கடி அளவளாவிப் பேசிக்கொண்டிருப்பது வழக்கம். அவர் வீட்டிற்கு எதிர்வீட்டில் நாங்கள் குடியிருந்துவந்தோம்.

நான்தவருமல் தின்னையி லுட்கார்த்துமொண்டு வந்தவர்களுக் குத்தமிழ்ப்பாடஞ் சொல்வதில் அவருக்குச் சலிப்பே இராது. அவர் அப்படிச் சொல்லிவரும்போது நானும் சென்று உடனிருந்து கேட்பேன். என் தந்தையாரும் எனக்குத் தமிழ்ப்பாடஞ் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று என்னை அவரிடம் ஒப்பித்தார். நான் அவருடைய பேச்சில் ஈடுபட்டு மிகுந்த ஆவலுடன் அவர் சொல்லுவனவற்றைக் கேட்பேன். அதனால் அவருக்கு என்பால் பிரீதியிடைத்தது.

எந்தவிஷயத்தைச் சொன்னாலும் அதைச் சுவையுண்டாகச் சொல்வதில் அவருக்கு இயல்பாக ஒரு திறமை இருந்தது. ஒரு வேளைக்கு இரண்டு செய்யுட்களாவது மூன்று செய்யுட்களாவது சொல்வார். ஆனாலும் மனத்தில் தெளிவாகப் படும்படி பல உதாரணங்களைக் காட்டி விரிவாகப் பொருள்சொல்வார். சிறுவிஷயமானாலும் அதற்குப் பொருத்தமானசெய்திகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு அழகுபடுத்திச் சொல்லும்பொழுது 'என்னுடைய மனம் அதில் ஈடுபட்டுவிடும். ஏழாம் பிராயமுதலே நான் அவரிடம் பாடங் கேட்டுவந்தேன். அவர்சொல்லும் முறையானது எந்தவிஷயத்தை யும் எளியதாகவும் சுவையுள்ளதாகவும் தோன்றச் செய்யும். தமிழில் நான் ஈடுபட்டதற்கு அவரே முதற்காரணம்.

அவரிடம் திருவேங்கடத்தந்தாதி, திருவரங்கத்தந்தாதி, திரு வேங்கடமலை முதலியவற்றைக் கேட்டிருக்கிறேன். மிகவும் இளைய பருவத்திற்கேட்டேனானாலும் அவரைப்பற்றிய ஞாபகமும் அவர் என் நெஞ்சிற்படும்படி சொன்ன வார்த்தைகளின் திறமும் இன்னும் என் மனத்தைவிட்டு அகலவேயில்லை.

அவர் பல தனிப்பாடல்களையும் பல கீர்த்தனங்களையும் சில பிரபந்தங்களையும் இயற்றியிருக்கின்றனர். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ராயினும் அத்தைவதக் கொள்ளையும் அந்த நெறியிற் பயிற்சியும் உடையவராதலின் சமரஸமான தெய்வ வழிபாடுடையவராக இருந்தனர். அரியலூர் ஸ்ரீ ஆலந்துறை யிசர் விஷயமாக ஒரு பதிகமும் ஸ்ரீ காமாட்சியம்மை விஷயமாக ஒருபதிகமும் ஸ்ரீ சருக் கரை விராயரென்னும் மூர்த்தி விஷயமாக ஒரு பஞ்சரத்தினமும் இயற்றி யிருக்கிறார். அரியற்சிலேடைவெண்பா, இராமாயண வண்ணம், இராமாயணச் சிந்து, ஜீவப்பிரம்ம ஐய்சரித்திரம் முதலிய நூல்கள் அவரால் செய்யப்பெற்றன. இராமாயணவண்ணமென்பது; ஒவ்வொரு காண்டத்திற்கும் ஒவ்வொன்றாக நாட்டை முதலிய ஏழு ராகங்களாலமைந்த ஏழு வண்ணங்களாயுடையது. ஜீவப்பிரம்ம

ஐயச்சரித்திரம் நாடகரூபத்திற் செய்யப்பெற்றது. அதிலுள்ள பல கீர்த்தனங்களை அவர் அடிக்கடிசொல்லி நயங்களை எடுத்துக் காட்டுவார். திருவாவடுதையில் ஆதினவித்துவானை இருந்த கந்த சாமிக் கவிராயரென்பவர் அந்நாடகத்துக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் அளித்திருக்கிறார்;

“என்னை யறிய எனக்கறிவித் தானரியில்
தன்னை நிகருஞ் சடகோபன்”

என்பது அதன்முதலிரண்டடி.

அக்காலத்தில் அருகேயுள்ள ஓர் ஊரிலிருந்த ஆலயத்துக்கு அதிகாரிகளாக இருந்த பஞ்சாயத்தார் அவ் வாலய வருவாயை உரிய பணிகளிற் செலவிடாமற் பலவாறாக அழித்து வருவதையறிந்து அவர்களுடைய அறியாமையையும் அறமல்லாத செயலையும் எடுத்துக்காட்டி, ‘பஞ்சாயத்துமலை’ என்னும் பெயரால் அவர் ஒரு நூல் இயற்றினார்.

பொருளை மேன்மேலே ஈட்டவேண்டுமென்னும் நோக்கம் இன்றித் தமிழ் நூற்கடலிலே துளைந்து விளையாடுவதொன்றையே இன்பமுடையதாகக் கருதிய புலவர்களுக்கு வறுமைத்தொடர்பு இருப்பது புதிதன்று. சடகோபையங்கார் பிறரால் நன்குமதிக்கப் பெற்ற அறிஞராயினும் வறிஞராகவும் இருந்தார். ஆயினும் பெற்றது கொண்டு திருப்தியடையும் இயல்பு அவருடைய வாழ்க்கையை இன்பமாக்கியது. அரியிலூர் ஸமஸ்தானம் நாளடைவில் மெலிவுற்றதாதலின் அதன் ஆதரவு அவருக்கும் பிறருக்கும் இலதாயிற்று. குளிருக்குப் போர்த்திக்கொள்ளவேண்டி ஒரு வேளா எப்பிரபுவாகிய சொக்கலிங்கம் பிள்ளை யென்பவருக்கு ஒரு செய்யு ளெழுதியனுப்பினார்; அவர் லிங்கம்பிள்ளை யென்றும் வழங்கப் பெற்றவார். அவர் ஒன்றற்கு இரண்டாக வாங்கி உதவினார். அந்தச் செய்யுளின் சுற்றடி,

“துப்பட்டி வாங்கித் தரவேண்டும் லிங்க துரைச்சிங்கமே”

என்பது.

மாலைவேளையில் கடைவீதிவழியாக அவர் செல்வதுண்டு. நானும் உடன்போவேன். அப்பொழுது ஏதாவது பாடலைச் சொல்லிப் பொருள்கொல்லிக்கொண்டே போவார். ஒவ்வொரு கடைக்காரரும் எழுந்து அவரை அழைத்து மரியாதையாக இருக்கச் செய்து ஒருதட்டில் நான்கு வெற்றிலையும் இரண்டு பாக்கும் வைத்துக் கொடுப்பார். இப்படிப் பெற்றுக்கொண்ட வெற்றிலை

களையும் பாக்கையும் தொகுத்துவைத்துக் கொள்வார். அவற்றைக் கொண்டு வேறுபண்டம் வாங்கிக்கொள்வார்.

அவர் இருக்கும் இடத்தில் சிலர் உடன் இருந்துகொண்டே இருப்பார்கள். அவர் ஏதாவது பாடல்லைச் சொல்லிப் பொருள் கூறிக்கொண்டிருப்பார். சொல்லிச்சொல்லிப் பழகவேண்டுமென்பது அவர் கொள்கை. “கம்பத்தைவைத்துக் கொண்டாவது பாடஞ்சொன் னுல்தான் படித்தவைகளை மறவாமல் இருப்போம். பாடங் கேட்பவனை மாத்திரம் உத்தேசித்துச் சொல்லவே கூடாது. நமக்கே அது பிரயோசனம்; கல்வி அபிவிருத்தி உண்டாகும்” என்று அவர் அடிக்கடி சொல்வார்.

ஒருநாள் அவர் வீட்டுத்திண்ணையில் இருந்து மிக இரைந்து யாருமோ நெடுநேரம் பாடஞ்சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். நான் எங்கள் வீட்டுக்குள் இருந்தே கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். தடையொன்று மில்லாமல் சொல்லிக் கொண்டேவந்தார். “கேட்பவர் இடையில் சந்தேகம் ஒன்றும் கேட்கமாட்டாரா?” என்று நான் நினைத்தேன். சிறிதுநேரம் கழித்து வெளியில் வந்துபார்த்தேன். அவருக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தவர் கோபாலசாமி ஐயங்கா ரென்ற ஒரு முழுச்செவிடர். எனக்கு உண்டான ஆச்சரியத் துக்கு எல்லையே இல்லை. அவர் செவிடர் என்பது ஐயங்காருக்கும் தெரியும். “கேட்பவனை மாத்திரம் உத்தேசித்துச் சொல்லவே கூடாது; நமக்கே அது பிரயோசனம்” என்று தாம் சொன்ன வார்த்தைகளை ஐயங்கார் செயலிற் காட்டுகிறாரென்று எண்ணிக் கொண்டேன். பாடஞ்சொல்வதில் அவருக்கு இருந்த அளவற்ற மீதி இதனால் விளங்குகிறதல்லவா?

தமிழ்நாடும் கர்நாடக ஸங்கீதமும்

என். எஸ். ராமச்சந்திர சாஸ்திரி

ஸாதாரணமாகப் பேசுங்கால் கர்நாடகம் என்னும் பதம் பழமையானது என்பதைக் குறிக்க வழங்கப்படுகிறது. புதுநாகரிகத் தால் முன்னேற்ற மடையாதவரும் புராதன வழக்கங்களைக் கைவிடாதவருமான ஒருவரைக் கர்நாடகமானவ ரெனக்கூறுவது ஸஹஜமாயிருக்கிறது. இதுபோலவே கர்நாடக ஸங்கீதம் என்றால் பழமையானதும் புதிய ஸம்பிரதாயங்களால் மெருகு பெறுதது மான கானம் எனப் பொருள்படும்படி அநேகர் உரைப்பதை நாம் கேட்டிருக்கலாம். ஆயினும் கர்நாடக ஸங்கீதம் என்பது தென்னிந்தி யாவில் பலபாகங்களிலும் வழங்கும் இசைமுறையைக் குறிக்கும் ஒரு பொதுப்பெயர் என்னும் உண்மையைச் சிறிதுகாலமாக ஜனங் கள் அறிந்துவருகிறார்கள். இதன் பயனாகக் கர்நாடக ஸங்கீதம் என்பது ஒரு கௌரவ வாசகமாயும் தற்காலம் உபயோகப்படுகிறது. உதாரணமாக ஒருவர் சாஸ்திரத்தை ஒட்டியும் பெரியோர்களின் ஸம்பிரதாயங்களை யனுஸரித்தும் பாடினால் 'அவர் கர்நாடக சத்த மாய்ப் பாடுகிறார்' எனப் பலரும் சொல்லுகிறார்கள். இதற்கு முக்கியகாரணம் இப்பொழுது நம்மவர்க்கு நமது ஸங்கீதத்தில் உண்டாயிருக்கும் அபிமானமும் அதன் தத்துவங்களையறிய வேண்டு மென்னும் ஆவலுமே.

இந்த ஸங்கீதம் சென்னை ராஜதானியிலுள்ள பல ஜில்லாக் களிலும் ராஜதானியைச்சார்ந்த பல ஸ்வதேச ராஜ்யங்களிலும் வ்யாபித்து அங்குள்ள குடிகளை ஒன்று படுத்தும் ஒரு சக்தி யாயும், அங்குள்ள தமிழர், தெலுங்கர், மலையாளத்தவர், கன்னடதேசத்தார் முதலிய பல ஜாதியாருக்கும் ஒரு பொது உடைமையாயும் விளங்குகிறது. தமிழ்நாடு, ஆந்திர தேசம், மலையாளம், மைசூர் முதலிய பல பாகங்களிலும் அந்த அந்த இடத்

தங்கேற்ப, 'பாணிகள்' அல்லது பாடும் ஸம்பிரதாயங்களும் கானத்தின் களைகளும் வேறுபட்டிருந்த போதிலும், சாஸ்திரமும் அதன் அனுஷ்டானமும் இந்தப் பிரதேசங்களெங்கும் ஒன்றாயிருக்கின்றன; இது கர்நாடக ஸங்கீதத்துக்குச் சிறந்ததும் முக்கியமுமானதோர் ஸக்ஷணம் ஆகும்; பாஷை, வழங்குங்கள் முதலியவைகளால் வேறுபட்ட பலஜனங்களும், ஸ்ரீ தியாகராஜ ஸ்வாமி, தீக்ஷிதர், சியாமா சாஸ்திரிகள் முதலியவர்களின் கீர்த்தனங்களையும், ஒரு மாதிரியான ராகங்களையுமே கேட்டு ஆனந்திக்கிறார்கள். இது, மேனாட்டாருள்ள பல தேசங்களிலும், கண்டங்களிலும், மோஜார்ட் (Mozart), பீதோவன் (Beethoven), பாக் (Bach), வாக்னர் (Wagner) முதலியோரின் கவனங்களும், ஒரே விதமான கான விதிகளும் வழங்கப்படுவதைப் பொத்திருக்கிறது. வட இந்தியாவிலுள்ள இந்துஸ்தானி ஸங்கீதமும் பெரும்பாலும் இது போலிருந்தாலும், கர்நாடக ஸங்கீதத்தின் அனுஷ்டானத்திலுள்ள ஐக்கியத்தைப் பெறவில்லை. வட இந்தியாவில் சில ராகங்களுக்கு வெவ்வேறு டிதங்களில் மாறுபாடான ஸக்ஷணங்களைக் கூறுவதுண்டு. தென்னிந்தியாவிலோ, பலபாகங்களிலும் ஒரே ராகத்துக்கு ஒரே விதமான விதிகளை யனுஷ்டிப்பதே வழங்குமா யிருக்கிறது. ஆகவே கர்நாடக ஸங்கீதம் தென்னாட்டார் யாவருக்கும் பொதுவானது என்பது மிகைபடச் சொல்லுவதாகாது.

நத்தமிழ்த்தாய் பாரதமாதாவின் செல்வப்புதல்வி. பரதங்கண்டத்தின் புகழையும் செப்பையும் பல துறைகளிலும் ஒங்கி வளருமாறு செய்ய என்றும் முன்னின்றவள் தமிழ்த்தேவி. தமிழ்நாட்டாரின் ஆற்றலும் வன்மையும் உருவெடுத்து நிலைய பல கலைகளில் ஸங்கீதமும் ஒன்று. தமிழ்நாட்டாருக்கும் கர்நாடக ஸங்கீதத்துக்கும் மிகவும் நெருங்கியதோருறவுண்டு. தஞ்சாவூரில் ஆண்டு வந்த நாயக்கர்கள், மஹாராஷ்டிரவம்ச அரசர்கள் முதலியோரின் விசேஷ அபிமானத்தால் ஸங்கீத சாஸ்திரமும் அனுஷ்டானமும் மிகச்செழித்திருந்தன. தஞ்சாவூர், கர்நாடக ஸங்கீதம் வளர்ந்து வாழ்ந்து வந்த ஒரு நிலையமாக விளங்கியது. நாயக்க ஸமஸ்தானத்தில் மந்திரி பதவியை வகித்த ஸ்ரீ வேங்கடமகியால் 17-ஆவது நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் 'சுதூர்தண்டிப்ரகாசனம்'யில் செய்யப்பட்ட சாஸ்திர விதானமானது இன்றளவும் கர்நாடக ஸங்கீதத்துக்கு அடிப்படையாக இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டிலிருந்த பிரவரித்தவாக்கேயகாரர்களான ஸ்ரீ தியாகராஜஸ்வாமி, தீக்ஷிதாவர்கள், சியாமா சாஸ்திரிகள் முதலியவர்களின் கீர்த்தனங்களே கர்நாடக ஸங்கீதத்துக்கு இன்றியமையாத ஆதாரமாகவும் அந்தக்கலையை அலங்கரிக்கும் விலையற்ற

ஆபரணங்களாகவும் இப்பொழுதும் பிரகாசிக்கின்றன. இவ்விதம் உரைப்பது இவர்களின் புகழை உணர்த்துவதே யல்லாமல், மற்ற இடங்களிலிருந்த சேஷதர்ஞர், புரந்தர விட்டலர், குலசேகர மஹாராஜா முதலிய கீர்த்திபெற்ற ஸாஸ்திரத்தியக்காரர்களின் மஹிமையைக் குறைப்பதாகாது. மேலும், மிகுந்த மேன்மை வாய்ந்த காயகர்களான பிஷாண்டார் கோவில் சுப்பராயர், அந்தநல்லூர் சுப்பையர், நேமம் ஸுப்ரமண்ய ஐயர், மஹாவைத்யநாதையர், பட்டணம் ஸுப்ரமண்ய ஐயர் முதலியோர் தங்களுடைய பாட்டின் அழகால் தஞ்சாவூர் அல்லது தமிழ்நாட்டுக் கான ஸம்பிரதாயத்தை யாவரும் வியந்து மெச்சச்செய்து, 'தஞ்சாவூர்ப் பாணி' என்பதை நயமும் இன்பமும் பெற்ற இசையின் சுவைக்கு மற்றொரு பெயராக ஆக்கினர். நமது நாட்டின்கண் இருந்தவர்களும் இருப்பவர்களுமான ஸங்கீதவித்துவான்களின் திறமும், அவர்களால் நமது ஸங்கீதம் அடைந்த முன்னேற்றமும் நமக்கு முழுதும் விளங்க வேண்டுமாயின், காயகர்கள், வாத்தியக்காரர்கள், நாட்டிய வித்துவான்கள் முதலியவர்களின் சரித்திரக்குறிப்பும், அவர்களுடைய பாண்டித்திய விசேஷங்களைப்பற்றிய விவரங்களுமடங்கிய அகராதியொன்றைத் தயாரிப்பது மிகவும் அவசியம்.

வாத்தியக்காரர்களைப்பற்றிப் பேசமிடத்து, 'நாயனம்', 'நாக ஸ்வரம்', 'நாதஸ்வரம்' என்று பலவாறாகப் பெயரமைந்த வாத்தியத்தை வாசிக்கும் நாயனக்காரர்களைப்பற்றிப் பிரத்தியேகமாய்ச் சிறிது சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. அந்நியதேச வாத்தியமாகிய 'பிடிலை' நமதாக்கிக் கொண்டு பெரும்பாண்டித்தியத்துடன் வாசித்துவந்த திருக்கோடிகாவல் கிருஷ்ணையர், திருச்சி கோவிந்த ஸ்வாமிப் பிள்ளை முதலியவர்களையும், இந்திய ஸங்கீதத்துக்கு உயிர் நிலையாகிய வீணைவாத்தியத்தை வாசிப்பதில் நைதேர்த்தவர்களையும், இன்பத்தைப் பொழியும் குழலை வாசித்த சரப சாஸ்திரிகள் முதலியவர்களையும் கர்நாடக ஸங்கீதத்தின் புகழை நிலைநாட்டியவர்களென்பதை அறியாதார் ஒருவருமில்ர். இவ்வளவுடன், நாயனத்தைக் கவனிக்கும்போது, இவ்வாத்தியம் கர்நாடக ஸங்கீதத்துக்கெனவே அமைந்ததென்று தோன்றும். மற்ற இசைக்கருவிகளின் குறைகளை நீக்கிக் குணங்களைக்கொண்டு விளங்கும் நாயனத்தில் வல்லவர் வாசித்தால்தோன்றும் ரவைகளும், கமகங்களும், மிகவும் விரைவான திருஸ்தாயி ஸஞ்சாரங்களும் மற்ற வாத்தியங்களில் அமையுமோ எனப் பலரும் மலைப்பர். ஒவ்வொரு வாத்தியத்துக்கும் மாந்தரின் குரல்களுக்கும் இயற்கையாக வேறவேறு நாதங்களையும் அழகையும் கடவுள் படைத்திருக்கிறார். ஆயினும் உயர்ந்த நாயன வாசிப்பு, தனது

பெருமையால் தனியே ஒருபுறந்த வகுப்பில் ஆமர்ந்திருக்கிறது. யாவரும் வசமாகும் வண்ணம் இந்தவாத்தியத்தை வாசித்தவர்களுக்கும் திருமுருகன் நடேசன், சிவக்கொழுந்து, செம்பொனுகோவில் ராமலாமி, மதுரைப் பொன்னுலாமி முதலியவர்கள் முதன்மை பெற்று விளங்கினர். நாயன்காரர்களில் அபார பாண்டித்தியம் வாய்ந்த பலரும் தமிழ்நாட்டினராதலின், நாயனம் தமிழ்நாட்டு வாத்தியம் என்பவருமுண்டு.

கர்த்தனம் ஸங்கீதத்தின் முக்கியமானதோர் அங்கமாக இருந்த காலமு முண்டு. கீதம், வாத்யம், நிருத்தியம் மூன்றுஞ் சேர்ந்தது ஸங்கீதமெனச் சார்ந்ததெவர் உரைத்திருக்கிறார். ஆகையால் இவை மூன்றும் அறிந்தவனே ஸங்கீதமறிந்தவன் என்பது விளங்கும். முற்காலத்தில் ராஜவம்சத்தார்களும் உயர்ந்த சாதியார்களும் நடனத்தைப் பயின்றனர் என்று சரித்திர வாயிலாக அறியலாம். ஆனால் பலகாரணங்களால், நிருத்தியத்துக்கு இழிவு ஏற்பட்டுக் கணிகையர்கள் மட்டும் அக்கலைபைப் பயிர்வதென்றேற்பட்டது. இவர்களுடைய வாழ்க்கை பரிதாபகரமானதாக இருந்த போதிலும் இவர்களாலேதான் இவ்வருங்கலை இவ்வளவு ஆலம் உயிருடனிருந்தது. இவர்கள் தங்கள் வழக்கங்களைப் பலவிதங்களில் சீர்திருத்துவார்களே யானால், நிருத்தியமானது தனது பழைய பெருமையை பெய்தி, வருங்காலத்தில் நமது நாட்டின் சிறப்பைப் பெருக்கும். சிறித, இக்கணிகையருட் பலரும், இவர்கட்குக் கற்பித்த கட்டுவர்களுள் அனேகரும், அவர் மரபினிற்பலரும் மிகக் கிபாதி வாய்ந்த காயகர்களாகவும் வைணிகர்களாகவும் நாட்டிய விற்பன்னர்களாகவும் கவன சந்தி வாய்ந்தவர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் தமிழர்களே யாதையால் இவர்களுடைய கலைத்திறம் தமிழ்நாட்டுக்குச் சொந்தமாகிய செல்வமே. இவர்களுள் மிகப் புழுவாய்ந்தவர்கள், கமலம், கௌரி, அகிலாண்டம், மகாதேவ அண்ணாசி, வடிவேல் கட்டுவனார், சுப்பராய கட்டுவனார் முதலியவர்கள்.

தற்காலத்திய ஸங்கீதத்தின் நிலைப்பற்றி எழுதுவது சற்று லாஹலமான காரியம். பலவித்துவான்களைப்பற்றிப் பல அபிப்பிராயங்கள் இருக்கின்றன. ஆயினும் அவர்களுட் சிலர் பூர்வ ஸம்பிரதாயங்களின் அழகைக் காப்பாற்றிவருகின்றனரென்பது உண்மை. மூன்னிலும் இப்பொழுது ஸங்கீதம் நிருத்தியடைந்திருக்கிற தென்ற சிலரும், இதற்குமாறாக ஸங்கீதம் தற்காலம் கடினமடைந்திருக்கிறதென்று சிலரும் சொல்லக்கேட்கிறோம். இதற்குப் பல காரணங்களண்டு. முற்காலத்தில் அரசர்களும், பிரபுக்களும் வித்து

வான்களை ஆதரித்து அவர்களுடைய பாண்டித்தியத்தை நிலைநிறுத்தி வந்தார்கள். மஹாஜனங்களும் ஸங்கீத விஷயமாய் அதிகமறியா விடினும் வித்துவான்களின் கானத்தை ஆதரவுடனும் பக்தியுடனும் கேட்டுப் போற்றி வந்தார்கள். இப்பொழுதோவென்றால், அநேக ராஜாங்கங்களில் காயகர்களுக்கு ஆதரவு இருந்தாலும், ஜனங்களின் ஆதரவே மிகப்பிரபலமாகி விட்டது. ஜனங்கள் ஆமோதிப்பதாலேயே ஒருவன் வித்துவானாகிறுனென்று சொன்னாலும் பொருந்தும். ஆகவே அவர்கள் மனமுமவக்குமாறு பாடுவதே காயகர்களின் நோக்கமும் அனுஷ்டானமுமாக இருப்பது இயல்பே. பிரவலித்தரான நவீனகாயகரொருவர், ஜனங்களை வசப்படுத்துவதற்குத் தாம் குருஷிடமப்பியாஸம் செய்த ஸம்பிரதாயங்களை மிகுதியாக மாற்ற வேண்டியிருப்பதாகச் சொல்லுவதுண்டு. பாட்டின் நலத்தையும் கெடுதலையும் பகுத்தறியும் ஞானம் ஜனங்களுக்குச் சிறிது சிறிதாகத்தான் விருத்தியாகிறது. இந்துஸ்தானி ஸங்கீதத்தில் யாவருக்கும் விருப்பம் இருப்பது போற்றத்தக்கதாயினும், கர்நாடக ஸங்கீதத்தை இந்துஸ்தானியாகப் பாடுவது நமது ஸங்கீதத்தின் நிலைக்கு அதுகூலமானதல்ல வென்று தோன்றுகிறது. இத் 'தேசிய' ஸங்கீதத்தைக் கேட்பதிலும் பாடுவதிலும் நம்மவருக்குள்ள பிரியம் மாற வேண்டுமாயின், காயகர்கள் கலப்பில்லாத உயர்தரப்பாட்டையே பாடுவது என்றும் ஜனங்கள் அம்மாதிரிப்பாட்டைக் கேட்பதுடன் அறிஞர்கள் இவ்விஷயமாகப் புகலும் அபிப்பிராயங்களையே பின்பற்றுவதென்றும் உறுதி செய்து கொண்டால்தான் முடியும். மேலும் பழைய கால வித்துவான்கள் பூர்ணமாகக் குருகுலவாஸம் செய்தது போன்று தற்காலம் அவ்வளவாகப் பயிற்சியின் ஆழம் இல்லாதது ஒரு குறை யாகலின் அதையும் மாற்ற முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

இதுவரை ஸங்கீதத்தின் நிலையைச் சுருக்கமாகக் கவனித்தோம். இனி நமது ஸங்கீதத்தில் வழங்கும் ஸாஹித்தியம் எவ்வாறுள்ளது எனச் சிறிது விசாரிப்போம். இதுஸம்பந்தமாக யாவரும் எளிது லுணரக்கூடியவை நமது ஸங்கீதத்தில் மிகவும் விசேஷமாக உபயோகப்படும் தெலுங்கு ஸாஹித்தியங்களே. பெரும்பாலும் அம்மொழியிலேயே ஸாஹித்தியங்கள் பாடப்படுவதால், தெலுங்கில்லாவிடில் கர்நாடக ஸங்கீதமும் இல்லை என்று சொல்லும்படி இருக்கிறது. தெலுங்கு இவ்வாறு முழங்குவதேனென ஊகித்தால், அதன் இனிமையே அதற்குக் காரணமென விளங்கும். அது கர்நாடக ஸங்கீதத்துக்கென அமைந்தமொழியெனப் பலர் உரைப்பர். இதற்குச் சான்றாகவே, பல மொழியினரும் கர்நாடக ஸங்கீதத்தைப்

பாடும்போது, தெலுங்கு ஸாஸ்திரத்தியங்களைக் கையாண்டு வருகிறார்கள். தெலுங்கின் இன்சுவையையும், அம்மொழி யாவர் நாவிலும் நிலவுவதையும் கருதியே, கவினத் தமிழ்ப் புலவர் பிரானு சி. சுப்பிரமணிய பாரதியாரும்,

‘சிந்து நதியின்மிசை நிலவிரிலே
சேரநன் னாட்டினம் பெண்களுடனே
கந்தரத் தெலுங்கினிற் பாட்டிசைத்துத்
தோணிக ளோட்டி விளை யாடி வருவோம்’

எனப்பாடி யிருக்கிறார்.

சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் கர்நாடக ஸங்கீத வித்துவான்கள் சேஷத்திரக்ருதைய பதங்களைப் பிரதானமாகப்பாடி வந்தார்களென அறிகிறோம். அந்தக்காலம் தொடங்கி, ஸ்ரீராமானுக்ரஹம் வாய்ந்த ஸ்ரீ தியாகராஜ ஸ்வாமிகளின் ஒப்புயர்வற்ற கீர்த்தனங்கள் எங்கும் பரவிக் கர்நாடக ஸங்கீதத்துக்கு ஒரு புதுயெளவனத்தைத் தந்து மாந்தர்கட்குப் பிறவிய்பயனை யளித்து விளங்கின. ஸ்வாமிகளின் ஸாஸ்திரத்தியங்களின் பெருமை, அவர்களின் ஸங்கீதத்தின் பெருமையை ஒத்தது; அவையிரண்டும் மலரும் மணமும் போன்ற இயற்கையாய் ஒருறவு பூண்டவை. ஸ்வாமிகளின் ஸாஸ்திரத்தியங்கள் தெலுங்கினுக்கு எடுத்த பல வடிவங்கள் என்றும் தெலுங்கிலுள்ள பெருங்காப்பியங்களிலும் அவைகளின் சுவையைக் காண்பதரிதென்றும் பல பிரபல ஆத்திரவித்துவான்கள் உரைத்திருக்கிறார்கள். ஸ்வாமிகளின் கவிகள் அவர்களுக்குப் பிற்பட்ட வர்களுக்கு மார்க்கதரிசினையின; தமிழ்காட்டிற் பல வித்துவான்களும் தெலுங்கில் க்ருதிகள் செய்யத் தலைப்பட்டனர். பட்டணம் ஸுப்பரமண்ய ஐயர், சஞர் தக்ஷிணாமூர்த்தி ஐயர், வீணை குப்பையர், குன்றங்குடி க்ருஷ்ண ஐயர் முதலிய பல தமிழர்களான காயகர்களும், ஸமீபகாலத்தில் ராமநாதபுரம் ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் முதலியவர்களும் தெலுங்கிலேயே ஸாஸ்திரத்தியங்கள் இயற்றி யிருக்கிறார்கள். மேலும், தஞ்சாவூர் மஹாராஷ்டிர அரசர்கள் ஸமஸ்தானத்திலிருந்த பல வித்துவான்களும், தெலுங்கிலேயே வர்ணங்கள் முதலிய கவனங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். வர்ணங் களுக்கு ஸாஸ்திரத்தியம் தெலுங்கிலேயே அமைப்பதென்னும் ஸம் பிரதாயத்துக் கிணங்க, ஸ்ரீ மஹா வைத்தியநாதபரவர்களும் ‘பங்கஜாபிபை’ என்று காம்போஜி ராகத்தில் ஒருவர்ணம் இயற்றி யிருக்கிறார். ஸ்ரீ தியாகராஜஸ்வாமிகளின் காலத்திலிருந்த சியமா சாஸ்திரிகளும் அவர்கள் குமார் ஸுப்பராய சாஸ்திரிகளும்

தெலுங்கிலேயே மிகவும் இனிய ஸா ஹித்தியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். திசுத்தரவர்கள் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே கவனஞ்செய்திருந்தாலும், தோடி ராகத்தில் 'ரூபமு ஜுதி' என்னும் தெலுங்கு ஸா ஹித்தியமுள்ள வர்ணமும், காபி ராகத்தில் தமிழ், தெலுங்கு, ஸம்ஸ்க்ருதம் மூன்றும் கலந்த 'வேங்கடாசலபதே' என்னும் அருமையான க்ருதியும் இயற்றி யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் காலத்திலிருந்த ஆணை, ஐயா என்னும் வித்துவான்கள் தமிழிலும் தெலுங்கிலும் செய்த க்ருதிகள் இப்பொழுதும் வழங்கி வருகின்றன. மேலும் தற்காலம் மைஸூர் ஸம்ஸ்தானத்தை அலங்கரிக்கும் ஸ்ரீ காயகசிாமணி முதத்தையா பாகவதரவர்களும் தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் பல அரிய கீர்த்தனைகளை இயற்றியுள்ளார்கள். மேற்கூறப்பட்டவர்களும் மற்றும் பலரும் இயற்றிய க்ருதிகளே கச்சேரிகளில் வழக்கமாகக் கையாளப்பட்டு வந்தமையால், தெலுங்கு, ஸம்ஸ்க்ருதம் முதலிய பாஷைகளிலுள்ள பாட்டுக்களே முதன்மை பெற்றும், தமிழிலுள்ள கவனங்கள் இரண்டாந்தரமாகவும் இருக்கின்றன. ஆயினும், தமிழ் நாட்டினர் அன்னிய பாஷைகளில் இயற்றிய க்ருதிகள் இக்காலத்தில் கர்நாடக ஸங்கீதத்துக்கு ஆதாரமாக இருப்பதை நோக்கித் தமிழர் மனம் பெருமையடைய வேண்டும்.

தெலுங்கு ஸா ஹித்தியங்கள் கர்நாடக ஸங்கீதத்தை ஆக்கிரமித்திருந்த போதிலும், தமிழில் நமது ஸங்கீதத்துக்கேற்ற ஸா ஹித்தியங்கள் இல்லாமலில்லை. உதாரணமாக, தேவாரங்கள், ஆழ்வார்களின் பாசரங்கள், ஸ்ரீ அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளின் திருப்புகழ் முதலியவை ஸங்கீதத்துக்கு இன்றியமையாத சொற்பொலிவை விசேஷமாகப் பெற்று விளங்குகின்றன. இசைக்கு வேண்டிய சொன்னயமும் வடமொழிக்கலப்பின் வளமும் திருப்புகழில், தியாகராஜ கீர்த்தனங்களையொத்து விளங்குகின்றன. தெலுங்கில் தியாகராஜ க்ருதிகளும் தமிழில் திருப்புகழும் ஸா ஹித்தியங்களெல்லாவற்றிலும் மேப்பட்டவை யென்று சொல்லலாம். திருப்புகழிலுள்ள ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரயோகங்கள் தமிழுக்கே ஒரு புது அழகையும் வலிமையையுமீந்து மனத்துக்கோர் ஒப்பிலா இன்பத்தை அளிக்கின்றன. வடமொழிக்கலப்பை அநேகர் ஆதரிக்காவிட்டாலும், தமிழுக்கு அது சோபையைத் தருகிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

மனோதர்மத்தையொத்து, 'ஸங்கதிகள்' போட்டு விஸ்தாரம் செய்யக்கூடியவையும், மனோதர்மத்துக் கிடங்கொடாமல் ஒப்பிக்கு மாறு அமைந்தவையுமாக ஸா ஹித்தியங்கள் இருவகைப்படும். தமிழ் ஸா ஹித்தியங்களைக் கவனித்தால், அவை பெரும்பாலும் இரண்டாவது வகையை யொத்திருக்கின்றன வென்று தோன்றும். ஆகவே

அவை 'கச்சேரி'களில் பிரதானமாக உபயோகப்படவில்லை. இவ்வகையான ஸாஹித்தியங்களைப் 'பதங்க'ளென்றும் சொல்லுவர். வார்த்தைகள் மிகுந்திருப்பதால் பதங்களெனப் படுகின்றன வென்பாருமுண்டு. நமது நாட்டில் மிகப்பிரபலமான இராம நாடகக் கீர்த்தனைகள், மகாபாரதக் கீர்த்தனைகள், பாகவதக் கீர்த்தனைகள், கவிஞஞ்சரபாரதியவர்களின் ஸ்மார்த்தபுராணக் கீர்த்தனைகள், பேரின் பங்கீர்த்தனைகள், கோபால க்ருஷ்ண பாரதி யவர்களின் நந்தன் சரித்திரக்கீர்த்தனைகள், வேதநாயகம்பிள்ளை, முத்துத்தாண்டவர், மதுரகவி, ராமகவி முதலியோரின் ஸாஹித்தியங்கள் என்பவை அநேகமாக மேற்கூறிய இரண்டாவது விதத்தைச் சாந்தவை. ஹரிகதை நாடகம் முதலியவைகளில் வழங்கும் பல ஸாஹித்தியங்களும் இவ்வாறானவையே. ஆயினும், மேலே சொல்லப்பட்ட ஸாஹித்தியங்களுட்பலவும், மனோதர்மமாக ஸங்கதிகளை இசைத்துப் பாடக்கூடியவையாதலால் அவ்விதமே பாடப்படுகின்றன. மஹா வைத்திய நாதையர், ஆனை, ஐயா, ராமலிங்கஸ்வாமிகள் முதலியோரையற்றிய பல ஸாஹித்தியங்களும் மனோதர்ம கான யோக்கியமானவை.

ஸமீப காலமாகவே தமிழில் மனோதர்ம ஸங்கீதத்துக்கிசைந்த ஸாஹித்தியங்கள் இயற்றப்பெற்று வருகின்றன. இவைகளுள் முதன்மையானவை ஸ்ரீமான் கோடசுவர ஐயரவர்களின் ஸாஹித்தியங்கள். முன்னோர்களின் தமிழ் ஸாஹித்தியங்களுக்கும் இவர்களின் ஸாஹித்தியங்களுக்கும் பல பேதங்களுள்ளன. இவர்கள் ஸாஹித்தியங்கள் அருணாகிரியரின் கவனங்கள் போன்று ஆரியங்களன்றும் சொற்சுவைமிகுந்தும் பதங்கள் மனோதர்ம கானத்துக்கிசைந்தும் இருப்பதுடன், மேனகர்த்தா ராகங்களில் மிகவும் நயமாக அமைச்சப் பெற்றிருப்பதால், தமிழ் நாட்டு ஸங்கீதத்துக்கு ஒரு புதிய வழி காட்டுகின்றன. தெலுங்கு ஸாஹித்தியங்களின் ஸ்தானத்தில் தமிழ் ஸாஹித்தியங்கள் பாடக்கூடும் என்பதை இவர்களது க்ருதிகள் நிரூபிக்கின்றன. இந்த முறையிலேயே ஸ்ரீமான் பாபநாசம் சிவன் முதலிய வித்துவான்கள் க்ருதிகளைச் செய்து வருவதும், தமிழிலும் வர்ணங்களை யமைப்பதும், தமிழ் இசை நன்னிலைமையடைதற்கு அறிகுறிகளாகும். தெலுங்கு ஸாஹித்தியங்களுக்கு ஸமமாகவும் அவைகளின் ஸ்தானத்திலும் தமிழ் ஸாஹித்தியங்கள் பாடப்பட்டால், கேட்போருக்கும் பாடுவோருக்கும் சில காலம் அம்முறை புதிதாகத்தோன்றலாமாயினும், தமிழ் நாட்டுக்கு அது ஒரு பரமலாபமாகுமென்று தைரியமாகச் சொல்லலாம்.

விஞ்ஞான சாஸ்திர விந்தைகள்

எச். பரமேசுவரன்—பி. என். அப்டிஸ்வாமி

(226-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

இப்பொழுது நாம் சென்ற வழியைவிட்டுச் சற்று விலகிப் போவோம். இந்தக் காலத்தைப்பற்றிக் குறிப்பாக ஏதாவது ஒன்று சொல்லக்கூடுமானால் 'இது மின்சார காலம்' என்பதுதான். இப்பொழுது எல்லாக் காரியங்களும் மின்சாரத்தால் செய்யப்படுவனவாகத் தோன்றுகின்றன. மின்சாரத்தொழிலிலோ ஆம்ப்ளிபைர் மிகவும் முக்கியமானது. இப்பொழுது ஆம்ப்ளிபைரைக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் செய்கிறார்களே யொழிய அது இல்லாமல் ஒன்றும் செய்வதாகக் காணோம். உதாரணமாக மாலுமித்தொழிலில் ஆம்ப்ளிபைர் மிகவும் உபயோக முள்ளதாயிருக்கிறது. கடலில் கப்பல் ஓடிக்கொண்டே யிருந்து கரையை நெருங்கிவருகிறது. துறைமுகம் இதோதான் இருக்கிறது என்று நினைக்கும்போது மஞ்சவந்து எல்லாவற்றையும் மூடி மறைத்துவிடுகிறது. அதனால் திக்குத்திசை ஒன்றும் தெரியாது போய்விடுகிறது. துறைமுகமும் கலங்கரைவிளக்கமும் பக்கத்தில்தான் இருக்கின்றன எனினும் கப்பலிலுள்ளோர் கண்களுக்கு அவை தெரிவதில்லை. கண்ணுக்குத் தெரியாத் தைகள் பிடித்து நடத்தவேண்டும் அல்லது கடவுள் வந்து வழி காட்டவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது பத்திரமாகத் துறை முகத்தினுள் போய்ச் சேர மார்க்கமில்லை. ஆனால் இப்பொழுது ஆம்ப்ளிபைர் மாலுமிக்குத் துணைநின்று அவனைப் பத்திரமாகத் துறைமுகம் கொண்டு சேர்க்கிறது. எப்படியெனின், துறை முகத்திலிருந்து வெளியே கடலில் நடுவரை—அதாவது முப்பது நாற்பது மைல்வரை—பெரிய மின்சாரக் கம்பிகளைப் போட்டு விடுகிறார்கள். இந்தக் கம்பிகளின் வழியாக ஆல்டெர்னேடிங் கரெண்ட் என்று சொல்லப்படும் மின்சார ஓட்டத்தை அனுப்பிக்கொண்டே யிருக்கிறார்கள். கப்பலிலே ஆம்ப்ளிபைர் ஒன்று வைக்கப்பட்டிருக்கும். விரிந்த தைகள்போன்ற இரண்டு உறுப்புக்கள் அதனோடு பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஏற்பாட்டைச் சரி

செய்து வைத்துக்கொண்டால் சுப்பலானது கடலடியில் கிடக்கும் கம்பியினருகே போகும்போதெல்லாம் ஆம்ப்ளிபையரோடு சேர்க்கப் பட்ட ஒலிசெய்கருவியொன்று சத்தம்போடத் தொடங்குகிறது. அதிலிருந்து இந்தச் கம்பிக்குமேலாக அது இருக்கிறதென்பது தெரியும். சுப்பலின் இருபுறங்களிலுமுள்ள ஆம்பிளிபையரின் கைகளிலிருந்தும் இவ்வாறு கிடைக்கின்ற ஒலியானது ஒன்றபோலவே இருக்கும்படியாகச் சுப்பலை நடுவாக ஒட்டிக்கொண்டேபோனால் அந்தச் கம்பியை வழிகாட்டியாக வைத்துக்கொண்டே பத்திரமாகக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஹார்பருக்குள் போய்ச்சேர்ந்து விடலாம். மாலுமியை ஹார்பருக்குள் ஜாக்கிரதையாய் அழைத்துப் போகும். இது கண்ணுக்குத் தெரியாத வழிகாட்டிக் கையாக இருக்கிறது. இதைவிடப் பெரிய ஆச்சர்யம் வேறு ஏதாவது உண்டா?

இங்காலத்திலே தூரதேசப்பிரயாணம் செய்யப் புறப்படுகின்ற ஆராய விமானங்களில் எல்லாம் கம்பியில்லாத் தந்திக் கருவிகளை வைப்பது வழக்கம். பூமியைவிட்டுக் கிளம்பி ஆராயத்திலே மேக மண்டலத்துக்கு மேலே பறக்கும்போது அவைகளுக்குத் திக்குத் திசை தெரிவதில்லை; அவை உள்ள பிரதேசம் எது என்பதும் தெரியாமல் போய்விடும். சிற்சில வேளைகளில் அவற்றிலுள்ள மாலுமிக்கு இன்ன இடம் போகிறோம் என்பது தெரியாதபடி காற்றடித்து வழியை விட்டுத் தள்ளிவிடும். கிழே நிலம் தோன்றாது. தோன்றினாலும் அவன் முன்பார்த்த அறியாத புது இடமாய் இருக்கலாம். அவன் அப்பொழுது திக்குத்திசை தெரியாதவனுப்த் திண்டாடுகிறான். உடனே கம்பியில்லாத்தந்தியின் மூலமாக, "நான் எங்கே இருக்கிறேன்?" என்று கேட்கிறான். உடனே அவன் இருக்கும் இடம் இன்னதென்று பதில் கிடைக்கிறது. ஒவ்வோர் ஆராய விமானிக்கும் இது கிட்டத்தட்ட நான்தோறும் ஏற்படும் நிகழ்ச்சியாக இருக்கிறது. கம்பியில்லாத்தந்தி, ஆம்ப்ளிபையர், தெர்மையாவிக்வால்ஸ் ஆகிய இவைகளால்தான் இவ்வாறு நடக்கிறது.

இம்மாதிரியாக அதன் வெற்றிகளை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். முக்கியமான சில விஷயங்களைச் சொல்லாமல் விடக்கூடாது. குருடனைப் பார்ப்பதும்படி செய்வதும், செவிடனைக் கேட்கச் செய்வதும், ஊமைபைப் பேசச்செய்வதும் தெய்விகக் காரியங்கள் என்று நாம் எல்லோரும் கருதுகிறோம். இக் காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டி, தெர்மையானிக் வால்வானது தெய்விகத் தன்மையைப் பெற்றிருக்கிறது. மேலை நாடுகளிலே சிற்சில இடங்களிலே இந்தத் தெர்மையானிக் வால்வ் ஆம்ப்ளிபையர் இவற்றின் உதவியைக் கொண்டு குருடர்கள் திசைரிப் பத்திரிகைகளைப் படிக்கிறார்கள். ஆம்ப்ளிபையரோடு ஆப்டோபோன் என்னும் கருவி

ஒன்றைப் பிணைத்துவிடுகிறார்கள். அவைதாம் இம்மாரியத்தைச் செய்விக்கின்றன. இம்மாதிரியாகவே செவிடர்களுக்கும் காது கேட்கிறது. பெரும்பாலும் செவிட்டுத்தனத்துக்குக் காரணம் வெளிக்காதிலே ஏற்பட்டுள்ள ஏதாவது ஓர் ஊனமாகத்தான் இருக்கும். அப்பொழுது ஆம்ப்ளிபைரோடு லெளட்ஸ்பீகர் என்னும் உரக்கப்பேசியைப் பிணைத்துவிட்டால் மிகவும் சக்தி பொருந்திய ஒலி அலைகள் உண்டாகும். அவை காதுப்புறமுள்ள எலும்புகளின் மீது தாக்கி அவற்றின் வழியாகச் செவி நரம்பை அடைந்து அதன் வழியாக ஒலியாகக் கேட்கின்றன.

விஞ்ஞான சாஸ்திர விஷயமாகப் புதிதாக ஒன்றைக் கண்டு பிடித்தவனுக்கு அதன் உபயோகத்தால் நன்மை யடையும் பாக்கியம் சாதாரணமாகக் கிடைப்பதில்லை. உதாரணமாக, எக்ஸ்ரேயைக் கண்டுபிடித்த ராண்ட்ஜென் என்பவருக்குக் கையொடிந்துபோய் அவர் மையானது அவர்கண்டுபிடித்த எக்ஸ்ரே மூலமாகச் சரியாக் கப்படும் பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. அவருக்கும் கை ஒடியவில்லை;

பிளேமிங்.

ஆனால் இத்தகைய பாக்கியமானது தெர்மையானிக் வால்லையும் ஆம்ப்ளிபைரையும் கண்டுபிடித்த ஸர். ஜே. ஏ. ப்ளேமிங்குக்குக் கிடைத்துவிட்டது. அவர் நல்ல செவிடராகிவிட்டார். ஆனால் அவர் இயற்றிய மைக்ரோ போனையும் ஆம்ப்ளிபைரையும் கொண்டு அவருக்கு நன்றாக—மனக்குக் கேட்பதுபோலவே—காது கேட்கிறது. அவர் பிரசங்கங்கள் செய்துவருகிறார்; அப்பொழுது அங்கேவந்து கூடியவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்குச் சாதாரணமாகப் பதில் சொல்லுகிறார்.

வெளிக்காது ஒருவனுக்கு ஊனமடைந்து அதனால் அவன் முழுச் செவிடனாகிவிட்டானென்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுதும் கூட இந்த ஆம்ப்ளிபைரின் உதவியினால் அவனுக்கு நன்றாகக் காது கேட்கிறது. அதற்குக் காதைத்தவிர அவன் உடலில் வேறு எங்கேயாவது ஒலி உணர்ச்சியை உண்டாக்கவேண்டியது தான்வழி. அவன் உடலில் ஏதோ ஓர் எலும்பின்மேல்—முழங் காலிலோ, புஜத்திலோ, மையிலோ எங்கேயாவது—பெருக்கும் கருவியைக் கட்டிவிடுகிறார்கள். உடலின்வழி ஒலியானது மூளையைப்போய் எட்டுகிறது. அவன் ஒலியை நன்றாகக் கேட்பான்

இச்செயற்களால் எவ்வளவோ நன்மை விளைந்திருக்கிறது. ப்ளெமிங் மார்க்கோனி, டிபாலுஸ்ட் முதலியோர் பெயரையும் புரறையும்

கொள்ளைகொண்டு விட்டனர். இவைபோதாதனபோல் ஏராளமாகப் பணத்தையும் சம்பாதித்துவிட்டனர். அவர்கள் கண்டுபிடித்த கருவிகளை எல்லாம் அவர்கள் உரிமையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவற்றிலிருந்து அவர்களுக்கு ஏராளமான வருமானம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. தாயதான விஞ்ஞானசாஸ்திர முன்னேற்ற நோக்கத்துடன் மட்டுமே வேலைசெய்துவருவோர் சிலரும் உண்டு. இம்மாதிரியாக வேலைசெய்தவர் ஒருவர் சிறிது காலத்துக்கு முன்பு வரை லண்டன் நகரத்திலே பெளதிகசாஸ்திர போதகராயிருந்தார். அவரை உலகம் அறியாதிருந்தது. அவர்பெயர் பிரொபஸர் ரிச்சார்ட்ஸன். அவர் லண்டனிலே உள்ள கிங்ஸ் காலேஜில் இருந்தார். தெர்மையானிக்ஸ் விஷயத்தை ஒட்டிக் கேவலம் ஞானசம்பந்தமான விஷயங்களை மட்டிலும் அவர் சர்ச்சை செய்துகொண்டு வந்தார். அவர் செய்த வேலையினால் அவ்விஷயத்தைப் பற்றிய அறிவு எவ்வளவோ வளர்ந்துவந்ததெனினும் ராயல் ஸொஸைடியைத் தவிர அவரைக் கவனித்தவர் ஒருவரும் இல்லாதிருந்தனர். ஆனால் கடைசியாக அவருக்கு நோபெல் பரிசு அளிக்கப்பட்டது. அதனால் அவருக்குப் பணப் பரிசும் கிடைத்துவிட்டது.

தெர்மையானிக்ஸானது உலகத்திலே புதிய புதிய -விந்தைகளை இயற்றியிருப்பதாலும், வியாபாரிகளுக்கும் தொழிலாளருக்கும் அளவற்ற செல்வத்தை அளித்துவருவதாலும், கவனிப்பாரின்றி மூலையில் கிடந்த பிரபோஸரைத் தேடி அவருக்குப் பெரு நிதியம் ஒன்றை அளித்ததாலும் அதைக் கற்பகவிருஷ்மென்றே சொல்ல வேண்டும்.

(முற்றிற்று.)

ஸர். லி. வி. ராமன்

எஸ். முத்து ஜயங்கார்

சுரித்திர ஆராய்ச்சியாளரும் காலநிர்ணயத்தில் இடர்ப்படும்படி தொன்றதொட்டே பலகலைகளிலும் சாஸ்திரங்களிலும் நம் பாரத நாடு மேம்பாடுற்றிருக்கிறது. ஆயினும் பெளதிகம், ரஸாயனம், வானசாஸ்திரம் முதலிய சில சாஸ்திரங்கள் சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாக நம் நாட்டில் வளர்ச்சி யடையவில்லை. இதற்குக்காரணம் யாதாயினும் ஆக, இச்சாஸ்திரங்கள் மேனாட்டாருக்கே உரியன வென்று சொல்லலாம்படி அன்றோர் அவைகளில் அவ்வளவு முன்னேற்றமடைந்துள்ளனர். ஆங்கிலக்கல்வி இத்தேசத்தில் பரவியதும் விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களையும் நாம் கற்கத் தொடங்கினோம். மேனாட்டைப்போல ஆராய்ச்சிகளுக்கு வேண்டிய சோதனைச் சாலைகளும் (Laboratories) வசதிகளும் நம் நாட்டிலில்லாததால் விஞ்ஞான சாஸ்திரங் கற்கோர் பெரும்பாலும் ஆராய்ச்சித்துறையில் இறங்கவில்லை. இத்தகைய இடைபூறுகளையும் வென்று, ஆராய்ச்சித்துறையில் ஈடுபட்டு, மேனாட்டுச் சாஸ்திர அறிஞரும் மெச்சும் படி பல புதிய சோதனைகளைச் (Experiments) செய்து, பெளதிக சாஸ்திர ஆராய்ச்சியில் மேம்பட்டவருக்குக் கொடுக்கப்படும் நோபல் பரிசையும் ஓர் இந்தியர் பெற்றனரென்றால், இது நம் நாட்டிற்குப் புதுமைக்கொடுப்பதுமன்றி மேனாட்டைப்போலப் பலவகை வசதிகளிருந்தால் இந்தியர் யாது செய்யக்கூடுமென்பதையும் நன்கு அறிவிக்கின்றது. இப்புதுமைப் பாரதநாட்டிற்கு அளித்த ஸர். சந்திரசேகர வேங்கடராமனுடைய வாழ்க்கை வரலாறு, விஞ்ஞானசாஸ்திர ஆராய்ச்சியாளருக்குப் பெரிதும் ஊக்கத்தைக் கொடுப்பதாயும், அவரது பேராற்றலை விளக்கி யாவரையும் மகிழ்விக் கக் கூடியதாயு மிருப்பதால் நாம் அதை அவசியம் அறியவேண்டும்.

ராமனுடைய மூதாதைகளுக்குப் பூர்விகம் தஞ்சை ஜில்லா வாயினும், இவருடைய தந்தையார் ஆந்திரதேசத்தில் விஜயநகரத்தில் ஆகிரியராக இருந்தார். கி. பி. 1888-ஆம் வருஷம் நவம்பர்மாதம் ஏழாந்தேதியில் திருச்சிராப்பள்ளியில் அவர் பிறந்தார். பள்ளிக்கூடத் திலும் சென்னைப் பிரசிடென்சி காலேஜிலும் படிக்கும்பொழுது ராமன் தம் வகுப்பு மாணவர்களில் முதன்மையாகவே இருந்து பல

பரிசுகளைப் பெற்றார். பெளதிக சாஸ்திரத்தைப் பாடமாக எடுத்துப் பயின்று பி. ஏ. பட்டப்பரீட்சையில் முதல் வகுப்பில் முதல்வராகத் தேறியபின் எம். ஏ. பட்டப் பரீட்சைக்குப் படிக்கத் தொடங்கினார். மாணவராகவிருந்த காலங்களிலேயே பெளதிகத்தில் ஒரு பிரிவான ஒலி நூலில் (Sound) மெட்டி. சோதனையைச் (Melde's Experiment) செய்துகொண்டிருந்தபொழுது அச்சோதனையில் அக்காலம்வரையில் எவரும் கவனித்திராத சில புதிய நிகழ்ச்சிகளை ராமனும் இப்பொழுது சென்னைப் பிரசிடென்சி காலேஜில் ஆசிரியராக விருங்கும் அப்பாராவ் அவர்களும் சேர்ந்து கவனித்தனர்; இருவரும் அவற்றை ஆராய்ந்து 'நேச்சர்' (Nature) என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் பிரசுரித்தனர். இவ்வாறு மாணவராயிருந்தபொழுதே ராமனுடைய பிற்காலப் புகழைக் காட்டக்கூடிய பல அறிகுறிகளிருந்தன. எம். ஏ. பட்டப்பரீட்சையிலும் முதல்வராகத் தேறினார்.

ராமனுடைய அறிவையும், சுயமாக நூதனச் சோதனைகளைச் செய்யும் ஆற்றலையும் கண்டு மெச்சிய பிரசிடென்சி காலேஜ் பெளதிகப் பேராசிரியர் ஜோன்ஸ் என்பார் ராமனுக்குக் கல்வி இலாகாவில் ஓர் உத்தியோகம் செய்து வைப்பதாகச் சொன்னார். அவ்வேலையை இவர் ஒத்துக்கொள்ளாமல் சரித்திரமும் பொருளாதார சாஸ்திரமும் படித்துவிட்டு எப். லி. எஸ். இலாகாப் போட்டிப் பரீட்சை எழுதி அதில் முதன்மையாகத் தேறினார். இதன்பயனாக இருபதுவயது நிரம்புவதற்குள் மாதம் ரூ. 500 சம்பளம் பெறும் இந்திய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தரானார்.

இவ்வேலையிலிருக்கும்பொழுதும் பெளதிக சாஸ்திர ஆராய்ச்சியில் இவருக்கிருந்த பற்று நீங்கவில்லை; மேன்மேலும் வளர்ந்த தென்றே சொல்லவேண்டும். கல்கத்தாவில் 'டெப்டி அக்கௌண்டன்ட் ஜெனரல்' உத்தியோகம் பார்த்துவந்தபொழுது ஒழிந்த நேரங்களில், விஞ்ஞான சாஸ்திர அபிவிருத்திக்காக டாக்டர் மகேந்திரலால் சர்க்கார் என்பவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்திய சங்கத்திற்குச் (Indian Association for the Cultivation of Science) சென்று ஆராய்ச்சிகள் செய்து தாம் கண்டவற்றைப் பல விஞ்ஞான சாஸ்திரப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரித்துவந்தார். கல்கத்தா சர்வதலாசாலையில் பாலிட் பெளதிகப் பேராசிரியர் பதவி (Palit Professor of physics) காலியாக இருந்தது. அக்காலத்தில் வைஸ்சான்சலராக விருந்த ஸர். அஷுடோஷ் முக்கர்ஜி, அப்பதவிக்குத் தக்கவர் ராமனே எனத்தெரிந்து இவருடன்பேசி அப்பதவியை இவருக்களித்தார். அதை வகிக்க ராமன் சம்மதித்த

பொழுது அதுவரை இவருடைய மேல் உத்தியோகஸ்தராக விருந்தவர் பெரிதும் வியப்புற்றார். மாதம் மூவாயிரம் ரூபாய்வரை சம்பளம் உபாக்கடிக் வேலையை விட்டுவிட்டுக் குறைந்த சம்பளத்தில் ஒரு பதவியை ஒருவர் ஏற்பதைப்பார்த்து யார்தாம் வியப்புறார்! பெளதிக ஆராய்ச்சியில் ராமனுக்கிருந்த பேரவாவே பணத்தை மதிக்காமலிருக்க இவரைத் துண்டிற்ற. பெளதிகப் பேராசிரியர் பதவியை வகிக்க ராமன் துணிந்த அன்றே விஞ்ஞான சாஸ்திரத் துறைகளிலும் நம் நாட்டிற்குப் புதுத் ஏற்படும் நற்காலம் பிறந்தது.

1917-ஆம் வருஷத்திலிருந்து ராமன் அப்பதவியை வகிக்கத் தொடங்கினார். மேற்குறித்த இந்திய விஞ்ஞானசாஸ்திர அபிவிருத்தி சங்கத்தில் பெளதிக ஆராய்ச்சிகளுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்தார். இந்தியாவிலுள்ள பல சர்வகலாசாலைகளிலிருந்தும் ஆராய்ச்சியில் விருப்பமுள்ள மாணவர்கள் ஆங்கடைந்தனர். தாமும் தம்மாணவர்களும் ஆராய்ந்தவற்றை யெல்லாம் ராமன் அவ்வப்பொழுது பிரசுரித்தார்; இவைகளிற் பல மேனுட்டுச் சாஸ்திரப் பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமாயின. இவ்வாராய்ச்சிகளை மெச்சி 1924-இல் இங்கிலாந்து ராயல் சொசைடியார் தங்களுடைய சங்கத்தில் ராமனையும் சேர்த்துக்கொண்டதால் இவருக்கு எப். ஆர். எஸ். என்ற பட்டமும் வந்தது.

விஞ்ஞான சாஸ்திர உலகத்திற்கு ராமன் செய்தளித்த நூதன ஆராய்ச்சிகளைப்பற்றிச் சிறிது அறிய முயலுவோம். ஆகாயம், கடல் இவைகளுடைய அழகிய நீல நிறத்தைக் கவிகள் செவிகளிக்க வர்ணித்திருக்கின்றனர். விஞ்ஞானசாஸ்திரிகளோ நீலநிறத்தின் காரணத்தை அறிய ஆவல் கொண்டனர். கவிகளைப்போல அவற்றின் அழகை இவர்கள் அனுபவிக்கின்றனரோ அல்லவோ யான் அறியேன். முதன்முதல் நீலநிறத்திற்குச் சாஸ்திரீகமான முறையில் காரணங்கூறியவர் லார்டு ராலே என்பவர். வாயுவின் அணுக்களால் ஒளியலைகள் சிதறுகின்றன (Scatter) என்பதும், சிவப்புநிற ஒளி யலைகளைக் காட்டிலும் நீலநிற ஒளியலைகள் அதிகமாகப் பக்கங்களில் சிதறுகின்றன வென்பதும், இக்காரணத்தாலேயே ஆகாயம் நீலநிறமாயிருக்கின்றதென்பதும் லார்டு ராலேயின் கோட்பாடு. இவருடைய புத்திரர் தந்தையின் கோட்பாட்டைச் சோதனையாலே நிரூபிக்க முயன்றார். ராமனுடைய மனது இச்சோதனையில் சென்றது. தாமுமுற்றும் எடுக்கப்பட்ட வாயுவைக் கண்ணாடிக் கதவுகள் உள்ள ஓர் உலோகக் குழாயில் அடைத்து ஓர் ஒளிக்கற்றையை அக் குழாய்வழியே அனுப்பி, அக்குழாயின் பக்கத்திலிருக்கும் வேறொரு கண்ணாடிக் கதவு வழியாகப்பார்த்து ஒளிக்கற்றை செல்லும்வழி

மங்கிய நீல நிறமாகவிருப்பதை ராமன் கண்டார். ஒளிக்கிரணங்கள் ஊடுருவிச் செல்லக்கூடிய எப்பொருளிலும் இதே நிகழ்ச்சி காணப்பட்டது.

இத்தகைய சோதனைகள் நூற்றுக்கணக்காக இந்திய சங்கத்தில் செய்யப்பட்டன. அனுப்பப்பட்ட ஒளிக்கற்றை சிலசோதனைகளில் வெண்மைநிறமுள்ளதாகவும் சிலவற்றில் வேறுவேறு தனி நிறமுள்ளதாகவும் மாற்றிச் சோதனை செய்யப்பட்டது. (வெண்மை தனி நிறமல்ல; சிவப்புமுதல் ஊதாமுடியவுள்ள நிறங்களின் கலவை என்று கூறலாம்.) தனிநிறமுள்ள ஒளிபை அனுப்பிய சோதனைகளில் சிதறப்பட்ட ஒளியைக் கவனிக்கும்பொழுது அனுப்பப்பட்ட நிறத்தைத்தவிர வேறு சில நிறமுள்ள ஒளிக்கிரணங்களும் இருந்தன வென்று தோன்றியது. 1928-இல் ராமனும், கே. எஸ். கிருஷ்ணனும் சேர்ந்து இவ்விஷயத்தை ஆராய்வதற்கு ஒரு சோதனையைச் செய்தனர். ஒரேநிறமுள்ள பிரகாசமான ஒளிக்கற்றையைத் தூசியற்ற ஒரு திரவத்தில் செல்லச்செய்தனர். சிதறிய ஒளியை ஒரு 'ஸ்பெக்டிராஸ்கோப்' என்ற கருவியால் வகைசெய்து பார்த்ததில் அனுப்பிய ஒளியைத்தவிர வேறு சில நிறமுள்ள ஒளிகளையும் பார்த்தனர். இதைப் பட்டப்பிடித்து தங்களுடைய ஆராய்ச்சிகளையும் விளக்கி எழுதிப் பிரசுரித்தனர். இப்பொழுது உலகப்பிரசித்தி பெற்ற 'ராமன் விளைவு' (Raman Effect) என்பது இதுவே. புதியனவாகத் தோன்றும் ஒளிக்கிரணங்கள், உபயோகிக்கப்படும் ஒளிக்கிரணத்திற்குத் தக்கபடியும், ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கு ஏற்பவும் மாறுபடும். எக்ஸ் ரே (X-ray) என்ற கட்புலனாகக் கிரணங்களைப் பொருள்கள் சிதறச்செய்கின்றன வென்று காம்ப்டன் (Compton) கண்டுபிடித்தார்; இதற்குக் காம்ப்டன் விளைவு (Compton Effect) என்று பெயர். கட்புலனாகும் ஒளிக்கிரணங்களுக்கும் அத்தகைய விளைவு இருக்கிறதென்று ராமன் தமது சோதனையால் நிரூபித்தார்.

ராமன் செய்த சோதனையைப் பல்வேறு பொருள்களை உபயோகித்துத் திரும்பவும்செய்து மேனாட்டு விஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் கணக்கற்ற ஆராய்ச்சிகளைப் பிரசுரித்திருக்கின்றர். பதார்த்த அணுக்களின் உண்மைத் தன்மைகளை அறிந்துகொள்வதற்கு ராமன் விளைவு பெரிதும் உபயோகப்படுமென்பது அன்னோர் அபிப்பிராயம்.

இந்திய சர்க்காருக்கும் ராமனுடைய ஆற்றல் விளங்கியது போலும்; ஏனெனில் 1929-இல் 'ஸர்' பட்டத்தை அவர்கள் ராமனுக்கு அளித்தனர். மேனாட்டு விஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் ராமனுடைய ஆராய்ச்சிகளை மெச்சியதற்கு அறிஞநியாக 1930-ஆம்

வருஷத்தில் பெளதிக சாஸ்திர கோபல் பரிசு இவருக்கு அளிக்கப் பட்டது. ராமன் மேனாடு சென்று இப்பரிசையும் பெற்றுக்கொண்டு ஆங்காங்குள்ள சர்வகலாசாலைகளில் தம் ஆராய்ச்சிகளைப்பற்றிப் பிரசங்கம் செய்து, அச்சர்வகலாசாலைகள் அளித்த கௌரவ டாக்டர் பட்டங்களையும் பெற்றுக் கொண்டு, இந்தியாவின் புகழைப் பரப்பிவிட்டுத் தம் தாய்நாடு வந்து சேர்ந்தார்.

சில வங்காளப் பத்திரிகைகள் சென்னையிலிருந்து வந்த மாணவருக்கே ராமன் வசதிகளைக் கொடுத்ததாகவும், வங்காள மாணவர் களின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்ததாகவும் குறைகூறுகின்றன. இத்தவறுகூறு கூற்றிற்கு ராமனே தக்கபதிலளித்திருக்கிறார். ராமனிடம் ஆராய்ச்சிசெய்து மேன்மைபெற்ற வங்காளிகளும் இருக்கின்றனர். மாணவரின் ஆற்றலையே முக்கியமாக ராமன் கவனித்தாரேயன்றி அவர் எம்மாகாணத்தைச் சார்ந்தவர் என்று கவனிக்கவில்லை; இவ்வாறு மாணவர்களைப் பொறுக்கியதில் தென்னிந்தியர் இவரிடம் அதிகமாகச் சேர்ந்திருக்கலாகும். இதற்காக ராமனைப் பழிப்பது அறிவினருக்குத் தகாது. ராமனுடன் பழகியவர்கள் இவருடைய அரிய குணங்கள் ஸ்லேற்றைப் புகழ்ந்திருக்கின்றனர். தம் கீழ் ஆராய்ச்சி நடத்தும் மாணவர்களை ஊக்கப்படுத்தித் தம்முடைய குதூகலத்தை அவர்களுக்கும் புகுத்துவார். விஞ்ஞான சாஸ்திரக் கல்வியே உண்மைக்கல்வி யென்றும், அச்சாஸ்திரப் புத்தகங்களே உண்மைப் புத்தகங்கள் என்றும், ஏனைய புத்தகங்களை அவ்வப்பொழுது தீக்கிரையாக்குவது உலகத்திற்கு நன்மை என்றும், பம்பாய்ச் சர்வகலாசாலைப் பட்ட அளிப்பு விழாவில் ராமன் பேசினார். இவ்வபிப்பிராயங்களை யாவரும் ஆதரியாராயினும், இவைகளிலிருந்து ராமனுக்கு விஞ்ஞான சாஸ்திரத்திலுள்ள பேரவாவை நன்கு அறியலாகும். அரிய சாஸ்திர விஷயங்களைப் பாமரரும் எளிதில் அறியும்படி பிரசங்கம் செய்வதில் இவர் மிகவும் வல்லவர்.

பங்களூரிலுள்ள இந்திய விஞ்ஞான சாஸ்திரக்கழகத்தின் (Indian Institute of Science) தலைவராக இப்பொழுது ஸர். லி. வி. ராமன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். கல்கத்தா இந்தியசங்கத்தின் தலைவராக இருந்து பல ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து நம் நாட்டிற்குப் புகழ் கொடுத்ததைப் போலப் பங்களூரிலும் விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தை வளர்த்துப் பல புதிய உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்துச் சாஸ்திர உலகிற்களிக்க ராமனுக்கு நிரந்தர ஆயுளையும் தேக சௌக்கியத்தையும் கடவுள் அளிப்பாராக!

மின்சாரமும் நமது வாழ்வும்

கே. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர்

இக்காலத்தில் மின்சாரம் ஜலம்போல் அவ்வளவு இலகுவாகக் கிடைக்கிறது. பெரிய பட்டணங்களில் இரவில் தெருக்களிலும் வீடுகளிலும் விளக்குகளெரிவதற்கு மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்துகின்றனர். இன்னும் விசிறிகள் சுற்றுவதற்கும், தொழிற்சாலைகள் நடத்துவதற்கும் மின்சாரத்தையே உபயோகிக்கிறார்கள். இப்பொழுது இந்த ஊரில் மஹாமகத்தில் டிராமாக் கொட்டைகள், வரின்னிக் கொட்டைகள், பொருட் காட்சி சாலைகள் இவைகளெல்லாம் மின்சார விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

ஒரே அளவும் கனமுமுள்ள தாமிரம், வெள்ளி, பிளாட்டினம், ஜெர்மன் வெள்ளி ஆகிய நான்குலோகக் கம்பிகளை எடுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொன்றின் வழியாகவும் மின்சாரம் செல்லும்படி செய்தால், தாமிரக்கம்பியும் வெள்ளிக்கம்பியும் கொஞ்சம் சுடுகின்றன. ஆனால் பிளாட்டினம், ஜெர்மன் வெள்ளி என்னும் கம்பிகளில் ஜ்வாலை ஏற்பட்டு ஜ்வலிக்க ஆரம்பிக்கின்றன. அத்துடன் கம்பிகள் மெல்லியனவாக இருந்தால் ஜ்வாலை அதிகம் உண்டாகிறது. மின்சார விளக்குகள் செய்வதற்குப் பிளாட்டினம் கம்பிகளை உபயோகிக்கலாமென்று தீர்மானித்தார்கள். ஆனால் இந்தக் கம்பிகள் மின்சாரம் செல்வதற்கு அதிகத் தடை செய்கின்றன.

ஆகையால் 1880-ஆம் வருஷத்தில் எடிசன் (Edison) என்பவர் மின்சார விளக்குகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தார். ஆனால் அவர் இந்தப் பிளாட்டினம் உலோகத்தை உபயோகிக்கவில்லை. அதற்கு விலை அதிகம். அது கொஞ்ச நாட்கள் கழித்துக் கெட்டுப்போகிறது. அவர் முதன்முதலில் 0.4 அங்குல கனமுள்ளதும், 5 அங்குல நீளமுள்ளதும், 'U' என்னும் எழுத்தின் வடிவமுள்ளதுமான ஒரு கருகிய மெல்லிய மூங்கிற்குச்சியை எடுத்துக்கொண்டு அதிலுள்ள காற்று முழுமையையும் வெளிப்படுத்தி ஒரு கண்ணாடி

சென்னைப் புத்தகாலயப் பிரசார சங்கத்தின் ஆதரவிற்கீழ்க் கும்பகோணத்தில் மஹாமகத்தின்போது செய்யப் பட்ட உபன்யாசங்களில் இது ஒன்று.

பல்பில் வைத்து அதன் வழியாக மின்சாரத்தைச் செல்லும்படி செய்தார். அது பிரகாசத்துடன் ஜ்வலிக்க ஆரம்பித்தது. இந்த விளக்குகள் கொஞ்சகாலம் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தன. பிறகு இவற்றிற்குப் பதிலாக டங்க்ஸ்டன் (Tungsten) என்னும் உலோகத்தை உபயோகித்தார்கள். இங்காலத்தில் இந்த விளக்கு களைத்தான் உபயோகிக்கிறார்கள். இந்த விளக்குகள் கொஞ்சம் மின் சாரத்தைக்கொண்டு அதிகம் பிரகாசத்தைக் கொடுக்கின்றன.

இந்த விளக்குகள் எரிவதற்கு மின்சாரத்தை எப்படி உண்டு பண்ணுகிறார்கள்? பாட்டரியிலிருந்து இவைகள் எரிவதற்கு வேண்டிய மின்சாரத்தை உண்டு பண்ணும் வழியில் செலவு அதிகம்; ஆகையால் பாரடே (Faraday) என்பவர் விளக்குகள் எரி வதற்கு டைனமோ (Dynamo) என்னும் கருவியைக் கண்டுபிடித் தார். இப்பொழுது கும்பகோணத்தில் மூன்று இடங்களில் மின்சார சக்தியை உண்டு பண்ணுகிறார்கள். தெருக்களிலும், வீடுகளிலும் விளக்குகள் எரிவதற்கு மின்சாரத்தை மின்சார உற்பத்தி நிலயத் தில் (Electric Power House) உண்டு பண்ணுகிறார்கள். போர்ட்டர் டவுன் ஹாலிலுள்ள ஒரு சிறு டைனமோவே உபயோ கிக்கப்படும் விளக்குகளுக்கு வேண்டிய மின்சாரத்தைக் கொடுக் கிறது. இவ்விடத்தில் இந்த டைனமோ வேலை செய்யாமல் நின்று விட்டால் இவைகள் எரியா. ஆனால் சர்க்கார்க் கல்லூரியில் வாரத் தில் ஏழு நாட்களில் டைனமோ வேலை செய்கிறது. அதனால் அங்கே அந்த வாரத்திற்கு வேண்டிய மின்சாரத்தை 'ஸ்டோரேஜ் பாட்டரி'களில்சேர்த்து வைக்கிறார்கள். இப்படிச் செய்வதில் செலவு அதிகமாகும்.

இந்த நகரில் மின்சார உற்பத்தி நிலயத்தில் டைனமோவைப் பெட்ரோல் எண்ணெயைக்கொண்டு ஓட்டுகிறார்கள். அதில் மின் சாரம் 4400 வோல்ட் சக்தியிலுண்டாகிறது. இந்த மின்சாரத்தைப் பூமிக்குள்ளாகக் கம்பிகளின் வழியாக உற்பத்தி நிலயத்திலிருந்து கொண்டு வருகிறார்கள். அந்த மாதிரி கொண்டுவராத பட்சத்தில் அபாயக்களேற்படும். இந்தச் சக்தியை அதிகம் பண்ணுவதற்கும், குறைப்பதற்கும் வழிவகுண்டு. குறைப்பதற்கு டையமண்ட் வரினி மாவுக்குப் பின்பக்கத்தில் ஓர்டம் இருக்கிறது. அவ்விடத்தில் ஒரு கருவி இருக்கிறது. அதைக்கொண்டு இந்தச் சக்தியை 220 வோல்டாக மாற்றித் தெருக்களில் விளக்குகளெரிவதற்கு உபயோகிக் கிறார்கள். இதற்கு மேல் சக்தியை உபயோகப்படுத்தினால் விளக்கு கள் கெட்டுப் போய்விடும். கைத்தொழிற் சாலைகளுக்கு 4400 வோல்ட் வேண்டும்.

இந்த நகரில் மின்சாரத்தின் விலை ஒரு யூனிட்டிற்கு அனா 6. இதே விலைதான் அநேக பட்டணங்களிலும். ஆனால் பங்களுர் கோயம்புத்தூர் முதலிய நகரங்களில் விலை குறைவு. இதற்குக் காரணமென்ன? பங்களுரிலும் கோயம்புத்தூரிலும் நீர் வீழ்ச்சி களைக்கொண்டு டைனமோவை ஒட்டி மின்சாரத்தை உண்டாக்கி வருகிறார்கள்.

மின்சாரத்திலிருந்து இன்னும் அநேக உபயோகங்கள் நமது வாழ்வையில் உண்டாயிருக்கின்றன. மின்சாரத்தை மணி அடிப் பதற்கும், தந்தி, டெலிபூன் மூலமாய்ச் சமாசாரம் அனுப்புவதற்கும் உபயோகிக்கிறோம். இதை ஒவ்வொரு ரயில்வேஸ்டேஷனிலும் பார்க்கலாம். வண்டிகள் அபாயமின்றி ஒரு ஸ்டேஷனிலிருந்து மற்றொரு ஸ்டேஷனுக்கு வருவதற்கு இம்மூன்றையும் உபயோகிக்கிறார்கள். இப்பொழுது கம்பி இல்லாக் கருவியின் (wireless) வழியாக இந்த ஊரில் கொழும்பு பம்பாய் முதலிய பட்டணங்களில் நடக்கும் சங்கீதக் கச்சேரி, உபநியாசம் முதலியவைகளைக் கேட்கிறோம். இதற்குக் காரணம் மின்சாரமே. அந்த அந்தப் பட்டணங்களில் நடக்கும் சங்கீதக் கச்சேரி, உபநியாசம் முதலியவைகள் இன்னவின்ன காலங்களில் நடத்தப்படுமென்று முன்னாடியே பத்திரிகைகளில் பிரசுரப்படுத்துகிறார்கள். அதைத் தெரிந்துகொண்டு 'ரேடியோ' (Radio) என்னும் கருவியைப் பத்திரிகைகளில் போடப்பட்டிருக்கும் 'அலை நீளத்து' (Wavelength)க்குச் சரியாகத் திருப்பும் பட்சத்தில் சங்கீதம் முதலியவைகள் நன்றாகக் கேட்கும். இதன் விலை மலிந்து கொண்டு வருகிறது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இந்தக் கருவியை வாங்கி வைத்துக்கொள்ளும் காலமும் வரும்.

இப்பொழுது ஒரு வருடகாலமாய்த்தாம்ரம் என்னும் இடத்திலிருந்து சென்னைக்குப் பதினைந்து நிமிடத்திற்கு ஒரு தடவை மின்சார சக்தியால் ரயில் வண்டிகள் ஓடுகின்றன. தவிர, ஆஸ்பத்திரிகளில் சிகிச்சையை அறுப்பதற்கும் (operations), தேகத்திலுள்ள அவயவங்களையும் எலும்புகளையும் சோதிப்பதற்கும் இந்த மின்சாரத்தை உபயோகிக்கிறார்கள்.

அமெரிக்காவில் கொலை செய்தவர்களைத் தூக்குப் போடுவதற்கு மின்சாரத்தை உபயோகிக்கிறார்கள். ஒருவன் தேகத்தின் வழியாய் 220 வோல்ட்டுக்கு மேல்பட்ட சக்தியுள்ள மின்சாரத்தைச் செல்லும்படி செய்தால் உடனே அவனுயிர் போய்விடும். இந்தச் சக்தியுள்ள மின்சாரத்தைக் குற்றவாளிகளின் தேகத்தின் வழியாகச் செல்லும்படி செய்து உடனே அவனுயிரை வாங்குகிறார்கள்.

இந்திய கணித ஆசிரியர்

கி. ஸ்ரீநிவாச ராகவன்

இந்நில உலகின்மண் நடுகாயமாய் விளங்குவபன் நம் பாரத தேவி. அவள் அரியாசனத்து வீற்றிருக்க அவளது முகப்பொலிவு கண்டு வணங்கினோர் பலர். அன்னாதன்கலைகள் வீசாத தேசம் ஒன்றுமே இல்லை. அவள் சுன்ற செல்வர் பலர் பலநாட்டுப் பெரு மக்கட்கு அறிவு ஊட்டிவந்தனர். அன்னோர் சிலர் கவிதா கிரோமணிகள்; பலர் கலைவாணர்கள்; பின்னும் சிலர் மதாசாரியர். கலைகள் பலவும் உதித்து எழுந்து விளங்கினதேசம் நமது தேசம் என்று இன்று காண்பார் சொல்வதரிது.

பாரதநாட்டில் அவதரித்த அறிஞரில் பலர் கணிதாசிரியர்கள். அன்னோர் பெரியார் கியாஸர், ஆர்யபட்டர், வராகமிகிரர், பிரம்ம ரூப்தர், மஹாவிரர், ஸ்ரீதார், பத்மநாபர், பாஸ்கரர் என்போர். அவர்கள் தங்கள் காலத்தவர்களுக்கெல்லாம் மேம்பாடுடையவர்க ளாகவே வாழ்ந்தனர். பலதேசத்தாரும் அவரைப் போற்றிவழி பட்டுக் கலைபயின்றனர் எனின் இவர்தம் பெருமை சொல்லவும் வேண்டுமோ? இன்று நம்மிடம் வழங்கும் அங்க கணிதம், பீஜகணி தம், சேஷத்திரகணிதம், அதிசூட்டபகணிதம், திரிகோணகணிதம், வானசாஸ்திரம் (ஜோதிஷம்) முதலியன அவரிடத்தே தோன்றி, கிரீஸ், இத்தாலிவழியே மத்ய ஐரோப்பாவுக்கும், அரேபியா, ஆப்பி ரிம்மா, ஸ்பெயின் வழியே மேற்கு ஐரோப்பாவுக்கும் சென்று இக் கால நாகரித்திற்கு அடிப்படையான கலைகளை வளர்த்தன.

அவர்கள் ஜோதிஷவல்லுநர்; அதற்கெனவே கணிதம் பயின்ற னர். அவர்கள் நூல்களில் இரண்டு பாகங்கள் உள்ளன. முதல் பாகத் தில் பலவிதகணித அப்பியாஸங்கள் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாம் பாகத்தில் திரிகோண கணிதமும் வானசாஸ்திரமும் விரிவாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் கணிதநூல்களைச் சுலோக ரூபமாகவே எழுதி இருக்கிறார்கள். படிப்பவர்கள் அவற் றை எளிதில் மனனம் செய்யலாம். ஒவ்வொரு முறையிலும் ஒவ் வோர் உதாரணத்தான் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். கணக்குகளைப் போடும் வழிகளை மட்டும் சுருக்கமாய்க் கூறி இருக்கிறார்கள். அவற் றை ஏன் அப்படிச் செய்யவேண்டுமென்பதற்குரிய விதிகளைப்பற்றி

எழுதவில்லை. தங்களிடம் படிக்கும் மாணாக்கர்களுக்கு நேரிலேயே உபதேசம் செய்தார்கள். ஆதலின் அவர்கள் எழுதி இருப்பவைகளில் சிற்சில விஷயங்கள் நன்றாக விளங்கவில்லை. சில கடினமான கணக்குகளுக்கு விடைமாத்திரம் கொடுத்திருப்பதை அந்நிய நாட்டினர் படித்து 'ஏதோ குருட்டுப் போக்காகச் செய்து இருக்கவேண்டும்' என்று கூடச் சிலசமயம் சொல்லுகிறார்கள். உண்மையை, "இம்முறைகளை அறிந்து கணக்குகளைச் சபைகளில் போடவல்லவன் கணக்குப்போடத்தான் கற்றக்கொண்டவன். எவனொருவன் இம்மாதிரி கணக்குகளைக் கொடுக்கவும் அவைகளுக்கு விடைசொல்லவும் தெரிந்தவனோ அவனே கணிதம் பயின்றவனாவன்" என்னும் பிரம்மகுப்தர் வாக்கால் அறியலாம்.

அவர்களுடைய நூல்களில் கவனிக்கவேண்டியது ஒன்று உள்ளது. எண்களைச் சிற்சில அழகான பதங்களால் அவர்கள் குறிக்கின்றனர். சலோகரூபமாக நூலைச் செய்திருப்பதால் அதற்கேற்றவாறு அம்முறை கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. உதாரணம் நயனம் (கண்)—2; கர்ணம் (காது)—2; குணம்—3; ரஸம்—6, அச்வம் (சூரியன் குதிரைகள்)—7, கிரி (மலைகள்)—7. வஸு (வஸு-வென்னும் தேவர்கள்)—8. இம்மாதிரி வார்த்தைகளைச் சலோகங்களில் படிக்கும்பொழுது ஜாக்கிரதையாக அர்த்தம் செய்யவேண்டும்.

கணக்குகள் உலக இயலுக்கு ஒத்தனவாக இருக்கின்றன. புஷ்பங்கள், தேனீக்கள், முத்து, பவழம், முதலிய அழகியபொருள்களைக் கணக்குகளில் கோத்து இருக்கிறார்கள். அவை படிப்பவர் மனத்தைக் கவர்வனவாக இருக்கின்றன.

சில மரப்பட்டைப் புத்தகங்களிலும், கல்வெட்டுக்களிலும் இப்பொழுது உள்ள ஸம்ஸ்கிருத எண்களைப்போன்ற எண்களை உபயோகித்து இருக்கிறார்கள். இவற்றிற் சில 2500 வருஷங்களுக்கு முற்பட்டன என்றும் அவைகளுக்குப் பெயர் 'பாஷ்டூலி' எண்கள் என்றும் மேல்நாட்டு அறிஞர் கூறுகின்றனர்.

சாதாரணமாக அவர்கள் எப்பொழுதும் சலோகங்களில் எண்களுக்காக எழுத்துக்களையே உபயோகித்து வந்தனர். அம்முறைக்குக் 'கடபயாதி' முறை என்றுபெயர். அது சலோகரூபத்திற்கணக்குகளை அமைக்கவும், மனப் பாடம்செய்யவும் செளகரியமாயிருக்கிறது. சிற்சில இடங்களிற் சிலேடையாகவும் அமைக்கிறார்கள். அவற்றை எழுத்துக்களாகப் படித்தால் ஓர் அர்த்தமும் எண்களாகப் படித்தால் ஒரு கணக்கும் காணப்படும். இந்த முறையும் கணக்குகளை அழகுபடுத்துகிறது என்பதற்கு ஐயமில்லை.

கடபயாதிமுறை

கிழேகுறித்துள்ளபடி அவ்வவ்வெண்களுக்கு அவ்வவ்வெழுத்துக்களை உபயோகிக்கலாம் :

क	ख	ग	घ	ङ	च	छ	ज	झ	ञ
1	2	3	4	5	6	7	8	9	0

ट	ठ	ड	ढ	ण	त	थ	द	ध	न
1	2	3	4	5	6	7	8	9	0

प	फ	ब	भ	म
1	2	3	4	5

य	र	ल	व	श	ष	स	ह
1	2	3	4	5	6	7	8

குறிப்பு:—க, ட, ப, ய இவைகள் ஒன்று. பின் உள்ள எழுத்துக்கள் 2, 3 ஆக மதிப்பு அடைகின்றன.

அவர்கள் எண்கள் எழுதும் முறையை மேல்நாட்டாரைவிடக் குறைந்தபட்சம் 1000 வருஷங்களுக்குமுன்பே அறிந்திருக்கிறார்கள். இரண்டு எண்களை ஒன்றன் பக்கம் ஒன்றை இட்டால் அவை ஸ்தானமதிப்பு அடையும் என்பதையும், (உதாரணம் $25 = 20 + 5$) குன்யம் பூஜ்யம் என்பவைகளையும் அறிந்து உபயோகித்தனர். இவைகளை மேல்நாட்டார் கி. பி. 1200 வருஷத்திற்குப் பிறகே கற்றுக் கொண்டனர்; அதற்கு முன் 'அபாகஸ்' முறையைக்கொண்டு 'ரோமன்' முதலிய எண்களை உபயோகித்து வந்தனர். இப்பொழுது நாம் பள்ளிக் கூடங்களில் கையாண்டுவரும் அங்க கணிதமுறைகள் (Arithmetical Processes) நம் தேசத்தினின்றே அரபியா தேசம்போய் அங்கிருந்து ஐரோப்பா சென்றன என்பதை மேனாட்டாரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்.

அவர்கள் எண்களைக் குறிக்கும் முறைக்கும் நாம் குறிக்கும் முறைக்கும் கொஞ்சம் வேற்றுமை உண்டு. நாம் இப்பொழுது எண்களை எழுதும்பொழுது ஸ்தான மதிப்பு இடப்பக்கமாய் விருத்தியாகிறது. ஆனால் அவர்கள் ஸ்தானமதிப்பு வலப்பக்கமாய் விருத்தியடைந்தது. அது நாம் இப்பொழுது இடப்பக்கம் தொடங்கி வலப்பக்கம் எழுதும் முறையை ஒத்தது. அரபியர்கள் கற்றுக் கொண்டவுடன், அவர்கள் எழுதும் முறைப்படி எண்களின் ஸ்தான மதிப்பை வலப்பக்க மிருந்து இடப்பக்கம் விருத்திசெய்தனர்.

அதை அறியாது அப்படியே அதனைக் கைக்கொண்டனர் ஐரோப்
பியர். அம்முறையை நமக்கும் பயில்விக்கின்றனர். நாமும்
சற்க்கிறோம். இது விந்தையினும் விந்தை !

(எழுதாற்று என்பத்துநான்கு)

பழைய இந்திய முறை

4 8 7

அரபிமுறை

7 8 4

गणेश (கணேச) = 355 = ஐந்துற்று ஐம்பத்து மூன்று.

தென்னிந்தியப் பெரியார் ஒருவர் பிறந்த சகாப்தமும் இறந்த
சகாப்தமும் பின்வருமாறு குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன:

धो लं वा तिरம் பிறந்தது (சகாப்தம் 939)

9 3 9

ध मों न ए: தர்மம் அழிந்தது (சகாப்தம் 1059)

9 5 0 1

‘ஸத்ரத்னமாலா’ என்னும் புத்தகத்தில் உள்ளதாகச்
(Transactions of the Literary Society of Madras
Part 1. 1827) சொல்லப்படும் வசனம் வட்டத்தின் சுற்றளவுக்
கும் வட்டத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை 17 தசாம்சஸ்தானத்
திற்கும் கூறுகிறது.

भ द्रा म्बु धि सि द्ध ज न्म ग णि त

4 2 3 9 7 9 8 5 3 5 6

श्राद्धा र्म य ङ्ग प गी:

2 9 5 1 4 1 3

ஆதலால் ‘பை’ என்பது 3. 14 15 9 2 6 5 3 5 8 9 7 9 3
2 4 என்பது பெறப்படுகிறது.

(தொடரும்)

இலக்கியம்

பாலகவி

என். ராமஸ்வாமி ஐயர்

கி. பி. 1912-ஆம் வருஷம் வரையில் பாஸர் என்ற பெயருடைய கவிஞர் ஒருவர் இருந்தாரென்பதை மட்டும் காளிதாஸரைப் போன்ற கவிதன் மூலம் நாம் அறிந்திருந்தோமே யல்லாது அவரது ஜீவகாவ்யம், சரித்திரம், அவரியற்றிய தூல்கள் என்பவைகளைப் பற்றியாதொன்றும் நமக்குத் தெரியாமலிருந்தது. திருவனந்தபுரம் அரசாங்கஸம்ஸ்கிருத கிரந்தப் பிரகாசன கார்யத்பக்ஷகரான காலஞ்சேன்ற மஹாமஹோபாத்தியாயர், த. கணபதி சாஸ்திரிகள் சில வருஷங்களாகப் புராதன தூல்கள் கிடைக்கக்கூடிய இடமெல்லாம் அலைந்து திரிந்தார்; தம் அரும் பிரயாஸையின் பலனைக் கி. பி. 1912-ஆம் வருஷத்தில் அடைந்தார். மலையாள எழுத்தில் எழுதப் பெற்ற மஹாகவி பாஸரது அழகிய நாடகம் கொத்தடங்கிய எட்டுப் பிரதி அப்பொழுது அவருக்குக் கிடைத்தது. அதிற் கண்ட 12 நாடகங்களையும் அவ்வருஷம் முதல் தொடர்ந்து அச்சிட்டு வெளியாக்கி வந்தார். அவையாவன:—

1. ஸ்வப்னவாஸவதத்தம்.
2. பிரதிஞ்ஞா நாடிகா.
3. சாகுதத்தம்.
4. பாஞ்சராத்திரம்.
5. தூத கதோத்தஜம்.
6. அவிமாரசம்.
7. பால சரிதம்.
8. மத்யம வ்யாயோகம்.
9. கர்ண பாரம்.
10. ஊரு பங்கம்.
11. பிரதிமா நாடகம்.
12. அபிஷேக நாடகம்.

இவற்றுள் ஸ்வப்ன வாஸவதத்த நாடகத்தையும், பிரதிமா நாடகத்தையும் கடைசியில் பிரசுரம் செய்தார். பாஸ கவியின் கவி வல்லமையைப் பற்றியும் அவரது கால நிர்ணயத்தைப் பற்றியும் அருமையான கட்டுரை ஒன்றை வடமொழியில் வரைந்து அக்கட்டுரையை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து இந் நாடகங்களுடன் சேர்த்து அச்சிட்டிருக்கிறார். இக் கட்டுரையில் மேற்கூறிய நாடகங்களின் அழகிய நடையையும் இனிய பாவ அமைப்பையும் பதப் பொருத்தத்தையும் பிற்காலங்களில் எழுதப்பட்ட சிறந்த நாடகங்களுக்கும் பாஸ நாடகங்களுக்கும் உள்ள ரஸ பேதங்களையும் பற்றி ஆராய்ந்து ஆதாரங்களுடன் விரித்தெழுதி யிருக்கிறார்.

இந் நாடகங்களிற் சில தமிழில் மொழி பெயர்க்கப் பெற்றுள்ளனவென்று தெரிகிறது. இந்நாடகங்களிற் காணப்படும் பிரயோகங்கள் அநேகம் பாணினீய இலக்கண முறைகளுக்கு இணங்காதனவா யிருப்பதாலும், ஸ்மிருதிகளிற் காணப்படும் கட்டுப்பாடுகளுக்கிணங்காத ஆசாரங்கள் அனுஷ்டானத்தில் இருந்ததாக இவர் நாடகங்களிலிருந்து தெரிவதாலும், பௌத்த மதத்தைத் தமது நாடகங்களில் இவர் இகழ்ந்திருப்பதாலும், வேறு காரணங்களாலும் இக்கவியின் வாழ்நாள், சந்தேகக்குறைய கி.மு. 4-ஆவது நூற்றாண்டிற்கு முன்பு இருக்கவேண்டும்; அதாவது, ஸுத்தரகால முடிவிலும், ஸ்மிருதிகால ஆரம்பத்திலும், பாணினீய வியாகரண முறைகள் யாவும் எல்லோரையும் கட்டுப்படுத்துவதற்கு முன்பும், அர்த்த சாஸ்திர நிபுணராகிய விஷ்ணுகுப்தருடைய காலத்திற்கு முன்பும் (அதாவது மௌரிய சந்திரகுப்தன் மகத நாட்டின் லிம்மாஸனத்தை அடைவதற்கு முன்பும்), பௌத்தமதப் பிரசாரம் பிரபலமாவதற்கு முன்பும் இருக்கவேண்டும்.

பாஸரால் இயற்றப்பட்டவைகளே என்று உறுதியாய் உரைக்கக்கூடிய நாடகங்கள் யாவும் நாவன்மை யுடைய ஒருவரால் ஆக்கப்பட்டவை யென்றும், சுலோகங்களின் அமைப்பும் பதங்களின் இசைப்பும் சுவையுறப் பொருந்தி நிற்பனவென்றும், இனிய நடையில் எழுதப் பெற்றவை யென்றும் ஐயமின்றி உரைக்கலாம். காளி தாஸரைப்போன்ற கவி சிரோமணிகள் இவரை மிகவும் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள். இந் நாடகங்கள் வெகு காலமாக வழக்கொழிந்து மறைந்துபோனதன் காரணம் என்னவா யிருக்கும்? இவைகளுக்கு ஸமகாலத்தி லெழுந்த காவியங்கள் சிலவேனும் இருந்திருந்தல் வேண்டும். அவற்றைப் பற்றியும் எதுவுமே தெரியவில்லை.

கி. மு. 464-இல் கௌதம புத்தர் சமாதி அடையவும், அன்றா்தம் சீடர்களுடைய அரிய ஊக்கத்தால் பௌத்த மதம்

ஆங்காங்கு வன்மையுறத் தொடங்கியது. அதுமுதல் அநேக நூற்றாண்டுகளாக அரசியல் சம்பந்தமாயும் மத சம்பந்தமாயும் குழப்பங்கள் பல நாடெங்கும் உண்டாயின.

கி. மு. 4-ஆவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மௌர்ய சந்திர குப்தன் சாணக்கியன் உதவியைக் கொண்டு பல சூழ்ச்சியால் தன்னுடைய சகோதரர்களாகிய நவநத்தர்களைத் தொலைத்து அவர்களிடமிருந்து மகத ராஜ்யத்தை வசப்படுத்தி அரசு புரிந்துவந்தான்; அயல் நாடுகளையும் ஆக்கிரமித்தான். பிறகு, சந்திரகுப்தனுடைய புத்திரனாகிய விந்தஸாரனுக்கு ஸுபத்திராங்கி என்ற அந்தண மாதிடம் தோன்றிய வள்ளல் அசோகன் பௌத்த மதத்தைத் தழுவி, கி. மு. 260 முதல் 224 வரை செங்கோல் செலுத்தி வந்தான். தான் தழுவின பௌத்த மதத்தைப் பல வகையில் பிரசாரம் புரிந்தான். அச் சக்கரவர்த்தியின் காலத்தில் பௌத்த மதம் அதிகப் பிரபலமாகப் பாரத நாடெங்கும் பரவிற்று. வைதிக மதானுஷ்டான ஆசாரங்கள் மிகவும் மங்கின. பின்னர், சந்திர குப்த வம்சத்திய கடைசி மன்னனாகிய பிருஹத்ரதனை அவனுடைய ஸேனாபதியாகிய புஷ்யமித்திரன் கொன்று கி.மு. 179-இல் அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனன். புஷ்யமித்திரன் வைதிகமதத்தைத் தழுவினவன். அக்காலத்தில் அயல் நாடுகளான வத்ஸ தேசம் மானவதேசம் முதலான ராஜ்யங்களிலும் குழப்பங்க ளிருந்தன.

உள்ளாட்டு மன்னர்களுக்குள் சண்டையும் ராஜ்யங்களிற் சச்சரவும் மதபேதக் குழப்பமும் ஆங்காங்குக் கிளம்பிப் பரவியதோடன்றி யிதேச மன்னராக்கிரமணங்களும் ஒன்றை ஒன்று பின்பற்றி ஓயாமல் வந்துகொண்டிருந்தன. வேற்று மதானுஷ்டானங்களும் நாகரிகங்களும் உள்ளாட்டுத் தர்மங்களுடன் கலக்கலாயின.

அசோக சக்கரவர்த்தியின் காலில் இந்தியாவில் அமைதி ஏற்பட்டிருந்தது. பின்னும் சிலகாலம் நிலைகுலைந்து, மறுபடி கி. மு. 56-ஆம் வருஷம் முதல் விக்கிரமாதித்தன் அரசாட்சியிலிருந்து சில காலம் ராஜ்யம் அமைதியோடு இருந்தது. அக் காலத்தில் ஹரிந்து மதம் மறுபடியும் நிலைநாட்டப்பட்டது. நாடுகளும் செழித்தோங்கின. ஸங்கீதம், ஸாஹித்யம், ஜோதிஷம் முதலியவைகளெல்லாம் மறுபடியும் முன்னேறின. முற்றாறு வருஷங்களுக்குப் பின்னர் குப்தர்கள் பிரவேசமும் ஆக்கிரமணமும் நிகழ்ந்தன. அதன் பிறகு முகம்மதியர்கள் பின்தொடர்ந்தனர்.

மேற்கூறியபடி சிலகாலம் சாந்தமும், சமாதானமும், செழிப்பும், கல்வியும், சிலகாலம் மதபேதங்களாலும் அரசாட்சிமாறாத

லாலும் நிகழும் சூழப்பங்களும் மாறி மாறி வந்தமையால், ஆரிய மதாபிமானமற்ற நானா ஜாதியர்கள் வேறு வேறு மொழிந்து கொண்டு வேறு வேறு மதாசாரங்களுடன் ஆங்காங்குத்தலைப்பட, வைதிக சமயாசார நூல்களும் ஸம்ஸ்கிருத ஸாஹித்ய காவ்யாதி களும் சரித்திரங்களும் அநேகமாய் மங்கிமறையலாயின. இம்முறையில் இக் கவியின் நாடகங்களும் முதலில் பிரபலமடைந்து பிறகு மங்கிப்போய் மீண்டும் விக்கிரமாதித்தன் காலத்தில் வெளிக்கொணரப் பட்டுக் காளிதாஸர் முதலியோர்களால் புகழப்பட்டு, முகம்மதியர் ஆக்கிரமணகாலத்தில் மறுபடியும் மறைத்திருக்கவேண்டும். இவ்வாறு இந்நாடகங்கள் ஸாதாரணப் பழக்கத்தினின்று ஒழிந்து போனபோதிலும், இவைகளின் பிரதிகள் சிற்சில அரண்மனைகளிலும் வேறு இடங்களிலுமிருந்திருக்கவேண்டும். பாஸருக்குப் பின் இயற்றப்பட்டு இன்றவரையில் பழக்கத்தில் இருந்து வரும் சில காவியங்கள் முதலியன பாஸர் நூல்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

அவையாவன:—காளிதாஸரது 'மாளவிகாக்னி மித்திரம்', ஸ்ரீஹர்ஷனது 'ரத்னாவளி', சூத்ரகனது 'மிருச்சகடி' முதலானவை. இவற்றுள் ரத்னாவளியும் மிருச்சகடியும் கவனிக்கத்தக்கவை. ஸ்ரீராம னுடைய வம்சாவளியைப்பற்றிப் பாஸரது பிரதிமாநாடகத்திற் சொல்லியிருப்பதும் காளிதாஸரது ரகுவம்சத்தில் உரைத்திருப்பதும் ஒத்திருப்பது காண்க. இராமாயணத்திலும் பாகவதத்திலும் விரித்திருக்கும் ஸூர்யவம்சாவளி இவ்விருகவிதளாலும் மிகச்சுருக்கப் பட்டிருக்கிறது. பாகவதத்திற் சொல்லியிருப்பதும் இராமாயணத்திற் சொல்லியிருப்பதும் தம்முள்பலவாய் வேறுபட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீஹர்ஷனது 'ரத்னாவளி' நாடகம் 'ஸ்வப்னவாஸவதத்த' நாடகத்தின் கதையை ஆதாரமாகக்கொண்டு பாத்திரங்களில் சில ரையும் கதையையும் சிறிது மாற்றி அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. ஸ்ரீஹர்ஷன் கன்யாகுப்ஜகரத்தையும் ஸ்தானாஸிச்வரகரத்தையும் தலைமை ஸ்தானங்களாகக்கொண்ட தேசங்களை கி. பி. 618 முதல் 660 வரை அரசாண்டுவந்தான்.

'மிருச்சகடி' என்ற வடமொழி நாடகத்தின் ஆசிரியனாக விளங்கும் சூத்ரகன், பாஸகவியால் ஆக்கப்பெற்ற 'சாருதத்தம்' என்ற நாடிகையிலுள்ள கத்யபத்யங்களை முக்கூற் பங்கிற்குமேல் அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு ஒன்றிரண்டு சொற்களைமட்டும் அங்குமிங்கும் மாற்றிச் சில நாடகபாத்திரங்களையும் அதிகமாகச் சேர்த்துக் கதையைவளர்த்தி நாலங்கங்கொண்ட நாடகத்தைப்

பத்தங்கங்கொண்டதாகப் பெருங்கி உயர்குலக்கொச்சை மொழியை (ப்ராங்குதம்) நீசமாக மாற்றித் தனது 'மிருச்சகடி' நாடகத்தைக் கற்பித்தான். இவன் ஓர் அரசன். இவனுடைய அரசன்மனைப் புஸ்தகாலயத்தில் மாய்ந்து போயின என்று எண்ணி யிருந்த பாஸ்ப்ரணித நாடகங்கவிலொன்றான சாருதத்த நாடினை அகப்பட்டுருக்கவேண்டும். தன்னுடைய புதுமைநாடிச்சூதர்கள் இச்செயலைப் புரியத்துணிந்திருத்தல் வேண்டும்.

இனி, பாஸ்ப்ரணிதமென்று இப்பொழுது வெளியாயிருக்கும் நாடகங்கள் பன்னிரண்டும் பாஸர் இயற்றியனவாகவே யிருக்குமா வென்பது ஆராயத்தக்கது. ஏனெனில், பிரதிமா நாடகத்தையும் அபிஷேக நாடகத்தையும் ஒத்துப்பார்ப்போமானால் அவைகளுக்கானாப் பறும் பல வேற்றுமையால் அவை இரண்டும் ஒரேகவியால் ஆக்கப் பட்டனவல்ல என்று அறியலாம்.

இவ்விரண்டு நாடகங்களும் இராமாயணவிஷயம். பிரதிமா நாடகத்தில், ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இளவரசாய் முடிசூட்டல் தொடங்கி அன்னர், மனைவி, தம்பி இருவருடன் காளைகுதலும், ஸன்யாஸிவேடர் தரித்த இராவணன் வரலாறும், லீதாதேவியை இராவணன் இழத்தலும், அண்ணல்தன் செய்தியறியாது வருந்தும் பாதன் செய்தியறிந்து வருமாறு விடுத்த ஸுமந்திரன் மூலம் விருத்தார்தமனைத்தும் அறிந்து அன்னர் தம்மருகிற் சென்று உதவ எண்ணங்கொண்டு பெரும்படைசூழ இலங்கைகோக்கிச்செல்லும் வழியில் இராவண ஸம்ஹாரானந்தரம் ஆருயிர் மனைவியை மீட்டிக்கொண்டு தமதன்பிற்குப் பார்த்திரர்களான இனிய கண்பராம் ஸுந்தீவ கிபீஷணாதிசுருடன் திரும்பிவரும் எம்பிரானைப்பஞ்சவடி யிற்றண்டு அடியினை பணிந்து ஆசியும்பெற்று அவ்விடத்திலேயே பட்டாபிஷேகம்செய்தலும் பிறகு யாவரும் அயோத்திமாநகர் சேர் தலும் காணலாம். அதாவது பாலகாண்டமொழிய இராமாயணம் முழுவதும் ஒரே நாடகமாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அபிஷேக நாடகத்தில், கிஷ்கிந்தாகாண்டம் முதல் இராவண ஸம்ஹாரம் முடியவும் சாரித்தோஷசங்கையால் லீதாதேவியை அக்னிப்ரவேசம் செய்கித்தலும், அத்தியிலிருந்து அக்னிபகவான் தேவியைக்கையிலேத்திவந்து 'இவன் மாசற்றவன்' என்றறிவித்து இராமனிடம் கொடுத்தலும், பின்னர்த் தேவேந்திரன் அருளால் பாதசத்திருத்திகள் இலங்கை சேர்தலும், ஆங்கே இராமனுக்கு முடிசூட்டலும், அயோத்திக்குத் திரும்புதலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

பிரதிமானாடகத்தில், அஸம்பாவிதமல்லாத வாழ்க்கின் இடை யூறுகளும் துன்பங்களும் காலார்தத்தில் முறையே அவற்றின்

விநிருத்தியும் காணலாம்; இந்நாடகத்திற்காணப்படும் ஸம்பவங்கள் இராமாயணத்தை முற்றிலும் தழுவாமல் அநேக இடங்களில் மாறுபாடுற்றிருக்கின்றன. தக்க ஆதாரமின்றிப் பாஸர் இம்மாறுபாடுகளைச் செய்யார். ஒவ்வோர் அங்கமும் மனதைக்கவருமாறு இயற்றப்பட்டிருப்பதுடன் நாடகத்தில் நடித்துக்காட்டக்கூடாதனவாக விலக்கப்பெற்றுள்ள ஸம்பவங்கள் இதில் இல்லை. ஸ்மிருதிகால ஆரம்பத்திலோ அதற்கு முன்போ பாஸநாடகங்கள் இயற்றப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் என்று முன்னமே உரைத்திருக்கிறோம். இராமாயணம் முதலான புராணங்களும் ஸ்மிருதிகாலத்திற்குள் உண்டாயிருக்க வேண்டுமெனக் கணக்கிடப் பட்டிருக்கின்றன. இந்நாடகத்தை ஆங்குங்காலத்திலிருந்த ஆதாரங்களை அனுஸரித்து இந்நாடகம் எழுதப்பெற்றிருக்கவேண்டும். இது இராமாயணத்திற்குமுன் உண்டாயிருக்கவும் வேண்டும்.

அபிஷேக நாடகத்திலோ, நடித்துக்காட்டலரிது என இலக்கிய நூல்களால் தடுக்கப் பட்டுள்ள நிகழ்ச்சிகள் இருக்கின்றன. மேலும் ஒருவரியற்றிய இரண்டு நூல்களில் ஒன்றில் அநேகமாய் இராமாயணம் முழுவதையும் ஒரே நாடகமாய் அமைத்து ஓர் ஊரில் முடிசூட்டலை நிறைவேற்றி, மீண்டும் அதேகதையின் சில அம்சங்களை மட்டும் வேறொரு நாடகமாய் அமைக்கவும் அபிஷேகத்தை மற்றொரு ரூரில் முடிப்பதாய்க் காண்பிக்கவும் ஆவச்யகமோ முறையோ இருப்பதாகத் தோற்றவில்லை. இது கவியின் கற்பனாசக்தியைக் குறைத்துக் காட்டுமெயல்லாது பெருங்காது. திறமைவாய்ந்த ஒரு கவி இவ்வாறு இயற்றுவாரென நினைப்பது தகாது.

அன்றியும் பிரதிநாடகத்திற் காணப்படும் சொல்வன்மையும் சொல்விசைப்பும் கதையமைப்பினமுகும் அபிஷேக நாடகத்திற்காண்பது அரிது. மத்பமவ்யாயோகம் என்ற நாடகமும் அபிஷேக நாடகத்தைப் போன்றதே.

இந்த மஹாகவியின் ஜீவிதகாலம் ஸுமார் 2400 வருஷங்களுக்கு முன் இருக்கலா மென்று ஒருவாறு ஊகிக்கப்பட்டுள்ளது. இவரால் இயற்றப்பட்ட நாடகங்கள் கிடைத்தமையால் நமக்குறும் நன்மை பலவாகும். இவைகளைப்படித்து மனம் மகிழ்வது ஒன்று. ஹிந்துமதத்தைத் தழுவும் கோடிக்கணக்கான இந்தியர்கள், தொன்று தொட்டு மாறுதலின்றி வருவனவாகவும் அநாதியான சாஸ்திரங்களால் முறையிடப்பட்டனவாகவும் நினைத்துக் கொண்டாடிவரும் ஆசாரங்கள் 2400-வருஷங்களுக்குமுன்னும் இப்பொழுதுபோலவே இருந்தனவா அல்லவா என்று அறிவதற்கு உதவியாயிருப்பது மற்றொன்று. ஸ்மிருதிகள், ஸூத்திரங்கள், இவைகளில் விதிக்க

கப்பட்ட ஒழுக்கமுறைகள் தவிஜர்கள் எனப்படும் மூன்று வர்ணத் தார்கட்கும் பொதுவானவை. அந்தகையனவே மந்திரங்களும். எவ் வெவ்விடிபத்தில் ஒரு வர்ணத்தாருக்குரியவற்றிலிருந்து மற்றொரு வர்ணத்தாருக்குரியவை வேறபட்டுள்ளவோ அவைகள்வேறாக அந் தூக்களிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சாஸ்திரங்களில் விரிக்கப்பட்ட வைக்கும் நாம் இப்பொழுது புராதனமென்றெண்ணிப் பழகுவரும் ஆசாரங்களுக்கும் எவ்வளவோ பேதமிருக்கின்றன. தமிழ்தவர் னத்திலுதித்தவன் மேல்வர்ணத்தைச்சேர்ந்த பெண்ணை மணப்பது சாஸ்திரங்களாலும் வழக்கத்தாலும் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ் வாறு மணப்பதற்கு எதிரிடையமணமென்பார். இம்மாதிரி மணக்கும் ஆண்பெண் இருவருக்கும் ஸமுஹத்தில் இகழ்ச்சியும் இம்மணத்தின் பயனாய்ப்பிறக்கும் மக்களுக்கு இழிகிலையும் ஜாதவிலக்கும் விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதிலும் வேதியர்குலத்தனங்கை வேறோரு குலத்தவன் மணப்பது அறவே மறுக்கப்பட்டுள்ளது. அனுவோம விவாஹ முறைப்படி உத்த்ருஷ்ட வர்ணத்தவனுக்குக் கீழ்வர்ண மாதிடத்தில் தோற்றும் மகப்பேறு தாயின்வர்ணத்தைச்சேருவது ஆகுமாம். எதிரிடையமணத்தால் உண்டாகும் மக்கள் மேற்கண்ட நாலுவர்ணத்தையும் ஒட்டாது வேறு கீழ்க்கடைகளான ஜாதிகளைச் சாரும். இது சாஸ்திரமுறை.

பாஸகயியின் ஜீவிதகாலத்தில் பிரதிலோம விவாஹ ஸம்பந்த மாய் ஆசாரம் எவ்வாறிருந்ததெனக்கவனிப்போம். சந்த்ராகுப்தசக்ர வர்த்தியின் புத்ராகுப்த வர்த்தஸாரன் ஸுபத்ராங்கி என்ற வேதியர் குலமாதைமணந்ததாகவும் அவளிடத்திலுதித்த அசோகன் யாதொருபிரதிபந்தமுமின்றி முறையே பட்டத்திற்குவந்ததாகவும் நாம் சரித்திரமூலம் அறிகின்றோம். அசோகன் பாட்டன் சந்த்ராகுப்தன் பிறப்பால் தமிழ்த பாரசவஜாதியைச் சேர்ந்தவனா வான். ஏனெனில் அவன் தாய் முரா என்னும் நான்காம் வர்ணப் பெண். ஆதலின் அசோகன் தந்தையும் பாரசவனையாவான். வைதிக நெறியின்படி பாரசவனுக்கு அந்தணாமகளிடத்திற் பிறந்த அசோகன் சண்டாளரைச் சேரவேண்டுமே. அரசகுலத்தில் உதித் தது பற்றிப் பிரஜைகள் பயமுற்று அவனைத் துற்றாது அஞ்சினர் என்றெண்ணினும் எண்ணலாம்.

*ஆயினும் சாருதத்த நாடகத்தில், ச்ரேஷ்ட குலத்தைச்சேர்ந்த கதாநாயகனாகிய சாருதத்தன் ஒரு பிராம்மணப்பெண்ணை மணந்து

*சாருதத்தனை வியாபாரி குமாரன் எனவும் அவன் மனைவியைப் பிரா மணி எனவும் அந்நாடகத்தில் உறப்பட்டிருப்பதைக்கொண்டு இவ்வாயிப் பிராயங்கொண்டிருக்கிறோர் போலும். ஆனால் இதில் "சதிரசு குலநாரபரிக்

அக்காரணத்தால் இழிசொல்லிற்கு இடமாகாமலும் ஸமுதஹத்தில் தன்குலத்திற்கு உரிமையான மதிப்பு மரியாதைக்குக் குறைவின்றியும் நல்வாழ்வு வாழ்ந்ததாசச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நெறிநூல்களால் முறையிடப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளுக்கு எதிரான ஒழுக்கங்களும் ஆசாரங்களும் அநேகம் இவர் நாடகங்களில் காணலாம். ஸ்மிருதிகளில் காணப்படும் ஒழுக்கமுறைகளுக்கும் தற்காலசிஷ்டாசாரத்திற்கும் உள்ள மாறுபாடுகள் எண்ணிறந்தனவாயிருப்ப, நமது கவியின்காலத்தில் நடைபெற்றவந்த ஆசாரானுஷ்டானங்களையும் ஒப்பிட்டுநோக்குங்கால், இக்காலத்தில் அனாதி எனப்படும் ஸ்மிருதி தர்சித விதிகள் யாவும் உண்மையில் அத்தன்மையனவல்ல என்றும் காலவேற்றுமைக்கும் ஆவச்யங்களுக்கும் ஏற்றவாறு அவ்வக்கால ஆசாரங்களை ஒட்டிச்சிலவிதிகளை மாற்றியும் சிலவற்றை விலக்கியும் சிலவற்றைப் புதியனவாகச்சேர்த்தும் நெறிநூல்களாக அப்பொழுதப்பொழுது அமைக்கப்பட்டன என்றும் தெரியவரும். தர்மசாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தையும் ஒத்துநோக்கி ஆராய்ச்சியெய்தால் இவ்விஷயம் தெளிவுற விளங்கும்.

கிரஹத்தின் பலனெனக்" கூறியிருப்பதை நோக்குங்கால் சாருதத்தனும் அவர் மனைவியும் சமான குலத்தவர்கள் எனத் தெரியவருகிறது. சாருதத்தனை வைசியனெனக் கொண்டால் அவன் மனைவியின் பெயர் பிராமணி பென்பதாகக் கொள்வோணும். இக்காலத்துப் பிராமணரல்லாத சாதிப்பெண்களுக்குப் பார்ப்பாத்தி என்று பெயர் வைத்திருப்பதைக் காணலாம்.

டி. எஸ். ரா.

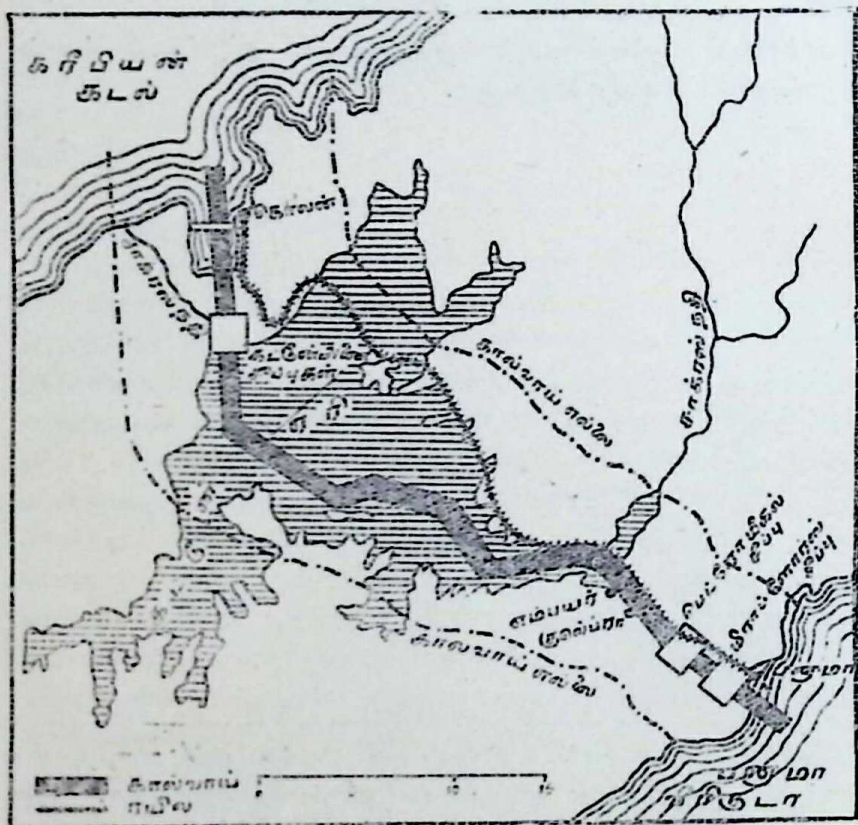
சரித்திரம்

பெருமாக் கால்வாய்

ஆர். ராமையர்

(273-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பின்னே காணப்படுவது பெருமாக் கால்வாய்ப் பிரதேசத்தின் படம். கால்வாய் அட்லாண்டிக் கரையில் கோலன் என்னும்

பெருமாக் கால்வாய்.

கரத்திலிருந்து பலரிடிக் கரையில் பெருமாவரையும் செல்கின்றது. படத்தின் வடக்கிற் காணப்படும் பாகம் தென் அமெரிக்கா என்றும்

தெற்கே காணப்படுவது வட அமெரிக்கா என்றும் உணருவது அவசியம். கடற்கரையின் வளைவால் இந்த மாறுபாடு ஏற்படுகின்றது. கால்வாயானது நாம் ஊகிப்பதுபோலக் கிழக்கிலிருந்து மேற்கே செல்லவில்லை. அது வடமேற்கில் ஆரம்பித்துத் தென்கிழக்கில் முடிகின்றது. மொத்தத்தில் அதன் நீளம் 50 மைல். கப்பல்கள் சாதாரணமாகக் கடல்களில் தம் சுயசக்தியால் செல்வதுபோல இங்கால்வாயில் செல்லக்கூடாது. கால்வாயின் வாசலில் வந்தவுடனேயே கப்பல்கள் தம் சொந்த இயந்திரங்களை நிறுத்தி, கால்வாய் அதிகாரிகளிடம் ஒப்புவிக்கப்படும். அந்த அதிகாரிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இயந்திரங்கள் கப்பலை மெதுவாக இழுத்துக் கொண்டு போகும்.

முற்காலத்தில் இப்பிரதேசத்தினூடே சாக்ரஸ் என்ற நதி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதை அடுத்து மலைத்தொடர் ஒன்றும் இருந்தது. அமெரிக்கர் நதியை அணைபோட்டுத் தடுத்து அதன் நீரைத்தேக்கி ஓர் ஏரி செய்திருக்கின்றனர். இந்த ஏரிக்குக் கட்டுள் ஏரி என்று பெயர். ஆற்று வெள்ளத்தின் உதவியாலேயே கப்பல்கள் கால்வாயினூடே போகச் செய்யப்படுகின்றன. அந்த நதியின் வீழ்ச்சியைக் கொண்டே அங்கே தேவையான மின்சார சக்தியும் சேகரிக்கப்படுகின்றது.

கோலன் துறைமுகத்தை அடுத்த கப்பல் ஓர் ஆழமில்லாத விரிகுடாவில் நுழைகின்றது. கப்பல்கள் செல்லும் பாதைமட்டும் 500 அடி. அகலமாகவும் 40 அடி ஆழமாகவும் வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. இங்கால்வாய் விரிகுடாவின் அடியில் மூழ்கியிருப்பதனால் அதன் கரைகளைக் குறிப்பிடச் சிறு தெப்பங்கள் ஆங்காங்கு வரிசையாக மிதந்து காணப்படும். விரிகுடாவைத் தாண்டியதும் கால்வாய் சிறிது தூரம் தரையினூடே சென்று, பின்னர்க் கட்டுள் அணைக் கட்டின் வாசலுக்கு வருகின்றது. கட்டுள் ஏரியிலுள்ள ஜலத்தின் மட்டம் கடல் மட்டத்திற்கு 85 அடி உயர்ந்தது. அதனால் கப்பல்கள் எல்லாம் 85 அடி உயர்த்தப் படவேண்டும்; அதன்பின் 85 அடி தாழ்த்தப் படவேண்டும். இதற்காக ஆறு அணைக்கட்டுக்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு அணைக்கட்டிலும் கால்வாயின் குறுக்காக இரண்டிரண்டு பெரிய வாசற் கதவுகள் இருக்கின்றன. கதவுகள் திறப்பதும் மூடுவதும் சிறிதும் சிரமமின்றி மின்சார சக்தியினால் செய்யப்படுகின்றன. கதவுகள் மூடியிருக்கும்போது திவலை ஜலம்கூட மேல்மட்டத்திலிருந்து கீழ்மட்டத்திற்கு வழியாதபடி அனை அவ்வளவு நன்றாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

கப்பல் முதல்வாசத் கதவண்டை வந்ததும் இருகதவுகளும் தாமசுவே திறக்கும். கப்பல் உள்ளே சென்றதும் கதவுகள் மூடிவிடும். அப்போது கப்பல் சுமார் 14 அடி உயரம் கிளம்பிக்விடும். இப்படி ஆறுபடிசுள் ஏறியபின் கப்பல் கடல் மட்டத்திலிருந்து 85 அடி உயரத்திலிருக்கும் கட்டுன் ஏரிக்கு வந்து சேரும். பின் கால்வாய் குலைப்பா என்ற மலையினுடே செல்கின்றது. இப்பாதத்தின் காட்சி மிகவும் மனோம்யமானது. இருகரையிலும் உயர்ந்து ஆராய மனாவிய மலை காணப்படும். அம்மலையை வெட்டி அடியில் 300 அடி விரிவுடைய கால்வாய் செய்யப்பட்டிருக்கும் சூரத்தனம் எவருக்கும் அற்புதத்தை விளைக்கும். கப்பலைக் கரையின் ஓரமாக ஓடும் மின்சார இயந்திரம் இழுத்துச் செல்கின்றது.

இதன்பின் கப்பல் மேலே ஏறியதுபோல, பெட்ரோமீகல் என்ற அணைக்கதவுகளையும் மிராப்ளோர்ஸ் என்ற அணைக்கதவுகளையும் தாண்டிச் சென்று கடல் மட்டத்திற்குப் படிப்படியாக இறங்க வேண்டும். பல்போவா, பெனமா, என்ற நகரங்களை அணுகியதும் கால்வாய் பலியிச் கரையில் முடிகின்றது. மொத்தம் கால்வாய்ப் பிரதேசத்தைக் கடக்கக் கப்பலுக்கு 10 மணி நேரமாகும்.

பலியிச் சமுத்திரத்திலிருந்து அல்டாண்டிக் சமுத்திரத் திற்குச் செல்லும் கப்பலுக்குத் தனியான அணைக்கதவுகள் உண்டு. அக்கப்பலும் முந்திய கப்பலைப் போலவே முதலில் படிப்படியாக ஏறிச் குலைப்பாவெட்டினுடே சென்று கட்டுன் அணைக் கதவுகளினுடே கீழே இறங்கவேண்டும்.

சூயஸ் கால்வாயில் கப்பல்கள் பிரயாணஞ் செய்யும்போது இவ்விதம் கஷ்டமொன்றும் இல்லை. ஆனால் பெனமாக் கால்வாயை அந்தமாதிரி கடல் மட்டத்திற்கு வெட்டித் தாழ்த்துவது மிதமிஞ்சிய செலவுக்குக் காரணமாகுமென்று அஞ்சியே அமெரிக்கர் அவ்வித வேலைப்பாட்டை நிறுத்தி யிருந்தனர். சூயஸ் கால்வாயின் வேலைப்பாடு பெனமாவில் அனுவசியமென்று மவர்களுக்குத் தோன்றியிருந்தது.

முன்னே கூறியபடி, பெனமாக் கால்வாய் உலக யுத்தத்தின் ஆரம்பத்தில் முற்றுப் பெற்று, 1916-ஆம் வருஷத்தில் யுனைடெட் ஸ்டேட்டஸ் கப்பல்களுக்குத் திறக்கப்பட்டது. 1922-ம் வருஷத்தில் உலகயுத்தத்தின் முடியில் அது எல்லாத் தேசக் கப்பல்களுக்கும் பசுபாதமின்றிப் பொதுவுடைமையாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இனிமேல் யுத்த காலங்களிலும் கால்வாய் எல்லா மனிதருக்கும் சமமாகச் சொனகரியங்களே வழங்க வேண்டுமென்பதை அமெரிக்கர்

ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் அத்தேசத்தாருக்கு அங்கு வரும் எல்லாக் கப்பல்களிடமிருந்தும் கால்வாயின் பராமரிப்புக் காகவும் பாதுகாப்புக்காகவும் சீர்திருத்தம் முதலியவற்றிற்காகவும் பணம் வசூல் செய்ய அதிகாரமுண்டு. கால்வாயின் கரைகளிலிருந்து மண் இடிந்து விழுந்து அடிப்பாகம் தூர்ந்துபோகாமல் நல்ல நிலைமையில் காப்பாற்றப் பல அதிகாரிகளுடைய உதவி அவசியம். அதனால் இப்போது பெனாமா தேசம் ஜனநெருக்க முடைய நாடாக விளங்குகிறது. முந்திய காலத்து வியாதிகள் அடியோடு தொலைந்து போனது மட்டுமின்றி, இப்போது பெனாமா ஓர் அழகிய சுசுவாச ஸ்தலமாகவும் கருதப்பட்டு வருகின்றது.

ஆங்கில மாதங்கள்

என். ஆர். சேஷாச்சாரி

கிராமவாஸிகள் ஒருவரை யொருவர், “இன்றைக்கு ஜாதி மாசம் என்ன தேதி?” என்று கேட்டுக்கொள்ளுவதை அநேகம் நகரவாஸிகள் கவனித்திருக்கலாம். ஜாதி மாதம் என்பது இங்கிலீஷ் மாதம். இந்தியா தேசமானது இங்கிலீஷ் ஜாதிபாரால் ஆளப்படுவதால் அவர்கள் அதுசரிக்கும் மாதம் கணக்குகளே எல்லா விவகாரங்களுக்கும் வேண்டியிருக்கின்றன. ஆகவே வருஷம், மாஸம், தேதி என்னவென்று கேட்பதற்குப் பதிலாக “ஜாதிமாஸம் என்ன தேதி?” என்று கேட்கிறார்கள்.

ஜாதி மாதங்களாகிய ஜனுவரி முதல் டிசெம்பர் ஈழகவுள்ள 12 மாதங்களும் இங்கிலீஷ்காரர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டவைகளல்ல. பல்லாயிரவருஷங்களுக்கு முன்னதாகவே மனித வாழ்ந் தைத்துறைகள் எல்லாவற்றிலும் முன்னேற்றமடைந்து சீரும் சிறப் பும் பொருத்தி வாழ்ந்து வந்த ரோம தேசத்தாரால் ஏற்படுத்தப் பட்டவைகளாகும். ரோமியர்கள் தாம் தொழுது வந்த பல கடவுள் களின் நாமதேயங்களினை மாதங்களுக்கிட்புப் பருவகாலங்களுக்கு ஏற்றபடி அந்தத் தெய்வங்களை வணங்கி வந்தனர். அந்த ஏற்பாடு களே பல செனகியங்களினை உத்தேசித்து இன்றைக்கும் உலக முழு வதும் பல வேறு ஜாதியாராலும் அதுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ரோமியர்களின் ஆதிமால பத்தி பரவசமான செயல்களைச் சற்று இங்குக் கவனிப்போமாக.

ஜான்யுஅரி மாதம்

முன் பக்கம் ஒரு முகமும், பின் பக்கம் ஒரு முகமும், கையில் ஒரு சாஷிக் கொத்தும் உள்ள ஒரு தேவன் இருக்கிறான்; அவன் ஜேனஸ் (Janus) என்னும் பெயருடையவன். மஹாயுத்தங்கள் ஏற்படும் காலங்களில் மாத்திரம் ரோமியர் அந்தத் தேவனுடைய மோயிற் கதவுகளைத் திறந்து பூஜிக்கிறார்கள். சமாதான காலங்களில் வருஷக் கணக்கானதும் மூடி வைக்கிறார்கள். நாம் விம்னேச்வரரைப் பூஜை செய்வதுபோல ரோமியர்கள் எவ்விதச் காரியத்துக்கும் ஜேனஸ்தேவனையே ஆரம்பத்தில் பூஜிக்கின்றனர். அவன் கவர்க்க

லோகத்தின் துவாரபாலகன். அதன் கதவுகளை அவனே திறக்க வேண்டியவன். அவனுடைய கோயிலுக்கு 12 வாயில்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு மாதக்கடவுளின் போக்கு வரவுக்குரியது. இப்பெருங் கோயிலின் முதற்கதவை ஜேனஸ் பகவான் திறக்கிறான். அவன் பெயரை என்றும் மறவாதிருப்பதற்காகவே வருஷத்தின் முதல் மாதத்திற்கு 'ஜான்யு அரி' என்ற பெயர் வைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

அவன் தனது பின்முகத்தால் கடந்த வருஷலாபலோபங்களையும், முன்முகத்தால் புதிய வருஷ ஆரம்பத்திலிருந்தே உலக சேஷமங்களையும் கவனிக்கிறான். பாமர ஜனங்கள் கடந்த ஆண்டின் அதுபவங்களிலிருந்து புதிய ஆண்டின் நன்மை தீமைகளைக் கவனித்து வாழ்வதற்காக ஜேனஸ் சென்ற வருஷமுடிவிலும் வரும் வருஷத்தொடக்கத்திலும் ஜான்யுஅரி மாதத்தில் எச்சரிக்கை செய்கிறான்.

பெப்ருஅரி மாதம்

சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் பெப்ருஅரி மாதம் கடைசி மாதமாயும், மற்றும் சில வருஷங்களுக்குப்பின் இரண்டாவது மாதமாயும், கிறிஸ்து அவதரிப்பதற்கு 450 வருஷங்களுக்கு முன் திரும்பவும் கடைசி மாதமாயும், இக்காலத்தில் இரண்டாவது மாதமாயும் அமைந்திருக்கின்றது. சாதாரணமாய் ஒரு வருஷம் 365 நாள் 6 மணி நேரத்தான் உடையது. அப்பொழுது இவ்விரண்டாம் மாதத்துக்கு 28 நாட்களே உண்டு. நான்கு வருஷங்கட்கு ஒரு தடவை ஒரு வருஷத்திற்கு 6 மணி வீதம் 4 வருஷங்கட்கு 24 மணி அல்லது 1 நாள் சேர்த்து 29 நாட்களுடையதாகிறது. அந்த வருஷத்திற்கு லீப் வருஷம் என்று பெயர்.

இதற்கு 'பெப்ருஆ' (Februa) என்ற பெயர் வந்ததற்கு ஒரு காரணமுண்டு. ரோமியர்கள் 'லுபர்கஸ்' (Lupercus) என்னும் ஒரு தேவதையைக் குறித்துக் கொண்டாடுவது வழக்கம். அந்தப் பரிசுத்த பண்டிதைக்கு 'பெப்ருஆ' என்று பெயர். அப்பெயரிலிருந்தே இரண்டாம் மாதத்துப் பெயரையும் அமைத்துக் கொண்டனர். ஜனங்கள் பெப்ருஅரிமாதம் முழுதும் இரவில் உபவாஸமிருந்து பஜனைசெய்து ஆத்மசுத்தி பெறுகின்றனர். நமது நாட்டில் நாம் ஸங்கிராந்திப் பண்டிதைக்குமுன் செய்வதுபோல வீடு வாசல் சுவர்களுக்கெல்லாம் சுண்ணாம்பு அல்லது செம்மண் பூசு சித்திக்கிறார்கள்.

மார்ச் மாதம்

பேரிடைச் சந்தம் இடி முழங்கும்போல் கேட்கிறது. தாரை, தப்பட்டை, சங்கம், கௌரிக்காளை முதலிய ராஜவாத்ய கோஷம் களுடனும் சேர விரங்களின் சிம்மராதத்துடனும் கேட்போர் மனம் கிடுகிடுக்கும்படி அட்டகாசஞ் செய்து போர் வீரர் புடை சூழப் பாலைப்போன்ற வெண்ணிறக் குதிரைகள் இரண்டால் இழுக்கப்பட்ட ஓர் அழகிய தந்த ரதத்தின்மீது ஆரோகணித்து ஓர் உக்கிரமூர்த்தி வருகிறார். இவர்தாம் மார்ஸ் (Mars) என்னும் யுத்த தேவதை. இவருடைய பலத்தையும் கோபத்தையும் கண்டு ரோமியர் நடுநடுங்குகின்றனர். இவர் வில், வாள், வேல், கதை, கேடயம், சுட்டி முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்து இடதுசாரி வலசாரி யாய்ச் சுழற்றும்போது கண்களைப் பறிக்கும்படியான மின்னலைப் போன்ற ஒளி விசுறிறது. இடி முழங்கம், மின்னொளி, மழை பெய்தல் முதலியன வெல்லாம் இவராலேயே நடைபெறுகின்றன.

மார்ஸ் மறையூர்த்திக்கு ஜனங்கள் ஆடு, மாடு, கோழி, புறா, கழுகு, குதிரை ஆகிய பெரியனவும் சிறியனவுமான பிராணிகளைப் பலிகொடுத்துக் கோபத்தைத் தணிந்த முயலுகின்றனர். இவருக்கும் கோழிக்குஞ்சுகளின்மீது அதிகப் பிரியமாதலால் ரோம் தேசத்தார் அன்றிய நட்டின்மீது படையெடுத்துச் செல்வதற்குமுன் கோழிக் குஞ்சுகளுக்கு எதிரில் கவதானியங்களை ஏராளமாய் இறைத்துச் சகுனம் பார்த்திருக்கிறார்கள். கோழிகள் வெகு ஆவலோடு போட்டி போட்டுக்கொண்டு தானியமணிகளைப் பொறுக்கித் தின்றால் யுத்தம் ஜயிக்குமாம். அங்கொன்றும் இங்கொன்றமாகப் பொறுக்கிக் கொண்டு அசிரத்தையாயிருந்தால் யுத்தத்தில் தோல்வியுறுவராம். ரோமியர்கள் இவ்விதம் சகுனம் பார்ப்பதானது இந்தியர்கள் பட்சி சகுனம் பார்ப்பதை ஒத்திருக்கிற தென்னலாம்.

மார்ஸ் பகவானுக்குப் பல ஜீவனை நிலேதனம் செய்த பிறகு ரோமாபுரிவாஸிகள் சில நாட்கள் வரையில் மற்றொரு விஷயத்தைக் கவனித்திருக்கிறார்கள். அஃதாவது மாங்கொத்திக் குருவிகள் வெகு குதூ கலத்துடன் “டக், டக், டக், டக்” என்று மாங்களைத் தங்கள் அலகினால் கொத்துவதை அடிக்கடி கண்டால், “மார்ஸ் பகவான் நமது நிலேதனத்தை வெகு திருப்திபுடன் ஏற்றுக் கொண்டார்; கோபம் தணிந்தார்” என்று திருப்தி அடைகின்றனர். மாங்கொத்திகளை அதிகம் காணாவிடின், “ஐயோ! நாம் என்ன அபசாரப் பட்டோம்? என்ன பிழை செய்தோம்? ஒன்றும் தெரியவில்லையே. மார்ஸ் பகவானின் கோபம் தனியவில்லையே” என்று மனமுடை

வார். மார்ச் மாதம் மகத்தான கோபமூர்த்தியான இந்த மார்ஸ் பகவானுடையதாகும்.

ஏப்ரல் மாதம்

எதையோ கண்டு பிதியடைந்து, உற்சாகம் குறைந்து, உதவியற்ற நிலையிலிருக்கும் ஒரு குழந்தையைப் பரிந்தெடுத்து மார் போடணைத்து முத்தமிட்டுச் சமாதானஞ் செய்யும் ஒரு தாயைப் போன்ற ஒரு நடி புன்னகை தவழும் சந்திரவதனத்துடன் பிரஸன்னமாகிறாள். இவள் ஒரு தேவதூதி. பிரஜைகளைத் தனது கருணை ததும்பும் கடைக்கண்ணால் கடைக்கொண்டிருக்கிறாள். வெளிச்சத்தைக் கண்டு இருள் இருந்தவிடந்தெரியாது அகல்வதேபோல் இம் மீன லோசனியைக் கண்டதும் மார்ஸ் பகவானின் மிடுக்குகளினால் மனம் பதறிய மக்களின் பயம் பறந்தோடுகிறது. புத்தமூர்த்தியின் சதுரங்க சேனைகளின் நடமாட்டத்தால் தூசுகள் கிளம்பிய பிரதேசங்களில் பன்னீர் தெளிப்பது போன்ற மெல்லிய மழைத் தூவல்களைத் தூவித் தும்புதுசுகளை அடக்குகிறாள். கண்களுக்கெட்டிய தூரம் வரையில் பயிர் பச்சைகளில்லாமல் பாலைவனம் போல் ஆக்கப்பட்ட இடங்களிலெல்லாம் காண்பவர் கண்களைக் கவரும்படியான பற்பல நிறப் புஷ்பங்களைப் புஷ்பிக்கச் செய்கிறாள். எங்கனும் பூமணங்கமழ்கின்றது. தென்றல் தவழ்கின்றது. உள்ளும் புறமும் ஜில்லெனக் குளிர்த்து மக்களின் உடம்பு பரவசமடைகின்றது. ஏப்ரல் (April) என்னும் இம்மாதை எல்லோரும் அடிபணிந்து “ஹே கமலாஷி! ஹே ஜகன்மாதா! இதுகாறும் இடியாலும், மின்னலாலும், பெருங் காற்றாலும், மழையாலும், குளிராலும் அவஸ்தைப்பட்ட எங்களுக்குப் புத்தயிரளிக்க வந்த புனிதவதி! பிழைத்தோம். பிழைத்தோம். சரணம். சரணம். ‘எல்லா வஸ்துக்களையும் திறக்கிறவள்’ என்று பொருள் படுப்படியான ஏப்ரல் என்னும் நாமதேயம் உனக்கே தரும். வஸந்தமாலிகா! உலகின் கண்ணுள்ள மக்கள், மாக்கள், ஸ்தாவரஜங்கமாதிகள் எல்லாவற்றிற்கும் பார பசுமின்றி மனக்களிப்பூட்டும் வஸந்த ருதுவே! உனது மெல்லிகட்கு நமஸ்காரம்” என்று பற்பலவாறு பலரும் போற்றித் துதிக்கின்றனர்.

மே மாதம்

மையா (Maia) என்னும் அம்பிகை பிரஸன்னமாகிறாள். அன்னவளின் பிதாவின் பெயர் அட்லாஸ் (Atlas) என்பது. ஆயிரம் நாப்படைத்த ஆதிசேடன் இப்பூமண்டலத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறானென்று இந்தியர்கள் நம்புவதுபோல மேனாட்டார் அட்

லாஸ் என்பவரே இப்பூபாரத்தைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறாரென்று நம்புகிறார்கள். அவருக்கு ஏழு சுந்தரகுமாரிகள் உண்டு. அவர்களில் மையா என்பவளே பேர் போனவள். இப்புண்ணியவதிக் கேமெர்சுரி (Mercury) என்னும் தேவதூதன் புத்திரனும் ஜனித்தான். தேவலோகத்து ஆக்னேகனைப் பூலோகத்துக்கும், பூலோகப் பிரார்த்தனைகளைத் தேவலோகத்துக்கும் வாயுவேக மனோவேகமாய் எடுத்தேக வல்லவன். தேவதாபிமானத்தைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றவன். எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் மேலான பரதெய்வமாகிய ஜூபிடர் (Jupiter), மையாவின் குடும்பத்தையே மிக மேலாகக் கௌரவிக்கிறார். மையாவையும் அவளுடைய சகோதரிகள் அறுவரையும் வானத்தில் ஒரு நட்சத்திரக் கூட்டமாக அமைத்திருக்கிறார். அவ்விண்மீன் கூட்டத்திற்குப் பெயர் 'ப்ளியாடஸ்' (Pleiades) என்பது. அதில் ஆறநட்சத்திரங்கள்தான் ஜ்வலிக்கின்றன. ஏழாவது நமது கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. அதற்குக் காரணமாவது:— ஏழாவது சகோதரியின் கணவன் லிஸிபஸ் (Sisyphus) என்பவன் தேவர்களிடத்தில் ஏதோ ஒரு தவறிழைத்ததற்காக, "இவ்வுலக முள்ளளவும் ஒரு பிரம்மாண்டமான பாறையைச் செங்குத்தான ஒரு மலையினுச்சிக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டும்" என்று தண்டிக்கப் பட்டிருக்கிறான். அவன் இன்னும் அம்மலைச் சிகரத்தை அடைந்த பாடினான். இவ்விதம் தன் பிராணபதிக்கு நேர்ந்த அவமானத்தால் ஏழாவது சகோதரி நகூந்திரக்கூட்டத்தில் இருப்பினும் பிராணசியாமல் விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள்.

மையாவின் பெயரே மே (May) மாதம் என்று வழங்குகிறது.

ஜூன் மாதம்

ஒரு தேவதையும் ஒரு நரனும் சச்சரவு செய்துகொண்டே வெளியே வருகின்றனர். தேவதை பெயர் ஜூனோ (Juno). நரன் பெயர் ஜூனியஸ் (Junius). ஜூன் மாதம் தனக்குரியது என்கிறான் ஜூனோ. "இல்லை. இல்லை. எனக்குத்தான் சொந்தம்" என்கிறான் ஜூனியஸ்.

ஜூனோ என்பவள் ஆதிபகவானாகிய ஜூபிடரின் (Jupiter) மனைவி; வேரு ரூபவதி; "எனக்கு நிகரான அழகிகள் யாருமேயில்லை" என்ற அகம்பாவம் கொண்டவள். கண்ணைக் கவரும்படியான நான்கு புள்ளிக்கலாபமயில்களால் இழுக்கப்பட்ட ஒரு விசித்திர சதத்தின்மீது அமர்ந்து ரோமாபுரியின் சித்திர விதிகளில் பவனி வருகிறாள்.

ஜூனியஸ் என்பவனும் ஒரு கர்வீ; வணங்காமுடி மன்னன் ; தானே எல்லாம், தன்னுடையதே யெல்லாம் என்ற மஹா கர்வங் கொண்ட ஒரு பெரிய அரசன். இவ்விரண்டு கர்விகளின் சச்சரவில், ஜயிக்கக்கூடியவர் யாரென்று சொல்ல முடியவில்லை. இருவரும் தத்தம் முழுச்சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுகின்றனர். இளந்தென்றல், பளிங்குபோன்ற சுத்தஜலம், நானாவிதப் புஷ்பங்கள், பச்சைக் கம்பளம் விரித்தாற்போன்ற புத்தரைகள், நல்லஜாதிச் கனிவகைகள், குளிர்ந்த வெண்ணிலவு முதலிய வஸந்தருது லக்ஷணங்களை ஏற்படுத்தி உலகோர்க்கு உதவுகின்றனர். ஆகவே ரோமியர் இரு வரையுமே துதிக்கின்றனர்.

ஜூலை மாதம்

முதலில் சாதாரண வீரனாயிருந்து பிறகு மஹா சக்கரவர்த்தி பதவிக்கு வந்த ஜூலியஸ் ஸீஸர் (Julius Ceasar) அநேக தேசங்களை ஜயித்தார். யாராலும் எக்சாலத்தும் அசைக்க முடியாத சட்டதிட்டங்களை ஏற்படுத்தினார். ராஜ்யவியவகாரங்களில் மஹத்தான திருத்தங்களைச் செய்தார். திவ்விஜயம் செய்ய வேண்டுமென்று பேராவல் கொண்டு பெரும்படை திரட்டிப் புறப்பட்டார். தைரியமும் தந்திரமும் சமயோசித புத்தியும் விடாமுபற்சியும் அரோக திடகாத்திரமும் ஒருங்கே அமைந்த வீராதி வீரராய் விளங்கினார். முன்பு எவரும் செய்யாத பல தீரச் செயல்களைப் புரிந்த ரோம ஸாம்ராஜ்யத்தை விஸ்தரித்தார். பிரிட்டன் (Britain) தேசத்தை ஜயித்து அக்சாலத்தில் அங்கிருந்த அநாகரிகமான முாட்டு ஜனங்களை அடக்கினார். நாகரிகத் துறைகளில் பழக்கினார். ராஜநீதிகளுக்கு எல்லோரும் கட்டுப்படும் படி செய்தார். கொஞ்ச காலத்திற்குள் எல்லோரையும் நாகரிக ராஜரிகர்களாகச் சீர்படுத்தினார். சற்றேறக்குறைய ஐரோப்பாக்கண்டத்தின் பாதிபாகம் ஸீஸரின் ஆட்சிக்குள் அடங்கியது. ஜனங்களைவரும் அவருடைய ஆற்றலைக்கண்டு வியந்தனர்.

அம் மஹா வீரரின் கீர்த்தி என்றும் நிலைத்திருப்பதற்காக வருஷத்தின் ஏழாவது மாதத்திற்கு அவர் பெயரையே வைத்து ஜூலை (July) என்றழைக்கின்றனர். அவர் பிறந்த மாதமும் ஏழாவது மாதமேயாம். அவர் காலத்திற்கு முன் குவின்டிலிஸ் (Quintilis) என்று ஒரு மாதமிருந்தது. அப்பெயரை நீக்கி விட்டுப் பதிலுக்கு 'ஜூலை' என்று பெயரிட்டனர்.

ஆகஸ்ட் மாதம்

ஜூலியஸ் ஸீஸருக்கு அகஸ்டஸ் (Augustus) என்றொரு மருமகனார் உண்டு. முதலில் அவருக்கு ஆக்டேவியஸ் (Octavius) என்று பெயர். மார்ட் அக்தோனிய (Mark Antony), லெபிடஸ் (Lepidus) என்னும் இரண்டு சிறந்த மந்திரிகளின் உதவியைக் கொண்டு அகஸ்டஸ் ரோமாபுரியை மேலும் பரவச் செய்தார். ஸீஸரைவிடத் துடுக்கோடும் யுத்தியோடும் பிடிவாதத்தோடும் எல்லாக் காரியங்களையும் சாதித்தார். தோட்டி முதல் தொண்டை மான்வரையில் அவரைக்கண்டு அலறினர். வீரச்செயலும் தீரப் பேச்சும் கோபக்குறியும் கொரோப் பார்வையுமே கொண்டவராய் அவர் அரசு செலுத்தினார்.

அவரைச் சாந்தப்படுத்துவதற்காகப் பிரஜைகள் பலபல துறைகளில் பிரயத்தனஞ் செய்தனர். ஒரு நாள் பல பெரிய பிரமுகர்களும் சீமான்களும் சீமாட்டிகளும் கூடி அரசரைக் கண்டு நமஸ்கரித்து, “ஏகசக்ராதிபதியே! ஏழைகள் விண்ணப் பித்துக் கொள்ளுவதைச் சற்றே செவிமடுக்கவேண்டும். தங்களுக்கு ஆக்டேவியஸ் என்ற நாமதேயம் சிறிதும் பொருத்தமன்று. ஆகவே அப்பெயரை நீக்கிவிடவேண்டும். ‘நிகரற்ற நன்மை வாய்ந்தவர். இனையற்ற இலகூணம் பொருந்தியவர். ஸமனற்ற சௌரியம் பூண்டவர். உவமையற்ற உதாரமுள்ளவர்’ என்ற விசேஷார்த்தங்களைக் கொண்ட ‘அகஸ்டஸ்’ என்ற திருநாமத்தைத் தங்களுக்குச் சூட்டுகின்றோம். கருணைகூர்ந்து அங்கீகரிக்கவேண்டும் மஹாப் பிரபோ” என்று முடிவூதி செய்தனர். ஆக்டேவியஸ் நல்ல வேளையாய்க் கோபாவேசங்கொள்ளாமல், “அவ்விதமே ஆகுக” என்று பதிலிறுத்தார். அது முதல் ஆக்டேவியஸ் என்ற பெயர் போய் அகஸ்டஸ் என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று.

அகஸ்டஸ் ஆட்சிக்கு முன் எட்டாவது மாதத்திற்கு முப்பது நாட்களே யிருந்தன. ஸீஸரின் பராக்ரமத்திற்கு எள்ளளவும் குறைவுபடாத மாட்சிமை தங்கிய அகஸ்டஸிற்கும் ஸீஸரைப் போன்ற கௌரவாதிகள் இருக்கவேண்டுமென்று ரோமியர்கள் செப்டெம்பரின் 31 நாட்களிலிருந்து ஒரு நாளைக் குறைத்து ஆகஸ்டு மாதத்தோடு சேர்த்து 31 நாளைக்கினார்கள்.

மற்ற மாதங்களிலிட ஆகஸ்டு மாதம் மிகவும் முக்கியமானது. எவராலும் சாத்தியமில்லையென்று கிட்டிவிடப்பட்ட எகிப்து (Egypt) நாட்டின்மீது அகஸ்டஸ் படையெடுத்துச் சென்று

அதைச் சுலபமாய் ஜயித்து ரோமராஜ்யத்தோடு சேர்த்தார். சித்திர வேலை, கைத்தொழில், கல்வி முதலியவைகளை அபிவிருத்தி செய்தார். ஹோரேஸ் (Horace), வர்ஜில் (Virgil) முதலிய கவி வாணர்கள் அவருடைய அரசுவையை அலங்கரித்தனர். நல்ல நல்ல புஸ்தகாலயங்களை (Libraries) ஆங்காங்கே அவர் நிறுமித்து ஆயிரக்கணக்கான புஸ்தகங்களை அடுக்கிவைத்துப் பொது ஜனங்களைப் படிக்கச் செய்தார். சந்தனம் கல்லாடும் ஸலவைக் கல்லாடும் மிக்க வேலைப்பாடமைந்த கோயில்களையும் கோபுரங்களையும் நிறுமித்தார். செங்கற்களாலும், பாறாங்கற்களாலும் ஆங்காங்கே கட்டப் பட்டிருந்து நாளடைவில் கிலமாய்ப்போன பொதுக் கட்டடங்களை புதுப்பித்தார். வியவசாய அபிவிருத்திக்கு வேண்டிய ஏரி, குளம், வாய்க்கால், அணைக்கட்டு, மதகுக்களைக் கட்ட உத்தரவு பிறப்பித்தார். உட்கலகம், வெளிச்சண்டைகளில்லாமல் பிரஜைகள் சமாதானமாய் வாழ்வதற்கு வேண்டியன செய்தார். இவர் காலத்தில் இயேசு நாதர் ஸிரியா (Syria) நாட்டில் அவதரித்தார்.

ஸெப்டெம்பர் மாதம்

ஸெப்டெம் (Septem) என்னும் வார்த்தைக்கு ஸப்த அல்லது ஏழு என்று பொருள். பல்லாண்டுகளுக்குமுன் மார்ச்சு மாதத்தை முதல்மாதமாகக் கொண்டு வருஷத்தைக் கணக்கிட்டார்கள். அப்பொழுது இம்மாதம் ஏழாவதாக இருந்தது. பிறகு பல பல காரணங்களால் ஒன்பதாவது மாதமாக மாற்றிவிட்டார்கள். எல்லாவித மாறுதல்களையும் ஏற்படுத்திய விஞ்ஞான சீலர்கள் தற் காலத்திய ஸ்தானத்திற்குத் தக்கபடி இதன் பெயரையும் மாற்றாமல் பழைய பெயரையே (ஸப்தமன்) வைத்து விட்டார்கள்.

அக்டோபார் மாதம்

அக்டோபரென்பதற்கு எட்டாவது என்பது பொருள். மார்ச்சு மாதத்தை முதலில் வைத்தெண்ணிய காலத்தில் எட்டாவதாக இருந்தமையின் இம் மாதம் இப்பெயர் பெற்றது.

கிறிஸ்து பிறந்து பல நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் பஞ்சாங்கக் கணிதங்களை மாற்றி ஜான்யுஅரியை ஆரம்பமாதமாக ஏற்படுத்தின பொழுதுகூட, செப்டம்பர், அக்டோபர், நொவெம்பர், டிஸெம்பர் மாதங்களின் பெயர் மாற்றப்படவில்லை. பெப்ரூஅரி கொஞ்ச காலத்திற்கு ஆரம்பமாதமாயும், மார்ச்சு கொஞ்ச காலத்திற்கு ஆரம்பமாதமாயும் மாறிமாறி வந்துள்ளன. அவையெல்லாம் போய் ஜான்யுஅரி முதல் ஸ்தானத்தில் நியமிக்கப்பட்டது.

கோவெம்பர் மாதம்

நவ என்றால் ஒன்பது. ஒன்பதாவது ஸ்தானத்தில் இருந்த தனல் கொவம்பரென்று இது பெயர் பெற்றது.

எங்கும் இரத்த மயமாக்குவதால் 'இரத்த மாதம்' (Blood Month) என்று கொவெம்பருக்கு வேறொரு பெயரையு மிட்டிருக் கின்றனர் ஸாக்ஸ்ன் ஜாதியார்.

மேனாட்டில் அபரிமிதமான ஆடு மாடுகள் கொல்லப்பட்டு கொவெம்பர் மாதத்தில் விதவிதமான மாமிசாதிசன் பிறகாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. அதற்கேற்ப நமது இந்து நாட்டி லும் கொவெம்பர், டிஸெம்பர் மாதங்களில்தான் 'கோமாரி' என்றும் ஒருவிதம் கொள்ளோனோய் இந்துமக்களின் சேஷமத்திற்கே இன்றியமையாத கால்கடைகளைத் தாக்கிப் பொறுக்கி எடுத்துவிடு கின்றது.

டிஸெம்பர் மாதம்

டிஸெம் அல்லது தச என்றால் பத்து. இது பத்தாவது மாத மாக இருந்தது.

இம்மாதத்தில் 'கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகை' (Christmas week) விசேஷகுதாஹலத்துடன் கொண்டாடப்படுகிறது. கோயில்களிலும் கோபுரங்களிலும் கொடியுர் தோரணமும் துலங்கும் பண்டிகை அது. சிறு குழிசை பெருவிடு, மாடமாளிகை கூடகோபுரங்கள் எல்லாம் வெண்ணிற நீரால் அப்பொழுது விளங்கும். அத்தகைய பண்டிகையைக் கொண்டாடும் இந்த மாதம் மேனாட்டினரால் மிகச் சிறப்பாகக் கருதப் படுகிறது.

விஜய ரமணி

இராகவாசாரியார்

1

“பார்யாளுபவதி சத்ரு” என்பதை நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்தே வேங்கடேச சர்மா தம் மகன் பலராமனுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்தார்போலும்! பலராமனுக்கு வாய்த்தவன் மயிலையொத்த குரலும் குயிலையொத்த மேனியும் பொருந்தியவன்! ஆனால், நவ யௌவனத்திலிருக்கும் பலராமனுக்கு, ‘பார்யாளுபவதி சத்ரு’ என்ற நியாயம் தோன்றுமா? அல்லது வேங்கடேசசர்மாவைப் போல், ‘மாலையில் தாமரை மூடிக்கொள்ள மலர்ந்த நீலோத்பலத்தை யடைந்து ச்யாமளரூபியாய்விளங்கும் மகாலக்ஷ்மி’ என்றாவது தன் மனைவி ரமணியைக் கொண்டாடத் தோன்றிற்று? மகனுக்குச் செய்யவேண்டிய முக்கியகடமையில் தன் தகப்பனார் தவறினார் என்று வருந்தினான். தந்தை ‘நம் பையனுக்கு வித்தையளித்து மணமும் செய்துவைத்தோம்; இருந்தும் அவனுக்கு நம்மிடம் பிரீதி இல்லை’ என்றெண்ணினார். ஆகவே கல்யாணம் ஆனது முதல் தகப்பனுக்கும் மகனுக்கும் மனோபேதம் ஏற்பட்டது.

இக்கதை தொடங்கும் தினத்தில் அற்பவிஷயத்தில் வாக்கு வாதமேற்பட்டது: வார்த்தைகள் பலத்தன. முடிவில் வேங்கடேச சர்மா கடுங்கோபத்துடன் “வீட்டைவிட்டு ஓடு” என்று கூறினார். பலராமன் மனந்தாளாமல் அன்றிரவே திருத்துரைப்பூண்டி ரயிலடியில் வந்துட்கார்ந்தான். தகப்பனார் கூறிய வன்மொழியை நினைத்து நொந்து யோசனையிலாழ்ந்தான். அரைமணி நேரத்தில் பின்புறமாக யாரோ ஒருவன் முதகைத் தட்டி “பாலன்!” என்றான். பலராமன் திடுக்கிட்டே திரும்பினான். தன் உற்ற நண்பன் ஆராவமுது எனத்தெளிந்தான் “ஆ! ஆராவமுது ஐயங்காரே! பா திராத்திரியில் எங்கே ஏளித்து?—தேவன்?”

ஆராவமுது:—தேவன் தாஸனோல்யோ, அடியேன்! நியமனப் பிரகாரம் நடக்க ஓடிவந்தேன்.

பாலன்:—(சிரித்துக்கொண்டு) ‘காசிக்குப்போனாலும் சனீச வரன் பின்னோடு’ என்பதுபோல் இங்கேகூட வந்துவிட்டாயோ? ச . . . ரி எதுவரையில் போகிறாய்?

ஆராவமுது:—தேவன் மரியாதையிலிருந்து சனியன் பட்டத் துக்குவந்து விட்டதா! உ . . . ம்; தஞ்சாவூர் வரையில். நீ—

பாலன்:—எங்கு வேலையகப்படுமோ அங்கே. திருத்துரைப் பூண்டியில் உபாத்தியாயர் வேலைபண்ணியாயிற்று. இனி பி. எ., ஸ்டீட்டிசுமேட்டை எடுத்துக்கொண்டு ஊரூராய்க் கிளம்பவேண்டிய துதானே.

ஆராவமுது:—என்னடா! ஸ்வரம் நிரம்ப இறங்கிப்போயிற்று. உனக்கென்னடா! தகப்பனார் சேர்த்துவைத்திருக்கிறார். மாமனார் வேறு ஆயிரமும் அரைவேலிபூமியும் கொடுத்திருக்கிறார். பேஷ்! 'வெற்றிலைப் பொதிக்காரன் விழுந்து அழுதான்' என்ற கதையா யல்லவா இருக்கிறது!

பாலன்:—மாமனருடையதும் வேண்டாம்; தகப்பனருடைய தும் வேண்டாம். தானாவே சம்பாதிக்க வழிதேடாதவன் புருஷனா?

ஆராவமுது:—ஏது! வேண்டாமென்றவன் தான், மற்றவர்க ளுக்கு வாதங்களை பிசகு என்று உபதேசித்துவிட்டு நீ நிலமாக வாங்கிக்கொண்டாயோ?

பாலன்:—பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டா நான் வாங்கினேன்? என்னைக் கட்டாயப்படுத்த நான் வேறு வழியில்லாமல் வேண்டா வெறுப்பாய்க் கல்யாணம் செய்து கொண்டேன். என் மனைவி யிருக்கிறாள் . . . என் அடிமுடையான்...அவள் முகத்தைப் பார்க் கும்போதெல்லாம் எனக்கேற்பட்ட அவகேடு என் மனத்தில் தியெனப்பற்றிக்கொள்ளும்.

ஆராவமுது:—தன் அத்தையிடம் அவன் 'இப்பொழுதே வீட்டிலிருக்க முடியவில்லை. இன்னும் ஒரு வேலையாய்விட்டால் என்னபாடு படுத்துவாரோ' என்றானாம்.

பாலன்:—அந்த ஆத்திரத்தில் தான், அவரும் நம்மைப்போல், "நிலம் போய்க்விட்டதே என்று வருந்தட்டும்" என்று அப்படிச் செய்தேன். இப்பொழுது அதுவும் அடங்கிவிட்டது. பிற்பாடு அதை ஒருசமயத்தில் திருப்பிக்கொடுத்து விடுவோமென்று.....

ஆராவமுது:—பையன் யோசனையெல்லாம் நல்லயோசனைதான். இருக்கட்டும்.....உன்மாமனார்கூட அவருக்குச் சொந்தமில்லாத சிலபாதங்களுக்கும் சாஸனத்தில் கண்டிருக்கிறாராமே.

பாலன்:—இருக்கும்; பணவியலத்தில் அப்படிச்செய்தாலும் செய்வார்.

ஆராவமுது:—எனக்குத்தெரியாது. அவ்வாறு ஒருவர் சொல்லக் கேட்டேன்.

பாலன்:—எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். இனிமேல் அவர்களுக்கும் எனக்கும் ஒருவிதக்கவலையுமில்லை. அவைகளைப்பற்றி இனிமேல் கவலை இல்லை. அதோ மணியடிக்கிறான். 'டிக்கட்டு' வாங்கிக்கொள்வோம்.

இவ்வாறுகச்சொல்லிக்கொண்டே பலராமன் எழுந்து சென்றான். ஆராவமுது மனதிற்குள்ளேயே முனுமுனுத்துக்கொண்டான்: “பெண்ணை என் தம்பிக்கு நிச்சயித்துவிட்டுப் பிறகு கொடுக்கமாட்டேனென்று அவமானப்படுத்தினால்லவா, அந்தக்கிச்சா? இருக்கட்டும்—இப்பொழுது மாப்பிள்ளைக்கும் மாமனாருக்கும் மனஸ்தாபம்போலிருக்கிறது. இதை விருத்தியாக்கி இவ்விருவருக்கும் தீராப் பகையை உண்டாக்கி விடுகிறேன்.”

2

கோபாலபுரத்தில் கிருஷ்ணையங்கார், கூடத்துக்கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்தார். வீமந்தபுத்திரி ரமணியும் ஆறுவயது குமாரன் கோபாலனும் கூட இருந்தார்கள்.

கிருஷ்ணையங்கார்:—(வெற்றிலைபோட்டுக் கொண்டே) புதுச்சாக்கு வாங்கிக்கொண்டுவந்தேன். குருவைநெல்லை நல்லவேளை பார்த்து அந்தச் சாக்குகளில் காட்டவேணும்.

கோபாலன்:—ஏன் அப்பா; கோணியூசி புதுசா, பழசா? அதுக்கு நாள் தேவையா?

ரமணி:—(சிரித்துக்கொண்டு) இதுகேட்கிறதைப் பார்த்தாயா? இச்சமயம் கிருஷ்ணையங்கார் மனைவி பங்கஜத்தம்மாள் சமையலறையிலிருந்து வந்தாள்.

கிருஷ்ண:—அதோ! அம்மாள்வருகிறாள். பங்கஜம், இந்தப் பயல் என்னைப் பரிஹாஸம் செய்கிறான். என்ன? உனக்கு முகம் சுண்டிப்போய் இருக்கிறது?

பங்கஜம்:—உடம்பு சரியாயில்லை. பலஹீனமாயிருக்கிறது; வயிற்றுக்கடுப்பு.

கிருஷ்ண:—இங்கிலீஷ் மருந்து சாப்பிட்டுப் பார்க்கிறது. ரூபாய் 15-க்கு நேற்று வாங்கிவந்தேன். இந்த உடம்பில் (பங்கஜத்தம்மாள் கர்ப்பிணி) வயிற்றுக்கடுப்பு வரக்கூடாது. அம்மருந்தைப் பாலில் சாப்பிடவேண்டும்.....பங்கஜம், நம் ரமணிக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்து பார்க்கவேண்டும்; ரமணி!

ரமணி:—“ஆமாம்போங்கள்,—இப்பொழுதே பிடித்து தாதா வாகப் போக ஆசைப்படாதீர்கள்” என்று வெட்கி அப்புறம் திரும்பிக்கொண்டாள்.

பங்கஜம்:—தானே உண்டாகிறது. இப்பொழுது அவன் உடம்பைப் பாருங்கள்.

கிருஷ்ண:—ச...ரி.....பார்க்கிறது. செலவுக்குத்தானே பெண்!

ரமணி:—இப்படிச் சொல்லுவீர்களென்று தெரியும்.

பங்கஜம்:—குழந்தையை அப்படிச் சொல்லாதீர்கள்.

ரமணி:—நடுங்கிக்கொண்டு தான் இருக்கிறேன். கைக்காப்பு அஞ்ச பவுளிருக்கிறது. கூடப் பத்துப்பவுள் போட்டு ஓர் லுட்டியானாம் பண்ணவேண்டுமென்று பத்துகளாகக் கேட்கவேண்டுமென்று வாயெடுத்தேன்; தையம் வரவில்லை. அது... ..

கிருஷ்ண:—கேட்கமாட்டாயா? கேட்பாய். ரொக்கமாகக் கொட்டிக் கொடுத்தாய்விட்டது. அதற்கு அனுபானமோ இது? இப்படி நினைத்தபோதெல்லாம் பத்துப்பவுளும் ஐந்துபவுளும் கொடுப்பதற்கு

பங்கஜம்:—ஏன் இப்படி சுறுக்கென்றபடுமப்படி சொல்கிறீர்கள்?

கிருஷ்ண:—என்னவோ பார்வைக்கு லக்ஷணமாயிருக்கிறானே யென்று கொடுத்துவிட்டேன். இப்பொழுது நன்றாக அகப்பட்டிக் கொண்டேன். என்ன பிடிவாதம்பிடித்து நிலத்தைவாங்கிக் கொண்டான்! நினைத்தால் வயிற்றை என்னவோ செய்கிறது. சாஸனத்தில் கையெழுத்துப் போடும்போது கை நடுங்கிற்று; பெண்ணைப்பெற்றதற்குச் சொத்தையும் இழக்கவேண்டுமா என்று ஏங்கினேன். அடுத்தாற்போல் சங்கத்தின் புருஷனைப் பார்; என்ன படிமானம்! என்ன சார்த ஸ்வபாவம்!

ரமணி:—அவர் ஸ்வபாவம் உங்களுக்குத் தெரியாது.

கிருஷ்ண:—ஆமாம்! என்ன நல்லதனம்! அப்பாவுக்கே துறக்கி சொல்லுவார். சாஸ்திரத்தை நேரில் கண்டுகிட்டாற்போல் பேசுகிறது. பெரியவர்களின் அனுஷ்டானத்திற்கு மரியாதை வைப்பதில்லை. இந்தப்பெண்கள் புகழ்கத்திற்குச் சென்றதும் என்ன உதைபட்டாலும் அவர்கள் கஷியில் திரும்பிவிடுகின்றன. பிறந்த வீடு எப்படிப்போனால்தான் என்ன? கனகத்தகத்தில் சொன்னார்கள், 'சொத்து வந்துவிட்டது, இனிமேல் நாட்டுப்பெண் எப்படியானால் என்ன என்றிருப்பார்கள்' என்று. இதோ பார் துரும்பாய் வந்திருக்கிறது. இதற்கு வாயென்ன?

பங்கஜம்:—ஏன் இப்படி நீங்கள்.....

ரமணி:—நீங்கள்தானே வயித்தியம் பார்த்தீர்கள்? மூன்றுகடிதம் போட்டேன். ஒருவரும் ஏனென்று கேட்கவில்லை. முக்கால் வாசி சொஸ்தமான பிறகுதானே என்னைச் சீராட அழைத்துக் கொண்டு வந்தீர்கள்—அம்மாவுக்குக் காரியம் செய்வதற்கு.

கிருஷ்:—பாரேன் அவள் பேச்சை! உட்கவரிருக்கப் புறச்சுவர் மண்ணிடுகிறது. வாயாடி! 'கல்யாணத்துக்கு இன்னும் நான்கு தங்கைகள் இருக்கின்றார்களே; அவர் சம்சாரியாச்சே!' என்று துளியேனும் யோசனையில்லை.

பங்கஜம்:—நமக்கென்ன இல்லையா? ஏழையா? ஏதோ கேட்டால்

கிருஷ்:—'ஒட்டியாணம் வேணும்; கம்மல்வேணும்' என்று இங்கே அப்பன் குடலைக் கொட்டுகிறது. உன் அழகுக்கு அலங்காரம் வேறு; உன்கரிமுஞ்சியையும் உதட்டையும் பல்லையும் கண்டு யார் சிண்டிகுறார்கள்? சாணம் ஒதுக்கிவிடுவதுபோல் ஒதுக்கிவிட்டுப் போய்விட்டான் மாப்பிள்ளை; மூன்றுமாதம் ஆயிற்று.

பங்கஜம்.—வெறுமே புண்ணில் கோலிட்டாற்போல் பேசாதீர்கள். அழகாய் இல்லாவிட்டாற்போகிறான்; உங்கள் பெண்தானே?

இதுவரையில் அமைதியாக நின்றிருந்த ரமணிக்குக் கண்கலங்கியது. கண்ணினின்று நீர்வடிய வேதமாகச் சமயலறைக்குச் சென்று விட்டாள். அச்சமயத்தில் இரேழியிலிருந்து மருதமுத்து என்னும் ஆள், "சாமி தபால் வாங்கிவந்தேன்" என்று ஒரு கவரையும் காட்டு ஒன்றையும் வைத்துவிட்டுப்போனான். உடனே கிருஷ்ண ஐயங்கார் எடுத்துப்பார்த்தார். "ஆராவமுது எழுதியிருக்கிறான்" என்றார். படித்துவிட்டுக் கீழே விட்டெறிந்தார். "என்தலையில் கல்லைப் போட்டுவிட்டான். பங்கஜனில், பலராமனுக்கு இரண்டாந்தரமாகக் கல்யாணம் நிச்சயார்த்தம் நேற்று ஆய்விட்டதாம்" என்று துக்கத்துடன் கூறினார். அடுத்த கவரில் கிருஷ்ண ஐயங்கார், மாப்பிள்ளைக்குக் கொடுத்த நிலத்தைத் திருப்பி, மாமனார்பேருக்கே சாஸனமான பத்திரம் ரிஜிஸ்டராகி வந்திருந்தது. அதைக் கவனித்தும் கவனியாமலும் கடிதங்களைக்கூடத் தரையில் போட்டுவிட்டு வாடியமுகத்துடன் வெளித்திண்ணைக்குப் போய்விட்டார். பங்கஜத்தம்மாள் கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டு, "அம்மா! நீ இப்படியும் வாழ வேணுமென்று உன் தலைவிதியா?" என்று வாய்விட்டு அழுதாள். ரமணி திடுக்கிட்டுத் திக்பிரமை கொண்டு அப்படியே தலையில் கைவைத்து உட்கார்ந்து விட்டாள்; "நான் நம்பவில்லை; நான் நம்பவில்லை" என்று ஹிஸஸ்வரத்தில் வாய்குறறிச் சொல்லிக்கொண்டாள்.

3

பங்களுரில் பாஷ்யமையங்கார் என்பவர் பெருத்ததனவந்தர்; நல்ல குணவான். கிங்கஸ்ரோடில் இருக்கும் அவர் திருமானிசையில் சாயந்திரம் ஐந்துமணி சுமருக்கு அவரும் அவர் மனைவி குமுதமும் முன்பக்கத்துக் கூடத்தில் வீற்றிருந்தனர். இளந்தென்றல் மெல்லென விசிறிற்று. அருகிலிருக்கும் 'குரோடன்ஸ்' செடிவகைகளும் மல்லிசை முதலிய புஷ்பக்கொத்துகளும் தலையை அசைத்தாடின. புன்முறுவலரும்பிய குமுதவல்லியின் முகத்தில் வருத்தம் தோன்றியது. "போன வருஷம் இத்தனைநாள்தான் நம் விஜயத்துக்கு நிச்சயதார்த்தம்; பாவிக்கு அதிர்ஷ்டமில்லை. மணக்கோலம் கொள்ளவந்த மாப்பிள்ளை கல்யாணத்தன்றே பிணக்கோலமானான். துக்குறி!" என்று சொல்லிக் குமுதம் கண்களில் நிரம்பி நின்ற ஜலத்தை உதிர்த்தாள். தளர்ந்து வாடித்தொங்கிய அவள் காதலரில் வைரத்தோடுகள் "அடாடா" என்று அனுதாபம் கொண்டு அசைத்து மின்னின.

குமுதம்:—ஆச்சு, ஒரு வருஷமாச்சு; நீங்கள் ஒரு பிரயத்தனமும் பண்ணாமலிருங்கள். கடைசிப்பெண்தான் செல்லம் ஜாஸ்தி. நல்லவாளுப்ப் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்யவேண்டாமா? என்னவோ எதையோ நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களே.

பாஷ்யம்:—ஆமாம், யானை தீவார்தரத்தை நினைத்திருப்பது போலிருக்கிறேனே?

குமுதம்:—அப்படித்தான் இருக்கிறீர்கள். காலையில் பள்ளிக் கூட வேலைக்காரன் கொண்டுவந்த தபாலுக்கூட இன்னும் பார்க்கவில்லை.

பாஷ்யம்:—பார்த்தாயா, அதைக்கொண்டுவரச் சொல்லு குமுதம். உனக்கு நான் சொல்லவேஇல்லையே, என்மேல் பார்வையிலிருக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு உபாத்தியாயராக வந்திருக்கும் இளைஞனைப்பற்றி?

குமுதம்:—நம் பாலன் தானே? நம்மகத்துக்கு நாலுமாதத்துக்கு முன்வந்தானே? நிரம்ப நல்லபிள்ளை. நம்மகத்துக்குத்தான் அடிக்கடி வருவானே. விஜயம் அவனோடு வேடிக்கையாய்ப்பேசிக் கொண்டிருப்பான். விஜயத்துக்கு நல்ல விஷயமெல்லாம் சொல்லிக் கொடுப்பான். அழகாய்மிருக்கிறான்; சற்றங்குள்ளம்.

பாஷ்யம்:—அழகாயிருக்கிறான்; ஸ்வபாவம் நிரம்ப நல்லது; ஸாது; சுறுசுறுப்பதிகம். அன்று வேலைக்காகவந்த தினமே அறிந்து கொண்டேன். அன்று சுவரோரமாய் விஜயம் நின்ற கொண்டிருக்க

குமுதம்:—என் நாற்பது வயதுக்கும் இந்தமாதிரிப் பிள்ளை
யைப் பார்த்ததில்லை. இங்கிலீஷ்படிப்பு மிருக்கிறது. வைதிகசிரத்
தையு மிருக்கிறது. இவனைப்போல நம் விஜயத்துக்கு அகமுஷு-
யான் வாய்த்தால்...

பாஷ்பம்:—இவனைப்போல என்ன? இவனாகத்தான் இருக்க
லாகாதா?

குமுதம்;—சே! நம்மகத்துப் பெண்ணுக்காக ஊரார் பெண் பழியைக் கொட்டிக்கொள்ளலாமா?

பாஷ்யம்:—பழியென்ன? அவன் விருத்தாந்தத்தைத்தான் கேட்டோமே. நம்மால் அவர்களுக்கு இடையூறு ஒன்றில்லை யென்று நினைக்கிறேன்.

குமுதம்:—இருந்தாலும் ஜனங்கள் . . .

பாஷ்யம்:—இரு, அதோ பாலனே வருகிறான் போலிருக்கிறது.
நான் தபால்களைப் பார்க்கிறேன்.

பாஷ்பமையங்கார் கடிதங்களைப் பார்த்துத்தொண்டிருக்கும் போது பலராமன் கூடத்துக்கு வந்தான்.

பாஷ்யம்:—வா அப்பா, பலராமா; (நாற்காலியைக் காட்டி) உட்கார்; சௌக்கியந்தானே? ஹோட்டல்சாப்பாடு; உடம்பைக் கவனித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

பலராமன்:—செளக்கியந்தான். நாதனற்று நான் வந்தகாலையில் எனக்கு உத்தியோகமொன்று கொடுத்துக் காப்பாற்றின தங்கனோ ஒத்த மேன்மக்கள் இருக்குங்கால் என்போலியருக்கு யாதுகுறை?

பாஷ்யம்:—என்ன அப்பா, நான் பிரமாதமாகச் செய்துவிட்டது? இன்னொருவனுக்குக் கொடுக்கும்வேலையை உனக்குக் கொடுத்தேன். உன்னால் அல்லவோ இப்பொழுது பள்ளிக்கூடம் சோபிக்கிறது?

பலராமன்:—இவ்வார்த்தைகளிலேயே தங்கள் மேன்மை விளங்குகிறது. நேரில் சொன்னால் முதமன் ஆகும். தாங்கள் எனக்குப்

புரிந்த உதவியை நான் ஒருநாளும் மறவாமலிருக்க லக்சுமீ நாதன் கருணாபுரிய வேண்டும்.

குமுதம்:—உபாத்தியாயால்லவோ! பேச்சில் வெல்ல முடியாது.

பலராமன்:—பரிஹாசம் செய்கிறீர்கள். அவர்கள் படிப்புக்கும் அனுபவத்திற்கும் முன் என் வித்யை எம்மாத்திரம்? ராஜாளியிடம் செட்டுக்குருகியை ஒப்பிடலாமா? விஜயம் இருக்கிறாளா, அம்மாமி?

குமுதம்:—உள்ளேயிருந்தான்; விஜயம்! விஜயம்! மெத்தையி லிருப்பான். முன் நீர் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கும் குறளைப்பார்த் துக்கொண்டிருப்பான்; போய்ப்பாரும்.

—4 “என்ன குறையது? போய்ப்பார்க்கிறேன்” என்று பலராமன் எழுந்து மெல்லாடிக்குச் சென்றான்.

குமுதம்:—பலராமன் நம்மதத்து மனுவதுப் விட்டான்.

பாலுபம்:—எனக்குத் திருப்தியே.

பாலன் “விஜயா!” என்று கூப்பிட்டே கொண்டே மாடிக்குச் சென்றான்.

மேல்தரையிலிருந்து சூர்யாஸ்தமனக்காட்சியைக் களிகூர்ந்து அனுபவித்துக்கொண்டே, “மதனவடிவா, ஸல்லாப ஸரஸஸுகுண” எனத் தனக்குள்ளேயே விஜயம் மெல்லியசூரலில் இனிமையாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

“விஜயா!” என்று இரண்டாந்தரம் பாலன் கூப்பிட்டது காதில் விழவே திரும்பி நோக்கினான். பாலன் அருகில் நின்றான். அவன் அருகிலிருப்பதையும் தன் பாட்டின் கருத்தையும் கவனித்த அவன் மிகவும் வெட்கி, “மேனாட்டு வழக்கமே பிடிக்காத எங்க ளப்பா, ஏன் உங்களை நானிருக்குமிடம் வரவிட்டார்?” என்று கோபித்த பாவனையாய்க் கேட்டான்.

அம் மலர்விழியாளின் வதனத்தின் பேரொழிலில் மகிழ்ந்து நின்றபாலனுக்கு அவன்மொழி சடுதியில் விளங்கவில்லை. சில நிமி ஷங்கள் சென்ற, “என் அதிருஷ்டம் உன்னைப்போல் உன் தகப்ப னுக்கு அவ்வளவு கடின மனது இல்லை. விஜயா, உன்முதத்தைக் காணப்பெறாவிட்டால் துக்கமென்னும் அந்தகாரத்தில் தடுமாறி இறந்திருப்பேன்” என்று பாலன் வருத்தத்துடன் கூறினான்.

புன்முறவனுடன் அம் மெல்லியலான், “என்ன புதிதாய் ஏதேனுமொரு காவ்யத்தைத் திருப்பிப் படித்துவிட்டு வந்திர் களே? என்ன தைரியம்! பெற்றவர்களையும் பத்தியியையும் விட்டு

வந்து...அதோபாருங்கள், உங்கள் காரியத்தைக் கண்டு சினந்து சிவந்துருயன் அஸ்தகிரிக்குச் செல்லுகிறான்" என்றான்.

பாலன்:—பெண்களுக்குப் படிப்பு உதவாது என்பது உண்மையே! என்னைச் சுட்டிக்காட்டித்தானே நீ எப்பொழுதும் பேசுவெண்டும்? (மேற்குப்பக்கம் நோக்கி) பார்! அதோ வானமெல்லாம் பல்வண்ணப்பட்டாடைகள் தரித்து அம்மேகங்கள் தினகரனை அந்தப்புரத்திற்கு ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்கின்றன.

விஜயம்:—(ஒவ்வொன்றாக வானின்கண் தோன்றும் நகரத்திரங்களைக் காட்டி) இதோபாருங்கள்; கண்ணைச் சமிட்டிக்கொண்டு இங்குட்டிகள் உம்மைப்பற்றிக் கோள்சொல்லிச் சந்திரனின் வரவை எதிர்பார்க்கின்றன.

பாலன்:—பயமில்லை; நீ இங்கு இருக்கும் வரையில் உன்முதத்தைக்காண வெட்கிச் சந்திரன் இன்று நான்கு நாழிகைகளுக்கு வெளிவரமாட்டான்.

விஜயம்:—ஓஹோ! இன்று தனிதியையோ? இருக்கட்டும்; நான் இங்குக் காத்திருந்து சந்திரன் உதயமானதும் 'நான் அடிமை; என்னைக்காப்பாற்று' என்று சொல்லி அவனுடன் சிநேகம் செய்து கொள்கிறேன்.

பாலன்:—அது கூடாதவிஷயம். அவன் காதலி ரோஹிணி உன்னை நம்பமாட்டாள். யார்தான் கல்யாணமாகாத இளமங்கையைத் தன்புருஷனுடன் கூடவிருக்கச் சம்மதிப்பார்கள்? உன் தகப்பனார், தாமரைப்புஷ்பத்தை யொத்த உன்னை ஒரு பாக்கியவானிடம் அளிக்கும்வரை ரோஹிணிக்கு உன்மேல் சந்தேகந்தான்.

விஜயம்:—(சிரித்துக்கொண்டு) ரோஹிணிக்காகப் பயந்து தாமரைப்புஷ்பத்தைப் பறித்துப்போகும்படி ஒருவரையும் விடமாட்டேன்.

பாலன்:—நீயே தேடிக்கொள்வாயோ? ஏதோமனதில் ஒருவர் இருக்கிறார்போல் தோன்றுகிறது. நான் உன் சிநேகிதன், பாலன்; எனக்குத் தெரிவிக்கலாகாதா?

விஜயம்:—“நல்லபாலன்! (பூமியை நோக்கிக் கையிலிருக்கும் புஸ்தகத்தை மடக்கிப் பிரித்துக்கொண்டே) இருந்தாலும் உங்களுக்குத் தெரியாதவரில்லை. சதா உங்களுடன் இருப்பவர்” என்று மெதுவாகக் கூறினான்.

பாலன் (ஆழ்ந்தயோசனையில்), “யார் அவர்? ஒரு சிநேகிதருமெனக்கு இல்லையே. என் நிழல்தான் என்னுடன் கூடவருகிறது. இருட்டிலிருக்குங்மால் அதுவும் என்னை விட்டதலும்” என்று

சொல்லிக்கொண்டு ஓர் புறமாகத் தலையைத் திருப்பி ஞாபகப் படுத்திப் பார்த்தான்.

விஜயம்:—“உம், இருண்டகாலத்திலும் உங்களுடன் கூட இருப்பவருடன் நானும் கூட இருப்பேன்” என மெதுவாகக்கூறிக் குனிந்ததையுடன் கடைக்கண்ணால் பலராமனை நோக்கினான். பலராமன் திரும்பிப் புன்னகையுடன் விஜயத்தை நோக்கினான். பார்த்தவரும் அவனை மின்னல்போல் வெட்கம் தாவிப்பிடித்தது. அவன் முகம் செவ்வலிபோல் மாறிப் பிரகாசித்தது. பார்வையை அப்புறம்மாற்றி, “நீங்கள் என்னுடன் இனிமேல் பேசக்கூடாது. என்ன இருந்தாலும்புருஷர்களல்லவா? ஏமாற்றி வார்த்தை கொடுத்து வார்த்தை பிடுக்கிவிடுகிறீர்கள்” என்று விஜயம் வெட்கத்தினால் கோபித்துரைத்தான். அப்பொழுதே காய்ச்சி எடுத்த பத்தரை மாற்றுத் தங்கம்போல் அவன் முகம் பிரகாசித்ததைக் கண்டு பலராமன் புளகாங்கிதனானான். “விஜயா, விஜயா” எனத் தாழ்ந்த குரலில் கூப்பிட்டு, “நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லையே” என்றான்.

விஜயம்:—எந்தமக்கைபோன்ற ஒருபெண்ணை வருந்தும்படி விட்டு வந்தவருக்கு இனிமேல் யார் பெண்கொடுக்கப் போகிறார்கள்?

பாலன்:—இல்லையே ; சுகமாகவே இருக்கிறானெனக் கேள்விப்பட்டேன். எக்கனிருவருக்கும் உறவினனாகிய ஆராவமுது எனக் கெழுதினதில் ‘ருசியறிந்து உண்பதும் மேன்மையாக உடுப்பதும் உயர்வாக அணிவதும் விரோதக் காட்சியையே காண்பதும் இம்மாதிரி சுகமாகவே பொழுதுபோக்குகிறான்’ என்றல்லவா எழுதியிருக்கிறான்? பட்டணம் போயிருக்கிறானாம் ; கூடத்துணைக்கு அந்தப்போக்கி அத்தான் ஒருவன் இருக்கிறான். இன்னும் என்ன நடக்கிறதோ! மேலும் விஜயா, பெண் தரமாட்டார்களென்றாயே ; எனக்கு ஒருதரம் பட்டபாட்டில் கல்யாணமென்றால் வேம்பாய்விட்டது. நான் அதிகம் கோடிப்பவன் ; கிடைத்ததுபோது மென்றிருப்பவனல்லன். மனதில் கல்யாணமென்பது கேவலம் ஒரு பெண்ணைப் பார்வையாகக் கொள்வதல்ல. அது இரண்டு ஆத்மாக்களின் சேர்க்கையைப் பிரதானமாகக்கொண்டது. மரணமும் அச்சம்பந்தத்தைப் பிரிச்சலாகாது. ஆத்மாவைப்போல் அது நித்யம். கரையற்ற அன்பும், காரணமறியாதகாதலும், நிஷ்கர்ஷிக்காமல் கீழ்ப்படிதலும், ஸத்யமும் அளிக்கும் மாதுக்கு நான் அடிமை. என் ஆத்மாவை அம்மாதுசிரோமணிக் கே அர்ப்பணம்செய்வேன். ஆனால், விஜயா, இதெல்லாம் ஏட்டுச்சுரைக்காயல்லவா! ஞாயன் மேற்கில் உதிக்கவேண்டுமென்பதுபோலிருக்கிறது ; நடக்காத விஷயம்.

விஜயம்:—ஏன் ஏற்படக்கூடாது? அப்பேர்ப்பட்ட மாது சிரோமணி ஒருத்தி இருந்தாலோ?

பாலன்:—விஜயா! என்மனம் கலங்கி நிற்கிறது. வா, நாம் கிழேபோவோம். நேரமாயிற்று. உன் அப்பா கூப்பிடுகிறார்போலிருக்கிறது.

இருவரும் பாஷ்யமையங்கார் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றனர். பாஷ்யமையங்காரின் வற்புறுத்தலின்பேரில் பலராமன் இரவு அங்கேயே சாப்பிட்டுப் போகச்சம்மதித்தான். வேறு விருந்தினர் ஒருவரும் வந்திருந்தார். சந்தியாவந்தனுதிகளை முடித்துக்கொண்டு 7-மணி சுமாருக்குப் பாஷ்யமையங்கார் பலராமன் அந்த அத்தி ஆகிய மூவரும் சாப்பிட உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அருகிலிருக்கும் புத்தகசாலையில் விஜயம் இருந்தாள். சாப்பிடும்பொழுதும் சாப்பிட்டபிற்பாடும் வந்திருந்தவரைப்பற்றிப் பலராமன் சில விஷயங்கள் தெரிந்துகொண்டான். அவர் சீர்காழி கிருஷ்ணமாச்சாரியார் என்றும் கோபாலபுரம் கிருஷ்ணையங்காரின் பந்துவென்றும் தெரிந்துகொண்டான். கிருஷ்ணமாச்சாரியார் பேசிக்கொண்டிருக்குங்காலே, கிருஷ்ணையங்கார் மூத்தபெண் ரமணி மிகவும் வியாதியா யிருப்பதாயும் சொன்னா; “ஒருமாதமாய்ப் படுத்த படுக்கையேதான்; பதினைந்துநாள் ஜ்வரமும் பதினைந்துநாள் வயிற்றுக்கடுப்புமாக மாறிமாறி வந்துகொண்டிருக்கின்றன. எலும்புக்கூடுதான் காணலாம். வைத்தியர்களும் டாக்டர்களும் மனோவியாதி பலமாக இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவள் புருஷன் தன்னை நிராகரித்துவிட்டானென்று தெரிந்ததுமுதல் அவளுக்கு ஏக்கம்பிடித்து அவளைப்பற்றியே புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறாள்” என்று அவர் சொன்னார்.

பலராமனைக் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் ரமணியின் புருஷனென்று அறிந்து கொள்ளவில்லை. ஆராவமுதைப்பற்றிப் பலராமன் பேசுகக்கொடுத்தான். கிருஷ்ணமாச்சாரியாருக்குக் கடுங்கோப முண்டாயிற்று; “அவன் தூர்த்தன், அயோக்யன்” என்று திட்டினார். “என்னஸ்வாமி! இதைக்கேட்கவேண்டும்” என்று பாஷ்யமையங்காரைப் பார்த்துச் சொல்லலுற்றார்: “ஏதோ பழங்காரணத்தைக் கொண்டு மாமனாருக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் விரோதம் மூட்டிவிட்டான். அந்தப்பயல் விஷயத்தைச் சமீபத்தில்தான் கண்டுகொண்டேன். மாமனாருக்கு அவர் மாப்பிள்ளை வேறுகல்யாணம் செய்து கொண்டார், என்று தப்புப்பத்திரிகை ஒன்று அனுப்பினான். மாப்பிள்ளைக்கு அவன் வியாதியாகப் படுத்திருக்கையில் அவன் அத்தானோடு பட்டணத்தில் தகாத உறவுகொண்டு திரிகிறான் என்று வதந்தியைச்

சொப்பினான். இப்பொழுது கோபாலபுரம் போனால் நான் சொல்வதன் உண்மை விளங்கும்.”

இவ்வார்த்தைகள் பலராமனுக்கு அதிக துக்கத்தை உண்டாக்கின. அப்பொழுதுதான் ஆராவமுதுவின் கெட்ட சூழ்ச்சியை யோசித்துப் பார்த்தான். பலராமனுக்குத் தான் செய்த பாதகம் விளங்கிற்று. தன் மனைவியைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவல் உண்டாயிற்று. அவன் மனம் தாளவில்லை. விஜயம் தன்னிடம் விரியாட்டாகத் தகி பிேசித் தன்னைக் கண்டித்ததும், உடனே உண்மையாகவே தன் ரமணி கஷ்டப்படுவதையும் தன்னை இன்னுனென்றறியாமல் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் வெறுத்ததையும் நினைத்து அவன் மிகவும் வருந்தினான். ஒரு ஜீவன் துன்பப்படுவதென்பதை நினைத்து அவன் மிகவும் வருந்தினான். அவன் கண்களில் நீர் ததும்பிற்று.

பாஷ்பமையங்காரிடம் பேர் ஊரை மட்டும் மறைத்து மற்றவைகளைச் சொல்லியிருந்தான் பாலன்; விருத்தார்த்தங்களை இப்பொழுது சம்பூர்ணமாய்ச் சொல்லி முடித்தான். அவன் தம் பந்து கிருஷ்ணையங்காரின் மாப்பிள்ளை என்று தெரிந்து பாஷ்பமையங்கார் ஆச்சரியப்பட்டார். அவன் கேட்டுக் கொண்டபடியே கோபாலபுரம் போய்வரச் சொன்னார். விஜயாவிடம் விடைபெறச் சென்றான் பாலன்; “விஜயா! நான் கவனியாமல் அடாத காரியம் செய்து விட்டேன். நான் போய் வருகிறேன். என் கடமை. நீ என்னை மன்னிப்பாய்” என்றான்.

“நானும்... வரலாமா?... என் அக்கா அவள்” என்று அவன் தழுதழுத்த குரலில் சொல்லியது அவன் காதில் படவில்லை. பலராமன் பங்களாவை விட்டுச் சென்றான்.

4

கோபாலபுரம் அக்கிரஹாரத்தில் ஜனங்களுக்கும்கு வீடுகள் ஐத்தே. மற்றைய வீடுகனெல்லாம் பாழடைந்து போயின. ஊரில் பெரிய மிராசதார் கிருஷ்ணையங்காரே. அவ்வைந்து விட்டாரும் குாதிகள். ஆதலால் ரமணி வியாதியாய்ப் படுத்த படுக்கையிலிருப்பதைக் கண்டு வருந்தாதவர் அவ்வூரில்லை. ஒரு சமயம் கிருஷ்ணையங்கார் உள்ளே சென்று, கன்னம் ஒட்டி உதவி உலர்ந்து கண்கள் ஆழத்தில் பதுங்கி மூக்குப் பருத்துயர்ந்து இருக்கும் தங்குமாரியின் முகத்தைப் பார்த்து வருந்தி, “பாகி, என் பெண்ணின் உயிரை வாங்கி விட்டான். வன்னெஞ்சன், கொடியன்” என்றார். தலையைச் சிறிது தூக்கிக்கொண்டு ரமணி, “அவரல்ல; நீங்கனோ. இனிமேல் என் காதில் உங்கள் மாப்பிள்ளையை வையாதேயுங்கள். வன்னெஞ்சர்

அவரல்லர். என் சொச்ச உயிரையும் இம்மாதிரி வாங்க வேண்டாம்” என்று வருத்தத்துடன் கூறினாள்.

“சரி, சரி” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார் கிருஷ்ணையங்கார். காலை எட்டு மணிக்கு ஆங்கில டாக்டர் வந்தார்; “நரம்புகள் பலஹீனப்பட்டுப் போய்விட்டன; ஆதலின் இந்த ஜூரத்துக்கு மருந்துகொடுக்க வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு, “நோயாளிகேட்டதைக் கொடுக்கலாம்” என்றார்.

பெற்றோருக்குத் திகில் பிடித்தது; மனம் கசிந்தழுதனர். தாய் துக்கம் தொண்டையை அடைக்க, “ரமணி உனக்கென்ன வேண்டும்?” என்றாள்.

மெதுவாக, “ஆமாம், அடை தோசை ஜிலேபி” என்று கிரித்தாள். நாழிசையாக ஆக ஜூர வேகத்தால் ஜாஸ்தி பிதற்ற ஆரம்பித்தாள். பாலன் உருவமே அவள் கண்முன் சதா நின்றது. அவனைப் பார்க்க வேண்டுமென்பதே அவள் மனதில் எஞ்சி நின்ற ஆவல்.

கொஞ்ச நேரத்தில் இரு பசுப்யமும் தயாராய் வந்தன. ரமணி; “அதை விண்டு உன் மாப்பிள்ளைக்குக் கொடு” என்றாள். பங்கஜம் வாய் திறக்க வில்லை.

ரமணி:- “இது இரண்டும் அவருக்குப் பிடிக்கும். ஒரு தடவை யாவது அவருக்கு நான் சரியாதக் கொடுக்கவில்லை;...பாவி, ஒரு விதத்திலாவது, அவருக்கு.....உகந்தவளில்லை நான்.....நான்.....நான் எதிலும் தாழ்ந்தவள். கருடனுக்கு.....ஆர்தை.....ஈ.....ஈடாகுமா.....ஒரு விள்ளல்கொடு.....போ” அவ்வடையில் சிறிது வாங்கிக் கொண்டாள். அவள் தலையணை யெல்லாம் கண்ணிராலே நனைந்திருந்தது.

பேசின களைப்பால் அயர்ந்து படுத்தாள். அவள் தகப்பனார் வந்து தேகத்தைத் தொட்டுப்பார்த்தார். ஜூரம் அதிகக் கடுமையாகவே யிருந்தது.

அரைமணி நேரத்திற் கெல்லாம் ரமணி, “பாலா, நாதா” என்று பிதற்றிப் புரண்டு படுத்தாள். “உனக்கு யோக்யதையில்லை. வீண் ஆசை. சொப்பனந்தான்” என்று வருந்தி மறுபடியும் கண்ணீரமுடினாள். மூச்சுவிட முடியவில்லை. மெள்ள நழுவித் தலையணையை விட்டு நகர்ந்து பாயில் தலையை வைத்துக்கொண்டாள்.

சிறிது நேரம் சென்றது; மறுபடியும் மெள்ளத் திரும்பினாள். “பாலன், ஆ! என் பாலன்!” என்ற வார்த்தைகள் அவள் உலர்ந்த அதரங்களின் வழியே நழுவின. ஜூர வேகத்தால் அவள் விழிகள் சுழன்று நின்றன.

“ரமணி, ரமணி!” என்று பாலன் குழறினான். பங்களுரி லிருந்து அவன் அப்பொழுதுதான் வந்தான். வருத்தத்தினாலும் நின்ட பிரயாணத்தாலும் முகம்வாடி மாசு படிந்திருந்தது. ரமணியின் ஸ்திதியைக் கண்டதும் அவன் நெற்றியில் வேர்வை சொரிந்தது. மலர விழித்துப்பார்த்தான் ரமணி; “வெறும் சொப்பனம்! எனக்கு என்னயோக்கை!” என்று குழறினான். புரண்டுபடுத்தான். “ரமணி, அ.....டி!” என்று பாலன் தளர்ந்த குரலில் கூப்பிட்டான்.

ரமணி உற்று கோக்கினான்; பேச நா எழவில்லை; முகத்தில் மட்டும் சிறிது உற்சாகம் தோன்றிற்று.

பாலன், “இதுகாறும் நான் உன்னை அறிந்திலேன்; அந்தப் பாவி ஆராவமுதை நம்பி மதிமோசம் போனேன்; என்செய்வேன். மோசம் செய்வாயோ!” என்று தேம்பினான்.

“என்னுளை பூர்ணமாயிற்று.....கட்டின தோஷத்தால் வந்தீர்கள்....., உங்களுக்கு ஈடில்லை.....எனக்குப் போதுமிது” எனலும் வார்த்தைகள் காற்றில்லாமல் அசையும் சவுக்கு மரத்தின் சப்தத்தை ஒத்தவெளிவந்தன. “ஐயோ அப்படிச் சொல்லாதே. என்மடமையே காரணம்” என்று குனிந்து கண்ணிர் பெருக அவ்வுலர்ந்த அதரத்தில் முத்தமிட்டுக்கொண்டான் பாலன்.

வாயிலில் வண்டிச் சப்தம் கேட்டது. பாஷ்ய மையங்காரும் விஜயாவும் இறங்கிவந்தனர். பாலன் சென்றதும், தன் அக்காளெனப் பாயித்த ரமணியின் தேகஸ்திதியை நினைக்க விஜயத்துக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. பாலன் கிளம்பிய மறுவண்டியில் தகப்பனாருடன் கோபாலபுரத்துக்குக் கிளம்பினான். யாவரும் ரமணியின் அறைக்கு வந்தனர். பாலன் சற்று விலகி உட்கார்ந்தான். ஜூரவேகம் குறைந்திருந்தது. ரமணிக்கு அப்பொழுது ஞாபகம் பிசகவில்லை. பெற்றோருக்கும் பாலனுக்கும் சற்று மன நிம்மதியுண்டாயிற்று.

“குமுத அத்தை பெண் விஜயம் நான்” என்றான்; “அக்கா” என்று மனம்சொர்ந்து விஜயம் அருகிலுட்கார்ந்தாள்.

“அப்பா! நான் ஆராவமுதை நம்பவில்லை. பார்த்தீர்களா? என் நாதனை எனக்குத் தெரியும்” என்ற இவ்விரு வார்த்தைகளில் ரமணிகளைத்துப்போனான்.

லே நிமிஷங்களுக்கெல்லாம், “என்றெஞ்ச வேகும். நான் அதிர்ஷ்டசாலி. அவர் துக்குறி. அவருக்குத்தான் சரியான அகமுடையான் அகப்படவில்லை—வெகு நாளாய்த் தேடினேன். விஜயம்.....நீதான்.....எனக்கு இரண்டு ஆசையையும் நிறை

வேற்றித்தா.” விஜயத்தின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறாகப்பெருகிறது.

பாலன்:—ரமணி என்னை இன்னும் பாயிங்காதே!

ரமணி:—உங்களுக்கு அட்பூங்கொடிதான். உங்களைச் சேர்த்துப்பார்க்கணும் நான் (சற்று நிதானித்த பிறகு) பாலா, உங்களுக்கு சரியாய்ப் பிறந்து இன்னம். அஞ்ச ஜன்மத்துக்கு உங்களைப் பெறுவேன்” என்று தடதடவென்று சொல்லி “இப்பொழுது ஏன் ஜயத்துக்கு விட

“அப்பா! அம்மா! பாலா! நாதா!” எனக் கூப்பிட்டுச் சேவிப்பதுபோல் கைதூக்கினாள். கண்களைத் திறந்து பாலனை அன்புடன் நோக்கினாள்.

“ரமணி. ரமணி ரமணி!” என்றான் பாலன். கனிந்து அவள் கன்னத்தில் பாசத்துடன் முத்தமிட்டான். ரமணியின் ஆத்மா பூமியைத் துறந்தது.

“விலையில்லா வைதீயத்தை நான் குப்பை மேட்டில் எறிந்து விட்டேனே! ஐயோ!” என்று பாலன் அழுதான்.

விஜயம் “ஆ, ரமணி! நீயன்றோ பெண்மணி; கற்புக்கரசி; நான் தான் அவருக்குச் சரியென்றாயே. உன்காலிடைத் தூசியும் பெற மாட்டேனே. அக்கா, ரமணி! அக்கா! அக்கா! ஐயோ பேச்சே மில்லையே. உன்னையும் விலக்கிக்கொண்டு உன்புருஷன் மனோரத்ததுக்குப் பாடுபட்டாயே. நீயன்றோ பதிபத்தி செய்தவள்! அக்கா, நான் ஸ்வய நலம் பாராட்டுபவள். உன் மணவாளனுக்கு உன் உயிரையே அர்ப்பணம் செய்தாயே, அக்கா! அக்கா! நான் எப்படி உன்னை அக்கா வெனக்கூடும்” எனப் பிரிவாற்றாது புலம்பினாள். பங்கஜத்தின் துக்கம் சொல்லவொண்ணாது. “நீ எப்பொழுதேனும் உன்புருஷனுடன் செல்வமாய் வாழ்வாயென்று எண்ணினதில் மண்ணை அள்ளிப்போட்டாயே. என் பெற்றவயிறு எரிகிறதே. நேற்றுக்குமுந்தையை மென்னைத் திருகிக்கொண்டு போய்விட்டானே! அடி அம்மா ரமணி! என்செல்வம்!” என்று கதறினாள் பாவம்!

பாஷ்பமையங்காரும் கிருஷ்ண ஐயங்காரும் வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். தார்வெட்டப்பட்ட வாழைமரம் போன்ற கிருஷ்ண ஐயங்காரின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் நீர்வீழ்ச்சியாகப் பெருகிற்று. அவர் உடல் நடுங்கிற்று. அங்கம் பதைத்தது. மனம் குழம்பியது; “என்னைப்போல் மடையன், பாதகன் உண்டா?” என்று மனங்குன்றிப் பாலன் வெளியில் வந்தான்.

கிருஷ்ண:—மாப்பிள்ளை! குட்டி சொன்னதுபோல் உம் ஸ்வபாவம் தெரியாமல் உம்மிடம் வருத்தங்கொண்டேன். ஐயோ என் பெண்ணுக்கு நானே சத்தூரு. பணமிருந்தேன்! காச இருந்தேன்! என் ரமணி போய்விட்டாளே.

பாலன்:—“என்னப்புத மனியை இழந்துவிட்டேன். நான் மஹாபாதகன். நீங்கள் என்னை எப்படி நினைத்தாலும் தகும்” என்று கண்ணிர் உதித்தான்.

கோபாலபுரம் முழுவதையுமே துக்கமென்னும் மூடுபனி கவிழ்ந்து கொண்டது.

5

விஜயத்திற்கும் பாலனுக்கும் ரமணி மண்உலகை நீத்த மறுவருஷமே கல்யாணமாயிற்று. பகற்பொழுது கழிந்து ஒருஜாமத்திற்கு மேலிருக்கும். உலகெல்லாம் வெள்ளிக் கவசத்தால் மூடினதுபோல் நிலவு ஒளி பரவியது. மேல்மெத்தைத் தாழ்வாரத்தில் ஒரு நாகாலியில் விஜயா உட்கார்ந்திருந்தாள். அருகிலிருந்த செம்மரத்தாலாகிய ஸோபாயில் ஒரு தட்டில் சந்தனக்கிண்ணி மல்லிகைப் புஷ்பம் வெற்றிலை முதலியவை வைக்கப்பட்டிருந்தன. விஜயத்தின் நிண்டு அழகாகப் பின்னித் தொங்கவிடப்பட்ட ஜடைமேல் வைத்திருந்த பிள்ளை நிலவில் ஜ்வலித்தது. காதுகளிலணிந்திருக்கும் கம்மல் அவள் முகத்திலிருந்து அழகுபெறவேண்டி வணங்கிக் கையேந்தித் தொங்கின. அடிக்கடிவேர்வைவைத் துடைப்பதினால் நெற்றியிலிருந்த குங்குமப்போட்டு அழிந்துபோய்க் கொண்டிருந்தது. ஆடவர் மனத்தைக் கொள்ளைமொள்ளும் அவளழகிய நேத்திரம் சலன்மற்று ஒன்றையும் நோக்காமல் முன்கண்ட காட்சி எதையோ நினைத்திருந்தன. அழகிய கழுத்தில் கல்லட்டிகையும் ஹாரங்களும் பொற்சங்கிலிகளும் திருமங்கல்யத்துடன் சிறந்து விளங்கின. மார்பில் ஒருருபாயளவில் வட்டவடிவமான புரைப்படமொன்று அற்புதமாக வேலை செய்யப்பட்ட முடிச்சுச்சங்கிலியினின்றும் தொங்கிற்று. அமைதிபற்று வீற்றிருந்தாள் விஜயம். சந்திரனைக் கவனித்தாளில்லை. வான்மீன்களை நோக்கினாள். அடிக்கடி முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள். கால்களை மாறிமாறி நீட்டி மடக்கினாள். நெட்டியிப்பிழந்து இருகாங்களைபுச் சந்தே தூக்கினாள். மார்புயரப்படம் நன்றாய்த்தெரிந்தது. ஆ! அதுரமணியின் உருவப்படமே. அப்பதக்கம் இருபுறமும் அசைந்தாடிற்று. சுற்றிலும் பதித்த கற்கள் களிகொண்டு மின்னின.

எதிர்ப்பக்கத்திலிருந்து அறையின் கதவைத்திறந்துகொண்டு விஜயத்தின் வல்பலன், பாலன் மெல்லநடந்துவந்தான். அன்பும்

ஆர்வமும் அவன் பார்வையில் ததும்பின. "என்ன முகம்! என்ன முகம்! என்னநலம்! என்னஉடை! என்னநகை! என்ன தேகத்தின் காந்தி! என்ன கண்களின் பிராந்தி!" என்று அவன் இருதயம் பூரித்தது.

"ஒருத்தி காத்திருக்கிறாளேயென்று பயமில்லாமல் படிப்பாம் படிப்பு! கண்கள் இடுங்கிப் போயிற்று. கன்னம் வெளுத்து விட்டது" என விஜயம் கேலியாகப் பிணங்கிக் கூறினான். மெய்ம்மறந்த குடியன் போல் தள்ளாடி நடந்து நாற்காலியின் கைப்பிடியின் மேல் உட்கார்ந்து அவள் பக்கம் சாய்ந்து காதோடு,

‘தங்கமணி மின்போலும்—அவ்
வடிவத்தாள்வந்து—சற்றே
புன்னகை செய்திடுவாள்—அன்றைப்
போதுமுழுது மகிழ்ந்திருப்பேன்—சற்றென்
முன்னின்று பார்த்திடுவாள்—அந்த
மோகத்திலே தலை சுற்றிடுங்காண்—பின்னர்
என்ன பிழைகள் கண்டோ—அவள்
என்னைப்புறக்கணித்தே விடுவாளங்குச்
சின்னமும் பின்னமுமா—மனஞ்
சிந்தையுளமிக நொந்திடுவேனம்மா’

என்று பாலன் ரகசியமாய்ப் பாடினான். விஜயம் வெட்கிச் செம்மலர் வதனத்தில் சிறு நகைப்புற்றான். தன் கண்களைக் கையினால் பொத்திக் கொண்டான். தினகரன் செந்தாமரையை மலரச் செய்வது போல் பாலன் அவள் கைகளை மெதுவாக விலக்கி ஆவலுடன் அவள் முகத்தை உற்று நோக்கி முத்தமிட்டான். எழுந்து இருவரும் ஸோபாவில் உட்கார்ந்தார்கள். குறும்பாய்ப் பார்த்துக் கொண்டு, “நாதா, ஸார், நீங்கள் வரும் வரை இத்திங்களை நான் கவனிக்கவே யில்லை. இவ்வெண்ணிலா எனக்கு வெறப்புண்டாக்குகிறது ஏன்? உபாத்தியாயர் ஆயிற்றே ஸார்; சொல்லுங்கள்!” என்று பரிஹாசமாய் விஜயம் கேட்டான்.

பலராமன், “இப்படி அனாவசியமாய்ப்பேசினால் பெஞ்சிமேல் ஏற்றுவேன். போகட்டும் இதுமுதல்தடவை மன்னித்தேன். காரணம் தெரியாது எனக்கு. ஆனால் அதற்கு மருந்து தெரியும் கொடுக்கலாமா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் காதலியை இறுகத் தழுவிக்கொண்டான். விஜயம் சட்டென எழுந்து, “ஐயையோ, இந்த வெட்கம் கெட்ட சந்திரன் எட்டிப் பார்த்திருக்கிறான்; உங்களுக்குக் கூச்சமில்லையா? நன்றாக இருக்கிறது!” என்று தன் முகவாய்க்கட்டையினால் இடதுதோளைத் தொட்டுப்

பழித்துக் காட்டி, எட்ட அவன் எதிரில் தரையில் மண்டிபோட்டு உட்கார்ந்தான். இச்செய்தை பாலன் மனதைக் கொள்ளை கொண்டது. தன்கணவனைப் பார்த்துக்கொண்டே விஜயம், “இதோ பாருங்கள், பாலசந்திரனுக்கு இப்பொழுது தான் மீசை யரும்பியிருக்கிறது. அக்கரியமேகத் துண்டு சந்திர பிம்பத்தின் மேல் படர்ந்திருக்கிறது” என்றான். பாலன் வானத்தை நோக்கினான். சட்டென்று பாலன் கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் வைத்து அவன் தலைப் பூவை யெடுத்துத் தன் தலையில் சூட்டி முன்போல் உட்கார்ந்தான்; சிறு குழந்தை போல் குலுங்க நகைத்தான். அவ்வேகத்தில் அவள் மார்பிலிருந்த ரமணியின் படம் குலுங்கி ஆடிற்று. நைவளைகளும் கழுத்துச் சங்கிலிகளும் கிலுகிலுவென்று இனிமையாய் ஒலித்தன.

பாலன்:—உனக்கும் வெட்கமில்லை. பார்! ரமணி நகைத்து உன்னை ஏளனம் செய்கிறாள். சக்களத்தி நகைக்க இடம்கொடுக்கலாமா?

விஜயம் அப்பதக்கத்தை எடுத்துக்கவனித்தாள்; “சக்களத்தியா—சே—என்னக்காள், எந்தெப்பவம், எந்தாய், என்னுயிரல்லவா?” என்று அன்பும் பத்தியும் விளங்க உரைத்தாள்.

“விஜயம்! அவன் உன் ஹ்ருதயகமலத்தில் தாண்டவமாடுகிற னென்று எனக்குத் தெரியாதா? நானும் அவன் ஹ்ருதயத்திலிருப்பவன். எனக்கும் நீ இடங்கொடு” என்றான் பாலன்.

“என்னையா? இதோ இவளையா?” என்று விஜயம் ரமணியின் படத்தைத் தூக்கிக் காண்பித்தாள். பாலன் அதை முத்தமிட்டான். இருவர் கண்களிலும் நீர் சொரிந்தது. பாலனுக்குப் பழைய ரூபகம்வந்தது. பார்வை மங்கியது. ச்யாமளமேனியாய் ரமணி தன்முன் நிற்பதுபோல் கண்டான். மூவர் ஆன்மாவும் ஒன்றாகக் கலந்தன.

“விஜயா! இதோ ரமணி,ர.....ம.....ணி!”

“நாதா! பாலா!!”

பாலன் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்த்தான். பாலன் முன்முழங்காவிட்டுக் கைகளைக் கணவன் துடையில் ஊன்றிக் கொண்டு கன்னத்தில் கண்ணீர்வழிந்தோட விஜயம் அவன் முகத்தை உற்றநோக்கினாள். மெதுவாகப் பாலன் கரங்கள் விஜயத்தை அணைத்தன. ஒருவர் கண்ணீர் மற்றொருவர்மேல் சொரிந்தோடிற்று. அது இன்பவெள்ளமா? துன்பக்கடலா?

பிரதிமா நாடகம்

ஜி. ஹரிஹர சாஸ்திரி

(248-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

மூன்றாம் அங்கம்

(சுதாகரன் வருகிறான்.)

சுதா:—(பெருக்கித் துடைத்துத் துப்பரவு வேலைகள் எல்லாம் செய்து) அப்பாடா! எஜமான் சம்பவகர் கட்டளைப்படி எல்லா வேலைகளையும் செய்து விட்டேன். இனிக் கொஞ்சம் தலை சாய்க்கிறேன். (உறங்குகிறான்.)

(சம்பவகன் வருகிறான்.)

சம்பவ:—(சுதாகரனை யணுகி அடித்து) அடா! தடிப்பயலே! ஏன் வேலையொன்றும் செய்யவில்லை? (மீண்டும் அடிக்கிறான்.)

சுதா:—(எழுந்திருந்து) அடியும்; என்னை அடியும்.

சம்ப:—அடித்தால் நீ என்ன செய்வாய்?

சுதா:—அதிர்ஷ்டம் கெட்ட எனக்குக் கார்த்தவீரியனைப்போல் ஆயிரம் கை இல்லையே!

சம்ப:—ஆயிரம் கை இருந்தால் என்ன செய்வாய்?

சுதா:—உம்மைக் கொல்லுவேன்.

சம்ப:—அடா தடிப்பயலே! இனிமேல் உன்னைக் கொன்றுதான் விடுவேன். (மீண்டும் மோதுகிறான்.)

சுதா:—(அழுதுகொண்டு) எஜமானே! நான் செய்த குற்றம் இன்னதென்று சொல்லக்கூடாதா?

சம்ப:—இல்லையா? குற்றம் ஒன்றும் இல்லையா? ராஜகுமாரன் ராமன் அரசு துறந்து வனம் சென்ற துக்கம் ஆற்றாது விண்ணுலகெய்திய அரசருடைய பிரதிமையைத் தரிசிக்க இன்று கோசலை மகாராணி முதலான அந்தப்புர ஸ்திரீகள் எல்லோரும் இங்கே வருவார்கள் என்று நான் உன்னிடம் சொல்லவில்லையா? இப்போது நீ இங்கே என்ன செய்திருக்கிறாய்?

சுதா:—ஐயா! பாருங்கள். மூலஸ்தானத்தில் வலைதூசி பெருக்கித் துடைத்திருக்கிறேன். சுவர்களில் வெள்ளையடித்து ஐந்து விரலாலும் சந்தனம் பதித்திருக்கிறேன். வாயில்களில் பூமாலை

கனால் தோரணம் கட்டியிருக்கிறேன். மணல் பரப்பியாய்விட்டது. இங்கே நான் செய்யாதது என்ன?

சம்ப:—அப்படியா! ஆனால் நீ அச்சமின்றிச் செல்லலாம். நான் எல்லாம் செய்தாய் விட்டதென்று அமைச்சரிடம் தெரிவிக்கிறேன்.

(போகிறார்கள்.)

(தேரில் பரதனும் சாரதியும் வருகிறார்கள்.)

பரதன்:—(பரபரப்புடன்) சாரதி! நான் மாமலிடம் வந்து வெகு நாளாய் விட்டதால் செய்தியொன்றும் தெரியவில்லை. மஹாராஜா நோயால் மிகவும் வருந்துகிறார் என்று கேள்விப்பட்டேன். அவருடைய நோய் இன்னதென்று தெரியுமா?

சாரதி:—அது மிக்க மனவருத்தந்தான்.

பரதன்:—வைத்தியர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்?

சாரதி:—அதைத் தணிக்க வைத்தியர்கள் வல்லவர்களா?

பரதன்:—உணவு அருந்துகிறாரா?

சாரதி:—ஒன்றும் உண்ணாமல் தரையில் கிடக்கிறார்.

பரதன்:—நம்பிக்கைக்கிடமுண்டா?

சாரதி:—கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

பரதன்:—என் நெஞ்சு பதைக்கின்றது. தேரை விரைவாகவிடு.

சாரதி:—உத்தரவு.

(தேரை ஒட்டுகிறான்.)

பரதன்:—(தேர் விரைந்துபோவதை நோக்கி) ஆ! தேர் எவ்வளவு விரைந்து ஓடுகின்றது. தேர் ஓட்டத்தால் மரங்கள் வேறு பாடின்றி ஓடுகின்றனபோல் தோன்றுகின்றன. சுழன்றொழுமுகும் ஆறுபோல் தேரின் உருளையில் பூமி பாய்ந்தோடி விழுகின்றது. ஆர்க்கால்களைப் பகுத்தறிய முடியவில்லை. சக்கிரங்கள் அசைவற்றன போலுள்ளன. குதிரையின் குளம்பினின்றொழும் தூள் உயரத் தோன்றுவதன்றிப் பின் தொடரவில்லை.

சாரதி:—ஸ்வாமி! மரங்கள் அடர்ந்து காணப்படுவதால் அயோத்தி அருகில் வந்து விட்டது.

பரதன்:—உறவினரைக் காண விரும்பும் என்மனத்துக்கு என்ன பரபரப்பு!

இப்போதே தந்தையின் பாதங்களில் விழுந்து நான் பணிவதாகவும், அன்பார்ந்த பிதா என்னைத் தழுவி யெடுப்பதாகவும், சகோதரர் என்னை விரைந்து அணுகுவதாகவும், அன்னை

கண்ணீரால் என்னை நனைப்பதாகவும், தக்கவர், பெரியவர், உயர்ந்தவர் என்றெல்லாம் ஏவலாளர் என்னைச் சேவித்துப் புகழ்வதாகவும், என் வேஷத்தையும் பேச்சையும் ஸௌமித்திரி பரிசுசிப்பதாகவும் நினைக்கிறேன்.

சாரதி:—என்ன கஷ்டம்! அரசன் இறந்ததறியாமல் பயனற்ற ஆசையுடன் குமாரன் அயோதிக்குள் செல்லப்போகிறான். நான் உண்மை யறிந்தும் தெரிவிக்கிறேனில்லை. ஏனெனில், தந்தை உயிர் இழந்ததும், தாய் அரசச்செல்வத்தில் பேராசை கொண்டதும், தமையன் வனம் சென்றதுமான கொடுமைகளை யார்தாம் சொல்லத்துணிவர்!

(சேவகன் வருகிறான்.)

சேவகன்:—குமாரனுக்கு ஜயமுண்டாகட்டும்!

பரதன்:—பத்ர! சத்ருக்கன் அருகில் வந்தானா?

சேவகன்:—ஸ்வாமி! அருகில் வந்து விட்டார் குமாரர்; புரோகிதர் தெரிவிக்கிறார்

பரதன்:—என்ன தெரிவிக்கிறார்?

சேவகன்:—கார்த்திகை இன்னும் ஒரு நாழிகையுள்ளது. ரோகிணி வந்தவுடன் தாங்கள் அயோத்திக்குள் வரலாமென்று தெரிவிக்கிறார்.

பரதன்:—அப்படியே செய்கிறேன். பெரியோர் சொல்லை நான் ஒரு பொழுதும் மறுத்ததில்லை. சரி, நீ போ.

சேவகன்:—உத்தரவு. (போகிறான்.)

பரதன்:—இனி எங்கே சற்று இளைப்பாறலாம்? ஆகட்டும், தெரிந்தது. இதோ மரங்களுக்கிடையில் இருக்கும் தேவாலயத்தில் தங்குகிறேன். இங்கே இளைப்பாறுவதுடன் தேவனையும் வணங்கலாம். அடுத்த இடத்தில் சற்றிருந்த பிறகு நகரத்துட் புகவேண்டுமென்பது பெரியோர் வழக்கு. அதனால் தேரை நிறுத்து.

சாரதி:—உத்தரவு.

(தேரை நிறுத்துகிறான்.)

பரதன்:—(தேரினின்றிறங்கி) சாரதி! ஜனநடமாட்டமற்ற இடத்தில் குதிரைகளைக் காலாற விடு.

சாரதி:—உத்தரவு.

(போகிறான்.)

பரதன்:—(சிறிது நடந்து, பார்த்து) பூக்களும் பொரியும் சிதறிக் கிடப்பதால் அர்ச்சகர் பூஜை செய்திருப்பது தெரிகின்றது.

சுவர்கள் ஐந்து விரலாலும் சந்தனம் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வாயில்களில் பூமாலைகளால் தோரணம் கட்டப்பட்டுள்ளன. மணல் பரப்பப்பட்டிருக்கிறது. இதென்ன உவானாணை யொட்டிய சிறப்பா? அல்லது ஆஸ்திகத்தின் மிகுதியால் தினந்தோறும் நடைபெறுவதா? எந்தக் கடவுள் இங்கே கோயில் கொண்டிருக்கிறார்? உள்ளே எழுந்தருளியிருக்கும் மூர்த்தியின் அடையாளமான ஆயுதமோ அல்லது கொடியோ வெளியில் காணப்படவில்லை. எதுவாயினும் உள்ளே சென்று பார்க்கிறேன். (உட்புகுந்து நோக்கி) ஆ! கற்களில் என்ன ஆச்சரியமான சிற்பப் பணி! உருவங்களில் மெய்ப்பாடுகள் எவ்வளவு அழகாய்த் தோன்றுகின்றன! தெய்வங்களாக இயற்றப் பட்டிருப்பினும் இந்தப் பதுமைகள் மானிட உருவங்கள் என்று நம்பும்படியுள்ளன. இது யாதோ மூர்த்திகளின் கூட்டமாகக் காணப்படுகிறது. யாதாயினும் ஆகட்டும். இந்தப் படிமைகளைக் கண்டவுடன் என் உள்ளம் மகிழ்கின்றது. இவற்றைத் தெய்வங்கள் என்று தலை வணங்கலாம். கிழோர்போல் மந்திரம் சொல்லாது வணங்குவதும் தவறாகாது.

(அர்ச்சகன் வருகிறான்.)

அர்ச்சகன்:—நித்திய பூசனை செய்துவிட்டு நான் உண்ணப் போகும் தருவாயில் இவர் யார் இந்தப் பிரதிமைகளைப் போன்ற உருவுடையவராய்த் கோயிலுக்குள்ளே போகிறார்? இருக்கட்டும். உள்ளே சென்று பார்க்கிறேன்.

(உள்ளே செல்லுகிறான்.)

பரதன்:—(பிரதிமைகளை நோக்கி) நமஸ்காரம்.

அர்ச்சகன்:—தொழக்கூடாது.

பரதன்:—கூடாது! ஏன்? என்னிடத்தில் யாதாயினும் குறை கண்டரா? அல்லது என்னிலும் உயர்ந்தோர் தொழுவருவதை எதிர் பார்க்கிறீரா? அல்லது உமது பூசை முறையிலுள்ள ஏற்பாடுதானா? ஐயா! எதற்காக விலக்குகிறீர்?

அர்ச்சகன்:—நான் உம்மைத் தடுப்பது இந்தக் காரணங்களால் அன்று. இவற்றைத் தெய்வம் என்று நினைத்துப் பிராமணன் வணங்கப்படாது என்றதான். சூத்திரிய அரசருடைய பிரதிமை கள் இவை.

பரதன்:—அப்படியா! சூத்திரியர்களா இப்பெரியோர்கள்? இவர்கள் யாவர்?

அர்ச்சகன்:—இசுஷ்வாகு வமிசத்தினர்.

பரதன் :—(சந்தோஷத்துடன்) 'இஷ்வாகு வமிசத்தினரா? அவ்வாறாயின் இவர்கள் அயோத்தி மன்னர்கள்; அசுரர்களை வெல்வதில் தேவர்களுக்குத் துணை புரிபவர்கள்; அளப்பரிய சுகிர்தங்கள் செய்த பிறகு, நாட்டாரும் நகரத்தாரும் புடைசூழ விண்ணுலகம் எய்துபவர்கள்; தோள் வலியால் நிலமுழுதும் ஆளுபவர்கள்; காலன் காத்திருந்து விருப்பத்தை எதிர்பார்த்து நிற்க, பூமியில் நீழே காலம் வாழ்கின்றவர்கள்.

சரி. எதிர் பார்க்காமலே எனக்குப் பெரும் பேறு கிடைத்தது. (பிரதிமைகளின் ஒன்றைக் காட்டி) ஐயா சொல்லும்: இவர் யார்?

அர்ச்சகன்:—இவர்தாம் உலகத்திலுள்ள அரும்பொருள் அனைத்தையும் தொகுத்து 'விசுவஜித்' என்ற வேள்வி இயற்றி அறச் சடரை விளங்கச் செய்த திலீபர்.

பரதன்:—அறத்தில் ஆர்வமுடைய இப்பெரியாருக்கு நமஸ்காரம். இவர் யார்?

அர்ச்சகன்:—இவர் உறங்குமுன்னும், உணர்ந்தவுடனும் பல்லாயிரம் அந்தணர்களைக்கொண்டு 'புண்யாஹ' மந்திரம் ஒதுவித்த ரகுமன்னன்.

பரதன்:—அந்தோ! இத்தகைய காவலையும் பொருட்படுத்தாத காலன் வலியன்தான்.* ராஜ்யத்தின் பலனைப் பிராமணருக்களித்த வள்ளலுக்கு நமஸ்காரம். இவர் யார்? சொல்லும்.

அர்ச்சகன்:—இவர்தாம் தினந்தோறும் அவபிருத ஸ்நானம் செய்த நிர்மலர். தம் ஆருயிர்க்காதலியைப் பிரிந்த துக்கத்தால் அரச இன்பத்தைத் துறந்த அஜமகாராஜர்.

பரதன்:—உலகெல்லாம் மெச்சும்படி அனுதாபம் கொண்ட இவருக்கு நமஸ்காரம். (தசரதருடைய பிரதிமையை நோக்கிக் கவலையில் ஆழ்ந்து) ஐயா! இப்பெரியார் மீதுள்ள நன்மதிப்பால் மதிமறந்த எனக்கு நீர் சொன்னது நன்றாக விளங்கவில்லை. ஒரு முறை கூடச்சொல்லும். இவர் யார்?

அர்ச்சகன்:—இவர் திலீபர்.

பரதன்:—ஆமாம். மஹாராஜாவின் கொள்பாட்டினர். பிறகு?

அர்ச்சகன்:—இவர் ரகு.

பரதன்:—சரி, மஹாராஜாவின் பாட்டினர். பிறகு?

அர்ச்சகன்:—இவர் அஜமகாராஜர்.

* புண்யாஹ மந்திரம் சொல்வதால் காலன் வாரானென்ற கருத்துப் போலும்.

பரதன்:—மஹாராஜாவின் பிதா. எப்படி? ஒரு தரம்கூட?

அர்ச்சகன்:—இவர் திபேர், இவர் ரகு, இவர் அஜமகாராஜர்.

பரதன்:—ஐயா தங்கனிடம் கேட்க வேண்டுமெனது ஒன்றுண்டு. ஜீவித்திருப்பவருக்குப் பிரதிமை* நடுவதுண்டா?

அர்ச்சகன்:—இல்லை, இறந்தவருக்குத்தான்.

பரதன்:—ஆகட்டும். நான் உம்மிடம் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன்.

அர்ச்சகன்:—நில்லும். கன்னியா சுல்கமாக அளித்த வாக்கு நிமித்தம் நாட்டையும் உயிரையும் இழந்த தசரதர் பிரதிமையைக் குறித்து நீர் ஏன் கேட்கவில்லை?

பரதன்:—ஐயோ! என் தந்தையே! (பிரஞ்ஞையற்று விழு கிறான்; பிறகு பிரஞ்ஞை தெளிந்து) ஆ! நெஞ்சமே! நீ எதை நினைந்து கவலைப்பட்டனையோ, அது மெய்யாகவே முடிந்தது. இனி, தந்தையிறந்த செய்திகேட்டுத் திடமாயிரு. சுல்கம் என்ற இந்த இழிசொல் மெய்யாகி, என்னையும் அது தொடுமாயின், அந்த மறவைப் போக்க இறப்பதும் சிறந்ததாம். (அர்ச்சகனை நோக்கி) ஐயா!

அர்ச்சகன்:—ஐயா என்று இவர் இசுஷ்வாகு வமிசத்தினரைப் போலல்லவா பேசுகிறார்! ஸ்வாமி, தாங்கள் கைகேயின் புத்திரர் பாதர் அல்லவோ?

பரதன்:—ஆமாம். நான் தசரதர் புத்திரன் பரதன்; கைகேயி யின் புத்திரன் அல்லன்.

அர்ச்சகன்:—தங்கனிடம் விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன்.

பரதன்:—நில்லும்; எஞ்சியதையும் சொல்லும்.

அர்ச்சகன்:—வேறு வழியில்லை; சொல்லுகிறேன்; கேளும்: தசரதர் மாணமடைந்தார். ராமர் லீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் வனம் சென்றது எதற்காக என்று தெரியவில்லை.

பரதன்:—எப்படி? அன்னாலும் வனம் சென்றாரா?

(மூர்ச்சையாகிறான்.)

அர்ச்சகன்:—ஸ்வாமி! ஆறுதல் அடையும்.

பரதன்:—(மூர்ச்சை தெளிந்து) அந்தோ! என் தந்தையும் தமையனுமின்றிக் காடுபோல் பாழான இந்த அயோதிக்கு நான்

* 'நடுவல்' என்பது தமிழ் வழக்கு.

செல்வது, தாகத்தால் தவிப்பவன் நீரற்ற ஆற்றை நோக்கியோடுவது போலிருக்கிறது.

ஐயா! விரிவாகக் கேட்டால் என்மனம் தைரியம் அடையும். செய்தியெல்லாம் விடாமல் சொல்லும்.

அர்ச்சகன்:—ஸ்வாமி! கேளுங்கள் : மஹாராஜா ராமரை இளவரசராக முடி சூட்டும்போது, தங்கள் தாய் கைகேயி கூறினாள்.....

பரதன்:—நிலும். அந்தத் தீய சல்கத்தை நினைத்துத் தனது மகன் அரசனாக வேண்டுமென்றான்; அது கிடைத்த தைரியத்தால் துணிவுற்று 'மகனே, ராமா, வனம் செல்' என்றான்; மகன் மரவுரியுடுத்ததைக் காணப்பொறுத அரசர் இழிவான சாவுற்றனர்; அமைச்சரும் ஏனையோரும் 'ஓ' என்று என்னைப் பழிக்கின்றனர். அவ்விதந்தான் அன்றோ!

(மயக்கமுற்று விழுகிறான்.)

(திரைக்குள்) விலகுங்கள்! ஐயா விலகுங்கள்!

அர்ச்சகன்:—(பார்த்து) நல்லவேளை! மகன் மயங்கிக்கிடக்க, ராணிமார் இங்கே வருகின்றனர். தாயின்கை மகனைத் தண்ணீரின்றியே தணிப்பிக்கும் இயல்புடையது.

(ராணிகளும் ஸுமந்திரனும் வருகிறார்கள்.)

ஸுமந்திரன்:—அம்மா! இப்படி வரவேண்டும். இதுதான் இப்போது பிரதிமையாக விளங்கும் நமது அரசரின் உறைவிடம். இது அரண்மனையிலும் காணாத மேன்மையுடன் விளங்குகின்றது. பிரயாணிகள் இங்கே ஏவலாளரின் தடையின்றி வந்து தலை வணங்காமல் பார்த்துச் செல்கின்றனர். (உட்புகுந்து நோக்கி) அம்மா! நீங்கள் உள்ளே வரவேண்டாம். நமது அரசரே இளம் பிராயம் அடைந்தனரோ என்று தோன்றும் ஒருவர் இங்கே படுத்திருக்கிறார்.

அர்ச்சகன்:—அன்னியர் என்ற ஐயப்பாடு வேண்டா. இவர்குமாரர் பரதரே. இவரை எடுத்துத்தேற்றங்கள். (போகிறான்.)

ராணிகள்:—(விரைந்தனாக) ஆ! குழந்தாய் பாதா!

பரதன்:—(மயக்கத்தெளிந்து ஸுமந்திரனை நோக்கி) ஐயா!

ஸுமந்திரன்:—ஜயமுண்டாகட்டும் மஹா (என்று பாதி சொல்லும்போது துக்கத்தால் கைந்து) ஆ! குரலின் ஒற்றுமை! பிரதிமையாக இருக்கும் மஹாராஜாவே பேசுகிறாரே என்று தோன்றுகிறது.

பரதன்:—இப்போது அன்னையரின் நிலைமை எப்படி?

ராணிகள்:—குழந்தாய்! எங்கள் நிலைமையிது. (முகமூடிபை நீக்குகின்றனர்.)

ஸுமந்திரன்:—அம்மா! சோகத்தை அடக்குங்கள்.

பரதன்:—(ஸுமந்திரனை நோக்கி) தாங்கள் தாதா ஸுமந்திரர் என்பதைத் தங்கள் பழக்க வழக்கங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

ஸுமந்திரன்:—ஆமாம். குமார! நான் ஸுமந்திரன் தான்; நெடுங்கால வாழ்வால் விரையும் குற்றமெல்லாம் நிறைந்து, நன்றி மறத்தவனைப்போல் இழிவுற்று, அரசர் இறந்த பின்னரும் சூனியமான ரதத்தின் சாரதிபோல் உயிர் வாழ்கிறேன்.

பரதன்:—(எழுந்து) தாதா! அன்னைகளைத் தொழுமுறையைத் தெரிவியுங்கள்.

ஸுமந்திரன்:—அப்படியே. இவர் ராமனுடைய தாய் தேவி கோசலை.

பரதன்:—அம்மா! நிரபராதியான நான் வணங்குகிறேன்.

கோசலை:—குழந்தாய்! மனநோவின்றி இரு.

பரதன்:—(தனக்குள்) இந்த ஆசி எனக்கு வசைபோல் தோன்றுகிறது. (வெளிப்படையாக) அம்மா! தங்கள் அனுகிரகம். பிறகு?

ஸுமந்திரன்:—இவர் லக்ஷ்மணனுடைய தாய் தேவி ஸுமித்திரை.

பரதன்:—அம்மா! லக்ஷ்மணனால் வஞ்சிக்கப்பட்ட நான் வணங்குகிறேன்.

ஸுமித்திரை:—குழந்தாய்! புதழ் பெற்றிரு.

பரதன்:—அம்மா! அதற்கு முயல்கிறேன். தங்கள் அனுகிரகம். பிறகு?

ஸுமந்திரன்:—இவர்தாம் உம்முடைய அன்னை.

பரதன்:—(கோபத்துடன் கிளம்பி) ஆ! பாவி! என் அன்னை மார்க்கு நடுவில் நியமிருப்பது, கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் நடுவில் காட்டாறு புறப்பட்டாற்போல் அழகாயிருக்க வில்லை.

கைகேயி:—குழந்தாய்! நான் என்ன செய்தேன்?

பரதன்:—என்ன செய்தேன் என்று கேட்கிறாய்? எனக்குப்பழி உண்டாயிற்று; அண்ணன் ராமன் மரவுரியுடித்தான்; லக்ஷ்மணன் காட்டு மிருகங்களோடு சேர்ந்தான்; மக்களிடம் அன்புடைய அன்னை மாறும் சோகத்தில் மூழ்கினர்; வீழை வழி நடந்து களைப்புறுகிறார்;

உன் ஆத்மாவும் திராப்பழிக்கிடமாயிற்று; இத்தனை கேடுகளையும் கூட்டியவள் நீயன்றோ?

கோசலை:—குழந்தாய்! உலக வழக்கம் நன்கு அறிந்த நீ ஏன் உன்தாயை வணங்கவில்லை?

பரதன்:—தாயையா! அம்மா! நீவிரே என் தாய்; வணங்குகிறேன்.

கோசலை:—இல்லை, இல்லை; இவள்தான் உன் தாய்:

பரதன்:—முன்பு தாயாயிருந்தாள்; இப்பொழுதில்லை அம்மா! பாருங்கள்; நட்பு ஒழிந்து தீய ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றும் புதல்வரை உலகம் புதல்வராக நினைப்பதில்லை. தன் கணவனுக்குக் கேடிழைத்தவள் மகனுக்குத் தாயு மாகாள் என்ற ஒரு நியாயத்தை நான் புதிதாக உலகத்தில் நாட்டுகிறேன்.

கைகேயி:—குழந்தாய்! அரசரது வாய்மையைக் காப்பாற்ற விரும்பி நான் அவ்விதம் கூறினேன்.

பரதன்:—எப்படி? எப்படி?

கைகேயி:—என் மகன் அரசனாக வேண்டுமென்று.

பரதன்:—ஆனால் அந்த என் தமையன் உமக்கு யார்? அவன் என் தந்தையின் ஒளரஸ புத்திரனல்லவா? முறை பிழைத்து முடிசூட்டுவதுதான் குலவழக்கமோ? சகோதரர் நேசமற்றவனா? அல்லது ராமன் அரசாள்வதை அமைச்சரும் ஏனையோரும் விரும்ப வில்லையா?

கைகேயி:—குழந்தாய்! சல்கத்தை விரும்பியவரிடமன்றோ இதைக் கேட்க வேண்டும்?

பரதன்:—அரசுதறந்து, மரவுரியடுத்து, மனைவியுடன் கால் நடையாய் வனம் செல்லவேண்டுமென்று என் தமையனை ஆக்ஞாபித்திரே; இதுவும் சல்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதோ?

கைகேயி:—குழந்தாய்! தக்கவிடத்தில் தகுந்த காலத்தில் தெரிவிக்கிறேன்.

பரதன்:—அம்மா! நீங்களே கூறுங்கள். உங்களுக்கு அபகிர்த்தி வேண்டுமென்ற விரும்பமிருந்தால் என்பெயரை ஏன் கூறுகிறீர்? அரசவிற்பத்தில் ஆர்வமாயின் அதை அரசரே அளியாரோ? அல்லது அரசன் தாய் என்ற பெயரில் ஆசையானால் ராமனும் உம் மகன் அல்லவா?

அம்மா! என்ன துன்பம் விளைத்திர்! ராஜ்யம் வேண்டுமென்ற அவாவால் கணவன் உயிரையும் நீர் பொருட் படுத்தவில்லை. தலைவன் ராமனையும் வனத்திற்குத் தூத்திவிட்டீர். ஜனகராஜன் புதல்வி மரவுரிபுனைந்ததைக்கண்டு பிளவாத உமது நெஞ்சத்தைப் பிரமன் கல்லினும் கடினமாய்ப் படைத்தானோ!

ஸுமந்திரன்:—குமார! இதோ வலிஷ்டவாமதேவர்கள் அமைச்சருடன் அபிஷேகத்தை முன்னிட்டு உம்மைப் பார்க்க வந்து விஞ்ஞாபனம் செய்கிறார்கள், 'அரசனால் காப்பாற்றப்படாத குடிகள், இடையனால் காக்கப்படாத மந்தைபோல் நாசம் அடைகின்றனர்' என்று.

பரதன்:—அமைச்சரும் ஏனையோரும் என்னைப் பின்தொடரட்டும்.

ஸுமந்திரன்:—அரசரிமையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் நீர் எங்கே போகிறீர்?

பரதன்:—அரசரிமையா! அதை அரசி கைகேயிக்குக் கொடுங்கள்.

ஸுமந்திரன்:—நீர் எங்கே போகிறீர்?

பரதன்:—ராமன், அன்பார்ந்த லக்ஷ்மணனுடன் இருக்குமிடம் தேடிச் செல்கிறேன். ராமன் இருக்குமிடமே எனக்கு அயோத்தி. அவன் இல்லாத விடத்தை நான் அயோத்தியாகக் கருதேன்.

(எல்லோரும் போகிறார்கள்.)

மூன்றாம் அங்கம் முற்றிற்று.

திருமலை தேவி

சு. காவேரி யம்மாள்

1

அன்று பெளர்ணமிதினம். நிர்மலமான ஆகாயத்தினிடை சந்திரன் தனது வெள்ளிக் கிரணங்களின் ஒளியைப் பரப்பிப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தான். பகல் நேரம்முழுதும் கடும் போர்புரிந்து களைப்படைந்த வீரர்கள் தத்தம் கூடாரத்தில் அயர்ந்து நித்திரை போயினர். காவலாட்கள் மாத்திரம் கண் விழித்துக் கொண்டிருந்தனர். குதிரைகளின் களைப்பும் பாராக்காரர்களின் எச்சரிக்கையும் தவிர எங்கும் நிச்சப்தமே நிறைந்திருந்தது. வீரர்களின் கூடாரத்திற்குச் சற்றுத்தூரத்திலிருந்த ஒரு சிறிய கூடாரத்திற்கு வெளியே, நிலாவெளிச்சத்தில் ஒரு கட்டிலின்பேரில் பிரபு கிருஷ்ணதேவராயர் படுத்துக்கொண்டு, கோட்டையைக் கைப்பற்றுவதைப்பற்றித் தம் மந்திரி திம்மரசாவிடம் ஆலோசனை செய்து கொண்டிருந்தார். அச்சமயத்தில் காவற்காரன் வந்து, “பிரபுவே, தங்களைக் காண ஒரு புதியபேர்வழிவந்திருக்கிறார்” என்றான். பிரபு கிருஷ்ண தேவராயர் சற்றுநேரம் ஆலோசித்து தம்காவலானே நோக்கி, “சரி, அந்தப் பேர்வழியை வரச்சொல்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். சிறிது நேரத்தில் அப் புதிய பேர்வழி உள்ளேவந்து கிருஷ்ண தேவராயரை நமஸ்கரித்தார். “நீ யார்? வந்தகார்யமென்ன?” என்று கிருஷ்ண தேவராயர் கேட்ட அதற்கு அவர், “தேவ, நான் உட்கல் ராஜாவின் சேனாதிபதி. நீங்கள் எங்கள் கோட்டையை முற்றுகை போட்ட விஷயமாய் உட்கல் ராஜாவின் அமைச்சர்களும் மற்றவர்களும் கூடி ஆலோசித்தோம். என் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டபோது, உட்கல் ராஜாவின் செல்வப்புதல்வியான திருமலை தேவியைத் தங்களுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தால் நீங்கள்முற்றுகை போடமாட்டீர்கள் என்று சொன்னேன். அதற்கு அமைச்சர்களும் அரசனும் என் மீது அதிருப்தியடைந்து என்னை வெளியே யனுப்பிவிட்டார்கள். பிரபுவே! இங்கிருந்து சற்றுத்தூரத்தில் ஒரு ரகஸ்யவழி யிருக்கிறது. அதன்வழியாகச் சென்று கோட்டையைக் கைப்பற்றலாம்” என்று சொன்னார். கிருஷ்ணதேவராயர் தம் மந்திரி திம்மரசாவிடம் சற்று

தெலுங்கிலுள்ள கதையொன்றைத்தழுவி எழுதப்பட்டது.

நேரம் ஆலோசனை செய்துவிட்டுத் திரும்பி அவரைப்பார்த்து, “ஏய், நீ சொன்னது சரி; நீ சொன்னது ஏதாவது பொய்யாயிருந்தால் உன் உயிர் உனதல்ல; ஜாக்கிரதை!” என்று சொன்னார்.

2

திருமலை தேவி உட்கல் ராஜாவின் அருமைப்புதல்வி. பதினாறு வருஷங்கள் நிறையப்பெற்று ஒரு பெண்ரத்னம்போல், அழகிலும் வளர்ச்சியிலும் அறிவிலும் மேன்மைபெற்று விளங்கினாள். மேற் கூறிய சம்பவம் நடப்பதற்கு ஆறமாதம் முன்பாகத் திருமலாதேவி ஒரு நாள் சாயங்கிரம் ஒரு சித்திரப் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அப்படத்திலுள்ள புருஷனுடைய உருவத்தின் அழகைப்பார்த்து வியந்து தன்னைமறந்து உத்தியான வனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். அடிக்கடி பெரு மூச்செறிந்தாள். பிற்பாடு, “ஆஹா! இந்தச் சித்திரப் படத்தில் இருக்கப் பட்ட புருஷனுடைய நாமதேயம் கூடத் தெரியவில்லையே. இந்தப்படத்தைக் கொடுத்த என் தோழி அந்தவிவரம் தன் புருஷனைக் கேட்டுத் தெரிவிக்கிறேனென்று சொன்னாள். ஏனோ இன்றும் தெரியப்படுத்தவில்லை! ஐயோ! இந்தச் சுந்தர புருஷனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளாத ஜன்மம் எதற்கு!” என்று அச்சித்திரப் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு ஆலோசனையி லாழ்ந்தாள். அதற்குள் அவள் தகப்பனர் அவளைக் கூப்பிடவும் அவளுடைய எண்ணங்கள் கலைந்து போயின.

3

“சபையோர்களே! நாளையதினம் நமது கோட்டை எதிரிகள் வசமாய்விடும். நாம் கிருஷ்ணதேவராயனை எதிர்த்துப் போர் செய்ய முடியாது. ஆனால் என்உயிர் உள்ளவரை அந்த ஜாதிகெட்ட வனுக்கு என் ஆருயிர்ப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொடுக்க மாட்டேன். நமது சத்துரு இக்கோட்டையைக் கைப்பற்றினால் நமது அந்தப்புரஸ்திரீகளைக் கொன்றுவிடுவான். ஆனால் முத்துக் கொப்பான என் திருமலையைக் கொல்ல நாள் சகியேன்” என்றான் உட்கல் ராஜன்; பின் தன் பெண்ணைப்பார்த்து, “தாயே; உன்னைப் பதினாறுவருஷம் நானொரு மேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்தோம். எனக்கோ புத்திரர்களில்லை. உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள அன்பு எல்லை கடந்தது. இன்றைக்கு இக் கோட்டை எதிரிவசமாவது நிச்சயம். ஆனால் நாங்கமெல்லாரும் எங்க ளுயிருள்ள வரையில் போர்புரிவோம். மரித்தால் வீரசுவர்க்கத்தை அடைவோம். அதற்குள்ளாக நீ உனக்கிஷ்டமான ஒரு வீரனை இச்சபையிலிருந்து வரித்துக் கொண்டால், அவன் உன்னை

இக்கோட்டையினின்றும் ரகஸ்யவழியாய் வெளியே கூட்டிப் போவான். நீயும் அவனும் சகமாகக் காலங்கழிப்பீர்கள்” என்றான். திருமலை தனக்குள், “ஆஹா! அந்தச் சித்திரப்படத்தில் கண்ட புருஷனை நான் எப்படிக் கலியாணம் செய்து கொள்வேன்!” என்று யோசித்துச் சபையோரை நோக்கி, “இந்தக்கஷ்டதசையில் யார் என் தகப்பனாருக்குச் சகாயம் செய்து கோட்டை எதிரிவசமாகாமல் செய்கிறார்களோ அவரை நான் மணந்துகொள்வேன்” என்றான். அங்கிருந்த வீரர்களும் ராஜபுத்திரர்களும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர்; யோசனையிலாழ்ந்தனர். அச்சமயத்தில் சபையின் நடுவில் ஒரு சுந்தரபுருஷர் எழுந்திருந்து நின்று, “நான் தயார்” என்றார். அவனைப் பார்த்த சபையோர்களில் சிலர், “ஓ, இவன் தாசிபுத்ரன், துச்சன், கிருஷ்ணதேவராயன்” என்று கூறி அவனைத் தாக்குவதற்காக எழுந்திருந்தார்கள். இதைக்கண்ட கிருஷ்ணதேவராயர், “உங்களுடைய கோபமும் ரோஷமும் பயன்படா. கோட்டை முன்பே என்வசமாய் விட்டது. என் வீரர்கள் ஆயிரக்கணக்காக இக்கோட்டையில் இப்போதிருக்கின்றனர். நீங்கள் இந்த விவாகத்திற்குத் தடையாகப் பேசினால் உங்களை நான் சிறையில் அடைப்பேன்” என்றார். அதைக் கேட்ட உட்கல் அரசன் மதி கலங்கித் தன்னுடைய மந்திரிமார்களுடன் ஏதோ ஆலோசனை செய்வதற்காக உள்ளே போனான். மாறுவேஷம் தரித்திருந்த திம்மரசும் அவர்களுடன் சென்றார். பின்பு சற்றுகேரத்திற்கப்புகும் உட்கல் அரசன் வெளிவந்து தன்பெண்ணைக் கிருஷ்ணதேவராயனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தான்.

4

கிருஷ்ண தேவராயரைப் பார்த்து, “பிரபுவே தங்களைப் போன்ற இந்தச் சிலையை இக்கட்டிலின் பேரில் படுக்கவைத்திருக்கிறேன். நீங்கள் இத்திரைமறைவிலிருந்து நடக்கும் விந்தையைப் பாருங்கள்” என்றார் திம்மரசு. சிறிது நேரத்திற்கப்புகும் திருமலைதேவி மெதுவாக அவ்வறைக்குள் பிரவேசித்தாள். மஞ்சத்தின்மீது படுக்கவைத்திருந்த சிலையைக் கிருஷ்ண தேவராயரென்று நினைத்து அளவிலாக் கோபத்தை யடைந்தாள். “ஆஹா! இந்தக் கொடூர ஆத்மா என் கையைப்பிடித்து மணந்து கொள்ளும்படி நேரிட்டதே! என்பிராணன்போனாலும் இச்சித்திரப்படத்திலுள்ள அரசகுமாரனைத் தவிர வேறு எவரையும் மணக்கமாட்டேன் என்று விரதம் பூண்டிருந்தேனே. ஐயோ! பெரியோர்கள் பேச்சைக் கேட்டால் வருவது துன்பந்தான். இருந்தாலும் அதைப் போக்கடித்துக் கொள்ளாத ஜன்மம் என்னஜன்மம்!” என்று சொல்லிக் கொண்டு தன் இடுப்பி

லிருந்த கத்தியையெடுத்துக் கிருஷ்ணதேவராயரின் பிரதிமையைக் குத்தினான். அப்படிச் குத்தும்போது அவன் இடுப்பிலிருந்த சித்திரப்படம் கிழேவிழுந்தது. அதை எடுத்துச் சித்திரத்தையும் பிரதிமையையும் திருப்பித்திருப்பிப் பார்த்து, “என்ன ஆச்சர்யம்! இந்தச் சித்திரத்திலிருக்கும் புருஷரே மஞ்சக் திருப்பவர்போல் காண்கிறதே. ஐயோ! நான் என்ன காரியம் செய்து விட்டேன்! என் காதலரைக் கொன்றுவிட்டேனே! ஆ பிரானேசுவரா! கிருஷ்ணதேவராயா! பிரபு சித்திரப்படத்தை ஆறுமாதமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் அப் படத்திலிருப்பது தாங்கள்தாம் என்று தெரியாமல் போய்விட்டதே. ஐயோ! நீர் இல்லாத ஜன்மம் எதற்கு? இதோ காதல! தன் காதலரைக் கொன்ற பாவி உம் பின்னே வருகிறான்” என்று அதேகத்தியால் தன்னைக் குத்திக்கொள்ள யத்தனித்தான்; மறைந்திருந்த கிருஷ்ண தேவராயர் வெளிவந்து அவன் கையைப்பிடித்துத் தடுத்து, “வேண்டாம்; அப்படிச் செய்யவேண்டாம் நீ காதலிக்கும் கிருஷ்ணதேவராயன் இதோ இங்கிருக்கிறான். நீ வருத்தப்பட வேண்டாம். என்பேரில் உனக்குள்ள காதலை நிரூபிக்கவே என் மந்திரி திம்மாச இச்சுழ்ச்சியைச் செய்தார்” என்றார். “ஐயோ! நா.....ன்.....உ.....ங்.....களைக் குத்திவிட்.....டே.....னே” என்று தழுதழுத்தத்தமோறிக் கஷ்டப்படும் திருமலையைக் கண்ட கிருஷ்ண தேவராயர், “நீ எதற்கு வருத்தப்படுகிறாய்? அம்மஞ்சத்தி லிருப்பது என்பிரதிமை; உயிரற்றது” என்றார். “பிரபுவே! இச் சம்பவம் என்மனத்தைக் கலக்கவிட்டது. ஆஹா! சித்திரப்படத்தி லுள்ள என்காதலர் பிரபு கிருஷ்ண தேவராயர் என்பதை இதுவரை அறிந்திலேன். கடைசியாக என் காதலர் எனது காதலரே!” என்று அவர் கரங்களில் வீழ்ந்தாள் திருமலாதேவி.

பருவயிர மணிமாலை

வே. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்

வயிர வர்த்தகத்துக்குப் பேர்போனதனால் வழக்கமான பழைய பெயர் மாறி வயிரபுரமென வழங்கும் பெரியநகரிலே பங்களாக்கள் மிகுந்துள்ள பாகத்திலே அநேக ஏக்கர்களடங்கிய மிகவிசாலமான தோட்டத்திலமைந்த பெரிய பங்களா ஒன்று உண்டு. அதனினும் பெரிய பங்களா அந்தப்பக்கத்தில் இல்லை. அதில், சில காலத்துக்கு முன்பு வசித்தவர்கள் சிலர் திரவியச் சேதமும் சிலர் உயிர்ச் சேதமும் தற்செயலாகத் தொடர்ந்து அடைந்தனர். ஆகவே, பக்கத்திலுள்ளவர்கள் அந்தப் பங்களாவை ஆக்கக் கேடானதென்று சொல்லுவாராயினர். அதன் முன் பக்கத்திலும் பின் பக்கத்திலும் உள்ள 'கேட்டு' (Gate) வாசல்களில் 'வாடகைக்கு விடப்படும்' என்ற விளம்பரப் பலகைகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. ஆயினும், மேற்கூறிய காரணத்தினால் ஒருவரும் குடியிருக்க வருவாரில்லாமல் அந்தப் பங்களா பாழாய்க் கிடந்தது.

இனி இதில் யாரும் குடி வராரென்று எல்லாரும் எண்ணியிருந்த போது ஒருநாள் காலை ஒன்பது மணிக்கு ஒரு லாரி (Lorry) அந்தப் பங்களா முகப்பில் வந்து நின்றது. அதில் நெருக்கமாக நிரப்பப்பட்டிருந்த கட்டில்கள் சோபாக்கள் மேசைகள் நாற்காலிகள் உடுப்புப்பெட்டிகள் குளிக் குந்தொட்டிகள் முதலிய குடியிருப்போர்க்கு வேண்டிய பலதட்டு முட்டுச் சாமான்களை லாரி ஓட்டியும் அவனுடன் வந்த வேலைக்காரனும் பங்களாவுக்குள்ளே கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்கள். முன்னதாகவே வாடகை கொடுக்கப்பட்டிருந்ததனால் லாரி தாமதித்து நில்லாமல் திரும்பிப்போய்விட்டது. வேலைக்காரன் கட்டட முழுதும் பெருக்கிச் சுத்தஞ்செய்து இருக்கத் தக்க இடங்களில் சாமான்களைச் சேர்த்து ஒழுங்கு படுத்தி வைத்துவிட்டு ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

இது, 1932 நவம்பரில் வெளியான பச்சையப்பன் கல்லூரித் திங்கட் சஞ்சிகை (Monthly Magazine) யிலுள்ள ஒரு சிறுகதையைத் தழுவிப் பலமாறுதல்களுடன் எழுதப்பட்டது.

லாரி போய் நெடுநேரமாகு முன்னே, அங்கே பல பதினாயிர ரூபாய் விலை பெறமான பெரிய ரோல்ஸ் ராய்ஸ் மோட்டார்வண்டி ஒன்று அந்தப் பங்களாப் படிப்பக்கத்தில் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து போழகுடைய மாதர்கனிநுவர் இறங்கி உள்ளே போனார்கள். ஒருத்தி நடுவயசு கடவாதவளும் மற்றொருத்தி சற்றேறக்குறையப் பதினாறு பருவமானவளுமா யிருந்ததையும் இருவர் முகச்சாய லொற்றமையையும் பார்த்தவர்கள், அவர்கள் தாயும் மகளு மென்று சற்றும் சந்தேகமின்றித் தெரிந்து கொள்வார்கள். அவர்கள் அணிந்திருந்த பெருநிலை பெறும் ஆடையாபரணங்கள், அவர்கள் பெருஞ்செல்வப் பெருமாட்டிக ளென்று எடுத்துப் பேசும்படி யிருந்தன.

அவர்களைக் கண்டதும் எழுந்து நின்ற வேலைக்காரனிடம், அவர்கள் சில வேலைகள் செய்யும்படி சொல்லி விட்டு, அவன் தங்க ளுக்காகச் சித்தப் படுத்தி வைத்திருந்த அறைக்குள்ளே சென்றார் கள்.

வேலைக்காரன் ஒருவனாயிருந்தாலும் அவன் அந்த மாதர்க ளுக்கு அவசியமான எல்லா வேலைகளையும் செய்யத் தெரிந்தவனா யிருந்தான். அவன் அங்குவந்த மோட்டார் வண்டியைப் பங்க ளாயின் பின்புறத்துக் கேட்டுவாசற் பக்கத்திலிருந்த மோட்டார்ப் புரையில் ஒட்டிக் கொண்டு போய் விட்டு அந்தப்புரையைப் பூட்டி விட்டுத் தன் எசமானிகளுக்கும் தனக்கும் வேண்டிய உணவுப் பொருள்களைச் சமீபத்திலிருந்த சாப்பாட்டு விடுதியில் வாங்கிவரப் போனான்.

மாலை அஞ்ச மணிக்கு மாதர்கனிநுவரும் தங்கள் மோட்டார் வண்டியிலேறி வெளியே புறப்பட்டுப் போனார்கள். பக்கத்துப் பங்களாவாசிகள் அம்மாதர்களுடைய நடையுடை பாவனைகள் புதுமையாயிருந்ததையும் அவர்கள் எவருடனும் கலந்து கொள் ளாமல் பிரத்தியேகமாக இருக்கப் பிரியப்படுபவர்களாகத் தோன்றி யதையும் கவனித்து, 'அவர்கள் யார்? எங்கிருந்து வந்தார்கள்? எத்தகாத வந்தார்கள்? தங்கள் செல்வ நிலைமைக்குத் தக்கபடி பல வேலைக்காரர்களில்லாமல் ஒரு வேலைக்காரனுட னிருப்பானேன்? யாரும் பழக இடங்கொடாமலிருப் பானேன்?' என்பவைகளைத் தெரிய ஆவலுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள்.

மாலை அஞ்ச மணிக்கு வெளியே போனவர்கள், அநேக தினப் பத்திரிகைகளும் வாரப்பத்திரிகைகளும் புத்தகங்களும் வாங்கிக் கொண்டு இரவு ஒன்பதுமணியான பிறகு திரும்பி வந்தார்கள். இவ்

வாறாக, நாள் தோறும் மாலையில் வெளியே போவதும் இரவு நெடு நேரஞ்சென்று திரும்புவதுமா யிருந்ததையன்றி, அவர்களைப் பற்றி வேறுயாதொன்றையும் அயனார்கள் அறியாதவாறு அம்மாதர்கள் ஜாக்கிரதையாக ஒழுகிவந்தார்கள்.

அவர்க ளிருந்த பங்களாவுக்கு எதிர்ப்பங்களாவிலிருந்த இரு பது பிராயமுள்ள இளைஞன் ஒருநாள் அவர்கள் வெளியே போகும் பொழுது பார்த்து இளையாளுடைய அழகில் ஈடுபட்டு மோகம் தலைக்கேறி, அவர்கள் எங்கே போய் வருகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பியிருந்தான்.

அப்படி யிருக்கும்போது ஒருநாள், மிகவும் மனோகரமா யிருந்த மாலே நேரத்திலே பொழுதுமயங்குந் தருணத்திலே இளைய வள் முந்திய நாள்களிற்போல மூத்தவள் துணையாகப் போகாமல் தனியாகத் தன் மோட்டார் வண்டியைத் தானே ஓட்டிக்கொண்டு போவதை அந்த இளைஞன் காணவே அவள் போமிடத்தை யறியத் தீவிரமான ஆவலுடையவனானான். அதிட்டவசமாக ஒரு வாடகை மோட்டார்வண்டி வரக்கண்டு அதிலே தாவி யேறி வண்டிக்காரனிடம் முந்தியவண்டிக்குப் பிந்தித் தொடர்ந்து போம் படி சொன்னான். அவன் குறிப்பறிந்து வண்டிக்காரன், முந்திய வண்டி வேகமாகப் போகும்போது வேகமாகவும் மெல்லப் போகும்போது மெல்லவும், சந்தேகத்துக் கிடங்கொடாமல் தன் வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு போனான். சிறிது நேரம் சென்றபின் முந்தியவண்டி ஒரு பெரிய வயிர வியாபாரியின் மாளிகை வாசலில் நின்றது. வாலிபன் அந்தவண்டி அங்கு நின்ற காரணம் அறியா னாய்ப் பலவாறு சிந்தனை செய்வானான். 'இவனுக்கு அவனிடத் திலே என்னகாரியம்? காதல் காரணமாயிருக்குமா? இராது. இவள் இளைய கட்டழகி; அவன் முதிய குருபி. பெருஞ் செல்வ முடையாளாதலால், பணத்துக் காசைப்பட்டு அவனிடம் வரமாட்டான். வேறுயாது காரணமென்று தெரிய முயல்வேன்' என்றுகருதி, இனி யிந்த வண்டி இங்கு நின்றால் சந்தேகத்துக் கிடமா மென்று வண்டிக்காரனுக்குத் திருப்தியான வாடகை கொடுத்துப் போகச் சொல்லி யனுப்பி விட்டு ஒருவரும் அறியாத படி ஒதுங்கிச் சென்று, அவளும் அந்த வியாபாரியும் பேசுவது கேட்கும்படியான தூரத்திலே ஒளித்து நின்று ஓட்டுக்கேட்பானான்.

மாது:—உங்களிடத்துள்ள வயிரநகைகளில் நாள் தெரிந் தெடுத்து விடைமுடிவு செய்து வேறு யாருக்கும் விற்று விடாமல்
IV.—49

வைத்திருக்கும்படி சொல்லிப் போனேனே. அந்த வயிர மாலையை வாங்க வந்திருக்கிறேன்.

வியாபாரி.—அப்படியே வைத்திருக்கிறேன். வாங்கிக்கொண்டு போகலாம்.

மாது.—உடனே வாங்கமுடியாது; எந்தாயார் வியாதியாய்ப் படுத்திருக்கிறார்கள்; அவர்களிடம் காட்டி அவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட பின்வாங்கவேண்டும். நீங்கள் அந்த மாலையை யெடுத்துக்கொண்டு என்னுடன் வாருங்கள். அதை அவர்களிடம் காட்டிக் கிரயத்தைத் தந்து உங்களை என்வண்டியிலேயே திரும்ப அனுப்பிவிடுவேன்.

வியாபாரி.—தங்கனிஷ்டப்படி செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

இவ்வாறு இவர்கள் இங்கே பேசிக்கொண்டிருந்த போது தன் மகனோடு புறப்படாமல் பங்களாவில் தங்கியிருந்த தாய், சிறிது தூரத்திலே யிருந்த பிரபல வைத்திய ரொருவரை ஒருவாடகை மோட்டார் வண்டியிலே போய்ப் பார்த்தாள். அவர், அவளுடைய விலையுயர்ந்த நகை உடைகளைக் கண்டு மிகுந்த மரியாதையோடு வரவேற்று, “அம்மணி, தாங்கள் வந்த காரியம் என்ன?” என்று கேட்டார். அவள், “என்கணவர் என் பங்களாவில் இருக்கிறார். அவர் அசாதாரணமான ஒருவரைப் பைத்திய நோய் கொண்டவர். அவரிடமிருந்த வயிர மாலையை நான் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு திருப்பிக்கொடுக்க வில்லை யென்று பலமுறை இரைந்து சொல்லி என்னையும் என்மகனையும் உறங்க விடுகிறூரில்லை. யாரேனும் அந்நியரைக் கண்டால் சிறிது தெளிவுற்றுப் புத்தி சுவாதீனமுள்ளவர் போலப் பேசித் தாம் பைத்தியக்காரரில்லை யென்று சொல்வார். அதனால் அவருக்குப் பைத்தியமில்லை யென்று நீங்கள் கருதி விடாமல் தங்க சிகிச்சை செய்து குணப்படுத்த வேண்டும். தாங்கள் தனியாய் அவரைப் பார்ப்பது நல்லது. என்னைக்கண்டால் கோபங் கொள்வார்” என்று சொன்னாள். அவர், “அம்மா, இதற்காக இவ்வளவு சிரமப்பட்டு நீங்கள் இங்கே வந்திருக்கவேண்டாமே! இந்த விவரத்தை டெலிபோனில் தெரிவித்திருந்தால் நான் வந்து வேண்டியதைச் செய்திருப்பேனே” என்று சொல்லி அவள் வந்த வாடகை மோட்டார் வண்டியை அனுப்பி விட்டுத் தம்சொந்த மோட்டார் வண்டியில் அவளுடன் புறப்பட்டார்.

இதற்குமுன், அவள் மகள் வயிர வர்த்தகனுடன் பங்களாவுக்கு வந்து, அங்கே பல பத்திரிகைகளும் சிலகதைப் புத்தகங்களும் வைத்திருந்த மேஜைப்பக்கத்திலே மெத்தைபிட்டிருந்த நாற்காலியிலே அவளை அமரச் செய்து அவனிடமிருந்த வயிர

மாலையை வாங்கித் தன்தாயாரிடம் காட்டி வருவதாகச் சொல்லிப் போனான். போனவன் பத்து நிமிடஞ் சென்றும் திரும்பி வராததனால் அவன் பொறுமையிழந்து மனவருத்தங்கொள்ளும் சமயத்தில் வைத்தியருடன் வந்த தாய், அவருக்கு அவனிருக்கும் அறையைக்காட்டி அவனைப் பார்க்கும்படி சொல்லி விட்டுத் தன் அறைக்குள்ளே போனான்.

வைத்தியர் அவனிடம் போய், “உமக்கு என்ன கோய்? அது செய்யும் குணங்களென்ன?” என்று கேட்டார். அவ்வாறு கேட்கவே அவன் பிரமித்து, “என்னை ஏன் இப்படிச் கேட்கிறீர்? உமக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா? எனக்கு யாதொரு வியதியும் இல்லை. உமக்கு இங்கே என்னவேலை?” என்று மாறிக் கேட்டான். வைத்தியர் அந்நியரைக்கண்டால் அவனுக்கு அறிவு சிறிது தெளியுமென்று கேட்டிருந்தவராதலால், கடகடவெனச் சிரித்து அவனைத் திரும்பவும் கேள்வி கேட்பாராய், “நேற்று இராத்திரி நன்றாய்த் தூங்கினீரா? என்ன உணவுகள் உண்டிர்?” என்றார். எனவே, அவன் கோப மூண்டு எரிச்சலுடன் இரைந்து, “நீயும் உன் மருந்தும் நாசமாய்ப் போக! நான் கோயாளியன்று” என்றான்.

இவ்வாறு கூறிய அந்தச் சமயத்தில், அவன் மனத்தில், “வஞ்சிக்கப்பட்டுவிட்டோமோ” என்ற சந்தேகம் ஜனிக்க, “ஓ! என் வயிரமாலை! ஆ! என் வயிரமாலை! ஐயோ! போய்விட்டது! அவன் எங்கே போனான்?” என்று அலறினான். அவன் அவ்வாறு அலறுதலும், அபார விலையுடைய ஆபரண மிழந்த ஏக்கத்தால் உள்ளபடியே பைத்தியக்காரன் முகம் போலாய் விட்ட அவன் முகத்தின் அலங்கோலத் தோற்றமும் வைத்தியருக்கு அவன் பைத்தியக் காரனென்ற எண்ணத்தை உறுதிப் படுத்தின. உடனே, அவர், “நல்லது, நல்லது. நான் நன்றாய்த்தெரிந்து கொண்டேன். நான் கொடுக்கும் மருந்தை நீர் சிலநாள் உட்கொண்டு நான் சொல்லுகிறபடி பத்தியமான உணவுகளை உண்டு வந்தால் உமக்குக் குணமாய் விடும். பதறாதேயும்” என்று அமைதியாகச் சொன்னார்.

அதைக் கேட்டு அவன், அடக்கமுடியாத கோபங்கொண்டு ஆவேசத்துடன் எழுந்து, “என் சொல்லைப் பொருட் படுத்தாமல் இவ்வளவு துணிவுடன் என்னிடம் பேசுகிறவனுக்குப் புத்தி வரச்செய்வேன்” என்றெண்ணி, “மரியாதையில்லாமல் என்னிடம் ஏன் வலிய வந்தாய்? உன் பாழான மருந்து யாருக்கு வேணும்? எனக்கு உன்னுடைய கேடுகெட்ட வைத்தியஞ் செய்யும்படி நான்

கேட்டுக் கொண்டேனா? நான் நோயாளியுமல்ல, வைத்தியக்காரனுமல்ல” என்று சொல்லிவிட்டு “என் வயிரமலை! என் வயிரமலை! என்னை ஏமாற்றிவிட்டாள்!” என்று கதறினாள். வைத்தியர், தமது பலத்தகைகளினால் அவளை உறுதிபாகப் பிடித்துப் பக்கத்திலிருந்த சோபாவில் இருத்தினார். அவன் திமிறி எழு அவர் திரும்பப் பிடித்து இருந்த அவன் அவர்பிடியை விடுவித்துக் கொண்டு மறு படியும் எழு அவர் மாறிப் பிடித்திருந்த இவ்வாறாக இருவரும் மல்லாடிக் கொண்டிருக்கும்போது தாயும் மகனும் வயிரமலையை எடுத்துக் கொண்டு எவரும் அறியாமல் பங்களாப் பின்புறமாகப் போய், முன்னமே அவர்கள் வேலைக்காரன் அவர்கள் கற்பனைப்படி பின் பக்கத்துக் கேட்டுவாசலருகே சித்தமாக நிறுத்தி வைத்துக் காத்துக்கொண்டிருந்த ரோல்ஸ் ராய்ஸ் வண்டியில் ஏறிப் போய் விட்டார்கள். சிறிது நேரம் சென்ற பின்புதான் வைத்தியரும் வர்த்தகனும் வயிரமலையுடன் மாதர்கள் மறைவாய்ப் போய்விட்ட விவரம் தெரிந்து வருந்தலுற்றார்கள்.

வைத்தியர், “கேவலம் வைத்தியர் தெரியாத ஒரு பெண் பிரபல வைத்தியரெனப் போர்பெற்ற நான் எனக்குரிய வைத்தியத் தொழில் செய்தலில் ஏமாறும்படி செய்து விட்டாளே?” என்று வேட்கமும் விசனமும் அடைந்தார். வர்த்தகன், “நெடுங்காலம் எத்தனையோ கோடி ரூபாய் பெறுபடியான இரத்தினங்களையும் இரத்தினபாணங்களையும் எத்தனையோ பேரிடம் ஏமாறாமல் வாங்கியும் விற்பனம் பெரு லாபம் பெற்ற நான், இன்று ஒருசிறிய பெண்ணின் உபாயத்தால் பெரிய அபாயத்துக்குள்ளாகிப் பெருகட்ட முற்பிறேனே!” என்று மனமுடைந்து பொறுத்தற்கரிய வருத்தம் அடைந்தான். இளைஞன், தன் பணத்தைக் கவர்த மாது வயிரமலையைக் கவர்து போனாளென்று தெரிந்தபோது, “இதன்முன் அவன் அழகைப்போல ஆச்சரியமான தொன்மில்லை யென்றிருந்தேன்; இப்போது, அதனினும் அதிக ஆச்சரியமானது அவள் அறிவேன்று தெரியலானேன்” என்று எண்ணினாள்.

குழந்தைகளின் ஆபரணங்கள்

வி. விசாலாசுதி அம்மாள்

அதிக நகைகள் அணிந்து கொள்ளுவதே அவ்வளவு நாகுக்கான நவநாகரிகமாகக் கருதப்படுவதில்லை; அதிலும், சிறிய குழந்தைகளுக்கும் குலுங்க குலுங்க நகைபோடுவது அநாகரிகமான வழக்கமாகவே எண்ணப்படுகிறது. குழந்தைகளுக்கு, பூவேலைகள் செய்து, 'டக்குக்கள்' நேர்த்தியாக வெட்டி அழகாகத் தைக்கப்பட்ட உடைகளைப்போட்டு அலங்கரிப்பதே நாகுக்கான முறையாகக் கையாளப்படுகிறது. இதிலிருந்து குழந்தைகளுக்கு நகையே போடக் கூடாது என்று கூறிவிடுவதற்கில்லை. ஆனால், போடும் நகைகள் பொறுக்காக இருக்கவேண்டும். மேலும் தக்க வயதுவந்து, தங்களைக் காத்துக்கொள்ளும் சக்தி குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும்வரையில் அவர்களுக்கு ஆபரணங்களைப் போடாமல் இருப்பதே நலம். தினசரிப் பத்திரிகைகளில் கேவலம் ஐந்து ரூபாய்கள் விலை மதிப்புப்பெறாத நகைகளின் பொருட்டும் குழந்தைகளின் உயிருக்கே அபாயம் ஏற்படுவதைப்பற்றி நாம் எத்தனையோ தடவைகளில் படிக்கிறோம். குழந்தைகளுக்கு ஆபரணங்கள் பூட்டி அழகு பார்க்கவேண்டுமென்ற தாய்மார்களின் ஆசை இவ்விதம் பிராணாபத்தாக முடிந்துவிடுகிறது. முதலாவதாகச் சிறிய குழந்தைகளுக்கு அதிக நகைகள் போடுவது நாகுக்கில்லை; நல்ல கட்டுக்காவல் இல்லாவிட்டால் இந்த நகைகளே குழந்தைகளின் உயிருக்கே அபாயத்தை உண்டிபண்ணி விடுகின்றன. ஆனதனால், நகைகள் போடுவதாக இருந்தாலும் ஆபரணங்களைப் போட்டும் குழந்தைகளை அழகு பார்த்தோ அல்லது வெளியில் அழைத்துச்சென்றோ அந்தச் சம்பவம் முடிந்ததும், அவைகளைக் கையுடன் கழற்றி உள்ளேவைத்து விடுவதே உத்தமம்.

தண்டை:—நடக்கத் தெரிந்த குழந்தைகளுக்கு இந்த நகை போடுவதற்கு ஏர்வையானது. குழந்தைகள் குதித்து ஒடும்பொழுது இது 'கலீர் கலீர்' என்று காதுக்கு இனிமையாகச் சப்தம்செய்யும். குழந்தைகளும் இந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு உற்சாகம் அடைவார்கள். பம்பாய்ச் சலங்கைகளும் இவ்விதம் சப்தம் செய்யும். இந்நகைகள் வெள்ளியில் செய்தவைகள்; ஆனதனால், கால்கள் இவைகளைப் போடுவதற் கறக்கலாம்; எப்பொழுதும் போடாமல் அவ்வப் போது போட்டால் குழந்தைகளுக்கும் வேடிக்கையாக இருக்கும்; காலும் கறக்காது. தண்டைகள் அதிகப்பருமனாக இருக்காமல் சற்று மெல்லியதாக இருந்தால் பார்வைக்கும் அழகாக இருக்கும்.

வளையல்கள்:—'இனாமல்' வளையல்கள், கற்கள், முத்துக்கள் முதலியவைகள் பதிக்கப்பட்ட வளையல்கள், கண்ணாடி வளையல்கள், 'செல்லுலாயிட்' வளையல்கள் முதலியவைகள், தலைகால் தெரியாமல் உற்சாகமாக ஓடி விளையாடும் குழந்தைகளுக்குப் போடுவதற்கு அவ்வளவு உசிதமான நகைகள் அல்ல. குழந்தைகள் ஓடி விழுந்தும், இடித்துக்கொண்டும், கற்களை உதிர்த்தும், இனாமல் கண்ணாடி முதலிய வளையல்களை உடைத்துக் கையில் காயப்பட்டுக்கொண்டும் தொந்திரவு கொடுப்பார்கள். தங்க வளையல்களும், ரப்பர் வளையல்களும் சிறிய குழந்தைகளுக்கு ஏற்ற நகைகள். பாசி மணி, பவழம் இவைகள் மோத்தவளையல்களைக் குழந்தைகளுக்குப் போட்டால் அழகாக இருக்கும்.

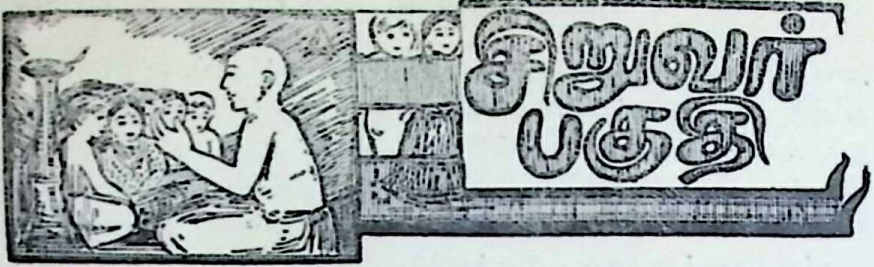
மாலைகள்:—குழந்தைகள் கழுத்தில் தூக்க முடியாமல் கனக்கும்படி அசேமமாலைகளைப் போடக்கூடாது. அழகிய புதிய தினுசுத் தொங்கட்டங்கள் மோத்தமாலைகள் குழந்தைகளுக்குப் போட ஏற்றவைகள். மெல்லிய இரண்டு வடம் மாலையில், சற்றுப் பெரிதான ஒரு தொங்கட்டத்தைக் மோத்துப் போடலாம்; அல்லது சற்றுக்குட்டையான ஒருமாலை, நீளமான ஒருமாலை என்று இரண்டு மாலைகள் போடலாம். பவழமாலைகள், முத்து மாலைகளைப்போல் சிறிய குழந்தைகளுக்குப் போட்டால் அவ்வளவு நன்றாக இருப்பதில்லை. இப்பொழுது எங்கும் விற்கப்படும் கண்ணாடி மணிகளை வாங்கி மதுரைக்கம்பியில் சுற்றி உடையின் வர்ணத்துக்கு ஒத்தாற் போல் மணி மாலை ஒன்றும், தங்கச் சங்கிலி ஒன்றுமாகப் போடலாம். பல வர்ணங்களில் விற்கப்படும் இந்த மணிகள் சிறிய குழந்தைகளுக்கு நன்றாக இருக்கும்.

லோலக்குகள்:—கம்மல்களை விடச் சிறிய திருகுகளும் லோலக்குகளும் குழந்தைகளுக்கு ஏற்ற நகைகள். சற்று நீள

மாகத் 'தோளின்மேல் துவண்டாடும்' லோலக்குகள் குழந்தைகள் காதில் போட்டால் எவ்வளவோ அழகாக இருக்கும். ஆனால் இவைகள் தலையிரில் சிக்கிக் கொண்டு, குழந்தைகள் காதை அறுத்து விடாமல் ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். சரம் சரமாக முத்துக்கள் தொங்கவிடப்பட்ட லோலக்குகள் குழந்தைகளுக்கு நன்றாக இருக்கும். காது தூர்ந்துபோகாமல் தினப் படி காதில் சிறிய தங்கத் திருகுகளைப் போட்டுவைப்பதே உசிதம். காது ருத்தாத குழந்தைகளுக்கு 'ஸ்பிரிங்' லோலக்குகளை உபயோகிக்கலாம். இதை அதிகநேரம் போட்டுவைப்பதால் காது கடுக்கும். திருகும்பொழுது அதிககெட்டியாகத் திருகிவிடக்கூடாது; திருகின் அடியில் மிகவும் இலேசாகக் கொஞ்சம் பஞ்சைவைத்தும் திருகலாம்.

மோதிரங்கள்:—சின்னக் குழந்தைகளுக்கு மோதிரங்கள் போடவே கூடாது. குழந்தைகளுக்குக் கையை வாயில்வைத்துச் சப்பும் சுபாவம் இயற்கையில் ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த வழக்கம் இல்லாத குழந்தைகளும் விளையாட்டுக்காக மோதிரத்தைக் கழற்றி வாயில் போட்டுக்கொள்ளுவார்கள். மோதிரங்கள் தொண்டையில் சிக்கிக்கொண்டாலும் ஆபத்து; வயிற்றுக்குள் விழுங்கப்பட்டு விட்டாலும் கஷ்டம்; குழந்தைகளுக்கு மோதிரங்கள் போடாமல் இருப்பதே நலம்.

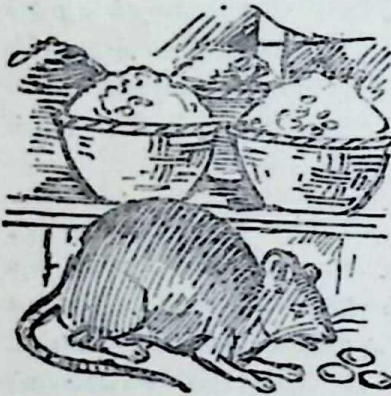
தலைநகைகள்:—குழந்தைகள் தலையில் உச்சிப்பூ, சுட்டி, குஞ்சலம், திருகுப்பூ முதலியவைகளை வைத்துப் பின்னலாம். வித விதமாகப் பூக்களாலும் நகைகளாலும் அலங்கரிக்கலாம். குழந்தைகள் பொறுமையுடன் அதிகநேரம் அலங்காரம் செய்யக் காட்ட மாட்டார்கள். ஜடையைச் சுலபமான முறையில் சீக்கிரமாகப் பின்னிச் சிங்காரித்து விடவேண்டும். பொதுவாகக் குழந்தைகளுக்கு அதிக நகைகளைப் போடக்கூடாது. போடும் நகைகள் பொறுக்காகவும் நாகுக்காகவும் இருப்பதுடன் நகைகளால் தங்கள் குழந்தைகளை அலங்காரம் செய்யும் தாய்மார்கள் அவர்களைக் கவனித்துப் பார்த்துக்கொள்ளவும் வேண்டும்.

கொழு கொழு மணவாளன்

ஒரே ஒரு சுண்டெலியாம். அந்தச் சுண்டெலிக்கு ஒரு கடையில் இருந்து மூன்று மொச்சைக் கொட்டை கிடைத்தனவாம்.

சுண்டெலி அந்த மொச்சைக் கொட்டைகளை எடுத்த

துக்கொண்டு தன் வீட்டுக் குப்பையிற்றும். தன் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த தோட்டத்திலே அந்த மொச்சைக் கொட்டைகளைக் குழித்து மூடினதாம். குழித்து மூடுகிற போது,

“முதிர்ந்த நல்ல மொச்சைகளே!
மூன்று நாளில் முளையாவிட்டால்,
முச்சந்தி வீதியிலே முக்காரம் போடும்
பேச்சி மாட்டுக்கு வெட்டிப் போட்டிடுவேன்!”

என்றதாம்.

மூன்று மொச்சைக் கொட்டைகளும் அதைக் கேட்டுப்பயந்து நடுநெங்கி விட்டனவாம். அதனாலே, மூன்று மொச்சைகளும் மூன்று நாளில் முளைத்து விட்டனவாம்.

மூன்றாம் நாளில் சுண்டெலி மொச்சைகளைப் பார்க்க வந்தது. அங்கே மொச்சைகள் எல்லாம் முளைத்திருந்தன.

சுண்டெலி மொச்சை முளைகளைப் பார்த்து,

“முதிர்ந்த நல்ல மொச்சைகளே!

மூன்று நாளில் செடியாகிக் கொடியாகி

வளர்ந்திருக்க மறந்து விட்டால்,

மூச்சுந் தி வீதியிலே முக்காரம் போடும்

பேச்சி மாட்டுக்கு வெட்டிப் போட்டிடுவேன்!”

என்றதாம்.

அதைக் கேட்டவுடனே பயந்து நடுநடுங்கி மொச்சை முளைகளெல்லாம் முளைத்துச் செடியாகிக் கொடியாயினவாம்.

மூன்றாம் நாளில் சுண்டெலி மொச்சைகளைப் பார்க்கவந்தது. அங்கே மொச்சைகள் எல்லாம் முளைத்திருந்தன.

சுண்டெலி மொச்சைக் கொடிகளைப் பார்த்து,

“முதிர்ந்த நல்ல மொச்சைக் கொடிகளே!

மூன்று நாளில் பூப்பூத்துக் காய்காய்த்து

நிறைந்திருக்க மறந்து விட்டால்,

மூச்சுந் தி வீதியிலே முக்காரம் போடும்

பேச்சி மாட்டுக்கு வெட்டிப் போட்டிடுவேன்!”

என்றதாம்.

அதைக் கேட்டவுடனே பயந்து நடுநடுங்கி மொச்சைக் கொடிகளெல்லாம் பூப்பூத்துக் காய்காய்த்துச் சொரிந்தனவாம்.

சுண்டெலி மூன்றும் நாள் வந்து பார்த்தது.

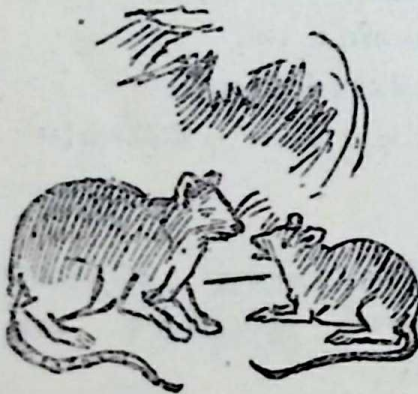

அடி அம்மா! எவ்வளவு
காய்கள்! சுண்டெலி பர
பர என்று கொடிகளில்
ஏறிக் காய்களை பெல்லாம்
பறித்துப் பறித்துக் கடித்
துக் கடித்து உடைத்து
உடைத்து மொச்சைக்
கொட்டைகளை பெல்லாம்

தின்றதாம். எ வ் வ ள வு
தி ன் ரு லு ம் அதனால்
எல்லாவற்றையும் தின்ன
முடியவில்லை. அது மறு
நாள் வந்து தின்றதாம்.
மூன்றும் நாள் வந்து
தின்றதாம். நான்காம்
நாள் வந்து தின்றதாம்.
தினத்தோறும் வந்து வந்து தின்றதாம். தின்று
குண்டுப் பெருச்சாளிமாதிரிக் கொழுத்து விட்டதாம்.

இப்படி இருக்கிறபோது, ஒரு நாள் அழகான

ஒரு சுண்டெலிப் பெண்
அந்தக் கொழுத்த சுண்
டெலியைப் பார்க்க
வந்ததாம். அது
கொழுத்த சுண்டெலி
யைப் பார்த்து,

“கொழு கொழு மாப்பிள்ளையே !
கொழுத்திருக்க என்ன செய்திர் ?”

என்று கேட்டதாம்.

அதற்குக் கொழுத்த சுண்டெலி,
“அழகான பெண் எலியே !
அத்தனையும் மொச்சையடி”

என்றதாம்.

அதைக் கேட்ட பெண் எலி,

“எனக்குக் கொஞ்சம் தரலாகாதோ?”

என்று கேட்டதாம்.

கொழுத்த சுண்டெலி, “ஆகட்டும்” என்று பெண்ணெலியைத் தோட்டத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போனதாம். அங்கே இருந்த மொச்சைக் கொடிகளைக் காட்டினதாம்.

பெண்ணெலி பேரரசையோடு கொடிகளில் ஏறிக் காய்களை எல்லாம் பறித்துப் பறித்துக் கடித்து உடைத்து உடைத்து மொச்சைக் கொட்டைகளை பெல்லாம் தின்றதாம். எவ்வளவு தின்றாலும் அதனால் தின்ன முடியவில்லை. அது மறு

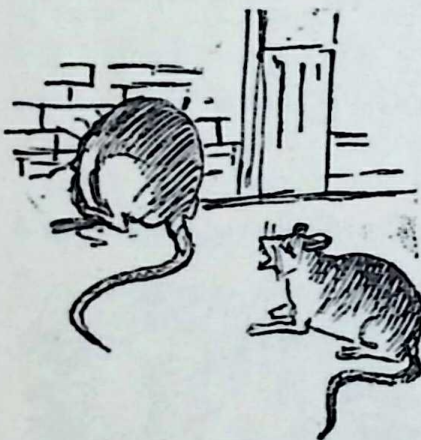

நாள் வந்து தின்றதாம். மூன்றாம் நாள் வந்து தின்றதாம். நான்காம் நாள் வந்து தின்றதாம். தினந்தோறும் வந்து தின்றதாம். தின்று தின்று குண்டுப் பெருச்சாளி மாதிரிக் கொழுத்து விட்டதாம்.

ஒரு நாள் கொழுத்த சுண்டெலி பெண் எலியைப் பார்த்து, “பெண்ணே! பெண்ணே! அழகான பெண்ணே! நீ என் வீட்டுக்கு வருவாயோ? வந்து என்னைக் கலியாணம் பண்ணிக் கொள்ளுவாயா?” என்று கேட்டதாம்.

அதற்குப் பெண் எலி, “ஆகட்டும்” என்று தலையை அசைத்ததாம்.

உடனே கொழுத்த சுண்டெலி பெண்ணெலியை அழைத்துக் கொண்டு தன் வளைக்குப் போனதாம். வளையண்டை வந்த வுடனே, “இது தான் என் வீடு” என்று வளைக்குள் ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் பாய்ந்

தது. ஆனால் அதனால் வளைக்குள் நுழைய முடிய வில்லை. அதன் உடல் நிரம்பப் பருத்திருந்ததனால், அது வளையின் வாயிலே மாட்டிக் கொண்டது. அது தன்னால் ஆமமட்டும் உடலை வெளியே எடுக்கப் பார்த்தது. எப்படி எப்படிப் பார்த்தாலும் உடலை வெளியே எடுக்க முடிய வில்லை.

கொழுத்த எலி வளையில் மாட்டிக் கொண்டு திண்டாடுகிறதைக் கண்ட பெண்ணெலி, “கொழு கொழு மணவாளா! கொஞ்சம் பொறு மணவாளா! கொற்றனை அழைப்பேன். கோட்டையை இடிப்பேன். கொழு கொழு மணவாளனைக் கலியாணம் பண்ணிக் கொள்வேன்” என்றது. என்று சொல்லி விட்டுக் கொற்றநிடம் ஓடிப் போனது.

பெண்ணெலி கொற்றனைப் பார்த்து,

“கொண்ட மணவாள
னைக் காக்கவேண்டும் ;

கொற்றனை ! வ ந் து
கோட்டையை இடி ப்
பாய்”

என்று கேட்டது.

அதைக் கேட்ட கொற்றன் கோபத்தோடு,
“கோட்டையாம்! மணவாளனும்! சி! சி! ஓடிப்போ!
இல்லாவிட்டால், கரண்டியாலே உன்னைக் கொத்தி
விடுவேன்” என்றான்.

அதைக் கேட்ட பெண் எலி துக்கத்தோடு ராஜா
விடம் போய்,

“கொண்ட மணவாள
னைக் காக்கக்

கொற்றனிடம் சொன்
னேன்;

கொற்றனும் காக்க
மறுத்து விட்டான்.

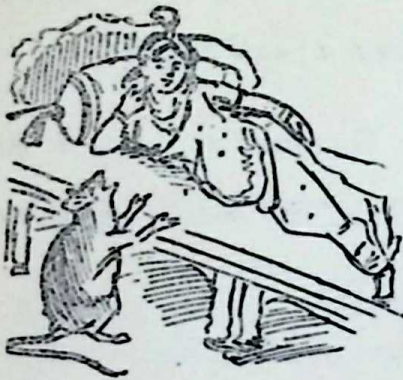
கொற்றனைக் கொல்லக்
கோவே வாரும்”

என்று கேட்டது.

அதற்கு ராஜா கோபத்தோடு, “போ! போ!
நான் மாட்டேன். மேலே பேசினால் வானால்
வெட்டி விடுவேன்” என்றான்.

அதைக்கேட்ட பெண்ணெலி துக்கத்தோடு,
ராஜாத்திடம் போய்,

“கொண்ட மணவாள
னைக் காக்கக்

கொற்றநிடம் சொன்
னேன்;

கொற்றனும் காக்க
மறுத்து விட்டான்.

கொற்றனைக் கொல்லக்
கோவிடம் சொன்னேன்;

கோவும் கொல்ல மறுத்து விட்டார்.

கோவிடம் கோபம் கொள்ளத் தேவியே! வாராய்”
என்று கேட்டது.

அதற்கு அரசியும் முடியாதென்று சொல்லி
விட்டான்.

அப்போது பெண்ணெலி நிரம்பத் துக்கத்தோடு
பாம்பிடம் போய்,

“கொண்ட மணவாள
னைக் காக்கக்

கொற்றநிடம் சொன்
னேன்;

கொற்றனும் காக்க
மறுத்துவிட்டான்.

கொற்றனைக் கொல்லக்
கோவிடம் சொன்னேன்;

கோவும் கொல்ல மறுத்துவிட்டார்.

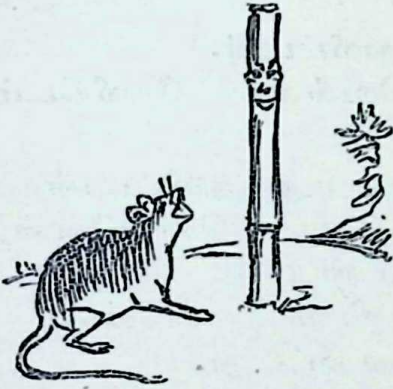
கோவிடம் கோபம் கொள்ளத் தேவியிடம்
சொன்னேன்;

தேவியும் கோபம் கொள்ள மறுத்துவிட்டாள்.

தேவியைக் கடிக்க நாகமே! வாராய்”
என்று கேட்டது.

அதற்கு நாகம் சீறிக்கொண்டே, “சீ! ஓடிப் போ! இல்லாவிட்டால் உன்னை இப்பொழுதே விழுங்கிவிடுவேன்” என்றது.

எலிப்பெண் துக்கத்தோடு கோவிடம் போய்,

“கொண்ட மணவாளனைக் காக்கக்

கொற்றனிடம் சொன்னேன்;

கொற்றனும் காக்க மறுத்துவிட்டான்.

கொற்றனைக் கொல்லக் கோவிடம் சொன்னேன்;

கோவும் கொல்ல மறுத்துவிட்டார்.

கோவிடம் கோபம் கொள்ளத் தேவியிடம் சொன்னேன்;

தேவியும் கோபம் கொள்ள மறுத்துவிட்டாள்.

தேவியைக் கடிக்க நாகத்தினிடம் சொன்னேன்;
நாகமும் கடிக்க மறுத்துவிட்டது.

நாகத்தை அடிக்கக் கோலே! வாராய்”

என்று அழைத்தது.

அதற்குக் கோல், “என்னாலே முடியாது. நான் இப்போதுதான் ஒரு திருடனை அடித்துக் களைத்துப் போனேன். எனக்கு தூக்கம் வருகிறது. என்னைத் தொந்தரவு பண்ணாதே. ஓடிப்போ” என்றது.

எலிப்பெண் அதைக்கேட்டு அதிக வருத்தத் தோடு தீயிடம் போய்,

“கொண்ட மணவாள
னைக் காக்கக்

கொற்றனிடம் சொன்
னேன்;

கொற்றனும் காக்க
மறுத்துவிட்டான்.

கொற்றனைக் கொல்லக்
கோவிடம் சொன்னேன்;

கோவும் கொல்ல மறுத்துவிட்டார்.

கோவிடம் கோபம் கொள்ளத் தேவியிடம்
சொன்னேன்;

தேவியும் கோபம் கொள்ள மறுத்துவிட்டாள்.

தேவியைக் கடிக்க நாகத்தினிடம் சொன்னேன்.

நாகமும் கடிக்க மறுத்து விட்டது.

நாகத்தை அடிக்கக் கோவிடம் சொன்னேன்;

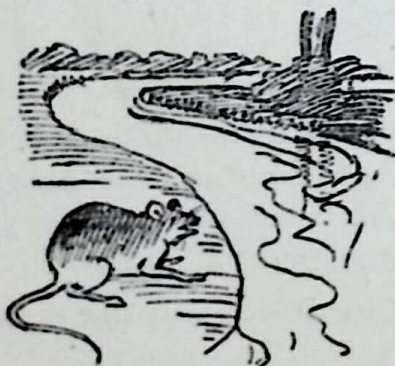
கோலும் அடிக்க மறுத்து விட்டது.

கோலை எரிக்கத் தியே! வாராய்”

என்று கூப்பிட்டது.

அதற்குத் தி, “நான் இப்பொழுது வரமுடி
யாது. நான் ராஜாவிடமிருந்து சமைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இங்கிருந்து ஓடிப்போ!” என்றது.

அதைக்கேட்ட எலிப்பெண் நிரம்ப விசனத்
தோடு ஆற்றினிடம் போய்,

“கொண்ட மணவாள
னைக் காக்கக்

கொற்றனிடம் சொன்
னேன்;

கொற்றனும் காக்க
மறுத்து விட்டான்.

கொற்றனைக் கொல்லக்
கோவிடம் சொன்னேன்;

கோவும் கொல்ல மறுத்துவிட்டார்.

கோவிடம் கோபம் கொள்ளத் தேவியிடம்
சொன்னேன்;

தேவியும் கோபம் கொள்ள மறுத்துவிட்டாள்.

தேவியைக் கடிக்க நாகத்திடமிடம் சொன்னேன்;

நாகமும் கடிக்க மறுத்துவிட்டது.

நாகத்தை அடிக்கக் கோவிடம் சொன்னேன்;

கோலும் அடிக்க மறுத்துவிட்டது.

கோலை எரிக்கத் தீயிடம் சொன்னேன்;

தீயும் எரிக்க மறுத்து விட்டது.

தீயை அணைக்க ஆறே! வாராய்”

என்று அழைத்தது.

அதற்கு ஆறு, “நான் மாட்டேன். மழையோ
பெய்யவில்லை; என்னிடம் இருக்கிற கொஞ்ச நீரைப்
பாழாக்கவா சொல்கிறாய்? அது முடியாது; போ,
போ” என்று சொல்லிவிட்டது.

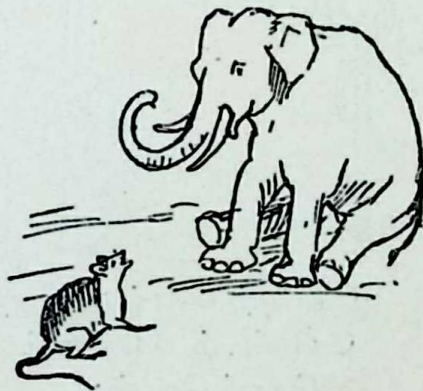
பெண் எலி மிகவும் துக்கத்தோடு யானையிடம்
போய்,

“கொண்ட மணவாள
னைக் காக்கக்

கொற்றனிடம் சொன்
னேன்;

கொற்றனும் காக்க
மறுத்து விட்டான்.

கொற்றனைக் கொல்லக்
கோவிடம் சொன்னேன்;

கோவும் கொல்ல மறுத்து விட்டார்.

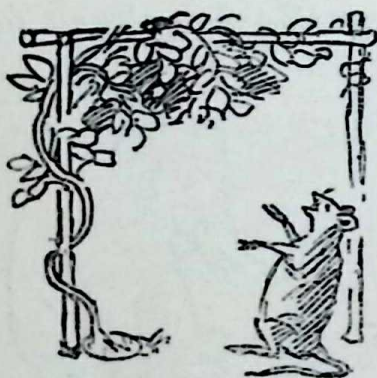
கோவிடம் கோபம் கொள்ளத் தேவியிடம்
சொன்னேன்;

தேவியும் கோபம் கொள்ள மறுத்துவிட்டாள்.
 தேவியைக் கடிக்க நாகத்தினிடம் சொன்னேன்;
 நாகமும் கடிக்க மறுத்து விட்டது.
 நாகத்தை அடிக்கக் கோலிடம் சொன்னேன்;
 கோலும் அடிக்க மறுத்துவிட்டது.
 கோலை எரிக்கத் தீயிடம் சொன்னேன்;
 தீயும் எரிக்க மறுத்துவிட்டது.
 தீயை அணைக்க ஆற்றினிடம் சொன்னேன்;
 ஆறும் அணைக்க மறுத்து விட்டது.
 ஆற்றுநீரைக் குடிக்க யானையே! வாராய்”

என்று அழைத்தது.

அதற்கு யானை, “என்னுல் முடியாது. நான் வர
 மாட்டேன். நான் இப்பொழுதுதான் ஒரு பெரிய ஏரி
 நீரையெல்லாம் குடித்தேன். இனிமேல் குடிக்க என்
 னுல் முடியாது” என்றது.

அதைக்கேட்ட பெண் எலி நிரம்பத் துக்கத்
 தோடு கொடியினிடம் போய்,

“கொண்ட மண வா ள
 னைக் காக்கக்

கொற்றலிடம் சொன்
 னேன்;

கொற்றனும் காக்க
 மறுத்து விட்டான்.

கொற்றனைக் கொல்லக்
 கோலிடம் சொன்னேன்;

கோலும் கொல்ல மறுத்துவிட்டார்.

கோலிடம் கோபம் கொள்ளத் தேவியிடம்
 சொன்னேன்;

தேவியும் கோபம் கொள்ள மறுத்துவிட்டாள்.

தேவியைக் கடிக்க நாகத்தினிடம் சொன்னேன்;
 நாகமும் கடிக்க மறுத்து விட்டது.

நாகத்தை அடிக்கக் கோலிடம் சொன்னேன்;
கோலும் அடிக்க மறுத்து விட்டது.
கோலை எரிக்கத் தீயிடம் சொன்னேன்;
தீயும் எரிக்க மறுத்து விட்டது.
தீயை அணைக்க ஆற்றினிடம் சொன்னேன்;
ஆறும் அணைக்க மறுத்து விட்டது.
ஆற்று நீரைக் குடிக்க யானையினிடம் சொன்
னேன்;
யானையும் குடிக்க மறுத்து விட்டது.
யானையைக் கட்டக் கொடியே! வாராய்”

என்று அழைத்தது.

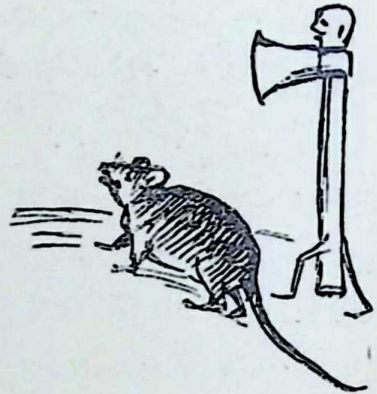
அதற்கு அந்தக்கொடி, “எலியே! நான் எப்படி யானையைக் கட்டுவேன்? நானே இந்த மரத்தில் தொத்தி இதனோடு ஒட்டிக்கொண்டு இருக்கிறேனே. என்னைவெட்டி விட்டால் அல்லவோ நான் யானையைக் கட்ட முடியும்?” என்றது.

அதைக்கேட்ட பெண் எலி, மிகவும் துக்கத்தோடு கோடரியிடம் போய்,

“கொண்ட மணவாளனைக் காக்கக்
கொற்றனிடம் சொன்னேன்;
கொற்றனும் காக்க மறுத்து விட்டான்.
கொற்றனைக் கொல்லக் கோவிடம் சொன்னேன்;
கோவும் கொல்ல மறுத்து விட்டார்.
கோவிடம் கோபம் கொள்ளத் தேவியிடம்
சொன்னேன்;
தேவியும் கோபம் கொள்ள மறுத்து விட்டாள்.
தேவியைக் கடிக்க நாகத்தினிடம் சொன்னேன்;
நாகமும் கடிக்க மறுத்து விட்டது.

நாகத்தை அடிக்கக் கோலிடம் சொன்னேன்;
கோலும் அடிக்க மறுத்துவிட்டது.
கோலை எரிக்கத் தீயிடம் சொன்னேன்;
தீயும் எரிக்க மறுத்துவிட்டது.
தீயை அணைக்க ஆற்றிவிடம் சொன்னேன்;
ஆறும் அணைக்க மறுத்துவிட்டது.
ஆற்றுநீரைக் குடிக்க யானையிடம் சொன்னேன்;
யானையும் குடிக்க மறுத்துவிட்டது.
யானையைக் கட்டக் கொடியிடம் சொன்னேன்;
கொடியும் கட்ட மறுத்து விட்டது.
கொடியை அறுக்கக் கோடரியே! வாராய்”
என்று அழைத்தது.

கூரான கோடரி, “சத்
தோஷமாக நான் வருகி
றேன்” என்று வந்து
கொடியை அறுக்க வந்த
தாம்.

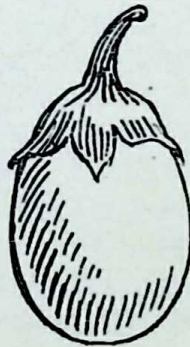
கொடி யானையைக் கட்ட வந்ததாம்.
யானை ஆற்று நீரைக் குடிக்க வந்ததாம்.
ஆற்றுநீர் தீயை அணைக்க வந்ததாம்.
தீ கோலை எரிக்க வந்ததாம்.
கோல் நாகத்தை அடிக்க வந்ததாம்.
நாகம் தேவியைக் கடிக்க வந்ததாம்.
தேவி கோலிடம் கோபம் கொள்ள வந்தாள்.
கோவும் கோற்றனைக் கொல்ல வந்தார்.

கொற்றன் எலிக்கோட்
டையின் வாசலை வெட்டிக்
கொழுகொழு மாப்பிள்ளை
யை வெளியே எடுத்து
விட்டான்.

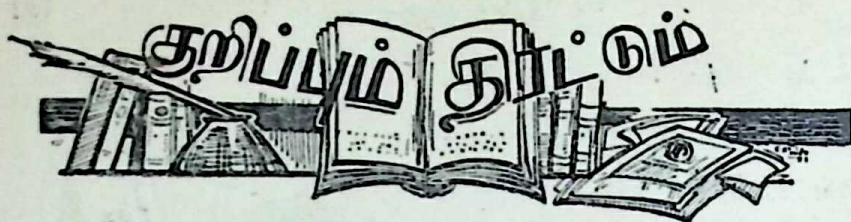

அப்பொழுது எலிப்
பெண் சந்தோஷமாகக்
கொழு கொழு மணவாள
னைக் கலியாணம் பண்
ணிக் கொண்டு சுகமாய்
இருந்ததாம்.

சுதை முடிந்தது;
காய்த்

கத்திரிக்காய்
தது.

ஹர். ஸி. வி. ராமன்

கலைமகளில் சாஸ்திர அறிஞர் களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள் அவ்வப் பொழுது வெளிவந்தகொண்டிருப்பது நேயர்களுக்கு உவப்பாக இருக்குமென்று நம்புகிறோம். இந்த இதழில், நம் தமிழ்நாட்டிற் பிறந்த ஸர்.ஸி.வி. ராமன் அவர்களின் வரலாறு வெளிவந்திருக்கிறது. நம் நாட்டிற்பிறந்து மேனாட்டாரும் புகழும் நன்னிலையை யடைந்துவினங்கும் அவருடைய வரலாறு தமிழர்களுக்கு ஊக்கத்தை யளிப்பதோன்றும்.

தமிழ் அன்பர் மகாநாடு

இம்மகாநாட்டின் உபசாணைக்கழகம் செப்டம்பர் 25-ம் தேதி அமைக்கப்பெற்றது. தலைவராக ஸ்ரீ, மகாமகோபாத்யாய டாக்டர் உ. வே. சாமி நாதையாவர்களும் உபதலைவர்களாகப் பன்னிரண்டு கனவான்களும் காரிய தரிசியாக ஸ்ரீமான் பி. என். அப்புவாமி ஐயரவர்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்; கூட்டுக்காரியதரிசிகளாகவும், காரிய நிருவாகக்கழகத்தினர்களாகவும் பலர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். மகாநாட்டைத் திறந்து வைப்பதற்கு ராஜா ஸர் அண்ணாமலைசெட்டியாரவர்களையும் தலைமை வகிக்க, கனம் திவான்பகதூர் எஸ். குமாரசாமி ரெட்டியாரவர்களையும் கேட்டுக் கொண்டதாகக் கூட்டத்தில் தீர்மானிக்கப்பெற்றது.

தமிழன்பர் மகாநாடு மிகச் செல்பாடு நடைபெறுவதற்கு இந்தக்கனவான்கள் அம்முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்பதே ஓர் அறிகுறியாகும். தமிழ்நாட்டிலுள்ள தமிழன்பர்கள் பலவகையினர். எல்லோருடைய அபிப்பிராயங்களையும் ஈன்றுகத்தெரிந்தகொண்டு சிறந்தபயனை அடைவதற்குரிய முயற்சிகளோத் தமிழன்பர் மகாநாடு மேற்கொள்ளுமென்று நம்புகிறோம்.

சிறுகதைப் போட்டி

தமிழ்நாட்டுக் குடும்பவாழ்க்கை சம்பந்தமாகச் சிறந்தகதை எழுதுவாருக்குப் பதிலிந்துபாய் பரிசு அளிப்பதாகக் கலைமகளில் வெளிவந்த அறிக்கை

கையை நேயர்கள் பார்த்திருக்கக்கூடுமென்று நம்புகிறோம். கதைவந்து சேர்த்திருக்காலம் அக்டோபர் 10-ஆம் தேதியாகவைத்ததைப் பலநண்பர்கள் விரும்பியபடி மாற்றி நவம்பர்மாதம் 10-ஆம் தேதிவரையில் தள்ளி வைத்திருக்கிறோம். கதையெழுதும் ஆற்றலுடையவர்கள் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிடாம விரும்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

சீதோஷ்ண நிலை

சீதோஷ்ணஸ்திதியைத் தக்கவாறு தாங்களே அமைத்துக் கொள்வதனால் அமெரிக்கர்கள் வருஷந்தோறும் பெருந்தொகையை லாட்மாக அடைகிறார்கள். 200 விதமான கைத்தொழிற்சாலைகளில் காற்றின் சீதோஷ்ணத்தை இஷ்டப்படி அமைத்துக்கொள்வதனால் பெரும்பயன் இருப்பது தெரிகிறது. நெசவு ஆலைகளும் நிலத்துக்குக்கீழே சுரங்கங்களில் வேலை நிகழும் ஆலைகளும் சீதோஷ்ணஸ்திதியை உத்தேசித்துச் சில்காரியங்களை இழக்க வேண்டியிராமல் தமக்கு அனுகூலமான நிலையை உண்டாக்கிக் கொள்கின்றன.

1924-ம் வருஷத்தில் நாடகக் கொட்டகைகளில் கோடைகாலத்தில் குளிர்ந்த நிலையை உண்டாக்கும் முயற்சியெடுக்கப்பட்டது. கோடைகாலத்துஇரவுகளில் குளிர்ந்த நிலையை உண்டுபண்ணிக்கொண்டதால் அப்பொழுது நியூயார்க்கு நகரத்து நாடகசாலையொன்றில் ஒன்றுக்கு ஒன்றரைப்பங்கு ஜனங்கள் நாடகம் பார்க்கவந்தார்கள். 1933-ஆம் வருஷத்தில் கோடைகாலத்தில் யந்திரங்களால் குளிர்ச்சியை ஆக்கிக்கொண்ட நாடகசாலைகள் எங்கும் மலிந்துள்ளன.

இப்பொழுது, ரயிற்பாதைகள், போஜனசாலைகள், சிறியகடைகள் முதலியவற்றில் சென்கரியமான சீதோஷ்ண நிலையை அமைத்துக்கொண்டு வியாபாரத்தை அமெரிக்கர் பெருக்குகிறார்கள். இங்ஙனம் தங்கள் இடங்களில் சீதோஷ்ண நிலையைச் சென்கரியப்படி அமைத்துக்கொள்ளும் முயற்சியில், ரொட்டிக்கிடங்குகள், அலங்காரக்கடைகள், மருந்துக்கடைகள், போஜனசாலைகள், ஈதுவரகர்நிலையங்கள், ஜவுளிக்கடைகள் என்பவை போட்டி போடுகின்றன.

வெளிப்புறத்தில் எத்தகைய கேவலமான சீதோஷ்ண நிலையிருப்பினும் உள்ளே மிகவும் சுகமான நிலையை அங்குள்ளவர்கள் உண்டாக்கிக் கொள்கிறார்கள். குளிர்ச்சியை உண்டாக்கிக் கொள்ளச் சிறியதொகை யொன்றைச் செலவழித்துப் பெரியலாபத்தை இவர்கள் சம்பாதிக்கிறார்கள்.

வியாபாரிகளுக்கு வியாபாரம் செய்யும் இடம் மிகவும் முக்கியமானது. வியாபாரம் சிறிதாயினும் பெரிதாயினும் வாடிக்கைக்காரர்களுடைய மனதுக்கு உகந்த இடம் ஒன்றை அமைத்துக்கொள்வதனால் வியாபாரிகள் நல்ல லாபத்தைப் பெறலாம். கோடைகாலத்தில் குளிர்ப்பண்ணுவதற்கும் குளிர்காலத்தில் உஷ்ணமுண்டாக்கவும் தக்க இயந்திர அமைப்புக்கள் இருக்கின்றன. சிறியதும் பெரியதும் மிக இடங்களுக்கேற்ப இயந்திரங்களும் சிறியவைகளும் பெரியவையாகவும் கிடைக்கும்.

பாஷாகவிசேகரர்

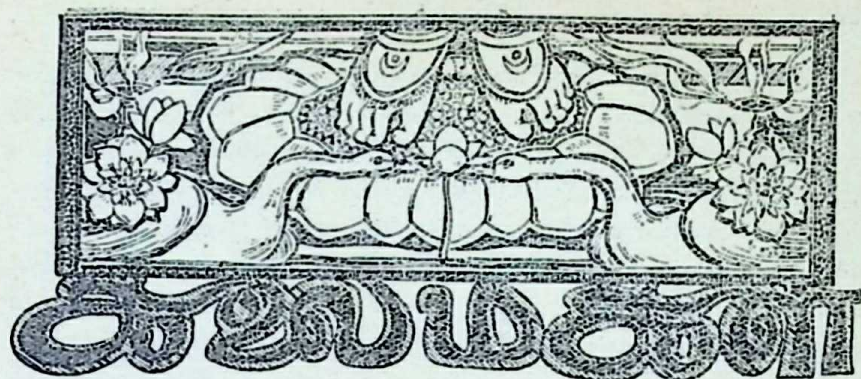
திருமயிலை எம்ஸ்கிருதஸேவாஸமிதியார் 28-9-1933இல் கொண்டாடிய காரிதாஸ் திருநான்று ஸேதுஸமஸ்தான மஹாவித்வான் ஸ்ரீமத் ரா. இராகவையங்காவர்களுக்குப் 'பாஷாகவிசேகரர்' என்னும் பட்டத்தை அளித்தனர். ஸ்ரீமத் ஐயங்காவர்கள் வடமொழியிலிருந்து சாகுந்தலம் முதலியவற்றைத் தமிழ்ச்செய்யுறையில் மொழிபெயர்த்திருக்கும் ஆற்றலையும் தமிழ்மொழியில் அவர்களுக்குள்ள ஆழ்ந்த அறிவையும்பாராட்டிப் பலர் பேசினர்.

செத்தவரைப் பிழைக்கச்செய்தல்

விஞ்ஞானசாஸ்திரத்தினால் உண்டாகும் வித்தைகளுக்கு எல்லையே யில்லை. செய்வதற்கரிய காரியங்களையெல்லாம் சாஸ்திரம் செய்துவிடுகிறது. ஒருவருடைய இருதயத்தின் தடிப்பு அடக்கிவிட்டால் அவர் இறந்தவராய் விடுகிறார். அவர் இருதயத்துக்கு மீண்டும் தடிப்பை உண்டாக்கினால் அவர் பிழைத்துவிடுகிறார். அப்படி உண்டாக்கும் ஒருகருவி அமெரிக்கவிஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் இருவராக கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறதாம். நியூயார்க் நகரத்திலுள்ள பெர்ட்லேவி ஆஸ்பத்திரியில் உள்ள இருதய ஆராய்ச்சி நிபுணராகிய டாக்டர் ஆஸ்பர்ட் எஸ். ஹைமன் என்பவரும் மின்சார எஞ்ஜினியராகிய லி. ஹென்றிஹைமன் என்பவரும் அத்தகைய கருவியொன்றைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். அதற்கு ஹைமன் ஓட்டர் என்றுபெயர். மோட்டார் நின்றவுடன் சுழலும் யந்திரத்தை மீண்டும் சுழலச்செய்யும் கருவி (Self starter) க்கு இதனை ஒப்பிடலாமாம். ஒருசி போன்ற அக்கருவியைத் தடிப்புகளடங்கின இருதயத்திற்குள் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற் புகுத்தினால் இருதயத்தை அது தடிக்கச்செய்கிறது. இருதயம் தானே தடிக்க ஆரம்பிக்கும்வரையில் வைத்திருந்து பின்பு எடுக்கப்படுகிறதாம். மூச்சடைப்பு வியாதியுடையவர்கள், நீரில் மூழ்கியவர்கள், பிரஸவகாலத்தில் திடீரென்று மூச்சடைபோட்டு விழுந்தவியோபவர்கள் முதலியவர்கள் விஷயத்தில் இக்கருவி மிகவும் பயன்படும். வைத்தியர்கள் இக்கருவியினால் மிகவும் நற்பயன் உண்டாகுமென்று கம்புகின்றனராம்.

எரிமலையைச் சோதித்தல்

ஐப்பான்டேசத்துச் சாஸ்திரவல்லுநர்கள் எரிகின்ற எரிமலைகளுட் புகுந்து சோதிக்க எண்ணியிருக்கின்றனர். உலோகத்தாற் செய்யப்பட்ட ஒருபெட்டிக்குள், இறங்குபவரைப் புகுத்தி மலைக்குள்விட்டால் ஓரபாயமு மின்றிவருகிறார்களா என்பதை அறிய முயல்கின்றனர். அத்தகைய பெட்டிக்குள் முயல்கள், குங்குமக் முதலியவற்றைவைத்து அனுப்பிப்பார்த்த பொழுது அவை எவ்வித அபாயத்தையும் அடையவில்லையாம்.

உடையார் பாளையம்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்

தமிழ்காட்டில் உள்ள பழைய ஜமீன்களுள் உடையார் பாளையம் ஒன்று. வீரத்திற்கும் திபாகத்திற்கும் கல்விக்கும் பெயர் பெற்ற பல ஜமீன்தார்கள் இதனை ஆண்டு இதற்கு நற்புகழை நாட்டியிருக்கிறார்கள். இதன் அதிபர்களாகிய 'காலாட்கள் தோழ உடையார்கள்' தங்கள் படைகளுடன் தங்கிய இடமாதலின் இதற்கு உடையார் பாளையம் என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

தலவரலாறு

இவ்வூருக்குப் பத்ராரணியம், முற்கபுரி முதலிய பல பெயர்கள் உண்டு. இங்கே உள்ள சிவாலயம் மிகப்பழமையானது. ஸ்வாமியின் திருநாமம் வடமொழியில் முற்கபுரிசரேனவும் தமிழில் பயறணி நாதரேனவும் வழங்கும். அம்பிகையின் திருநாமம் நறுமலர்ப்பூங் குழல்நாயகி யென்பது; ஸுமந்தகுந்தளாம்பிகையென்பது வட மொழிநாமம்.

மலைகாட்டின்கண் திவாகரபுரமென்னும் ஊரிலிருந்த வணிக னொருவன் சோழகாட்டிலும் பிறகாட்டிலும் மிளகு பொதிகளைப் பல மாடுகளின்மேல் ஏற்றிக் கொணர்ந்து வியாபாரம் செய்து வந்தான். ஒரு சமயம் இவ்வூர் வழியாக விருத்தாசலத்திற்குப் போனான். அப்பொழுது இவ்வூரில் ஒரு சுங்கச்சாவடி இருந்தது.

உடையார்பாளையம் அரண்மனையிலிருந்து கிடைத்த 'உடையார்பாளையம் ஜமீன் சரித்திரம்' 'பயறணிச்சுரத்தல புராணம்', 'தனிப்பாடல்கள்' முதலியவற்றிலுள்ள செய்திகளையும், இளமை தொடங்கிப் பெரியோர்கள்பால் நான் கேட்டு வந்த செய்திகளையும் தொகுத்து இவ்வரலாறு எழுதப்பட்டது.

மினகிற்கு வரி அதிகமாக வாங்குவது வழக்கம். அதனை அறிந்த வணிகன் சங்க அதிகாரிகளிடம் 'பொதிழுட்டையி லிருப்பது பயற' என்று பொய்கூறி அதற்குரிய சிறிதுவரியை மட்டும் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான். விருத்தாசலம் சென்று பொதியை அவிழ்க்கும்போது எல்லாம் பயறாக இருந்தது. அதிக விலைபெற்ற மினகெல்லாம் குறைந்த விளையுள்ள பயறாக மாறினதனால் வணிகன் வருந்தினான். 'இது நான் பொய் சொன்னதற்காக இறைவன் செய்த தண்டனைபோலும்' என்றெண்ணிப் பழமலைநாதர் முன்போய் முறையிட்டான். அப்போது, "கெட்ட இடத்தில் தேட வேண்டும்" என்று ஓர் அசிரீரிவாக்கு உண்டாயிற்று.

உடனே அவ்வணிகன் இந்தத் தலத்திற்கு வந்து சிவபெருமானை வழிபட்டுப் பிரார்த்தித்தான். இறைவனருளால் பயறெல்லாம் மீண்டும் மிளகாயின. மிளகைப் பயறாகச் செய்த காரணம்பற்றிச் சிவ பிரானுக்குப் பயறணி நாதர் என்னும் திருநாமமும் இவ்வருக்குப் பயறணிச்சரம், முற்குபுரி என்னும் திருநாமங்களும் உண்டாயின. இத்தலவரலாற்றை என்னுடைய ஆசிரியராகிய மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் தாம் இயற்றிய மாயூர புராணத்தில்,

"மன்னன்முதல் வானரெலாம் வந்ததொழ வரக்கொடுத்து
முன்னவனெக் காலுமமர் முற்குபுரம்"

(திருநாட்பே. 58)

எனக் குறிப்பித்திருக்கிறார்கள்.

இத்தலத்திற்குத் தமிழ்ச்செய்யுள் வடிவத்தில் ஒரு புராணமும் அம்பிகை விஷயமாக ஒரு மாலைபும் உண்டு.

இங்கே காண்டபதீர்த்தம் என்ற ஒரு பெரிய தீர்த்தம் இருக்கிறது. அத்தீர்த்தம் அருச்சுனனுடைய காண்டபத்தால் உண்டாக்கப்பட்டதென்பர்; அருச்சுனனுக்கும் காண்டபத்தை வளைத்துக் கொடுத்தருளினமையின் இத்தலத்து விராயகருக்கு வில்வளைத்த பிள்ளையாரென்னும் திருநாமம் உண்டாயிற்று. அதற்கு அறிகுறியாக அம்பூர்த்தியின் திருக்கரத்தில் இப்பொழுதும் ஒருவில் இருக்கிறது. காண்டபதீர்த்தத்தின் தென்கரையில் திருவாவடுதுறை யாதீனத்திற்குரிய ஒரு மடமும் வடகரையில் தருமபுர ஆதீனத்திற்குரிய மடம் ஒன்றும் இருக்கின்றன. இன்னும் பலமடங்கள் இத் தீர்த்தத்தைச் சுற்றி இருந்திருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுகின்றது.

இவ்வூரில் விஷ்ணுவாலயம் ஒன்று உண்டு; அதில் பிரஸன்ன வேங்கடேசப்பெருமானென்னும் திருநாமத்துடன் திருமால்

எழுந்தருளியிருக்கிறார். பிறநாட்டார் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து போர் புரிந்த 'கலாப' காலத்தில் இங்கே இருந்த ஜமீன்தார்களுடைய பாதுகாவலில் பிற தலங்களிலிருந்த மூர்த்திகள் கொணர்ந்து வைக்கப்பட்டன; அக்காலத்தில் அம்மூர்த்திகள் எழுந்தருளியிருப்பதற்கு அமைக்கப்பட்ட மண்டபங்கள் இன்னும் அவ்வம்மூர்த்திகளின் பெயராலேயே வழங்கிவருகின்றன.

ஜமீன்தார்கள்

இவ்வூரிலுள்ள ஜமீன்தார்கள் கச்சியென்னும் அடைமொழியையுடைய பெயரையும் காலாட்கள் தோழ உடையாரென்னும் பட்டப்பெயரையும் உடையவர்கள். இவர்களுடைய முன்னோர்கள் காஞ்சிபுரத்தில் பாளைபக்கார்களாக இருந்தவர்களாதலின் கச்சி என்னும் அடைமொழி இவர்களுடைய பெயர்களுக்குமுன் சேர்த்து வழங்கப்படுகிறது. பல வீரர்களுக்குத் தலைவர்களாகி விஜய நகரத்தரசர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் போரில் துணைபுரிந்து வந்தவர்களாதலின் 'காலாட்கள் தோழ உடையார்' என்னும் பட்டப்பெயர் இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இது காலாட்களுக்குத் தோழராகிய உடையாரென விரியும். இத்தொடர், 'காலாக்கித் தோழ உடையார்', 'காலாக்கி தொழ உடையார்' எனப் பலவாறுக மருவி வழங்கும்.

பள்ளிகொண்ட ரங்கப்ப உடையார்

விஜயநகரத்தில் அரசாட்சி செய்த வீரநரஸிம்ம ராயரென்னும் அரசருடைய காலத்தில் காஞ்சிபுரத்தில் இருந்து பாளையக்காரராகப் பள்ளிகொண்ட ரங்கப்ப உடையாரென்பவர் ஆண்டுவந்தார். விஜயநகரத்தரசரின் ஆளுகைக்குட்பட்ட செஞ்சியில் அப்பொழுது அவ்வரசர் பிரதிநிதியாக ஆண்டுவந்த உதயகிரி ராமபத்ரநாயக்க ரென்பவருக்குப் பள்ளிகொண்ட ரங்கப்ப உடையார் பலவகையில் உதவி புரிந்தார். வடநாட்டிலிருந்து போர்புரியவந்த பரீக்ஷா என்னும் மஹம்மதிய அரசரோடு நடந்தபோரில் விஜய நகரத்தரசருடைய சார்பில் இருந்து படைத்தலைமை தாங்கி வெற்றி பெற்றார். அதனால் விஜயநகரத்தரசர் மகிழ்ந்து அவருக்குப் பல விருதுகளையும் ஊர்களையும் வழங்கினார்; பன்னிரண்டு யானைகளையும், இருதாறு குதிரைகளையும், ஐபாயிரம் போர் வீரர்களையும் அளித்தார். அவர் பெற்ற பட்டங்களில் 'காஞ்சிபுராதிபாலன்' என்பது ஒன்று. உடையார் பின்னும் பலவகையில் விஜய நகரத்தரசருக்கு உதவி செய்து பலவகை ஊதியங்களைப் பெற்றார். காஞ்சி

புரத்தில் தம்முடைய உறவினரொருவரை வைத்துவிட்டுப் புதிதாக அரசுக்கு என்னும் ஒருரை உண்டாக்கி அதில் இருந்து ஆண்டு வந்தார்.

சின்ன நல்லப்ப உடையார்

பள்ளிகொண்ட ரங்கப்ப உடையாருக்குப் பின் அவருடைய மூத்தகுமார் பெரிய நல்லப்ப உடையார் பாளையக்காரரானார்; அவருக்குப் பிறகு அவர்தம்பியான சின்ன நல்லப்பக்காலாட்கள் தோழ உடையார் தலைவரானார். அவர் சிதம்பரம் ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமான்பால் இடையறாத அன்பு பூண்டவர்; பல்வகையான தர்மங்கள் புரிந்தவர்; தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் நல்ல பயிற்சி உடையவர்; சிதம்பரத்தில் இருந்த குருநமச்சிவாயரென்னும் பெரியோரிடம் உபதேசம் பெற்றவர். குருநமச்சிவாயருக்கு அவரிடம் பேரருள் இருந்துவந்தது.

(வேண்பா)

“எல்லாச் சிறப்பும் இனிதாப் பொருந்துகின்ற
நல்லா னெனப்பெயர்கொள் நாயகமே—சல்லாப்
இத்திரன்போல் மிக்கசெல்வம் இத்தரணி மீதிலுற்றுச்
சந்ததழும் வாழ்குறவரீ தான்”

“நல்லா னெனச்சொல்லும் நாயகசி ரோமணியே
நில்லைக் கடவுள் திருவருளால்—எல்லவரும்
மெச்ச வளர்ச்செல்வம் மேன்மேலு மோடைந்தே
இச்சையுடன் வாழ்த்துண் டிரு”

“பாவி லுருத்தமிழைப் பாரட்டி யெப்பொழுதும்
மேவு சிவபூசை வேளையினும்—தாவுபிறப்
பில்லாத பொற்சபையில் ஈசனையும் கச்சிவரு
நல்லா னாயுமறவேன் நான்”

என்ற குருநமச்சிவாயர் பாடல்களால் சின்ன நல்லப்ப உடையாருடைய இயல்பும் அவர்பால் குருநமச்சிவாயருக்கு இருந்த அருளும் விளங்கும். சின்ன நல்லப்ப உடையாரும் தம் குருவைப் பாராட்டிய செய்யுட்கள் பல; அவற்றை இரண்டு வருமாறு:

(வேண்பா)

- (1) “என்னுலும் காரிணகயும் நன்றாக் திவாகாரும்
பன்னுலும் ஆராய்த்து பார்ப்பதேன்—ருன்னுலும்
கொண்டாலும் நில்லைக் குருநமச்சி வாயர்நம
கண்டாலும் உண்டே கதி.”

- (2) “கேதம் பாதங் கிளருங் கலைஞானம்
வேதம் பரிமளிக்க வீசமே—கேதக்
கொழுந்திருக்கும் தில்லைக் குருநமச்சி வாயர்
தழைந்திருக்கு மாத்தானந் தான்.”

நடராஜப்பெருமானுடைய திருத்தொண்டில் ஈடுபட்ட சின்ன நல்லப்ப உடையார் அம்மூர்த்தியை மனமுருகித் துதித்த செய்யுட்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்றுவருமாறு :

(வேண்பா)

*“அம்பலவா பின்னொருகால் ஆடினாற் றுழ்வாமோ
உம்பரெலாங் கண்டதெனக் கொப்பாமோ—சம்புவே
வெற்றிப் பதஞ்சலிக்கும் வெம்புலிக்குந் தித்தியென
ஒற்றிப் பதஞ்சலிக்கு மோ.”

அங்ஙனம் அவர் இயற்றிய செய்யுட்கள் மிகச்சிறந்தனவாக இருந்தனவென்பது,

(வேண்பா)

“சேவிலுய ரம்பலவர் சேவடிக்குச் செந்தமிழாப்
பாவிலுயர் பூணப் பலித்தவே—வாவீதொறும்
சேலாக்கள் மேலிடறுந் தென்கச்சிச் சின்னநல்ல
காலாக்கள் தோழன் கவி”

என்பதனாற் புலப்படும்.

அவர் காலாட்கள் தோழபுரம் என்னும் ஓர் அக்ரஹாரத்தை நிறுவினார்.

அவர் நல்ல ஞானியாதலின் சேஷத்திரயாத்திரை செய்துவர வேண்டுமென்னும் அவாவுடையரானார். உடனே சிதம்பரம் சென்று ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தியைத் தரிசித்துத் தம் குருவை வணங்கி விடை பெற்றுப் புறப்பட்டார். வேதாரணியம் போக எண்ணிவருகையில் இடையில் ஒரு சிறு சிவாலயத்தையும் அதனருகில் ஒருதடாகத்தையும் கண்டார். அன்றுமாலை சிவதரிசனம் செய்துவிட்டு இரவில் அங்கேயே தங்கினார். அவர் உறங்குகையில் அவருடைய கனவில் சிவபெருமான் ஒரு பெரியவராகி எழுந்தருளி அந்த இடத்தை இராசதானியாக்கிக் கொண்டால் மேன்மேலும் எல்லா நலங்களும் வளருமென்று கட்டளையிட்டார்.

* இச் செய்யுள் சொக்கநாதப் புலவர் பாடியதாகத் தனிப்பாடற்றிரட்டு காணப்படுகின்றது.

விடியற்காலையில் எழுந்த சின்ன நல்லப்ப உடையார் சிவபிரானது கருணைத் திறத்தை நினைத்து உள்ளங்குழைத்து போற்றினார். ஆலயத்துக்கு அருகில் வசித்திருந்தவர்களுடமிருந்து அவ்வாலயம் முற்புரீசருடைய தென்றும் அத் தீர்த்தம் காண்டப தீர்த்தமென்றும் அறிந்தார். பின்னும் தலமகிமையை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டார். சிவபிரானுடைய கட்டளைப்படி அவ்வூரில் பெரிய அரண்மனையைக் கட்டுவித்துத் தமக்குரிய படைகளை அங்கே வருவித்தனர். தமக்குள்ளு நலங்கனையும் தருவது சிவபிரான் திருவருளே என எண்ணி முற்புரீசர் ஆலயத்தையும் விரிவுற இப்பற்று வித்துப் பல விதிகளையும் நிரூபித்து நித்திய நைமித்திகங்கள் சிறப்புற நடக்கும்படி நிவந்தம் அமைத்தனர். அவர் அமைத்துக் கொண்ட அவ்விராசதானியே இந்த உடையார்பாளையமாகும்.

முற்புரியென்னும் பெயரால் வழங்கிவந்த இத்தலம் சின்ன நல்லப்ப உடையார் இராசதானியாக்கிக் கொண்ட பின்பு உடையார்பாளையம் என வழங்கிவரலாயிற்று. அறநெறியும் தவநெறியும் வழாமல் அரசுபுரிந்துவந்த அவர் அளவிறந்த தருமங்கள் செய்தனர். குருமச்சிவாயருடைய கட்டளையின்படி சிதம்பரம் ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமானுக்கு உச்சிச்சாலக் கட்டளை நடைபெறும் வண்ணம் இளங்கம்பூரென்னும் கிராமத்தை மானியமாக அளித்தனர் ; இச்செய்தி,

(என்கீச்சித்தேடி லடியாசிரியவிரூத்தம்)

“தென்னருளை மருவுகை மெச்சி வாய
தேவனருள் குருமெச்சி வாய தேவன்
மன்னபுகழ்ப் புலியூரம் பலத்தில் வாழும்
வன்னலுச்சிக் காலக்கட் டளைக்கு வாய்ப்ப
இச்சிலமெ லாம்புகழு மாரூப் பற்றின்
இளங்கம்பூர்ச் சாதனக்கல் எழுதி காட்டி
என்னெறிசேர் காலாட்கள் தோழன் சீன
நல்லானேன் நிடுதனையே டாத்தி னானே”

என்னும் செய்யுளாற்புலப்படும். அவருடைய உருவம் சிதம்பரம் குருமச்சிவாயர் மடத்தைச் சார்ந்த தடாகத்தின்கரையில் சிலையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இறைவனிடம் இடையிடில்லாத அன்பும், மெய்யுணர்வும், கொடைவளமும், தமிழறிவும் வாய்ந்த இந்தச் சின்ன நல்லப்ப உடையாரே உடையார்பாளையம் ஸமஸ்தானத்தை நிறுதியவர். பலவகையிலும் அவர் சிறப்புற்று வாழ்ந்து வந்தார்.

பின் வந்தவர்கள்

அவருக்குப்பின்பு பல ஜமீன்தார்கள் ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர். அவர்கள் உடையார் பாளையத்தைச் சூழ்ந்துள்ள காடுகளை அழித்து வளம் படுத்தினர். அதனால் அவர்களுடைய வருவாய் அதிக மாயிற்று. உடையார்பாளையத்தையும் நன்னகராக அமைத்தனர். புலவர்களையும் தம்பால் அடைக்கலம் புகுந்தோரையும் ஆதரித்தனர். பலவகையான அறங்களைச் செய்தனர். சிவ விஷ்ணு ஆலயங்கள் பலவற்றைப் புதுப்பித்து அங்கங்கே பல திருப்பணிகள் செய்வித்துக் கட்டளைகளும் நடைபெறச் செய்தனர். அஞ்சினருக்கு அடைக் கலத்தானமாகவும் வித்துவான்களுக்குத் தாய்விடாகவும் வீரர்க ளுக்கு இருப்பிடமாகவும் உடையார்பாளையம் விளங்கிவந்தது.

மன்னார்குடி, ஸ்ரீ முஷ்ணம், திருப்பனந்தாள், கங்கைகொண்ட சோழபுரம், குருகைகாவலப்பன்னோயில் முதலிய பல தலங்களில் பலவகைத்திருப்பணிகள் அவர்களாற் செய்விக்கப்பட்டன. கங்கை கொண்டசோழபுரத்தில் உள்ள சிவாலயத்தில் ஒரு சிங்கக்கிணறு இருக்கிறது. அதிலுள்ள ஒரு சிறகல்லில் 'காலாட்கள் தோழ உடையார் தம்மம்' என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறதென்பர்.

வேங்கடப்ப உடையா ரென்பவர்காலத்தில் இங்கே நானயங் கள் அச்சிடப்பட்டு 'உடையார்பாளையம்புதுப்பணம்' என்று வழங்கிவந்தனவாம். இப்பொழுது கூட உடையார்பாளையத்தில் சிலபழைய நானயங்கள் அகப்படுகின்றன வென்பர்.

நல்லப்ப உடையாரென்னும் ஜமீன்தார் பல அரசர்களுக்கு அடைக்கலங் கொடுத்துப் பாதுகாத்துவந்தார். அவர் காலத்தில் தான் மஹம்மதிய அரசர்களின் படையெழுச்சியினால் காஞ்சிபுரத்தி லுள்ள ஸ்ரீஏகாம்பரேசுவரர் ஸ்ரீகாமாட்சியம்பினை ஸ்ரீவரதராஜர் முதலிய மூர்த்திகள் உடையார்பாளையத்திற்கு எழுந்தருளுவிக்கப் பெற்றன. உடையார் பாளையத்திற்குச் சென்றால் அச்சமின்றி இருக்கலாமென்ற நம்பிக்கை யாவருக்கும் இருந்து வந்தது. பிற தலங்களிலிருந்து கொணரப்பட்ட மூர்த்திகளுக்கு ஒரு குறைவு மின்றி நித்திய நைமித்திகங்கள் ஜமீன்தாரால் நடத்துவிக்கப் பெற்றன. அந்த மூர்த்திகள் எழுந்தருளியிருந்த மண்டபங்கள் அவ்வம் மூர்த்திகளின் பெயராலேயே வழங்கி வரலாயின. அக்கா லத்தில் உடையார் பாளையமே காஞ்சிபுரமாக விளங்கிவந்தது. புலவர்களெல்லாம் நல்லப்ப உடையாரைப் பாமாலை சூட்டிப் புகழ்ந் தனர். அவர் அக்காலத்தில் 'சஸ்டி இந்தியா கம்பெனி'யாருக்கு

உதவிபுரிந்து அவர்களிடமிருந்து யானைகளையும் சில கிராமங்களையும் பெற்றனர்.

ரங்கப்ப உடையாரென்னும் ஒருவர் ஷோடச மகாதானங்கள் செய்தார். அதற்கு மூன்று லக்ஷம் பொன் செலவாயின. அவர் வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் நல்லபயிற்சி உடையவர்; ஞான நூல்களை நன்குபயின்றவர்; சீலம் உடையவர். அவரை இரு மொழிப்புலவர்களும் பலபடப்பாராட்டிப் புகழ்ந்திருக்கின்றனர். அவர் தாயவாழ்வும் தவ ஒழுக்கமும் உடையவராக இருந்தனர். பற்றற்ற மனம் உடையாராய் எப்பொழுதும் துறவியைப் போன்ற ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டு விளங்கினார். அதனால் அவரை யாவரும் 'ராஜரிஷி' என்று அழைத்துவந்தனர். அவர்காலத்தில் உடையார்பானையம் ஞானபூமியாக விளங்கிற்று. அவர் அரசாண்டு வருகையில் சகவருஷம் 1632-இல் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து எழுந்தருளி யிருந்த மூர்த்திகளுள் ஸ்ரீ ஏகாம்பரேசுவரரும் ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமானும் மீண்டும் காஞ்சிபுரத்திற்கு எழுந்தருளுகப்பட்டனர். காமாட்சியம்பிகையின் ஸ்வர்ண விக்ரஹம் மட்டும் இவ்வூரிலேயே இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. அவர் ஸ்ரீ முஷ்ணம் பூவராகப்பெருமாள் கோயிலில் ஆஸ்தானமண்டபமும் கல்யாண மண்டபமும் கட்டுகிறதார்; பூஜை முதலியவற்றிற்காகச் சில கிராமங்களை மானியமாக அளித்தார். சில சிவாலயங்களிலும் திருப்பணிகளைச் செய்கித்து இறையிலி நிலங்களையும் கிராமங்களையும் வழங்கினார்.

ஜனக மகாராஜரைப் போல அரசாட்சி மிகச்செவ்வையாக நடைபெறும்படி செய்து உள்ளத்தே பற்றில்லாமல் வாழ்ந்து வந்தாலும் ரங்கப்பக் காலாட்கள் தோழ உடையாருக்கு எல்லா விவவஹாரங்களையும் விட்டுவிட்டு 'வரம்பறு திருவினை மருவும் அருத்தி' உண்டாயிற்று. அவருடைய குமாரராகிய யுவ ரங்கப்ப உடையார் 'மகனறிவு தந்தையறிவு' என்பதற்கேற்ப இளமையிலேயே அறிவும் அன்பும் சீலமும் உடையவராக விளங்கினார். அதனையறிந்த ரங்கப்ப உடையார் மகிழ்ந்து அவருக்கே தம்முடைய பட்டத்தை யளித்து அரசியற்பாரத்தை அவரிடம் ஒப்பித்து விட்டு இறைவன் திருவடிக்கண் உள்ளத்தை ஒடுக்கித் தவம் செய்யலானார்.

இலக்கியம்

ஸரஸ்வதி

ரா. இராகவையங்கார்

ஸரஸ்வதிற்கும் காரணமாகவுள்ள முழுமுதற் கடவுளின் சக்திகள் பல படியாகச் சேட்கப்படுகின்றன என்பது நம் வேதத்திற்கண்ட துணிபு. இங்ஙனம் எண்ணிறந்த சக்திகளை யாவரும் எளிதில் ஒருவாறு உணர்தற் பொருட்டு மூன்று சக்திகளாகப் பாகுபடுத்து நூல்கள் ஓதும். தெய்வசக்திகள் பலவும் இம்மூன்றன் வகையாமென்பது நம் முன்னோர் கருத்தாம். மூன்று சக்திகள் இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி என்பன. இம்முறையே கூறினும் ஞானசக்தியே தலைமையானதென்பது பல்லோர்க்கு உடன்பாடாகும். ஒன்றை அறிதலும் அறிந்தபின் அதனிடம் விருப்பம் எழுதலும் அதன்மேல் அதற்கு முயலுதலும் நாளும் இவ்வுலகிலே நாம் காண்பனவாம். இச்சாசக்திக்குத் தலைமை கூறுவோர், அறிய வேண்டும் என்னும் இச்சையே முதற்கண் நிகழ்வதென்றும் அங்ஙனம் இச்சை நிகழாத இடத்துச் கண்ணெதிர்ப்பட்டதையுங் காணாது உயிர்கள் செல்வன என்றும் வாதிப்பர். சரசுவதி அந்தாதிபுடையார்,

“ தேவருந் தெய்வப் பெருமானு நான்மறை செப்புகின்ற
மூவருந் தானவ ராகியுள் ளோரு முனிவாரும்
யாவரு மேனைய வெல்லா வுயிரு மிதழ்வெளுத்த
பூவரு மாதி னருள்கொண்டு ஞானம் புரிகின்றதே ”

என்பதனால் ஞானசக்தியின் தலைமையைப் புலப்படுத்தினார். எங்ஙனம் ஆயினும் உலகநிகழ்ச்சிக்கு இம் மூன்றசக்திகளும் இன்றியமையா என்பது எளிதில் ஒருவர் ஊகித்து உணரத்தகும். பரதெய்வம் இம்மூன்று சக்திகளுடன் கூடியே படைத்தல், அளித்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலும் உண்டாக்கலால் இச்சக்திகளை அத்தெய்வத்திற்கு வசமான பெண்பாலாக்கிப் போற்றுவது இந்நாவலந்தீவிர பண்டு தொட்டே நடைபெறும் வழக்கமாகும். ஞான

சத்தியை ஸரஸ்வதி, கலைமகள் என்னும்பெயர்களானும், இச்சாசக்தியை இலக்குமி, திரு என்னும் பெயர்களானும், கிரியாசக்தியை உமை, மலைமகள் என்னும் பெயர்களானும் கூறுவதுண்டு. ஒவ்வொரு சக்தியையே தலைமையாகக்கொண்டு கூடிய இடத்து அத்தெய்வமும் பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என மூவகையாகப் பிரித்தோதப்படும் என்பர். இச்சாசக்திக்குத் தலைமை கூறுவோர் விஷ்ணு, பிரமன், சிவன் என்று வைப்பர். இம்முறை உலகெலாம் புகழும் கவிஸார்வ பெளமனாகிய காளிதாஸனுக்கும் உடன்பாடென்பது சாகுந்தல நாடகத்தின் இறுதியிற் கூறிய பரதவாக்கியத்தால் அறியக் கிடக்கின்றது. அதன் மொழிபெயர்ப்பு:

“ஒக்கவுயிர் வாழ்கென உழைக்கலில் மன்னர்
ஒன்மறையின் வீறுகலை வானியுயர் வாக
செக்கொடு நீலோளிசெய் சத்திகொள் சுயம்பு
சென்மயினு மில்லபடி செய்தருள்க எற்கும்”

என்பது. இதன்மண் இலக்குமியைக்கூடிய திருமாலின் அமிசமான நிலமன்னர் உயிர்வாழ்கென உழைக்க என்றதனால் இச்சாசக்தி உயிர் வாழ்தற் பொருட்டே நிகழ்க என்றும், “வேதமாதா ஸரஸ்வதி” (பாரதம்) என்பதனால் ஞானநிதியாகிய வேதத்தினும் சிறப்பித்துப் போற்றப்படும் கலைவானியாகிய ஞானசக்தியே உயர்த்தப் பெறுவதாகும் என்றும், சுயம்பு ஆகிய சிவபிரான் தழுவிய சக்தி உயிர்கட்குச் செய்யும் வீணைகளிலெல்லாம் மிகவும் உயர்ந்ததாகிய பிறவி நீக்கத்தை (மீளமீள்ப் பிறப்ப தொழிந்து வீடுபெறுதலை) எனக்கும் செய்தருள்க என்றதனால் கிரியாசக்தியே ஆத்மாக்களுக்கு விதேவையைச் செய்வதாக என்றுங் குறித்தது காண்க. இதனால் இம் *மூன்று சத்தியையுமே இச்செய்யுள் விஷயமாகக் கொண்டுள்ளது என்பது எளிதில் உணரத்தக்கது. எற்கும் என்ற உம்மையால் எல்லாவுயிரும் வீடுபெறுதலையும் குறித்ததாம். இங்ஙனம் எல்லாவுயிரும் இங்கும் வாழ்ந்து பிறவிரீத்து வீட்டினும் வாழ நினைக்கும்படி தன்னறிவை விசாலப்படுத்திய கலைவாணி உயர்த்தப் பெறுக என்று வாழ்த்தினான் கவிஸார்வபௌமன் என்று துணிக. இவன் இம் மூன்று சத்தியினுள்ளும் ஞானசக்தியே தலைமையின் உயர்த்தப் பெறுவதாக என்றபாடியது அச்சக்தியின் அருளமிழிதுண்டு வாகவியாய்சிறப்பான் என்று கூறுதலும் உண்டு. ஸரஸ்வதி தம்பலம்

* ஒவ்வொரு சக்திக்கும் மூன்று மூன்று பாளையங்குத்துக் கன்னி மாதத்தில் வழிபடும் விழா, வாராத்திரி என்று இப்போது கொண்டாடப்பட்டதாகும்.

உமிழ உண்டு ஞானமெய்தினான் இவனென்று சொல்வாரும் உண்டு. 'சரசுவதி தம்பலங்கொடுக்க உண்டு கூத்தமுதலியார் பாடிய பாட்டு' என்ற தலைப்புத் தமிழ்நாவலர் சரிதையினுங் காணப்படுவது. சரசுவதி யந்தாதியில்,

“ உரைப்பா ருரைக்குங் கலைகளெல் லாமெண்ணி னுன்னையன்றித்
தரைப்பா லெருவர் தாவல ரோதண் டாளமுலை
வரைப்பா லமுதுநீ நீங்கேனை வாழ்வித்த மாமயிலே
விரைப்பா சடைமலர் வெண்டா மரைப்பதி மெல்லியலே ”

என்பதனால் 'முலைவரைப்பாலமுது தந்து வாழ்வித்தல்' கூறுகின்றார். இஃதே தாய்த் தன்மைக்கேற்ப உள்ளதென்றறிக. கூத்தன் கவிச் சக்கரவர்த்தியும்,

“ ஆற்றங் கரைச்சொற் கிழத்தி வாழியே
கூத்தன் கவிச்சக்ர வர்த்தி வாழியே ”

என்று வாழ்த்துதலான் ஞானசக்தியும் ஞானசக்தியின் அருள்பெற்ற புலவனும் வாழ்ந்தால் இவ்வுலகு நிரம்பியதாகுமென்று கருதினான். இனி இந்த ஞானசக்தியின்தோற்றம் முதலியவற்றைப்பற்றி நம் இதி காச புராணங்கள் பலபடியாகக் கூறும். பாரதம், 'வாசுதேவன் முகத்தினின்று அக்ரி பிறந்தது, அவன் ஸ்வாஸத்தினின்று வாயு வும் ஸரஸ்வதியும் வேதங்களும் பிறந்தன' என்று கூறும். ஸ்ரீபாக வதம் (4-ம் ஸ்கந்தம்) பிரமன் ஸரஸ்வதியைப் பெற்றான் என்றும், அவன் தான்பெற்ற மகளைக் காமவிரூப்புடன் நோக்கினான் என்றும், அதைக்கண்டு பிரமருஷிகள் பிரமனை வெறுத்தனரென்றும், அதனாலவன் நாணினன் என்றும், பின் அவன் அவந்தேவத்திலே கலந்து மறைந்தனனென்றுங் கூறும். மத்ஸ்யபுராணம் பிரமன் ஸரஸ்வதியை உண்டாக்கி அவளைக் காமித்து நோக்க அவன் நாணி நாற்றிசையினும் மறைப மறைத்ததிகையெல்லாம் வெவ்வேறு முகம் படைத்துக்கொண்டு இருந்தபடியே நோக்கினான் என்றும் இதனால் உள்ளமுதத்துடன் திகைமுதமும் பெற்றானென்றும் கூறும். இவற்றால் ஞானசக்தி காமம் ஒழிதற்குக் காரணமாதல்லது காமத்திற்குக் காரணமாகாள் என்று கூறியவாரும். சும்பர் இராமன் வில் முறித்தது கூறியவிடத்து, “காமத்தாலன்று கல்வியினுலென்றார்” என்று காமத்தின் மாறாக் கல்வியைக்கூறுதலானும் இதனுண்மை ஆராய்ந்து கொள்க. “ ஞானமின்றேற் காமத்தைக் கடக்கலாமோ ” என்று அவரே பாடுதல் காண்க. விரிப்பிற் பெருகும்.

“எழுத்து மொழிநன்மெப் யின்பொருணெஞ் சின்பம்
கொழித்த வியலிசைகள் கொங்கை—விழுப்பால்
மதிதட்ப மெம்மோய் வளர்த்தபெரு மக்கள்
அதிதட்ப நூல்கண் டவர்.”

(பாரி சாதை)

இதனால் இந்த ஞானசக்திக்கு எழுத்துக்களானாகிய மொழியே அவயவங்களானாகிய நல்லதிருமேனி என்றும், அம்மொழியிலுள்ள இறிய பொருளை இருதயம் என்றும், இன்பம் கொழித்துள்ள இய லும் இசையும் இருதனங்களென்றும் மதிதட்பமே அவற்றின் வரும் சிறந்த பாலமுதென்றும், இவையுடைய எம்முடையதாய் ஆகிய அவன் உலகில் வளர்த்த பெருந்தகைச் செல்வப்புதல்வர் அதிதட்ப நூல்கண்டவர் என்றுங் கூறியவாராம்.

“இலங்குந் திருமுடி மெய்யிற் புனக மெழுக்கண்கணீர்
மலங்கும் பழுதற்ற வாக்கும் பலிக்கு மனமிகவே
தலங்கு முழவல் செயக்கனி கூருஞ் சழல்புனல்போற்
கலங்கும் பொழுது தெனியுஞ்சொன் மானைக் கருதினார்க்கே.”

(சரசுவதியந்தாதி)

விலங்குப் போர்விளையாட்டு

மு. இராகவையங்கார்

தொழில்மிகுதி, மனக்கவலை முதலியவற்றால் சோர்வுற்ற மக்கள் உள்ளங்களைத் தூண்டி உற்சாகப்படுத்துவதற்கு விளையாட்டுக்கள் என்பவை பெருந்துணை புரிவன என்பது யாவரும் அறிவர். விளையாட்டு என்பது, மனத்துக்கு இன்பம் விளைக்கும் ஆட்டம் என்று பொருள்படும். விளையாட்டின் பரியாயப்பெயர்களாகக் கெடவரல், பண்ணை என்ற சொற்களைத் தொல்காப்பியனார் கூறுகின்றார். கெடவரல் என்பது மனத்துன்பங்கெட நிகழ்வது என்றும், பண்ணை என்பது பண்ணப்படுவது அல்லது பண்ணுடன் அமைவது என்றும் பொருள்கொள்ளற்கு உரியன. இவ்வகை விளையாட்டுக்களாகத் தமிழ்காட்டார் பண்டைக்காலமுதலே கையாண்டுவந்தவை பலவாகும். குரவை துணங்கை முதலிய கூத்துவிதற்பங்களும், பொழில் விளையாட்டு நீர்விளையாட்டு முதலிய இன்பச் செய்கைகளும், மற்போர் விற்போர் முதலிய போலிப்போர்களும், 'பதினைந்தாம்புலி' போன்ற வல்லாட்டமும், ஏறுதழுவுதல் குதிரையேற்றம் முதலியனவும் ஆண்பாலரும் பெண்பாலரும் தம் பொழுதுபோக்காக விரும்பிக் கடத்திவந்த பழைய செயல்கள் என்பது முன்னூல்களால் அறியப்படும். முத்தமிழினுள் ஒன்றான நாடகமும் அதனுறுப்பான மெய்ப்பாடுகளும் இத்தகைய விளையாட்டின் அடியாகவே தோன்றியன என்று தொல்காப்பியனார் கூறுவர். இதனை, "பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணைஞ் பொருளும்" என்ற சூத்திரத்தாலும் அதன் உரையாலும் நன்கறியலாம். இவ்வாறு மனத்தளர்வுற்ற காலங்களிலெல்லாம் அதுநீங்கப் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் கொண்டொழுகிய விளையாடல்களிலே இன்பநுகர்ச்சிக்குரிய கூத்துமுதலியவற்றை அடுத்து, அவர்கட்கு அதிக மனக்களிப்பு அளித்துவந்தவை போர்விளையாட்டுக்களே யாகும். ஆடவர் தம்முள் மல்முதலிய போலிப்போர்களை நடத்தி மகிழ்ந்து வந்ததேயன்றி, ஒருசார் விலங்குகளுக்குள் உண்மைப் போரையே மூட்டி மகிழ்ச்சியுறுவதும் தொன்றுதொட்டு வந்த வழக்கம். விலங்கு என்றது, திரியக் என்ற சொற்போல மிருகங்களையும் பறவைகளையும் பொதுவாக உணர்த்துஞ் சொல்லாதலால் அவ்

விருசாதிகளின் போர்களுமே இங்குக் கொள்ளற்குரியன. மிருகங்களிலே, யானை, தகர் (ஆட்டுக்கிடாய்) என்பனவும், பறவைகளிலே கோழி, குறும்பூழ், சிவல் என்பனவும் இப்போர்வினையாட்டுக்குச் சிறப்புடையவை. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்ற பழைய நூலின் ஆசிரியர், யானைவென்றி தகர்வென்றி முதலியவற்றைப்பற்றி முன்னோர் பாடிவந்த புறத்துறைகளை உதாரணச்செய்யுட்களுடன் கூறுகின்றார். அதனால், அவர்காலத்தும் அவர்க்கு முதலாலாசிரியர்காலத்தும் இப்போர்முறைகள் பெருவழக்கில் இருந்தன என்பது தெரியலாம். இதுபற்றியே தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவரும்,

“ குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றால் தன்கைத்தொன்
றுண்டாகச் செய்வான் வினை ”

“ ஊக்க முடையா னெடுக்கம் பொருதார்
தாக்கெற்குப் பேருந் தகைத்து ”

என்னுங் குறள்களால், யானைதகர்களின் போர்ச்செய்தியை உவமை மூலங் குறிப்பிடலாயினர். இதனால் யானைப்போர் மூட்டுவோர் குன்றுபோதும் மேட்டிடங்களில் நின்று அப்போர் காண்பர்* என்பது தெரியலாம். போர் மூட்டப்பெற்ற காலத்தே, உயிர் போகும்வரை தம் இனையற்ற வீரத்திறமை காட்டி எதிர்த்துப் பொருபவை இவ்விருசாதி விலங்குகளுமேயாகும். இவற்றின் அதிக சயவீரச்செயல்சன் தமிழ்மக்கள் உள்ளங்களைச் சுவர்ந்து அவரது வீரச்சிறப்பை மேம்படுத்துவற்குத் தூண்டுகோல்போல உதவி வந்தன. இதுபற்றியே இப்போர்மூட்டுவோரை வீரர்களாகவே முன்னூல்கள் பெரும்பாலும் கூறுவனவாயின. தொல்காப்பியனார், ‘பாலறிமரபிற் பொருநர்கண்ணும்’ என்ற பகுதியுள், வீரர் செயலாகவே இவற்றை அடக்குவதுங் காண்க.

“ மறப்போர்க் கோழி மரபிற் பொருத்தம்
விறற்போ ராடவர் ”

என்றும் பெருங்கதையிலும். இராமபிரான் அசுவமேதக் தொடங்கியதைக் கேள்வியுற்றதும் அந் நகரமார்தர் நடத்திய கொண்டாட்டங்களைக் கூறுமிடத்தில், உத்தராமாயனம் பாடிய பெரும்புலவர்,

*மதுரையில் வலையாற்றின் வடபால் உள்ளதும் ஜில்லாகலெக்டரின் வாலஸ்தானமுமாகிய தமக்கியம் என்ற உருதமான வசந்த மாளிகை யானைப் போர் முதலியன காண்பதற்கென்று நாயகவரசரார் கட்டப்பட்டது என்பர்.

“கோழிப் போருங் கொண்ட சினப்போர்த் தகர்மூட்டும்
பூழிப் போரு மஞ்சத வின்றிப் பொருவோரும்
பாழித் திண்டோள் வீரர் பகற்கண் டிரவெல்லாம்
வீழிச் செவ்வா யார்கல விப்போர் மிகுவாரும்”

என்றும், அதிவீரராமபாண்டியர் தம் கைடதத்தில்,

“கறுவொடு மொன்றோ டொன்று காரண மின்றிச் சீறிப்
பொறியுடைக் குறும்பூழ் தம்மிற் போர்செயப் பொருத்து மோதை
செறிமயிர்த் தகர்கள் தம்மிற் நியெழத் தாக்க னேக்கி
அறைகழல் வீர ரார்க்கு மமலையை யவிக்கு மாதோ”

என்றும் வீரர்செயல்களாகவே இவற்றைக் கூறுதல் காண்க. வீரர் மகிழ்ந்த இவ்விளையாட்டுக்கள், தமிழரசர்க்குத் தலைவர்க்கும் உவப் பூட்டும் பொழுதுபோக்காகவே இருந்தன. சேரமான் பெரு மாள் நாயனார் திருவாரூர்சென்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருடன் அளவளாவி மகிழ்ந்திருந்தபோது தெய்வதரிசன மொழிந்தகாலங் களில்,

“நிலைச்செண்டும் பரிச்செண்டும் வீசிமிக மகிழ்வெய்தி
விலக்கரும்போர்த் தகரீப்பாய்ச்சல் கண்டருளி வென்றிபெற
மலைக்குறெடு முட்கணைக்கால் வாரணப்போர் மகிழ்ந்தருளி
அலைக்குமறப் பலபுள்ளி நமர்விரும்பி யமர்கின்றார்” (126)

என்றும், சுந்தரமூர்த்திகள் கொடுங்கோனூர்சென்று சேரமானா ருடன் தங்கி மகிழ்ந்திருந்தபோது,

“செண்டாடுந் தொழின்மகிழ்வுஞ் சிறுசோற்றுப் பெருஞ்சிறப்பும்
வண்டாடு மலர்வாவி மருவியனீர் விளையாட்டும்
தண்டாடும் மதகும்பத் தடமலைப்போர் சலமற்போர்
கண்டாரா விருப்பெய்தக் காவலனார் காதல்செய்நான்” (155)

என்றும் சேக்கிழார் தம்நூலுட் பாடுதலால், அரசரான அடியார்க்கு மட்டுமன்றிப் பார்ப்பனரான அடியார்க்கும் இப் போர்விளையாட் டுக்கள் பெருமகிழ்ச்சி விளைப்பனவாய் இருந்தன என்பது தெரிய லாம். இவற்றை ‘நங்கன்பிரா னருள்மறவா நல்விளையாட் டினை நயந்தார்’ என்று அச்சேக்கிழார் நயம்படக் கூறுவர். அவ்வடியார் களது பத்தித்திறம் இத்தகைய காட்சிகளாற் சிறிதும் மாறவில்லை என்பதை, ‘நங்கன்பிரா னருள்மறவா’ என்பதனாலும், இவை அக் காலத்து யாவார்க்கும் உவப்பூட்டும் பொழுதுபோக்காயிருந்தன என்பதை ‘நல்விளையாட்டினை நயந்தார்’ என்பதனாலும் அப்புலவர் பெருமான் குறிப்பித்தல் காண்க. இங்ஙனம் வீரரும் அரசரும்

கைக்கொண்ட இவ்வினையாட்டுக்களைச் செல்வச்செருக்குள்ள மாந் தந்தனும் இனையரும் தமக்கேற்பனவாகவுங் கொண்டு நடத்தி மகிழ்ந்தனர்.

“கோட்டினர் தக்கனும் கொய்ம்மலர தோன்றிபோற்
குட்டிடையசேவலுந் தோனிக்கோழி யாதியா
வேட்டவற்றி னூதுனார் வெருளிமாந்தர் போர்க்கொளீஇக்
காட்டியார்க்குங் கெளவையுங் கடியுங்கெனை கெளவையே”

(சீவக. 73)

“பூத்தலை வாரணப் போர்த்தொழி லினையவர்
நாத்தலை மடிவிளிக் கூத்தொடு குயிறா ”

(சீவக. 120)

“கலையின் வென்றியுங் கரிபரி யிரதமே காலான்
மலையும் வென்றியுஞ் குட்டிடை வாரணங் குறும்பூழ்
உலைய மோதவன் கடாப்பிற போரிடை யுறுத்திக்
குலவும் வென்றியுங் கொண்டன வாடவர் குழுஉக்கள்”

என்பவற்றாலும், இத்தகைய போர்வினையாடல்களாற் பொலிவு பெறவனவாக நகரங்களை வருணித்துக் கூறும் பிறபுலவர்கள் பாடல்களாலும் அக்காலத்தே இவ்வினையாட்டில் மக்கள் மனம் பெரிதும் பற்றியிருந்த செய்தி வெளியாகும். தமிழரசரும் வீரர்களும் போர்த்தொழிலின்றி அமைதிபெற்றிருந்த காலத்திலே, இவ்வகைப் பொழுதுபோக்குக்களை அதிகமாக விரும்பிவந்தனர் என்ற தெரிகின்றது. முதற்குலோத்துங்க சோழன் என்ற அபயன் பட்டத்துக்கு வந்தபின் நாடு அமைதிபெற்றிருந்த தென்றும், அதனால் இத்தகைய வினையாட்டுக்களில் அவன்மனம் ஈடுபட்டிருந்த தென்றும்,

“வருசெருவொன் நின்மையினுன் மற்போருஞ் சொற்புலவர்
வாதப் போரும்

இருசிறைவா ரணப்போரும் இசன்மதவா ரணப்போரும்
இனைய கண்டே ”

எனச் செய்கொண்டார் தம் பரணியிற்பாடுதல் காண்க. இவ் வபயனது கொட்பாட்டனும் பெருவீரனாக விளங்கியவனுமாகிய முதல் இராஜராஜ சோழனும் இவ்வினையாட்டுக்களில் மனம்பற்றி யிருந்தவனே. தஞ்சை இராஜராஜேசுவரத்திற் பொறிக்கப்பட்ட இவன் சாஸனங்களிலே,

“கோள வீதிவிடக்களுன வில்லவ மூவேந்த வேளான் *தன்னை உடையார் ஸ்ரீராஜராஜதேவர் கோழிப்போரில் ஊத்தை அட்டாமல்

* ‘தன்னை உடையார்’ என்பதற்கு, ‘தன் ஸ்வாமியான’ என்று பொருள் கொள்ளுதலே பொருத்தம். இவ்வாறன்றி, மூவேந்த வேளான் போன்ற

என்று கடவ திருவிளக்குக்கு வைத்த காசில்” (S. I. I, ii, p. 151).
 என்று இவ்வாறு வருந்தொடர்களை நெடுகக் காணலாம் (Ibid, ii, pp. 461--63). இவற்றினின்றும், மன்னரைச் சேர்த்தொழுகிய மக்கள், தங்கள் ஸ்வாமியான அரசன் நடத்திய சேவற்போரிலே அவன்கட்சி ‘ஊத்தையட்டாமல்’ (தோல்வி அடையாமல்) இருந்தலேவிரும்பித் தெய்வத்தைவேண்டித் திருவிளக்கு முதலிய தானங்கள் அளித்துவந்தசெய்தி விளங்கும். இச்சாஸனத்துக் கண்ட ‘கோழிப்போர்’ என்பதற்கு ‘உறையூரில் நடந்த போர்’ என்று பொருள்கூறுவர், சிலாசாஸன அறிஞர். சேவற்சண்டையை ஒரு பொருளாக மதித்து இராஜராஜன்போலும் பேரரசன் அதனை நடத்தினான் என்றும், அதனில் அவன் தோல்வியடையாதிருத்தல் வேண்டி அவனைச்சார்ந்தோர் பிரார்த்தனை செலுத்தினர் என்றும் கொள்வதில் அன்னோர் விருப்பமற்றவராய் இப்பொருள் கூறினராதல் வேண்டும். ஆனால், நான் மேலே காட்டிவந்த இலக்கியப்பிரமாணங்களை நோக்குவார்க்கு அவ்வாறு கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை என்பது எளிதில் விளங்கும். அன்றியும், இராஜராஜசோழன், தன்பழைய தலைநகரான உறையூரிலே கவலைக்கிடமான பெரும் போரொன்றை நடத்தியவன் என்பதற்கு, தஞ்சையிலும் பிறவிடங்களிலும் அகப்படும் அவனது அளவற்ற சாஸனங்களிலேனும் மெய்க்கீர்த்தியிலேனும் ஒரு குறிப்பும் காணப்படவில்லை. அதனால் கோழிப்போர்க்கு அவர் கொண்டபொருள் பொருந்துவதன்று என்பது திண்ணம். எனவே, தம் முன்னோர் கையாண்டுவந்த பொழுது போக்குக்களுள் ஒன்றான சேவற் போரில் இராஜராஜசோழனும் ஈடுபட்டிருந்தவன் என்பதும், அதனில் அச்சோழன் சேவல் வெற்றி பெறுவதில் அவனுக்கும் அவனைச்சார்ந்தோர்க்கும் பெரு நோக்கம் இருந்தது என்பதும் சாஸனவாயிலாகவும் தெளிவாக அறியப்படுதல் காணலாம். போர்க்குணமுள்ள பறவைகளிலே கோழி மிகச்சிறந்த தொன்றும்.

“கறுப்புறு மனமுங் கண்ணிற் சிவப்புறு சூட்டுங் காட்டி
 உறுப்புறு படையிற் ருக்கி யுறுபகை யின்றிச் சிறி
 வெறுப்பில களிப்பின் வெம்போர் மதுகைய வீர வாழ்க்கை
 மறுப்பட வாவி பேணு வாரணம் பொருத்து வாரும்”

என்று கம்பநாடரும் இதன் இணையற்ற வீரத்திறத்தை அழகாகப் புகழ்தல் காண்க. ‘வீரவாழ்க்கை மறுப்பட ஆவிபேணு வாரணம்’

வர் நடத்திய கோழிப்போரில், அவரை ஊத்தையட்டாமல் இருக்கவேண்டி, உடையார் ராஜராஜதேவர் ஏற்படுத்திய திருவிளக்கு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆயின் அஃது அவ்வளவு சிறப்புடைப் பொருளாகாது.

என்று அவர் கூறிய உண்மையை அப்போர்க்காட்சியை நேரிகண்ட யாவரும் நன்கறிவர். "ஒரு தொடையான் வெல்வது கோழி" என்றார் நான்மணிக்கடிகையினும். வாழைத்திணைத் துறைகளுள் ஒன்றான கோழிவென்றிக்குப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யுடையார் காட்டிய,

“பாய்ந்த மெறிந்தும் படிந்தும் பலகாலும்
காய்ந்தும்வாய்க் கொண்டுக் கடுஞ்சொல்லார்—ஆய்ந்து
நிறக்கண்டு வித்தகர் நேர்விட்ட கோழிப்
புறக்கண்டுத் தான்வருமே போர்க்கு”

என்ற செய்யுளும், அதற்கு,

“எழப்பாய்ந்தும் காலின் முன்னையிட்டு அடித்தும் தாழ்ந்தும் பலகாலும்
கோவித்தும் கூடியும் கடிய கோற்கோழி...கோழிநூல்வல்லவர் சொல்
லுக்குச் சொல் ஒப்பாகவிட்டகோழியைப் புறக்கண்டும் தான் பின்பும்
போர்க்கு வாராநின்றது...‘சொல்லுக்குச் சொல் வெல்லும், ஆமைக்கு
ஆமைவெல்லும், தேக்குக்குத் தேக்குவெல்லும்’ எனக் கோழிகளின்
நிறமறிந்தவிடுதல். வித்தகர் - கோழிநூல் வல்லவர்”

என்று எழுதிய பழைய உரையும் இங்கே அறியத்தக்கவை. இவற்றி
னின்று, கோழிகளின் வகைகளும், கோழிப்போர்பற்றி வழங்கிய
பரிபாஷைகளும், கோழிநூலொன்று வழக்கிலிருந்தமையும்
விளங்கும்.

“சிறகுக்குக் கைகொடுத்தது கோழிப்போரில் ‘ஒருகை பறந்தபடி’
என்னும் வழக்குண்மையின்” (540, உரை)

என்று தக்கயாகப்பராணி உரைகாரர் எழுதிய குறிப்பும் அதன்
வழக்குமிருதியைக் காட்டுகின்றது. இக்கோழிகளில் சோற்கோழி
என்று வெண்பாமாலையுரைகாரர் கூறுவது, போர்க் கோழியுள்
சிறந்ததொரு சாதியென்று தெரிகின்றது. இத்தகைய சாதியுள்
தோணிக் கோழி என்று வேறொரு வகை சிந்தாமணியில் (73) கூறப்
பட்டுளது. இஃது அந்நியநாடுகளினின்று கடல்வழியாக வந்த சாதி
போலும். இச்சேவல்களையடுத்துப் போர்க்குணம்வாய்ந்த பறவைகள்
குறும்பூழ், சிவல் (செவ்வல்) என்பனவாம். இவை காடையினங்களா
கும். தமிழ்த்தலைவர்கள் குறும்பூழ்ப்போரைத் தம் வினையாட்டாகக்
காணுதல் இயல்பென்பது,

“செறிந்தொளிர் வெண்பல்லா யாம்வே நியைந்த
குறும்பூழ்ப்போர் கண்டே மனைத்தல்ல தியாதம்
அறிந்ததோ வில்லை” (கலித். 95)

என்று தலைவனொருவன் தன்தலைவியை நோக்கிக்கூறியதாக வரும் மருதக்கலியானும் அறிக. “பொறிப்புறப் பூழின் போர்வல் சேவல்” என்றார் புறநானூற்றிலும் (321). வெண்பாமாலைநூலார்,

“சொல்லுஞ் சுவட்டவர் சொல்லுக சொல்லுங்காற்
சொல்லும் பலவுள சொன்னபின்—வெல்லும்
நலம்வர நாடி நடுங்காது நூற்கட்
புலவரா லாய்ந்தமைத்த பூழ்”

என்று காட்டிய உதாரணச்செய்யுளும், “நூற்பழக்கமின்றியே சொல்லுங் குயும்பூழாடிகள் வேண்டிற்றுச் சொல்லுக...சொல்லக் கடவ மந்திரமுள; அவற்றைச்சொன்னபின் வென்றிபெறும்... மதித்த (குறும்) பூழ்...சொல்லக்கடவ மந்திரமாவன:—தீற்றும் அரிசியோது மந்திரமும் பச்சிலைபிசைந்து தடவும்போது சொல்லும் மந்திரமும் செவியுள்ளுறுத்தும் மந்திரமும்” எனவரும் அதன் உரைத்தொடரும் இங்கே அறியத்தக்கன. இதனால் இதன் போரைப் பற்றிய நூலும், அப்போரில் உபயோகிக்கும் மந்திரங்களும் அக்காலத்து வழக்கிலிருந்தன என்பது பெறப்படும். இவ்வாறே, தகர் வென்றி, யானைவென்றி, சிவல் வென்றி முதலியவைபற்றிய புறத்துறைப்பகுதிகளை வெண்பாமாலையில் உதாரணப்பாடல்களுடன் காணலாம். இத்தகைய விளையாட்டுப்போர்கள், வேட்டைமுதலிய வற்றிற்போல, சோர்ந்த காலங்களில் வீரர்மனங்கட்குப் பேருக்கம் அளித்து அவரது மறப்பெருமையைச் சிறப்பித்தற்குப் பெருந்துணையாயிருந்தன என்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? இக்காலத்தும் நம் நாட்டுத்தலைவர் சிலர்க்கு இத்தகைய விளையாட்டுக்களே பெரும் பொழுதுபோக்காயிருத்தலைப் பலரும் அறிவர்.

சில இராமாயணச் சிற்பங்கள்

க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி

இராவணன் குபேரனை ஜயித்து அவனுடைய புஷ்பகவிமானத்தை அபகரித்து மீக்க கர்வத்துடனே ஸ்கந்தவனத்தின் உள்ளே பிரவேசிக்கப் பார்த்தான். அப்போது அவனுடைய விமானம் உள்ளே செல்லாமல் திடீரென்று நின்று விட்டது; அது சிவனது கட்டளை. இதை அறியாத இராவணன் பலவாறு யோசித்தான்; அப்போது நந்தி அவனருகிற்சென்ற, “இது சிவனுடைய உத்யானம்; இம்மலையின் மீது சங்கரன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்வேளை; யாராலும் இச்சமயம் உள்ளே போகமுடியாதபடி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நீ பேசாமல் திரும்பிப் போகாவிட்டால் நாசமடைவாய்” என்று கூறினான். இராவணன் வெகு கோபத்துடனே விமானத்தினின்றும் இறங்கி, “இந்தச் சங்கரன் என்பவன் யார்? இவன் ஏன் இம்மலையில் இருக்கவேண்டும்? நீயார் ஒரு குரங்கு முகத்தான் என்னைத் தடுப்பதற்கு?” என்று பலவாறுகப் பேசினான். சங்கரனை அவமதித்த இராவணன் மீது நந்தி வெகு கோபங்கொண்டு, “என்னை நீ குரங்கு முகத்தான் என்று அவமதித்துப்பேசியதனால் குரங்குகளே உற்பத்தியாகி உன் குடியை வேரோடு கெடுக்கும்” என்று சபித்து மறபடியும், “நானே இதோ உன்னைக்கொல்லமுடியும்; ஆயினும் நான் அப்படிச் செய்யவேண்டியதில்லை; உன் செய்கைகளாலே நீ முன்னமே கொலையுண்டவன்” என்று கூறிவிடுத்தான். அப்போது தேவர்களது வாத்தியங்கள் முழங்கின; பூமழை பொழிந்தது.

ஆயினும் இராவணன் நந்தி சொன்ன வார்த்தைகளின் கருத்தை உணராமலே, “ஏ! விடையூர்தி! உனக்காகவா என் விமானம் போக்கற்றுத் தடுமாறலாயிற்று? நான் இம்மலையை வேரறப்பிடுங்குகிறேன். என்ன தைரியங்கொண்டு சிவன் எப்போதும் ஒருபேராசன் போல் உல்லாசமாகக் காலங்கழிக்க எண்ணுகிறான்? தனக்கு வந்திருக்கும்

ஆபத்தை அறியவில்லைபோலும்” என்று ஆரவாரித்துக்கொண்டு, தன்னைகளால் மலையைத்தூக்க ஆரம்பித்தான். மலையும் அசைந்தது; தேவகணங்கள் கூட அசைந்தார்கள்; பார்வதியும் அம்மலையின் அசைவைக்கண்டு பயந்து மஹேசுவரன் அருகணைந்தான். அச்சமயம் சகலதேவர்களுக்கும் முதன்மையான தேவன் தன்கால் கட்டைவிரலினால் மலையை இலேசாக அழுத்த, மலையின் அடியில் அகப்பட்டு வருந்தின இராவணனுடைய கைகள். அவ்வாக்கனுடைய மந்திரிகள் வெகு ஆச்சரியமடைந்தார்கள். கோபத்தாலும் கைகளின் வலிதாங்காத்துயரத்தாலும் இராவணன் போட்ட கூப்பாடு மூவுலகங்களையும் நிரப்பியது. மலைகள் நடுங்கின; கடல்களில் அலையெழுந்தது; பூமிமுழுதும் நடுங்கிற்று. அப்போது இம்மாதிரி அலறிக்கொண்டிருக்கிற இராவணனிடம் அவன் மந்திரிகள், “நீர் எவ்விதத்திலும் உமையொருபாகரை வணங்கி அவருடைய கருணைக்கு ஆளாக வேண்டியதைத் தவிர வேறுஒருபாயமுமில்லை, இந்த ஆபத்தினின்று வெளியேறுவதற்கு” என்று சொன்னார்கள். இராவணனும் அதற்கிணங்கிப் பற்பல ஸாமகானங்களினால் மஹாதேவனை வணங்க ஆரம்பித்தான். ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தன. சிவனும் மனமுவந்து இராவணனை விடுவித்து, அவனுடைய கூச்சலானது மூவுலகையும் கலக்கியதனாலேயே அவனை இராவணன் (கூச்சல்போடுகிறவன், கூச்சல் போடும்படி செய்கிறவன் என்று இரண்டு பொருள்பெற்ற ஒரு பெயர்) என்றே யாரும் அழைப்பார்களென்று அனுக்கிரகம் பண்ணி, பின்னும் சில வரங்களையும் கொடுத்து, சந்திரஹாஸமென்னும் வானையும் உதவினான். இராவணனும் சிவனைத் தலைகளால் வணங்கித் திரும்பத் தன்புஷ்பகத்திலேயே மீண்டான்.

இந்தச் சரித்திரம் வால்மீகி ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் 16-ஆவது ஸர்க்கத்திலுள்ளது. இந்தக் கதையில் மிகவும் சாரமான பாகமாகிய இராவணன் கைலாசமலையைத்தூக்கினது, நம்நாட்டுச் சிற்பிகளால் வெகு ஊக்கத்துடன் கையாளப்பட்டுவந்த புராணக் கதைகளில் ஒன்று. இந்தக் கதையைக் காட்டுகின்ற மூன்று சிற்பங்களைச் சற்றுக் கவனித்துப்பார்ப்போம்.

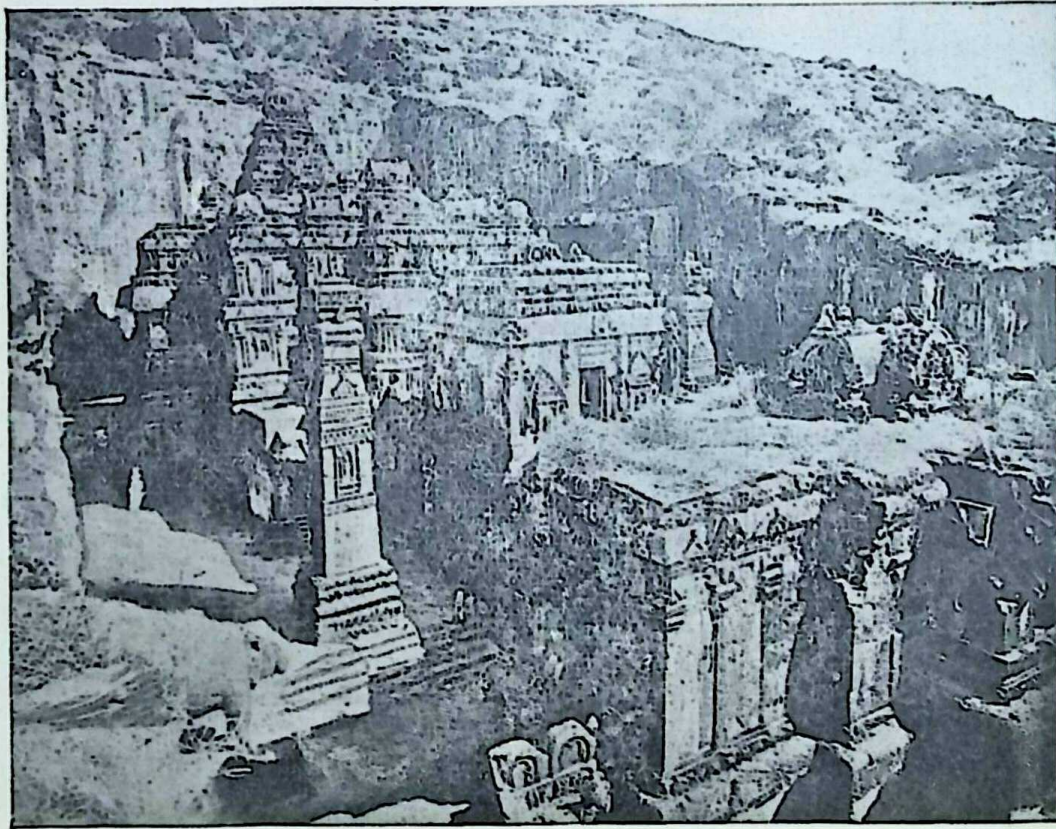
இவைகளில் முதலாவது நிஜாம் ராஜ்யத்தின் வடமேற்குக்கோடியிலிருக்கும் எல்லோரா என்னும் ஏலாபுரத்திலுள்ள கைலாஸநாதர் கோயிலின் தென்பாரிசுச்சுவரில் செதுக்கப்பெற்றிருக்கிறது. இக்கோயிலே ஒரு பெருவிசித்திரமான வேலை; அதற்குமேல் ஆச்சரியத்தை உண்டு பண்ணக்கூடியது இந்தச் சிற்பம்.

இந்தக்கோயில் ஒரு பெரியமலைச்சாரலில் ஒரேபாறையினின்றும் குடையப்பட்ட ஒரு பெருங்கோயில் (படம்-1). இதைக்

கட்டினவன் பழையமற்றாடாட்டர அரசனான முதலாம் கிருஷ்ணன் என்பவன். இவன்காலம் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதி. இவன் இக்கோயிலைக்கட்ட ஆரம்பித்தபோது, காஞ்சீபுரத்துக் கைலாஸநாதர் கோயிலை மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு தன்னாட்டிலும் அதேவிதமான ஒரு சிற்ப ரத்தினத்தை அமைக்கவேண்டுமென்றே ஆரம்பித்தான். இக்கோயிலின் அழகு பழையசாஸநங்களில் இரண்டு கலோசங்களால் அடியிற்கண்டவாறு வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது: “ஆராயத்தில் உலாவும் தேவர்கள் அதைப்பார்த்து இது ஓர் இப்நையமைப்பாகவே இருக்கவேண்டும்; செயற்கையமைப்பில் இவ்வளவு அழகை நாம் எங்கும் கண்டதில்லை என்று ஒருவருக் கொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். இக்கோயிலைக்கட்டி முடித்த (அல்லது குடைந்து முடித்த) சிற்பியும், இதேமாதிரி வேறொரு கோயிலைச்செய்ய ஆரம்பித்தபோது அவனுக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை; அப்போது அவன் இக்கோயிலை மறுமுறைபார்த்து, ‘நானா இதை அமைத்தவன்!’ என்று திகைத்தான்.”

இரண்டாவது படம் இராவணனுடைய முரட்டுப்பிரயத்தனத் தைக்காட்டும் சிற்பத்தை விளக்குகிறது. இதில் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய அம்சங்கள் இராவணன் தன் பலம்முழுவதையும் உபயோகித்து மலையைப் பிடுங்கித்தாக்குகிற கருத்து வெளிவரும்படி இராவணனுடைய அங்கங்களின் நிலையை வெகுநேர்த்தியாய்ச் சிற்பி அமைத்திருப்பதும், இவன் பரபரப்புக்கு நேர்விரோதமாக மேலே சிவன் சார்தமூர்த்தியாக அமர்ந்திருப்பதும், பயந்து பார்வதி அருகணுகியிருப்பதும், அவள் அம்மாதிரி பயந்து வந்தவுடனே சிவன் வெகு இலேசாகத் தனது இடதுகாலைக் கீழே ஊன்றி மலையை அசையாமல் நிறுத்தி விடுகிறதுமே. இன்னும் உற்றுப்பார்த்தால் மற்ற விசேஷங்களும் புலப்படும்; மேலே இராமாயணத்திலிருந்து எடுத்த எழுதப்பட்ட கதையின் ஸாரத்தை நன்கு உணர்ந்தவன் சிற்பி என்பது தெளிவாகும். எல்லோராலிலேயே வேறு குகைக் கோயில்களில் இரண்டு சிற்பங்கள் இதேகதையைச் சார்ந்தன உண்டு; ஆனால் அவை அவ்வளவு நேர்த்தியாக இல்லை.

இராமாயணக்கதைகள் இந்தியாவில் எல்லா இடங்களிலும் எல்லோராலும் கொண்டாடப்படுவதும் எல்லாப் பாஷைகளிலும் முதன்மைபெற்ற கவிகளால் பாடப்பட்டிருப்பதும் யாவரும் அறிவார்கள். ஆனால் அவைகள் கப்பலேறிச்சென்றும் மலைகளைக் கடந்தும் பிற தீவுகளிலும் நாடுகளிலும் சஞ்சாரம்செய்ததைப் பலர் அறிமயமாட்டார்கள். இருந்தும் நம் நாட்டில் இராமாயணமும் பாரதமும் எவ்வளவு மேன்மைபெற்றிருக்கின்றனவோ அதைக்காட்டிலும்

படம்—1. கைலாஸநாதர் கோயில்.

பட்டம்—2. இராவணன் கைலாஸத்தைத் தூக்க முயன்றது.

படம்—3. அக்ஷோர்வாட் கோயில் சிற்பம்.

படம்—4. ஈசுவரபுரக் கோயிலுள்ள சிற்பம்.

கொஞ்சம் அதிகமென்றே கூறலாம் அவைகளுக்கு ஒரு காலத்தில் ஸுமத்ரா ஜாவா முதலிய தீவுகளிலும் மலேயா சியாம் இன்டோசைனா முதலிய நாடுகளிலும் இருந்த பிரசாரம். இப்போது கூட அநேகவிதமான கூத்துக்களும் ஆட்டங்களும் அந்நாடுகளில் இராம நாடகங்களாகவும் பாரதக்கதைகளைச் சார்ந்தனவாகவும் இருப்பதைப் பல அறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டுகிறார்கள். நமது ஆலயங்களைப் போலவே அங்கேயும் முற்காலத்தில் கோயில்கள் இருந்தன; நம் கோயில்களில் புராணம் வாசிப்பதுபோலவே அங்கேயும் புராணங்கள் வாசிச்சப்பெற்றன என்று சாஸனங்கள் கூறும். இவ்விஷயங்களை யெல்லாம் இங்கு விரித்துரைக்கமுடியாது. ஆயினும் நமது கோயில்களிற்போலவே அவ்வூர்க் கோயில்களிலும் சிற்பங்கள் இருந்தன என்பதைக்குறிக்க, இராவணன் கைலாஸத்தைத்தூக்கின கதையை யே காட்டுகிற இரண்டு சிற்பங்களைமட்டும் குறிப்பிடலாம்.

இவைகளில் முதலாவது (படம், 3) இப்போது கம்போடியா என்னப்படும் தேசத்திலுள்ள அங்கோர்வாட் என்னும் பழைய ராஜதானியிலுள்ள கோயிலில் உள்ளது. அங்கோர்வாட் என்னும் பெயர் 'நகரவாடம்' என்னும் வடமொழிச்சொல்லின்சுதைவு; ராஜதானிப்பட்டணம் என்பது அதன்பொருள். இந்தச் சிற்பத்தின் காலம் சுமார் கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 12-ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டதாயிருக்க வேண்டுமென்று கருதப்படுகிறது. இந்தச் சிற்பத்திலுள்ள முகங்களைக் கவனித்தால் அந்த ஊர்ஜனங்களின் முகச்சாயையும் அவர்கள் நோக்கப்படியுள்ள அழகின் அமைப்பும் இன்னவென்பதை அறியலாம். சிற்பம் கொஞ்சம் அழிந்துவிட்டதால் சிவனுக்கு வலதுபுறம் உட்கார்ந்திருக்கும் பார்வதியின் முகம் நன்றாகப் புலப்பட வில்லை. பார்வதியிருக்கும் இடத்தையும் நோக்கிச் சிவன் உட்கார்ந்திருக்கிற மாதிரியையும் பார்த்தால், அதாவது சிவன் ஒரு காலத்தொங்கவிட்டு மலையை அழுக்காததைப் பார்த்தால், இராவணனுடையமுயற்சி ஆரம்பதசையிலே இருப்பதாக எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. அல்லது மலையைச் சிவன் அழுக்கிறதற்குத் தவிட்ட பிறகு எல்லோரும் பயம்தெளிந்து இராவணன்மட்டும் அலறிக்கொண்டிருக்கும் அவஸரமென்றும் கருதலாம். இராவணனுடைய தலைகள் ஒரு கோபுரம் போல் அடுக்கப்பட்டிருப்பதும் அவன் கைகளின் வரிசைகள் காட்டப்பட்டிருக்கும் மாதிரியும் கவனிக்கத்தக்க விஷயங்கள்.

அடுத்தசிற்பம் (படம் 4) அதே நாட்டில் அங்கோர்வாட் என்னுமிடத்திற்கு சமீபத்திலேயே இருக்கும் ஈச்வரபுரக் கோயிலிலுள்ளது. இது வெகுநேரத்தியான வேலையென்பது யாவரும் இதைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம்.

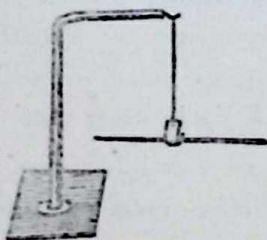
காந்தம்

எம். சி. எஸ். அருந்த பத்மநாப ராவ்

சில இரும்புத்துண்டுகள் மற்ற சன்ன இரும்பு ஆணி அரத் தூள் முதலானவைகளை இழுத்துக்கொள்வதை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம். அத்துண்டுக்குக் காந்தசக்தியுண்டென்றும் அத்துண்டு களைக் காந்தங்கள் என்றும் சொல்லுகிறோம். இச்சக்தியின் உதவியால் அநேக மின்சாரயந்திரங்கள் அமைக்கப்பட்டு வழங்கிவருகின்றன.

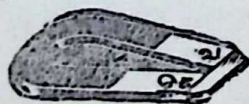
காந்தம் எக்மாலத்தில் மனிதர்களுக்குத் தெரியவந்ததென்று சொல்லமுடியாது. 3000 வருடங்களுக்குமுன் சீனதேசத்து வியாபாரிகள் தார்த்தரிதேசத்தில் மணல் வெளிகளாகிய பாலை வனங்களில் ஒட்டகங்களின்மேல் பாரமேற்றிச் செல்லும்போது, ஒரு பொம்மை நீட்டிய தன் மையில் ஓர் இயற்கைக் காந்தக்கல்லைப் பிடித்திருக்க, அதனால் தங்கள் மார்க்கத்தையும் திசையையும் கண்டுகொண்டு பிரயாணம் செய்தார்களென்று பழைய கிரந்தங்களிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. 4000 வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே இக் கல்லை ஜனங்கள் கண்டுபிடித்திருந்ததாகத் தோற்றுகிறது. இக்கற்களைக் கண்டுபிடித்தவர்கள் இவைகள் ஊசிகளை இழுக்கும் சக்தியை உடையனவாதலால், இவைகளுக்கு ஒருவிதப் பிராணன் உண்டென்றும் கம்பியிருந்தார்களாம்.

இக்காலத்தில் காந்தசக்தியை எஃகு ஊசிகளிலும் (படம், 1)

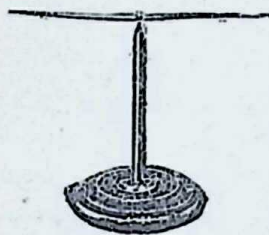
1. எஃகு ஊசி.

குதிரைலாடம் போன்ற வடிவமுள்ள இரும்புக் கட்டைகளிலும் (படம், 2) ஏற்றிக் காந்தங்களைச் செய்கிறார்கள். இயற்கையாகக் கிடைக்கும் காந்தக்கட்டியை எஃகுக் கம்பிகளின்மேல் ஒரே

2. லாடகாந்தம்.

முகமாகப் பலமுறை தேய்த்தால் காந்தசக்தி அந்தக்கம்பிகளுக்கும் பரவி அவைகளிலே நிலைத்துவிடுகிறது. காந்தக்கட்டியின் சக்தி முன்னிருந்த அளவிலும் பலத்திலும் இவ்வாறு தேய்ப்பதனால் குறைவதில்லை.

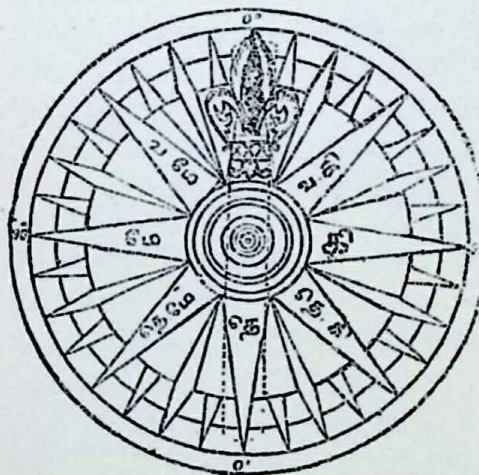

படம், 3.

படம், 4.

காந்த ஊசிகளை, சன்னப் பட்டுக்கயிற்றால் தொங்கவிட்டாலும் சன்ன ஊசியுணைகளின்மேல் நடுமையம் பார்த்துத் தாங்கிவைத்தாலும் (படம், 3) அல்லது அகலமான தக்கைகளை ஜலத்தின்மேல் மிதக்க விட்டு அதன்மேல் காந்த ஊசிகளை வைத்தாலும் (படம், 4) அவைகள் இப்படியும் அப்படியும் திசைமாறி அசைந்து கடைசியில் தென்வடலாகவே நிற்பதைக் காணலாம். இம் குணத்தை உபயோகித்துத் திசைகாட்டுங் கருவியாகிய 'காம்பஸ்' என்பதைச் (படம், 5)

5. திசை காட்டுங் கருவி.

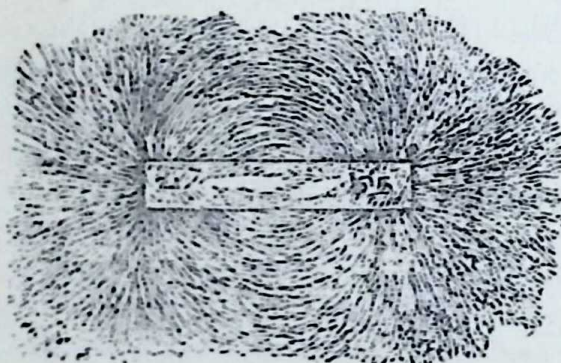
செய்திருக்கிறார்கள். திக்குத் திசையறிப முடியாதகாலத்தில் கப்பல் ஓட்டிகளுக்கு இக்கருவியினால் உண்டாகும் நன்மையை என்னவென்று சொல்வது! சின்ன ஊசிகளை மையத்தில் கோத்து ஒரு கண்ணாடிச் சிமிழியில்வைத்து அதைத் தங்கள் கடிகாரங் களுடன் தொங்கவிட்டுக் கொள்பவர்களும் உண்டு. அதை எடுத்துத் தையில் வைத்துத் திசை அறிய முடியும்.

இரண்டு ஊசிகளை முன்சொன்ன மாதிரி உபயோகித்துப் பரீக்ஷிப்பதில் நாம் தெரிந்து கொள்ளும் சில விஷயங்கள் உண்டு. ஒரு முனை எப்போதும் வடக்கையே நோக்கும்; மற்றது தெற்கையே நோக்கும். அம் முனைகளை வடகோடி தென்கோடி என்றேனும், வடதுருவம் தென்துருவம் என்றேனும், முறையே சொல்லலாம். மேலும் ஒரு முள்ளின் வடகோடி மற்றதன் வடகோடியைத் தள்ளு

கிறதென்றும், தென்கோடி வேறொரு தென்கோடியைத் தள்ளுகிறதென்றும், வடகோடியும் தென்கோடியும் ஒன்றை ஒன்று இழுத்துக் கொள்ளுகின்றன வென்றும் கண்டறியலாம்.

ஒரு காந்த ஊசியை ராஸிய இரும்புத் தூளில் வைத்தால் அத் தூள் ஊசியின் கோடிகளில் அதிகமாகவும் மையத்தில் வரவரக் குறைந்தும் ஒட்டிக்கொள்ளும். கோடிகளில்தான் காந்தசக்தி அதிக பலமாகத் தோன்றுகிறது. அந்தக் கோடிகளுக்கே வடதுருவம் தென் துருவம் என்று பெயர்.

ஒரு காந்தக் கட்டையின்மேல் சன்னக் கண்ணாடி பில்லையை வைத்து அதன்மேல் இரும்புச் சன்னங்களைத் தூவ அவைகள் வரிசை வரிசையாக வடகோடியிலிருந்து தென்கோடிக்குப் படியும். தகட்டைக் கொஞ்சம் தட்டினால் இங்கோடுகள் மிகவும் தெளிவாய்த் தெரியும் (படம், 6).

படம், 6.

கண்ணாடியின் வழியாயும் காந்த சக்தி பிரவர்த்திக்கிறது; கடிதம், மரம், ஜலம் முதலானவைகளின் வழியேயும் இச்சக்தி பரவும்.

காந்தம் இரும்பை அதிக பலமாக இழுக்கும். இரும்பையே

யன்றி நிக்கல், கோபால்ட் என்னும் உலோகங்களையும் இழுக்கும். மண்ணில் இவ் வுலோகங்களின் பொடிகள் கலந்திருந்தால் அவைகளைக் காந்தத்தின் உதவியால் சுலபமாகப் பிரித்துவிடலாம். மற்ற உலோகங்களையும் வஸ்துங்களையும் இழுப்பதில்லையென்றே சொல்லலாம்.

காந்தசக்தியை இயற்கைக் காந்தக் கட்டைகளிலிருந்து எஃகுக் கம்பிகளில் நிலை நிறுத்தலாம். தேன் இரும்புகளில் ஏற்றினால் சிங்கிரம் போய்விடும்.

உண்டாக்கப்பட்ட காந்தங்கள் நாளடைவில் காந்த சக்தியை இழந்து விடுகின்றன. இதைத்தடுப்பதற்காக அவைகளின் துருவங்களைச் சாதாரண இரும்புத் தண்டுகளால் சேர்த்துவைப்பதுண்டு

படம், 1.

(படம் 7); அவைகளை ஜோடி ஜோடியாக வடகோடியும் தென்கோடியும் பங்குப்பங்கம் இருக்கும்படி வைப்பதுண்டு. காந்தஊசி பைச் சிவக்கம் காய்ச்சினாலும் சம்மட்டியால் நான்கு பக்கமும் அடித்தாலும் காந்தம் குறைந்துபோம்.

காந்தத்தைச் சுற்றியுள்ள இடங்களில் இச் சக்தி பரவியிருக்கிற தென்று சொன்னோம். ஒரு கண்ணாடித்தொட்டியில் ஜலம் ஊற்றி அதில் காந்தஊசிகளைத் தக்கைகளில் செங்குத்தாகக் குத்திவைத்து மிதக்கவிட்டு ஜலமட்டத்தின்மேல் ஒருகாந்தம் கட்டையைச் சமமாக வைப்புகள். மிதக்கும் ஊசிகள் வடகோடியிலிருந்து தென்கோடி வரையில் காந்தத்தால் இழுக்கப்பட்டுச்செல்லும். ஓரிடத்தில் அந்தத் தக்கையைவைத்தால் அது எப்போதும் ஒரேமார்க்கத்தில்தான் செல்லும். வேறேரிடத்திலவைத்தால் வேறொருமார்க்கமாகத் தென்கோடிக்குச் செல்லும். இம்மாதிரியான மார்க்கங்கள் காந்தத்திற்கு அதிக தூரத்திலும் காணலாம். கண்ணுக்கு ஜலத்தில் மார்க்கங்கள் ஒன்றும் தெரியாதபோதிலும் வடதுருவம் செல்லும் மார்க்கங்கள் அந்தக் காந்தப் பிரதேசமுழுவதும் வியாபித்திருக்கின்றன. இம்மார்க்கங்களை ஆகாஷணக்கோடுகள் என்றும், வியாபிக்கும் இடத்தைப் பலப் பிரதேசம் என்றும் சொல்லுவோம். காந்தத்தைச் சுற்றிலும் உள்ள மார்க்கங்களை வரைந்தால் அவை சில இடங்களில் அதிகமாக நெருங்கியும், மற்றஇடங்களில் விசாலமாயும், இரண்டுகோடிகளையும் நோக்கிச் செல்பவையாகவும் தோன்றும். காந்த சக்தியும் விசாலமான கோடுகளையுடைய பிரதேசத்தில் மிகக் குறைந்த பலமுள்ளதாகவும் நெருங்கிய இடத்தில் பலம் அதிகமுள்ளதாகவும் இருக்கும்.*

பூமியானது காந்தமுள்ளே வடக்குத் தெற்காகவே இழுத்துவைப்பதனால், பூமியின்மேல்பரப்பு ஒரு காந்தப்பிரதேசமென்றும், பூமியும் ஒரு பெரியகாந்தமென்றும், அதன் வடகோடி பூமியின் தென் துருவத்தையும் தென்கோடி வடதுருவத்தையும் நோக்கி இருக்கின்றன வென்றும் அறிந்திருக்கிறார்கள். ஒரு முள்ளைத் தொங்கவிட்டால், வடதுருவம் பூமியின் தென்துருவத்தை நோக்கியும், தென்கோடி வடதுருவத்தை நோக்கியும் இழுக்கப்படுவதால்தான் அம்முள் மெல்லத்திரும்பி வடதென்திசையை காட்டி நிற்கிறது. இரண்டு கோடிகளும் இணைக்கப்பட்டிருப்பதால், பின்னும் வடக்கும் தெற்கும் செல்லச்

*இம்மாதிரியான கோடுகள் இழுத்தபடம் ஒன்றைப் பார்ப்பதனால்வே பல வித்தியாசம் இவ்வளவு என்று கணக்கிடும்படியாகவும் வழிகண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள்.

சக்தியற்று நின்றுவிடுகின்றன. ஆனால் முன்னோமுறித்து வடகோடியும் தென்கோடியும் வேறுவேறு ஆகும்படி செய்தால், இப்பாகங்கள் வடக்கேயும் தெற்கேயும் போய்க்கொண்டே இருக்கலாமே என்று தோன்றும். அப்படியில்லை. ஒருகாந்த ஊசியைத் துண்டுகளாக்கினால் ஒவ்வொரு துண்டும் தென் வடகோடிகளுடன் தோன்றும்; ஆதலால் காந்தம்மட்டையின் பரமானுங்கள் வடகோடி தென்கோடியுடையனவாக இருக்கவேண்டுமென்றும், சாதாரண இரும்புத் துண்டுகளில் இப்பரமானுங்கள் இத்திசைதான் என்பது இல்லாமல் நான்குபக்கத்திலும் திரும்பி இருக்கின்றனவென்றும், காந்தத்தால் இரும்புத்துண்டை ஒரே திசையாகத் தேய்க்கையில் இப்பரமானுக்களெல்லாம் ஒரேபக்கமாகத் திருப்பப்பட்டும் காந்தகுணங்களைப் பெறுகின்றனவென்றும் ஊசித்திருக்கிறார்கள். மற்ற உலோகங்களின் பரமானுக்களுக்கு இச்சக்தியில்லை யென்றும் எண்ணவேண்டியிருக்கிறது.

காந்தஊசியின் திசை ஓரிடத்தில் ஒன்றாகவே யிருந்தாலும், வெவ்வேறிடங்களில் மாறுபடுகின்றது. மேலும் எல்லாவிடங்களிலும் நேர் தென்வடலாகவே இல்லாமல், பிரதட்சிணமாகவோ அப்பிரதட்சிணமாகவோ கொஞ்சம் திரும்பியிருக்கும். கிழக்கு மேற்குத் திசையைவிட்டுமோறின கோணத்தின் அளவிற்குத் திசைமாற்றம் என்று சொல்லலாம். மேலும் தொங்கவிட்ட ஊசிகள் மட்டமாக நிற்காமல் கொஞ்சம் சாய்ந்து நில்ல்குவரும். சமமட்டத்திலிருந்து வடகோடி சாய்ந்த கோணத்திற்குக் காந்தபதனம் என்று பெயர். முக்கியமான இடங்களில் காந்தத் திசைமாற்றத்தையும், பதனத்தையும் பரிசீலித்தறிந்து அட்டவணைகள் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திசைமாற்றத்தின் ஜாபிதா மாலுமிகளுக்கு அதிக உபயோகமுள்ள தென்பது இப்போது உங்களுக்கு நன்கு விளங்கும்.

பூமியின் காந்தபலமும் தொங்கவிட்ட முட்களின் திசைமாற்றமும் பதனமும் நாளடைவில் மெல்ல மெல்ல மாறிக்கொண்டே வருகின்றன. ஆதலால் இவற்றைக் கவனித்துப் பிரசுரிக்கக் காந்தசோதனைச் சாலைகளையும் தேர்ந்த கணிதர்களுடைய இராஜாங்கத்தார் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரிக் கணிதசாலைகளை ஏற்படுத்தியதன்மேல் பூமியின் காந்தசக்தியில் திடீரென்று சிலகுழப்பங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும், அவை 11 வருடங்களுக்கு ஒரு முறை அதிகமாகின்றனவென்றும், அதே காலகித்தியாசமுள்ள பேதல்கள் சூரிய மண்டலத்தின்மேல் காணும் களங்கங்களில் தோன்றுகின்றனவென்றும், ஆதலால் சூரிய மண்டலத்துக்கும்

பூப்பிரதேசத்துக்கும் ஒருவிதம் காந்த சம்பந்தம் உண்டென்றும் தெரிந்திருக்கிறார்கள். இவற்றின் மர்மம் இன்னும் ஆழ்ந்து பரிசோதனை செய்யப்பட்டுவருகிறது.

கப்பல்களின் கட்டடத்தில் அநேக இரும்புத்தண்டவாளங்கள் விட்டங்களாகவும் கம்பங்களாகவும் உபயோகப்படுவதாலும், அவைகள் எடுத்துச் செல்லும் சாமான்களில் அநேக இரும்புச்சாமான்கள் இருப்பதாலும், மாலுமி உபயோகிக்கும் திசையறிசுருவியின் மூள் இவ்விரும்புகளால் பாதிக்கப்பட்டுச் சரியான திசையைக் காட்டாதல்லவா? இதற்காக ஒவ்வொருதடவை சாமான்களை ஏற்றியதும் அவன் தன் யந்திரத்தில் இரும்புச்சாமான்களினால் உண்டாகும் வித்தியாசங்களைக் கண்கிட்டு அதற்குத்தகுந்த பரிஹாரம் செய்து கொள்ள வேண்டியது அவன் கடமை.

வண்ணாத்திப் பூச்சிகள்

வண்ணாத்திப் பூச்சிகள் பெரும்பாலும் இலைகளோடு இலைகளாய் ஒட்டிக்கொண்டு இரவில் தூங்குகின்றன. ஒருநாள் இராத்திரி தூங்கின அதேமாத்ரில் மறுநாளிரவும் வந்து தொத்திக்கொள்ளுகின்றன. ஒருநாட் போலவே பலநாளும் ஓரிடத்திலேயே அவை இரவைக் கழிக்கின்றன. ப்ராங்க் மார்ட்டன் ஜோன்ஸ் (Frank Morton Jones) என்னும் இயற்கையாய்ச்சி நிபுணர் இந்தத் தன்மையை ஆராய்வதற்காகச் சில பூச்சிகளின் இறகுகளில் சில அடையாளங்களை இட்டு வைத்துக் கவனித்தார். முதல் நாள் வந்த மரத்தில் எந்தக் கிளையில் எந்தக் கொம்பில் எந்தப் பூச்சி தங்குகின்றதோ அந்தப் பூச்சி அதே மரத்தில் அதே கிளையில் அதே கொம்பில் வந்து இரவைக் கழிப்பதைக் கண்டறிந்தனர்.

வண்ணாத்திப் பூச்சிகளின் பலவகை உண்டு. ஒவ்வொரு வகைக்கும் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு மணம் இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். வியன்னாவிலுள்ள டாக்டர் கார்ல் ஹைடார் என்னும் விஞ்ஞான சாஸ்திரி வண்ணாத்திப் பூச்சிகளின் உடலில் சிலவகைத் திரவங்களை ஊசிமூலம் ஏற்றுவதால் பல வேறு நிறங்களை அடையும்படி செய்து வருகிறார். இயற்கையோடு செயற்கையைக் கலக்கும் இவருடைய முயற்சியை யாவரும் ஆச்சரியத்துடன் கவனித்து வருகின்றனர். அமெரிக்கா தேசத்தில் இதுவரையில் 650 வகையான வண்ணாத்திப் பூச்சிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாம்.

—பாபுலர் ஸயரீஸ்.

இந்திய கணித ஆசிரியர்

கி. ஸ்ரீனிவாச ராகவன்

(325-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

வேத காலத்தில் மஹரிஷிகள் யாகங்கள் செய்யவும் ஹோம குண்டங்கள் நிர்மானிக்கவும் விதிகளை எழுதினர். அவர்கள் கயிறு கொண்டு அளவுகளை அளக்கவும், வட்டமாகவும் சதுரமாகவும் நீண்ட சதுரமாகவும் முக்கோணமாகவும் யாககுண்டங்களை நிர்மானிக்கவும் கணிதம் பயின்றிருந்தனர். ஆபஸ்தம்பர், போதாயனர், காத்யாயனர் முதலானோர் தங்கள் சூத்திரங்களில் கேர்கோண முக்கோணத்தின் வகைகளை விவரித்து இருக்கின்றனர்.

ஆபஸ்தம்பர்: $3^2 + 4^2 = 5^2$, $12^2 + 16^2 = 20^2$,
 $5^2 + 12^2 = 13^2$, $15^2 + 36^2 = 39^2$;

போதாயனர்: $3^2 + 4 = 5^2$, $5^2 + 12^2 = 13^2$,
 $8^2 + 15^2 = 17^2$, $7^2 + 24^2 = 25^2$;

காத்யாயனர்: $3^2 + 4^2 = 5^2$ முதலியன,
 $1^2 + 3^2 = 10$, $2^2 + 6^2 = 40$.

காத்யாயனர் இங்கு விளங்காத எண்களை (Irrational numbers) உபயோகிக்கிறார். மேலும் அவர் கூறுவது வருமாறு:

$$\sqrt{2} = 1 + \frac{1}{4} + \frac{1}{64} - \frac{1}{512} + \dots$$

இங்கு இப்பின்னங்களின்மேல் எண் (விருதி) ஒன்றாக இருப்பது கவனிக்கற்பாலது. அவர் வட்டத்துக்குப் பெரிதும் சரியான சதுர நிர்மானமும் அறிந்திருந்தார்.

i $d = a + \frac{1}{4} (a\sqrt{2} - a)$

ii $a = d - \frac{1}{4} d$

iii $a = d [1 - \frac{1}{4} + \frac{1}{64} - \frac{1}{512} + \frac{1}{4096} - \dots]$

இதற்குப் பிறகாலத்து ஆர்ய கணித ஆசிரியர்கள் வட்டத்துக்குச் சரியான சதுரநிர்மானம் செய்ய (Delian Problem) முயலாதது அவசியம் கவனிக்கத்தக்கது. அவர்கள் இவ்விஷயத்தை நன்றாக அறிந்து இருக்க வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது.

ஆனால் மேல்நாட்டுக் கணித ஆசியர்கள் பலரும் இது முடியும் என்று எண்ணித் தங்கள் வாழ்நாட்கள் முழுதும் பித்துப் பிடித்த வர்களைப்போற் கழித்திருக்கிறார்கள். கடைசியாக ஆய்லர் (Euler) என்பார் இதுமுடியாது என்றுதான் நிரூபித்தார்.

வியாஸரது காலத்தில் ஸ்தான மதிப்புத் தெரிந்து இருந்தது என்பது அவர் பதஞ்சலி யோகஸூத்திரத்திற்கு எழுதியுள்ள விருத்தியுரையில் தெளிவாகத் தெரிகிறது: “எப்படி ஓர் எண்ணை, இருக்கும் இடத்திற்கு ஏற்றவாறு மதிப்பு அடைகிறதோ, அது போலத் தோற்றத்தில் உள்ளவையும் மறைந்து இருப்பவையும் கால தேசவர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்றவாறு ரூபம் அடைகின்றன. ஜீவனின் மூன்றுவகைத்துன்ப அதுபவமும் அதைப்போன்றனவே.”

4 என்னும் எண் ஒன்றும் ஸ்தானத்தில் இருப்பின் வெறும் நான்கு தான். நூறாவது ஸ்தானத்தில் இருப்பின் 400 ஆகும். அது போலவே ஸ்திரீ என்றால், அச்சொல் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு தாய் தங்கை பெண்சாதி போன்ற பலரையும் குறிக்கும். இது போன்ற சிற்சில விஷயங்களைக் கவனித்தால் அவர்களுக்கு ஸ்தான மதிப்பு சாதாரணமாகத் தெரிந்து இருக்கவேண்டுமெனத் தோற்றுகிறது.

பாரதத்திலும் இராமாயணத்திலும் பல இடங்களில் கிரகநிலைகள் அழகாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கணிதமும் ஜோதிஷமும் பராசரர் இடம் பயின்றவர் வியாஸர். பராசரரது புராணங்களில் கால அளவுகளும் உலக உற்பத்தி முதலியவைகளும் நன்றாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைப் படிப்பவர், “இவர் கணித ஆசிரியரே” என்று சொல்வர். ஆனால் நன்றாக இந்நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும். பிரன்னெட் (Brennad) என்னும் ஆசிரியர் ‘பண்டை இந்து ஜோதிஷம்’ (Ancient Hindu Astronomy) என்னும் புத்தகத்தில் பாரதத்தை ஆராய்ச்சி செய்து அதன் காலம் கி. மு. 3100 என்று கூறி இருக்கிறார். நமது கால அளவுப்படி இப்பொழுது கலி 5034; பாரதப்போர் முதலே கலியப்தம் ஆரம்பம்.

இற்றைக்கு 2000 வருஷங்களுக்கு முன்னர்க் கலிங்க தேசத்திலும், வங்காளத்திலும் திண்ணைப்பள்ளிக் கூடங்களில் மணலில் எண்களை எழுதிச்சொல்லிக் கொடுத்தனர் எனத்தெரிய வருகிறது.

ஆர்யபட்டர் என்னும் பெரியார் பாடலீபுரத்திற்கு ஸமீபத்தில் குஸுமபுரம் (பாட்னா) என்னும் நகரில் கி. பி 476-இல் பிறந்தவர். இவர் எழுதி இருக்கும் சிறு புத்தகம் ‘ஆர்யபட்டியம்’ என்பது.

இது 33 ஸ்லோகங்களுள்ளது. பிற்காலத்துக் கணித ஆசிரியர்கள் இப்புத்தகத்தைப்பற்றி அடிக்கடி எழுதுகிறார்கள். இவர் பாடலீ புத்திரத்திற்கு ஸமீபத்தில் இருந்த 'நாளந்தா' என்ற பெரிய வித்யாலயத்தில் கணித ஆசிரியராய் இருந்தவர். இவர் சீடர்கள் பல தேசத்திற்கும் இப்புத்தகத்தை எடுத்துச் சென்று இதனுடைய புகழைப் பரப்பினர்.

உலகத்திலுள்ள புத்தகங்கள் எல்லாவற்றிலும் முதல் முதல் இவர் புத்தகத்தில்தான் பீஜ கணித ஆராய்ச்சியும் அதிசூட்சும கணித விசாரணையும் உள்ளன. இப்புத்தகத்தில் நான்கு பாகங்கள் உள்ளன. மூன்றாம் பாகத்தில் மிகச் சுருக்கமாக *அங்க கணிதம், பீஜகணிதம், திரிகோண கணிதம் முதலியவை 23 முறைகளாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. மற்ற மூன்றுபாகங்களில் கோளத்திரிகோண கணிதமும், ஜோதிஷமும் விஸ்தரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

ஒன்று முதல் ஏதேனும் ஓர் எண்வரையில் கூட்டவும், அவைகளின் வர்க்கங்களைக் கூட்டவும், அவைகளின் கனங்களைக் கூட்டவும் விதிகள் உள்ளன:

$$1+2+3+\dots+n=n \frac{(n+1)}{2};$$

$$1^2+2^2+3^2+\dots \times n^2=n \frac{(n+1)(2n+1)}{6}$$

$$1^3+2^3+3^3+\dots+n^3=\frac{n^2(n+1)^2}{4}$$

† வர்க்கமுள்ள ஸமீகரணத்தின் பீஜம் (மூலம்) காண விதியுள்ளது.

‡ முற்றுப் பெறாத சாமான்ய சமீகரணங்களின் எண் மூலம் காண முறையுள்ளது.

*அங்ககணிதம்=Arithmetic.

பீஜகணிதம்=Algebra.

அதிசூட்சுமகணிதம்=Calculus.

ஆராய்ச்சி=Analysis.

திரிகோண கணிதம்=Trigonometry.

கோளத் திரிகோண கணிதம்=Spherical Trigonometry.

ஜோதிஷம்=Astronomy.

† To solve a quadratic equation $ax^2 + bx + c = 0$.

‡ Integral solution of Indeterminate equations of the first degree.

தசாம்ச முறையும் ஸ்தான மதிப்பும் நன்றாக அவருக்குத் தெரிந்து இருக்கவேண்டும் எனத்தெரிகிறது. (Decimel notation and place value). $3\frac{1}{4}^{\circ}$ வித்தியாஸத்தில் கோணங்களின் ஜோவா (Natural sine table) வைக்குறித்து இருக்கிறார். அதன் விதியும் இன்னதெனக் கூறியுள்ளார். அவ் விதியின்படி கணித்து ஜோ $90^{\circ}=3438$ என்று கூறி இருக்கிறார். இதனால் பையென்பது 3.1416 என்றும் கூறியுள்ளார். அக்காலத்தில் அவருக்குப் பையென்பதன் மதிப்பு 4 தசாம்ச ஸ்தானத்திற்குச் சரியாகத் தெரிந்து இருந்தது ஆச்சரியம் என்று ஐரோப்பிய கணித ஆசிரியர் கூறுகின்றனர். மேற்கூறிய விதியில் கொஞ்சம் குறை உள்ளது.

இவர்காலம் தொட்டு நம்தேசத்துப் பஞ்சாங்கங்கள் ஒருமுறை பையே அறுஷ்டிக்கின்றன. பிரம்ம குப்தர் சில திருத்தங்கள் செய்தது உண்மையே; ஆயினும் ஆதாரமாயுள்ளது இவருடைய முறையே. இன்றும் ஐரோப்பியர்கண்டு பிரமிக்குமாறு சுத்தமாயும் சரியாயுமுள்ள முறைகளை அவர் கண்டிருந்தார். கிரகநிலைகளைக் குறிக்கவும், அயனகாலங்களைக் குறிக்கவும், கிரகண காலம், பரிமாணம் கூறவும் மிகநன்றாய் அமைந்துள்ளன. திதி வார நக்சத்திர யோககரணங்கள் எனப்படும் தினசரி 5 அங்கங்களும் பஞ்சாங்கத்தில் சுத்தமாகக் கூறப்படுகின்றன. மேலைத் தேசங்களில் இம்மாதிரியான முறையும் கிடையாது; பொது ஜனஉபயோகத்திற்கென்று அரைஅணுப் பஞ்சாங்கமும் கிடையா; ஜனங்களுக்கு அவைகளை உபயோகிக்கவும் தெரியாது. இவர் கால அளவுமுறை வருமாறு:

1 பிரதிவீபலம்	=	006 விஞடி
60 பிரதிவீபலம்	=	1 விபலம்
60 விபலம்	=	1 பலம்
60 பலம்	=	1 கடிசை
60 கடிசை	=	1 தினம்.
10 விபலம்	=	1 பிராணன்
10 பிராணன்	=	1 பலம்.

1 வருஷத்திற்கு 365 நாள் 5 மணி 50 நிமிஷம் என்று பஞ்சாங்கங்களைப் பார்த்தால் நாம் அறியலாம். பஞ்சாங்கங்கள் கணிக்கும் முறைகள் பல. முதலில் வேதாங்க ஜோதிஷமும், பின்னர் கார்க்கியாயன ஜோதிஷமும், பிறகு பாஞ்சவரித்தாந்தமும் (அதனிலும் சூரிய வரித்தாந்தம் விசேஷமானது) உள்ளன; ஆரிய வரித்தாந்தம், பிரம்ம வரித்தாந்தம், வரித்தாந்த சிரோமணி முதலிய

பல ஜோதிஷங்களும் பண்டைக் காலத்தில் கணித ஆசிரியர் அடைந்
திருந்த அறிவின் முதிர்ச்சியைக் காண்பிக்கின்றன.

432000	வருஷம்	கொண்டது	கலியுகம்.
864000	"	"	துவாபரயுகம்.
1296000	"	"	திரேதாயுகம்.
1728000	"	"	கிருதயுகம்.
ஆக 4320000	"	"	ஒரு சதாயுகம்.

இங்குக் கவனிக்க வேண்டியது ஒன்று உளது. கேதுதவிர
சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், குரு, வெள்ளி, சனி, ராகு
ஆகிய எட்டுக்கிரகங்களும் கிருதயுக ஆரம்பத்தில் காலையில் ஒருங்கே
மேஷத்தில் உதித்தனர். அன்று முதலே கால அளவு ஏற்பட்டது.
இது போலவே கலியாரம்பத்தில் சூரியன் சந்திரன் இருவரும்
மேஷத்தில் ஒரே ஸமயத்தில் உதித்தனர். அதாவது சித்திரை மாதம்
சுக்லப் பிசுநமை காலே ஆறுமணிக்கு ஆரம்பம்.

(தொடரும்)

நோயனுகாவிதி

வைத்தியபூபதி, கே. எஸ். பொன்னம்பலம்

உடம்பும் உயிரும்

“உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவு மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே”

என்றார் திருமூலர்.

இங்கு உடம்புநிலை உயிரழிவதாகக் கூறுவதால் உயிரை நோக்கி உடம்பு அதனோடு சமமாகவைத்து உபசரிக்கப்படுகின்றது. இவ்வுண்மை உணரமாட்டாதார் உடம்பை இகழ்ந்தோராவர். ஆகவே உடம்பை உயிராகவைத்துப் பேணுதல் வேண்டும். நமது பெரியார்களாகிய சித்த மகான்கள் உலகின் கண்ணுள்ள மக்கள் நோயின்றிவாழ்வதற்கு அநேக வரம்புகளைச் செய்து அவ்வரம்பின் படி நடத்திக் காத்து வந்தார்கள். காலானுசாரத்தாலும் பல மதக்கூட்டுறவாலும் வரம்புகளின் வழிபாடுகள் சிதறின; தேகானு குணமான எல்லாக் காரியங்களையும் தாறுமாறாக அறுபவித்துப் பிணியுடலாகப் பரிதவித்து வரும் நிலைவந்துவிட்டது.

1. நாம் வசிக்கும் வீடு

மெத்தை வீட்டில்வசிப்பதனால் பூமியினால் உண்டாகும் அதி உஷ்ணம், விஷஜந்து கால்நடை முதலியவைகளால் உண்டாகிற பலவிதத் துன்பங்கள் நீங்கும். ஒட்டு வீட்டில் வசிப்பதனால் தேகத்திற்கு அழகும் அறிவும் பெருகும். கூரைவீட்டில் வசிப்பதனால் கூற்றும் பனியும் சாராததால் மற்ற வீட்டைவிட அதிக உயர்வாகும். மண் சுவருடையதும், விழலால் வேயப்பட்டதுமான வீடு சுவர்ண வீட்டை ஒக்கும்; இதில் வசிப்பதனால் தேகத்திற்குத் தங்க மயமானதேஜஸ், முகவசிகரம், நண்ணிய அறிவு, தேகதிடம், ஜாடராக்கினி முதலியவைகள் உண்டாகும்.

கருங்கல்லால் சுவரும் மேல் மூடலுமுள்ளகட்டிடங்களில் வசிப்பதனால் உலகத்திற்கும் தேகத்திற்கும் ஆதாரமாகிய சூரிய சந்திர

கிரணங்கள் பிரவேசியாமல் தேகத்திலுள்ள இயற்கை அழகையும், வீரியத்தையும், உதராக்கினியையும் நீக்க மனத்துன்பத்தையும், சிலேத்தும ரோபையும் உண்டாக்கும்.

வீட்டை அமைக்கும் விதம்

முதலில் நாம் வீடுகட்டுவதற்குமுன் நிலத்தைப்பரிசோதிக்க வேண்டும்; சதுப்புநிலமா, உப்புநிலமா, ஜலம் தங்குமிடமா என்ற வகைகளை ஆராய்ந்தபின்பே வீடுகட்ட முயலவேண்டும். வீட்டை மேட்டுப்பாங்கான அகன்ற இடத்தில் பூமிமட்டத்திற்குமேல் சுமார் 5 அல்லது 6 அடி உயரத்தில் அமைக்கவேண்டும். வீடுகள் ஒன்றுடன் ஒன்று சேராது தனித்தனியாய் இருத்தல்வேண்டும். சூரியசந்திரர்களின் கிரணங்கள், சுத்தக்காற்று இவைகள் வீட்டினுள் நன்றாகப் பிரவேசிக்கும்படியாய் அநேகம் பல்கணிகள் (ஜன்னல்கள்), வாசற்படிகள், கூடங்கள் முதலியவைகளை இயன்றவரையில் அமைக்கவேண்டும்.

அநேகமாக நமது நாட்டில் சமையல் அறை சுத்தக்காற்றும் நல்லவெளிச்சமும் பிரவேசியாமலே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் நல்லகாற்றும் வெளிச்சமும் வரும்படியாய்ச் சமையல் அறையை அமைத்தல்வேண்டும்.

2. காலைக்கடன்கள்

அதிகாலையில் படுக்கையினின்று விழிப்படைந்து தெளிந்த மனத்தோடு அமகிழ்ச்சியுடன் குளிர்ந்த ஜலத்தால் கண், உச்சி, வாய், பிடரி முதலியவைகளில் தொட்டுத் தடவி வாய்கொப்புளித்து ஜலத்தையாவது நீராகாரத்தையாவது கொஞ்சம் அருந்தினால் புத்தி தெளியும்; பைத்தியம், கோபம், வா தபித்தகபதோஷம், மலஜலபந்தம் முதலியன நீக்கி ஆரோக்கியம் உண்டாகும்

விழித்தவுடன் பார்க்கத்தக்கவஸ்துவாவன :—தாமரைப்பூ, தங்கம், திபம், கண்ணாடி, சூரியன், புகையற்ற நெருப்பு, சந்தனம், கடல், வயல், செடி, மலை, கன்றுடையபசு, தனது வலக்கை, மனைவி, மிருதங்கம் இவைகளில் ஒன்றைப் பார்த்தல் மனமகிழ்ச்சியைத் தரும்.

மலஜலங்கழித்தல்

மலத்தைத் திரிகாலமாகிய காலை நண்பகல் மாலைகளில் பிரித்துக் கொள்ளப்பழிக்கொள்வதாலும், நீரை நாளொன்றுக்கு எட்டுத்

தடவைக்குக்குறைவுபடாமல் விடுவதாலும், உபாதைகள் உண்டான காலத்தில் யாதொரு தடையுமின்றி இவைகளைக் கழித்து கொள்வதாலும் வாத பித்த கபங்கள் தம் தம் நிலையை அடையும்; ஜாடராக் கினி அதிகரிப்பதால் நோய்க் கூட்டம் ஒழியும்.

பல்விளக்கல்

மண், கல், இலை, சாம்பல் இவைகளால் பல் துலக்கினால், பற்களின் வேரில் 23 ரோகங்கள் உண்டாகின்றன. ஆகையால் இயல்பாக உவர்ப்புள்ள இலைத்தாள்சுள், பட்டைத்தாள்சுள் இவை களைக்கொண்டு துலக்கிவந்தால் நோய்கள் அற்றுப் பற்கள் பிரகாசத் தோடு இறுதிநாள் வரைக்கும் உறுதியாய் நிற்கும். இதுவுமல்லாமல் கருவேல், வேம்பு, ஆலம்விழுது, நாயுருவிவோர் இவைகளால் பல் துலக்கப் பற்களின் பிரகாசமும், வீரியவிர்த்தியும், முகவசிகரமும், லக்ஷ்மீகடாக்ஷமும் உண்டாகும்.

3. தேகப்பயிற்சி

சிலம்பம், மல்யுத்தம், குதிரை பேற்றம், தண்டால், பஸ்கி யெடுத்தல், கர்லாச் சுற்றுதல், உலாவுதல், நடைமுதலியன நல்ல தேகப்பயிற்சிகளாகும். அதிகாலையில் ஸ்நானம் செய்வதற்குமுன் மேலேசொன்ன வகைகளில் ஒன்றைச் செய்து இளைப்பாறிப் பிறகு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் தினந்தவறாது தேகப்பயிற்சி செய்தால் சரீரத்தளர்ச்சி மாறும்; ஸ்தூலித்தேகமும் இறகும்; சதை, தசை நார் முதலியவைகளும், இரத்த ஓட்ட நரம்புகளும் முறுக்கேறும். தீபன சக்தி அதிகரித்துத் தேகத்தை போஷித்துக் கட்டுடன்சாக்கும். அப்பியங்க ஸ்நானம் செய்யும் தினத்தில் எவ் விதத் தேகப்பயிற்சியும் கூடாது.

4. ஸ்நானம்

சுத்தமானகுளிர்ந்த ஜலத்தில் அதிகாலையில் ஸ்நானம் செய்து வருவதால் தேகவெப்பம், தினவு, சோர்வு நீங்கும். தேஜசும், வன்மையும், தீபனமும், வனப்பும் உண்டாகும். சித்திரை வைகாசி மாதங்களில் காலை 8-மணிக்குள்ளும், ஆனி ஆடி மாதங்களில் 9-மணிக்குள்ளும் ஆவணி புரட்டாசிமாதங்களில் 7½-மணிக்குள்ளும், மாசி பங்குனி மாதங்களில் 7-மணிக்குள்ளும், மார்ச்சு மாதங்களில் 6½-மணிக்குள்ளும் பக்குவமுள்ள ஸ்நானம் செய்வதால் ஆரோக்கியம் உண்டாகும். ஆனால் நோயாளர்களுக்கு வைத்தியர் ஸ்நான விதிக்கப்படும் ஸ்நான முறைகளே முக்கியமானவை.

ஒவ்வொருநாளும் சுத்தமான குளிர்த ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்வதே ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கும். சந்திர சூரியர் ஒளி படாத நீரும், புழுக்கள் நிறைந்த நீரும், காற்றமுள்ள நீரும், சேறு குழம்பிய நீரும், தழைஉதிர்ந்து அழுகிய நீரும் ஸ்நானத்திற்கு நீக்கப்பட்டவையாகும்.

அப்பியங்க ஸ்நானம்

கஸ்தூரிமஞ்சள், மிளகு, வேப்பம் வித்து, கடுக்காய்த்தூள், நெல்லிமுள்ளி இவைகளைச் சமமாகப் பசும்பால் விட்டரைத்துக் கொதிக்கவைத்த பஞ்சகல்பத்தில் ஸ்நானம் செய்வதால் எல்லாப் பிணியும் அற்றொழிந்து சுகத்தை அடைவர். எண்ணெய் ஸ்நானத் தால் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற பஞ்சேந்திரியங் களுக்கும் பலமும் தெளிவும் உண்டாகும். சிரசு, முழங்கால், மூட்டுறப்புக்கள் பலப்படும். ரோம வளர்ச்சியுண்டாகும். பிரதி தினமும் அப்பியங்கஸ்நானம் செய்வதால் சோர்வு, கபநோய், திரிதோஷ தொந்தம், அரோசகம், உபகிரசரோகம் முதலியன உண் டாமும்.

பசுரெய்யின் ஸ்நானத்தால் ரசதாதுக்களின் எரிச்சல், உள்மாந் தம், மூர்ச்சை, மூளையைப்பற்றியகபசரம் இரத்தபித்தம் முதலியன விட்டொழியும்.

மூக்கூட்டு எண்ணெய் ஸ்நானம்

நெய் ஒரு பாகமும் நல்லெண்ணெய் 1½-பாகமும் ஆமணக் கெண்ணெய் ½ பாகமும் சேர்த்துக் காய்ச்சி ஸ்நானம் செய்வதாலும் உயர்ந்ததைலம் முதலியவைகளைக் கண்ணில் இரண்டு துளியும், மூக்கில் நான்கு துளியும், காதில் ஆறு துளியும் விட்டுச் சிரசு உடம்பு பாதத்தின் அடி இவைகளில் இட்டுச் சுகைகபிறவாமல் தேய்த்து ஊறவைத்துப் பின்பு சிகைக்காய் தேய்த்து வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்வதாலும் சரீத்திலுள்ள எல்லா நோய்களும் நிவர்த்தி யாகும்.

ஸ்நானப்போடி

விரணதேகிக்கு உசிலந்தாரும், சொறிதினவு உடையவர் களுக்கு இலுப்பைப் பிண்ணாக்கும், எண்ணெய் முதலியவை களுக்குப் பூவந்திக் காயும் சிகைக்காயும், பசுரெய்க்குப் பச்சைப் பயறும், பன்றிரெய்க்குக் காரைச்செடித்தாரும் உபயோகிக்க வேண்டும்.

5. கூடிவரம்

மாதத்திற்கு இரண்டுதடவை கூடிவரம்செய்து கொள்வதால் இருமல், தொண்டைநோய், மனச்சலிப்பு இவைகள் நீங்கும். தேக ஒளியும், முக வசிகரமும் கண் பிரகாசமும், தாதுவிருத்தியும் உண்டாகும்.

6. உடை

பட்டு வஸ்திரம், நார்மடி சால்வை, வெண்மைவஸ்திரம், சிகப்பு, பச்சை, மஞ்சள், கருப்பு முதலிய வர்ணவஸ்திரங்கள் பல இருக்கின்றன. இவற்றுள் வெண்பட்டு வஸ்திரம் உடுத்திக் கொள்வதால் பைத்திய தோஷம் விலகுவதோடு மனக்களிப்பு, தேஜஸ், ஆரோக்கியம் முதலியன உண்டாகும். நார்மடிவஸ்திரத் தால் கபக்கட்டு, ஜலதோஷம், குடல் வாதம், சன்னிபாதசுரம் ஆகிய இவைகள் போம். சால்வை, ஆட்டுரோமம் முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட வஸ்திரங்களை உடுப்பதால், நீரேற்றம், சிரோ ரோகம், வாதக்கடுப்பு, வாதகுன்மம், நளிர், சிதளத்தால் உண்டான நடுக்கல் முதலியன நீங்கும். பருத்தி பஞ்சாலான உடையினால் வாதாதிதோஷங்களும் வியர்வையும் விலகும்; ஆயுள்விருத்தி, வனப்பு, மகிழ்ச்சி, அறிவுப்பலம் உண்டாகும்.

மற்றவர்ணவஸ்திரங்களில் சிவப்பு உடையை, உள்ளூடு, தாப சுரம், அரோசகம், கபசம்பந்தமானரோகம், மயக்கம் இவைகள் தேகத்தில் உண்டான காலத்தில் நீக்க வேண்டும். நீக்காவிட்டால் அந்நோய்கள் மிகுதிப்படும். மஞ்சள் உடை இருமல், விஷசுரம், மாறாத்தினவு, நீர்ச்சுருக்கு, மல பந்தம் இவைகளை நீக்கும். பச்சை உடையால் உள்ளூடும் சிலேத்தம தோஷமும் போம்; கண் குளிர்ச்சியும், தேகப்பூரிப்பும் உண்டாகும். கருப்பு உடையால் இருமல், சுரம், சர்ப்பநஞ்சு, அன்னிமந்தம், பைத்திய தோஷம் முதலியவைகள் பற்றற ஒழியும். அழுக்கு உடை நமைச்சல், கிரக சங்கை, நாணம், மனத்துயரம் முதலியவற்றை உண்டாக்கும். எக்காரணத்தாலும் பிறர் உடைகளை உடுத்தலைத் தவிர்க்கவேண்டும்.

7. உணவு

“மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய
தற்றது போற்றி யுனின்”

என்றார் திருவள்ளுவர்.

சித்ததூலங்களில் இரண்டு கால போஜனமே தேகவளர்ச்சிக்கு நலத்தைக் கொடுக்குமென்று கூறப்படுகிறது. தற்காலம் அதற்கு நேர்மாறாக நினைத்தநேரமெல்லாம் அநேகவித ஆகாரங்களை உபயோகித்து அதன் சாரமாகிய நோய்க்கூடுடையவர்களாய் ஜீவித்துவருகிறோம். நச்சுத்தினியை விலக்கவேண்டும். இரண்டுகாலபோஜனம் தவறிய நாம் மூன்றுகால போஜனத்தோடாவது நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

காலை சூரிய உதயமான 7½-மணிக்குள்ளும், மத்தியகாலமாகிய 12-மணிக்குள்ளும், இரவு 9-மணிக்குள்ளும் பக்குவமுடைய அறுசுவையோடு அமைந்த அன்னபானாதிக்களை உண்ணவேண்டும்.

8. படுக்கை

கோரைப்பாயின் நித்திரையால் அக்னிமந்தமும், சுரவேகமும் நீங்கும்; தேககுளிர்ச்சியும் உண்டாகும். தாழம்பாயின் நித்திரையால் வார்தி, தலைச்சுற்று, பாண்டு, பித்த தோஷம், வெகுமூத்திரம் நிராமைக்கட்டி இவைகள் நீங்கும். பிரப்பம்பாயின் நித்திரையினால் மூலரோகம், சிதமலபேதி, சிதசுரம், சிரோபாரம் இவைகள் உண்டாகித் தேகம் கெடும். ஈச்சம்பாயினால் வாதகுன்மமும், சோகையும் நீங்கும்; பாண்டு உஷ்ணதிக்கம் உண்டாகும். மூங்கிறப்பாயினால் மூத்திரக்கிரச்சனம், பித்தசோபம், வெகு உஷ்ணம் இவைகள் உண்டாகும். சகலத்தென்னும் ரோமவஸ்திரப்படுக்கையால் குளிர், பனி, நடுக்கம், சுரம் இவைகள் நீங்கும். இவைகளின் வர்ண பேதத்தால் தோஷம் ஒன்றுமில்லை. வெள்ளை, கறுப்பு, சிகப்பு, மஞ்சள், பச்சை என்னும் ஐந்து நிறரோமங்களால் நெய்த இரத்தினகம்பளத்தின் படுக்கையால் சிதளதோஷம், குளிர், கபாதிக்கம், பாண்டு, வீக்கம், பற்பலவிஷம் நீங்கும்; பித்தமும் சுக்கிலதாதுவும் அதிகரிக்கும். இலவம் பஞ்சமெத்தையின் படுக்கையால் உள் சூடு நீங்கும்; இரத்தம், வீந்து, காமம், சுரம், இவைகள் விருத்தியாகும். மல்லிகை முதலிய புஷ்பனின் மெத்தையில் துயில்பவர்களுக்குப் பசி, போகத்தில் இஷ்டம், சுக்கிலவிருத்தி, சரீரச்செழிப்பு உண்டாவதோடு மருத்தினால் உண்டான உஷ்ணமும் நீங்கும்.

தலையணை

கழுத்திற்கும் தோளுக்குமும் மத்தியிலிருக்கும் அளவான உயர முள்ளதாகவும், நீளம் வேண்டியமட்டுமுள்ளதாகவும், இலவம்பஞ்சினால் தைத்ததாகவுமுள்ள தலையணையின்மேல் சிரசை வைத்து இடது

பக்கமாய்ப் படுத்துக்கொண்டால் பாதாதிகேசம் வரைக்கும் உள்ள அந்தப் பக்கத்து நார், நரம்பு, சதைப்பற்றுகள் முதலியவைகள் யாவும் பிசகாமல் சமமாய் இருக்கும். அதுவுமல்லாமல் சிரசைப் பற்றிய நோய்களும் நீங்கிவிடும்.

9. நித்திரை

இரவில் நித்திராபங்கம் நேர்வதால் உண்டாகும் கெடுதல்கள் பல; புத்திக்குத் தெளிவின்மை, ஐம்புலச்சோர்வு, சோம்பல், பயம், அக்னிமந்தம் முதலியனோய்கள் தினமும் விருத்தியாகும். அன்றியும் ஊசியைக்காந்தம் எவ்விதம் பற்றி இழுக்கின்றதோ அதைப்போல் அவ்வித தேகத்திற்கு ஒத்தவாறு தோஷத்தோடு அநேகரோகங்கள் உடனே பிறக்கின்றன.

பகல் நித்திரையோவெனில் ஊர்த்துவமுதலிய பதினெட்டு விதரோகங்களுக்கு ஒரு வித்தாகும். கடும்பத்தியம் பிடித்தோர் பகலில் உறங்கும்பொழுது சூரியவெப்பம், ஓளஷதவெப்பம், பத்திய வெப்பம் என்னும் மூன்று வெப்பத்துடன் அங்ஙனம் நித்திரை செய்வதால் பிறக்கின்ற வெப்பமும் ஒன்றசேர்வதால் கண்ணோய், இரத்த பித்த ரோகம் முதலியன உண்டாகும்.

பாதாதிகேசபரியந்தம் வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொண்டு நித்திரை செய்தால் இரண்டு நேத்திரத்திற்கும், புஜங்களுக்கும் வன்மையுண்டாகும்; அன்றியும் காற்று, பனி, தூசி, சூளிர்வாடை இவைகளால் உண்டாகிற குற்றங்கள் நீங்கிச் சுகநித்திரைவரும்.

ஒரு முழையரத்தில் சமமான பலகையில் விரிப்பு, தலையணை களோடு காலை நீட்டிக்கொண்டு நித்திரைசெய்தால் பஞ்சேந்திரியங்களின் அயர்வும், சரீரவருத்தமும் நீங்கி உற்சாகமும், ஆயுள் விருத்தியும் உண்டாகும்.

[இது சென்னைப் புத்தகாலயப் பிரசார சங்கத்தின் ஆதரவில், கும்பகோணத்தில் மகாமகத்தின்போது செய்யப்பட்ட பிரசங்கங்களுள் ஒன்று.]

என்ன பிரயோஜனம்?

பேன

லண்டன்மாநகரிலே 'ராயல் இன்ஸ்டிடியூஷன்' என்று ஒரு மகாசபை இருக்கிறது அதன் உற்பத்தி மிகவும் சாமான்யமானது. இங்கிலாந்திலே உள்ள விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளுள் நாலிந்துபேர்கள் ஒருவர் வீட்டில் கூடினார்கள். தமக்கு உள்ள சந்தேகங்களை ஒரு வரை ஒருவர் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாம் என்பதே அவர்களின் நோக்கம். ஆயினும் அவர்கள் நாலிந்துபேர்களே இப்படி முதன் முதலில் கூடத் தொடங்கிய போதிலும், இம்மாதிரி அவர்கள் கூடுவதைப் பற்றி மற்ற விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளும் கேள்விப்பட்டார்கள். கேள்விப்படவே அவர்களும் ஒவ்வொருவராக அச்சிறுசபையில் வந்து கலந்துகொள்ளத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் அப்படிச் செய்யவே சபையும் வரவரப் பெரிதாப்பக்கொண்டே வந்தது. இவ்வாறாக வளர்ந்து வளர்ந்து பெருகிய அச்சபையானது இப்பொழுது மகா உன்னத நிலையை அடைந்திருக்கிறது. உலகத்திலுள்ள விஞ்ஞான சாஸ்திர சபைகளிலெல்லாம் அதுதான் இன்று தலைசிறந்து விளங்குகிறது. ஆயினும் அதில் நிகழ்த்தப்படும் பிரசங்கங்கள் எப்படியிருக்கும் என்றால், ஆராய்ச்சி மிக்க அறிவாளர்கள் மட்டிலுமல்ல, சாமான்யரான பாமரர்களும் அவற்றைக் கேட்டு உணர்ந்து அனுபவிக்கும்படியாக அவ்வளவு எளிதான முறையிலும் ரஸமான நடையிலும் அவை இருக்கும்.

* * * *

இந்தச் சபையிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுவிலே ஒருநாள் ஒரு பெரிய பிரசங்கம் நடைபெறப் போகிறதென்று ஒரு பெரிய கூட்டம் கூடியிருந்தது. மகா நிபுணரான பெளதிக சாஸ்திரி ஒருவர், மிக்க ஆராய்ச்சித்திறமையுள்ளவர், தாம் புதிதாகக் கண்டுபிடித்த விந்தை ஒன்றைப்பற்றிப் பேசப்போகிறார் என்ற அறிக்கையானது எங்கும் பரவவே, லண்டன்மாநகரிலுள்ள அறிவாளர்கள் அனைவரும் பாமரர்களான செல்வமிக்கசீமான்கள் சீமாட்டிகள் பலரும் கூட்டமாகக் கூடியிட்டார்கள்.

குறித்தவேளையில் விஞ்ஞானசாஸ்திரியும் அங்கே வந்து தாம் புதிதாகக் கண்டுபிடித்த 'ஆச்சரியமான விந்தையை' நிகழ்த்திக் காட்டத் தொடங்கினார். அங்கே மேஜையின்மேல் பிரமாத்தமான

சோதனைக்கருவி ஒன்றும் இல்லை. கண்ணாடிக் குழாய்கள், பலவகை யான கண்ணாடிச் சீசாக்கள், நிறநிறமான இரசாயனப் பொருள்கள் எவையும் அங்கே இல்லை. ஒரு கம்பிச்சுருள், ஓர் ஊசிக்கார்தக் கட்டை, இன்னும் ஒரே ஒரு சிறுகருவி, இவ்வளவே அங்கு இருந்தனவெல்லாம். தாம் கண்டுபிடித்த விஷயம் மிகப் பெரியது என்று அதைப் பற்றிச் சிறிது சொல்லிவிட்டு அந்தச் சோதனையை அவர் நிகழ்த்திக்காட்டினார். கம்பிச்சுருளின் பக்கமாகத் திடீரென்று ஊசிக் காந்தக் கட்டையைக்கொண்டு நீட்டினார். அந்தக்கம்பிச் சுருளிலே சின்னஞ்சிறு அளவிலே மின்சார ஓட்டம் ஏற்படுகிறது என்பதைப் பக்கத்திலுள்ள கருவி காட்டிற்று. இவ்வளவு தான் அவர் காட்டிய சோதனை. இந்த அற்பக்காட்சியைத்தான் அவர் பெரிதாகப் புகழ்ந்து கூறினார். இதில் கண்ணைக் கவரத்தக்கதான காட்சி ஒன்றும் இல்லையே. இதைப்பார்த்தால் இதில் பெரிய விஷயம் ஏதாவது அடங்கியிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. ஆதலால், 'ஏதோ ஓர் ஆச்சரியமும் அசாமானியமுமான விந்தையைப் பார்க்கப்போகிறோம், அற்புதமான நிகழ்ச்சியொன்று இன்று நம்முடைய கண்முன் நடக்கப்போகிறது' என்று, எண்ணிப் பலவிதமான மனக்கோட்டைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வந்த பாமரஜனங்கள் பலருக்கு இது முற்றிலும் சுவையற்றதாயும் மிகச் சாமானியமானதாயும் உள்ள ஓர் அற்பக் காரியமாகவே காணப்பட்டது.

கூட்டமும் சிறிது சிறிதாகக் கலைந்தது. யாவரும், வீட்டுக்குப் போகத்தொடங்கினர். அன்று வந்திருந்தவர்கள் எல்லாருக்குமே ஒருவாறு அதிருப்திதான் என்று சொல்லவேண்டும். பிரசங்கியை நேரில் பழக்கமுள்ள சிலர்மட்டும் அங்கே தங்கி அவரோடு வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுள் ஒரு செல்வ

மைக்கேல் பாரடே.

மிகச் சீமாட்டி அவரைப் பார்த்து, "அது எல்லாம் சரிதான் பிரொபஸர் பாரடே! நீர் இன்று காட்டிய இந்த நிகழ்ச்சியானது எப்பொழுதும் நீர் சொன்னபடியே தவறாமல் உண்டாகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதனால் என்ன பிரயோஜனம்? என்பதுதான் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை" என்று சொன்னான். அங்கே கூடியிருந்தவர் அனைவருக்கும் கிட்டத்தட்ட இதைப் பற்றியேதான் சந்தேகமாதலால் அவன் கேட்ட

கேள்வியை அவர்களும் ஆமோதித்துக்கொண்டு பிரொபஸர் என்ன பதில் சொல்லப்போகிறார் என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்பொழுது அவர் சற்றைப் புன்சிரிப்புடன், “அம்மா, இன்று பிறந்த பச்சைக்குழந்தையினால் என்ன பிரயோஜனம் என்று தயவு செய்து சொல்லவேண்டும்” என்று பதில் சொன்னார். ஒரு குழந்தை பிறந்தஉடனே அதனால் யாதொரு பிரயோஜனமும் இல்லை யென்பதும், அது வளர்ந்து வயதுவந்தபிறகுதான் அதனால் ஏதாவது பிரயோஜனம் ஏற்படக்கூடும் என்பதும், அதுவுமன்றிப் பச்சைக் குழந்தையின்மேல் அதன் தாய்தகப்பன்மாருக்கு அன்பும் காதலும் இருப்பதால் அவர்கள் அதை எப்படிப் பெரிதாய் எண்ணிக் கொண்டாவோர்களோ, அதைப்போலவே புதிதாக ஓர் உண்மையைக் கண்டுபிடித்த விஞ்ஞான சாஸ்திரியும் அதைப் பற்றிப் பெரிதாக எண்ணி அகமகிழ்வது இயல்பு என்பதும், அவர் கொண்ட கருத்து. இப் பதிலைக்கேட்டதும் அங்குள்ளவர்கள் அனைவரும் அதிலுள்ள உண்மையை உணர்ந்தவர்களாய்ச் சற்று வெட்கி நின்றார்கள்.

*

*

*

பாரடே எத்தனையோ புத்தகம் புதிய விஞ்ஞான விஷயங்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். ராஜ்ய விஷயங்களிலும் பண்டை இலக்கியங்களிலும் நிகுணரான கிலாட்ஸ்டன் என்னும் பிரதமமந்திரியிடம் அவர் ஒரு முறை தாம் புதிதாகக் கண்டுபிடித்த விஷயம் ஒன்றைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது மகாமேதாவியான கிலாட்ஸ்டன் கூட அவ்விஷயத்தின் பெருமையை உணராதவராய், “அறிஞரே! அது எல்லாம் இருக்கலாம்; ஆனால் அதனால் என்ன பிரயோஜனம் என்று தான் நான் கேட்கிறேன்” என்றார். அதற்கு “என் ஐயா அந்த யோசனை தங்களுக்கு? அதன்மேல் ஒரு வரி போடும்படியான கௌரவம் கூடிய சீக்கிரம் அதற்கு வந்துவிடும் என்று நான் எண்ணுகிறேன்” என்று பாரடே பதில் சொல்லவே, கிலாட்ஸ்டனும் தமக்கு விசாலமான நோக்கம் இல்லையென்பதையும், தேவலம் லாபத்தையே என்னும் குறுகிய நோக்கத்தையே தாம் உடையவர் என்பதையும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார் என்பதை உணர்ந்து வெட்கித் தலைகுனிந்தார்.

சரித்திரம்

சென்னையிலிருந்து இங்கிலாந்துக்கு ஒரு பிரயாணம்

ரேவரேண்டு ஏ. சி. க்லேடன்—பெ. நர். அப்புஸ்வாமி

சுமார் முன்னூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே இந்தியா விலே அக்பர் மகாசக்கரவர்த்தி அரசாண்டு கொண்டிருந்தான். அதேகாலத்திலே இங்கிலாந்திலும் எலிசபெத் என்னும் அரசி ஆட்சிபுரிந்து வந்தாள். அப்பொழுது இங்கிலாந்து தேசத்திலுள்ள வியாபாரிகள் 'மகாமோகலாயன்' என்று சொல்லப்பட்ட அந்த இந்தியச் சக்கரவர்த்தியோடு வியாபாரம் செய்ய ஆசைப்பட்டார்கள். இங்கிலாந்திலிருந்து இந்தியாவுக்குப் பிரயாணம் செய்தல் அக்காலத்தில் இலேசான காரியமல்ல. அவர்கள் இங்கிலாந்திலிருந்து பாய்மரக்கப்பல்களில் ஏறி விரியாநாட்டிலுள்ள அலெப்போ மாகாணத்தை அடைவார்கள். பிறகு, அலெப்போவிலிருந்து புறப்பட்டு அரேபியா நாட்டுப் பாலைவனத்தின் வட எல்லை ஓரமாகப் போவார்கள். அப்படியே பாக்தாது நகரத்துக்கு வந்துசேருவார்கள். அதன்பிறகு, அந்நகரத்திலிருந்து தெற்கு முகமாகச் சென்று பாரசீசுக் குடாக்கடலில் உள்ள துறைமுக நகரமாகிய புஸ்ஸோராப்பட்டினத்தை அடைவார்கள். புஸ்ஸோரா என்பது பழங்காலப்பெயர்; இதைத்தான் நாம் இப்பொழுது பாஸ்ரா என்று சொல்லுகிறோம். 'சிந்துபாது மாலுமியின் பிரயாணங்கள்' என்னும் புத்தகத்தில் உள்ள வருணனைகளால் இது மிகவும் பிரக்கியாதி பெற்றிருக்கிறது. அந்த வியாபாரிகள் புஸ்ஸோராத் துறைமுகத்தில் கப்பல் ஏறி இந்தியாவுக்கு வந்து சேருவார்கள். அவர்கள் செய்துவந்த அந்தப் பிரயாணமானது மிகவும் அபாய கரமாயிருந்தது; வெகுதூரம் பிடிப்பது. இப்பொழுது நாங்கள் சென்றவழியும் கிட்டத்தட்ட இதே வழிதான். ஆனால் எங்கள் பிரயாணம் வெகு சீக்கிரம் முடிந்துவிட்டது. இதற்குக் காரணம் 'இராக் ரயில்வே' எனப்படும் ரயில் சாதனமும், 'இம்பீரியல் ஏர்வேஸ்' எனப்படும் ஆகாயவிமான சாதனமுமே.

நாங்கள் நான்குபேர், சமீபகாலத்துக்கு முன்பு தென்னிந்தியாவிலிருந்து புறப்பட்டோம். கிட்டத்தட்ட இதே வழியாக ரோமாபுரிக்குச் சென்றோம். பிறகு அங்கிருந்து இங்கிலாந்துக்குச் சென்றோம். எங்கள் பிரயாணத்தைப்பற்றி இங்கே சிறிது சொல்லுகிறேன்.

நாங்கள் முதலில் பம்பாய் போய்ச்சேர்ந்தோம். அங்கே பிரிட்டிஷ் இந்தியா ஸ்டீம்ர் ஒன்றில் ஏறிக்கொண்டோம். கராச்சி மார்க்கமாகவும் பாஸ்ரா மார்க்கமாகவும் போகவேண்டிய தபால்களை எல்லாம் அந்த ஸ்டீமர்தான் எடுத்துக்கொண்டு போகிறது. ஆதலால் இந்தியாவிலிருந்து பம்பாய் வழியாக வரும் தபால்களும், பம்பாய்க்கு, 'பெனின்சுலர் ஆண்டு ஓரியண்டல்' கப்பல்கள் மூலமாக வந்து சேரும் தபால்களும் நாங்கள் ஏறிய கப்பலில் வந்து குயிந்தன. அவற்றை எல்லாம் ஏற்றிக்கொண்டு எங்கள் கப்பல் பம்பாயை விட்டுப் புறப்பட்டது.

எங்கள் கப்பல் அவசரப்படாமல் சாவகாசமாகப் பாஸ்ராவுக்கு வந்து சேர்ந்தது. அப்பொழுது வெயிலின் சூடு அதிகமில்லை; குளிர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. கடலிலும் அலைகள் அதிகம் இல்லை; மோர்தளிப்பின்றி அது அமரிகையாகவே இருந்தது. எங்கள் குக்குப் பாஸ்ராவந்து சேர ஒரு வாரத்துக்கு மேலாயிற்று.

நாங்கள் பாஸ்ராவுக்கு வந்து சேர்ந்ததும் நாங்களும், கப்பலில் எங்களோடு ஏறிவந்த மற்றப்பிரயாணிகளும், புண்ணியஸ்தலயாத் திரையின் நிமித்தம் வந்தவர்களும் ரயில் அதிகாரி ஒருவனிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டோம். அவன் தமிழ்நாட்டான்; மிகவும் சாமர்த்தியசாலி. அவனுக்கு எத்தனையோ பாஷைகள் பேசத்தெரியும். உர்க்காத்திலும் பாபிலோன் நகரத்திலும் ரயில்காரர்கள் கட்டியிருந்த விடுதிகளில் நாங்கள் தங்குவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை உடனே செய்துகொடுத்தான். அவன் ஹிந்துவாக இருந்தபோதிலும், சிறிதுகூட மனச்சலிப்பு இல்லாமல், முகம்மதிய புண்ணியஸ்தலங்களாகிய ரஜூப், கெர்பாலா என்னும் இடங்களுக்குப் போக வேண்டுமென்று புறப்பட்டு வந்திருக்கும் பெருங்கட்டத்தை மேய்த்துக்கட்டத் தொடங்கிவிட்டான்.

நாங்கள் பாஸ்ராவுக்குப் போனது எங்களுக்கு மறக்கவே முடியாது. ஏனென்றால் அங்கே உள்ள பெரிய பிரபு ஒருவர் தம்முடைய அரண்மனையிலே எங்களுக்கு ஒரு சிறப்பான விருந்தளித்தார். அதுவுமன்றி நாங்கள் ஒருவேளை யூபிரட்டிஸ் நதியில் படகேறிச் சென்று அங்கே சிறுண்டியருந்தினோம். அங்கே

ஞளிர் நடுக்கியெடுத்துவிட்டது. ஆதலால் நாங்கள் கம்பளிமேல் சட்டைகளைக் கூடப் போட்டுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பிறகு ஒருநாள் இரவு பத்துமணிக்கு உர் நகரத்துக்குப் போவதற்காக மக்கலில் ரயிலிலேறி இரவெல்லாம் பிரயாணம் செய்தோம்.

உர் நகரம்

அருளுதையமாகிப் பலபல வென்று விடிந்து கொஞ்சநேரத் துக்கெல்லாம் உர் ஸ்டேஷனுக்கு ரயில்வந்து சேருகிறது. காலை நேரம்; சூரியோதயவேளை; இளஞ்சூரியகிரணமானது பொன்னிற மான மங்கல் ஒளியை வீசத்தொடங்குகிறது. அத் தருவாயில் ஆபிரகாம் பிறந்த அந்தப் புண்ணிய சேஷத்திராம் மணற்காட்டுக்கு அப்பால் தோன்றுகிறது. முதல் முதலில் எங்கள் கண்களுக்குக் காட்சியளித்தது அந்நகரத்தில் மேலாக உயர்ந்து உன்னதமாக நிற்கும் கோயில்மேடு. அது படிப்படியாக உயர்ந்து எழுந்து தோன்றுகின்றது. அதை 'லிக்குரத்' என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ரயிலைவிட்டு இறங்கினதும், ரயில்வே விடுதியில் அதிகாலையிலேயே அவசர அவசரமாகத் தேப்பானம் செய்துவிட்டு ஸ்டேஷனை விட்டு உர்நகரைப்பார்த்து நடந்தோம். ஸ்டேஷனுக்கும் ஊருக்கும் ஒருமைல் தூரம் இருக்கும். நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்த சமயம் நல்லசமயம். அப்பொழுதுதான் கோடை ஆரம்பம். கோடை வந்து விட்டால், அங்கே தோண்டுகிறவேலையை எல்லாம் நிறுத்தி விடுவார்கள். இந்தத் தடவை லிக்குரத்தின் உச்சியிலே தோண்டிப் பார்த்தபொழுது சிற்சில பழைய அஸ்திவார வரிசைகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. நாங்கள் போனபொழுது அவற்றையெல்லாம் மணலைப்போட்டு மூடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கே கோடை காலத்தில் வெயில் மிகவும் உக்கிரமாக அடிக்கும்; சிற்சில வேளைகளில் மழையும் பெய்வதுண்டு. பழங்காலக் கட்டடங்கள் அந்த வெயிலையும் தாங்கமாட்டா; மழையினாலும் கெட்டுப் போக்கூடும். ஆதலால், அவை கெட்டுப்போகாமல் இருக்கும்படிதான் அவ்வாறு மணலைப்போட்டு மூடுகிறார்கள். மறுதடவை தோண்டத் தொடங்கும்வரை அவை மணலுள் மூடுபட்டுக் கிடக்கும்.

சந்திரபகவானுக்குக் கட்டிய மாபெருங்கோயிலின் பாழ்நடுவே போய் நின்றோம். அதன் விசாலமான அகன்ற படிக்கட்டு வரிசைகளை ஆபிரகாம் நேரே கண்ணால் கண்டிருப்பானென்று நினைத்துக் கொண்டோம். ஆபிரகாம் நடந்த வீதிகளின் வழியே நாங்களும் நடந்துசென்றோம். அங்கே எத்தனை ஜபக்கோயில்கள்! எத்தனை

தஸ்தாவேஜு= அறைகள்! மழை நீர்த் தொட்டிகள் எத்தனை! தெருக் கோடிகளின் முனைகள் வளைவாகக் கட்டப்பட்டிருந்தன. பழைய நாளிலே சுமைகளையும் மூட்டைகளையும் தூக்கிக்கொண்டுபோகும் கழுதைகள் கஷ்டமின்றிச் சுலபமாகத் திரும்பும்பொருட்டு இவ்வாறு செய்திருந்தார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டோம். ஐம்பதாறு தாற்றாண்டுகளுக்கு முன் உர் நகரத்தில் அரசாட்சி செய்து வந்த அரசர்களுடைய கல்லறைகளுக்குள்ளும் அவர்களுடைய தேயிமார்களுடைய கல்லறைகளுக்குள்ளும் சென்று பார்த்தோம். அவற்றையெல்லாம் புரொபஸர் வுல்லி தேடிப்பார்த்திருக்கிறார். அவற்றிலே அரசர்களின் சேஷங்களுக்கு இடையே அவர்களுடைய பணியாட்களின் சேஷங்களும் அடிமைகளின் சேஷங்களும் காணப்பட்டன. மரித்துப்போன ஆன்மாக்கள் வாழும் பரலோகத்திலே தங்கள் அரசன் கூடவே இருந்து அவனுக்கு வேண்டிய பணிகளை இயற்றும்பொருட்டுத்தான் இப்பணியாட்களையும் அரசனைச் சமாதிக் செய்த இடத்திலேயே பலியிட்டுப் பரலோகத்துக்கு அனுப்பிவந்தார்கள். அரசன் ஏறிச் சவாரிசெய்த கோரதமும், அதை இழுத்த எருதுகளின் எலும்புகளும், அவற்றை ஓட்டிய சாரதிகளின் எலும்புகளும், அவற்றைக் காத்துவந்த காவலாளரின் எலும்புகளும் அங்கே காணப்பட்டன. அங்கிருந்து சமீபத்தில் ஓரிடத்திலே ஆழமாகக் குழிதோண்டிப் பார்த்திருக்கிறார்கள். அந்தக் குழியிலே முதல் இருபத்தேழு அடி ஆழத்துக்குள்ளேயே பாழ்பட்டுபோன எட்டு நகரங்களின் அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. அதற்குக் கீழ் சுமார் எட்டடி கனத்துக்குச் சிறிது பழுப்புநிறமான மணல் கிடக்கிறது. அந்த மணலுக்கிடையிலே மண்பாண்டங்களின் சின்னங்களாவது பாழாய்ப்போன பழங்காலக் கட்டடங்களாவது சுவக்குழி களாவது ஒன்றும் அகப்படவில்லை. அந்த இடத்திலே, அந்தமணலுக்கு மேல்புறத்திலே போட்டிருந்த ஒரு சூனியின் அடையாளங்களாகிய சாம்பலும் சில மட்கலயங்களும் காணப்படுகின்றன. இந்தப் பிரதேசத்திலே முதலில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட உர் நகரமானது அழிந்துபோன காலத்திலே இவை இருந்திருக்க வேண்டும். இதற்குக் கீழே, சரித்திரகாலத்துக்கு முற்பட்டதாகவுள்ள மிகப்பழமையான ஏதோ ஒரு நாகரிகத்தின் சின்னங்கள் அகப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு நாகரிகச் சின்னங்களுக்கும் இடையே எட்டடிகளமுள்ள வெறும்மணல் எங்கிருந்து வந்தது? வெகுதூரத்துக்கு அப்பாலுள்ள மலிமேடுகளிலிருந்து ஏதோ ஒரு பெருவெள்ளர்தான் அம்மணலை இங்கே வாரிக்கொண்டுவந்து போட்டிருக்கவேண்டும். பழங்காலத்துப் பாபிலோனியா நாட்டு இலக்கியங்களிலும் ஆதியாகமப்

புத்தகத்திலும் வருணிக்கப்படும் மகாப்பிரளயமாகவே அது இருந்தாலும் இருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

அந்தப் பிரதேசத்திலே சமீபகாலத்திலே கண்டெடுக்கப்பட்டவை யாவற்றள்ளும் எங்களுக்கு மிகவும் விசேஷமாகத் தோன்றியது என்னவென்றால், சிறு கற்சட்டிக் கல்லினாலாகிய முத்திரைதான். விரிந்துநிதப்பள்ளத்தாக்கு நாகரிகத்தில் சம்பந்தப்பட்ட நகரங்களிலே அகப்பட்ட முத்திரைகளிலே காணப்படுகின்றவற்றைப் போன்ற சித்திர எழுத்துக்கள் இந்தக் கற்களிலும் இருந்ததுதான் எங்களுக்கு விசேஷமாகப் பட்டது. ஸுமேரிய நாகரிகமும் விரிந்துநித நாகரிகமும் ஒன்றாக விருக்கலாம் என்று சிலர் ஊகித்ததை ரூசப்படுத்துகின்ற அத்தாட்சிகளில் இதுவும் ஒன்றாக இருக்கலாம்.

(தொடரும்)

ச ரி த் தி ர ஆ ராய் ச் சி

ஸி. வி. நாராயணையர்

சோழ நாட்டிலே பாமணியாறு பாயும் பிரதேசங்களுள் ஒன்றில் 'முடியறுத்தான்குடி' என்று வழங்கப்படும் ஒரு சிற்றூர் உண்டு. இப்படியும் ஒரு பெயர் இருக்குமோ என்று சிலர் சந்தேகப்படலாம். ஆனால் தென்னாட்டுப் பெயர்கள் அநேகமாய்க் காரணப் பெயர்களேயாம். இந்த ஊர் மிராஸ்தார்களுள் பிரதானியான கதிர்வேலுமுதலியார் சிறுவராயிருந்த காலத்தில் தம்முடைய கழனினைப் பார்ப்பதற்காக வயலோரமாய் நடந்து சென்றாரென்றும் அப்பொழுது அங்கே வேலை செய்துகொண்டிருந்த ஒரு பள்ளிப் பெண் மீது அநீதியாய்க் காதல் கொண்டார் என்றும் அச்செய்தியை உணர்ந்த அப்பெண்ணின் கணவன் கோபங்கொண்டு மிராஸ்தார் குடுமியை அரிவாளாற் கொய்து விட்டானென்றும் அன்று முதல் அவ்வூருக்கு 'முடியறுத்தான்குடி' என்ற பெயர் ஏற்பட்டு விட்டது என்றும் சிலர் கூறுவார். முதலியார் அவர்களுக்கு வயது அதிகரித்துக்காண்பதால் மேற்கூறிய தவறு வெகுகாலத்துக்கு முன் நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும்; ஆகையால் அவ்வூர்ச் சிறுவர்களுக்கும் அவ்வூருக்குப் புதிதாகக் குடிவந்தவர்களுக்கும் அப் பெயரின் காரணம் தெரியாது. ஆயினும் பற்பல சமயங்களில் முதலியாரவர்கள் துரைத்தனத்தாருக்கு விண்ணப்பங்கள் அனுப்பி அந்த ஊர் 'கதிர் வேல் மங்கலம்' என்று தொன்றுதொட்டு வழங்கப்பட்டு வந்ததாகவும் அப்பெயராலேயே இன்னும் வழங்கப்பட வேண்டுமென்றும் பிரார்த்தித்ததால் இறுதியாக அந்தப் புதுப்பெயர் அளிக்கப்பட்டது. என்றாலும் நாட்டு வழக்கம் மாறவெகுகாலம் செல்வது இயல்பாதலால் நிக்கார்டுகளிலே 'கதிர் வேல் மங்கலம்' என்ற பெயரிருக்க, அறியாத ஜனங்களும் சில அறிந்த ஜனங்களும் அவ்வூரை 'முடியறுத்தான்குடி' என்றே சொல்லி வந்தார்கள்.

தாம் எவ்வளவோ பிரயத்தனப் பட்டு ஊர்ப்பெயரை மாற்றியும் அது மாறாது உறுதியாக நிலைநின்றதைக் கண்டு ஒருவாறு மனம் கலங்கிய முதலியார் அவர்கள் ஒருநாள் தம்முடைய ஆப்த நண்பரான ஆத்மலிங்கம் பிள்ளையிடம் இந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசலானார். பிள்ளையவர்களும் பணக்காரர். அந்த ஊர்ப்

பெரியதனக்காரர்களுள் ஒருவர். அதுவுமல்லாமல் தமிழ் நூல்களிலே அவருக்கு அதிகப்பழக்கம் உண்டென்று அவ்வூர்க்காரர்கள் சொல்லிக்கொள்வார்கள். 'ஆத்திசூடி', 'கொன்றை வேந்தன்', 'நன்னெறி', 'நீதிநெறியினக்கம்' முதலிய பெரிய கிரந்தங்களில் அவர் தேர்ச்சி பெற்றவர். அவரைப்பற்றி அவ்வூர் வாசிகள் கொண்ட அபிப்பிராயத்துக் கேற்ப அவர் தாம் படித்த நூல்களிலிருந்து சிற்சில நீதிமொழிகளைக் கூறியே பேசுவார். ஒரு சமயத்தில் அவருடைய நிலத்தில் வரப்பைத் திருத்திக்கொண்டிருந்த பள்ளன் மண்ணை வெட்டும்பொழுது அவன் நன்றாகக் குனிந்து வேலைசெய்யவேண்டும் என்று அறிவிப்பதற்காக அவர், "அடே, கருப்பா! ஈப் போல் வளை" என்றார். மற்றொரு முறை ஒருவன் செம்பினுற் செய்த ஒரு சிறு வேலைத் தன்கையில் வைத்துக்கொண்டு அவரிடம் வந்து, "ஐயா! நான் ஸ்வாமிமலைக்குப் போகிறேன். எனக்குப் பொருள் உதவி தேவை" என்று கேட்க, பிள்ளையவர்கள், "உன்கரத்திலிருப்பது வேல் அன்றோ? நீ அதனை எனக்குத் தருவாயாயின் நான் உனக்கு நாலாறு தருகிறேன்" என்றார். அவன் அதற்கு இசையாதிருக்க அவர் அவனைப்பார்த்து, "அப்பா! நீ படித்தவனல்ல போலும். கரத்திலுள்ள வேலைக் கேட்டார்க்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது. 'ஈவது கரவேல்' என்ற முதுமொழி நீ கேட்டதில்லையா?" என்றார்.

இத்தகைய படிப்பாளியைக் கலந்து பேசினால் தம்முடைய மனக்கலக்கம் தீருமென்று நினைத்த முதலியார் அவர்கள் ஆத்மலிங்கம்பிள்ளையிடம் அவ்வூரின் பெயர்மாற்ற விஷயமாகப் பேசின பொழுது பிள்ளையவர்கள், "முதலியாரையா! நான் அதிகம் படித்தவனல்ல. ஏதோ சிற்சில பாசரங்கள் பார்த்ததுண்டு. என் புத்திக்கு எட்டினபடி சொல்கிறேன். சென்ற மாதம் சென்னப்பட்டினம் போனேன். அப்பொழுது காற்றிற்காகச் சமுத்திரக்கரையிலே சிறிது நேரம் தங்க நேர்ந்தது. அங்கே 'ரேடியோ' என்ற பெயரால் வழங்கும் ஒரு புண்ணிய ஸ்தலம் இப்பொழுது இருந்து வருகிறது. ஆகாயத்தினின்று அசீரீரியாய் வரும் சில கானங்கள் கேட்கின்றன. அதைக் கேட்டுக் கொண்டே நான் அங்கே இருந்தபொழுது ஒரு சிறுவன் ஒரு பத்திரிகையை விற்றுச் சென்றான். அதை வாங்கிப் படித்தேன். அதிலே ஏதோ ஒரு பழைய ஊரும், அந்த ஊரிலே ஓர் இடிந்த கோயிலும், அக்கோயிலின் சுவரில் பதிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கல்லும், அக்கல்லில் செதுக்கப்பட்ட சில எழுத்துக்களும் காணப்பட்டனவென்றும், அவற்றைச் சோதித்துப் பார்த்த சரித்திரக்காரர்கள் அந்த ஊரின் பழைய பெயர் இன்னதென்றும் அப்

பெயர் சோழராஜனுக்கும் பாண்டிய ராஜனுக்கும் நடந்த ஒரு யுத்தத்தால் ஏற்பட்டதென்றும் வெகு கிரிவாய் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதை வாசித்த போது நம்முடைய ஊர்ப் பெயரின் விஷயம் எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது” என்றார்.

இச்செய்தியை மிகுந்த ஆவலுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த முதலியார், “அப்படியானால் நாமும் அந்த மாதிரி ஒரு சோழ பாண்டிய யுத்தக்கதையைக் கட்டி விட்டாலென்ன? நம்முடைய ஊருக்கும் அப்படிப்பட்ட பெருமை ஏன் ஏற்படக்கூடாது?” என்றார்.

பிள்ளையார்:—பார்த்தீர்களா? உங்களுக்கும் அப்படியே தோன்றிற்று. நான் இந்தமாதிரியே நினைத்தேன்.

முதலியார்:—ஆனால் இந்தக் காரியத்தை உடனே செய்து முடிக்க வேண்டும். நல்ல சிற்பியை அழைத்துவந்து ஒரு முருகன் கோயில் அமைத்து விடுவோம். அதில் ஒரு சுவரில் ஒருகல்லைப் பதிப்போம். அந்தக் கல்லிலே ஒரு யுத்தக்கதையை எழுதிவைப்போம். பிற்பாடு அதைப் பற்றிச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர் களுக்கு எழுதி விடுவோம்.

பிள்ளையார்:—நான் படித்த பத்திரிகையிலே கூறியிருந்தது இடிந்த கோயில்; நாம் கட்டுவது புதுக்கோயிலாக அல்லவோ இருக்கும்?

முதலியார்:—(சிறிது யோசனை செய்து) அது உண்மைதான். ஆனால் அதற்கு ஒரு யுக்தி சொல்கிறேன். நாம் ஒரு பழைய கல் வெட்டைக்கண்டெடுத்ததாகவும் அது ஐந்தாறு துண்டுகளாக உடைந்து கிடந்ததால் அதில் எழுதியிருந்த விஷயத்தை மாத்திரம் வேறொரு கல்லிலே நாம் செதுக்கச்செய்ததாகவும் அந்தக் கல்லைச் சுவரில் பதித்திருப்பதாகவும் எழுதிவைப்போம்.

பிள்ளையார்:—பேஷ்! இது நல்ல யுக்திதான். இதற்காக ஏற்படும் செலவில் நானும் பாதி தருகிறேன். நம்மிருவர் பெயரும் கிளங்குமாறு ஒரிடத்தில் ‘ஆத்மலிங்கம்பிள்ளையும் கதிர்வேல் முதலியாரும் புதுப்பித்த முருகன்கோயில்’ என்று எழுதிப் பதிக்க வேண்டும்.

* * * * *

மேற்கூறிய சம்பாஷணை நடந்து முப்பது வருஷங்கள் கழிந்தன. ஆத்மலிங்கம் பிள்ளை பரலோகப் பராப்தியானார். முதலியார் வயது மிகவும் முதிர்ந்து கோயாளியாகி வீட்டை விட்டு வெளியே வர இயலாமல் உள்ளேயே படுத்துக்கொண்டு காலங்கழிக்கலானார்.

இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் ஒரு பெரிய சர்வகலாசாலையின் ஆதரவிற்கீழ், ஆங்கிலத்திலும் தென்மொழிகளிலும் நெய்யும் பெற்ற ஒரு சரித்திர சமர்த்தர் ஒரு சிறந்த உபநியாசம் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த ஆராய்ச்சி உபநியாசத்தின் சில முக்கியமான அம்சங்கள் பின்வருமாறு:—

“இந்தக் கதிர்வேல் சாஸனத்தைக் கவனியுங்கள்: இது, காலம் சென்ற ராஸ்பகதூர் ஆத்மலிங்கம் பிள்ளையவர்களும், இன்னும் உயிரோடிருக்கிற ராஸ்பகதூர் கதிர்வேல் முதலியார் அவர்களும் மிகுந்த தர்ம சிந்தையோடு வெளிப்படுத்திய விஷயம். ஸர்வேரிக்கார்டுகளில் ‘கதிர் வேல் மங்கலம்’ என்ற பெயரால் காணப்பட்டு வரும் ஊரின் புராதனப் பெயர் ‘முடியறுத்தான் குடி’ என்பதே யாகும். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் ‘மாறன்’ என்னும் ஒரு பாண்டிய மன்னன் ‘சென்னி’ என்னும் ஒரு சோழனைப் போரில் வென்று அவன் முடியை யறுத்துப் பாமணியாற்றில் எறிந்தான் என்றும் அங்காரணத்தாலேயே இந்தப் பழைய ஊரை அன்று முதல் ‘முடியறுத்தான் குடி’ என்று அழைக்கலாயிற்றென்றும் இச்சாஸனத்தால் வெளியாகிறது.....பாண்டிய மன்னர்களுக்குள் எந்த மாறன் இந்த வீரச்செயலைச் செய்தானென்றும், சோழர்களுக்குள் எந்தச் சென்னி இவ்விதம் அவமானப் பட்டானென்றும் இச்சாஸன மூலமாய் நாம் திட்டமாய்க் கூற நமக்குத்தக்க ஆதரவு கிடைக்காவிட்டாலும் இங்கே சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குஇடம் இருக்கிறது. அப்பர், சம்பந்தர் முதலியோர் காலங்களில் ‘மாறன்’ என்ற பெயர் பாண்டியர்கள் வைத்துக் கொண்டார்கள் என்ற செய்தி வேள்விக்குடி முதலிய சாஸனங்களால் வெளிப்படை; (இங்கு, வேள்விக்குடி, சின்னமனூர் முதலிய சாஸனங்களின் விஷயங்களை விளக்கிக்காட்டி அரைமணி நேரம் பிரசங்கம் நிகழ்த்தது.) சங்ககாலத்திலே மாத்திரந்தான் ‘சென்னி’ என்ற பெயர் சோழர்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று சிலர் அபிப்பிராயம் கொண்டால் அதுதவறு என்று நான் உறுதியாகக் கூறவேன். (அதைப்பற்றிய சில அத்தாட்சிகள் காட்டப்பட்டன.) நெடுமாறனும் மங்கையர்க்கரசியும் வாழ்ந்தகாலத்திலே பாண்டியர்களும் சோழர்களும் அன்னியோன்னிய நடப்புப் பாராட்டிவந்தார்கள் என்பது நாம் அறிவோமாதலால் கதிர்வேல் மங்கலத்து யுத்தம் அல்லது பாமணியாற்றுப்போர் ஞானசம்பந்தர் காலத்துக்குப் பின்பே நடந்திருக்க வேண்டும். மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகள் ஒரு மாறனிடம் மந்திரித் தொழிலிலமர்ந்திருந்தார் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்தவிஷயம். ஒருகால் அந்த மாறன்தான் இச்செயலைச்

செய்தானே என்றும் நினைக்க இடமிருக்கிறது. அவன் மகா வீரன் என்பதற்கு ஆசைப்படும் ஒன்றுமில்லை. கல்வியிற்சிறந்த பெரியோர்களே! இந்தப் போரைப்பற்றித் தமிழ் நூல்களில் எங்கே எழுதப்பட்டிருக்கிறதென்று நீங்கள் நன்றாய்த்தேடிப் பார்க்க வேண்டும். சரித்திர ஆராய்ச்சிசெய்வதென்றால் அநேகர் சேர்ந்து நடத்தவேண்டிய காரியம்; இராமர் இலங்கைக்குப் போகும்முன் சமுத்திரத்தை அணைகட்ட எவ்வளவுபேர் ஒன்று சேர்ந்தார்கள்.....(இப்படி ஒரு பதினைந்து நிமிஷம் கழிந்தது.) இனி ஒருவிஷயம். இந்தச் சாஸனத்தில் 'பாமணியாறு' என்று எழுதியிருக்கிறது. அதன் பொருளென்ன வென்று கவனியுங்கள். நான் தமிழ்ப்பண்டிதனல்ல; சரித்திர ஆராய்ச்சி மாத்திரந்தான் எனக்குத் தெரியும்; ஆயினும் இந்த வார்த்தையின் பொருள் கூறுவது என்னால் முடியுமென்றெண்ணுகிறேன்: 'பா' என்றால் 'பாடல்'. 'மணி' என்பது எவரும் அறிவார். 'பாடலாகிய மணி' அல்லது 'மணி போன்ற பாடல்' என்று ஒரு நதிக்குப் பேரிருக்குமா? அது ஒரு புதுமையாகத்தோன்ற வில்லையா? ஆகையால் அந்த நதியின் பெயர் 'பாம்புணியாறு' என்றுதான் இருக்கவேண்டும் என்று நான் ஊகிக்கிறேன். ஜைனர்களுள் முனிவர்கள் அதிகம். அவர்கள் பாபைச் சுற்றிக்கொண்டு திரிபவர்கள் என்றும் நமக்குத் தெரியும். ஆகவே, அவர்கள் இந் நதிக்கரையிலே தங்கியிருக்கவேண்டும். அக் காரணத்தாலேயே இந்த நதிக்கு இப்பேர் வழங்கலாயிற்றென்னலாம். இந்தச் சாஸனத்திற் கூறிய யுத்தம் நிகழுங்காலத்து ஜைன முனிவர்கள் அநேகர் அங்கே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் போலும்! அது உண்மையானால் இந்த யுத்தம் பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். நான் சொல்லியவற்றை முற்றிலும் நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது. இப்படியும் இருக்கலாம் என்று தான் நான் சொல்கிறேன்" (அதற்குமேல் முடிவுரையாகப் பதினைந்து நிமிஷத்தளவு ஏதேதோ அவர் பிரசங்கித்தார்).

இப்படிப்பிரசங்கம் நடந்த நாள் முதல் பத்திரிகைகளில் 'முடியுறத்தான்குடி' எயப்பற்றிப் பலவிதமான அபிப்பிராய பேதங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

அரைகுறைப் படம்

சீதாதேவி

ராஜா ரவிவர்மா—ஓவிய உலகத்திலே தமது கீர்த்தியை நிலைநாட்டிய பெருங்கலைஞர்—ஓவியத்துறையில் இணையில்லாத உச்சநிலையை அடைந்தவர்—மலைநாட்டை விளக்கவந்தவர் இன்றும் ஒவ்வொரு வீட்டின் சுவர்களிலும் தொங்கும் சித்திரங்களில் கொலு வீற்றிருக்கிறார். புராணங்களிலும் மந்திர சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்ட செய்திகளை அறிந்து அவற்றிற்கு விரோதமில்லாமல் தெய்வங்களின் அழகிய திருவுருவங்களைச் சிருஷ்டித்துத் தந்தவர் அவரே. எந்தத் தெய்வத்தைப் பற்றினினைத்தாலும் ரவியினுடைய படந்தான் நமது அகக்கண் முன் வந்து நிற்கின்றது.

அவருடைய தூரிகை (எழுதுகோல்) எவ்வளவோ தெய்வ உருவங்களைச் சிருஷ்டித்த மகிமை உடையது. அதற்கு ஒரு நாயின் உருவத்தை எழுதும் ஆற்றலில்லாமற் போயிற்றென்பதை நம்ப முடியுமா? உண்மையில் அந்த ஆற்றல் அந்தத் தூரிகைக்கு ஒரு சமயம் அமையவில்லை.

யாரோ ஓர் ஆங்கிலக்கவி தம்முடைய நாயைப் பாராட்டிப் பாடியிருக்கிறாரல்லவா? ரவிவர்மா தம்முடைய அருமைநாயைச் சித்திரிக்க விரும்பினார். அதன் வளம் செறிந்த உருவத்தை அழகாக எழுதிமுடித்தார். அதன் வாயில் நுரை இருப்பதாக அமைக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி.

‘ஆனைக்கும் அடிசறுக்கும்’ என்பது பழுத்தமொழியல்லவா? அவருடைய ஓவியத்திறமை நாய்வாய்நுரையை எழுதுவதற் பலிக் கவில்லை. பலமுறை எழுதி எழுதி அழித்தார். வர்னந்தீற்றித்தீற்றிக் கலைத்தார். ஒரு முறையாவது அவருடைய கண்களுக்கு அந்தச் சித்திரம் பூர்த்தி யடைந்ததென்ற திருப்தியுண்டாகவில்லை.

மேஜையின்மீது நாயின் படம் கிடக்கிறது. கடைசிமுறையாக வர்னந்தீற்றிப் பார்த்த ரவிக்கு மனம் சலிப்படைந்துவிட்டது. வாய்நுரையைத் தம்மால் எழுத முடியாததற்காக வருந்தினார். எந்த எந்த வர்னங்களைக் கலக்கலாமென்று யோசித்தார். ஒன்றும் தெரியவில்லை. சாய்வு நாற்காலியில் வந்து படுத்துக் கொண்டார்.

அவருக்கு யோசிக்க யோசிக்கக் கோபந்தான் உண்டாயிற்று. பச்சத்தில் ஒருபலகையில் கடற்பஞ்சம் அதனருகில் சுத்த ஜலமும் இருந்தன. சித்திரங்களில் வர்னங்களை அழிப்பதற்குப் பயன்படுபவை அவை.

“இனி இந்தமுயற்சியில் பயனில்லை. இது ஒழிந்துபோகட்டும்” என்று பல்லைக் கடித்துக்கொண்டார். ஈரமாக இருந்த கடற்பஞ்சை எடுத்துக் கோபத்தோடு மேஜையின் மீதிலிருந்த படத்தின்மேல் எறிந்து விட்டுத் தொப்பென்று சாய்வு நாற்காலியில் விழுந்து கண்ணீரழுக்கொண்டார். மிகவும் கஷ்டத்துடன் வீடுவாசல்களைத் தியாகம் பண்ணிவிட்ட துறவியின் மனத்தைப் போல அவர் மனம் இருந்தது.

பத்து நிமிஷங்கள் செயலற்றது கிடந்தார் ரவி. அவருடைய உணர்ச்சி கொஞ்சம் சாந்தமாயிற்று. “என்னகாரியம் செய்து விட்டோம்! பொறுமையை இழந்து ஒரு பிரேமபூர்வமான காரியத்தை உருக்குலைத்து விட்டோமே! மயிர்படியவில்லை யென்று கழுத்தையே வெட்டி விட்டோமே!” என்று இரங்கினார். பல நாளாக யோசித்து அன்பினால் செய்த ஒரு காரியம் பொறுமையில் லாமல் வீணாகப்படலாமா?

தட்டித்தள்ளாடி எழுந்தார் ரவி. தமோற்றத்தோடு தமது கோபத்துக்கு இலக்கானபடத்தருகில் மெல்லவந்தார். நெடு நாளாக அன்புடன் வளர்த்து வந்த ஒருகுழந்தையின் பிணத்துக் கருகில் செல்லும் ஒருவனைப்போல அவர் காணப்பட்டார். அவர் கண்கள் இதயத்தையே இழந்து விட்ட ஒருவனுடைய நோக்கத்தோடு காணப்பட்டன. அவருடைய உழைப்பை அவரல்லவா அறிவார்!

மேஜைக்கருகில் வந்தார். தாம் எறிந்த கடற்பஞ்சை மெல்ல எடுத்துக் கிழே எறிந்தார். ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! இது கனவா! அல்லது நனவுதானா! அவர் தம்கண்களையே நம்பவில்லை. என்ன சமாச்சாரம்? அந்தப் படத்தின்வாயில் யாராலும் அமைப்பதற்கரிய துரையின்வடிவம் மிகவும் அழகாக அமைந்திருந்தது. இது உண்மைதானா? முற்றிலும் உண்மை. ரவி எறிந்த கடற்பஞ்சை நேராகப் படத்தில் வாயிருந்த இடத்தில்வந்து விழுந்தது. அதில் அளவாக இருந்த ஈரம் அந்தப் பத்துநிமிஷங்களில் துறைபோல ஓர் உருவத்தை அமைத்து விட்டது.

ரவியின் நாய்ப்படம் கடற்பஞ்சால் முற்றப்பெற்றது. அவருடையமனம் குதூகலமடைந்தது.

அதிக ஆசை அதிகநஷ்டம்

வில்லி

கனகசபைப்பிள்ளை இறக்கும் தருவாயிலிருந்தார். அவருடைய ஒரே பிள்ளையான ஆறுமுகமும், மருமகன் மீனாட்சிசுந்தரமும் கட்டிலுக்கருகே வருத்தத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தனர். நோயாளி குமாரனை நோக்கி, “ஆறுமுகம்! என்னுடைய நூறு ஏகரா நன்செய்யில் உனக்கு எண்பதும், உன் அத்தானுக்கு இருபதும் எழுதிவைத்திருக்கிறேன். அவனுக்கு வேறுகதியில்லை, பார். இதுவரை நீங்கள் ஒத்திருந்தாற் போல் இனிமேலும் இருங்கள். பெட்டியில் நாலாயிரம் ரூபாய் ரொக்கமிருக்கிறது. இப்போதையச் செலவுக்கு அதை வைத்துக்கொள். மீனாட்சிசுந்தரம்! நீங்களிருவரும் நேசமாயிருக்கவேண்டும்” என்று கூறிவிட்டு, இருவருடைய கைகளையும் ஒன்று சேர்த்துத் தம்முடைய கைகளில் வைத்துக் கொண்டார். மகனும் மருமகனும் கண்ணீர் விட்டு விம்மியழுதனர். ஒருமணி நேரத்திற்குப் பிறகு பிள்ளையவர்களின் உயிர் உடலினின்றும் பிரிந்தது.

பூவிலுலுபுத்தாருக்குப் பன்னிரண்டு மைல் கிழக்கேயுள்ள சிவகாசியில் அவர்களிருவரும் வசித்து வந்தனர். அவ்வுரைச் சார்ந்த கொத்தங்குளம் என்ற ஏரிப்பாசனத்தில் அவர்களுடைய நூறு ஏகரா நன்செய் நிலமுமிருந்தது. கனகசபைப் பிள்ளை இறந்த இரண்டு வருஷங்கள்வரையில் ஆறுமுகமும் மீனாட்சி சுந்தரமும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்தனர். மூன்றாவது வருஷ ஆரம்பத்தில் ஆறுமுகத்திற்கு ஒரு பெண்குழந்தையும் மீனாட்சி சுந்தரத்திற்கு ஓர் ஆண்குழந்தையும் பிறந்தன.

கோடை காலமாகிய பங்குனிமாதத்தில் ஒரு நாள் காலைபத்து மணிக்கு அத்தானும் அம்மான் சேயும் தங்களுடைய நிலத்திலுள்ள ஒரு பெரிய கிணற்றருகே நின்றுகொண்டிருந்தனர். அக்கிணற்றில் ஒரே சமயத்தில் ஆறுகவலையடிக்கலாம். அதேபோல வேறு இரண்டு கிணறுகள் அந் நிலத்திலுண்டு. கிணற்றருகே பூவரசு, வேம்பு, வாகை, தென்னை முதலிய மரங்கள் குளிரந்த நிழலை அளித்துக் கொண்டிருந்தன. எங்கும் பயிர்கள் பச்சென்றி

ருந்தமையால் கோடைகால வெப்பத்தை அவர்கள் உணரவில்லை. அவர்களைச் சூழ்ந்து பல குடியானவர்கள் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

ஆறுமுகம் மீனாட்சிசுந்தரத்தை நோக்கி, “இந்நிலங்களில் கிடைக்கும் தானியங்களைக் கொண்டு உயிர் பிழைத்துச் சோம்பேறிகளாகக் காலங்ழித்தால் போதமா? மேன்மேலும் நிலங்கள் வாங்கி நமது பூஸ்திதியை விருத்திசெய்யவேண்டாமா?” என்று கேட்டான்.

மீனாட்சிசுந்தரம், “நமக்கிருக்கும் இந்நிலம் போதாதா? நம் தேசத்தால் உழைத்துக் கிடைப்பதைக் கொண்டு தானே நாம் பிழைக்கிறோம்? நாம் எவ்வாறு சோம்பேறிகளாவோம்?” என்று பதிலளித்தான்.

ஆறுமுகம், “நீ அவ்வாறு நினைக்கிறாய். ஆனால் நாம் சோம்பேறிகளென்றே நான் எண்ணுகிறேன். நம் ஆஸ்தியை எவ்வாறு விருத்தி செய்வதென்ற நினைவே சிலநாட்களாக என்னை வருத்துகின்றது” என்று கூறினான்.

சுவகாசிக்குச் செல்லும் பாதையொன்று அந்நிலத்தருகே இருந்தது. அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த தருணத்தில் ஒரு பிரயாணி அவ்வழியே சென்று கொண்டிருந்தான். அருகேயிருந்த கிணற்றில் தண்ணீர் அருந்திச் செல்லநினைத்து அங்கு வந்தான்.

ஆறுமுகமும் மீனாட்சிசுந்தரமும் அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தனர். அவனும் இவர்களை அவ்வாறே பார்த்தான்.

“பசுபதி யசமானல்லவா!” என்றான் சமுசாரிகளில் ஒருவனான மாடன்.

“பசுபதி!” என்று கூவிக்கொண்டே மீனாட்சி சுந்தரமும் ஆறுமுகமும் அவனருகே ஓடி அவனுடைய கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

பசுபதி ஆறுமுகத்தின் பெரியதந்தையின் புதல்வன். இருபதாவது வயதில் பட்டாளத்தில் சேர்ந்தான். பதினைந்து வருஷங்கள் ராணுவத்தில் உழைத்தபின் உபகாரச்சம்பளம் பெற்று அப்பொழுது தான் திரும்பிவந்தான். அவரவர்களுடைய யோகக்ஷேமங்களைக் கேட்டுக்கொண்டே மூவரும் வீடு சென்றனர்.

சுவகாசியில் நடந்தவற்றைக் கேட்டபிற்த பசுபதி எங்காரணத் தாலோ மீனாட்சி சுந்தரத்தை வெறுக்கத்தொடங்கினான். கனகசபைப்பிள்ளை தனக்கு யாதொன்றும் கொடாமல் மீனாட்சி சுந்தரத்

திற்கு இருபது ஏக்கர் நிலம் எழுதிவைத்தது அவன்மனத்தில் பொறுமையைத் தூண்டியிருக்கக்கூடும். ஓர் எருமை இறங்கிய தண்ணீர்ப் பொய்கை கலங்கிக் கொந்தளிப்பதைப் போலப் பசுபதி கூடிய அக்குடும்பமும் கலங்கத் தொடங்கியது.

பசுபதி வந்த நான்காம் நாள் மாலை யில் ஏரிகரையோரமாக மூவரும் உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். மேனாட்டாருடைய விவசாய முறையைப் பலவிடங்களில் பார்த்த பசுபதிக்குச் சிலகாசி முறைகள் சுத்தமாய்ப் பிடிக்கவில்லை.

பசுபதி ஆறமுதத்தை நோக்கி, “நீங்களெல்லோரும் சுத்தக் கர்நாடகங்கள்! நூறு ஏக்கர் நிலம் வைத்திருக்கும் நீ விவசாயமுறை தெரியாமல் முழுலாபத்தையும் அடையாமலிருக்கிறாய். இந்நிலத்தை உழுதுபயிரிட இருபது குடும்பச் சமுசாரிகளா! உன் குடிக்கெடத்தான் வழி! இரண்டே பேர்வழிகளைக் கொண்டு இந்நிலம் முற்றிலும் சாகுபடிசெய்து விடலாம்” என்று கூறினான்.

ஆறமுதம், “பேஷ்! அம்மாதிரியான வழியைக் கண்டுபிடிக்க எனக்கும் சில நாட்களாக விருப்பமுண்டு. அதைச் சொல்” என்றான்.

பசுபதி, “மேனாட்டு யந்திரங்கள் சில வாங்கவேண்டும். கிணற்றுக்கு ஒரு குழாய் வைத்து விடவேண்டும். கூனையும் மாடுகளும் திரேதாயுதத்தைச் சேர்ந்தவை. ஆங்கிலேயர் செய்த ஓர் ஏரை வாங்கிக் குதிரைகளைப் பூட்டி உழுதால் மிக ஆழமாக உழலாம். குப்பையும் சாணமும் என்ன உரமோ தெரியவில்லை! ‘சல்பூரிக் பாஸ்பேட்’ முதலிய உப்புகளை வாங்கிப் போட்டுப் பயிர் தளதள வென்று வருவதைப் பார். இரண்டே ஆட்கள் தான் தேவை. அட்டா! வெள்ளைக்காரன் வெள்ளைக்காரனே! அத்தேசங்களில் சாகுபடி நடப்பதைப் பார்த்தாலே பசிதீரும்” என்று வருணித்தான்.

மீனாட்சி சுந்தரத்திற்கு நூதன முறையே பிடிக்காது. தவிர, ஏழைகளான குடியானவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கி வீட்டிற்கு அனுப்பும் அம்முறை அவனுக்கு முற்றிலும் வெறுப்பாயிருந்தது.

ஆகவே அவன் பசுபதியை நோக்கி, “யந்திரங்களை வாங்குவதற்கு மிகவும் செலவாகும். நமக்கு அவைகளை ஒட்டத்தெரியாதா கையால் ஓர் எஞ்சினியர் உதவியை அடிக்கடி தேடவேண்டியவரும். பரம்பரையாக அந்நிலத்தில் உழைத்துவரும் சமுசாரிகளை வெளியேற்றுவது மகா பாபமான செயல்” என்று கூறினான்.

பசுபதி, "நீ என்ன சுத்தப் பைத்தியமாக இருக்கிறாய்! நமது சொத்தை விருத்தி பண்ணுவதில் பாபமேது? புண்ணிப் மேது? முதலில் சிறிது பணஞ் செலவாகுமே யொழியப் பிறகு அதிகலாபம் கிடைக்கும்" என்று பதிலுரைத்தான்.

ஆறுமுகம் பசுபதி வாக்கை வேதவாக்காக ஆமோதித்தான். அன்றிரவு இருவரும் இதைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தனர். மறுநாள் தன் என்பது ஏகராலத்தில் பத்து ஏகரவை அடைமானமாக எழுதிவைத்துவிட்டுச் சிவசங்கரச் செட்டியாரிடமிருந்து ஆறுமுகம் ஆரூரம் ரூபாய் கடன்வாங்கினான். சிலநாட்களில் மேனாட்டார் நாகரிக மானிடையின் தூண்களான சில யந்திரங்கள் சிவசாசி கொத்தங்குளப் பாசன நன்செய்யிலும், ஆறுமுகத்தின் வீட்டிற்கருகிலுள்ள தொழுவிலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன; கிணற்றுக் கருகே மோட்டார் யந்திரத்தடன் கூடிய குழாயும், இரண்டு நவீன எள்களும், வீட்டிற்கருகே ஒரு கரும்பு நசுக்கும் ஆலையந்திரமும், வித்தைப் பிழிந்து எண்ணெய் எடுக்கும் யந்திரமும் அமைக்கப்பட்டன.

மாடன் முதலிய சமுசாரிகளும், மீனாட்சி சுந்தரமும் எவ்வளவோ சொல்லியும் ஆறுமுகத்தின் நவீனமோகத்தை நீக்கமுடியவில்லை. பசுபதியே ஆறுமுகத்தின் அமைச்சனானான்; இருவரும், மீனாட்சி சுந்தரத்தை வெறுத்தனர். நியாயமாகத் தனக்கே உரிய நிலத்தைக் கொள்ளை யடித்தவனென்று மீனாட்சிசுந்தரத்தைப்பற்றி அண்டை அயலோரிடம் ஆறுமுகம் தூற்றினான். ஏழைக்குடியானவரின் வாழ்வைக் கெடுக்க வந்திருக்கும் பூதங்களென்றே யந்திரங்களைக் கருதும் மீனாட்சிசுந்தரம் இனி இருவரும் ஒற்றுமையுடன் வாழ முடியாமற்போனதைக் குறித்து மனம் கொந்தான்; கனகசபைப் பிள்ளை இறக்குர் தருணத்தில் கூறிய மொழிகளை நினைந்து கண்ணீருகுத்தான்; இருபது ஏகரா நிலத்தையும் ஆறுமுகத்திற்கே கொடுத்து விட நினைத்தான்; ஆனால் அவ்வாறு செய்வது தவறென்றும் அந்நிலத்தைக் கொண்டு ஆறுமுகத்தால் விலக்கப்பட்ட குடியானவர்களுக்கு உதவலாமென்றும் எண்ணி, அவ்வூரில் வேறொரு வீட்டை அமைத்திக்கொண்டு மனைவி பிள்ளைகளுடன் குடியேறினான். குடியானவர்களுக்கு மீனாட்சி சுந்தரம் தெய்வம் போன்று விளங்கினான்.

யந்திரங்களைக் கவனித்துக்கொள்ளும் தொழிலைப் பசுபதி ஏற்றக் கொண்டான்; சிற்சில சமயங்களில் ஓர் எஞ்சினியரை அழைத்துவருவான்; யந்திரங்களை இயக்கவேண்டிய எண்ணெய்க்கும் பழுதுபார்க்கவேண்டிய செலவுக்கும் அவ்வப்பொழுது ஆறுமுகத்தினிடம்

பணம் வாங்கிக் கொண்டான். ஆறுமுகத்திற்கு அவைகளின் விஷயம் ஒன்றுமே புரியவில்லை; குழாய்வுழியே கிணற்று ஜலம் வெளியேறுவதைப் பார்த்து வியந்து நிற்பான். பசுபதி சொன்னபடியே எரு உப்பு வாங்கியிட்டு விவசாயத்தை நடத்தினான்.

மீனாட்சி சுந்தரம், சமுசாரிகள் எல்லோரையும் தன்பாக நிலத்தில் உழைக்கும்படி சொன்னான். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அதைத் தங்கள் சொந்தநிலம் போல நினைத்துப் பயிரிட்டனர்.

கார்காலத்தில் பயிரிட்டிருந்த ஆணைக்கொம்பன் சம்பா அறுவடையாயிற்று. வழக்கமாக அந்நிலத்தில் ஏகராவுக்குப் பன்னிரண்டு கோட்டைநெல் விளையும். அவ்வருஷம் ஏகராவுக்கு ஆறுமுகத்தின் பாகத்தில் ஆறுகோட்டை நெல்லும், மீனாட்சி சுந்தரத்தின் பாகத்தில் பதினெட்டுக் கோட்டை நெல்லும் கிடைத்தன.

ஆறுமுகம் பசுபதியை நோக்கி, “நாம் இவ்வளவு செலவு செய்தும் நீ சொன்னபடி எருப்போட்டும் மாகூல் வழக்கத்திற்குப் பாதியாகி விட்டதே! அந்தப்பயல் போகம் ஒன்றரை மடங்காயிருக்கிறது. இதென்னவேடிக்கை!” என்று கூறி வருந்தினான்.

பசுபதி, “எருவில் பலதினுசுகளுண்டு. சிலதினுசு சில நிலங்களுக்கே பிடிக்கும்; ‘சல்பூரிக் பாஸ்பேட்’ உன்நிலத்திற்கு ஏற்கவில்லை. ‘பாஸ்பூரிக்ஸல்பேட்’ வாங்கிப்போட்டால் சரியாகிவிடும். அடுத்த வருஷம் பார் நமது மாகூலை!” என்று காரணம் கூறினான்.

மீனாட்சி சுந்தரமோ கடவுளுடைய கருணையை வியந்து கொண்டு சமுசாரிகளுடைய குடும்பங்களுக்குத் தேவையான தானியங்களைக் கொடுத்துவிட்டுத் தனக்கும் எடுத்துக் கொண்டு மிகுந்ததை விற்று அவ்வூர் நிதியில் போட்டு வைத்தான்.

பசுபதியும் ஆறுமுகமும் விவசாய ஆராய்ச்சிகளை ஆறு வருஷங்கள் நடத்தினர். பலவிதமான எருக்களும், பலவகையான தானியங்களும் அந்நிலத்தை அழகுசெய்தன; ஆயினும் ஏகராவுக்கு ஆறுகோட்டைத் திட்டத்தையே அந்நிலம் அனுசரித்தது. வருஷந்தோறும் ஏற்பட்ட சிறுசிறு கடன்களுக்காகச் சிவசங்கரச் செட்டியாருக்கு மறுபடியும் ஐந்து ஏகரா நிலத்தை அடைமானமாக ஆறுமுகம் எழுதிவைத்தான்.

ஏழாம் வருஷ ஆரம்பத்தில் ஒருநாள் பசுபதி ஆறுமுகத்திடம் சென்று, “நமது நிலத்திலுள்ள யந்திரங்களை இவ்வருஷம் புதுப்

பித்த வேண்டும். அவைகள் ஆறுவருஷர்தான் உழைக்கும்” என்று கூறினான்.

ஆறு வருஷங்களாக யாதொரு லாபத்தையும் காணாத ஆறு முதத்திற்குச் சிலநாட்களாக மனமுடைந்திருந்தது. பசுபதி கூறிய இச்சொற்கள் அவனை விழித்துக்கொள்ளச் செய்து விட்டன.

உடனே பசுபதியை நோக்கி, “இன்னும் ஆறாயிரம் ரூபாய் வேண்டுமா!” என்று கேட்டான்.

சிறிது நகைத்துக் கொண்டே பசுபதி, “முதல் போடாவிட்டால் லாபம் எப்படிக்கிடைக்கும்?” என்று கேட்டான். சிறிது மௌனமாயிருந்த ஆறுமுதம், “நான்கு நாட்களில் இதைப்பற்றி உன்னிடம் பேசுகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுப் பிரிந்தான். அன்றிரவு சிவசங்கரர் செட்டியாரிடம் சென்ற ஆறுமுதம் தனது கடைபிடிப்பற்றிக் கேட்டான்; அவர், “அதிகமில்லை; அசல் வட்டியுள்படப் பதினாயிரத்துச் சொச்சம் தான்” என்று கூறியதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டான்.

பசுபதியின் வேஷம் முற்றிலும் விளங்கியபின் மீனாட்சி சுந்தரத்தின் நினைவு தோன்றி அவனை வருத்தியது. அவன் விஷயத்தில் தான் செய்த தவற்றை எண்ணி வருந்தினான். நான்கு நாட்கள் அவன் மனம் வருந்தினான். நான்கு நாட்கள் அவன் மனம் கடும்புயல்களால் அலைக்கப்படும் கடலை ஒத்திருந்தது.

ஆறுமுதத்தின் கடன் விஷயங்கள் மீனாட்சி சுந்தரத்திற்குத் தெரிந்திருந்தன. சில நாட்களாக ஆறுமுதம் மகிழ்ச்சியின்றி யிருப்பதையும், செட்டியார் வீடு சென்று வந்ததையும், பசுபதியுடன் முன்போல் பழகாமலிருப்பதையும் அவன் அறிந்துகொண்டான். ஒவ்வொருவருஷமும் ஆயிரத்தைஞ்ஞாறு ரூபாய் மிகுதிவைத்ததில் அப்பொழுது நிதியில் பதினோராயிரம் ரூபாய் அவனுக்குச் சேர்ந்திருந்தது. சிவசங்கரர் செட்டியாரை நிதிக்கு அழைத்துச் சென்று அவருக்கு ஆறுமுதம் கொடுக்கவேண்டிய பதினாயிரத்துச் சொச்சத்தையும் கொடுத்துவிட்டு அடைமானக் கடன்பத்திரங்களை மீட்டுவிட்டான்.

மறுநாள் ஆறுமுதம் பசுபதியை அழைத்து, “பசுபதி! நீ என்னுடைய நிலங்களை விருத்தி செய்யும் கதை இன்றுடன் முடிவடையட்டும். உனக்கிட்ட மிருந்தால் இவ்வீட்டில் இருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிரு; ஆனால் யந்திரப்பேச்சு மறுபடியும் வேண்டாம்” என்று கூறினான்.

ஆச்சரியமடைந்த பசுபதி, “என்ன! என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்றான்.

“யந்திரங்களின் சம்பந்தம் போது மென்கிறேன்.”

“மீனாட்சி ஏதாவது உன்னைக் கெடுத்துவிட்டாளு?”

ஆறுமுகம், “அவனைக் கேவலமாகப் பேசாதே. அவனை இவ்விட்டிற்கு இதோ அழைத்துவரப் போகிறேன்” என்று கூறி விட்டிற்குள் சென்றான். பசுபதியும் அருகேயிருந்த ஒரு காலிவிட்டுத்தண்ணையில் மறைந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்; ஆறுமுகம் தன்மனைவியும், ஏழுவயதுடைய பெண்ணும் பின்தொடர மீனாட்சி சுந்தரத்தின் விட்டிற்குச் செல்லுவதைப் பார்த்தான்; ஒரு மணி நேரங்கழித்து இரு குடும்பத்தாரும் சில குடியானவர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் திரும்புங்காட்சியையும் கண்டான். இனி அங்கிருக்க வழியில்லை என்பதை அறிந்துகொண்டு, ஆறுமுகத்தைப் பிடித்த சனியன் போவதைப் போல, ஏழுவருஷங்களுக்கு முன் தான் வந்த பாதை வழியாகத் தன்னால் தாபிக்கப்பட்ட குழாய் யந்திரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே வழிநடந்தான்.

செட்டியாரின் பதினாயிரம் ரூபாய்க்கடனையும் மீனாட்சிசுந்தரமே தீர்த்த செய்தியை அறிந்த ஆறுமுகத்தின் மனவெழுச்சியை வாசகர்களே ஊகித்தல் நலம். இருவருடைய மக்களுக்கும் விவாகம் செய்து விடலாமென்று பேச்சு நடந்ததாம்.

அனுமாம்

எஸ். ஜி. எஸ்.

சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் சீனதேசத்தில் ஒரு சக்கரவர்த்தி ஆண்டு வந்தார். அவருடைய சபையில் ஆங்கில தேசத்தின் பிரதிநிதியாக லார்ட் மக்கார்ட்னே என்னும் பிரபுவர்து இருந்தார். அவ்விருவரும் ஒருநாள் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அப்பிரபு தம்முடைய தேசத்தில் அரசர்கள் ஊர்வலம் செய்வதானால் 'ஸ்டேட்டோச்சு' என விளங்குவதும் நாலு குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்டுச் சக்கரங்களின்மேல் ஓடும்படியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளதானால் ஓர் வாகனந்தான் உபயோகிக்கப்படும் என்று தெரிவிக்கலானார்.

அக்காலத்தில் சீனதேசத்திலோ பல்லக்குகளும் படகுகளும் உண்டே ஒழிய வேறுவாகனங்கள் இல்லை. குதிரைகளைச் சவாரிக்கு உபயோகிப்பதே பொழிய ஒரு வாகனத்தையும் இழுக்கச் செய்வதில்லை. ஆகையினால் பிரதிநிதி சொன்னதன் விவரம் சக்கரவர்த்திக்கு நன்றாக விளங்கவில்லை. ஆனால் தம்முடைய அறியாமையைக் காண்பிப்பது கௌரவத்திற்குக் குறைவாகையால் அம்மகர் ராஜாவும் தமக்கு 'ஸ்டேட்டோச்சு' என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது போல், "ஆமாம். ஆனால் அம்மாதிரி வாகனங்களை இந்த ராஜ்யத்தில் உள்ள சிற்பிகளுக்கு உண்டாக்கத்தெரியவில்லையே" என்று சொன்னார். அந்தக்குறிப்பை அறிந்துகொண்டு அப்பிரபு உடனே ஆங்கில தேசத்திற்கு எழுதி முதல்தரமான ஒரு ஸ்டேட்டோச்சை யும் சேனங்களையும் தயார்செய்து சீனாவுக்கு அனுப்பும்படி ஏற்பாடு செய்தார்.

அக்காலத்தில் அவ்விரண்டு ராஜ்யங்களுக்கும் இடையே கப்பல் பிரயாணத்திற்குச் சுமார் ஆறுமாதம் பிடிக்கு மாகையால், குதிரை வண்டி ராஜதானிக்கு வந்து சேருவதற்குள் லார்ட் மக்கார்ட்னே யின் உத்தியோககாலம் முடிந்து தம்முடைய ராஜ்யத்திற்குத் திரும்பும் காலம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர் சக்கரவர்த்தியிடம் விடை பெறும் சமயத்தில்தான் வண்டி அரண்மனை வாசலில் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டது. மகாராஜாக்களுடன் பேசுவோர் தாமாக அதிகமாகப்பேசுவது நாகரிகக்குறைவு. லார்ட் மக்கார்ட்னேயும்

நாகரிகக்குறைவாக நடந்து கொள்ளவில்லை. சக்கரவர்த்தியும் கௌரவக்குறைவாகக் கேள்விகள் கேட்கவில்லை. இதனால் உண்டான பயன் வண்டியை உபயோகிக்கும்விதம் சக்கரவர்த்தியின் திருவுள்ளத்திற்கு நன்றாக விளங்கவில்லை. ஏனென்றால் லார்ட் மக்கார்ட்னேயின் வேலைக்காரன் தயாராகக் குதிரைகளை வண்டியில் பூட்டி நிறுத்தியபோதிலும், சக்கரவர்த்தி எவ்விடத்தில் வீற்றிருப்பதென்பதை அந்தப்பிரபு சொல்லாமலே கப்பல் ஏறியிட்டார். வண்டியிலே, உள்ளே உட்காருவதற்கும் இடம் இருந்தது; வெளியிலேயும் ஓர் இடம் இருந்தது. இவ்விரண்டில் எது தமக்கேற்பட்டது என்பது சக்கரவர்த்திக்கு விளங்கவில்லை. புதியவராகவந்திருக்கும் ஆங்கிலப் பிரதிரிதியை வரவழைத்து முதல் முதலில் தம்முடைய பரிசயக்குறையை வெளிப்படுத்துவதற்கும் ராஜாவுக்கு மனமில்லை. ஆகையால் இவ்விஷயமாகச் சக்கரவர்த்தி மந்திராலோசனை சபையைக் கூட்டினர்.

ஆசியா கண்டத்து மனிதர்களுக்கும் இங்கிலாந்து பிரான்ஸ் முதலான தேசத்தினர்களுக்கும் இடையே ஒரு வித்தியாசம் காணலாம். ஆடம்பரத்தில் ஒருவர்க்கொருவர் குறைவில்லையெனினும் அதை அதுசரிக்கும்விதங்கள் வேறுபடும். நம்முடைய அரசர்களுக்கும் தனவான்களும் தங்களுடைய தேசத்தில் நகைகளையும் ஜரிகை ஆடைகளையும் அணிவார்கள். மற்றவர்கள் தாங்களே நகைகளை அணியமாட்டார்கள்; ஆனால் விலையுயர்ந்ததானாலும் பார்வைக்கு அடக்கமாய்த் தோன்றும் வர்ணத்திலேயே உடைகளைப் பூண்டு, தங்களுடைய வேலைக்காரர்களுக்கு வெல்வெட்டுச் சொக்காய்களையும் தங்கப் பொத்தான்களையும் மாட்டி அவர்களை வாசலுக்கு இரு புறமும் வரிசையாக நிற்கவைத்து ஆனந்திப்பார்கள்.

அதுபோலவே இந்தக்குதிரை வண்டியிலும் உள்ளே எஜமான் உட்காருவதற்கு, 'பிராட்கிளாத்' என்னும் துணியில்தான் மெத்தைகள் அமைந்திருந்தன. வெளியில் 'கோச்மான்' பெட்டிக்கே ஒருசாண் அகலமுள்ள ஜரிகைகளைக் கரைகளாகத் தைத்துள்ள வெல்வெட்டினால் மெத்தைகளும் பட்டுக்குஞ்சங்களும் மூன்றுபக்கமும் தங்கக் கம்பிகளினால் காவல்பிடிகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

திர்க்காலோசனையுள்ள பிரதான மந்திரி இச்சின்னங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரே பார்வையில் கிரகித்து, "மகாராஜாவே, இதில் என்ன ஐயம்? இவ்வாசனந்தான் சக்கரவர்த்தியைத் தாங்கும் பாக்கியம் உடையது" என்று 'கோச்மான்' பெட்டியை வணக்கமாய்க் காண்பித்தார்.

இரண்டாவது மந்திரி, “நான் ஆமோதிக்கிறேன். ஏனென்றால், வண்டி போகும்போது எது முதலில் போகும்? இவ்வாசனமா? வண்டிக்குள்ளிருக்கும் மெத்தைகளா? வண்டி ஓட்டுபவன் சக்கரவர்த்திக்கும் முன்னால் போவது ராஜ்யமுறையா? சந்தேகமே இல்லை” என்று சொன்னார்.

மூன்றாவது மந்திரி, “இவ்வப்பிராயத்தை நான் அதுசரிப்பதற்கு மற்றொரு காரணமும் தெரிவித்துக்கொள்ளுவேன். வண்டிக்குள்ளே இருப்பதைக்காட்டிலும் வெளியே உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் வீற்றிருப்பது சந்திரனுக்குக் கிட்டியிருப்பதால் சந்திரவம்சதிலகராயிருக்கும் மகாராஜாவுக்கு அதுவே உரிய ஆசனம்” என்றார்.

அதன்மேல், மந்திரிஸ்தானத்தில் அடுத்த ஒழிவுவரும் சமயத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருக்கும் ஒருபிரபு, “மகாராஜாவே! கட்டிச்சித்தருளவேண்டும். ஏதோ இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட மூன்று காரணங்களோடு இன்றியமையாத நான்காவது காரணமிருப்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். வண்டியில் முன்னாலேயிருக்கும் ஆசனத்தின்பேரில் மகாராஜா வீற்றிருந்தால் மாத்திரம் அல்லவா இந்தப்பாக்கியசாலிகளான பிரஜைகளுக்கு யாதொரு மறைவுமில்லாமல் கண்குளிரத் தரிசனம் கிடைக்கும்?” என்று சேர்த்துச் சொன்னார்.

சக்கரவர்த்திக்கும் இந்த வசனங்களினால் பூர்ண சந்தோஷமுண்டாயிற்று; “பிரஜைகளின் திருப்தியே எனக்குத் திருப்தி. நான் அப்படியே வண்டியின் முன்பாகத்தில் அலங்கரித்திருக்கும் உன்னதஸ்தானத்தில் வீற்றிருந்து என்னுடைய அருமைப்பிரஜைகளை நோக்கிக்கொண்டே ஊர்வலம்செய்கிறேன்” என்று ஆக்ஞாபித்தார். இத்தொல்லையான விஷயத்தைச் சிக்கறுத்த மந்திரிகளின் சாதுர்யத்தையும் மகாராஜாவின் காருண்யத்தையும் கேட்டு ஜனங்களும் சந்தோஷித்தார்கள். ஆனால் அந்த மகாசபையிலும் பெருங்கூட்டத்திலும் ஒரு மதஷயன் மாத்திரம் அதிருப்தியோடு முறையிடத்தொடங்கினான். அந்தப்பேர்வழிதான் அந்த வண்டியையோட்டவேண்டியவன். “அப்படியானால் நான் என்கே உட்காருகிறதா?” என்று அவன் வினாவினான். மந்திரிகள், “நீயா? நீ என்கேயாவது கிட!” என்று வண்டியின் கதவைத்திறந்து அவனை உள்ளே தள்ளி அடைத்தார்கள். அவன் அப்பொழுதும் சும்மா இருக்கவில்லை; “அப்படியானால் குதிரைகளின் லகான் நீளம் போதாதே” என்று முறையிட்டான். “லகானோடு வேண்டிய பட்டுக்கயிறுகளைச் சேர்த்து முடிந்து கொள்” என்று சொன்னார்கள். அப்படியே செய்யப்

பட்டது. சக்கரவர்த்தி பெட்டியின்மேல் முன்னால் வீற்றிருந்தார்; வண்டி ஓட்டுபவன் லகான்களில் கட்டிய கயிறுகளை வண்டியின் இருப்பக்கமுமுள்ள ஜன்னல்களால் வண்டிக்குள் இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டான். ஊர்வலம் தொடங்கியது. அந்தத் தேசத்தின் ஆசாரப்படி, அன்புள்ள பிரஜைகள் தங்களுடைய சந்தோஷத்தைத் தெரிவிப்பதன்பொருட்டு முரசுகளை முழங்கினார்கள்.

இந்தக் கோஷத்தில் குதிரைகள் எவ்விதம் வண்டியை இழுத்திருக்கக்கூடுமென்பதை நாமே ஊகித்துக்கொள்ளலாம். குதிரைகள் மருளவே சக்கரவர்த்திக்குக் கலக்கம் தோன்றிவிட்டது. அரண்மனையைவிட்டுக் கொஞ்சதூரத்திலுள்ள அவருடைய குலதெய்வத்தின் ஆலயத்திற்குக் கோச்சுவந்துசேர்ந்தது; தெய்வத்தின் அனுக்கிரகத்தினால், கிழேயிழாமல் போய்ச்சேர்ந்தவுடன் மகாராஜா, “நிறுத்து, நிறுத்து! இந்தவாகனத்தைத் தெய்வத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கவேணுமென்று எனக்கு ஸ்வப்பனத்தில் ஆக்ஷை கிடைத்திருக்கிறது” என்று வெளியிட்டார். ‘கனக்காணுவதற்கு எப்பொழுது தருணம் வாய்த்தது?’ என்று ஒருவரும் கேட்கவில்லை. வண்டியை நிறுத்தி, மகாராஜா பல்லக்கில் அரண்மனைக்குத் திரும்பிவந்து சேர்ந்தார். வண்டியைக் கோவிலில் பன்னிரண்டாவது வாகனமாக ஏற்படுத்திக் கருவூலத்தில் சேர்த்துவிட்டார்கள். இன்னும் அவ்விடம் செல்லும் பிரயாணிகள் அதைக் காணலாம்.

நீங்கள் ‘இதிலென்னவிசேஷம்? உலகத்தில் வடக்கே ஐஸ் லாண்டு தேசத்திலிருந்து தெற்கே நியூஸிலாண்டு தேசம்வரையிலும் எந்த ராஜ்யத்திலும் எந்தத் தொழிலிலும் சபை கூடினால் அந்தச் சீனதேசத்து மந்திரிகள் மாதிரி முக்கிய விஷயத்தைமாத் திரம் விட்டுவிட்டு அனுமானிக்கிறவர்களைக் காணலாமே’ என்று கேட்கலாம். அப்படியில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. குதிரை ஓட்டுகிறவன் குதிரைக்கு அடுத்தல்லவா இருக்கவேண்டும் என்கிற ஒருயோசனையை மாத்திரம் விட்டுவிட்டு மற்ற யுக்திகளெல்லாம் அவர்களுக்குத்தோன்றட்டும். ஆனால் ஆராய்ச்சியாளர்களென்று பெரியபெயர்களைப் பூண்டவர்களும் அவ்விதம் அனுமானம் செய்யலாமா? அவர்களுடைய சித்தாந்தம் என்ன? “நாங்கள் உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக முயலுகின்றோம். ‘இயம் சீதா மமசுதா’ என்கிற வாக்கியத்தின் தாத்பர்யமோ, அல்லது அசோகருடைய அரசாட்சியின் ஏழாவது வருஷத்தில் நடந்த விருத்தாந்தமோ, எந்தவிஷயமானாலும் சரி, எது உண்மையோ, எதுவாஸ்தவமாக

ஏற்படுமோ, அல்லது ஏற்பட்டதோ, அதைக் கண்டு பிடிப்பதுதான் எங்களுடைய நோக்கம். எங்களுடைய எண்ணங்களைக் கவியின் வாங்கால் ஸ்தாபிப்பதும் எங்களுடைய பெருமைகளையும் அறிவுக் களஞ்சியங்களையும் வெளிப்படுத்துவதும் எங்களுடைய நோக்கம்” என்பதுதானே? இப்படியிருக்க, இவ்வாராய்ச்சியாளரிற் கூடச் சிலர் சிலசமயங்களில் சிலவிஷயங்களில், அம்பு எய்தாற்போல் நேராகப்போகாமல் அச்சினமத்திரிகள் மாதிரி ஊக்கிக் கொடுக்கிறார்கள் என்ற ஒரு குறைவைத்தான் வெளியிடத்தூணித்தேன்.

வேறுசிலரோ வாகனமில்லாமலே ஊர்வலம் செய்ய ஆரம்பிக் கிறார்கள்.

ஒருநாள், ஒருசுநேகிதருடைய வீட்டில் பலவித சாஸ்திரங்களில் பிரசித்திபெற்ற அநேக நிபுணர்கள் கூடியிருந்தார்கள். அவ் வீட்டின் எஜமானி, தன் தோட்டத்தில் வெகு அழகான ஒரு பளிங்குப்பதுமையை வாங்கி வைத்திருந்தாள். அதைப் பார்க்க வேண்டுமென்று எல்லோரும் தோட்டத்திற்குள் சென்றார்கள். சாயங்காலம் சுமார் நாலுமணி இருக்கலாம். பதுமையின் ரூப விசேஷத்தையும் வர்ணாவண்யத்தையும் கண்டு களித்தார்கள். அப்பொழுது அந்தப்பதுமையைத் தொட்டுப்பார்த்து ஒரு நிபுணர் ஓர் வியப்பான விஷயத்தைக் கண்டுபிடித்தார். சாயங்கால வெயில் பதுமையின்மேல் பட்டுக்கொண்டிருக்க, பதுமையின் மேற்குப்பாதி குளிர்த்தும், கிழக்குப்பாதி கைக்கு நல்ல உஷ்ணமாகவும் தென்பட்டது. கூடியிருந்தவர்களில் சிலர் பெளதிக சாஸ்திரத்தில் விற்பன்னர்களானபடியால், இவ்விஷயத்தின் காரணத்தை அவர்கள்தான் சொல்லவேண்டுமே ஒழிய அவர்கட்கு எடுத்துச் சொல்லும் திறமைவாய்ந்தவர்கள் உலகத்தில் வேறு யாருமில்லை. ஆயினும் அவர்களும் இவ்வற்புதத்தைக் கண்டு ஒன்றும் சொல்ல இயலாமல் மௌனமாக நின்றார்கள். ஆனால் அங்கே கூடியவர்களில் வேறுசிலர்களின் புத்தி சுறுசுறுப்பாக வேலைசெய்ததனால், அவர்கள் மத்தியில் தர்க்கம் ஏற்பட்டது. அதில் ஒருவர், சூரியகிரணங்கள் மேற்கே நின்று பதுமைக்குள் பிரவேசித்துக் கிழக்குப்பாகத்தைச் சேர்ந்தவுடன் வெளியில் புறப்பட முடியாதபடி பளிங்கின் சுபாவத்தினால் தடைப்பட்டுப் பதுமைக்குள் ஆழ்ந்துபோய்விட்டதனால்தான் அந்தக்கிழக்குப் பாகத்தில் உஷ்ணம் ஏறியிருக்கவேண்டுமென்றும் அதுதான் நியாயமென்றும் அபிப்பிராயப்பட்டார். அப்பொழுது மற்றொருவர், “கிழக்குப்பாகத்தில் நின்று வெளியில் புறப்படச் சக்தியற்ற கிரணங்கள் எங்கனம் மேற்குப்பாகத்தில் தடைபடாமல் உள் துழைந்தன?” என்று கேட்டார்; “அப்படியானால், நீங்கள்

தான்வேறு காரணம் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்” என்று கேட்கப் பட்டார். இம்மாதிரியாகவே ஒவ்வொருவர் சொல்லிய சமாதானங் களை மற்றவர்கள் எளிதில் நொறுக்கிவிட்டார்கள்.

இதற்கிடையில் தோட்டக்காரன் அருகில்வந்து இவர்களு டைய தர்க்கத்தைக்கேட்டுப் பிரமித்து நின்றான். அவன் தன் னுடைய தலையைச் சொறிந்துகொண்டு நிற்கும்விதத்தைக் காணவும் ஓர் நிபுணர்க்குச் சந்தேகம் தோன்றி, “தோட்டக்காரா, ஏன் இந்தப் பதுமையின் கிழக்குப்பாகம் சுட்டு இருக்கிறது தெரியுமா?” என்று வினவினார். அதற்கு அவன், “இத்தனை நேரமாக இந்தப்பக்கந்தான் வெயில்பக்கமாயிருந்து சுட்டுப்போய்விட்டது. பளிங்கு வெடித் துப் போய்விடுமோ என்று பயந்து நீங்கள் வருவதற்குச் சற்று முன்புதான் இந்தப்பக்கம் நிழலிலிருக்கும்படி பதுமையைத் திருப்பி வைத்தேன்” என்றான்.

இம்மாதிரியான சம்பவங்கள் எக்காலத்திலுமுண்டு. ஆகை யால் ஓர் எழுத்துப்பிழையை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு வாக் கியத்திற்குப் புதிதாக நாலு அர்த்தம் கற்பிப்பதும், ஒரு விக்கிரகத் தில் ஒரு கோடு பட்டிருந்தால், அதிலிருந்து அந்த விக்கிரகத்திற்கு எந்தவிதமான நாமம் ஏற்பட்டுள்ளது என்று சொல்வதும், வெயில் படாத பக்கந்தான் சூடுறைக்குமென்று சொல்லுவதற்கு ஒப் பல்லவா?

அன்னையின் அன்பு

சுகவனம்

“அகப்பட்டாயா!” என்று ஒரு பைத்தியச் சிரிப்புச்சிரித்தாள் பொக்கைவாய்க் கிழவி; மறுபடியும், “கிட்டேனா பார்!” என்று பலமாய்த் தன்னெதிரில் இருந்த பத்திரிகைத் துண்டுக்கடித்ததை நோக்கித் தன் முஷ்டியை ஆட்டினாள்; திரும்பியும் அவள் ‘கட கட’ வென்று, கர்ணாகரோமாக நகைத்தாள்; எழுந்தாள். தன்முன்யாரோ இருப்பதாக எண்ணம் போலும்! மறுபடியும் இரண்டு கைகளையும் குறுக்கிக்கொண்டு, “அந்த ஈசன்பேரிலாணை. உன்னைவிட்டேனா பார். அந்தச் கண்ணகி செய்தது போல் துவம்சம் செய்கிறேன் பார்” என்று உறுமினாள். என்ன அவளை அவ்வாறு பிதற்றச்செய்தது? அவள் மனக்கண்முன் அவன் தோன்றினான்; இருபத்து ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் தன்னை ஆசை காட்டி மயக்கி மணந்த அவன்! பிறகு தன்னை வெறுத்த அவன்! முடிவில் ஒரு வருஷத்திற்குள் தன்னை விராதாவாய் விட்டு மறைந்த அவன்! அதனோகிட்டுவனா அவன்? செல்லும்போது அவளது உயிரினும் உயிராகிய—அவளுடைய வாழ்க்கைக்கு ஆறுதலாக இருக்கக்கூடிய—அவளது ஆண் மகவையும் எடுத்துச் சென்ற அவன்!

அப்படிப்பட்டவனை இப்பொழுது அவள் கண்டு பிடித்து விட்டாள்.

அம்மாதா மெதுவாக எழுந்தனள்; தனது குடிசையைச்சுற்றி முற்றம் பார்த்தாள்; “இந்தப் பாழுங்குடிசையில்தான் நான் வாழ் வபித்ததோ? எல்லாம் அந்த மனிதனால்!” எனத் தன் தலையில் அறைத்து கொண்டாள். காலொடிந்து கிடந்த நாற்காலிமேலிருந்த உடைந்த கண்ணாடியில் தன் உருவத்தைக்கவனித்தாள். அங்கு ஏதாவது சுந்தர ஸ்வரூபம் தெரிந்ததா? 25 ஆண்டுகளுக்குமுன் ராஜசேகரன், “ஆ! என்ன ரமணிபத்தோற்றம்! அப்படியே கடித்துத் தின்று விடலாம் போலிருக்கிறதே!” என்று சொல்லிப் பிரமித்த அந்த ரமணிய மயத் தோற்றம் அங்குப் பிரதிபிம்பிக்கவில்லை. அதற்குப் பதில் அந்த நாற்பது வயதிலேயே முதுமையைப்பெற்ற தோற்றமே தோன்றியது.

உடலெல்லாம் ஊதியிருந்தது. கண்களோ பாதாளத்திலிருந்தன. ராஜசேகரனை மயக்கியஸ்வரூபம் அடியோடு அங்கில்லை.

ராஜசேகரன் அப்பொழுது சென்னை உயர்தரக்கலாசாலையில் மாணவன். சுந்தரவதனி ஓர் ஏழைப்பெண்; ராஜசேகரனைச் சந்திப்பதற்குமுன் தன் ஒரே பந்துவாகிய தாயாரையும் இழந்தவள்; அப்பொழுதே தன்னுடைய படிப்பையும் விட்டவள். தன்னை ராஜசேகரன் உண்மையாகவே மனைவியாக்கிக்கொள்ளப்போவதாக எண்ணினாள் அப்பேதை. ராஜசேகரன் சுந்தரவதனியைச் சென்னையில் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் மணந்த சிலமாதங்களுக் கெல்லாம் அவளை வெறுத்தான்; கடிந்தான்; பலவிதமாகவும் அதை அவளுக்குத்தெரிவித்தும் விட்டான். தன் கணவன் கண்களில் பிறந்த காதற் பார்வை கும்பார்வையாக மாறினதையும் அவள் கண்டாள். ஒரு வருஷம் முடிந்ததுதான் தாமதம். ராஜசேகரன் அவர்களுக்குப் பிறந்த ஆண்குழந்தையுடன் மறைந்து விட்டான். பிறகு சுந்தரவதனி, காப்பாரற்றுத் தன் கணவனைத்தேடி அலைந்து, பிறகு இந்தச் சீர்குலைந்த ஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டாள். குடிசைவாழ்க்கை ஏற்பட்டது. கீழான சேர்க்கை, கங்குடித்தல் முதலியன உண்டாயின. உலகத்தில் தனியாக, உடைந்த மனதுடன் விடப்பட்ட அப்பேதை தீயவழியில் சென்று விட்டாள். போகும்போது ராஜசேகரன் வைத்துவிட்டுப்போன சிறிது பணமும் குடியில் மறைந்தது; அவள் கூலிவேலை செய்து சம்பாதிப்பதற் பெரும்பாலும் மதுவுக்கே சென்றது. வாழ்க்கையில் வெறுப்புத் தட்டின பிறகு நன்மை ஏது? தீமை ஏது?

இந்த 25-வருஷமும் சுந்தரவதனி அவளைத் திட்டினவள்தான். ஒரு நாளாவது, தன்னை மணந்து பிறகு நடுத்தெருவில் விட்டு விட்டுத் தன் குழந்தையையும் தூக்கிச் சென்றவனைத் திட்ட மறந்தவளன்று. அந்தக் குழந்தை அவளிடம் இருந்திருப்பின் இத்தகைய சீர்கேட்டிற்கு அவள் வந்திருக்கவேமாட்டாள். எப்பொழுது அதுவும் போயிற்றோ, அப்பொழுதே வாழ்க்கைக்கலமும் தீமையென்னும் பாறையில் மோதிக்குலைந்தது. பாவம் ! 25 ஆண்டுகளுக்குமுன் அந்தக் குழந்தையை மார்போடு அணைத்துச் சீராட்டியதை நினைக்கையிலேயே, அவளது ஆவி துடித்தது; உடல் சிலிர்த்தது.

சுரேலென்று தன்னெதிரிலிருந்த கண்ணாடியை உதைத்தெறிந்தாள். மறுநிமிடம் அவளது குணம் பயங்கரமடைந்தது. உதடுகளைக் கடித்தாள்.

முடியில், 25-ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு தன்னை அழித்தமனிதனைக் கண்டு பிடித்து விட்டாள். அவன் தான் செய்த தீங்குக்குச் சரியான படி தண்டனையை அதுபவிக்கவேண்டுமென்பதுதான் அவளது நோக்கம்; அதைச் செய்து விட்டுக் கண்ணாரப்பார்த்தால்தான் தன் ஹிருதயம் வேகுமென்று எண்ணினாள்; ஆத்மாவும் சார்தியடையு மென்று நினைத்தாள்.

உடைந்த தகரப் பெட்டியைத்திறந்தாள்; அன்று ராஜசேகரன் தனக்கு வாங்கிக் கொடுத்த புடைவையை எடுத்தாள்; தூசியைத் தட்டிவிட்டு அதையே அணிந்து கொண்டாள்; தட்டித்தமொறி வெளிவந்து பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் நடந்தனள்.

சென்னையிலிருந்து திருச்சிசெல்லும் ரயில் வண்டியில், மூன்று வது வகுப்பு வண்டி; மூலையில் ஒடுங்கி உட்கார்ந்திருந்தவள் சுந்தர வதனியே; அப்பொழுதும், “தெய்வமே! முடியில் அவனைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன். அந்த பத்திரிகைத்துண்டு என்கை யில் உன் கருணையாலன்றோ கிடைத்தது?” எனக் கூறினதைத் தவளே.

சிலதினங்களுக்குமுன், படங்களுடன் கூடிய ஏதோ ஒரு மாத சஞ்சிகையைப் பார்த்தனள்; அது சாலையில் கிடந்தது. அதிலே தான் ராஜசேகரனுடைய படத்தைப்பார்த்தனள். திவான் பகதூர் ராஜசேகர முதலியாருடைய போட்டோவும், அவர் புதிதா கத் திருச்சியில் கட்டிய சிறந்த மாளிகையின் படங்களும் அதிலிருந் தன. ஆனால் அதில் அவர் குமாரனைப்பற்றி ஒன்றும் காணோம். இதுவும் சேர்ந்து சுந்தரவதனியின்மனத்தில் ஆற்றொணைச் சீற்றத்தை யிளைவித்தது.

முடியில் வண்டி திருச்சியில் வந்து நின்றது. எங்கும் மப்புமந் தாரமாம் இருந்தது. குளிரால் அவளது உடல் நடுங்கிற்று. மழை தூறிற்று. ஆனால் அவளது மனத்தீர்மானத்தின்முன் இவைக ளெங்கே? தன்னை மறந்த மனிதன்மேல் பழிவாங்கும் எண்ணமே அவள் மனதில் துடித்தது; தன் குமாரனைப் பார்க்கும் எண்ண மும் இருந்தது. விரையில் பேய் பிடித்தவள் போல் நடந்தாள். முடியில் ராஜயிலாசத்தின்முன் நின்றாள். அந்த அழகானமாளிகை யைக்கண்டதும் அவள் மனம் துடித்தது. ஏன்? அந்தமாளிகை அவளுடையதாக இருந்திருக்கவேண்டியது. ரியாயமாக அவளுக்குச் சொந்தமானது. தனது எண்ணத்தை நினைத்துக்கொண்டு, அந்த ஸப்தமற்றவேளையில் கல்லென்று சிரித்தாள்.

பிறகு, கேட்டைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நடந்தாள். தட தட வென்று படிகளில் எறினாள். அதேசமயத்தில் ஒரு கிழவேலைக் காரன் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளிவந்தான்.

சுந்தரவதனி தட்டென்று நின்றாள்; அவளைப்பார்த்து விழித்தாள்.

“உள்ளே திவான் பகதூர் இருக்கிறாரா?” என்று கேட்டாள். அப்பொழுதும் அவள் குரல் கரேமாக இருந்தது. திவான்பகதூர் என்பதை இழுத்து ஏளனமாகக்கூறினாள்.

சேவகன் மிகுந்த அலக்ஷியமாக அவளைப்பார்த்ததும் பார்க்க காததுமாய், “ஏய், யாரது? முதலியார் இல்லை, போ” என்றான். தன் மாளிகை யெதிரிலேயே, தனக்கு நாயாய்க் கிடக்கவேண்டிய அற்ப வேலைக்காரன் இவ்வாறு சொல்லுவது அவள் மனதைப் பிளந்தது. கண்ணகியின் சக்தியிருந்தால் அவளையும் அந்த மாளிகையையும் அக்கணமே எரித்திருப்பாள்.

சபித்தாள்—கடிந்தாள்—அழுதாள்—கூவினாள்—ஆகிய இவ்வ ளவையும் ஒரேகுரலில் சேர்த்து ஸப்தம் போட்டனள். மறுநிமிடம், சுழன்று நின்ற இடத்திலேயே அந்த ஜில்லென்ற படிகளின்மீது தட்டென விழுந்து மூர்ச்சையானாள் அப்பேதை.

ஐயோ! அந்தக்காட்சி மிகவும் பரிதாபகரமாக இருந்தது. எவ ராவது அந்தக் கந்தைகட்டிய, அவலக்ஷண மாதாதான் அம்மாளிகை யின் சீமாட்டியாக வேண்டியவள் என்று உணர்ந்திருந்தால்தெரியும்!

அதை ஒருவரும் அறியார். ஆனால் தெய்வசங்கல்பம்; எதிர் பாராத விதமாய் இருவர் அங்கு வந்தனர்.

இருவரில் ஒருவன் இருபத்தைந்து வயதுள்ள சுந்தரவாலீபன்; அவன் பக்கத்தில் நின்றவன் பதினைந்து அல்லது பதினாறு வயதுள்ள சுந்தரி. யார் அவள்? ராஜ சேகரரின் ஒரே புதல்வனாகிய சுந்தர மூர்த்தியின் மனைவியாகப் போகும் ரத்தினபாய்.

கிழச்சேவகன் கீழே கிடந்தவளை மெதுவாகத் தூக்க முயன் றான். தூக்கும்போது அருவருப்புடனேதான் அவளைத்தூக்கினான். “சாமி! இவள் பைத்தியமோ, இல்லை, குடிச்சட்டாளோ என்ன வோ தெரியல்லை. பொணம் இங்கே வந்து விழுந்தது” என்று கடிந்தான்.

சுந்தரமூர்த்தி ஒன்றும் தோன்றாமல் ஸ்தம்பித்து நின்றான். அவளையறியாது அவனாள் என்னமோ செய்தது. ரத்தினபாய் ஓடினாள்; கிடந்தவள் பக்கலில் வந்தாள்.

“ஐயோ பாவம் ! உடம்பு சரியில்லை போலிருக்கிறது. உள்ளே கொண்டு வாருங்கள் !” என்றான். அவனது கார்வீழிகள் இரக்கத் தால் பிரகாசித்தன.

வேலைக்காரன் ஏதோ முணகிக்கொண்டே கட்டளையை நிறை வேற்றினான். ரத்தினபாய் தான் செய்வது இன்னதென்று அறியாமலே அந்த மாதைக் கவனிக்கலானான்.

சுந்தரவதனியின் கண் திறந்தான்; தான் ஓர் புதிய அழகிய அறையில், ஒரு சோபாவில் படுத்திருப்பதை உணர்ந்தான்; தன்னெதிரில் இருவர் இருப்பதையும் கண்டான். ஒருவரைக் கண்டவுடன், அவனது ஹிருதயம் துடித்தது. ஏன் ! தன்னெதிரில் இருந்த சுந்தரமூர்த்தியின் உருவத்தில் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கே முன் ராஜசேகரனாக வந்து தன்னுள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டவனைக் கண்டான்; அதேவடிவம்; ஆனால் தன் மாதாவின் கண்கள் ! அவளுடைய சுருட்டைமயிர் ! வீணாக் அதரங்கள் !

இந்தக் காட்சியைக்கண்டு அவன் கண்கள் கூசின. கண்களைமூடிக்கொண்டு யோசித்தான். ஆ ! எப்படி எல்லாம் மாறுகின்றன !

திடீரென்று, மெத்தென்ற மிருதுவான கரம் தன் மேல்பட்டதை உணர்ந்தான். குயில் போன்ற குரல் காதில் விழுந்தது.

“இப்பொழுது பரவாயில்லையா, அம்மா ?”

சுந்தரவதனியின் உடல்முழுதும் சிலிர்த்தது ; கண்களைத்திறந்தான்; “பரவாயில்லை” என்று பதிலளித்தான். எழுந்திருப்பதற்கு முயன்றான். தன் கண்களைச் சுந்தரமூர்த்தியினிடமிருந்து வாங்கின வளல்ல. அவன் யாரென்ற கேட்க வேண்டும் ? அவளுடைய உதரத்தில் உதித்த குமாரனே !

“ஐயோ ! தாகம் ! தாகம் ! சற்றுத் தண்ணீர் கொடுங்கள்” என்றான்.

ரத்தினபாய் தன் காதலைப் பார்த்தான். சுந்தரமூர்த்தி வேலைக்காரனைக் கூப்பிட வாயெடுத்தான். ஆனால் ரத்தினபாய், “வேண்டாம், நீங்களே போய் ஒரு சோடாபாட்டில் கொண்டு வாருங்கள்” என்றான். அவனும் போனான்.

சுந்தரவதனியின் கண்களும் அவன் பின்னரே சென்றன. தன் எஜமானன் செல்வதைப்பார்த்து, அவன் வருவதை எதிர்பார்க்கும் நாயின் கண்கள் போல அவைகள் இருந்தன. அந்த உயர்ந்த சுந்தர வாலிபன் தன் மார்பில் தவழ்ந்தவன் என்பதை நினைக்க நினைக்க அவன் மனம் துடித்தது.

ரத்தினபாய்க்கென்னவோ, அந்த மாதின் ஹிருதயத்தில் ஏதோ இருக்கிறதென்பது தெரிந்தது. மிகவும் அன்போடு தனது துல்லிய மெல்லிய வெண்கரத்தைச் சுந்தரவதனியின் தடித்து அழுக்கடைந்து கறுத்த கரத்தின் மேல் வைத்துத்தடவினாள்.

இந்த உணர்ச்சிபட்டவுடன் சுந்தரவதனியின் உடல்முழுவதும் மின்சாரம் பாய்ந்தாற்போலிருந்தது. மறுநிமிடம் இரக்கத்தோடு கூடிய அந்த மாதின் விழிகளுள் கூர்ந்து நோக்கினாள். அவள் மனது என்னவோமாதிரி இருந்தது.

“சுந்தரி! நீ அவனை மணக்கப் போகிறாயா?” என்று ஒரே கேள்வி கேட்டாள்.

வெட்கத்தினால் ரத்தினபாயின் கன்னங்கள் சிவந்தன. தலையைச் சற்றுத் தாழ்த்தினாள்.

“ஆமாம், அம்மா! அடுத்தமாதம் முதலில் எங்களுக்குக் கல்யாணம்” என்றாள்.

“அவன் தாயார்...அவள் அவள்” எனச் சுந்தரவதனி தயங்கினாள்.

மறுபடியும் ரத்தினபாயின் கண்கள் இரக்கத்தால் விளங்கின.

“அவர்களா? அந்த அம்மணி அவர் சிறு குழந்தையாக இருக்கும் போதே இறந்து விட்டாராம். அவருக்கு அந்த அம்மணி ஞாபகம் இல்லையாம். ஆனால் ‘என் தாயார் இருந்தால்...இருந்தால்’ என்று சொல்லிச்சொல்லி அவரையே அன்போடு நினைக்கிறார்” என்றாள்.

“அன்போடு நினைக்கிறார்” என்ற வார்த்தைகள் சுந்தரவதனியின் ஹிருதயத்தில் தைத்தன.

“அவளையே அன்போடு நினைக்கிறாரா?” என மறுபடியும் சுந்தரவதனி கேட்டாள்.

ரத்தினபாய், “ஆமாம், அம்மணி! அவர் தகப்பனார் அந்த அம்மானைப்பற்றிப் பேசுவதே கிடையாது. அவர் திரும்பவும் மணம் செய்து கொள்ளவும் இல்லை. ஆனால், அவர் குமாரரென்னவோ, ‘எங்கள் அம்மானைக்காண நான் பாக்கியம் பெறவில்லையே’ என்றே சொல்லுவார். அவர் அம்மாள் உருவம் அவருக்கு மனஉருவந்தான். இரக்கம், அழகு, அன்பு இவைகளெல்லாவற்றையும் சேர்த்துத் தம் தாயின் உருவத்தைத் தம் மனதில் வைத்துக் கொண்டு அதையே போற்றுகிறார்” என்றாள்.

அப்பொழுதுதான், அந்தச் சுந்தரவதனி உணர்ந்தாள்: அவள் மனக்கண்முன்தோன்றியது இது தான்: தான் சொல்லப்போவதைச் சுந்தரமூர்த்தி உணர்ந்தால் அடுத்த நிமிடம் அவனது நிம்மதியும், ஆனந்தமும் துன்பமாக மாறும்.

“ஆ! அதைச்செய்யமாட்டேன்” என வாய்விட்டே சுந்தரவதனி கூறினாள். தாயின் அன்பு என்னும் பெருந்தன்மையும் தெய்வீகத்தன்மையும் அவளிடத்தில் குடிகொண்டன. தன் குமாரன் தன்னை—கெட்டலைந்து சிக்குலைந்த தன்னை—ஓர் சிறந்த அன்பு, தயை, அழகு ஆகிய இவைகளுக்கு இருப்பிடமாக நினைப்பதை அறிந்தாள். அந்தமாதிரி எண்ணியதே அவன் வாழ்க்கையை மேன்மையாகவும், இன்னும் ஆனந்தமாகவும் செய்துவருகிற தென்பதையும் உணர்ந்தாள். ஆகவே அதைக் கெடுப்பது அவளுக்குத் தகுமா? அதனால் அவளுடைய வர்மம் தீர்ந்ததாகுமா?

சில நிமிடங்கள் வரையில் அவள் உள்ளம் கலங்கிற்று. தாயின் அன்பே வெற்றியுற்றது; வர்மம் தோல்வியுற்றது.

சுந்தரமூர்த்தி சோடாபாட்டிலுடனும் ஆகாரத்துடனும் உள்ளே வந்தான். சோடாவைமட்டும் சுந்தரவதனி சிறிது குடித்தான்.

“நிரம்ப வந்தனம். உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம். நான் போகவேண்டும்—ஆம், போகவேண்டும்!” என்றாள் சுந்தரவதனி.

சுந்தரமூர்த்தி குனிந்து கூர்ந்து அவளைப்பார்த்தவுடன் முன் அவன் உடலைக்கண்டு கொண்ட அருவருப்பெல்லாம் மறைந்தது.

“அம்மா! மெள்ளப் போகலாம்! முதலில் தாங்கள் யாரென்றும், இங்கே ஏன் வந்தீர்களென்றும் சொல்லமாட்டீர்களா?” எனக்கேட்டான். இவ்வார்த்தைகளுக்கு என்ன கூறுவாள் அவள்?

கண்கொட்டாமல், சுந்தரமூர்த்தியையே பார்த்தாள் சுந்தரவதனி. அவள் கண்கள் ஆனந்தத்தைப் பருகின.

“அதுவா? அவர் பெயரைப் பேப்பரில் பார்த்தேன். ஒருவேளை என்னை—இல்லை இல்லை—எனக்கு ஏதாவது உதவி செய்வாரென்று எண்ணினேன். பாவாயில்லை” என்று குளறினாள்.

“என்தகப்பனாரைப்பற்றியா பேசுகிறீர்கள்? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? முடிந்தால், நான் சொல்லி வாங்கித் தருகிறேன்” என்றாள் சுந்தரமூர்த்தி.

சுந்தரவதனி தலையை ஆட்டிக்கொண்டே, “வேண்டாம், வேண்டாம்! நீங்கள் நன்றாயிருந்தால் போதும். உன்னைப்பார்த்ததே என் வாழ்க்கைப்பயன். எனக்கொன்றும் வேண்டாம். என் பெயர் தெரிய வேண்டியதில்லை. அவருக்கு ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம். நான் ஓர் அநாதையான அயலாள்” என்றாள்.

என்னே தாயின் அன்பு! இருபத்தைந்து வருடங்களாக மனத்தில் வளர்த்த வர்மம் எல்லாம் ஐந்து நிமிஷத்தில் தாயன்பு முன் பறந்தது. தன் மகனுக்காகப்பழிவாங்குதலை ஒருதாய்மறந்தாள்.

சுந்தரவதனி எழுந்தாள்; மெதுவாக வெளியே வந்தாள். மழை நின்றிருந்தது. ஆனால் இரவு சமீபித்துக் கொண்டிருந்தது. அவளோ நெடுந்தூரம் போகவேண்டும்.

காதலனும் காதலியும் மேல்படியில் நின்று கொண்டு அந்த மாதைக் கவனித்தனர்.

“ஐயோ, பாவம்! என்ன கஷ்டப்பட்டாளோ!” என்றான் மகன்.

“எனக்கு நடுங்குகிறது. தனியாக இந்த இரவில்...” என்றாள் மருமகள். தாயும் மாமியாருமாகிய அப்பேதை படிகளைக்கடந்தனர்.

காதலனும் காதலியும் கதவைமூடிக்கொண்டு உட்சென்றனர்.

இதையெல்லாம் சுந்தரவதனி சற்றுநேரம் கவனித்தாள். அவர்கள் உள்ளே போகும் வரையில் கவனித்தாள். பிறகு வந்த வழியே சென்றனர். வரும்போது வர்மத்துடன் வந்தாள்; போகும் போது தாயினன்புடன் சென்றாள்.

“அவனுடைய தாயார் நான்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே ராஜசேகரனின் மனைவி, வெளி அந்தகாரத்தில்புகுந்து மறைந்தனர்.

இரும்புக் கடலை

டி. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர்

தமஸாநதிக்கரையிலுள்ள நலந்தாநகரத்தின் மேலைவீதியில் இருக்கும் சுவேதஸ்தனத்தில் பயிரவப்பிரஸாதின் தலைமையின் கீழ் நடைபெறும் முத்திவித்யாலயம் ஒன்று உண்டு. அதில் உள்ள உபாத்தியாயர்கள் ஐவரேனும் படிக்கும் மாணாக்கர்கள் முப்பத்தைந்து பேர்களேயாகும். மாணாக்கர்கள் ஒவ்வொருவரும் மாதம் ஒன்றிற்கு இருபதுரூபாய் சம்பளம் கட்டவேண்டும். இவ்வாறு வசூலாகும் ரூபாய் எழுதூறில் உபாத்தியாயர்களுக்கு ரூபாய் நூறு வீதம் சம்பளமும் சிப்பந்திச்செலவு ரூபாய்நூறும் போகப் பாக்கி ரூ. 150 மாணவர்களின் உணவு முதலிய செலவுக்கென்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. ஆகவே அவர்களுக்கு ஒருவேளை சாப்பாடும் மற்றொரு வேளை கஞ்சியுமே அளிக்கப்பட்டுவந்தன. இத்தகைய சருங்கிய உணவினால் மாணாக்கர்களுக்கு வித்தையில் ஊக்கமதிகரிக்கும் என்பது உபாத்தியாயர்களின் கருத்து. ஆனால் மாணாக்கர்கள் இவ்வேற்பாட்டில் அதிகவேறப்பையடைந்து கொண்டேயிருந்தார்கள். அவர்கள் உணவுகுறைவதனால் தேகவலி குறைந்து புத்திவித்தையில் செல்லாதென்றும், தங்களுக்குரிய இனிய உணவுப்பொருள்கள் கிடைத்தாலன்றித் தம்மால் கற்பதரிதென்றும் உபாத்தியாயர்களிடத்தில் முறையிட்டுவந்தனர். இதுவன்றியும் வெளியிடங்களிலும் இக்குறைகளைக் கூறுவதனால் உலகத்தவர்கள் உபாத்தியாயர்கள் கொடுமையானரெனக் கருதவிடங்கொடுத்தது. ஆகவே இவ்விவாதங்களை ஒருவாறு தீர்ப்பது அவசியமெனக் கருதிய உபாத்தியாயர்கள் மாணாக்கர்களுக்கு இதமெனத்தோன்றிய சில ஏற்பாடுகளைத் திட்டம் செய்து மாணாக்கர்களைக் கூட்டி உபதேசிக்க எண்ணினார்கள். இது காரணமாக உபாத்தியாயர்களும் மாணவர்களும் ஒன்றுகூடிப் பேசத் தொடங்கினர். அப்பொழுது உபாத்தியாயர்களுள் முக்கியமானவரும் மாணவர்களிடத்தில் அதிகக் கருணை வாய்ந்தவருமான ஹரி ஹா சாஸ்திரிகள் பின்வருமாறு திட்டங்களை விரித்துக் கூறலாயினர்:

"அருமைச் சீடர்களே! இதுவரையிலும் நாங்கள் செய்துவந்த முயற்சியெல்லாம் நீங்கள் முத்திக்குச்சாதனமான அறிவையடைவதைக்குறித்ததே யென்பது உங்களுக்குத் தெரிந்தும் அடிக்கடி

நீங்கள் குறைகூறி முறையிடுவது நன்மை பயக்காது. ஆயினும் நீங்கள் இவ்வாறு அதிருப்தி யடைந்திருப்பது வித்தியாலயத்தின் நன்மைக்குத்தகாதெனக்கருதி உணவை அதிகப்படுத்தாமல் உமது ஆவலை அடக்கவெண்ணிச் சிலகாலத்திற்முன் மரமாம்பழங்கள் உங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டன. ஆனால் உம்மில் சிலர் மாதிரிமே அவைகளை உடைக்காமல் சுவைத்து அழகுபார்த்து வந்தார்களேயன்றி மற்றவர்களெல்லாம் அவைகளைக் கடித்தும் கல்லால் நசுக்கியும் உடைத்து விட்டார்கள். இதுகாரணமாக என்நண்பர் கிரிப்பிரஸாத் என்பவர் உமது முறையீட்டிற்கு இணங்குதல் தவறென்றும் அதனால் உங்களுக்குப் பிடிவாதம் அதிகரித்து வித்தையில் அபிமானம் குறைவதனால் முத்திலை அடைய இயலாதென்றும் கூறினர். அவர்கூறியது உண்மையேயானாலும் உம்மிடத்து எமக்குள்ள அன்பு மிகுதியால் முன்பு அளித்தவைகளைப்போல் உடைந்துபோகக் கூடியதல்லாத பதார்த்தத்தைக் கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்துள்ளோம். அதென்ன வென்றால் இரும்புக்கடலை.

“இதை மரமாம்பழத்தைப்போலக் கடித்தோ நசுக்கியோ உடைக்கமுடியாது. உங்களுக்கு வாயில் ஊறலுண்டான பொழுதெல்லாம் இதை வாயிலடக்கிக் கடித்து வந்தால் அவ்வூறல் தீரும். அதுவன்றி உமது வித்யாபிவிருத்திக்குத் தடையான உணவு அதிகப்படாது. அன்றியும் உங்களில் ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு மதத்தினரா யிருப்பதனால் உமக்குள் சச்சரவேற்படாமல் இருக்கும் பொருட்டு இவ்விரும்புக்கடலைகளை நாங்களே உங்களுடைய பல்லின் வன்மைக்குத் தகுந்த வண்ணமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவிடுவோம். இவைகளைச் சரியான காலங்களில் உபயோகித்துவந்து அதனால் அறிவுமிகுந்து முக்தி நிலைஞ்சரிய பக்குவமடைவீர்களென்று நம்புகிறேன்.”

அப்பொழுது மாணுக்கர்களுள் ஒருவனாகிய பிராக்ஞனென்பவன் எழுந்து நின்று கூறுவான்:

“ஐயன்மீ! இப்பொழுது ஹரிஹர சாஸ்திரிகள் கூறிய மொழிகளைக்கேட்டு வியப்படைந்தேன். இவ்வளவு காலமாக எம்மோடு பழகியிருந்தும் நாங்கள் இவ்வேற்பாட்டிற்கு இசைவோமெனக் கருதியது புதுமையன்றே! உமது வருமானம் குறகாமலும் எமது உணவு பெருகாமலும் இருத்தற்குரிய வழியைக் கண்டுபிடித்த உமது புத்தியின் வன்மை மெச்சத்தகுந்ததே. ஆனால் அதற்கிணங்கற் குறிய அறிவின்மை எம்மிடத்திருக்குமென்று கருதியது முற்றிலும் தவறாகும். எங்கள் பொருளைக்கொண்டு உமக்கு நல்லுண

வளித்த நாங்கள் இரும்புக்கடலையை மென்று முத்தியடைவதென்பது உலகோர் ஒப்பத்தக்கதல்ல. இனி இவ்வித்தியாலயத்தை விட்டு வெளியேறவதே கருமமெனத் தோன்றுகிறது.”

இதைக் கேட்டவுடன் மோகன் மதன் என்னும் இரண்டு மாணுக்கர்கள் ஒருங்கே பேசத்தொடங்கினர். அப்பொழுது தலைவர் ஒருவரே பேசவேண்டுமெனத் தீர்மானித்ததனால் மதனென்பவன் மொழிவான்:

“சகோதரர்களே! பிராக்குன் கூறியது ஒருவராலும் ஒப்பத்தகுந்ததன்று. அவனுக்கும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் நெடுங்காலமாகக் கூழருந்தியதால் பல்லின்வலி குன்றியிருக்கிறது; அதனால் தன்னைப்போலவே மற்றவர்களும் இருப்பார்களென்று அவன் நினைத்தான் போலும்! எமது பல்லின் வன்மைக்கு இவ்விரும்புக்கடலை பொருளன்று. இதை நமது ஆசிரியர்களின் இஷ்டப்படி மெல்வதினால் நமக்கு நலமுண்டாகும் என்பது என் கருத்து. முதலாவதாக அவரது அருளுண்டாகும். அவ்வருளுண்டாயின் நம்மால் இயலாதது ஒன்றில்லை. இது வரையில் நாமடைந்திருக்கும் பெருமையெல்லாம் அவர்கள் சொற்படி நடத்ததனால் எய்தியவையன்றோ? இது நிற்ற; அவர்களையைய மறப்பதனால் கேடுண்டாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே நீங்கள் பிராக்குன் மொழியைக்கேட்டுக் கேட்டை அடையாமல் இருப்பீர்களென்று நம்புகிறேன்.”

மதன் கூறியதைக் கேட்டவுடன் விஜயன் என்னும் மாணுக்கன் எழுந்து பின்வருமாறு கூறினான்:

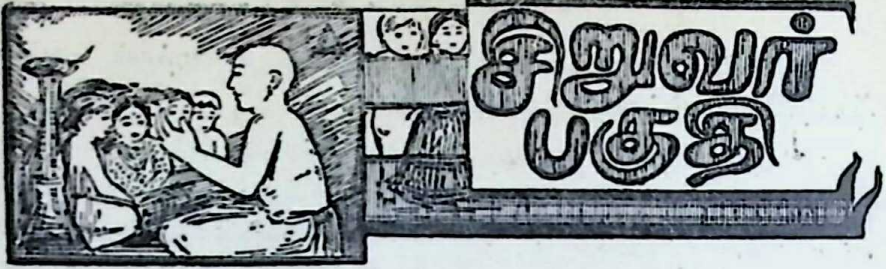
“நண்பர்கள்! முன்பு பிராக்குன் கூறியதில் சிலவிஷயங்கள் உண்மையாகத்தோன்றினாலும் அவர் சட்டியப்படி உபாத்தியாயர்கள் நம்மை வஞ்சித்தற்பொருட்டு இத்தீர்மானம் செய்தார்களென்பது பிசமாகும். நான் அவர்களிடத்தில் நெருங்கிப் பழகியதினால் அவர்களுக்கு நம்மிதுள்ள அன்பிற்கு எல்லையிலையென்று எண்ணலானேன். அவர்களுக்கு நமது உணவைப் பெருக்கக்கூடாதென்ற எண்ணமில்லை. ஆனால் திடீரென்று நமதுணவைப் பெருக்கித் தங்கள் உணவைச் சுருக்கினால் நமக்குச் சோம்பல் அதிகரித்து வித்யையில் ஊக்கம் குறைவதோடு அவர்களுக்குப் போதகு சக்தி குறைந்து விடுமென எண்ணுகிறார்கள். இது சரியெனத் தோன்றவில்லையா? ஆயினும் அவர்கள் குறித்த உபாயத்தில் சில குறைவுகளுண்டு. அவர்கள் காட்டிய இரும்புக்கடலை வாய்க்கடங்காத வண்ணமாகவும் காடுமூடாகவும் இருப்பதுபற்றி மதன் கூறியவாறு அதை மெல்வது நம்மால் இயலாதகாரியமாகும். ஆகவே கடலையைச் சிறியதாகவும் வழுவழப்பாகவும் செய்தால் நாம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது என் துணிவு.”

இதுகேட்டெழுந்த தருமசீலனென்னும் மாணக்கன் அதிக விரயத்தோடு பின்வருமாறு கூறலானான்:

“அன்பர்களே ! இதுவரையிலும் நண்பர்கள் கூறியதொன்றும் ஒப்பத்தகுந்ததன்று. நாம் நமது உணவை அதிகப்படுத்த முயன்ற தனால் வந்தகேடு இதுவென நினைக்கிறேன். தவத்திற்கு இலக்ஷணம் உணவு சுருக்குதலன்றோ? தவத்தாலன்றோ நம்முன்னோர்கள் பெருமை யெய்தினர்? உலகைவெறுத்து முக்தியையே நாடிய தவத்தோர் வழியில்வந்த நாம் இவ்வாறு போராடுவது தருமா? குருக்களையே தெய்வமெனச் சுருதவேண்டிய நாம் அவர்களைவெறுத்துக் கூறுதலும் தகுமோ? நாம் பத்தியுடன் அவர்கள் கட்டளைப்படி நடந்தால் நம்மால் செய்யக்கூடாதகாரியமொன்று இராது. அத்திரி மகரிஷியின் கட்டளைப்படி நடந்த அவர்மனைவியாகிய அனருபை தன் பதிவிரதாமகிமையால் இரும்புக்கடலையை உணவுக்கேற்றபடி மெது வாக்கிக் கொடுக்கவில்லையா? நாமும் இப்பொழுது அவ்வாறே இவ் விரும்புக் கடலையை நமது பத்திமிசூதியால் உணவாக்கிக் கொள்ள லாம்.”

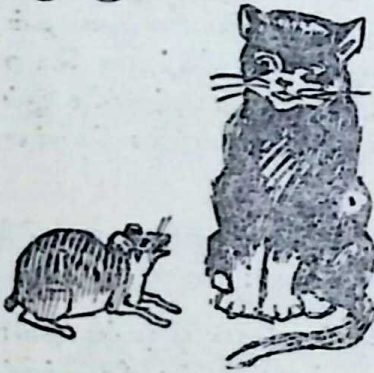
இவர்கள் கூறியவைகளைத்தும் கேட்டபின் ஹரிஹரசாஸ்திரி கள் எழுந்திருந்து பின்வருமாறு கூறிமுடித்தார்:

“அருமைச்செல்வர்களே ! உங்களில் பிராஞ்ஞன் ஒருவனைத்தவிர மற்றவர்கள் யாம்செய்த தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொண்டவிஷயத்தில் அதிகத் திருப்தியடைந்தேன். ஆனால் விஜயன் கடலையைச் சிறிதாக வும் வழவழப்பாகவும் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான். அவ் விஷயம் முன்பே எம்மால் கவனிக்கப்பட்டதே. அவ்வாறு செய்தால் உமது விருத்திக்கு அது தக்கதல்லவென்று கருதினோம். இப்பொழுது இருக்கிறபடியிருந்தால் நீங்கள் கடிச்சக்கடிக்க அக்கடலை உருவம் குறுகி மேன்மையடையும் என்பதில் ஐயமில்லை. அவ்வாறு செய்வதனால் உங்களுக்கும் அதனிடத்தில் ருசியேற்படும். இக்காரணங்களினால் அதன் உருவைக்குறைப்பது தகாது. இனி இக்கடலையினால் உங்கள் வாயுறல் தணிந்து நீங்கள் குறைவின்றி வாழ்வீர்களென நம்புகிறேன்.”

பூனையும் சுண்டெலியும்

கதைகதையாம் காரணமாம்; காரணத்துக்கு ஒரு கரும்பூனையும்; கரும்பூனைக்கு ஒரு தோழிச் சுண்டெலியாம். கரும்பூனை சுண்டெலியோடு கத்திரிக் கொல்லைமலே கண்ணம் பூச்சி விளையாட்டு விளையாடினதாம். விளையாடும் போது கரும்பூனை சுண்டெலியின் சிண்டுவாலைத் துண்டாகக் கடித்து விட்டதாம்.

சுண்டெலிக்கு வலி பொறுக்க முடியவே இல்லை. அது, “ஊம்! ஊம்!!” என்று அழுததாம்; அது அழுது கொண்டே பூனையைப் பார்த்து,

“வாலைக் கடித்தாயே கரும்பூனை!—என் வாழ்வைக் கெடுத்தாயே கரும்பூனை! வாலைத் தந்தவிடு கரும்பூனை!—உன் காலைக் கும்பிடுவேன் கரும்பூனை!”

என்று கெஞ்சிக் கேட்டதாம்.

அதைக்கேட்ட பூனை,

“காராம் பசுவைக் கறந்து எனக்குக்
கலயம் நிறையப் பால்தந்தால்
வாலைத் தருவேன் நான் உனக்கு”

என்று சொன்னதாம்.

அதைக்கேட்ட சுண்டெலி,

ஒரு குதி குதித்தது;
ஒரு துள்ளு துள்ளிற்று;
ஒற்றைக்கால் பாய்ச்சலிலே
காராம் பசுவிடம் ஓடிப்போயிற்று.

சுண்டெலி காராம்

பசுவைப் பார்த்தது; கொஞ்

சம் அழுதது. அப்புறம்,

“வாலைக் கடித்த பூனைக்குப்
பாலை வார்த்தால் வால்கிடைக்கும்;
பாலைத் தருவாய் காராம் பசுவே!”

என்று கேட்டதாம்.

அதற்குக் காராம்பசு, “நான் எழுந்திருக்கக்
கூட முடியாமல் இருக்கிறேனே. பசியோ பொறுக்க
முடியவில்லை. கொஞ்சம் வைக்கோல் கொண்டு வந்து
போட்டால் பால்தருகிறேன்” என்றது.

அதைக்கேட்ட சுண்டெலி,

ஒரு குதி குதித்தது;
ஒரு துள்ளு துள்ளிற்று;
ஒற்றைக்கால் பாய்ச்சலிலே
ஓர் உழவனிடம் போயிற்று.

அது உழவனைப்பார்த்து,

“வாலைக் கடித்த பூனைக்குப்
பாலை வார்த்தால் வால் கிடைக்கும்;
பாலைக் கோடுக்கும் பசுவுக்கு
வைக்கோல் போட்டால் பால்கிடைக்கும்;
வைக்கோல் தருவாய் ஏர்உழவா!”

என்று கேட்டது.

அதைக்கேட்ட உழவன், “நான் வைக்கோல்
நரத் தடை இல்லை. ஆனால் நான் காலையிலே
இருந்து இதுமட்டும் சாப்பிடவில்லை. என் பெண்
டாட்டியோ இன்னும் சாப்பாடு கொண்டுவரவில்லை.
பசியோ பொறுக்க முடியவில்லை. நீபோய்க் கொஞ்சம்
சோறு கொண்டுவந்து கொடுத்தால், நான் வேண
மட்டும் வைக்கோல் தருகிறேன்” என்றான்.

அதைக்கேட்ட சுண்டேலி,

ஒரு குதி குதித்தது;
ஒரு தள்ளு தள்ளிற்று;
ஒற்றைக்கால் பாய்ச்சலிலே
உழத்தியிடம் ஓடிப்போயிற்று.

அது அவன் பெண்டாட்டி ஆகிய அந்த உழத்தி
வைப்பார்த்து,

“வாலைக் கடித்த பூனைக்குப்
பாலை வார்த்தால் வால்கிடைக்கும் ;
பாலைக் கோடுக்கும் பசுவுக்கு
வைக்கோல் போட்டால் பால்கிடைக்கும்;
வைக்கோல் சேர்க்கும் உழவனுக்குச்
சாதம் போட்டால் வைக்கோல் கிடைக்கும்;
சாதம் தருவாய் உழத்தியம்மா!”

என்று கேட்டதாம்.

அதற்கு உழத்தி, “நான் என்ன செய்வேன்
சாதத்திற்கு! வீட்டிலே ஒரு நெல்மணிகூட இல்லையே!
நீபோய் எங்கிருந்தாவது நெல் கொண்டுவந்தால்,
நான் அதைக் குந்திச் சமைத்துச் சாதம் தருகிறேன்”
என்றாள்.

அதைக்கேட்டதும் சுண்டெலி,

ஒரு குதி குதித்தது;
ஒரு துள்ளு துள்ளிற்று;
ஒற்றைக்கால் பாய்ச்சலிலே
ஒரு வேளாளனிடம் ஓடிப் போயிற்று.

அது வேளாளனைப்பார்த்து,

“வாலைக் கடித்த பூனைக்குப்
பாலை வார்த்தால் வால் கிடைக்கும்;
பாலைக் கொடுக்கும் பசுவுக்கு
வைக்கோல் போட்டால் பால் கிடைக்கும்;
வைக்கோல் சேர்க்கும் உழவனுக்குச்
சாதம் போட்டால் வைக்கோல் கிடைக்கும்;
சாதம் போடும் உழுத்திக்கு
நெல்லைக் கொடுத்தால் சாதம் கிடைக்கும்;
நெல்லைக் கொடுப்பாய் வேளாளா!”

என்று கேட்டது.

அதைக்கேட்ட வேளா

ளன் ஒருகூடை நிறைய

நெல் கொடுத்தான்.

சுண்டெலிக்குச் சந்தோ
ஷம் பொறுக்க முடிய
வில்லை; குதித்துக்கொண்டு
வந்து நெல்லை உழுத்தி
யிடம் கொடுத்தது.

உழுத்தி அதை வாங்கிக்
கொண்டாள் ; சோறு
சமைத்தாள் ; உழுவனுக்
குச் சோறு கொடுத்தாள்.

உழுவன் அதைச் சாப்
பிட்டான் ; ஏப்பம் விட்
டான் ; பசுவுக்கு வைக்
கோல் கொடுத்தான்.

சுண்டேலி வைக்கோ
லைப் பசுவுக்குக் கொடுத்தது. பசு வயிறு நிறைய
வைக்கோல் தின்றது ;

அது கலயம் நிறையப்
பால் கொடுத்தது.

சுண்டெலி ஓடிவந்து
பாலைப் பூனையிடம் கொடுத்தது.

பூனை, “அடே! நீ சாமர்த்
தியசாலி” என்று சொல்லி
விட்டுப் பால் முழுதும் குடித்
தது; வாலைச் சுண்டெலி
யிடம் கொடுத்தது.

சுண்டெலி அதை வாங்
கித் தன் பின் பக்கத்தில்
ஒட்டவைத்துக்கொண்டு,

‘தாம்! தீம்! தரிகிடதோம்!’

என்று பாடிக் கூத்தாடின
தாம்.

[சூடாமணி.]

[குறிப்பு:—சென்றமாதம் வெளிவந்த ‘கொழு கொழு மண
வாளன்’ என்ற கதையும் ‘சூடாமணி’யால் எழுதப்பட்டதேயாகும்.
இது சென்ற மாதத்தில் அதன்மேல்க் குறிக்கப்படாமல் விட்டுப்
போனதற்கு வருந்துகிறோம்.—ப - ற்.]

பழமொழிப் படங்கள்

குரங்கு கையில்
அகப்பட்ட
பூமாலைபோல.

ஆறு நிறைய
வெள்ளம்
போனாலும்
நாய் நக்கி
நக்கித்தான்
குடிக்கவேண்
டும்.

காற்றுள்ள
போதே தூற்
றிக்கொள்.

சில ஆட்டங்கள்

வி. விசாலாசுனி அம்மாள்

‘ஐப்பசி மாதம் அடை மழை’ என்றும், ‘கார்த்திகை மழை கல்லையும் உடைக்கும்’ என்றும் நம்மவருள் வசனங்கள் உண்டு. ‘கார்த்திகைக்கு அப்புறம் மழையும் இல்லை; கர்ணனுக்கு அப்புறம் கொடையும் இல்லை,’ என்ற வசனமும் நம் தேசத்தில் வழங்கி வருகிறது. முன்காலத்துச் சீதோஷ்ண ஸ்திதியின் நிலைமையினால் இந்த வசனங்கள் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். தற்காலத்தில் அநேகமாகத் தைமாதம் பிறக்கும் வரையில் கூட மழை பெய்கிறது. இந்த வருஷம் மழை அதிக ஆலசியமாகவே துவக்கி இருப்பதால், தை வரையில் பெய்யும் என்றே தோற்றுகிறது. மழையில் வெளியிலே சென்று விளையாடுவது சிரமமாக இருப்பதால், குழந்தைகள் பொழுது போக வில்லை என்று கஷ்டப்படுகிறார்கள். பெரியவர்களுக்கும் சரியான வண்டி செளகரியம் இருந்தால் ஒழிய, வெளியே செல்லுவது அசௌகரியமாகத்தான் இருக்கிறது. சின்னக் குழந்தைகளைத் தவிர, மற்றைய சிறியவர்கள், பெரியவர்கள் சேர்ந்து நேரம் போவதற்காக விளையாடக்கூடிய சில ஆட்டங்களைக் கீழே எழுதி இருக்கிறேன்:—

பெயர்சொல்லுதல்

இந்த ஆட்டத்தை எத்தனை பெயர்கள் வேண்டுமானாலும் ஆடலாம். இதற்கு ஆளுக்கு ஒரு கடுதாசம் பென்சிலும் தேவை. இதில் ஒன்றின் கீழ் மற்றைய எண் வரும்படிக்கு, எட்டு, ஒன்பது; பத்து, பதினொன்று, பன்னிரண்டு எண்கள் வரையில் எழுதிக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு, உயிர்மெய் அல்லது உயிர் எழுத்துக்களில் எதாவது ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு

முதலில் குறிப்பிட்ட எண்களுக்கு எதிரே, எடுத்துக் கொண்ட எழுத்தில் ஆரம்பமாகும், ஓர் ஊரின் பெயர், ஒரு மிருகத்தின் பெயர் என்று பெயர்களை எழுதி விடவேண்டியது. முதலிலேயே எந்த எந்த வஸ்துக்களின் பெயர்களை எழுதுவது என்பதையும் நிச்சயித்துவிடவேண்டும். ஐந்து நிமிஷம் அல்லது ஏழு நிமிஷம் என்ற ஒரு கால அளவை வைத்துக்கொண்டு யார் அதிகம் எழுதுகிறார்கள் என்று பார்த்து 'மார்ச்' கொடுக்க வேண்டும்.

உதாரணமாக எடுத்துக் கொண்ட எழுத்து 'க' என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். இந்த எழுத்தில் ஆரம்பிக்கும், 1. ஓர் ஊரின் பெயர், 2. ஒரு கையின் பெயர், 3. ஒரு மிருகத்தின் பெயர், 4. ஒரு பறையின் பெயர், 5. ஒரு பொருளின் பெயர், 6. ஓர் ஆயுதத்தின் பெயர், 7. ஒரு கையின் பெயர், 8. ஒரு பழத்தின் பெயர், என்பவைகளை எழுதுவதாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டு, வரிசையாக எட்டு வரையில் எழுதி, 1. கண்டி, 2. கம்பன், 3. கரடி, 4. கருங்குருவி, 5. கட்டில், 6. கத்தி, 7. கம்மல், 8. கதலி, என்பதுபோல எழுதலாம். மறுபடியும் மற்றோர் எழுத்தை எடுத்துக் கொண்டு எழுதலாம். ஏழெட்டுப் பேர்கள் சேர்ந்து விளையாடினால் இந்த ஆட்டம் சாரமாக இருக்கும்.

புதிர்கள்

சாதாரணப் புதிர்கள், கணக்குப் புதிர்கள் இவைகளைப் போட்டு உல்லாசமாகக் காலத்தைக் கழிக்கலாம்; இதற்கும் இத்தனை நிமிஷங்களுக்குள் விடையைச் சொல்ல வேண்டியது என்று ஒரு கால அளவை ஏற்படுத்திக் கொண்டால் தான் நன்றாக இருக்கும். யாராவது ஒருவர் புதிரைச் சட்டென்று பிரித்து விடையைச் சொல்லிவிட்டால் மற்றவர்களுக்கு ஸ்வாரசியப் படாமல் போய் விடும்; ஆனதினால் விடைகளை எழுதச் சொல்ல வேண்டும்.

பின்வருபவை சில கணக்குப் புதிர்:—ஒருவன் ஒரு கோயிலுக்குச் சென்றான். அவன் நந்தவனத்தில் சில பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டு சென்றான். சுவாமி சந்நிதிக்கு முதலில் போனான். உள்ளே போனதும் சுவாமியின் மகிமையால் அவன் கையிலிருந்த பூக்கள் இரண்டு பங்காக அதிகரித்தன. அவன் சுவாமிக்குச் சில பூக்களைச் சமர்ப்பித்து விட்டு, மிகுந்த பூக்களை எடுத்துக் கொண்டு, அம்மன் சந்நிதிக்குப் போனான். தேவியின் மகிமையால் பூக்களின் தொகை மறுபடியும் இரட்டித்தது. சுவாமி சந்நிதியில் சமர்ப்பித்த அதே எண்ணிக்கைப்பூவை அம்மனுக்கும் சமர்ப்பித்தான். மிகுந்த பூக்களை எடுத்துக் கொண்டு

பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போனான். பிள்ளையாரின் மகிமையால் பூக்களின் தொகை இரட்டித்தது. இரட்டித்த பூக்களின் எண்ணும், சுவாமிக்குச் சமர்ப்பித்த பூக்களின் எண்ணும் ஒன்றாக இருக்கவே, பூக்களைப் பிள்ளையாருக்குச் சமர்ப்பித்துவிட்டு வீடு சென்றான். அவன் முதலில் நந்தவனத்தில் பறித்த பூக்களின் தொகையும், சுவாமி கோயிலில் சமர்ப்பித்த தொகையும் என்ன?

என்னிடம் சில பழங்கள் இருந்தன; கோவிந்தனிடமும் சில இருந்தன; அவன் தன் பழங்களில் ஒரு குறித்த தொகையை எனக்குக் கொடுத்தால், என்னிடம் அவனைவிட இரண்டுபங்கு பழங்கள் இருக்கும். நான் ஒரு குறித்த எண்ணை அவனுக்குக் கொடுத்தால் எங்கள் இரண்டு பேரிடமும் சமமான தொகை இருக்கும். என்னிடம் இருந்த பழங்கள் எத்தனை; அவனிடம் இருந்த பழங்கள் எத்தனை?

கணக்குப் புதிர்களைத் தவிரப் பழைய காலத்துப் புதிர்களையும் போடலாம்:

‘சித்திரம் பொன்னிறம் ஆவதேன்? சீரான இலங்கை அழிவதேன்?’ ‘சேனை மடிவதேன்? சாறு மணப்பதேன்?’ ‘இந்து மறைவதேன்? இலங்கை அழிவதேன்?’—இவை போன்ற புதிர்கள் தெரியாதவர்களுக்குச் சாரமாக இருக்கும்.

கேரம்

இந்த விளையாட்டு இப்பொழுது புதிதாக எற்பட்டிருக்கிறது. நன்றாகச் சோழி ஆடத் தெரிந்தவர்கள் இதைச் சுலபமாகக் கற்றுக் கொள்ளுவார்கள். இதற்குப் பலகையும், அதற்கான பகடைகளும் வேண்டும். நாலு பேர்களே இந்த ஆட்டம் ஆடலாம். சிறிய குழந்தைகளையும் இதில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

சிட்டாட்டங்களிலும் பலதினுசுகள் ஆடலாம். மழை நாட்களில் வீடுகளில் ஆடும் இவ்விதமான ஆட்டங்களை ஆடி உல்லாசமாக நேரத்தைப் போக்கலாம்.

அன்னிபெஸண்ட் அம்மையார்

சென்ற செப்டம்பர்மாதம் 20-ஆம் தேதியன்று பூதவுடலை நீத்துப் புக மூடும்பெய்திய டாக்டர் அன்னிபெஸண்டம்மையாரை அறியாதவர் இவ்வீந் திய நாட்டிலும் இப்பிரபஞ்சத்திலும் இல்லை. இவ்வம்மையார் கம்நாட்டிற்கு ஆற்றியுள்ளதொண்டானது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது; ஈடும் எடுப்பும் இல் லாதது.

இவர் 1847-ஆம் வருஷம் அக்டோபர், 1-ஆம் தேதியன்று லண்டனில் பிறந்தார். இவர் தந்தையார் வில்லியம் பேஜ் என்பவர். இவர் சிறுவயதில்

தக்க ஆசிரியர்களிடம் கல்வி பயின்று பிறகு பிரான்சு, ஜர்மனி முதலிய தேசங்களில் திரிந்து அந்நாட்டுப் பாஷைகளைக் கச டறக் கற்றார். பிற்பாடு 1867-ஆம் வருஷத்தில் பாதிரியான பிரான்சுக் பேசுநீடு என்பவரை மணந்தார். காலக்ரமத்தில் ஒரு மகளையும் ஒரு மகளையும் பெற்றெடுத்தார். இப்படியிருக்கும் சமயத் தில் அன்னிபெஸண்டம்மையா ருக்குச் சார்லஸ்வாய்சே, ஸ்காட் என்ற நாஸ்திகர்களுடைய சிநே கம் ஏற்பட்டது; அடிக்கடி நாஸ் திகமதத்தைப்பற்றிப் பத்திரிகை களில் எழுதிவந்தார். அச்சமயத்

தில் தம்புருஷருடன் இவர் வசித்துவந்தார். இவர் புருஷர் கிருஸ்துவமதப் பாதிரியென்று மூன்னமேயே சொன்னோம். இவ்விருவடைய டேவடிக்கை பழக்கவழக்கம் அபிப்பிராயங்களுக்குள் பலமுறை முரண் ஏற்பட்டதால் பெஸண்டம்மையார் சட்டபூர்வமாகத் தம் கணவரிடத்திலிருந்து 1874-இல் பிரிந்தார்.

தம் என்பர் ஸ்காட் டேத்திவந்த பத்திரிகைக்கு விஷயங்களை யெழுதி இவர் கையெழுத்துத் தம் வாழ்க்கையை டேத்திவந்தார். சார்லஸ் பிராட்லா என்ற மற்றொரு மேதாவி அக்காலத்தில் அரசியல் விஷயத்திலும் நாஸ்திக மதப்பிரசாரத்திலும் பிரசித்திபெற்றிருந்தார். இவர் அவருடன் சேர்ந்து

கொண்டு உழைத்துவந்தார். உபநியாசங்கள் செய்தும் பத்திரிகைகளுக்கு விஷயதானம் செய்தும் வந்தார். பிற்பாடு பிராட்லாவுடன் கலந்து 'நேஷனல்ரீபார்மர்' என்ற பத்திரிகையை நடத்திவந்தார். 1877-ஆம் வருஷத்தில் பெஸண்டிம் பிராட்லாவும் கர்ப்பத் தடையைப்பற்றியும் அதனால் ஜனத் தொகையை எப்படி அதிகரிக்காமலிருக்கச்செய்வது என்ற விஷயத்தைப் பற்றியுமுள்ள ஒரு பிரசாரத்தை வெளியிட்டார்கள். அதற்காக அரசாங்கத் தார் இவரீது வழக்குத்தொடர்ந்தார்கள். கடைசியில் வழக்கு, இவருக்கு அதுகூலமாகவே முடிந்தது. ஆனால் இவருடைய இரண்டு குழந்தைகளையும் கோர்ட்டார் இவருடைய சமரகூணையிலிருக்கக் கூடாதென்று உத்திரவிட்டு அப்புறப்படுத்தி விட்டார்கள். இந்த வழக்கு அதுகூலமாய் முடிந்ததன் பிறகு இவர் கர்ப்பத்தடைப்பிரசாரம் செய்வதற்காக 'மால்தாஷியன் லீக்' என்ற ஒரு சங்கத்தைத் ஸ்தாபித்துப் பிரசாரம் செய்துவந்தார். தம்மைவிட்டுக் குழந்தைகள் பிரிக்கப்பட்ட துக்கத்தால் இவர் பிணிவாய்ப்பட்டிக் கஷ்டப்பட்டபோது சார்லஸ் பிராட்லா இவருக்கு ஒரு தாநிபோல் மருந்துகொடுத்து உதவிசெய்தார்.

1882-ஆம் வருஷத்தில் இவ்வம்மையார் முதன் முதல் பிரம்மஞான (Theosophy) இயக்கத்தில் ஈடுபட்டார். இதற்குக்காரணம் பிளாவட்ஸ்கி (H. P. Blavatsky) என்ற ருஷியாதேசத்தினாது எழுதிய ரகசியநீதவம் (Secret Doctrine) என்ற புஸ்தகங்களேயாம். அவற்றைப் படித்ததுமுதல் சாரும்வரை டாக்டர் பெஸண்டி பிரம்மஞான இயக்கத்தில் நம்பிக்கை பிறழாமல் உழைத்து வந்தார். இந்தப் பிரம்மஞான இயக்கமேதான் இவரை இந்தியாவுக்கு வரும்படி செய்தது. ஹிந்துமதப் புஸ்தகங்களைவாசித்து அவற்றின் உன்னதநோக்கங்களையும் லக்ஷியங்களையும் உண்மையையுங் கண்ட இவர் இந்தியாவுக்குச் சுமார் 40 வருஷங்களுக்கு முன்புவந்து, இந்திய மாணவர்களுக்கு ஹிந்துமத தர்மங்களைச் சரிவரப் போதிக்கக் காசியில் 'சேனா ட்ரால்ஹிநீதுகாலேஜ்' என்ற கல்லூரியை ஏற்படுத்தி அதற்கென்று இங்கிலாந்திலிருந்த சாமர்த்தியமுள்ள அறிவாளர்களை வரவழைத்துக் கற்பிக்கச்செய்தார்.

ஹிந்துமதத்தினுள் புதைந்துகிடக்கும் உன்னதக் கொள்கைகளையும் தத்துவங்களையும் ஆங்கிலம்படித்த யாவரும் உணரும்படி ஸம்ஸ்கிருதப்பண்டிதர்களின் உதவியைக் கொண்டு ஆங்கிலத்தில் அவற்றைப்பற்றிப் புஸ்தகரூபமாயும், பத்திரிகைகள் மூலமாகவும் இவர் எழுதிவந்தார். பிரம்மஞான சபைகளை அங்கங்கே ஏற்படுத்தி அவற்றில் அங்கத்தினர்களைச் சேர்த்து ஒப்பற்ற பிரசாரம் செய்துவந்தார். இதன்பொருட்டு இவர் எழுதிய புஸ்தகங்களும் விஷயங்களும் செய்த பிரசங்களும் கணக்கிலடங்கா. இவர் 1907-ஆம் வருஷத்திலிருந்து இறுதிக்காலம் வரை பிரம்மஞான சபைக்குத் தலைமை வகித்துவந்தார். அந்தச் சபையின்கிளைகளை உலகத்திலுள்ள 50 தேசங்களில் ஏற்படுத்தி அவற்றின் மூலமாகப் பிரம்மஞான தத்துவங்களையும் நமது ஹிந்துமதத்தின் தத்துவங்களையும் பிரசாரம் செய்து, இந்திய நாட்டின் கீர்த்தியைப் பிறநாடுகளில் நாட்டியிருக்கிறார். தேசியக்கல்வி

இயக்கத்தை யாரம்பித்தது இவர் தாம். அடையாற்றில் தேசிய சர்வ கலாசாலை யொன்றை ஏற்படுத்தி எமது இளைஞர்களுக்குச் சில வருஷ காலம் வரை தேசியக்கல்வி போதிக்கப்பட்டது. இம்மாதிரிக் கலாசாலை கள் மதனபல்லியிலும் காசியிலும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. 1915-16-ஆம் வருஷங் களில் இதற்காக நாடெங்கும் பணம் வசூல்கெய்யும்படி இவர் தமது பத்திரி கையான நியூ இந்தியாவில் எழுதிவந்தது எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது.

இவர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கென்று பட்டணத்தில் பலபள்ளிக்கூடங் களை யேற்படுத்திப் புஸ்தகம், பலகை, உண்டி, கல்வி முதலிய எல்லாம் இவ வசமாகக் கொடுத்தவர்தார். பிற்காலத்தில் சென்னைநகரபரிபாலன சபை யாரும் தொழில் இலாகாக்காரரும் அப்பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்றுக்கொண்டு நடத்திவருகிறார்கள். இதற்காக அன்னிபெஸண்டம்மையார் செலவழித் துள்ள பணம் கணக்கில் அடங்காது.

இந்த அம்மையார் எமது தேசத்தின் அரசியல் சீர்திருத்தத்திற்காக மிகவும் பாடுபட்டிருக்கிறார். இந்தியநாட்டிற்குத் தம்மாலியன்ற அளவு பாடுபட வேண்டுமென்றும் ஜனங்களுக்குப் பத்திரிகைகள் மூலமாக அரசியல் விஷ யத்தில் சித்ததையை உண்டாக்கவேண்டுமென்றும் 1910-ஆம் வருஷத்தில் 'சாமஸ்தியை' என்ற ஒருவாரியப் பத்திரிகையையும் 1914-ஆம் வருஷத்தில் 'நியூ இந்தியா' என்ற தினசரிப்பத்திரிகையையும் தாமே பத்திரிகாசிரியராக இருந்து விஷயநானக்கன் செய்து நடத்திவந்தார். 'நியூ இந்தியா' வெகு சிக்கிரத்தில் இந்தியநாடு முழுதும் பிரச்சியாதி அடைந்தது. அரசாங்கத்தா ரின் தப்புபுலிகளை தாக்கண்யமில்லாமல் கண்டித்து, பிற்பாடு ஹோம்ரூல் இயக்கத்தை ஸ்தாபித்துத் தேசமுழுதும் அரசியல் பிரசாரம் செய்துவந்தார். இவருடைய பிரச்சக்கன் ஜனங்களுக்குள் ஒரு பாபரப்பை உண்டுபண்ணு மென்று பம்பாய் அரசாங்கத்தாரும் மத்திய மாகாணத்தரசாங்கத்தாரும் இவர் அம்மாகாணங்களுக்குள் பிரவேசிக்கக் கூடாது என்று உத்தரவிட் டார்கள். பின் 1917-ஆம் வருஷத்தில் சென்னை அரசாங்கத்தாரும் இவ ருடைய இன்டி சபாடிகனான பி.பி. வாடியா, ஜி. எஸ். அருண்டேல் என்பவர்களையும் இவரையும் சிறையிட்டார்கள். அரசாங்கத்தார் இம் மாதிரிச் செய்ததால் இவருடைய கீர்த்தியும் செல்வாக்கும் நாடுமுழுதும் பின்னும் அதிகமாகப் பரவின சில மாதங்களுக்குப் பின் அவர்களைச் சிறையிலிருந்து விட்டுவிட்டார்கள். இம்மாதிரி நாட்டிற்கு ஒப்பில்லாத தொண்டாற்றிய பெஸண்டை அதே வருஷம் கல்கத்தாவிற்குக் கூடிய தேசிய காங்கிரஸுக்குத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அமிர்தஸரஸ் படு கெளஸிக்குப்பின் இவருக்கும் மற்ற அரசியல் வாதிகளுக்கும் சில அபிப்பிராய பேதங்கள் ஏற்பட, இவர் செல்வாக்கு அக்காலத்திலிருந்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் குறைய ஆரம்பித்தது. எனினும், கொஞ்சமும் மனந் தளராமல் வெகு தைரியத்தடனும் மும்முரமாகவும் அரசியல் விஷய மாக மற்றத்தலைவர்களோடு கலந்து சில அரசியல் திட்டங்களை ஏற்படுத்தி ஒரு மகோதய தயார் செய்தார். அதையொட்டி நாட்டில் பேச்சுக்களும் கூட் டங்களும் நடந்தன. பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்காக இவ்வம்மையார்

பட்டபாடு மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. பெண்களுக்குப் படிக்கக் கலாசாலைகளையும், கூட்டங்கூடி விஷயங்களை விவாதிக்க மாநாடுகள் சங்கங்களையும் கைத்தொழில் முதலியவற்றைக் கற்றுக்கொடுக்க பெண் கைங்கர்யவிடுதிகளையும் ஏற்படுத்தினார். பட்டணத்திலிருக்கும் இந்தியமாதர் சங்கத்தை ஏற்படுத்தியவர் பெஸண்டம்மையே. இப்போது சேவாசதனம் என்று வழங்கும் பள்ளிக்கூடமானது ஆரம்பத்தில் (Womens's House of Service) மாதர் சேவாசங்கம் என்றிருந்தது. அதை ஸ்தாபித்தவர் இவரே யாவார்.

சாரணவியக்கத்திலும் பெஸண்டு மிகவும் ஊக்கங்கொண்டு உழைத்து வந்தார். முதன் முதலில் சாரணவியக்கத்தில் ஐரோப்பிய வாலிபர்களையும் ஆங்கிலோ இந்திய வாலிபர்களையுமே சேர்த்துவந்தார்கள். இந்திய வாலிபர்கள் அதில்சேரத் தகுதியற்றவர்கள் என்று அவர்களைச் சேர்க்காமலிருந்தார்கள். இதை யறிந்த இவர் இந்தியவாலிபச் சாரணச்சங்கம் ஒன்றை யேற்படுத்தி, அவர்களுக்குச் சாரணப்பயிற்சிகொடுக்க இலங்கையிலிருந்து ஆர்யரத்தன் என்பவரையும் எப். ஜி. பீயர்ஸ் என்பவரையும் வரவழைத்துச் சிறிது காலத்திற்குள் 15000 இந்திய இளைஞர்களுக்குச் சாரணப்பயிற்சி கிடைக்கும்படி செய்தார். பிறகு பெஸண்டின் சாரணச்சங்கமும் ஐரோப்பிய ஆங்கிலோ இந்திய சாரணச்சங்கமும் ஒன்றுசேர்ந்து உழைத்து வருகின்றன.

இந்தியாவிலேயே தொழிலாளர்களை அவர்களின் தூக்கத்திலிருந்து துட்டி எழுப்பினவர் டாக்டர் பெஸண்டுதான். இங்கிலாந்தில் இருக்கும்போதே சிறுவயதில் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் ஈடுபட்டுத் தீக்குச்சித் தொழிலாளர்களுக்குத் தலைமைவகித்து அவர்கள் குறையைத் தீர்க்க வேலை நிறுத்தம் செய்து அதில் வெற்றிபெற்றுத் தொழிலாளர் விஷயத்தில் அநுபவம் பெற்றவர். 1920-ஆம் வருஷத்தில் ஒரு பெரிய வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டபோது தொழிலாளர்கள் ஆகாமில்லாமல் தவித்தனர்; அப்போது இவர் தயங்காமல் உடனே பத்தாயிரம் ரூபாயைக் கொடுத்து உதவிய ஒரு பெருங்கொடையை இன்றைக்கும் தொழிலாளிகள் மறக்கவில்லை.

இவர் பிரசங்கம் செய்வதில் மிகவும் பிரக்யாதிபெற்றவர். இவர் பிரசங்கம் என்றால் ஒருமணி காலத்திற்குமுன்பே இடம் நிறைந்துவிடும். நவாசம் ததும்பும்படி வார்த்தைகளாலும் தம் சைகைகளாலும் ஜனங்களுக்கு ஒரு விஷயத்தில் உத்ஸாகத்தையும், ரோஷத்தையும், துக்கத்தையும், சிரிப்பையும் உண்பெண்ணும் சக்திவாய்ந்தவர் இவர்.

பல பொதுவியக்கங்களில் ஈடுபட்டிருந்தும் அற்பவிஷயங்களிலும் இந்த அம்மையார் கவனம் செலுத்திவந்தார். எந்தக் காரியமாயிருந்தாலும் அதைச் சரியானமுறையில் செய்யவேண்டுமென்பதை இந்த அம்மணி தம் வாழ்விலுசரித்தும் மற்றவர்களை அதுசரிக்கச் செய்தும்வந்திருக்கிறார். அவற்றில் ஒன்றிரண்டு நான் நேரில் அறிவேன்: 1917-ஆம் வருடத்தில் பெஸண்டும் வாடியா அருண்டேல் என்பவரும் கோயம்புத்தூரில் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்தபோது நான் அடிக்கடி அவர்களிருந்த பங்களாவுக்குச் செல்வது

வழக்கம். அவர்களைச் செட்டம்பர்மாதம் சிறையிலிருந்து விட்டபோது நானும் அப் பங்களாவுக்கு என் னன்பர்களுடன் சென்றிருந்தேன். அச்சமயத்தில் பெஸண்டு ஒருகடிதத்திற்குத் தபால்தலை ஒட்டவேண்டுமென்று ஒருவரிடம் கொடுத்த அதை ஒட்டினதும் தம்மிடம் காட்டித் தபாலில் சேர்க்கவேண்டுமென்றார். அம்மாதிரியே தபால் தலை ஒட்டியவர் அதைக் கொண்டுவந்து காட்ட, இவர் அதை வாங்கிப் பார்த்து அந்தத் தபால் தலையைச் சுற்றுக் கோணமாக ஒட்டி யிருப்பதைப் பார்த்து அதைச் சரியாக ஒட்டவேண்டுமென்று சொல்லித் தாமே அதை எடுத்துச் சரியாக ஒட்டினார். மற்றொன்று என்ன வென்றால் இந்த அம்மையாரின் பெட்டி படுக்கை முதலியவைகளைக் கட்டி அதை ஒவ்வொன்றிற்கும் பேர் அச்சடித்துள்ள ஒவ்வொரு வால்கடிதம் கட்டப்பட்டிருந்தது. அந்த வால்கடிதங்களெல்லாம் சில வலதுபக்கத்திலும் சில இடது பக்கத்திலும் சில முன்னும் பின்னுமாகவும் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றை பெல்லாம் இவர் பார்வையிட்டபோது அவை எப்படிச் கட்டப்பட வேண்டுமென்று கூறித் தாமே அவற்றை அவிழ்த்துச் சரியான வழியில் கட்டினார். அப்படிக்கட்டினபோதும் பேசியபோதும் மிகவும் சாந்தமாகவும் ஈமக்குப் போதிப்பது போலவும் சிரித்துக்கொண்டும் சந்தோஷத்துடனும் செய்து காட்டினார்.

இவர் தம் 85-வயது வரையில், பொதுஜனநலத்திற்காகவும் மனிதன் மனிதனுக்குத் தீக்கிழைப்பதைத் தடுப்பதற்காகவும் ஜனங்களின் கஷ்டங்களை நீக்கவும் உலகத்தில் நிறவேற்றமையில்லாமல் சமத்வத்தை நிலைநாட்டவும் தம் உடல் பொருள் ஆவிமுன்றறையும் அர்ப்பணம் செய்து உழைத்துவந்தார். இந்திய நாட்டிற்குப் பெஸண்டம்மையார் செய்த தொண்டு கணக்கிலடங்காது. அதன்பொருட்டு இந்தியர்களாகிய நாம் என்றென்றும் அவ்வம்மையின் பால் னன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். எஸ். ஆர். வேங்கடராமன்.

பிறவிச் செவிடர் பேசமுடியுமா ?

முடியும் என்று அறிஞர்கள் சொல்கிறார்கள். பிறவிச்செவிடர்கள் பெரும் பிரயத்தனத்தால் தம் கருத்தைப் பேசி அறிவிக்க முடியும் எனப் புரொபஸர் எஸ். என். பானர்ஜி எம்., ஏ. சொல்கிறார். நவம்பர் மாதத்து 'இந்தியன் ரிவியூ'யில் அவர் எழுதியுள்ளதன் சாராம்சம் வருமாறு:—

இந்தியாவில் 200,000-க்கு மேல் செவிடர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காகப் பதினாறு பன்னிக்கூடங்களே இருக்கின்றன. ஏறக்குறைய 40,000 செவிடர்களுள்ள வக்காளத்தில் 'கல்கத்தா செவிட்டுமைப் பள்ளிக் கூடம்' என்ற ஒரு பன்னிக்கூடமே இருக்கிறது. பம்பாயில் இரண்டு பன்னிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றில் பாராட்டத்தக்க வேலை யொன்றும் செய்யப்படவில்லை. சுதேச மமஸ்தானங்களுள் பரோடாவிலும் மைஸூரிலுமே செவிடர்களுக்குப் பன்னிக் கூடங்கள் இருக்கின்றன.

செவிட்டுக் குழந்தைகளில் தாற்றுக்கு காற்பதுபேர்கள் செவிடாகவே பிறக்கிறார்கள். பெற்றோர்களால் குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் செவிட்டுத்

தன்மை இன்னதால்தான் உண்டாகிறதென்று சொல்ல முடியாது. அம்மை ஜ்வரம் முதலியவற்றால் திடீரெனச் செவிட்டுத் தன்மை ஏற்படுவதுண்டு.

குழந்தையின் முதல்வருஷத்தில் அதன் செவிட்டுத்தன்மை நமக்குப் புலப்படாமலிருக்கலாம். பலமாக ஏதாவது கீழே விழுந்தாலும் கதவு படை ரென்று அடித்துக்கொண்டாலும் குழந்தை தன்தலையைத் திருப்பினோக்கு கிறது. உண்மையில் அந்த நிகழ்ச்சிகளால் ஏற்படும் அதிர்ச்சியை அக்குழந்தை உணர்ந்து அவ்வாறு செய்யுமேயொழிய ஸ்பந்தத்தைக் கேட்பதில்லை. இரண்டாவது வருஷத்தில் அக்குழந்தையின் செவிட்டுக் குணம் தெளிவாகப் புலப்படும். இளமையிலேயே அதற்குத் தக்கவண்ணம் கல்விபயிற் றவேண்டும்.

குழந்தைக்குப் பேச்சுப்பழக்கம் படிவதற்குமுன் செவிட்டுக் குணம் வந்து விட்டால் முழு ஊமையாகி விடும். சிலகாலத்திற்குப்பின் வந்தால் அக்குழந்தை தான் பழகிய சிறிதளவு பேச்சைமட்டும் பேசும்.

செவிடர்களை மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கலாம். பேச்சுப்பழக்கம் உண் டாவதற்கு முன் செவிடர்னவர்கள் ஒருவகை. அக்குழந்தைகளுக்கு இயல் பாகப் பேசும் எந்தப்பாஷையும் புரியாது. அவர்களுக்குக் காட்சி உலகமே அன்றிக் கேள்வி உலகமே கிடையாது. அவர்களுக்கு ஒலியைப்பற்றிய சமாசாரமே தெரியாது. காட்சிகளைத்தான் நினைக்கமுடியும்.

பாதிச் செவிடு இரண்டாவதுவகை. இவ்வகையினர் சிறிதளவு கேட் கும் சக்தியுள்ளவர்கள். பலமாகவும் காதுக் கருகிலும் பேசும் வார்த்தை களை அவர்கள் ஒருவாறு அறிந்துகொள்வார்கள்.

பேசுப்பழகியபின்பு முழுதும் செவிடாகப் போனவர்கள் மூன்றாவது வகையினர். அவர்கள் கேட்கவே இயலாதவர்கள். ஆனால் தாங்கள் முன்பே அறிந்த பேச்சைமட்டும் காப்பாற்றி வைத்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்களும் தக்கவாறு பள்ளிக்கூடத்திற் பயிலாவிட்டால் அந்தப் பேச்சையும் மறந்து விடுவார்கள்.

செவிடர்களுக்குக் கல்விபோதிப்பதில் ஐந்துமுறை உண்டு. பேச்சால் பயிற்றுதல் ஒரு முறை. அநேகம் பள்ளிக் கூடங்களில் இந்த முறையே ஆளப்பட்டு வருகிறது. இம்முறையால் தங்கள் கருத்துக்களைப் பேச்சால் வெளிப்படுத்தக் குழந்தைகள் பயிற்றப்படுகிறார்கள். அவர்கள் மற்றவர்கள் பேசுவதை உதவி அசையும் விதங்களால் அறிந்து கொள்ளப்பயில்கின்றனர்.

செவிடர்கள் பேசமுடியாதவர்களல்லர். நாக்கு முதலிய கருவிகளில் ஒருருறைபாடும் அவர்களுக்கு இல்லை. ஸ்பரிசு உணர்ச்சி, காட்சி முதலிய வற்றால் அறிந்து உபாத்தியாயங்களுடைய பேச்சைப்போலப் பேசப்பயிற்று விக்கலாம். இந்தமுறை மிகவும் சிரமமானதே. ஆனால் நிச்சயம் வெற்றி உண்டாகும். சாமான்ய அறிவுள்ள ஒவ்வொரு செவிட்டுக் குழந்தையும் பேசுப்பழகல் கூடும். அதன் பேச்சு இன்னோசையை உடையதாயிரா தென்பதுதான் நிறுபுதே.

சோவியத் ரஷ்யா: [ஐவஹர்லால் நேரு எழுதியது; பதிப்பாசிரியர்: ரா. சுப்பிரமணியம், பாதிப் புத்தகாலயம், உத்தமபாளையம்; விலை ரூ. 1—4—0.]

ருஷியாவில் எடக்கும் பெரும்புரட்சியின் விசேஷங்களைக் குறித்துத் தாம் நேரில் கண்டும் துலாராய்ச்சியெய்தும் அறிந்த விஷயங்களை முதல் முதல் சிறுக்கட்டுரைகளாக எழுதிப் பத்திரிகைகளவாயிலாக வெளியிட்டு, பிறகு 1932-ம் வருஷத்தில் அக்கட்டுரைகளை ஒரு சிறுபுத்தகரூபமாகப் பிரசுரம் செய்தார் எம். என். டி. காக்ரீவ். தலைவர்களில் கியாதிபெற்ற ஸ்ரீமான் பண்டித ஐவஹர்லால் நேரு. இங்கிலீஷ் அறியாதபோதிலும் உலக சமாச்சாரங்களை நன்றாக அறிந்தகொண்டவென்றமென்ற ஆசையுடைய தமிழ்மக்கள் யாவரும் இந்தப் புத்தகத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து உதவிய ஸ்ரீ ரா. சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு மனமுவந்து வந்தனமளிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

இந்த மொழிப்பெயர்ப்பானது பொதுவாக எளியநடையில் தெளிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதன் முகவுரையில் பதிப்பாசிரியர் தற்கால ருஷிய சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாக எழுதி அமைத்திருக்கிறார். ருஷியாவைப் பற்றி ஒன்றும் அறிந்தகொள்ளச் சமயம் ஏற்படாமல் இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்க ஆரம்பிக்கிறவர்களுக்கு இது மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும். முதல் தரவில் இல்லாத சில ருஷியத் தலைவர்களின் படங்களும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனவாம்.

ஒருமொழி பெயர்ப்பின் மதிப்புரையில் முதலாவின் மதிப்புரை எழுத யத்தனிப்பது சாத்தியமன்று. மேலும் புதியருஷியாவின் விஷயம் அநேகவிதமான ஆகேபசமாபாணங்களுக்கு இடம் தரக்கூடியதென்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம். பொதுவாகப் பண்டிதநேரு அவர்கள் ருஷியப்புரட்சியில் ஏற்பட்டிருக்கிற மாறுபாடுகளில் அநேகம் ஸத்ததை விளைவிக்கக்கூடியவையென்றும் அத்தகைய மாறுபாடுகள் எல்லா நாடுகளிலும், முக்கியமாக எம். என். டி. லும் ஏற்படவேண்டியது அவசியமென்றும் நம்புகிறார்களென்றும் யாவருமறியலாம். ஆகையால் ருஷியாவிலுள்ள எடவடிக்கைகள் அநேகமாய் ஆமோதத்தடனேயே இப்புத்தகத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. புரட்சியினால்

ஏற்பட்டிருக்கும் அசௌகரியங்களைக் குறித்து நாம் ஒன்றும் இந்நூலின் வாயிலாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. ஆனால் அவைகளையும் ஒருவாறு தெரிந்துகொள்ளாமல் ருவியப்பிராட்சியைச் சீர்தூக்கி அதுமொத்தத்தில் யாவராலும் கைப்பற்றப்படவேண்டிய நன்முறையா அல்லது இயன்றவரை தடுக்கப்படவேண்டிய கேடா என்று நிர்ணயித்துக்கொள்ள யாராலும் முடியாது.

இனி, பொதுவாக மொழிபெயர்ப்பின் ரீதியைச் சுற்று துணுகி நோக்கினால் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் தங்களுடைய முதலூலிலுள்ள ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் அர்த்தம் எழுதிவிட்டால் மட்டும் மொழிபெயர்ப்பு முடிந்ததாக ஆகாது என்பது புலப்படும். மொழிபெயர்க்க யத்தனித்திருக்கிற யாவரும் அது ஒரு சிரமமானவேலையென்று உணராதிருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் ஒருபாஷையிலுள்ள நூல்களை வேறுபாஷைகளில் மொழிபெயர்க்காமல் ஒருநாளும் தீராது. இந்தியாவில் மதசம்பந்தமான நூல்கள் ஏராளமாக எழுதப்பட்டுவந்த காலங்களில் சீனாதேசத்து வித்துவான்கள் இங்குவந்து ஏடுகளைச் சேகரித்துக்கொண்டுபோய் அவர்களுக் கிசைந்தவாறு மொழிபெயர்த்துக்கொண்டனர். இப்போது நமக்குவேண்டிய அறிவும் பிரயோகமுறைகளும் அநேகமாய் மேல்நாட்டாரால் அவர்கள் பாஷைகளில் எழுதப்பட்ட நூல்களிலிருந்து திரட்டவேண்டியவையாக இருக்கின்றன; எல்லாரும் எல்லாபாஷைகளும் கற்பது சாத்தியமில்லை; அவசியமுமில்லை. எல்லாபாஷைகளிலும் இதரபாஷைகளிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூல்கள் அவ்வப்பாஷைகளின் இலக்கியத்தில் ஒரு நல்லபகுதியாகும்; தமிழ்மட்டும் வேறுவிதமிருக்க முடியாது.

ஆனால் மொழிபெயர்க்கும்போது, மொழிபெயர்த்த நாம் எழுதும் வாக்கியங்கள் முதலூலிலுள்ள கருத்துக்களை நன்றாக வெளியிடுகின்றனவா என்று கவனிக்கவேண்டும். ஒருபாஷையில் ஒருமாதிரியாகச் சொல்லக்கூடிய விஷயம் மற்றப் பாஷைகளில் அதேமாதிரியாகச் சொல்லக்கூடாமலிருக்கலாம்; அப்போது எந்தபாஷையில் மொழிபெயர்ப்பு எழுதப்படுகிறதோ, அந்தபாஷையில் எவ்விதம் எழுதினால் அந்தபாஷையில்மட்டும் பழக்கமுள்ளவர்களுக்குச் சுலபமாக பொருள் புலப்படுமோ அம்மாதிரி எழுதவேண்டியது மொழிபெயர்ப்பவரது கடமை. உதாரணமாக இந்தப்புத்தகத்தின் 175-ஆம் பக்கத்தில், “1917-ல் ஏற்பட்ட பிரளயம், தனது முழுவேலையையும் செய்து முடிக்கவில்லை என்றாலும் சரித்திரஇலட்சியம் பெற்றுவிட்டது; சரித்திரத்தின் ஏராளமான ஏடுகளை நிரப்பிவிடப் போகிறது” என்று படிக்கிறோம். இந்தவாக்கியங்கள் இங்கிலிஷ்வார்த்தைகளுக்குச் சரியான மொழிபெயர்ப்பாயிருப்பினும், நல்லதமிழ்நடை யென்றாவது, கருத்துக்களை மிகத்தெளிவாய் வெளியிடுவதாகவாவது கருதப்படமாட்டா. ஆனால் இம்மாதிரி வாக்கியங்கள் இப்புத்தகத்தில் அதிகமில்லை; கூடியவரையில் மொழிபெயர்ப்பு எளிதில் பொருள் விளங்கக்கூடிய நடையிலேயே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ‘சமதர்மிஸ்டர்,’ ‘சால்வதம்’ ‘பாரம்பரையாக’—இம்மாதிரி சிற்சில சொற்கள்மட்டும் காணப்படுகின்றன.

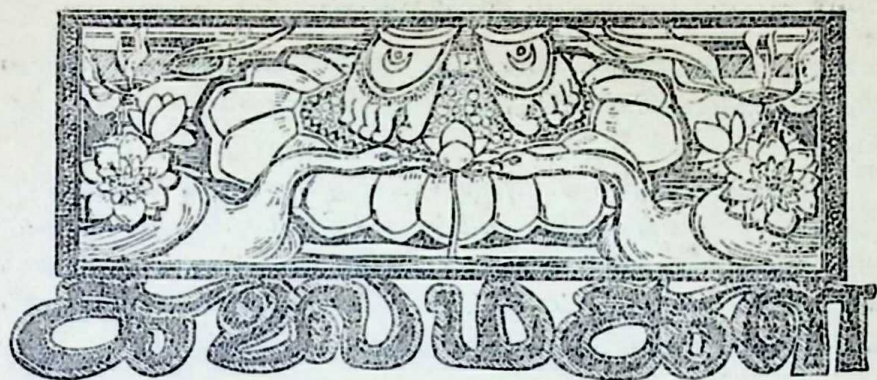
நிரப்புதல் விருத்தியுரை: [சுவாமிமலை, பழநி, திருச்செந்தூர் ஆகிய வற்றைப்பற்றிய செய்யுட்களும் அவற்றிற்குப்பதவுரை விருத்தியுரைகளும்; உரையாசிரியர்; பி. எஸ். சுப்பிரமணியம் எம். ஏ.; கிடைக்குமிடம்: கலைமகள் ஆபீஸ், மயிலாப்பூர், சென்னை; விலை: கிளேஸ், காகிதப்பதிப்பு ரூ. 6—0—0; பேதர்வெயிட் காகிதப்பதிப்பு ரூ. 8—0—0.]

சுமார் ஐந்துறு வருஷங்களுக்கு முன்னே திருவண்ணாமலையிலே, சைவருவத்திலே அருணகிரி நாதர் பிறந்தார். இவரும் பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூராரும் ஒரு காலத்தவர் என்றும், இவர்கள் இருவருக்கும் கல்லியல் யார் பெரியவர் என்ற வாதம் நிகழ்ந்த தென்றும் அச்சமயத்தில் அருணகிரிநாதர் கந்தரத்தாதியைப் பாடிக்கொண்டவர வில்லிபுத்தூரார் பொருள் கூறிக்கொண்டவர்தான் என்றும், அப்போது 54-ம் கவியாகிய 'தித்தத்த' என்றும் கவிமைத் தகவருக்கமாக அருணகிரியார் பாடவே வில்லிபுத்தூரார் அதற்குப் பொருள் விளங்காது மயக்கினார் என்றும் சிலர் கூறுவர்.

இவருடைய வழிபடு தெய்வமாகிய முருகக் கடவுளைப் பற்றி இவர் பதினாறாயிரம் திருப்புகழ்ச் செய்யுட்கள் இயற்றினாரென்று தெரிகிறது. அவற்றில் எட்டில் ஒரு பங்குட இப்பொழுது காணப்படவில்லை. ஆங்காங்கே பலர் செய்தவத்தள்ள பெரு முயற்சிகளால் கிட்டத்தட்ட ஆயிரத்து நானூறு செய்யுட்கள் வரை அச்சாகியிருக்கின்றன.

இப்புத்தகத்தில் 530 பக்கங்களுக்கு மேலுள்ள அழகிய அநேகம் நித்திரப்படங்கள் காணப்படுகின்றன. இதில் ஸ்வாமிமலையைப் பற்றி 38 பாட்டுக்களும், பழநியைப் பற்றி 95 பாட்டுக்களும் திருச்செந்தூரைப் பற்றி 84 பாட்டுக்களும் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் தலைப்பில் அதன் சந்தக்குழிப்பும், அடியில் பதவுரையும், விருத்தியுரையும் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. உரையாசிரியர் பி. எஸ். சுப்பிரமணியம் எம். ஏ. என்பவர்கள். பதவுரை நன்றாகவும் படிப்பவர்க்கு எளிதில் பொருள் விளங்கும் படியாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதில் காணுகின்ற விரிவுரையானது பாட்டின் கருத்து இன்னதென்று விளக்கியும், அதிலே சுருக்கமாகச் சொல்லப்படும் வரலாற்று விஷயங்களை விளக்கிச்சொல்லியும் ஆங்காங்கே தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம், கந்தரலங்காரம், திருக்குறள் முதலியவற்றிலிருந்து மேற்கோள்களையும் ஒப்புமைகளையும் எடுத்துக் காட்டியும், பாட்டின் விஷயத்தை விளக்கவைக்கின்றது. முருகக்கடவுள் வழிபாட்டில் ஈடுபட்ட தமிழ்நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் இப்புத்தகம் மிக்க பயனுள்ளதாயிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பே. நா. அப்புஸ்வாமி.

உடையார் பாளையம்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

யுவரங்க பூபதி

எந்தக் காலத்திலும் வித்துவான்களுடைய ஸமூகத்தில் அடிக்கடி புகழப்படும் உபகாரிகள் சிலர் உண்டு. தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ அரசர்களும் பிரபுக்களும் பிறரும் புலவர்களை ஆதரித்து வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லோருடைய புகழும் பரவியிருந்தாலும் சிலருடைய புகழ்களே பல சமயங்களில் ஸபைகளில் எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. அத்தகையவருடைய நற்செயல்கள் புலவர்கள் பேச்சுக்களுக்கு இடையே அடிக்கடி பாராட்டப் பெறுகின்றன.

அத்தகைய பெருமை வாய்ந்தவர்களுள் யுவரங்கபூபதியும் ஒருவர். 'யுவரங்கன் இப்படிச் செய்தான். யுவரங்கன் செய்ததைக் கேட்டீர்களா?' என்று வித்துவான்கள் சந்தோஷத்துடன் தம்முள் சொல்லிக் கொள்ளும் வரலாறுகள் பல உண்டு. அவருடைய அருமைச் செயல்கள் இன்றளவும் பலராலும் பாராட்டப்படுகின்றன. அவரினும் பெரிய செல்வ நிலையில் இருந்தவர்களைப் பற்றிச் சொல்லும்பொழுது கூட அவரை உவமையாக எடுத்துக் கூறுவதை வித்துவான்கள் பாற் கேட்கலாம்.

உடையார்பாளையத்தில் இருந்த ஜமீன்தார்களுள் யுவரங்கருடைய புகழ் மற்ற எல்லோருடைய புகழிலும் மேற்பட்டு விளங்குகின்றது.

“மன்புகழ் பெருமை தங்கள்
மரபினோர் புகழ்க்கள் எல்லாம்
உன்புகழ் ஆக்கிக் கொண்டாய்
உயர்குணத் துறவுத் தோளாய்”

என்று பரதனைப்பற்றிக் குகன் கூறியதாகக் கம்பர் சொல்லியிருப்பது யுவரங்கருடைய விஷயத்திலும் பொருத்தமுடையதென்று தோன்றுகிறது.

ரங்கப்பர் என்பது அவருடைய இயற்பெயர் ; தம்முடைய தந்தையார் காலத்திலேயே ஜமீன் ஆட்சியைப் பெற்று யுவராஜாவாக இருந்தவராதலின் அவர் 'யுவரங்கப்பக் காலாட்கள் தோழ உடையார்' என்று வழங்கப்பட்டார். அவர் பதினெட்டு வருஷங்களே ஆண்டு வந்தவரென்று தெரிகிறது.

அருங்கலை விகோதராகிய அவர் தமிழிற் புலமையுடையவராக இருந்தார். வடமொழியிலும் அவருக்குப் பயிற்சி இருந்தது. ஸங்கீதத்தில் மிக்க பழக்கம் அவருக்கு உண்டென்று தெரியவருகிறது. எப்பொழுதும் வித்துவான்களுக்கு இடையில் இருந்து அவர்களுடைய அறிவையும் ஆற்றல்களையும் அறிந்து இன்புறுவதையே பொழுதுபோக்காகக் கொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் இருந்த வடமொழி தென்மொழி வித்துவான்களிற் பெரும்பான்மையோரும் ஸங்கீத வித்துவான்களிற் பலரும் யுவரங்கர்பால் வந்து வந்து தம்முடைய கலைத் திறத்தைக் காட்டிப் பரிசு பெற்றுச் செல்லுதலையே ஒரு நன்மதிப்பாகக் கருதி வந்தனர்.

உடையார்பாளையத்திற்கு வித்துவான்கள் வந்தால் யுவரங்கருடைய உத்தரவுப்படி அரசன்மனை உத்தியோகஸ்தர்கள் அவர்களை உபசரித்து அவர்கள் தங்குவதற்குரிய தக்க இடங்களை அமைத்துக் கொடுப்பார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் அவ்வவ்விடங்களில் அமைக்கப்படும். வேலையாட்டிகள் அவர்கள் விரும்பத்தன்படி எந்தச் சமயத்தில் எது வேண்டுமோ அதைச் செய்யும் பொருட்டு அவ்வவ்விடங்களில் காத்திருப்பார்கள். வித்துவான்கள் ஸந்தோஷமாக இருக்கும்பொழுது யுவரங்கர் அவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு வலியவந்து கண்டு ஸல்லாபம் செய்து விட்டுப் போவார். இங்ஙனம் வந்து பழகும் இயல்பு யுவரங்கருக்கு ஒரு தனிப்புகழை உண்டாக்கியது. தங்கள் வித்தைபை அறிந்து அளிக்கும் பரிசு சிறிதாயினும் சிறந்ததாகக் கொள்வது வித்துவான்களின் இயல்பு ; ஆதலின் யுவரங்கருடைய வரிசை யறியும் திறனை அறிந்த வித்துவான்கள் அவராற்பெறும் பரிசுகளை மிகச் சிறந்தனவாகவே மதித்து வந்தனர்.

கோபால சாஸ்திரிகள்

வடமொழி வித்துவான்களிற் பலர் யுவரங்கரைப் பலவகையாகப் புகழ்ந்திருக்கின்றனர். அவருடைய ஆஸ்தான பண்டித

ராகக் கோபால் சாஸ்திரிகள் என்ற சிறந்த வித்துவான் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய கவிதா மிகவும் இனிமை யுடையனவாக இருக்கும். 'அபிநவ காளிதாஸர்' என்னும் பட்டம் அவருக்கு யுவரங்கரால் வழங்கப்பட்டது. யுவரங்கர் அவரை எந்தக் காலத்திலும் தம்முடன் இருக்கும்படி செய்தனர்; எங்கே போனாலும் அவரை உடனழைத்துச் செல்வார். அந்த அந்தச் சமயங்களுக்கு ஏற்றவாறு தம்முடைய கவி சாதாரியத்தாலும் சொல்லினிமையாலும் யுவரங்கரை அந்த வித்துவான் மகிழ்ச்சியுறச் செய்து வருவார். இருவரும் ஒருவரை யொருவர் விட்டுப் பிரியார்.

ஒருமுறை யுவரங்கர் வேட்டையாடச் சென்றார். கோபால் சாஸ்திரிகளும் உடன் சென்றனர். ஒரு காட்டின் நடுவில் ஓர் ஐயனார் கோவில் இருந்தது. அதில் இருந்த விக்கிரகம், வலக்கைச் சுட்டுவிரலை மூக்கின்மேல் வைத்த நிலையில் இருந்தது. அதைக் கண்ட யுவரங்கர், "இந்த ஐயனார் மூக்கில் விரல் வைத்துக்கொண்டிருப்பதற்கு ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்துச் சொல்லவேண்டும்" என்றார். உடனே சாஸ்திரிகள், 'நமக்கோ ஹரிஹர புத்திர னென்னும் பெயர் இருக்கிறது. நம்முடைய தந்தையார் பரமசிவன். தாயாரோ மோகினியாகிய விஷ்ணு. அவர் திருமகளாகிய தேவியாரை மணந்து புருஷோத்தமரென்ற கௌரவத்துடன் வாழ்கின்றார். அவரை நாம் தாயாரென்று அழைப்பதா? தந்தையாரென்று அழைப்பதா? இப்படிப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறோமே! என்ன செய்வது?' என்று வியப்புடன் ஆழ்ந்த ஆலோசனை செய்கிறாரென்னும் கருத்தை அமைத்து ஒரு சுலோகம் சொன்னார். கேட்ட யுவரங்கர், "ஐயனார் ஆழ்ந்து ஆலோசிப்பதாக அமைத்த இந்தச் சுலோகம் சிறிதும் ஆலோசனை பண்ணாமல் விரைவிற சொல்லப்பட்டது எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது" என்று கூறி அந்தக் கருத்தின் பொருத்தத்தை உணர்ந்து பாராட்டினார்.¹

அயல்நாட்டு அரசர்களால் அடிக்கடி நேர்ந்த கலகங்களுக்கு அஞ்சி உடையார்பாளையத்திலும் வேறு பாதுகாப்புள்ள இடங்களிலும் எழுந்தருளச் செய்து வைக்கப்பட்ட மூர்த்திகளுக்கு உரிய பூஜை முதலியன யுவரங்கருடைய காலத்தில் குறைவின்றிச் செவ்வையாக நடைபெற்று வந்தன. அந்த அந்த மூர்த்திகளுக்கு உரிய ஸ்தலங்களில் இருக்கும்பொழுது எங்ஙனம் நித்திய நைமித்திகங்கள் நடைபெற்று வருமோ அங்ஙனமே அக்காலத்திலும் நடைபெற்று வரும்படி அவர் செய்து வந்தார். அங்ஙனம் நடைபெறு

¹ இந்நிகழ்ச்சியைப் பிறரோடு தொடர்புபடுத்திச் சொல்வதும் உண்டு.

கின்றனவா என்பதை அங்கங்கே ஒற்றர்களை வைத்து அறிந்தும் தாமே மாறவேடம் பூண்டு ஒருவரும் அறியாமற் சென்று பார்த்தும் வருதல் அவருடைய வழக்கமாக இருந்தது.

ஒருநாள் இரவு அவர் கோபால சாஸ்திரிகளுடன் திருவாரூர் சென்று கோயிலு அடைந்து ஸ்ரீவன்மீசநாதர் முதலிய மூர்த்தி களைத் தரிசனம் செய்தார். அங்கே அவ்வாலயத்தில் மேற்குப் பிராகாரத்தில் உள்ள ஒரு மண்டபத்தில் தியாகராஜமூர்த்தியோடு சிதம்பரம் ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தியும் பாதுகாப்புக்காக எழுந்தருளச் செய்யப்பட்டிருந்தார். அதனால் அந்த மண்டபம் இன்றும் நடராஜ மண்டபம் என்றும் பெயரால் வழங்கும்.

ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தியையும் ஸ்ரீ தியாகராஜமூர்த்தியையும் ஒருங்கே தரிசித்த யுவரங்கர் பேரன்பினால் மனமுருகி நின்றார்; அருகில் நின்ற சாஸ்திரிகளைப் பார்த்து, "இந்த இரண்டு ராஜாக் களும் சேர்ந்த இங்கே இருப்பதைப் பற்றி ஒரு சுலோகம் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார். அவர் உடனே, நடராஜ மூர்த்தி தியாகராஜமூர்த்திக்குரிய இடத்தில் வந்தெழுந்தருளி யிருப்பதைக் குறிப்பிட்டு, "96 அடிக்கம்பத்திற்குமேல் ஆகாசத்தில் ஆடினாலும் பூமியில் வந்துதான் தானம் வாங்கவேண்டும்" என்று சமச்சாரமான ஒரு கருத்தை அமைத்து ஒரு சுலோகத்தைச் சொன்னார். ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமான் 96 தத்துவங்களுக்கும் மேலே விளங்குபவரென்பதும் சிதம்பரம் ஆகாசஸ்தல மென்பதும் திருவாரூர் யிருதியிஸ்தலமென்பதும் தியாகராஜமூர்த்தி வள்ள லென்பதும் பிறவுமாகிய விரிந்த செய்திகளைச் சுருக்கமாகப் புலப் படுத்திப் படி உலக வழக்கம் ஒன்றோடு பொருத்திக் காட்டிச் சந்தர்ப் பத்திற்கு ஏற்றவாறு சாஸ்திரிகள் கூறிய சுலோகத்தைக்கேட்ட யுவரங்கர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே யில்லை; "உங்களுடைய பழக்கத்தைப் பெறுவதற்கு நான் எவ்வளவோ தவம் செய்திருக்க வேண்டும்" என்று மனங்குளிர்த்து பாராட்டினார்.

ஒருமுறை கோபால சாஸ்திரிகள் ஒரு ஸமஸ்தானத்து அரசர் யிருப்பப்படி அவர்பாற் சென்று கண்டார். பலநாளாகச் சாஸ்திரிகளுடைய கல்விப் பெருமையைக் கேள்வியுற்ற அவ்வரசர் கோபால சாஸ்திரிகளைப் பாராட்டிப் பலவகைப்பரிசுகளை வழங்கி னார். அவற்றைக்கண்ட அந்த ஸமஸ்தானத்து வித்துவான்களிற் கில், "யுவரங்கரிடம் இவர் எவ்வளவோ ஸம்மானம் பெற்றிருக்க லாம். ஆனாலும் இங்கே பெற்றதைப்போல இராது" என்று தம்முள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அது கோபால சாஸ்திரிகள் காதிற் கு எட்டியது.

கோபால சாஸ்திரிகளின் குரு கோழிமங்கலம் ராமா சாஸ்திரிகளென்பவர். அவர் கோபால சாஸ்திரிகளைப் போன்ற பலருக்குப் பாடஞ்சொன்ன பெருமை வாய்ந்தவர்; சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றிலும் பயிற்சி யுடையவர். வீட்டில் இருந்து அநுஷ்டானங்களைச் செய்வதும், நூல்களை வாசிப்பதும், பாடஞ் சொல்வதுமாகிய காரியங்களைமட்டும் செய்து பொழுதுபோக்கிக் கொண்டு வந்தார். யாரையும் போய்ப்பார்த்துப் பொருளுதவிபெறும் வழக்கம் அவரிடம் இல்லை; அதில் வெறுப்பும் இருந்தது. மிகவும் வறிய நிலையில் வாழ்ந்து வந்தார். மற்ற வித்துவான்களெல்லாம் பல ஸமஸ்தானங்களுக்குச் சென்று ஸம்மானங்களைப் பெற்று வருவதை அறிந்தும் அவருக்கு அங்ஙனம் போய் வருதலில் ஸம்மதம் இல்லை. சிஷ்யர்க ளெல்லாம் அவரைத் தெய்வமாக எண்ணி வழிபட்டு வந்தனர். மற்ற வித்துவான்களும் அவரிடத்தில் மரியாதையும் மதிப்பும் உடைய வர்களாக இருந்தனர்; அவர்களுட் சிலர் ஸமஸ்தானங்களுக்குப் போனால் அவர் வித்தையைப் பலர் அறிய முடியுமென்றும் ஸம்மானம் பெறலாமென்றும் கூறுவதுண்டு. அவற்றையெல்லாம் அவர் செவிக்கொள்ளவே இல்லை.

ஜூதாது: ஸ்ரீயுவராஜஹிவதிபெணை: ஸாபெவெவ ஸஹிநநா 1.
ஸாராஸாரவிவெகஸுதிநுதரூணீஸஹொமஸாஹ 2. ஜூதாது:
ஸாரஜெநுதூபீவீவொகநஸபீதபெணவ யதிநாஹ 3. ஜெ.

² இவ் வரலாறு சிறிது வேறுபட்டும் வழங்குவதுண்டு.

“நெடுந்தாரத்திலுள்ள இடங்களுக்குப் போகவேண்டாம். ஸமீபத்தில் இருக்கும் உடையார்பாளையம் ஜமீன்தாராக உள்ள யுவரங்கர் தாரதம்ய ஞானம் நிரம்பப்பெற்றவர். அங்கே நீங்கள் வந்தால் எங்களுக்கு அனுகூலமாக இருக்கும்” என்று அவருடைய சிஷ்யர்கள் சொல்லிப் பிரார்த்தித்தார்கள். பின்பு கோபால சாஸ்திரி களும் அவர்பால் வந்து, “உங்களை ஜமீன்தார் தரிசனம் செய்து ஸல்லாபம் செய்யவேண்டு மென்று விரும்புகிறார். தாங்கள் அங்கனம் செய்தால் அவருக்கு எவ்வளவோ ஸந்தோஷமாக இருக்கும். என்னைப் போன்றவர்களுக்கும் நன்மை உண்டாகும்” என்றார். ராமாசாஸ்திரிகள், “நான் வந்தால் அவர் ஏதாவது கொடுப்பார்; இதவரையில் நான் யாரிடத்தும் போனதுமில்லை; பிரதிமரகம் வாங்கினதுமில்லை. இனிமேல் புதிதாக அந்த வழக்கத்தை வைத்துக்கொள்வது எதற்கு?” என்றார். அவருடைய நிராகசையை நன்கு அறிந்த கோபால சாஸ்திரிகள் பலவகையாக அவருக்கு ஸமாதானம் கூறினர்; “நீங்கள் ஒன்றும் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டாம்; தாம்பூலம் மட்டும் பெற்று வந்து விடலாம். உங்களுடைய தரிசனத்தை மாத்திரம் தந்துவிட்டு வந்தால் அவருடைய ஆகை தீர்த்துவிடும். இந்தத் தேசத்தில் அவரைப் போன்ற ஸாசனா ஹிபையும் வித்வஜ்ஜன.பரிபாலகரையும் தாரதம்ய ஞானம் உடையவரையும் எங்கும் காண முடியாது” என்று சொன்னார். ராமா சாஸ்திரிகள் தாம்பூலம் மாத்திரம் பெற்றுக் கொள்வதாக நிபந்தனை கூறிவிட்டு உடையார்பாளையம் வர ஒருவாறு ஸம்மதித்தார்.

ஒருநாள் கோபால சாஸ்திரிகள் தம் குருவை உடையார்பாளையத்திற்கு அழைத்துச்சென்றார். ராமாசாஸ்திரிகள் கோபால சாஸ்திரிகள் சொல்லிக் கொடுத்தபடி ஒரு தேங்காயை எடுத்துச் சென்று ஒரு சலோகம் சொல்லி யுவரங்கர் கையில் கொடுக்க நினைந்து தேங்காயையும் மங்கன சலோகத்தையும் லித்தப்படுத்திக் கொண்டார். அரண்மனையில் துழைந்தவுடன் அவருக்கு ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று. அங்கங்கே காவலாளர்கள் சட்டை யணிந்து கையில் ஆயுதங்களோடு சிற்றலையும் அங்கே பழகுபவர்களெல்லாம் பயத்துடனும் மரியாதையுடனும் ஒழுகுவதையும் கண்டார். அத்தகைய காட்சினை அதற்கு முன் அவர் காணாதவர். பின்பு உள்ளே சென்று யுவரங்கருடைய ஆஸ்தான மண்டபத்தை அடைந்தார். கோபாலசாஸ்திரிகள் அங்கே சென்றவுடன் யுவரங்கர்பால் அவரை அழைத்துச் சென்றார். அங்கேஇருந்த காட்சியைக் கண்ட ராமா சாஸ்திரிகளுக்கு உடம்பெல்லாம் வேர்த்தது. அதுகாறும் அத்

தகைய இடங்களுக்குச் சென்றவரல்ல ராதலின் மனத்திற்குத் திருப்தியில்லாத காரியம் ஒன்றை நிர்ப்பந்தத்திற்காகச் செய்ய ஒப்புக்கொண்டது பற்றி அவர் மனம் கலக்கமுற்றது. யாசகம் செய்தலைப் போன்ற ஒன்றைத் தாம் செய்யத் துணிந்துவிட்டதாக அவர் எண்ணிய கருத்தே அவரை அந்த நிலைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டது.

யுவரங்கர் அவர்களைக்கண்டு எழுந்து நின்றார். “இவர்கள் தாம் எங்கள் ஆசார்யர்கள்” என்று கோபால சாஸ்திரிகள் யுவரங்கரிடம் சொன்னார்.

“அப்படியா! தன்யனானேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஜமீன்தார் ராமாசாஸ்திரிகளைப் பார்த்தார். அவருடைய உடம்பு முழுவதும் வேர்த்திருப்பதையும் நடுங்குவதையும் கண்ட ஜமீன்தார் பேசினால் அவருக்குத் தைரியமுண்டாகுமென்று எண்ணி, “தங்கள் திருநாமத்தை நான் அறியலாமோ?” என்று கேட்டார்.

நடுங்கிக்கொண்டிருந்த சாஸ்திரிகளுக்குப் பேசமுடியவில்லை; கஷ்டப்பட்டு, “ராமாமங்கலம் கோழிசாஸ்திரிகள்” என்று சொன்னார். கோழிமங்கலம் ராமாசாஸ்திரிகள் என்று சொல்லவந்தவர் அச்சத்தால் அப்படி மாற்றிச்சொல்லிவிட்டார். உடனே சுலோகத்தையும் சொல்லித் தேங்காயை யுவரங்கர் கையில் கொடுத்தார். கொடுக்கும்பொழுது கைநடுக்கத்தால் அவர் கையிற்படும்படி சரியாகக் கொடாமையால் அது தவறிக் கீழேவிழுந்து உடைந்து விட்டது.

பின்புதான் சாஸ்திரிகளுக்கு உணர்ச்சியும் தைரியமும் உண்டாயின. எவ்வளவோபேர்கள் கூடியிருக்கிற ஓரிடத்தில் தாம் அங்ஙனம் நடந்துகொண்டது அதுசெதமென்றும் அவ்வளவு அதையப்படுத்தல் கூடாதென்றும் எண்ணினார். தேங்காய் உடைந்தவுடன் அந்த ஒலியே அவருக்கு ஒரு துணியை உண்டாக்கிற்று. உடனே தலைநிமிர்ந்து, “உங்களை உடையாரென்று சொல்வார்கள். ஆயினும் என்ன காரணத்தாலோ இது விழுந்து உடைந்து விட்டது” என்று சொன்னார். அங்கே இருந்த யாவரும் அவரைக் கவனித்துக் கொண்டே இருந்தவர்களாதலின் அந்தச் சாதூர்யமான பேச்சைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

பின்பு அவர் அங்கே யுவரங்கரோடு ஸல்லாபம் செய்து கொண்டு சிலநாள் இருந்தார். யுவரங்கர் அவருடைய ஞான நிலையையும் மற்றவர்களால் அவர் மதிக்கப்பட்டிருத்தலையும் நன்றாக அறிந்து மகிழ்ந்தார். பிறகு, அவர் விடைபெற்றுக் கொள்கையில்

தாம்பூலத்தை யன்றி வேறொன்றும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் ஊர் சென்றார். அவருடைய கிராசையையும் பெருந்தன்மையையும் யுவரங்கர் பாராட்டினார்.

நறுமலர்ப்பூங்குழல் நாயகி மாலை

யுவரங்கர் தமிழில் மிக்க பயிற்சியை உடையவர். உடையார் பாணையத்திற் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியுள்ள நறுமலர்ப்பூங்குழல் நாயகிக்கு அவர் இயற்றியதாக ஒருமாலை வழங்குகின்றது. நெடுங்காலம் புத்திர பாக்கியமில்லாமையால் அவர் வருந்தினாரென்பது அம்மாலையிலுள்ள,

(உட்டளைக்கலித்துறை)

“சீமட்டும் என்மணி யாகிய மக்கள்கண் நேயம்வைத்தாய்
யாமட்டும் புத்திர வில்லா தீடுப்ப தழகதுவோ
சாமட்டுமேதவர் வாரியின் மூழ்குதல் தன்மமதோ
நாமட்டு ருச்சிர் நறுமலர்ப் பூங்குழல் நாயகியே”

என்றும் செய்யுளால் தெரியவருகிறது.

அம்மாலை முப்பத்திரண்டு செய்யுட்களை உடையது; எளிய நடையில் அமைந்தது. அதிலுள்ள இரண்டு செய்யுட்கள்வருமாறு:

“என்றோடப் பார்க்கும் கொலோகற வைப்பசு கைக்குழவி
சென்றோடப் பாப்பன் கொலோபெற்ற மாத திருக்கண்வைத்தே
என்றோடம் நீக்கி யினிமை செயாம விருப்பதவும்
என்றே னுனக்கு நறுமலர்ப் பூங்குழல் நாயகியே.”

“தனத்தரு வாய்கல்வி கற்கும் அறிவோடு சாந்தமிரு
மனத்தரு வாய்க்கிண்ப் போற்றுந் தகைக்குவண் சாதுசங்க
இனத்தரு வாய்கின் றிருநோக்கம் வைக்க விலங்குதுமா
னனத்தரு வாய்கன் நறுமலர்ப் பூங்குழல் நாயகியே.”

[இலங்குதும் ஆனனம்; ஆனனம் - முகம்.]

புலவர்கள் இயற்றிய செய்யுட்கள்

தமிழ்வித்துவான்களிடம் யுவரங்கருக்கு இருந்த அபிமானம் அவர்பால் பலவித்துவான்களை வரச்செய்தது. அவருக்குத் தமிழ்ப் பயிற்சி இருந்தமையின் உண்மைப் புலமையை அறிந்து உவங்கும் திறம் நன்றாக அமைந்திருந்தது. பெயரளவில் தமிழ்ப்புலவர்களாக வந்து எதையாவது பாடியிட்டி அவர்பால் ஸம்மானம் பெற்றுச் செல்ல முடியாதென்பதை யாவரும் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். அதனால் யுவரங்கர்பார் சென்றால் தங்களுடைய உண்மை ஆற்றல்

புலப்படு மென்றும் கல்வியறிவில்லாதவர்களோடு ஒருங்குவைத்து எண்ணும் அபாக்கியம் தங்களுக்கு நேராதென்றும் எண்ணிப் பல தமிழ்ப்புலவர்கள் வந்து வந்து பல நாள் இருந்து வாயாரப் புகழ்ந்து ஸம்மானம் பெற்று மனங்குளிர்ந்து செல்வார்கள். அத்தகையவர்கள் பாடிய செய்யுட்கள் எத்தனையோ பல இருந்திருத்தல் கூடும். இப்பொழுது சில பாடல்களே கிடைக்கின்றன.

யுவரங்கர் தம்பால் வந்த தமிழ்ப்புலவர் ஒருவரைக்கொண்டு கொன்றைவேந்தனில் உள்ள ஒவ்வொரு நீதிவாக்கியத்தையும் ஒவ்வொரு விருத்தத்தின் இறுதியில் அமைத்து ஒருநூல் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அவர் அங்ஙனமே செய்து அரங்கேற்றினார். தக்க பரிசில்கள் அவருக்கு வழங்கப்பட்டன. அந்நூல் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.¹

ஒரு காலத்தில் உடையார் பாளையத்தைச் சார்ந்த இடங்களில் பஞ்சம் உண்டாயிற்று. அக்காலத்தில் யுவரங்கர் உடையார்பாளையத்திற்கு வந்த யாவருக்கும் அன்னமளித்துப் பாதுகாத்தார். அதனைப் பாராட்டிப் பலர் பல செய்யுட்கள் பாடியுள்ளார். அவற்றுள் ஒன்று வருமாறு:

(விருத்தம்)

“கன்னன் கொடுத்த பசுக்கிடையும்
கடவுள் கொடுத்த திருவோடும்
தென்னன் கொடுத்த மணிவீடும்
சேரன் கொடுத்த பொன்னோடும்
மன்னன் கச்சி யுவரங்கன்
வாவா வென்று பஞ்சத்தில்
அன்னங் கொடுத்த கொடைக்குரிகர்
அன்றும் என்றும் இல்லையே.”

[பசுக்கிடை - பசு மந்தை.]

வேறொரு சமயத்தில் ஒரு வித்துவான் தமக்குக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் பொருளுதவி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு பின்வரும் செய்யுளைச் சொன்னார்:

¹ இச்செய்தியைச் சொன்னவர், இளமையில் எனக்குக் காரிகை முதலியவற்றைக் கற்பித்த செங்கணம் விருத்தாசல ரெட்டியாரென்பவர்,

(கட்டளைக்கலித்துறை)

“தேமிக்க வின்றுணை கொண்டோர் கனியைச் செறிவதற்கா
காமொய்த்த தன்பொழில் சுற்றின மித்துணை நாட்கள்மனம்
காமித்த வக்கனி யீநா னடையக் கருணைசெய்வாய்
தாமத் தடந்தோன் யுவரங்க னென்னுந் தருவரசே.”

[கனியை - கன்னிகையை; பழத்தை என்பது வேறு பொருள்.
பொழில் - பூமி; சோலை யென்பது வேறு பொருள். தருவரசு - கற்பகம்.]

தமிழ்ப்புலவர்கள் அவ்வப்பொழுது யுவரங்கர்மீது பாடிய
செய்யுட்களிற் சில வருமாறு:—

(வேண்பா)

- (1) “கச்சி யுவரங்கன் காவேரி அந்தரங்கன்
இச்சகத்தி லென்றும் இரண்டரங்கர்—மெச்சுறவே
இந்தரங்கன் யாவரையும் ரட்சிப்பா னென்றெண்ணி
அந்தரங்கன் கண்ணுறங்கி னான்.”

[அந்தரங்கனென்றது ஸ்ரீரங்கநாதரை.]

(விறுத்தம்)

- (2) “சந்திரன்வீ சங்குமண னரைக்காற் ருதா
சவிதாவின் காண்முனையே காற்றா தாவாம்
இந்தெனும்வா னுதலாடன் பாகத் தெம்மான்
ஈசனுமே யரைத்தாதா வென்ன லாகும்
வந்திரக்கு முருந்தனுக்கீ முக்காற் ருதா
மாவலியே யெனப்பெரியோர் வழங்கு வார்கள்
இந்திரனும் கச்சியு வரங்க மன்னன்
என்றமுழுத் தாதாவென் றியம்ப லாமே.”

இந்தச் செய்யுள் மிக அருமையானது. சந்திரன் முதலியவர்
கள் முழுத்தாதா அல்லரென்றும் யுவரங்கரே முழுத்தாதா வென்
றும் இதற் சொல்லப்பட்டிருத்தல் அறிந்து இன்புறத்தக்கது.
பதினாறு கலைகளில் ஒவ்வொன்றையே ஒவ்வொருநாளும் சூரிய
னுக்குக் கொடுப்பதனால் சந்திரன் வீசும் தாதாவானான். குமணன்
தன் உடம்பில் எட்டில் ஒரு பங்காகிய தலையை அளிக்க முன்வந்தமை
யின் அரைக்கால் தாதாவானான். சவிதாவின் காண்முனை யென்றது
கர்ணனை (சவிதா-சூரியன்); அவன் நாள்தோறும் பகலிற் பதினைந்து
நாழிகையளவே தானம் பண்ணிவந்தான்; ஒரு நாளின் காற்பாகத்
தில் அங்கனம் செய்ததனால் அவன் கால்தாதாவானான். சிவபிரான்
தம் திருமேனியிற் பாதியை உமாதேவியார்க்கு அளித்தமையால்

அவர் அரைத்தாதாவானார். மூன்று காலால் அளக்கப்படுவன வற்றை வழங்கினமையால் மாவலி முக்கால்தாதாவானார்.

(3) “வரைகளிலே பெரியவரை மகாமேரு வரையென்று

வர்ணிப் பார்கள்

தரைகளிலே பெரியதரை தென்சோழ மண்டலமாச்

சாற்று வார்கள்

உரைகளிலே பெரியவுரை கம்பரா மாயணத்தின்

உரைய தாகும்

துரைகளிலே பெரியதுரை கச்சியுவ ரங்கனெனச்

சொல்ல லாமே.”

ஸங்கீத வித்துவான்கள்

புவரங்கர் ஸங்கீதவித்துவான்கள் பலரை ஆதரித்து வந்தனர். வழக்கம்போல் ஸங்கீதவித்துவான்கள் தங்களுக்கு அமைத்த இடங்களில் தங்கி உபசாரங்களைப் பெற்று மகிழ்ந்து உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு தங்களுடன் இருப்பவர்களிடம் பாடிக்கொண்டே இருப்பார்கள். அத்தகைய சமயங்களை ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்து புவரங்கர் அங்கே சென்று திரை மறைவிலிருந்து கேட்டு இன்புறுவார். அவர்கள் மனங்கணிந்து தாங்களே பாடுவது மிக்க இனிமையுடையதாக இருக்குமென்பது அவருடைய கருத்து.

தஞ்சை ஸமஸ்தான ஸங்கீதவித்துவான்களுள் ஒருவராகிய நாராயணசாமி ஐயர் என்பவர் புவரங்கர்பால் ஒரு முறை வந்தார். தஞ்சையில் உயர்ந்த மதிப்பை அடைந்தவர் அவர். உடையார் பாளையம் வந்த அவருக்கு வழக்கப்படி இருப்பிடம் அளித்துப் பல வகை உபசாரங்கள் செய்யப்பட்டன. ஒருநாள் அவருக்கு அங்கே நியமிக்கப்பட்டிருந்த வேலைக்காரன் தைலம் தேய்க்கத் தொடங்கினான். ஒரு பலகையின்மேல் அவரை இருக்கச்செய்து மிக உயர்ந்த சந்தனத்தலைத்தைத் தலையில் சேர்த்துத் தாளம் போட்டுத் தேய்த்து வந்தான். அதுவரையில் எங்கும் பெருமல் அங்கே பெற்ற உணவு வகைகளாலும் உபசாரங்களாலும் இயல்பாகவே அவருக்கு இருந்த சந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை. பின்பு தைலத்தினால் உண்டான குளிர்ச்சியும் தேய்த்தவன் போட்ட தாளமும் அவருடைய மகிழ்ச்சியைத் தூண்டிவிட்டன. தம்மையே மறந்து அவர் பாட்டித் தொடங்கினார். அவருக்கு உண்டான சந்தோஷத்தால் பாட்டு வரவர மேம்பட்டு இனிமை உற்றது; அந்த ஸங்கீதம் அவருக்கே வியப்பை உண்டாக்கியது. அப்பொழுது, புவரங்கருடைய ரூபகம் அவருக்கு வந்தது; “அடடா! இந்தப்

பாட்டை யுவரங்கர் கேட்பதற்கு இல்லையே" என்று வருந்திச் சொன்னார். "இதோ கேட்டு ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்" என்று ஒரு சப்தம் வந்தது; அங்கே யுவரங்கர் ஒரு திரை மறைவிலிருந்து அந்தக் கனிந்த இசையமுதத்தைப் பருகிக் கொண்டிருந்தார்.

நாராயணசாமி ஐயர் திடுக்கிட்டு எழுந்தார். அருகிலிருந்த வேலைக்காரன் அவருடைய குறிப்பை அறிந்து ஒரு ரவை சல்லாத்தானியால் தலையிலிருந்த தைலத்தைத் துடைத்தான். நாராயணசாமி ஐயர் வஸ்திரம் முதலியவற்றை நன்றாக அணிந்துகொண்டார். யுவரங்கரும் அருகில் வந்து அமர்ந்தார்; மறுபடியும் வித்துவான் பாட ஆரம்பித்தார்; அவருடைய முழுவன்மையும் அன்று வெளியாயிற்று. பல கீர்த்தனங்களை அவர் பாடினார்; கடைசியில் மங்களம் பாடி நிறுத்தியவுடன் அவருடைய பார்வை அங்கே வேறொரு பக்கத்திற் சென்றது. அதனையறிந்த யுவரங்கர், "என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்டார். "அந்தப் பக்கத்தில் ஒரு சந்திரன் உதயமாயிற்று; அதைத்தான் பார்த்தேன்" என்று வித்துவான் கூறினார்.

அவர் பாடிக்கொண்டே இருக்கும்பொழுது அதனை அறிந்த யுவரங்கருடைய அரண்மனையில் இருந்தவளும் இசைப் பயிற்சி மிக்கவளுமாகிய தாலி ஒருத்தி அப் பாட்டைக் கேட்க விரும்பி அங்கே வந்து, ஒரு திரை மறையில் இருந்து கேட்டு வந்தாள். பாட்டு நின்றவுடன், "இவ்வளவு நன்றாகப் பாடும் மகாபுருஷனுடைய திருமுடித்தைப் பார்க்கவேண்டும்" என்று எண்ணித் திரையிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தாள். அதே சமயத்தில் நாராயணசாமி ஐயர் அவள் முடித்தைப் பார்த்துவிட்டார். அந்த இடத்தில் பெண்பால் வந்தது அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. சந்திரனென்று கூறியது அவன் முடித்தைத்தான்.

நாராயணசாமி ஐயர் கூறியதைக் கேட்ட யுவரங்கர் அந்தத் தாலியை வாவழைத்து அவளைப்பார்த்து, "இவர்தாம் இனி உனக்கு நாயகர். இவருக்குரிய கைங்கரியங்களை இவர் மனம் மோனாமல் செய்து மகிழ்ந்திரு; நீ மிக்க பாக்கியசாலி" என்று சொல்லிவிட்டு, "நாங்கள் இவளை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்" என்று விசயமாக ஸங்கீத வித்துவானிடம் தெரியித்தார். அவருக்கு இன்னது செய்வதென்று தோன்றவில்லை. அவர் மறுத்தற்கு அஞ்சி அவளை அங்கேகிர்த்திக்கொண்டார். பின்பு யுவரங்கர் அவருக்குப் பலவகை ஸம்மானங்களும் அவருடைய பாதுகாப்பிற்காகத் தனி

யாகப் பொருளுதவியும் செய்தார்; அன்றியும் அவருக்கு, 'பூலோக கந்தர்வர்' என்னும் பட்டத்தையும் அளித்தார். அதுமுதல் அவர் பெயர் பூலோககந்தர்வ நாராயணசாமி ஐயர் என்று வழங்கி வரலாயிற்று. வித்துவான்களுடைய மனத்தை மகிழ்விப்பதில் யுவரங்கருக்கு ஒப்பாக வேறு யாரைச் சொல்லமுடியும்?

தஞ்சாவூர் ஸமஸ்தானவித்துவான்களில் பலர் யுவரங்கரிடம் வந்து இவ்வாறே தங்கள் ஆற்றலைக்காட்டிப் பரிசு பெற்று இன்புற்றுச்சென்றனர்; மைஸூர், திருவனந்தபுரம் முதலிய ஸமஸ்தானங்களிலிருந்தும் பலர் வந்து சென்றனர்.

பூலோககந்தர்வ நாராயணசாமி ஐயருடைய ஆசிரியர், 'விரி போணி' வர்ணமென்று வழங்கும் பைரவிவர்ணத்தை இயற்றிய பச்சைமிரியன் ஆதிப்பையர் என்பவர். அவர் தஞ்சாவூர் ஸமஸ்தான வித்துவான்; சிறந்த கர்நாடக ஸங்கீதவித்துவான்கள் பலருக்கு ஆசிரியர்; ஸம்ஸ்கிருதம், தமிழ், தெலுங்கு, மகாராஷ்டிரம் என்னும் பாஷைகளில் பல கீர்த்தனங்களை அவர் இயற்றியிருக்கிறார்.

யுவரங்கருடைய விருப்பத்தின்படி உடையார்பாளையத்துக்கு ஒரு முறை அவர் வந்தார்; அவருடைய ஞான விசேடத்தில் ஈடுபட்டுச் சில நாட்கள் இருந்து அவர்மீது பல கீர்த்தனங்களை இயற்றினார். ஆதிப்பையர் அங்ஙனம் இயற்றிய கீர்த்தனங்களுள் நாட்டைக்குறிஞ்சி, சஹானு என்னும் இரண்டு இராகங்களில் உள்ள இரண்டு கீர்த்தனங்களைப் பிற்காலத்தில் அவருடைய பரம்பரையினராகிய புதுக்கோட்டை வீணை ஸம்பையர் என்னும் ஸங்கீதவித்துவான் பாடக்கேட்டிருக்கிறேன். சிலநாட்கள் ஆதிப்பையர் உடையார்பாளையத்தில் இருந்து பலவகை உபசாரங்களைப் பெற்று மகிழ்ந்து யுவரங்கர் வழங்கிய பல ஸம்மானங்களையும் பெற்றுச்சென்றார். பின்பும் அடிக்கடி உடையார்பாளையம் வந்து யுவரங்கரை மகிழ்வித்துத் தாமும் மகிழ்ந்து செல்வதுவழக்கம்.

அறச் செயல்கள்

யுவரங்கர் தெய்வபக்தியிற் சிறந்தவர். எல்லாமதத்தினர்பாலும் அன்பு பூண்டவர். சமரசநோக்குடையவர். அவர் சிவவிஷ்ணு ஆலயங்களில் பலவகைத் திருப்பணிகளைச் செய்திருக்கிறார்; உடையார் பாளையம், ஐயங்கொண்டசோழபுரம், கங்கைகொண்ட சோழபுரம் முதலிய தலங்களில் உள்ள சிவபெருமான் ஆலயங்களில் பல மண்டபங்களைப் புதுப்பித்தார்; புதிய திருப்பணிகளையும் செய்தனர்;

அந்த ஸ்தலங்களிலும் ஸ்ரீமுஷ்ணம் ஸ்ரீபூவராகப்பெருமாள் கோவிலிலும் நித்திய கைமித்திகங்கள் விதிப்படியே நடைபெறும்படி செய்கிறார்; பல இடங்களில் அக்கிரஹாரங்களை அமைத்துப் பிராம்மணர்களுக்கு ஸர்வமாளியங்களுடன் வீடுகளைத் தானம் செய்தனர்.

நல்லப்ப உடையார்

புவரங்கருக்குப் பின்பு அவருடைய தம்பியாகிய நல்லப்ப உடையாரென்பவர் ஜமீன் ஆட்சியைப்பெற்றார். அவர் காலத்தில் அவருடைய அன்னையார் ஹிரண்யகர்ப்பமகாதானம் ஒன்று செய்தார். அந்த ஜமீன்தாரும் பல வகை ஆலயத்திருப்பணிகள் செய்தனர். அவருடைய அறச்செயல்களையும் புகழையும் புலப்படுத்தி ஒரு புலவர் அவர் மீது பாடிய சிந்து ஒன்று உண்டென்பர். அவர் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாருக்குப் பலவகையான உதவிபுரிந்தார். சுவாப்பிற்கும் பல ஸமயங்களில் உதவியாக இருந்தனர். அவ் விருவகையாராலும் அவர் பெற்ற ஊதியங்கள் பல.

நல்லப்பஉடையாருக்குப்பின்பு முத்துவிஜயரங்கப்ப உடையாரென்பவரும், அபிநவ புவரங்கப்ப உடையாரென்பவரும் முறையே ஜமீன்தார்களாக விளங்கினர். பின்னவருடைய காலத்தில் நவாப் புடைய தலைமைமாறி ஆங்கில அரசின் தலைமை உடையார்பாளைய ஜமீனுக்கும் வேறிடங்களுக்கும் அமைந்தது.

கச்சி ரங்கப்ப உடையார்

பின்பு 1801-ஆம் ஞாி டிசம்பர் மாதம் முதல் தேதி கச்சிரங்கப்ப உடையார் என்பவர் ஜமீன்தாரானார். 1835-ஆம் ஞாி ஆகஸ்டு மாதம் வரையில் அவருடைய ஆட்சி நடைபெற்றது.

அவர் தமிழ்ப்பயிற்சியும் ஸங்கீதத்தில் சிறந்த ஆற்றலும் உடையவர். கல்லாடத்தில் ஈடுபட்டுப் பலமுறைபடித்தும் புலவர்கள் அதிலுள்ள சுயங்களை எடுத்துக்காட்டக் கேட்டும் இன்புற்றார்; மற்ற துல்களையும் பயின்றார். காகிரியின் தென்பாலுள்ளதும் தேவாரம் பெற்றதுமாகிய திருப்பராய்த்துறை என்னும் தலத்தில் கோடைக் காலத்தில் சில மாதம் இருந்து வருதல் அவருக்கு வழக்கம்.

ஒரு வருஷம் அங்கே சென்றிருந்தபொழுது தஞ்சாவூரிலிருந்து விளைப்பெருமானைய ரென்னும் ஒரு சிறந்தஸங்கீத வித்துவான் வந்தனர். அவர் மேற்கூறிய ஆதிப்பையருடைய

செய்யர்களில் ஒருவர். வீணை வாசிப்பதில் அவருக்கு இருந்த ஆற்றலை யாவரும் புகழ்ந்து வந்தனர்.

அவர் கச்சிரங்கர்பால் வந்தபொழுது பலஸங்கீதவித்துவான் களும் தமிழ் வடமொழிவித்துவான்களும் ஜமீன்தாருடன் இருந்தனர். பெருமானையர் அவருடைய ஸபையில் வீணை வாசித்தார். அது மிகவும் இனிமையாக இருந்தது. ஸங்கீதத்தில் வல்லவராகிய ஜமீன்தார் எதனையும் திடீரென்று பாராட்டுவதும் அவமதிப்பது மாகிய இயல்பு இல்லாதவர். ஆதலின் வீணைவித்துவான் எவ்வளவோ இனிமையாகப் பாடியும் வாசித்தும் ஜமீன்தார் பாராட்டவில்லை; சிரக்கம்பழம் கரக்கம்பழம் செய்யவேயில்லை. உடன் இருக்கும் வித்துவான்கள் தலைவர் எங்ஙனம் நடக்கிறாரோ அதனைப் பின் பற்றுவது தான் உசிதமாதலின் அசைவற்று இருந்தார்கள். வல்ல வர்களும் அறிவு மிக்கவரும் ஸபையில் இருக்கும்பொழுது தாமாக இடமறியாமல் தலையை ஆட்டுவதும் கைகொட்டுவதும் சபாபெண்பதும் ஆகிய வழக்கங்களை உடையவர்களை அத்தகைய ஸபைகளிற் காணுதல் அரிது. மூன்று நாட்கள் பெருமானையர் வீணை வாசித்தார்; பாடிக்கொண்டே வாசிப்பது அவர் வழக்கம்; பல ராகங்கள், கீர்த்தனங்கள், பல்லவி, ஸ்வரங்கள் முதலிய பல வழிகளில் அவர் தம் ஆற்றலைக் காட்டிக்கொண்டே வந்தார். மூன்று நாட்களிலும் ஜமீன்தார் சற்றும் தலை அசைக்கவேயில்லை. மூன்று வது நாள் வாசித்துவரும்பொழுது பெருமானையருக்கு மனவருத்தம் உண்டாயிற்று. அவ்வருத்தத்தால், பாடிவந்த இராகத்துக்கு உரிய ஒரு ஸ்வரஸ்தானம் தவறியது. அதனை யாரும் கவனிக்க வில்லை. அந்த ஸமயத்தில் 'பேஷ்' என்று ஜமீன்தார் சொன்னார்.

பெருமானையர் திடுக்கிட்டார்; உடனே வீணையைக் கீழே வைத்தார். "ஏன்? மேலே வாசிக்கலாமே" என்று ஜமீன்தார் சொன்னார். "எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. இந்த மூன்று நாட்களும் என்னுடைய சக்தியை யெல்லாம் காட்டி வாசித்தேன்; கல்லுங்கரையும் வண்ணம் பாடினேன். அப்பொழுதெல்லாம் துரையவர்கள் சந்தோஷிக்கவில்லை. இப்பொழுது கொஞ்சம் தவறிவிட்டது. இந்த ஸமயத்தில் நீங்கள் சந்தோஷித்தீர்களே!" என்று வித்துவான் கூறினார். உடையார், "என் ஞானத்தைக் காட்டுவதற்குத்தான் சந்தோஷித்தேன். அன்றி இவ்வளவு நாளும் கூர்ந்து கவனித்து வந்தேனென்பதையும் இதனாலேயே நீங்கள் அறிந்து கொள்ளலாம். அநாவசியமாக மனவருத்தத்தைக் கொடுத்ததற்குக் கூடிக்கவேண்டும்" என்று சொல்லிப்பாராட்டிப் பரிசுகள்

வழங்கினார். வித்துவானும் அவருடைய ஞானத்தை அறிந்து பாராட்டினார்.

அந்த ஜமீன்தார் பெரிய திருக்குன்றம் கனம் கிருஷ்ணையருடைய பெருமையை அறிந்து தம்மிடத்துக்கு வரவழைத்து ஸமஸ்தான வித்துவானாக நியமித்துக்கொண்டார். அவர்மீது தனம் கிருஷ்ணையர் பாடிய சில கீர்த்தனங்களும் சில பாடல்களும் உண்டு; அவற்றுள் ஒரு கட்டளைக்கலித்துறையின் ஒரு பகுதியாகிய, “கச்சிரங் கேந்தான் சிரக்கம்பம் போதும்” என்பதும்படும் ஞாபகம் இருக்கிறது. கச்சிரங்கர் காலத்தில் திருப்புறம்பயம் வீர சைவராகிய பாலசாஸ்வதி சுப்பிரமணியக்கவிராய ரென்பவரும் சாருவாய் குமாரசாமிக் கவிராயரென்பவரும் ஸமஸ்தான வித்துவான்களாக இருந்தனர். திருவாவடுதிறையில் ஆதீன வித்துவானாக இருந்த கந்தசாமிக் கவிராயரென்பவர் உடையார்பாளையம் வந்து கச்சிரங்கரைப் பாராட்டி ஒரு கோவைபாடி அதற்காக மானியங்களைப் பெற்றார். அக்கோவையிலுள்ள ஒரு செய்யுள்வருமாறு:

[இறைமையான் இருட்தறி வேண்டல்]

(கட்டளைக்கலித்துறை)

“திருந்தார் கலிபுருந் தேமின் வரச்செய்து செங்கதிரோன்
விருந்தாக வேயெமை வீட்டான் தமிழுக்கு மிக்கநிதி
தருந்தாரு வாங்கச்சி ரங்க மகிபன் நடஞ்சிலம்பில்
கருந்தாழ் மழைக்குழ லீருமக் கேயின்று காண்மின்களே.”

கச்சிரங்கதூரைமீது வேறொரு புலவர் பிள்ளைத்தமிழொன்று பாடி யுள்ளாரென்பர். அவர் விஷயமாக உள்ள தனிப்பாடல்கள் பல. அவற்றுள் பாலசாஸ்வதி சுப்பிரமணியக் கவிராயர் பாடிய செய்யுட்களில் ஒன்று வருமாறு:

(வேண்பா)

“கல்லாட மேழுதலாக் கற்றுணர்ந்தாய் கல்விபெற்றோர்
பல்லாடக் கூடுமோ பார்வேந்தே—சொல்லாடும்
கச்சிரங்க சாமியெனும் காலாட்கள் தோழாநீ
வச்சிரதே கம்பெற்று வாழ்.”

கச்சிரங்கப்ப உடையாருக்குப் பின்பு முத்துவிஜயரங்கப்ப உடையார், ரங்கப்ப உடையார் என்பவர்கள் முறையே ஜமீன்தார்கள் ஆனார்கள்.

கச்சிக் கல்யாணரங்கர்

அவர்களுக்குப் பின்பு கச்சிக் கல்யாணரங்கரேன்பவர் ஜமீன் தாராநர். 1842-ஆம் வருஷம் ஜுலைமாதம் முதல் 1885-ஆம் வருஷம் ஜூன்மாதம் வரையில் அவர் ஜமீன் ஆட்சியை நடத்தினார். அவரும் வித்துவான்களிடத்திற் பிரியமும் தர்மங்கள் செய்வதில் விருப்பமும் உடையவராக இருந்தார்.

அந்த ஜமீன்தார், கனம் கிருஷ்ணையரிடத்தில் மிக்க நட்புரிமை பாராட்டிப் பழகிவந்தார். அவருக்கு ஜமீன்தார், பல்லக்கும் குதிரையும் கொடுத்து அவ்வப்பொழுது வேண்டிய பொருளையும் அளித்துக் கௌரவித்து வந்தார். கனம் கிருஷ்ணையர் அந்த ஜமீன்தார்மீது பாடிய கீர்த்தனங்கள் பல. அவர் முதுமையினாலும் ஒருவகைப் பிணியினாலும் தேகத் தளர்ச்சியை அடைந்து தம் முடைய ஊர்க்குப் போய் இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணித் தம் விருப்பத்தை ஒரு கீர்த்தனத்தால் ஜமீன்தாருக்குப் புலப்படுத்தினார். அதனைக் கேட்ட ஜமீன்தார் அங்ஙனமே போய் இருப்பதற்கு வேண்டியவாறு பொருளுதவி செய்து அனுப்பினார்; பின்பும் கவலையில்லாமல் அவரைப் பாதுகாத்து வந்தார். கனம் கிருஷ்ணையருக்குப் பின்பு தாளப்பிரஸ்தாரம் சாமாசாஸ்திரிக ளென்னும் பிரபல ஸங்கீத வித்துவானுடைய தாயாதியாகிய ஸுப்பராய ரென்பவரையும் அவருக்குப்பின்பு அந்த மரபினராகிய அண்ணாசாமி ஐயர் என்பவரையும் ஆஸ்தான வித்துவான்களாக நியமித்துக் கல்யாணரங்கர் ஆதரித்து வந்தனர். அக் காலத்தில் பாலசரஸ்வதி சுப்பிரமணியக் கவிராயரும் இருந்தார்.

கல்யாணரங்கர் செய்த நற்செயல்கள் பல. உடையார்பாளையம், மதனத்தூர், ஆனந்தவாடி என்னும் இடங்களில் அவர் அன்ன சத்திரம் கட்டுவித்தார். கொள்ளிடக்கரையிலுள்ள மதனத்தூர்ச் சத்திரத்தைக் கட்டிய காலத்தில் அதனைப் பாராட்டிக் கனம் கிருஷ்ணையர் பாடிய கீர்த்தனம் ஒன்று உண்டு. பாலசரஸ்வதி சுப்பிரமணியக் கவிராயர் அப்பொழுது பாடிய செய்யுள் வருமாறு:

“திருமால்மண உண்ணாமல் சிவனும் நஞ்சைத்
தினனும் செங்கமலப் பொருட்டு வேதன்
உருமாறி யன்னமெனப் பறந்தி டாமல்
உயர்மறையோர் வடிவின்வந்தே யன்ன முண்ணக்
கருமால்நேர் கரதலக்கல் யாண ரங்கக்
காலாட்கள் தோழமன்னர் கருத்து வந்தே
வருமாம் தனத்தூரில் அன்ன சத்ரம்
வைத்திட்டா ரெவரும்வந்து துய்த்திட் டாரே.”

தத்தனூரில் பலவகைக் கனிவிருட்சங்களும் பூஞ்செடிகளும் நிறைந்து கண்ணுக்கு இனிதாக விளங்கும் பூஞ்சோலை யொன்றைக் கச்சிக் கல்யாணரங்கர் அமைத்தார். அதனைப் பாராட்டித் தர்பார் இராகத்தில் கனம் கிருஷ்ணையர் ஒரு கீர்த்தனம் பாடியிருக்கிறார். கல்யாணரங்கதுரை ஸ்ரீமூஷ்ணம் பெருமானுக்கும் சிதம்பரம் ஸ்ரீநடராஜப்பெருமானுக்கும் தங்கக்கவசமும் சிதம்பரம் ஸ்ரீமூலட்டானேசுவரருக்கு ஸஹஸ்ரதாராபாத்திரமும் செய்தளித்தார்; கும்பகோணம் ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் மடத்திற்குத் தேவமங்கலமென்றும் கிராமத்தில் 40 காணிகிலங்களை ஸர்வமானியமாக வழங்கினார்.

அவருடைய காலத்தில் கனம் கிருஷ்ணையர்பால் என் தந்தையா ராகிய வேங்கட ஸுப்பையர் பன்னிரண்டு வருஷம் உடனிருந்து பணியிடை செய்துவந்து ஸங்கீத அப்யாஸம் செய்தனர். அவரிடம் ஜயீந்தாருக்கு மிக்க பிரியம் உண்டு. என் தந்தையாருடைய தாயாருக்குக் கனம் கிருஷ்ணையர் அம்மான் ஆகவேண்டும். கச்சிக் கல்யாணரங்க துரையினுடைய பலவகை இயல்புகளையும் அவர் முன்னோர்களுடைய வரலாறுகளையும் என் தந்தையார் அடிக்கடி எனக்குக் கூறியிருக்கின்றனர். மாதச்சம்பளம் கொடுத்து அவரை ஸமஸ்தான ஸங்கீதவித்துவானாக அந்த ஜயீந்தார் இருக்கச்செய்து சில வருடங்கள் ஆதரித்து வந்தார். கனம் கிருஷ்ணையரின் விருப்பப்படி என் தந்தையாருக்குப் பொருளுதவி செய்து திருமணம் செய்கித்தவர் அந்த ஜயீந்தாரே.

கல்யாணரங்கருக்குப்பின்பு கச்சி யுவரங்கப்ப உடையார் 1918-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம்வரையில் ஜயீந்தாராக இருந்து புகழ்பெற்றார். பின்பு அவருடைய செல்வக் குமாரர்களும் உபகார சிந்தையுடையவர்களும் ஆகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ கச்சிச் சின்னநல்லப்பக் காலாட்கள் தோழஉடையாரவர்கள் ஜயீந்தலைமையை வகித்துத் தம் முன்னோர்கள் ஒழுக்கிய வழியைப் பின்பற்றி நற்செயலும் நல்லறமும் புரிந்து விளங்கிவருகிறார்கள்.

சரித்திரம்

சென்னையிலிருந்து | இங்கிலாந்துக்கு ஒரு பிரயாணம்

ரேவரேண்டே ஏ. சி. க்லேடன்—பே. நா. அப்புஸ்வாமி

(453-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பாபிலோனும் பாக்தாதும்

மறுநாள் காலை யில் நாங்கள் உரரை விட்டு ஹில்லாவுக்கு ரயில் மார்க்கமாகப் புறப்பட்டோம். மத்தியானத்துக்கு மேல், முன்மாலைப் பொழுதிலேயே ஹில்லாவுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். அங்கே ஒரு மோடார் காரை வாடகைக்குப் பேசிக்கொண்டு ஆறு மைலுக்கு அப்பாலுள்ள பாபிலோனை நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

அந்தப் பிரதேசத்திலே தோண்டும் வேலையை வெகு காலமாக டாக்டர் கோல்டெவே என்ற ஒரு நிபுணர் செய்துவந்தார். அவரிடம் பல வருஷகாலமாக மேஸ்திரிவேலை பார்த்து வந்த அராபி ஒருவனை எங்களுக்கு அந்த இடத்தைக் காட்டும்படியாக ஏற்பாடு செய்து கொண்டோம். பழையகாலத்திலே தெய்வங்கள் ஊர்வலமாகச் சென்று வந்த வீதிகளையும், மெஸொபொடேமியாவிலுள்ள மிகப் பரந்த சமவெளிகளைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்துச் சலித்துப் போன அந்நாட்டு அரசியின் கண்கள் களிப்பதன் பொருட்டு உப்பரிகை மேல் உப்பரிகையாகக்கட்டப்பட்ட 'தோங்கு தோட்டங்களின்' சிதைவுகளையும், முன்னொரு காலத்தில் பலவகை அழகு பொருந்தியனவாயிருந்தபோதிலும் இப்பொழுது பாழாய்ப்போய்க் கிடந்த அரசமாளிகைகளையும் பார்த்தோம். இவற்றற்கு எல்லாம் நடுவே பிரம்மாண்டமான கல்லினாலாகிய சிங்கப் பதுமை ஒன்று இவற்றைக் காவல் காப்பதுபோல் நின்றகொண்டிருக்கிறது. ஹிட்டைட் ஜாதியானா முறியடித்த பாபிலோனிய அரசன் ஒருவன் கவர்த்து கொண்டுவந்தது இந்தப் பதுமை.

பாபிலோனியா தேசத்துப் பிச்சைக்காரர்கள் மகா சல்லியக் காரர்கள்; இலகுவில் போகமாட்டார்கள்; பயமுறுத்திப் பிச்சை

தேட்பார்கள். சமயம் வாய்த்தால் கொள்ளைக்காரர்கள் ஆவதற்கும் அவர்கள் தயார்தான். அவர்களால் நாங்கள் பட்டபாடு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

பாபிலோனியா நகரமானது மைல்கணக்கான வீஸ்தீர்ணமுடையதாக இருந்திருக்கவேண்டும். இப்பொழுது பாழடைந்து கிடக்கும் இடங்களை மைல்கணக்காகக் காணலாம். நாங்கள் அவற்றை முழுவதையும் பார்க்கமுடியவில்லை. மறநாள் காடையில் நாங்கள் அங்கிருந்து ரயிலேறினோம். பாத்தாதுக்குப் போகிற வழியெல்லாம் ஒரே மணல்தாடு. மேகங்களைப்போல எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே புழுதிமயம். பாத்தாது நகரம்தான் இராக் மாகாணம் என்று 'சர்வதேச சங்கம்' எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது. பாலைவனசஞ்சாரியான பெதுயின் அப்படி நினைப்பதில்லை. இன்றைக்குப் பாத்தாது நகரமானது ஒருவகைக் கலப்பான காட்சியைத் தருகின்றது. ஒருபுறம் சினிமாக்கள், மின்சாரவிளக்குகள்; டைகிசிஸ் நதியில் பாய்ந்தோடும் மோடார் படகுகள்; பண்டைக்காலப்பொருள்களைத் திரட்டிக் காட்டும் புதுமுறையில் அமைத்த கண்காட்சிச் சாலை; மிகவும் நவீன நாகரிகத்தைச் சேர்ந்த ஆகாய விமானப்படை. இத்தகைய நவீனக் காட்சிகளைத் தரும் இந்நகரம் இன்னும் ஹரூன் அல் ராஷிதை மறந்தபாடிவில்லை. ஏனெனில் வேறொருபுறம் இதன் நீண்ட பண்டைக்காலக் கடைவீதிகளில் இன்றும் பெரும் கூட்டம். அங்கே முப்பது தேசப்பாஷைகள் கேட்கின்றன. டைகிசிஸ் நதியில் மோடார்ப்படகுகளின் இடையே வட்டம் வட்டமாக மெல்லென மிதந்து செல்வனவும் குச்சிகளால் பின்னப்பட்டுத் தோற்போர்வை போர்த்தனவுமாகிய பரிசுங்கள் நமது காவிரி ஆற்றை நினைப்பூட்டுவனவாயிருக்கின்றன. மோடார்கள் ஓடுகின்ற அகன்ற வீதிகளிலே இன்றும் கூட்டம் கூட்டமாக ஓட்டங்கள் அசைந்தாடிச் செல்வதைப் பார்க்கலாம். டேசிபன் சமாணானது இன்றளவும் பெயர்ந்து இடிந்துபோகாமல் நிற்கின்றது.

பாத்தாது நகரத்திலுள்ள காட்சிகள் அனைத்தினும் சிறந்து மிகவும் அழகுடன் விளங்குவது ஒரு பொன் ஆரம். அது நாலாபிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு, காலடி தேசத்தின் தலைநகராகிய உர் நகரில் வாழ்ந்து உயிர் துறந்த ஓர் அரசியின் சமாதியிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டது. அது மிகவும் அற்புதமும் அருமையுமான வேலைப்பாடு நிறைந்தது. அதிலே பொன்னினால் இலைகளும் நாடாக்களும் அமைக்கப்பெற்றன. அந்த ஆரத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள வேலைப்பாடு எங்கள் மனத்தைக் கவர்ந்தது.

பாலஸ்தீனத்துக்குப் பறந்து செல்லல்

தற்காலத்திலே பாக்தாது நகரத்திலுள்ளோர் தம் நாட்டுப் பண்டை அரசரின் தேவியர்களைப் பற்றி நினைப்பதைவிட ஆகாயவிமானக் கப்பல்கள் தங்குவதற்கென்று அந்நகரில் நிருமாணிக்கப்பட்டிருக்கும் ஏரோட்ரோமைப்பற்றியே நினைத்துவருகிறார்கள். ஐரோப்பாவிலிருந்து இந்தியாவுக்கும் பாரசீகத்துக்கும் கிழ்காடுகளுக்கும் ஆகாயக் கப்பல்கள் போக்குவரத்தாக இருக்கும் வழியிலுள்ள முக்கியமான ஓர் ஆகாயக்கப்பல் துறைமுகமாக அது இப்போது இருந்துவருகிறது. இந்தக் காரணம் ஒன்றை வைத்துத்தான் சிலர் பாக்தாது நகரத்தை மதிப்பாக எண்ணிவருகிறார்கள்.

நாங்கள் பாக்தாது நகரத்திலிருந்து பாலஸ்தீனத்துக்குப் பறந்து சென்றோம். அதனால் தான் அந்த ஏரோட்ரோமைப்பற்றி அவ்வளவு சிரத்தை எங்களுக்கு உண்டாயிற்று.

நாங்கள் ஏறிச் சென்ற ஆகாயவிமானத்துக்கு 'ஹானிபல்' என்று பெயர். முந்தின நாள்தான் அது கராச்சியிலிருந்து அங்கே வந்து சேர்ந்தது. அதிலே கப்பலோட்டிகளும் மாலுமிகளுமாக ஐந்து பேர்களும், பிரயாணிகளாகப் பதினேழு பேர்களும் இருந்தார்கள். பாக்தாதிலிருந்து புறப்பட்டு அராபிப் பாலைவனத்தைத்தாண்டிருப்பாவெல்ஸ் என்னும் இடத்துக்குச் சென்றோம். அவ்விடம் பாக்தாதிலிருந்து சுமார் 300 மைலிருக்கும். அது பாக்தாதுக்கும் கலிலேயாவுக்கும் சரி நடுவில் உள்ளது. அன்று காலை சற்றுப் பனி பெய்து மஞ்சு மூடியிருந்த படியினாலே 'ஹானிபல்' உயரப்பறக்க ஆரம்பித்தது, 5000 அடி உயரம் வரை ஏறிற்று. மேகமண்டலமானது எங்களுக்குக் கீழே பரந்து விரிந்து கிடந்தது. அதன்மேலே வெயில் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஹானிபலின் நிழலானது அம் மேக மண்டலத்தின் மேலே விழுந்து கொண்டே வந்தது. தரையில் பனி மூடியிருக்கும்போது அதன்மேலே ஆகாயத்தில் பறந்துசெல்லும் பகலியின் நிழலானது பட்டு ஓடிக்கொண்டேயிருப்பதைப்போல் அது தோன்றிற்று. சிறிது நேரம் சென்றஉடன் வெயில் ஏற ஏறப் பனி மறைந்து போயிற்று. அப்பொழுது கீழே யுள்ளபூமியானது எங்களுக்குத் தோன்றத் தொடங்கிற்று. வரைந்த ரத்தின் வழியாக டமாஸ்கஸ் நகரத்துக்கு மணலின்மேல் செல்லும் ஆறு சக்கரங்கள் கொண்ட 'நேர்ன்' மோடார் பஸ்ஸுகளின் தடங்கள் எங்கள் கண்களுக்குத் தெரியத் தொடங்கின. நடுப்பகல் வேளையில் நாங்கள் ருப்பாவெல்ஸுக்கு வந்துசேர்ந்தோம். எங்களுடைய ஆகாய விமானம் மிகவும் ஜோராகக் கீழே இறங்கிப்

பூமியை அடைந்தபடியால், எங்கள் கண்களுக்கு நேர்எதிரே கோட்டைவாசில்களைக் கண்டபோதுதான் 'நாம் பூமியைத் தொட்டுவிட்டோம்' என்பதை உணர்ந்தோமே தவிர, அதற்குமுன்னால் உணர்ந்தோமில்லை.

நாங்கள் அன்று இராத்திரி ருத்பாவில் தங்கினோம். மாலைப் பொழுதில் சூரியன் அஸ்தமிக்கும் நேரம்வரை அந்தவனுத்தரத்திலே இங்கும் அங்குமாக அலைந்து நடந்து கொண்டிருந்தோம். 'எங்கே வேண்டுமானாலும் போங்கள்; ஆனால் கோட்டை மறைகிற வரையில் போகாதீர்கள்' என்ற எச்சரிக்கையை நாங்கள் மறந்துவிடவில்லை. இலங்கு மறைந்தால், எங்கேபார்த்தாலும் திக்குத்திசை தெரியாத ஒரே மணல்! வழிதப்புவது மிகவும் சலபம். ஆதலால்தான் அந்த எச்சரிக்கை செய்யப் பட்டது. ஆகாயவிமானக் கம்பெனிக்காரர் எங்களுக்குக் கோட்டைக்குள்ளே தங்குவதற்காக வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தனர்; எங்களுக்கு இராப்போஜனம் அளித்தனர்; ஜெர்மெனியம்பூனிக் நகரத்திலிருந்து ரேடியோ சங்கீத விரும்பதையும் அளித்தனர். கோட்டைக்கு வெளியில் மணலின்மேலே 'ஹானிபல்' இரவைக் கழித்தது. அதனை ஒட்டுபவர்கள் அதைக் காவல் காத்துவந்தனர். ஒட்டகங்களின் மீதேறிவந்த பெதுரியின்கள் பக்கத்தில் விரித்த சிறகோடிருந்த ஆகாயவிமானத்தைச் சிறிதும் மதியாமல் அலங்கியமாகத் தங்கள் ஒட்டகங்களைக் கோட்டைகளுக்குள் இருந்த கிணறுகளுக்கு ஒட்டிக் கொண்டு போயினர். ஆயுதபாணிகளான காவற்காரர் காத்துவந்தனர்; இரும்புக் கதவுகள் கோட்டைக்கும் அதிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் பாதுகாப்பாக இருந்துவந்தன.

இந்த இடத்திலே இராத்திரிப் பிரயாணம் கிடையாது. ஆனால் காலையில் மூன்று மணிக்கு விமான அதிகாரி எங்களை எழுப்பிவிட்டான். அருளுதையமாகிக் கிழக்கு வெளுக்கும் நேரத்தில் அவ்வூரை விட்டு 'ஹானிபல்' கிளம்பிற்று. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வடபுறத்தில் ஹெர்மன் சிகரத்தின் மீது பனிக்கட்டி படிந்திருப்பதைக்கண்டோம். லெபனன் மலைத்தொடர் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. தென்பக்கத்திலே மோவாப் பர்வதங்கள் தோன்றின. பாலைவனத்தைத் தாண்டி வந்துவிட்டோம். பசுமைநிறம் பொருந்திய வயல்களும், கிருகக்ஷணம் அடர்ந்த காடுகளும், ரஸ்தாக்களும், வீடுகளும், நகரங்களும் நாங்கள் ஆகாயத்தில் பறக்கும் போது எங்களுக்குக்கீழே தோன்றிக் கொண்டே வந்தன. அந்தக் காட்சியை யெல்லாம் நாங்கள் மேலே விருந்து பார்ப்பும்போது ஒரு பெரிய சித்திரப் படம் கீழே

வரைந்து கிடப்பதுபோலவும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டே மேலே பறப்பது போலவும் தோன்றிற்று.

பிறகு சிறிது நேரம் கழித்துக் கலிலீ ஏரியின் ஒரு சிறுபகுதி எங்கள் கண்களுக்குத் தென்பட்டது. பிறகு இக்கரை முதல் அக்கரைவரையிலும் முழு ஏரியையும் ஒருமிக்கப் பார்க்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது. அந்த அழகிய தோற்றத்தை நாங்கள் ஒருகாலும் மறக்க முடியாது. அதன் பிறகு ஏரியின் தென்முனையிலே உள்ள ஸெமாக் ஏரோட்ரோம் பக்கமாக இறங்கினோம்.

நாங்கள் காபெர்னேம், கார்மெல், ஜெரூசலம் முதலிய இடங்களில் தங்கிச் சென்ற விஷயத்தைப்பற்றி நான் விரிவாகச் சொல்லப் போவதில்லை. அந்தப் புண்ணியபூமி யாத்திரையைப்பற்றி எத்தனையோ புஸ்தகங்கள் மிகவும் அழகாகவும் நன்றாகவும் வருணித்திருக்கின்றன.

ஆதென்சுக்குப் போனது

ஜெரூசலத்திலிருந்து நாங்கள் ரயில் ஏறித்தான் கைரோவுக்குச் சென்றோம். பாலஸ்தினம் வந்து சேரும்வரையில் கலிலீக்கடலிலிருந்து கைரோவுக்கு ஒழுங்காக ஆகாயவிமானப் போக்குவரவு இருக்கிறதென்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் ஆகாயமார்க்கமாகவே போயிருப்போம். ரயில் பிரயாணம் ஒரு நாள் முழுதும் பிடித்தது. ரயில் பாதையானது பிலிஸ்தியாக் கடற்கரை ஓரமாகச் செல்லுகிறது; காஸாவின் வழியே போகிறது. அந்த ஊரில்தான் ப்லீன்டெர்ஸ் பெட்ரீ என்பவர் எத்தனையோ அரண்மனைகளின் சின்னங்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். இவை வெவ்வேறு காலங்களில் உள்ளனவாம். அவற்றுள் மிகப்பழமையானது கி. பி. 3100-ஆம் வருஷத்தில் இருந்திருக்கவேண்டும்; அதாவது சுமார் 5000 வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த அரண்மனையாம். கான்டாரா என்னும் இடத்தில் எங்கள் ரயில் நீலநதியைத் தாண்டிச் சென்றது.

நாங்கள் கைரோவை வந்தடைந்தசமயத்தில் 'நான்காவது பிரமிட்' என்று சொல்லப்பட்ட பழங்காலக் கட்டடத்திலிருந்து பிரமையெல்லாம் ஒருவாறு ஓய்ந்திருந்தது. அது ஒன்றுக்கும் பிரயோஜன மில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டார்கள். துதாங்கமானுடைய கல்லறையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டு மிகவும் ஜாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாக்கப்பட்டுவந்த தட்டுமுட்டுச் சாமான் களை ஜனங்கள் மறுபடியும் கருத்துடன் கவனிக்கலானார்கள். நாங்கள் இரண்டையும் கவனித்தோம்; இவற்றைத் தவிர இன்னும் வேறு எத்தனையோ விஷயங்களையும் கவனித்தோம். நாங்கள் போர்ட்

ஸையிதி லிருந்தாவது அலெக்ஸாந்திரியாவி லிருந்தாவது கப்ப லேறிப்போயிருக்கலாம். ஆனால் நோத்தை மிச்சம் பிடிக்கலா மென்று எண்ணி, மறுபடியும் ஆகாயவிமானம் ஏறிப் பறந்து சென்றோம். நாங்கள் ஏறிய விமானத்துக்குப் பெயர் 'ஸ்கிபியோ' என்பது. அது ஒரு வரீப்பேன். அலெக்ஸாந்திரியாத் துறைமுகத்திலிருந்து புறப் பட்டு ஆதென்னை நோக்கிச் சென்றோம். அன்று காற்றென்பது ஒரு வவலேசம் கூட வீசவில்லை. கிழே கடலானது ஒரு பெரிய இந்திர நிலம்மலைப்போல் அசைவற்றுக் கிடந்தது. அதன் அழகைக்கண்டு அனுபவித்துக் கொண்டே பறந்துபோனோம். கிரீட் தீவிலுள்ள பவிர்கிரீடம் அணிந்த மலைகள் எங்களுக்குத் தோன்றலாயின. நேராக அவற்றைப் பார்த்துப் பறந்து சென்றோம். அவற்றை நெருங்க நெருங்க மேன்மேலும் உயரமாகப் பறந்துகொண்டே போனோம். அம்மலைத் தொடரிலுள்ள இரு பெரும் சிகரங்களுக்கும் இடையே பறந்தோம். அதன் பிறகு கப்பற் கொள்ளைக்காரர்களான நோஸ்ஸாஸ் அரசர்களின் பழைய துறைமுகங்களுக்கு மேலாகப் பறந்து சென்றோம். அதற்கப்புறம் நூல்பிடித்தமாதிரி நேராக ஆதென்னை நோக்கிப்பறந்தோம். நாங்கள் பறந்துவந்த 600 மைல் பிரயாணம் முடியும் சமயம்; சாயங்காலம்; அஸ்தமிக்கும் வேளை; அம்ராபொலிஸ்ஸுக்குப் பின்புறத்திலே சூரியன் மலைவாயில் விழும் காட்சியைக் கண்டோம். மாலைநேரப் பொன்னிற வெயிலிலே பார்தினஸ் மிசவும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அந்தக்காட்சியின் அழகுக்குத்தான் ஒரு நிகரும் உண்டோ?

இம்பீரியல் ஏர்வேஸ் அதிகாரிகள் தாம் அன்றிரவும் எங்கள் ஜாமைக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். ஆதென்ஸிலுள்ள பெரிய சாப் பாட்டு கிடுகி ஒன்றில் எங்களுக்கு இரவில் தங்குவதற்கு வேண்டிய வசதிகளை அமைத்துக்கொடுத்திருந்தனர். மறுகாட்லையில் ஆறு மணிக்கே நாங்கள் ஆதென்ஸ் துறைமுகத்துக்கு வந்து விட்டோம். அங்கே ஸ்கிபியோ தயாராக இருந்தது. அதில் ஏறிக்கொண்டு பார் னுஸஸ்பர்வதத்தையும், டெல்பி நகரத்தையும், காரிந்து நகரத்தையும் கடந்து மலைகளினிடையே ஆழமாகக் குடைந்து கிடக்கும் காரிந்து கால்வாய்க்கு மேலே உயரப் பறந்து சென்றோம். பிறகு அட்ரியாடிக் கடலைத் தாண்டிச் சென்று இத்தலிதேசத்திலுள்ள பிரிண்டிலி என்னும் துறைமுகத்தை அடைந்து அங்கே இறங்கி னோம். அங்கே சிறு மோடார்ப்படகு ஒன்று வந்து ஸ்கிபியோவி லுள்ள பிரயாணிகள் இருபத்தைந்து பேர்களை ஏற்றிக்கொண்டு கரைக்குக் கொண்டிபோய்ச் சேர்த்தது. அங்கிருந்து நாங்கள் புறப் பட்டு ரமிலேறி மாமூல்படி இத்தலிதேசத்தின் மேற்குக் கரை

ஓரத்திலுள்ள நேபிள்ஸ் நகரத்தை அடைந்தோம். அங்கிருந்து ரோமாபுரிக்குச் சென்றோம். பிறகு மிலான் நகருக்குப் போனோம். அங்கிருந்து ஸென்ட் கோதார்டி கணவாய் வழியாக ஸ்வீட்செர் லாந்து நாட்டை அடைந்தோம். கணவாயிலிருந்து வெளியேவந்த போது கடுங்காற்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது; பனியும் பலமாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது. பிறகு அந்நாட்டைக் கடந்து பாரிஸ் நகரத்தை அடைந்தோம். அதன் பின்னர் ரயிலில் பாதியும் கப்பலில் பாதியுமாக லண்டன் மா நகருக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

குறிப்பு : 'ஆகாயவிமானத்தில் பிரயாணம் செய்தது எப்படி யிருந்தது? செளகரியமாயிருந்ததா? தலை சுற்றிற்று?' என்று என்னைச் சிலர் கேட்டார்கள். நாங்கள் பறந்தபோது எங்களுக்கு யாதொரு விதமான அசௌகரியங்களும் உண்டாகவில்லை. புயல்காற்று ஒன்றும் அடிக்கவில்லை. ஆதலால் நான் உறுதியாக ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை. ஆனாலும் விமானம் உயர இருந்து கீழே இறங்கும்போது ஆகிரை மாதிரியைப் பார்த்தால் கப்பல் பிரயாணத்திலே கஷ்டப்படுபவர்களுக்கு ஆகாய விமானமும் அவ்வளவு சுகமாகத்தான் இராது என்று நினைக்கும்படியாக இருக்கிறது.

'செலவு எப்படி?' என்று சிலர் கேட்டார்கள். பாக்தாதி லிருந்து டமாஸ்கஸ்ஸுக்கு மோடார் மார்க்கமாகச் செல்வதைக் காட்டிலும் ஆகாயவிமானத்தில் ஏறிச்செல்வது சற்று அதிகச் செலவுதான். ஆனாலும் மோடாரில் ஏறினால் மணற்காட்டின்வழி யாகப் புழுதியிலும் வெயிலிலும் இருபத்து நான்கு மணிநேரம் பிரயாணம் செய்யவேண்டியிருக்கும் என்பதை நினைக்கும்போது இந்த அதிகப்படியான செலவைப் பொருட்படுத்த வேண்டியதே இல்லை. அலெக்ஸாந்திரா நகரத்திலிருந்து ஆதென்ஸ் மார்க்கமாகப் பிரிண்டிஸிக்குப் போவதற்கு ஆகாயவிமானமார்க்கமாகப் போனாலும் நல்ல கப்பல் ஒன்றில் இரண்டாம் வகுப்பில் போனாலும் கிட்டத்தட்ட ஒரே செலவுதான் ஆகிறது.

முத்தமும் மணமும்

வி. ஆர். துரைஸ்வாமி சாஸ்திரி

முத்தமிதெல் ஒரு பழமையான வழக்கம். இதன் அழகு பூர்விகமான நூல்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா நாட்டுக் கவிஞர்களும் இதன் பெருமையைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்கள். இப்போதைய அதுஷ்டானத்தைக் கவனிக்குங்கால் முத்தமிதெல் இருவகைப்படும். ஒன்று மூக்கால் முத்தமிதெலாம்; அதாவது: ஒருவர் தமது மூக்கை மற்றொருவர் மூக்குடன் தேய்த்துக்கொள்ளுவது. ந்யூஜிலாண்ட் தேசத்திலுள்ள மோரிசன், லாப்லாண்டிலுள்ள எஸ்கிமோக்கள், சீனர்கள், சில மலேயர்கள் முதலியவர்களைப் போன்ற அநேக நாகரிகமற்ற ஜாதியாரிடம் மூக்கால் முத்தமிடும் வழக்கம் இப்பொழுதும் இருந்துவருகிறது.

மற்றொருவகை, உதட்டால் முத்தமிடுவது; இந்தவகை உலக மெங்கும் காணப்படுகிறது. காதலர்கள் ஒருவரையொருவர் முத்தமிடுவதும், தாய் தன் குழந்தையை முத்தமிடுவதும், தோழர்கள் ஒருவரை ஒருவர் முத்தமிடுவதும் உதட்டினாலேயே. இவ்வகை முத்தத்தில், ஒருவன் தன் உதடுகளை மற்றொருவனுடைய உதட்டினோடு, சர்மத்துடனோ, சிரசுடனோ சேர்த்தவைத்து முத்தித் தீர்க்கமாக மூச்சை உள்ளே இழுத்து முத்தத்திற்குரிய சப்தத்தைச் செய்கிறான். காதலர்களின் முத்தமும் தாய் குழந்தைக்கு அளிக்கும் முத்தமும் ஸகஜமாகத்தோற்றுகின்றன. ஆனால் தோழர்கள் ஒருவரையொருவர் முத்தமிடுவது அவ்வாறு தோற்றவில்லை. ஊருக்குப் புறப்பட இருப்பவரையோ அல்லது பிராயானத்தினின்று திரும்பியவரையோ அவருடைய உறவினரும், சிநேகிதரும், அயலாரும், வீட்டுவேலைக்காரர்களும், பெண்பாலர் உட்பட முத்தமிடுவது முற்காலத்தில் கிரேக்கரிடம் இருந்து வந்தது. இவ்வழக்கம் ருஷியாதேசத்தில் கிராமாந்தரங்களில் இன்றும் நிலவிவருகின்றது. சென்ற நூற்றாண்டில் அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் இந்தவழக்கம் இருந்து வந்தது.

ஆனால் வைத்தியர்கள் முத்தமிடுவதைக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். முத்தத்தினால், ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவருக்குக் கொடியநோய்கள் பரவுகின்றன என்பது அன்றாடம் கொள்கை. சில வருஷங்களுக்கு முன்னர், அமெரிக்க ஐக்கியநாடுகளில் முத்தமிடுவதைத் தடுப்பதற்காகச் சட்டம் ஏற்படுத்துவதாயிருந்தது; ஆனால் அம்முயற்சி பயன்படவில்லை. முத்தமிடுவது சுவைத்தலால் வந்தனம் அளிக்கும் வகையெனச் சிலரால் கருதப்படுகின்றது. முத்தமிடும்போது உண்மையில் என்ன நேரிடுகின்றதென்று கவனிப்போம்: மூக்கும் உதடுகளும் மற்றொருவர் மீது வைக்கப்படுகின்றன என்பது வாஸ்தவமே. ஆனால் ஒருவர் மற்றொருவரை மோந்து பார்க்கிறாரா, சுவைத்துப் பார்க்கிறாரா, அல்லது இரண்டு காரியங்களையும் செய்கிறாரா? மோவாமல் சுவைபார்க்க இயலாது. ஜலதோஷம் பிடித்தவனும், மூக்கை அடைத்துக் கொள்பவனும் ருசியை அறிய முடியாது. இதனால்தான் விளக்கெண்ணெய் சாப்பிடுகிறவர்கள் மூக்கைப் பிடித்துக்கொள்கிறார்கள். ருசிபார்ப்பது நாக்கேயொழிய உதடல்ல. ஆகையால் முத்தமிடுவதென்பது ஒருவர் மற்றொருவரை மோந்து பார்த்து அவர் தேகத்தினின்று வரும் மணத்தை அறிவதல்லாமல் வேறன்றும் அன்று.

இப்பொழுது, மணம் இன்னதென்றும் அது எவ்வாறு உண்டாகிறதென்றும் ஆராய்வோம். எல்லா வாசனைகளும் பிராணிகளிடத்தினின்றே அல்லது செடிகளிடத்தினின்றே உண்டாகின்றன. உலோகங்களுக்கு அநேகமாய் வாசனை இல்லை. எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் தாவரங்களுக்கும் மேற்பார்வையின்கீழ் ஆயிரக்கணக்கான நுண்ணிய எண்ணெய்ப்பைகள் இருக்கின்றன. எண்ணெய் அல்லது வாஸனை வெளிவர, தேகத்தின்மீதுள்ள செதில்களோ, இறகுகளோ, ரோமங்களோ அதனைச் சேமித்து வைத்துக்கொள்கின்றன. இந்த எண்ணெய் அல்லது வாஸனை கண்ணுக்குப்புலனாகாத பரமானுக்கள் ரூபமாக வெளியே விசப்படுகின்றது. வாஸனை காற்றில் அங்கும் இங்கும் சுலபமாகப் பரவிவிடுகின்றது. இவ்வாஸனை மூக்கில் நுழைந்து, மூக்கின் உட்புறத்துள்ள நரம்பு நுணிகளில் தாக்க, நரம்புகள் ஒருவிதக்கிளர்ச்சியை அடைந்து மூளைக்கு உணர்ச்சியைத் தெரிவிப்பதால் நாம் வாஸனையை உணர்கிறோம். வெவ்வேறு வாஸனைகள் மூக்கு நரம்புகளை வெவ்வேறு விதமாக அதிர்ச்சியுறச்செய்வதால், நாம் வாஸனைகளுக்குள் உள்ள வித்தியாஸங்களை உணர்கிறோம். ஆதலின் முத்தமிடுவதென்பது ஒருவர் மற்றொருவர் தேகத்தினின்று வரும் வாஸனையை மோந்து பார்த்தலே ஆகும்.

ஒருவர் மற்றொருவரை மோந்து பார்ப்பது ஏன்? இதை நன்றாய் அறிவதற்கு, பிராணிகளின் வாழ்க்கையில் வாஸனை அறியும் சக்தி, என்ன முக்கியமான வேலையைச் செய்கிறதென்று கண்டறிய வேண்டும். பிராணிகள் தம்மினத்தைச் சேர்ந்தவற்றோடும், தம் பகையினத்தைச் சேர்ந்தவற்றோடும். எப்பொழுதும் போராடிக் கொண்டே ஜீவிக்கவேண்டியிருக்கிறது. 1. அவைகள் தம் வளரிகளிடமிருந்து தப்பிப்பிழைக்கவேண்டும். 2. அவைகள் தமக்கு இரை உராகும் பிராணிகளைத் தேடிப்பிடிக்கவேண்டும். 3. தம்மினத்தைச் சேர்ந்த பிராணிகளைக் கண்டறியவேண்டும். 4. தம்மிருப்பிடத்தையும் குஞ்சுகளையும் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். 5. கடைசியாக, வம்ச விருத்தி செய்யவேண்டும். பிராணிகள் இக்காரியங்களை யெல்லாம் செய்தாலொழிய, அவைகளின் வம்சங்கள் விருத்தியடையமாட்டா. அவை நாளடைவில் அற்றுப்போகும்.

பிராணிகள் தம் உற்றாரையும் பகைவர்களையும் பார்க்கும் சக்தியாலும் கேட்கும் சக்தியாலும் மோக்கும் சக்தியாலும் கண்டு பிடிக்கின்றன. இம்மூவகைச் சக்திகளில் மோப்பச்சக்தியே மிகுதியும் முதிர்ச்சி பெற்றுள்ளது. ஒருபிராணி, தன் தோழனையோ பகைவனையோ கண்ணால் காணாதபோதும், காதால் கேளாதபோதும் வெகுதூரத்திலிருந்தே அதன் இருப்பை மோப்பச்சக்தியால் அறிகிறது. இதனால்தான் வேட்டையாடச் செல்பவர்கள் காற்றுக்கு எதிர்ப்புறமாகச்சென்று, தம் தேக வாஸனையை மறைப்பதற்காக ஏதேனும் எண்ணொயைப் பூசிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

வெவ்வேறு பிராணிகளுடைய தம் தேகத்தினின்றும் வெவ்வேறு வாஸனைகளை வீசுகின்றன. மூட்டைப்பூச்சியின் மணம்வேறு; ஏறம்பின் மணம் வேறு; பசுவின் மணம்வேறு; குதிரையின் மணம் வேறு; நல்லபாம்பின் மணம் வேறு; சாரையின் மணம்வேறு. சில வாஸனைகள் அடக்கமாக இருக்கின்றன; வேறு சில வாஸனைகள் பலமாக இருக்கின்றன. சில வாஸனைகள் மனோரம்மியமாயிருக்கின்றன; வேறு சிலவாஸனைகள் வெறுக்கத்தக்கனவாயிருக்கின்றன. புதுகு பூனை, கஸ்தூரிமருகம், இவைகளின் மணம் பலமானதாயினும், மனோஞ்ஞமானது. ஆனால் மூஞ்சுறு, நரி, எலி, வெளவால், மோட்டுப்பூச்சி முதலியவற்றின் மணம் வெறுக்கத் தக்கதாயிருக்கின்றது. மனிதர்களுள்ளும், ஒவ்வொரு ஜாதியாருக்கும் ஒவ்வொரு பிரத்தியேகமான மணம் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஐரோப்பியரின் மணம் ஆட்டின் மணம் போன்றதென்றும், ஆசியா தேசத்தாரின் மணம் கொழுப்பின் மணம்போன்றதென்றும் கூறப்படுகின்றது. ஒரே மணமுள்ள இரண்டு மனிதர்கள் இல்லை; ஒரே

தம்பதிகளுக்குப் பிறந்த குழந்தைகளின் மணம் அவர்கள் மணத்தினின்றும் வேறுபட்டிருக்கின்றது.

மனிதர்கள் வாஸனையை விரும்புவதிலும் அவற்றை வெறுப்பதிலும் ஒரே ரீதியாக இருப்பதில்லை. ஒருவனது மணம் மற்றொருவனுக்குப் பிடிக்கலாம்; வேறொருவனுக்குப் பிடிக்காதிருக்கலாம். இதனால்தான் ஒருவர் ஒருபுதிய மனிதரைக் காணும்போது திடீரென்று அன்னரை விரும்பவோ அல்லது வெறுக்கவோ ஆரம்பிக்கின்றார். ஒரே வாஸனையை நாம் நீண்டகாலம் மோக்க நேர்ந்தால், படிப்படியாக அவ்வாஸனையை உணரமாட்டாத நிலைமைக்கு வந்து விடுகிறோம். இதனால்தான், “நானும் வந்தேன், நாற்றமும் போச்சு” என்றும், “தன்குற்றமும் தன்மனைவி நாற்றமும் தெரியா” என்றும் தமிழில் பழமொழிகள் வழங்குகின்றன. இதனாலேயே மலத்தை அகற்றும் தோட்டியும் மாடுமேய்க்கும் இடையனும் தம் தம் வேலையை உற்சாகத்துடன் செய்கின்றனர்.

பிரானிகளுக்கு மணம் ஏன் அவசியம் என்று அறிந்தோம். இப்பொழுது மனிதன் மணத்தை எவ்வாறு உபயோகிக்கிறான் என்று பார்ப்போம்: ஆதிகாலத்தில் புருஷனும் ஸ்திரீயும் பிரானிகளைப்போலவே நாகரிகமற்ற நிலையில் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் ஜாதிவேற்றுமை கிடையாது. ஒழுங்கான வீவாகமும் கிடையாது. வாஸனையை மோந்து, தமக்குப் பிரியமான வாஸனை உள்ளாருக்குள் தாம்பத்தியங்கள் ஏற்பட்டுவந்தன. தாம்பத்தியம் ஏற்படுமுன் ஒருவர் அநேகரை மோந்துபார்ப்பதுமுண்டு. இதனால்தான் வீவாகம் செய்துகொள்ளுதலைத் தமிழர் மணம்புரிதல் என்று சொல்லுகிறாற்போலும். ஆதிகாலத்தில் தாய்மார் தம் குழந்தைகளை மோந்துபார்த்து அறியலானார்கள். அடிக்கடி சதிபதிகளையும் குழந்தைகளையும் மோந்துபார்த்தலால் முத்தமிடும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. ஆகையால் இவ்வழக்கம் நாகரிகமற்ற அக்காலத்திலிருந்து பாரம்பரியமாகப் பெறப்பட்டது. ஆனால் தற்காலத்தில் நாகரிகமடைந்தமனிதன் மணத்தை அறியவேண்டுமென்று முத்தமிடுவதில்லை; தன்னை அறியாமலே முத்தமிட்டு மணத்தைச் சோதித்துத் தேர்ந்தெடுத்துப் பாராட்டுகிறான். தற்காலத்திய மனிதன் மோப்பச்சத்தியை அநேகமாய் இழந்துவிட்டான்; இதனால்தான் அவன் தன் தூர்நாற்றத்தை மறைத்துக்கொள்ளவும் பெண்பாலார் மணத்தைக்கவரவும் வாஸனைத்திரவியங்களை உபயோகிக்கிறான்.

அப்பாவி கழுவன்

பேன

பிரான்சு தேசத்திலே மலைநாட்டிலே ஒரு சிறு குக்கிராமம். அதன் அருகே மலையினின்று தாவிச் குதித்துக் கீழுள்ள பள்ளத்தாக்கின் நடுவே பாய்ந்தோடும் ஒரு சிற்றாறு. அப்பள்ளத்தாக்கின் இரு புறங்களாகிய மலைச்சாரல்களில் எங்கும் ஒரே செழுமை; ஒரே அழகு; எங்கேபார்த்தாலும் நிறநிறமான புஷ்பங்கள்; அவற்றின் பொலிவு; அவற்றின் மணம்; பலவகையான கனி விருகாக்கள்; அடர்ந்து படர்ந்த பச்சைப்பச்சேலென்ற திராசைக்கொடிகள்; எங்கும் கனிகளின் செறிவு. பலவகையான பசுவிகள் அங்கே மிகவும் இனிமையாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்தன. நிறநிறமான தட்டாரப்பூச்சுகளும் வண்டிகளும் பூவினின்றி பூவுக்குப் பறந்து போவதைப் பார்த்தால், புஷ்பங்களே செடியினின்றி செடிக்குத் தாவிச் சென்று ஒன்றோடொன்று நட்புப் பாராட்டி வருவதுபோல் தோன்றிற்று. அந்தாட்டு மக்களும் இயற்கை அழகிலே ஈடுபட்டவர்கள். கனி நிரம்பிய மனத்தினர்கள். ஆதலால் அன்பு மிக்கவர்கள். அவர்கள் இவ்வுலகத்தின் இனிமையை உணர்ந்து, ஒய்யாரமாகத் தம்தலையை நிமிர்ந்து நிமிர்ந்து நான்குபக்கமும் உள்ள அழகிய காட்சிகளைக் கண்டும் இனிய ஒலிகளைக் கேட்டும் இன்பமாக வாழ்ந்து வருபவர்கள்.

இத்தகைய ரமணியமான இடத்திலே ஒருநாள் அதிகாலை யிலே ஆற்றோரத்திலே உள்ள ஒருநல்லின் மேலே, ஒருகழுவன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். சுற்றிலுமுள்ள புஷ்பங்களின் அழகை அவன் கண்கள் பார்க்கவில்லை; பறவைகளின் பாடல்களையும் வண்டிகளின் ஈங்காத்தையும் அவன் செவிகள் கேட்கவில்லை. அவன் தலை குனிந்திருந்தது; அவனுடைய கைகள் இரண்டும் அவனுடைய மோவாய்க்கட்டையைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தன; அவனுடைய கண்கள் பூமியை நோக்கிய வண்ணமாகவே இருந்தன; அவனும் அசைவற்றிருந்தான்.

காலையிலே சூரியயோதயத்திலே திராசைக்கத் தோட்டத்திலே கூலிக்கு வேலை செய்யப்போகும் பெண்கள் சிலர் பாடி ஆடிக்கொண்டும், தமக்குள் உற்சாகமாகப் பேசிக்கொண்டும் அந்த

வழியே போனார்கள். போகும்போது அந்தக் கிழவனைப்பார்த்து 'வந்தனம்' என்று சொல்லிவிட்டுப்போனார்கள்; அவர்கள் நாள் முழுதும் தோட்டத்திலே வேலைசெய்துவிட்டு, மாலைத்தறுவாயில் சூரியாஸ்தமன சமயத்தில் வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும்போதும் அக் கிழவனை அதேஇடத்தில் கண்டார்கள். அவன் காலையில் எப்படி உட்கார்ந்திருந்தானோ, அதுபோலவே அதே இடத்தில் அதேகல்லில் அதேமாதிரி கிழே பூமியை நோக்கியவண்ணமாகவே, சுற்றிலுமுள்ள ஒன்றையும் கவனியாதவனுப்த் தலையைக்குனிந்து கொண்டு உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்தார்கள்; சுற்றாத் திகைத்தார்கள். அவர்களுள் ஒருத்தி, "ஐயோ! பாவம்! சாது! அப்பாவி!" என்று மெதுவாக மற்றவர்களிடம் சொல்லித் தன் நெற்றியைக் கையால் சுட்டிக்காட்டினாள். "ஓகோ! பைத்தியமா! அவனுக்கு புத்திஸ்வாதீனமில்லையா? அப்படித்தான் எண்ணினேன்" என்றாள் மற்றொருத்தி. "எல்லாம் கடவுள் செயல்" என்று மூன்றுபேருமாகப் பேசிக்கொண்டு அவன்மீது மிகவும் மனம் இரங்கியவர்களாய்த் தம் அனுதாபத்தைக் காட்டிக்கொண்டே சென்றார்கள்.

இவர்கள் இவ்வாறு 'பைத்தியக்காரன்' என்றும் 'புத்திஸ்வாதீனமற்றவன்' என்றும் 'கடவுள்தான் காப்பாற்றவேண்டும்' என்றும் எண்ணி மனமிரங்கிப் பரிதபித்தது யாரைப்பற்றித்தெரியுமா? அக் கிழவன்தான் ஹென்றிபாபர். இணையற்ற இயற்கைநூல் விற்பன்னர். சின்னஞ் சிறு பிராணிகளை ஆராய்வதில் நிகரற்றவர். அவற்றின் ஜீவசரிதைகளைப் பண்டிதரும் பாமரரும் எளிதில் அறிந்து கொள்ளும் வண்ணம் மிகவும் ரசமாய் எழுதும் அரியதிறமை வாய்ந்தவர். இப்ஸென் என்னும் மகாகவியால் 'பூச்சிகளின் ஹோமர்' என்னும் பட்டம் சூட்டப்பெற்ற மிகச் சிறந்த அறிவாளி.

அவர் அந்த அழகிய பள்ளத்தாக்கிலே இன்புற்று வாழ்ந்துவந்த ஏதோ ஒரு சின்னஞ் சிறுபூச்சியின் வாழ்க்கை இரகசியத்தை அறிய வேண்டும் என்னும் அவாக் கொண்டு, அக்கருமத்தில் ஈடுபட்டுச் சுற்றிலுமுள்ள யாதொரு வனப்பையும் கவனியாது தவஞ்செய்யும் முனிவரைப்போல, தம் முழு மனத்தையும் அந்த ஆராய்ச்சியில் செலுத்தி, 'பசினோக்காது கண்துஞ்சாது' உடல் தளராது சிலைபோல இருந்து கவனித்து வந்ததை அறியாத அப்பேதைப் பெண்கள் அவரது பெருமையை உணராது அவரைப் பைத்தியமென்று எண்ணினார்கள்.

பெஞ்சமின் தாம்சன்

வில்லி

சலனசக்தி (Energy of Motion), உஷ்ணம் (Heat), மின்சாரம் (Electricity), ஒளி (Light) ரசாயனசக்தி (Chemical Energy) முதலிய பலவும் உலகத்தை இயக்கும் சக்திவகைகள். இவைகள் யாவையும் சக்தி (Energy) பென்ற ஒரு தத்வத்தின் பலவித ரூபங்களே யென்பதும், ஒரு வகைச் சக்தியை மற்றொருவகைச் சக்தியாக மாற்றிவிடக்கூடுமென்பதும் இக்காலத்தில் நன்கு நிரூபிக்கப்பட்ட விஷயங்கள். நிலக்கரியை எரித்துக் கிடைக்கும் உஷ்ணத்தைச் சலன சக்தியாக மாற்றி வண்டித்தொடர் களையும் பெரிய கப்பல்களையும் இழுத்துச் செல்வதே நீராவியந்திரத்தின் செயல். நமது கையை ஒரு கட்டையின்மேல் வைத்து வினாவாகத்தேய்த்தால் உஷ்ணம் உண்டாவதைப் பார்த்திருக்கிறோம்; அப்பொழுது நமது தசையில் பொதிந்திருக்கும் சக்தியைச் சலன சக்தியாக்கிப் பின் உஷ்ண சக்தியாக மாற்றுகிறோம். பல விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளின் ஆராய்ச்சியாலேதான் இவ் விஷயங்களை நாம் இத்துணை எளிதாக அறிந்து கொள்ளுகிறோம்; இருநூறு வருஷங்களுக்குமுன் இவ்விஷயங்களை அறிதல் இவ்வளவு எளிதாக இருக்க வில்லை. உஷ்ணமும் ஒரு வகைச் சக்தியேயென்று நிரூபித்த விஞ்ஞான சாஸ்திரி பெஞ்சமின் தாம்சன் என்னும் அறிஞர் ஆவார்.

அமெரிக்கா ஐக்கிய மாகாணங்களில் ஒன்றான மசாச்சசட்ஸில் ஓபர்ன் என்ற கிராமத்தில், கி. பி. 1753-இல் பெஞ்சமின் தாம்சன் பிறந்தார். இவருக்கு இரண்டுவயது நிரம்புவதற்குள் இவருடைய தந்தை இறந்துவிட்டார். இவருடைய சிறுபிராயத்தில் அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணங்களின் சுயராஜ்யப்போர் தொடங்கிற்று. பள்ளியில் படிக்கும்பொழுது கணிதசாஸ்திரத்திலும் புதிய சிறுயந்திரங்களை அமைப்பதிலும் இவர் விரும்பமுடையவராக இருந்தார். இவர் அழகிய தோற்றமும் பேச்சுவன்மையும் உடையவர். வைத்திய சாஸ்திரமும் சிறிது கற்றார். கல்வி முடிந்தபின் பணத்திற்காகப் பலருக்குப் படிப்புச் சொல்லிவைத்தார். இவருடைய போதனைசக்தி மேம்பட்டிருந்ததால் காங்காட்டு என்ற ஊரில் நல்ல சம்பளத்தில் ஓர் ஆசிரியர் பதவி இவருக்குக் கிடைத்தது.

அவ்வூரில் பெரிய குடும்பத்தரான திமோதிவாக்கர் என்பவருடைய பழக்கம் தாம்சனுக்கு ஏற்பட்டது. அவருடைய மகளைத் தாம்சன் விவாகம் செய்துகொண்டார். அவருடைய முயற்சியால் சைனியத்தில் ஒரு பதவியும் கிடைத்தது. தாம்சனுடைய முன்னேற்றம் அவ்வூரிலுள்ள அநேகருக்குப் பொறுமையை உண்டாக்கியது. அச்சமயம் சுயராஜ்யப் போர் தொடங்கிற்று; பொறுமையுற்ற விரோதிகள் தாம்சன் ஒரு தேசத்துரோகி என்று கூக்குரலிட்டனர். கி. பி. 1775-இல் இவர் கைதிசெய்யப் பட்டார். ஆயினும் இவர்பால் எக்குற்றத்தையும் நிரூபிக்கமுடியவில்லை. தமக்குக் கிடைத்த வேலையை மட்டும் இவர் விட்டுவிட நேர்ந்தது. தாய்நாட்டில் புகழ்மைய இயலாததால் அமெரிக்காவைத் துறந்து இங்கிலாந்தை அடைந்தார். இவருடைய சாஸ்திர அறிவையும் ஆற்றலையும் மெச்சிய ஆங்கில அரசாங்கத்தார் இவருக்கு உயர்ந்த உத்தியோகங்களைக் கொடுத்தனர். தமது ஆற்றலைத் தாய்நாட்டிற்கு விரோதமாக அக்காலங்களில் தாம்சன் உபயோகித்தார்.

கி. பி. 1783-இல் ஐக்கியமாகாணங்களுக்கும் இங்கிலாந்திற்கும் சமாதானம் ஏற்பட்டபின், தாம்சனுடைய அரிய சேவையை மெச்சிய ஆங்கிலேயர் இவருக்கு ஆயுட்காலமுற்றும் உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தனர். ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் பவேரியா நாட்டுத்தலைவர் தமது சைனியத்திலுள்ள ஊழல்களைச் சீர்திருத்துவதற்கு இவரை விரும்பி அழைத்தார். இவர் ஆங்கிலேயருடைய உத்தரவின்மேல் பவேரியா சென்று அந்நாட்டுத் தலைவருடைய விருப்பத்தை முடிக்கத் தொடங்கினார்; தமது சாஸ்திர அறிவைத் தம் வேலையில் பயன்படுத்தினார். இவருடைய சேவையை மெச்சிய தலைவர், கௌண்ட் ராம்போர்டு (Count Ramford) என்ற பட்டத்தை இவருக்கு அளித்தார். அப்பதவியிலிருக்கும்பொழுதுதான் இவர் பெளதிக சாஸ்திரத்தில் தம்பெயர் என்றும் நிலைத்திருக்கும்படி உஷ்ணத்தின் உண்மைத் தன்மையைக் கண்டறிந்தார்.

உஷ்ணம் ஒரு மெல்லிய திரவம் என்பது அக்கால சாஸ்திர அறிஞர் கோட்பாடு. அத்திரவம் ஒரு பொருளில் அதிகமானால் அதனுடைய உஷ்ணநிலை (Temperature) அதிகப்படுகிறதென்றும், திரவம் குறைந்தால் உஷ்ணநிலை தாமதப்படுகிறதென்றும் அறிஞர்கள் கொண்டிருந்தனர்; உயர்ந்த உஷ்ணநிலையிலுள்ள ஒரு பொருளைத் தாழ்ந்த உஷ்ணநிலையிலுள்ள வேறொரு பொருளுடன் சேர்த்து வைத்தால், உயர்மட்டத்திலுள்ள ஒரு திரவப் பொருள் கீழ்மட்ட

டத்திற்கு ஒடுவதைப் போல், உஷ்ணமாகிற திரவமும் முன்னதி
விருந்து பின்னதற்கு ஒடுகிறதென்று நம்பிவந்தனர்.

ஒருநாள் தாம்சன் ஒரு பிரங்கியைத் தொனை செய்வதை மேல்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அராவப்பட்ட துண்டுகள் கொதிக்க
கூடும் நீரைவிட அதிகமான உஷ்ணநிலையுடன் கீழேவிழுவதைக் கண்
டார். பதார்த்தத்தை ஆக்கவும் அழிக்கவும் இயலாது என்ற
ஒரு தத்துவத்தை லவாய்சியர் என்ற சாஸ்திர அறிஞர் நிலை நாட்டி
யிருந்தார். உஷ்ணம் ஒரு திரவப்பொருளாயின் அதைப் புதிதாக
ஆக்கவும் உள்ளதை அழிக்கவும் இயலாது. பிரங்கியைத்
தொனைக்கும்பொழுது மிக்க உஷ்ணம் வெளிவந்தது; இதற்கு யாது
சமாதானம் கூறுவதென்று தாம்சன் எண்ணத்தொடங்கினார்.
அக்காலத்துச் சாஸ்திர அறிஞர்கள் இதற்கும் ஒருவகைச் சமா
தானம் கூறினர்: ஒரு பொருள் கட்டியாயிருந்தால் உஷ்ணத்தைக்
கொள்ளும் அளவு (Capacity for heat) அதற்கு அதிகமென்றும்,
அதே பொருள் துகளாயிருந்தால் இவ்வளவு குறைந்து விடுகிற
தென்றும், ஆகையாலேதான் பிரங்கி உலோகம் பொடியானவுடன்
உஷ்ணத்திரவம் வெளியேறி அப்பொருளின் உஷ்ணநிலையை அதிகப்
படுத்துகிறதென்றும் அக்கால அறிஞர்கள் கூறினர். ஒரு பொருள்
கட்டியாயிருக்கும் பொழுதும், பொடியாயிருக்கும் பொழுதும்
அதனுடைய உஷ்ணத்தைக் கொள்ளும் அளவைகளைச் சோதனை
யால் கண்டுபிடித்து இரண்டிற்கும் பேதமில்லையென்று தாம்சன்
நிரூபித்தார். இதிலிருந்து மற்றைய அறிஞர்கள் கூறிய சமாதானம்
தவறென்று ஏற்பட்டது.

தம் ஆராய்ச்சியைத் தாம்சன் வேறுவிதமாக மாற்றினார்.
கெட்டியான ஓர் இருப்புலக்கையை ஓர் இருப்புக் குழாயில் அழுத்த
மாக வைத்துக் குழாயைச் சுற்றச்செய்தார். இவை இப்படி உராய்
வதால் உண்டான உலோகப்பொடி மிகவும் குறைவாயிருந்த
போதிலும் அக்கருவிகள் வெகுசீக்கிரத்தில் உயர்ந்த உஷ்ணநிலையை
அடைந்தன; இப்படி உண்டாக்கப்பட்ட உஷ்ணத்தால் மிகவும்
அதிக நீரைத் தாம்சன் கொதிக்க வைத்தார். இச்சோதனையைப்
பார்த்திருந்தோர் அனைவரும் வியப்புற்றனர்.

தம்முடைய ஆராய்ச்சிகளைக் கொண்டு யோசித்ததில், உஷ்ணம்
ஒரு திரவம் அல்லவென்றும், அது ஒருவிதமான சக்தியே யென்
னும் இவருக்குப் புலப்பட்டது. இரண்டு பொருள்களைத் தேய்ப்
பதற்கு நாம் உபயோகிக்கும் சலன சக்தி அனுத்திரள்களின் சலன
மாகமாறி உஷ்ணமாக அறியப்படுகிறதென்பதை நன்றாக விளங்கும்

படி மேனாட்டு விஞ்ஞானசாஸ்திர உலகத்திற்கு முதன்முதல் தாம் சனே நிரூபித்தார். பிறகு டேவி, ஜூல் என்பவர்களால் இவ்வுண்மை மேலும் பலப்படுத்தப்பட்டது.

இவ்வரிய ஆராய்ச்சி முடிந்தபின் ஐரோப்பாவை விட்டுத் தாம் சன் இங்கிலாந்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். சுயராஜ்யப் போரில் தங்க ளுக்கு விரோதமாக இவர் உழைத்தபோதிலும் இவருடைய புகழைக் கேள்வியுற்ற அமெரிக்கர் கோபத்தை மறந்து தாம்சனைத் தாய்நாட்டிற்கு அழைத்தனர். ஆனால் தாம்சன் அவ்வேண்டு கோளுக்கு இபையவில்லை. சிறிதுகாலம் இங்கிலாந்தில் இருந்தபின் பாரிஸ் நகரம் சென்று தம் வாழ்நாளைக் கழித்துக் காலஞ்சென்றார்.

தாம்சன் அறிவும் ஆற்றலும் உடையவர்; அவற்றுடன் உயர்ந்த அரசாங்க சேவையையும் புகழையும் விரும்பியவர். தம் திறத்துக் குத் தக்கபுகழை அளிக்கத் தாய்நாடு மறுத்தவுடன் அயல்நாட்டை அடைந்தார்; தாய் நாட்டிற்கு விரோதமாகவும் உழைத்தார். இச் செயல்கள் இவருடைய கீர்த்திக்குப் பங்கம் விளைவிப்பவையே. ஆயினும் அரசாங்கசேவையும் புகழ் விருப்பமும் இவரது இரத்தத் தில் ஊறியிருந்தனவென்பதை நாம் மறக்கலாகாது. விஞ்ஞான சாஸ்திர ஆராய்ச்சி சம்பந்தப் பட்டவரையில் இவர் கண்டறிந்த உண்மை மிகவும் போற்றக் கூடியதே.

எலியை உண்ணாத பூனைகள்

தென்னுலிராமன் கதையில் பாலைக்கண்டால் பூனை பயப்படும்படியாக ஒரு பூனையை அவன் பண்ணினானென வாசித்திருக்கிறோம். எலியை உண்ணாத பூனைகளை உண்டாக்க வேண்டு மென்ற பிரயத்தனம் பாரிஸ் நகரத்தில் நடக்கிறதாம். அந்த நகரத்தில் எலிகளின் தொந்தரவு பொறுக்க முடியவில்லை. அதற்காக முனிவிபல் கவுன்சிலார் ஒரு பூனைப்பண்ணையை அமைத்து நடத்திவருகிறார்கள். வயிறு நிறையப்பாலும் ரொட்டியும் கொடுத்துப் பழக்கின பூனைகள் எலிகளைக்கண்டால் எழுந்திருப்பதே இல்லை. இளைத்த பூனைகள் தங்கள் பசிக்கு வேண்டிய எலிகளை மட்டும் கொன்று உண்டு திருப்தி அடைகின்றன. இந்த இரண்டு விதமான பூனைகளும் அவர்களுக்கு வேண்டியதில்லை. உத்ஸாகமாக எலிகளைக் கொல்வதில் மட்டும் ஊக்கம் கொண்டு வேட்டையாட வேண்டும்; பிறகு சந்தோஷத்தோடு பாலைக் குடிக்க வேண்டும்; இந்தவகையான பூனைகளைப் பாரிஸ் முனிவிபாலிடியார் உண்டாக்கி விடலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு இருக்கிறார்களாம்.

இந்திய கணித ஆசிரியர்

கி. ஸ்ரீநிவாச ராகவன்

(438-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஆர்யபட்டருக்குப்பின் பிரலித்திபெற்றவர் வராகமீஹிரர் (கி. பி. 505). அவர் 'பாஞ்சலித்தாந்திகம்' என்னும் ஜோதிஷ நூல் இயற்றியுள்ளார். அதிற் கூறப்பட்டவைகளுள் ஒன்றாகிய சூரிய வரித்தாந்தம் நம் தேசத்தில் மிகவும் பரவியுள்ளது. முன்பு கூறிய கால அளவுகளில் பல அப்புத்தகத்தில் உள்ளன. மேலும் அதில் பல அருமையான விஷயங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆர்ய பட்டரது கோண ஜோவா வாய்பாடும் அதில் எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

பிரம்ம குப்தர்:—இவர் ரஜபுதனத்தில் அபுமலைக் கருகிலுள்ள பில்மலா என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர். உஜ்ஜயினி வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராக (கி. பி. 598-660) வாழ்ந்து வந்தார். 'பிரம்மஸ்புட ஸித்தாந்தம்' என்னும் நூலை இயற்றி உள்ளார். அதன் 12,18-ஆம் அத்தியாயங்களில் அங்க கணிதம் பீஜ கணிதம் திரிகோண கணிதம் என்பவைகளைக் கூறி இருக்கிறார். அவை முழுதும் சலோக ரூபமாக உள்ளது. அவைகளில் வட்டிக்கணக்கும் கலப்புத்திரியராசி கமும் பெரும்பாலானவை. பீஜகணிதத்தில் தொடர்ச்சிகளையும் (Progressions), வர்க்கோத்த ஸமீகரணத்தையும் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

உதாரணம்:—இரண்டு குரங்குகள் 100 அடி உயரமான பாறையினின்றும் 200 அடி தூரத்திலிருக்கும் ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்றன. ஒன்று பாறையினின்றும் இறங்கி நேரே நடந்து சென்றது. மற்றொன்று 10 அடி உயரக்கிளம்பி நேரேபாய்ந்தது. இரண்டும் ஒரே தூரம் சென்றன என்றால், எவ்வளவு அடி உயரக்கிளம்பிற்று? விடை: $x = 50$.

முற்றப் பெருத ஸாமான்ய ஸமீகரணங்களுக்கு, இன்று நாம் உபயோகிக்கும் முறையையே அவர் கூறியுள்ளார். ஒரு வர்க்

கோத்தசமீகரணம் ஒன்று எழுதி அதன் விடைகொடுத்திருக்கிறார்*; அதைப் போட வழியும் கூறியுள்ளார். இந்தக் கணக்கை 1000 வருஷங்களுக்குப் பின்னர் பர்மா (Fermat) என்னும் பேராசிரியர் பரிசுஷக் கணக்காக அங்ககணித ஆசிரியர்களான வாலீஸ் (Wallis), புரோங்கர் (Lord Brouncker) என்பவர்களுக்குப் போட்டார். முன்னர் பிரம்மகுப்தர் கண்டுபிடித்த விடையை புரோங்கரும் கண்டு பிடித்தார்.

மேலும் $y^2 = nx^2 - 1$ என்னும் சமீகரணத்திற்கு எண் விடை (Integral solution) வேண்டுமானால் இரண்டு வர்க்கத்தின் கூட்டுத் தொகையாக n இருக்க வேண்டும் என்று கூறி இருக்கிறார். நேர்கோண முக்கோணத்தின் கர்ணத்தின் (Hypotenuse) வர்க்கம் மற்ற இரண்டு பக்கங்களின் வர்க்கங்களின் கூட்டுத் தொகைக்குச் சமம் என்று நிரூபித்து இருக்கிறார். முக்கோணத்தின் பக்கங்களைக் கொண்டு விஸ்தீர்ணம் காணவும், வட்டத்தில் இட்ட நாத்கோணத்தின் பக்கங்களைக் கொண்டு (Cyclic quadrilateral) அதன் விஸ்தீர்ணம் காணவும் முறைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு வட்டத்தின் விஸ்தீர்ணம் = அதன் அரைவட்டம் $\times$ அதன் அரைச் சுற்றளவு; பை = $\sqrt{10}$ என்று சுமார் மதிப்புக் கூறியிருக்கிறார். பட்டை வடிவுக்கும் (Prism), ஸ்தூபவடிவிற்கும் (Cone), பக்க விஸ்தீர்ணமும் கனமும் எழுதி இருக்கிறார். இவர் ஆர்ய பட்டரது ஜோவா வாய்பாட்டை அப்படியே எடுத்தாளுகிறார். ஆர்யபட்டருடைய ஜோதிஷ புத்தகத்திற் சில குறைகள் கூறி அவைகளைத் தீர்க்க வழிகளும் கூறியுள்ளார்.

வட்டத்திற்குள் வரையப்படும் நாத்கோணத்தின் லக்ஷணங்களை இவர் அறிந்து இருந்தார். இப்பொழுது டாலமிவீதி (Ptolmey's Theorem) என்று கூறப்படும் சேஷத்திர கணித பிரச்சனையை இவர் நிரூபித்து இருக்கிறார்.

இவருக்குப்பின் பெயர்பெற்ற கணித ஆசிரியர் மஹாவீரர். இவர் கி. பி. 850-இல் பிறந்தவர். இவர் தொடர்களை (Progressions) நன்கு அறிந்தவர் எனத் தெரிகிறது. இவர் புத்தகத்தின் பெயர் 'கணிதஸார ஸங்கிரகம்' என்பது. இவருக்கு அடுத்து வந்தவர்களுள் முக்கியமானவர் ஸ்ரீதரர். இவர் கி. பி. 991-இல்

$$* nx^2 + 1 = y^2; x = \frac{2t}{t^2 - 1}, y = \frac{t^2 + 1}{t^2 - 1}$$

பிறந்தவர். இவர்* சேர்க்கைகளின் விஷயங்களை நன்றாக எழுதி இருக்கிறார்.

பாஸ்கர்: இவர் உஜ்ஜயினியில் கி. பி. 1114-இல் பிறந்தவர். பண்டைக் கணித ஆசிரியரில் மிகவும் பிரலித்தி பெற்றவர் இவரே. மஹா மேதாவி. திசுஷண்ய புத்தியும், இலகுவாகச் சொல்லும் இயல்பும் உடையவர். அழகாக எழுதும் சக்திவாய்ந்தவர். இவருடைய நூலில் சொல்பதம் பொருள்பதம் ததும்பும். இவர் அநேக உண்மைகளைத் தாமே கண்டறிந்தவர். அரசர் உதவியால் பெரிய தொரு கல்விச்சாலையும் ஜோதிஷமண்டபமும் அமைத்து அதில் பலதேசத்து மாணாக்கர்களுக்குப் பாடம் போதித்து வந்தார். இவரிடம் அநேக ஆரம்பகணித ஆசிரியர்களும், சீனவித்துவான்களும், கல்விசுற்றுக இச்சை கொண்ட பாரதிகளும், மத்ய ஆசிரியரும், இத்தாலியரும், யவனர்களும் வந்தனர் எனின் இவரது பெருமையையும் கீர்த்தியையும் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

அங்க கணிதம், பீஜகணிதம், கேசுத்ரகணிதம், ஜோதிஷம் அதிதூட்ப கணிதம் முதலியவைகளில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவர் இவர். இவரது புத்தகங்களில் மிகவும் பிரலித்திபெற்றது 'லீலாவதி' என்பது. இது நம்மிடையே 800 வருஷங்களாக உலகி வந்தும் கேட்டோர் பலரிருப்பினும் கண்டோர் சிலரே; பார்த்தவர்களிலும் படித்து ஆனந்தித்தவர் வெகு சிலரே.

இவருடைய புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டவுடனே அரசி முதலிய பாதைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அங்கெல்லாம் நன்றாகப் பரவி, ஸ்பெயின், இத்தாலி தேசங்களில் புதுக்கல்விக்கும் புதுநாகரி எத்திற்கும் ஆதாரமான கலைகளை வளர்க்க ஆரம்பித்தன. இவரது புத்தகங்களில் மிகவும் பிரலித்தியடைந்த லீலாவதியை இவர் எழுதினதற்கு ஒரு சிறுகதை உண்டு.

இவருக்கு ஒரேபெண். அவள் பெயர் லீலாவதி. அவளுக்குக் குக் கல்யாணசாலம் வந்ததும் அவளது ஜாதகத்தைப் பாஸ்கர் பார்த்தார். ஒருகுறித்த லக்ஷத்தில் கல்யாணம் ஆனால் தான் ஆகும், இல்லாவிடில் ஆகாது என்று அறிந்தார். அதற்கேற்ப லக்ஷத்தையும் குறித்துக் கல்யாணத்திற்கு நாளும் வைத்தார். எல்லாரும் கல்யாண விசேஷங்களில் கவனமாயிருக்க லீலாவதிக்கு மனச்சாந்தி இல்லாமல்

* [Combination=சேர்க்கை; Absolute quantity=மாறாத எண்; வர்க்க கனகடா==5 th power]

லக்னம் வந்ததைப் பார்க்கக்* காலமானிப் பாத்திரம் இருக்கும் இடம் சென்றாள். அவளறியாது ஒரு முத்து அதனுள் விழுந்து விட்டது. அதனால் நீர் வடியவில்லை. குறித்த லக்னம் வரவில்லை என எல்லாரும் காத்திருந்தனர். வேறு ஏதோகாரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்த பாஸ்கர் கொஞ்ச நேரம் சென்றதும், “ஏன் இன்னம் லக்னம் வரவில்லையா?” என்று சொல்லிவிட்டுச் சூரியனைக் கவனிக்க, லக்னம் வந்து போயிருக்க வேண்டுமென அறிந்து காலமானியைப் பரிசோதித்தார்; அடைத்திருந்த முத்துக் கிடைத்தது. தம் பெண் விதியை அறிந்தார். அவளை அழைத்து, “பெண்ணே! லீலா! நீ இச் சென்மத்தில் இகவின்பங்களை அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்காததை நினைக்க என்மனம் பதைக்கிறது. ஆதலால், உன் பெயர் இவ்வுலகு உள்ள அளவும் அழியாது நிலைநிற்கும் வண்ணம் உன் பெயரைக் கொண்டு ஒரு புத்தகம் எழுதுகிறேன். அதை யாவரும் கற்பர். உன் நாமம் நிலைநிற்கும்” என்று சொல்லி அவளுக்கு அன்று முதல் கணிதம் கற்பித்தார். அதையே புத்தகரூபமாகவும் எழுதினர். பாஸ்கர் சொல்ல லீலாவதியே அதை எழுதினாள் என்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இக்கதையைப் பலர் பல விதம் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் முக்கியமாக அறியவேண்டுமது என்னவெனின் பாஸ்கர் பெண் லீலாவதியின் பெயரால் அது எழுதப்பட்டது என்பதே.

இப்புத்தகத்தில் முகத்தலளவை நிறுத்தலளவை வாய்பாடுகளும், எண்மானமும், எண் குறிப்பும், ஸ்தான மதிப்பும் சுருக்கமாய் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பின் கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல், வர்க்கம், கனம், வர்க்கமூலம், கனமூலம் ஆகிய 8 முறைகளும், பின்னர், பின்னங்களை ஒரே விசுவயுள்ளவைகளாக்கல், பின்னத்தின் பின்னம், கலப்பு எண்பின்னத்திற்கு மேற்சொன்ன 8 முறைகளை உபயோகித்தல், சூன்யத்தின் கூட்டல் கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் முதலிய உள. மாற்று முறை (Inversion)யைப்பற்றி இவர் கூறியிருப்பது வெகு அழகாயுள்ளது: “பெருக்கல் வகுத்தலாகவும், வகுத்தல் பெருக்கலாகவும், லாபம் நஷ்டமாகவும், நஷ்டம் லாபமாகவும் மாறுவதே மாற்று முறை” என்பர்.

உதாரணம்:—எவ்வெண்ணை 3-ஆல் பெருக்கி, அதனால் $\frac{1}{3}$ மடங்கு அதிகப்படுத்தி, 7-ஆல் வகுத்து, அதனால் $\frac{1}{7}$ கழித்து,

* காலமானி என்பது நீர்கொண்ட ஒரு பாத்திரம்; அதனில் ஒரு துவாரத்தின் வழியே நீர் சொட்டிக் கொண்டே இருக்கும். அதன் பக்கத்தில் வரைந்துள்ள கோடுகளைக் கண்டு கால அளவு அறிந்து கொள்ளலாம்.

அதனுலேயே பெருக்கப்பட்டு, 52 கழித்து, வர்க்கமூலம் எடுத்து, 8-ஐக் கூட்டி, 10-ஆல் வகுக்க, 2 வரும்? இதைப்போடும் முறை:

$$(2 \times 10 - 8)^2 \times 52 = 196; \sqrt{196} = 14;$$

$$14 \times \frac{1}{2} \times 7 \times \frac{1}{2} \div 3 = 28. \text{ விடை-28.}$$

என்களை ஒன்றன்பக்களில் ஒன்றை இட்டால் கூட்டலும் [உதா: 7, 8=7+8=15], கழிக்கப்படவேண்டிய எண்ணின் மேல் ஒரு புள்ளியின் கழித்தலும், பசிதம் எனின் பெருக்கலும் [9 ப 8=9×8=72] ஆம். வகுத்தலுக்கு ஒன்றன் கீழ் ஒன்றை [$\frac{3}{4} = \frac{3}{4} = 4$] இதிலும் “க” எனின் கர்ணம் [க 24= $\sqrt{24}$] எனக் கொள்ளுதலும் இவர் தூல்களிற் காணலாம். இவருக்கு விளங்காத எண்களும் (Irrational) விரய எண்களும் (Negative) நன்கு தெரியும்.

மேலும் இவர் அறிந்தவை: ஸாதாரண ஸமீகரணங்கள் (Simple Equations), வர்க்கமுள்ள ஸமீகரணங்கள் (Quadratic Equations), நேர்சம்பந்தம் (Direct proportion), மாறு சம்பந்தம் (Inverse proportion), வட்டி (Interest), புறக் கணிப்பு (Discount), கூட்டு வியாபாரம் (Partnership), காலமும் வேலையும் (Time and work), காலமும் தூரமும் (Time and distance), பண்டமாற்றல் (Barter), தொடர்ச்சிகளில் (Progressions) சாதாரண எண்களின் கூட்டுத்தொகை, சாதாரண எண்களின் வர்க்கங்களின் கூட்டுத் தொகை, சாதாரண எண்களின் கனங்களின் கூட்டுத்தொகை, பெருக்குத்தொடர் எண்களின் கூட்டுத்தொகை, முக்கோணம், நாத்கோணம் வரைதல், பையென்பது, திரிகோண கணிதவிதிகள், உருவங்களின் விஸ்தீர்ணம், கனம் காண விதிகள், முற்றப் பெருத சாமான்ய ஸமீகரணங்கள் (Indeterminate equations of the first degree) சேர்க்கை (Combinations) முதலியன.

சில கணக்குகளை இங்கு உதாரணமாகக் காட்டுவோம்:

1. மாண்புபழிக்கும் கண்ணினும்! என் அன்பின் மிக்கலீலாவதி! 135-ஐ 12-ஆல் பெருக்கு. முழு எண் பெருக்கலும், காரண எண் பெருக்கலும், வகுத்தல் முறைப் பெருக்கலும் என்னை லக்கமாகப் பிரித்துப் பெருக்கலும் உனக்குத் தெரியுமாயின் ஹே! ஸௌபாக்ய வதி, அந்தப் பெருக்குத்தொகையைப் பெருக்கின எண்ணாலேயே வகுத்து ஈவு என்ன என்று சொல்.

2. 16 வயதுப் பெண் அடிமையின் விலை 32 நிஷ்கமாயின் 20 வயதுப் பெண் அடிமையின் விலை என்ன?

அடிமைகள் ஆடுமாடுகள் இவைகளின் விலை வயது ஆக ஆகக் குறையும் என்பதைக் குறித்து இருக்கிறார். 16 வயதுப் பெண் அடிமையின் விலை 2 வருஷம் வேலைசெய்து இருக்கும் 8 காளைபின் விலைக்குச் சமம். அவர்காலத்தில் சாதாரண வட்டிவீக்கம் நூற்றுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு $3\frac{1}{2}$ முதல் 5 வரை இருந்ததெனத் தெரிகிறது.

பீஜ கணிதத்தின் முதல் சுலோகம் தெய்வ வணக்கம். பதங் களைப் பிரித்துப் படித்தால் வேதாந்த மாகும். கடபயாதி முறையில் படித்தால் ஒரு கணக்காகவும் அது விளங்குகிறது. அப்புத்த கத்தில் 'ஸீலாவதி' யைப்பற்றிக் கொஞ்சம் கூறி விட்டுப் பீஜ கணித ஆராய்ச்சியைத் தொடங்குகிறார். சுருக்கெழுத்துக்களும், வார்த்தையின் முதல் எழுத்துக்களும் குறிகளாக உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன.

இவைகளை எல்லாம் உபயோகப்படுத்தி மிக்க இனிமையான கவிகளில் அந்நூலை அவர் எழுதி இருக்கிறார். பல அத்தியாயங்களில் திரிமோண கணிதம் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு அதிநுட்ப கணிதத்தின் முறைகளும் உபயோகப் பட்டிருக்கின்றன.

அவை பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னரே ஐரோப்பாவில் கண்டு பிடிக்கப் பட்டன. அவற்றை ரியூடன் என்னும் பேராசிரியர் கண்டனரா அல்லது லேனிட்ஸ் என்னும் ஞானவான் கண்டனரா என ஆங்கிலேயர்களும் மற்ற ஐரோப்பியர்களும் தீராவாதமிட்டனர். அவர்களுக்கு 600 வருடங்களுக்கு முன்னரே நம் தேசத்தில் அவற்றை ஆசிரியர்கள் கையாண்டு வந்தனர் எனின் மிகையாகாது.

வானசாஸ்திரத்தில் அவர் அடைந்திருந்த முதிர்ந்த அறிவை இங்குக் கூறாமல் இருக்கலாகாது. பூமியின் வடிவம் உருண்டை என்றும், அதன் சுற்றளவு, விட்டம், விஸ்தீர்ணம் முதலியன எவ்வளவு என்றும், அதற்குத் தக்க காரணங்கள் இவையென்றும் கூறி இருக்கிறார். பூமி அந்தரத்தில் நிற்கிறது என்றும், அதற்கு ஆகாஷசக்தி ஸ்வபாவம் என்றும் வாதிக்கிறார். இவ்விஷயங்கள் மேல்நாட்டாருக்கு 1500-இல் தான் தெளிவாகத் தெரிந்தன. அப்பொழுதும் அவர்கள் அதை அரை மனத்துடன் தான் ஒத்துக் கொண்டார்கள். புதியகலைஞானம் இல்லாத ஆரியர்களுக்கு இவை தெரிந்து இருந்தனவென்று அவர் அறிந்து வெட்கப்படுகிறார்கள். பண்டை ஆரியர் அறிந்து இருந்த பல கலைகள், மேம்பாடு அடைந்தோம் என்று கூறிக்கொள்ளும் நாகரிகம் படைத்தோருக்கு இன்றும் தெரியவில்லை. டில்லியிலுள்ள துரு ஏறாத இரும்புத்தூணும்,

ஐரோப்பிய ஆலைகளில் செய்யமுடியாது என்று திகைக்கும் அவ் வளவு பெரிய பிரங்குகளும் தூண்களும் பல உள. இன்று நாம் செய்ய வேண்டுவது ஒன்றே. நம் பண்டைக் கலைகளையும், இக் காலத்துக் கலை ஞானத்தையும் கலந்து புதுக்கலைகளை இந்நாட்டில் வளர்ப்போம். முன்போல் பல நாட்டினரும் நம்மிடம் நச்சிக் கலைகளைக் கற்றுப் பல தேசத்திற்கும் சென்று, நாம் கலைமகளைத் துதித்து எழும் செல்வர் எனப் பறை சாற்றும் காலம் அதி சீக்கிரத்தில் உளது.

(முற்றும்)

சந்ததி அபிவிருத்தி

ஐவப்பிரானிகளின் முக்கிய லக்ஷணங்களுள் ஒன்று தங்களுடைய சந்ததியைப் பெருக்கிக் கொள்ளுதல். அந்த முயற்சி தாவரவர்க்கங்களி லும் உண்டு என்று மரதுலார் கூறுகின்றனர். மனித ஸமூகத்தினர் வரவரப் பெருகிவருகின்றனர். பத்த வருஷங்களுக்குமுன் எடுத்த ஜனத்தொகைக் கணக்கையும் இப்பொழுது எடுத்ததையும் பார்த்தால் மனிதவர்க்கம் அதிக மாகிக்கொண்டு வருகிறதென்று தெரிகிறது. மற்றப் பிரானிகளின் கணக் கை யார் எடுக்கிறார்கள்? அவை எவ்வளவோ அதிகமாக விருத்தியடை கின்றன.

ஆனும் பெண்ணுமான இரண்டு குழிமுயல்களை அவைகள் கூடி விருத் தியாதற்கு யாதொரு தடையுமில்லாத இடத்தில் விட்டால் மூன்று வருஷங் களுக்குப் பிறகு சுமார் ஒன்றரைக் கோடிக் குழிமுயல்கள் உண்டாகுமாம். இரண்டு வண்ணாத்திப் பூச்சிகளை அவ்வாறே விட்டால் அதேகாலத்தில் நூறு கோடியாகுமாம் !

—ஸயனாடிபிக் அமெரிக்கன்.

சாரணர் பகுதி

சாரண இயக்கம்

எஸ். ஆர். வேங்கடராமன்

சாரண இயக்கமானது 1899-1900 வருடங்களில் தென்னாப் பிரிக்காவில் போவர்களுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் நடந்த சண்டையின்போது ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்று சொல்லலாம். மாபிகிங் (Mafeking) என்ற ஒரு சிறிய பட்டணத்தில் ஆங்கிலேயச் சிப்பாய்கள் எழுநூறுபேரும் தொள்ளாயிரம் வெள்ளைக்காரர்களும் ஏழாயிரம் ஆப்பிரிக்கர்களும் இருந்தனர். அதைப் போவர்கள் தாக்க எத்தனித்தார்கள். அப்போது சிப்பாய்கள் துப்பாக்கிகளுடன் ஊரைக்காப்பாற்ற ஊரைச்சுற்றிலும் நின்று கொண்டனர். இந்தப்படை போதாமலிருந்ததால் ஊரிலிருந்த வயதுவந்த ஆங்கிலேயர்களில் முன்னாறு பேருக்குத் துப்பாக்கியைக் கொடுத்து அவர்களுடும் காவல்காக்கும்படி செய்தார்கள். போவர்களுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் சண்டை நடந்தது. அநேகர் அடிபட்டு இறந்தனர். சண்டைசெய்வதற்கே ஆட்களில்லாமல் போய்விடும் போலிருந்தது. ஆங்கிலப்படைக்குத் தலைவரான லார்டு எட்வர்டு சிசில் என்பவர் அவ்வூரிலிருந்த ஆங்கிலச் சிறுவர்களுையெல்லாம் கூட்டி, அவர்களுக்குச் சிப்பாய் உடைகொடுத்து சிறிதளவு கவாத்தும் சொல்லிக் கொடுத்தார். பின்பு, அவர்களை வயதானவர்கள் செய்துவந்த சிறு வேலைகளைப் பார்ப்பதற்காக உபயோகப்படுத்தினார். சண்டையெப்பற்றிய விஷயங்களை மற்றச் சைனியங்களுக்கும் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் அவர்கள் மூலமாய்ச் சொல்லியும் கடித மூலமாக அறிவித்தும் வந்தார். இந்தக்காரியத்தை அதற்கு முன்பு வயது முதிர்ந்தவர்கள் செய்துவந்தார்கள். சிறுவர்கள் அவர்கள் வேலையை ஏற்றுக்கொண்டதும் பெரியவர்கள் சண்டைசெய்வதற்குச்செளகரியமாயிருந்தது. இச்சிறுவர்களில் அநேகருக்கு சைகிள்விடத் தெரிந்திருந்ததால் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்கும் ஒருகோட்டையிலிருந்து மற்றொரு கோட்டைக்கும் தபால் கொண்டுபோனார்கள். அதற்காகத் தனித்தபால் முத்திரை (Stamps) அச்சிடப்பட்டு உபயோகப்படுத்தப்பட்டன. அந்தத் தபால் முத்திரையில் ஒருபையன் சைகிள் விடம்படம் அச்சடிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

சாரண இயக்கத்தைத் தொடங்கிய ஸர் ராபர்ட்டு பேடன்பவல் என்பவர் அக்காலத்தில் அங்கிருந்த இங்கிலாந்தில் உத்தியோகம் வகித்திருந்தார். ஒருதடவை இச்சிறுவர்களில் ஒருவன் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் மழைபோல் இருபக்கத்திலிருந்தும் வருஷித்துக் கொண்டிருக்கும்போது கொஞ்சமும் பயப்படாமல் தன் சைக்கிளின் மேல் ஏறிக்கொண்டு ஒருமுக்கியமான தகவலை அவரிடத்திற்குத் தெரிவிப்பதற்காக வந்தான். அவனை நோக்கி ஸர் ராபர்ட்டுபேடன்பவல், “இம்மாதிரிகுண்டுகள் பறக்கும்போது நீ வந்தால் ஒருநாளில் லாவிட்டால் ஒருநாள் குண்டடிபட்டுச் சாவாய்” என்றார். அதற்குப் பையன் சிறிதும் பயப்படாதவனாகச் சிரித்தமுகத்துடன், “ஐயாவே, நான் என் சைக்கிளை அதிகவேகமாய்க் காலேச்சுழற்றி ஓட்டுவதால், எதிரிகளின் குண்டு என்மேல் படாது” என்றான். இச்சிறுவர்கள் எல்லாரும் இம்மாதிரியே சிறிதும் பயப்படாமல் எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்திலும் தங்களுக்கிட்ட உத்தரவை நிறைவேற்றுவதில் உத்ஸாகத்தை யும் குதூகலத்தையும் காட்டினர்.

சண்டைக்காலத்தில் சாரணவேலைசெய்யும் இளைஞர்கள் சமாதானம் நிறைந்திருக்கும் காலத்திலும் ஏன் தங்களது ஓய்வு நேரத்தை இம்மாதிரியான பொதுக்காரியங்களில் செலவழித்து, குணத்தையும் மேன்மையையும் பெறக்கூடாதென்று ஸர் ராபர்ட்டு பேடன்பவல் எண்ணினார். அதைப்பற்றிச் சிலகாலம் யோசித்து, அதற்கேற்ற சாரணவிதிகளையும் போதன முறைகளையும் கண்டுபிடித்துத் தாமதமே முதன் முதலில் 1907-ஆம் வருஷத்தில் இங்கிலாந்தின் கரையோரத்திலுள்ள பிரௌன்சீ (Brownsea) தீவில், சாரணப்பயிற்சியை மாணவர்களுக்கு அளிக்க ஒரு முகாம்போட்டார். அங்கே அவர் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்த விளையாட்டும் கொடுத்த சுயேச்சையும் கற்பித்த புதிய கொள்கைகளும் எண்ணங்களும் அவர்களின் மனத்தைக் கவர்ந்தன. அப்பயிற்சியின் பயனாக அவர்களின் நடத்தையிலும் குணத்திலும் கோக்கத்திலும் ஏற்பட்ட மாறுதலைக் கண்டு அவரே ஆச்சரியப்பட்டார். பிறகு கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அது இங்கிலாந்து முழுதும் பரவியது. அவ்வியக்கம் அமெரிக்கா நாட்டில் 1909-ஆம் வருஷத்தில் பரவியது. அது அந்தக் கண்டத்திற்குச் சென்ற வரலாறு பின் வருமாறு:

அமெரிக்காவிலிருந்து 1909-ஆம் வருஷத்தில் இங்கிலாந்துக்கு ஒரு பெரிய விவாபாரி விஜயம் செய்தார். அதுதான் அவர் இங்கிலாந்துக்கு முதன் முதலாகவந்தது. லண்டன் நகரில் அவர் வழிதெரியாமல் திசைத்துக் கையில் ஒரு தோல்பெட்டியை வைத்துக்கொண்டு அங்கும் இங்கும் திரும்பித்திரும்பி நிற்பதைக் கண்ட ஒரு சாரணச்

சிறுவன் அவரை நெருங்கிச்சாரணச்சலாம் செய்து அவருக்குத் தன் னால் ஏதாவது சகாயம் செய்யக்கூடுமானால் செய்வதாகச் சொன் னான். அவர் பிற்பாடு தாம் போகவேண்டிய இடத்தைச் சொல்லவும் அச்சாரணன் அவரை அவ்விடத்திற்கு இட்டுச்சென்றான். அங்கே சென்றதும் அந்த அமெரிக்கநாட்டுப் பிரபு, பையனின் சிரமத்திற் காக ஒரு வெள்ளி நானாயத்தை அளித்தார். அதை அச்சிறுவன் வேண்டாமென்று சொல்லி ஒரு சாரணன் பிரதிப்பிரயோசனத் தைக் குறித்து ஒரு காரியமும் செய்வதில்லை யென்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட அந்த வியாபாரி, “உன் சாரணச்சங்கம் எங்கே இருக்கிறது? அதன் நோக்கமென்ன?” என்று கேட்டார். அப்பையன், “எங் கள்தலைமை ஆபீஸில் எல்லாவிவரமும் உங்களுக்கு இலவசமாய்ச் சொல்லுவார்கள். அதைப்பற்றிய துண்டுப்பிரசுரங்களும் கிடைக் கும்” என்று சொல்லி அதன் விலாசத்தைக் கொடுத்துவிட்டு ஒரு சாரணச்சலாத்தைப் போட்டுவிட்டுப் போனான். இதைக்கண்ட பாய்ஸ் (Boyce) என்ற அந்த அமெரிக்கன் வியப்படைந்து தலைமை ஆபீஸுக்குச் சென்று ஒரு பெட்டிநிறையச் சாரண இயக்கத்தைப் பற்றிய புஸ்தகங்களை வாங்கிக்கொண்டுபோய் அமெரிக்காவில் அதை வியாபிக்கச் செய்தார்.

இம்மாதிரியே, இது மற்ற நாடுகளிலும் பரவியிருக்கிறது. தற்காலத்தில் இந்த இயக்கம் இல்லாத நாடே கிடையாதென்று சொல்லலாம். ஒவ்வொரு தேசத்தாரும், சாரணியத்தின் அடிப் படையான கொள்கைகளுக்கு விரோதமில்லாமல் சாரணியத்தைத் தத்தம்நாட்டின் நாகரிகம், சரித்திரம், லக்ஷியம் பழக்க வழக்கங் களுக்கு ஏற்றவாறு அமைத்துக்கொண்டு செவ்வனே நடத்திவரு கின்றனர்.

இச்சாரண இயக்கமானது நமதுநாட்டில் ஆங்கிலோ இந்திய இளைஞர்களுக்கென்று முதன் முதலில் 1911-இல் ஆரம்பிக்கப் பட்டது. இந்திய இளைஞர்கள் இதில்சேரத் தகுதியுடையவர்களல்லர் என்று அவர்களை விலக்கியிருந்தனர். இந்த அநீதியைக்கண்ட ஓர் உபாத்தியாயர் முதன் முதலில் 1914-ஆம் வருஷம் வடஇந்தியாவில் ஷாஜஹான்பூரில் ஒரு சாரணப்படையை ஆரம்பித்தார். இவர் தான் பண்டித ஸ்ரீராமபாஜ்பே என்பவர். இவர் தற்போது சேவா சமிதி சாரணச்சங்கத்தின் ‘சீப் ஆர்கனைசிங் கமிஷன்’ராக இருக்கிறார். பிறகு 1917-ஆம் வருஷம், காலஞ்சென்ற டாக்டர் அன்னிபெசன் டம்மையார் இவ்வியக்கத்தைத் தென்னிந்தியாவில் இந்திய இளைஞர் களுக்காக ஆரம்பித்தார். 1919-ஆம் வருஷத்தில் மேலேகூறிய பண்டித ஸ்ரீராம் பாஜ்பேயின் உதவியைக்கொண்டு பண்டித மதன்

மோகன் மாளிகியாவும் பண்டித ஹிருதயநாக்குன்சுரூவும் சேவா சமிதிச்சாரணச் சங்கத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். இம்மாதிரி இந்தியா யில் மூன்று விதமான சாரணச்சங்கங்கள் 1922-ஆம் வருஷம் வரையில் நடந்துவந்தன. 1920-ஆம் வருஷத்தில் ஸர் ராபர்ட்டு பேடன் பவல் இந்தியாவுக்கு விஜயம்செய்து இந்தியச் சாரணப்படைகளைப் பார்வையிட்டுத் திருப்தியடைந்து, இச்சாரணச்சங்கங்களை ஒன்றுபடுத்த வேண்டுமென்று எண்ணினார். அதற்காக ஒருகூட்டமும் கல்கத்தா யில் கூடிற்று. மூன்றுசாரணச்சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளும் வந்திருந்தனர். அதன்பயனாக ஆங்கிலச் சாரணப்படையும் பெசண்டம் மையின் சாரணப்படையும் ஒன்றுபட்டன. சேவாசமிதிச் சாரணச்சங்கம் மாத்திரம் சோராமல் தனது லக்ஷியங்களைக் கைப்பிடித்து இன்றவரையில் வடஇந்தியாவில் தழைத்து ஒங்கிவளர்கிறது. அதில் தற்போத்தில் 30,000 இந்து முகம்மதிய கிருஸ்துவச் சாரணர்கள் இருக்கின்றார்கள். சேவாசமிதிச் சாரணச்சங்கமானது, சாரணியத்தை நமது நாட்டு நாகரிகத்திற்கும் பழக்கவழக்கங்களுக்கும் ஏற்றவாறு அமைத்துத் காய்மொழியின் மூலமாய்ச் சாரணப் பயிற்சியைக் கொடுத்து வருகிறது. சென்னையிலும் சேவாசமிதிச் சாரணர்கள் நூறுபேர் இருக்கின்றனர்.

சாரணியத்தின் லக்ஷியம்

பெற்றோர்கள் தங்குமுறைகளைப்பற்றிப் பேசும்போது, “இவனை என்னசெய்வது என்று தோன்றவில்லையே” என்று கவலைப்படுவதைக்கண்டும் இருக்கிறோம், கேட்டும் இருக்கிறோம். பெற்றோர்கள் இதை ஒரு பெரிய பொறுப்பாகக் கருதுவது நியாயம். தம்புதல்வன் குணவானாவும் சாமர்த்தியமுள்ளவனாவும் புத்திசாலியாகவும் கைப்பழக்கத்தில் வல்லவனாவும் தேகதிடம் ஆரோக்யம் உள்ளவனாவும் சமூகத்திற்குத் தொண்டுசெய்வதில் ஆர்வமுள்ளவனாவும் இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பாத பெற்றோர்கள் இல்லையென்றே சொல்லலாம். இதற்காக நாம் நமது குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்புகிறோம்; ஆனால் பள்ளிக்கூடத்தில் எழுதப்படிக்கவும் கணக்குப்போடவும் கற்றுக்கொள்ளலாமே பொழிய வாழ்க்கைக்கு முக்கியமாய் வேண்டிய அறிவும் சாமர்த்தியமும் அங்கே கற்றுக்கொடுக்கப்படுவதில்லை. பள்ளிக்கூடத்தில் கற்பிக்கப்படாத இவ்விஷயங்களை அறிவுள்ள தகப்பன் தன் ஒப்புவீரோக்களில் தன்மகனுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கிறான். ஆனால் ஒவ்வொரு தகப்பனும் அம்மாதிரி தன்மகனது அபிவிருத்தியில் கவனம் செலுத்த முடியாது. அப்படி கவனிக்கப்படாத பிள்ளைகள் தங்களது ஒப்புவீரோக்களைச் சரியாய்ச் செலவிடாமல், சோம்பேறிகளாய் ஒருவிதமான நோக்கமுமில்லாமல்

மனம்போனபடி காலாடிகளுடன் சேர்ந்து தத்தாரிகளாகத் திரிந்து தங்கள் பெற்றோர்களுக்கு அளவில்லாத் துன்பத்தையும் மனவருத் தத்தையும் கொடுக்கிறார்கள்.

ஒருமானவன் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒருவாரத்தில் சராசரி 25-மணி நேரமும் தூக்கத்தில் 70-மணி நேரமும் சாப்பாட்டில் 14-மணிநேரமும் போக மிகுதி 59-மணிநேரத்தை விளையாட்டிலும் விருதாகால சேஷபத்திலும் கழிக்கிறான். சாரண இயக்கத்தின் நோக்கம் என்ன வெனில் இந்த 59-மணி நேரம் ஓய்வில், சிறுவர்களுக்குப் பள்ளியில் கற்றுக்கொடுக்க முடியாத சிலவிஷயங்களைக் கற்றுக்கொடுப்பதே தான். அப்படிச் கற்றுக் கொடுக்கும்படியான விஷயங்களை நாம் நான்காகப் பிரிக்கலாம்.

1. நற்குணம்: மரியாதை, பெருந்தன்மை, நியாயம், பொறுமை, ஒரு காரியத்தில் மனந்தளராமை, பொறுப்பு, தைரியம், பிறர் உதவியை எதிர் பாராது தன் காரியத்தைத் தானே செய்து கொள்வது, தன்னலங்கருதாமை போன்ற குணங்களெல்லாம் அவர்களுக்குச் சாரணப்பயிற்சியால் ஏற்படுகின்றன.

2. கைப்பழக்கமும் சாமர்த்தியமும்: நாம் ஒரு சிறுகாரியம் செய்யவேண்டுமென்றாலும் பிறர் உதவியை எதிர்பார்க்கிறோம். ஒரு படத்திற்குக் கூடுபோடுவது, மூட்டைகளைக்கட்டுவது, தச்சவேலை செய்வது போன்ற விஷயங்களைச்சாரணர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுப்பதால் பிற்காலத்தில் அவர்களுக்கு மிகவும் அனுகூலமாயிருக்கும்.

3. தேகப்பயிற்சி, ஆரோக்கியவழி: வாழ்க்கையில் நாம் கஷ்டமில்லாமல் வாழவேண்டுமானால் தேகபலம் வேண்டும். ஆரோக்கியவழிகளை நாம் அறியவேண்டுவது அவசியம். இது சாரணர்களுக்கு விளையாட்டினாலும் காடுகளில் உறைவதனாலும் ஏற்படுகிறது.

4. சமூகத்திற்குச் சேவை செய்தல்: ஒவ்வொரு சாரணனும் தன் நாட்டிற்கும் சமூகத்திற்கும் செய்ய வேண்டிய கடமையைச்செய்வதால் தேசத்தின் முன்னேற்றமும் நமது ஜனங்களின் பொது உணர்ச்சியும் வளரும்.

மேற்கூறிய குணங்களை ஓர் இளைஞன் கற்றுக் கொள்வது அவனுடைய சிநேகிதர்களைப் பொறுத்தும் தாய்தகப்பனரின் நடத்தைப்பொறுத்தும் அவனுடைய சுற்றுப்பக்கத்து சகவாசத்தையும் வாசனையையும் பொறுத்தும் இருக்கிறது. பையன் துடியாயிருந்

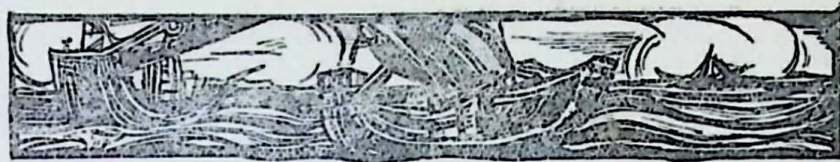
தாலும், மந்தனாயிருந்தாலும் திடபுத்தியில்லாம லிருந்தாலும் படிப் பில் பிற்போக்கு உடையவனாக இருந்தாலும் ஒரு தகப்பன் அவற் றைச் சீர்படுத்த ஆசைப்படுவான் என்பது திண்ணம். எவ்விதத் தில் பையனைச் சீர்திருத்த முடியும் என்ற கவலை அப்போது தகப்ப னுக்கு உண்டாகும். அதற்கு ஏற்ற முறை சாரணமுறை யென்றே தடையில்லாமல் சொல்லலாம்.

இந்த இயக்கத்தில் ஜாதி மத வேற்றுமை கிடையாது. உலகத்தில் 44 தேசங்களில் இவ்விதம் தற்காலத்தில் பாவி யிருக்கிறது. மொத்தம் சுமார் 30 லட்சம் சாரணர்கள் இருக் கின்றார்கள். நமது நாட்டில் 1½ கோடி, சிறுவர் சிறுமியர்கள் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் சாரண இயக்கத்தில் சேர்ந்தவர்கள் 2,00,000 பேர்களே. நமது நாட்டின் முன்னேற்றத்தை நாமும் ஒவ் வொருவரும் இந்தச் சாரண இயக்கத்தின் நன்மையைக்கருதி, இந்தப்பயிற்சியின் பலனை நமது நாட்டுச் சிறுவர் சிறுமியர் அடையுமபடி உழைக்கவேண்டியது அவர்களுடைய கடமையென்பது மிகையாகாது. அங்ஙனம் செய்யின் நமது சிறுவர் சிறுமியர் தங்க ளுக்கு அதுகூலமான விதத்தில் ஒய்வுநேரத்தைச் செலவழித்து அறிவையும் சாமர்த்தியத்தையும் சம்பாதித்துக்கொண்டு தங்க ளுடைய பெற்றோர்களுக்கும் தாய் நாட்டிற்கும் நன்மையை உண்டாக்கிக் கௌரவத்தையும் தேடிக்கொடுப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

கல்விப் பெருமை

தன் ஆசிரியனுக்கு ஓர் இடையூறு நேர்த்தால் அதைத் தீர்த்தற்கு வந்து உதவியும் மிக்க பொருள் கொடுத்தும் அவனுக்கு அடங்கி வழிபடும் நிலைமை யில் வெறுப்பை அடையாமல் கற்றல் ஒருவனுக்கு அழகாம். அதற்கு என்ன காரணம் எனின்: பிறப்பு ஒரு தன்மையாகிய ஒரு வயிற்றிற் பிறந்தவர்களுக் குள்ளேயும் எவ்விச் சிறப்பினால் தாயின் மனங்கூட வேறுபடும். ஒரு குடியிற் பிறந்த பலருக்குள் வயது முதிர்ந்த ஒருவனை விரும்பாமல் அவருள் அறிவுடையவனை அறிந்து விரும்பி வாவழைத்து அவன் கூறும் நெறியிலே அரசனும் செல்வான். வேறுபாடு தெரியப்பட்ட நாய்குலத்தள்ளும் கீழ்க் குலத்தன் ஒருவன் கற்றல் மேற்குலத்தன் யாரும் இவன் கீழ்க்குலத்தான் என்று பார்க்கமாட்டார்; எவ்விதப்பொருட்டி அவனிடத்தே சென்று அவன் பால் அடங்கி நிற்பார். ஆதலின் கற்றலே ஒருவனுக்கு அழகிது.

(புறநானூறு)—பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்.

விஷப் பரீகை

கி. வா. ஜகந்நாதன்

1

திருவேங்கடமுதலியார் நினைத்தால் எந்தக் காரியத்தையும் ஸாதித்துக் கொள்ளும் வல்லமையுடையவர். எந்த வேலையையும் முன்பழக்கமின்றியே ஒழுங்காகச் செய்துவிடுவார். அவர் மேற் கொள்ளும் முயற்சிகளெல்லாம் சாமானியமானவையல்ல. கையில் ஒரு தம்பிடியில்லாமல் ஜில்லரபோர்டில் இருபதினாயிரத்துக்கு ஒரு கண்டிராக்டு எடுப்பார். மிடாவையெடுத்துக் குடத்தில் போட்டுக் குடதையெடுத்து மிடான்ல் போட்டுத் 'தெகுடுதத்தம்' பண்ணிக் காரியத்தை நிறைவேற்றிவிடுவார்.

ஒரு பெரிய கம்பெனியைத் தொடங்குவார். நூறுரூபாய் ஸம் பாதித்துக்கொண்டு பத்திரிகைகளில் பிரமாதமாக விளம்பரம் செய்துவிடுவார்; ஒரு மானேஜர், ஒரு காரியதரிசி, சில குமாஸ்தாக்கள் எல்லோரும் வேண்டுமென்றும் முன்பணம் ஒவ்வொருவரும் இவ்வளவு இவ்வளவு கட்டவேண்டுமென்றும் விளம்பரம் செய்து விடுவார். ஒருவாரத்தில் பணக்காரர்களுடைய மாப்பிள்ளைகள் முன்பணத்துடன் வந்துவிழுவார்கள். அந்த முன்பணத்தையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு கம்பெனியை ஆம்பிப்பார்.

அவருடைய போக்கே ஒருதனிமாதிரி; 'இப்படித்தான் சாமர்த்தியம்பண்ணுகிறார்' என்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. அது பெரிய மூடுமந்திரமாக இருக்கும். எப்படியோ கம்பெனி ஆரம்பித்த நான் காவது மாதத்தில் வேலைக்காரர்களுடைய முன்பணங்களைப் பாங்கியில் போட்டு விட்டு மூவாயிரரூபாய் லாபப்பணத்தைக் குலுக்கிக் கொண்டிருப்பார்.

இந்திரஜாலம், மஹேந்திரஜாலம் என்று வேறு எவைகளையோ சொல்வார்கள்; அதெல்லாம் பொய். முதலியார் பண்ணுவதுதான் உண்மையான இந்திர ஜாலம். இன்றைக்கு ராத்திரிப்பணமில்லாமல் இரண்டு வாழைப்பழத்தை உரித்துப் போட்டுவிட்டுப் படுப்பார். நாலாவது மாஸத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் அவர் கையில் பணம் கொஞ்சம்.

இப்படி நடந்துவருகிறது அவருடைய கம்பெனியென்றால், 'இன்றைக்கு எவ்வளவுலகும் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்?' என்ற கேள்வியை அல்லவா நீங்கள் கேட்கிறீர்கள்?

“ஐயா பிச்சை!” என்றால் அவர் கைக்குத் தம்படியும் காலணையும் வருவதில்லை. வெள்ளிக்காசைத்தான் வீசி எறிவார். மாமன் மகளுக்குப் பிள்ளைபிறந்ததென்று கடிதம் வந்தது. பதினேராம்நாள் புனையாஹவாசனத்துக்குக் காரில் போய் நின்றார். தொட்டில், குழந்தைக்குத் தங்கவளையல், தங்க அரைஞாண் முதலியவை, தாய்க்குப் புடைவை எல்லாம் இரண்டாயிர ரூபாய்க்குக் கணக்காகிவிட்டது.

எந்தமாதிரிசம்பாதிக்கிறாரோ அந்தமாதிரி செலவழிப்பதில் தீரார். அப்படியானால் கையில் காசு மிஞ்சுவதேது? அவர் கையில் பணம் இருக்கிறதென்று நம்பவே முடியாது.

2

வள்ளி, முதலியாரின் அருமைத் திருமகள். வசீகரமும் வனப்பும் வாய்ந்தவள். புஸ்தகப்பித்து அதிகம் உடையவள். எல்லாம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; மாமன்மகன் பொன்னம்பலத்தினிடம் உயிரை அடகு வைத்தவள்.

இளமையிலிருந்தே பழகிய குழந்தைகள் அவர்கள். வள்ளி முதல் இங்கிலீஷ் பாடத்தைக் கற்றக்கொண்டது பொன்னம்பலத்தினிடந்தான். அவ்விருவர்களிடத்திலும் காணப்பட்ட அன்பை முறிக்க ஒருவராலும் முடியாது. கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளும் முறையுடையவர்களாகையால் ஒருவரும் அவர்களுடைய விளையாட்டுக்குக் குறுக்கே நிற்கவில்லை.

வள்ளி பொன்னம்பலத்தை முன்போல் பார்த்துப்பழகுவதற்கு முடியாமற்போய்விட்டது. “என்ன இருந்தாலும் கல்யாணம் ஆன பிறகுதானே ஸ்திரீபுருஷர்கள்! வயதுவந்த ஒருபெண்ணை இப்படி ஒரு புருஷனிடம் பழகவிடலாமா?” என்று ஒரு கிழவி கூறிவிட்டால் மானம் போய்விடுமல்லவா? அறிவுவாய்ந்தவள்ளியின் அன்பென்றும் ஏரியையும் பொன்னம்பலத்தின் அன்பாகிய ஏரியையும் இடையிலே விவாகம் என்னும் ஓடுவாய்க்கால் வெட்டிப் பிணைத்து விடவேண்டும். அநேகமாகக் கல்யாணம் முடிந்துவிடும். சொந்தத் திற்குச் சொந்தம்; வெகுநாளாகத் தடையில்லாமற் பழகியவர்கள்; கல்யாணமாகும் பருவம். இவைகளைவிட வேறு என்னவேண்டும்? வள்ளி தன் ஆளுயிர்க்காதலனை உலகமறிய அன்புக்கிக்கொள்ளும் காலத்தை ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்திருந்தாள். அவருடைய

மனம் குதூகலத்துடன் அந்தநாளுக்கு அப்புறம் நடத்தப்போகும் வாழ்வினிலே நீர்திக்கொண்டிருந்தது.

வள்ளியின் தாயாரும் தகப்பனாரும் இனிமேல் அவளுக்குக் கல்யாணம் செய்துவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். ரூபாய் பதினாயிரமாவது செலவுழிக்கவேண்டுமென்பது முதலியார் விருப்பம். போனவருஷத்திலேயே ஏதோபேச்சுவரும்போது, பொன்னம் பலத்தினிடமே அவர், “வள்ளிக்குக் கல்யாணம் பண்ணினால் இருபதினாயிர ரூபாயாவது செலவுழிப்பேன். மாப்பிள்ளை ஆவென்று வாயைத் திறக்கவேண்டும்” என்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்த வருஷத்தில் அவருடைய உதாரக்கை பையில் மூவாயிரத்துச் சில்லறை ரூபாய்களைத்தான் மிச்சம்வைத்திருக்கிறது. அவர் சொன்ன இருபதினாயிரத்துக்குப் போவது எங்கே? பதினாயிரத்துக்குத்தான் வழியேது? ஆனாலும் அவர் பயப்படவில்லை. எப்படியாவது ‘தகல்பாஜி’ த்தனம் பண்ணி எண்ணாயிரம் சேர்த்து விடலாமென்ற தைரியம் இருந்தது. பணம் வரட்டு மென்று காத்திருக்க அவருக்கு மனமில்லை. பணம் தம் தயவை எதிர்பார்க்க வேண்டுமேயொழிய தாம் பணத்தின் தயவை எதிர்ப்பதேயில்லை யென்பது அவர் அடிக்கடி கூறும் வீரமொழி. பொன்னம்பலம் பி.ஏ. பரீட்சையில் தேறிவிட்டான்; வள்ளிக்கும் பதினாறு வயதாகிவிட்டது. இனி, தாமதிப்பது பிசகென்று அவருக்குப் பட்டுவிட்டது.

3

“அவன்கிடக்கிறான் பிச்சைக்காரப்பயல்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே காலேவீசிச் செருப்பைக் கழற்றி எறிந்தார் திருவேங்கட முதலியார். அவர்வரவை அவருடையமனைவியும் வள்ளியும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அன்றைக்குத்தான் பொன்னம் பலத்தின் வீட்டிற்குப்போய்க் கல்யாணவிஷயத்தைப்பற்றிப் பேசி வருவதாகச் சென்றார் முதலியார். வந்தபொழுது அவருடைய கோபவார்த்தைகள் வள்ளிக்கும் அவள் தாயாருக்கும் புரியவில்லை.

“என்னசமாசாரம்? போனகாரியத்தைச் சொல்லாமல் என்ன வோபேசுகிறீர்களே!” என்று கேட்டாள் முதலியார் மனைவி.

“காரியம் என்ன காரியம்? படித்து விட்டால் கவர்னர் வேலையே வந்துவிட்டதாகக் கனவுகாண்கிறது. சரியாகப் பிழைக்கத்தெரியாத பையனுக்கு என்ன முடுக்கு! இனிமேல் இவன் வேலைக்குப்போய்ச் சம்பாதித்து நல்லநிலைக்கு வந்தபோதல்லவா இவனை நம்பிப் பெண்கொடுக்கலாம்? ஏதோ பழகின பாவத்துக்குக்கேட்டால் சாமர்த்தியத்தை என்னிடமே காட்டுகிறான்.”

“என்ன ! நீங்கள் யாரைப்பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள் என்று சொல்லக் கூடாது?”

“யாரைப்பற்றி—எல்லாம் அந்த மகா-நா-நூபொன்னம்பல முதலியாரவர்கள் பி. ஏ இருக்கிறாரே அவரைப்பற்றித்தான்.”

அருகில் மறைந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த வள்ளிக்குச் சமர் சாரம் என்னவென்பது தெரியாமல் வயிற்றிற் புளியைக்கரைத்தது.

“என் அவ்வளவு கோபித்துக் கொள்கிறீர்கள்? அவன் கல்யாணம் செய்து கொள்ளமாட்டேனென்று சொல்லுகிறானே?” என்றான் முதலியாரின் மனைவி.

“அப்படி ஒரேயடியாகச்சொல்லிவிட்டால் அவன் கௌரவம் போய்விடுமல்லவா? வள்ளியைவிட அவனுக்கு யாரோ தேவலோக ரம்பை ஐச்வர்யங்களுடன் வருவது கெட்டுப் போகிறதோ? எப்பொழுதும் யாரையும் பூர்ணமாக நம்பிவிடக்கூடாது.”

“அவன் என்ன நம்பிக்கைமோசம் செய்தான்?”

“இருபத்தையாயிரம் ரூபாய்க்கு ஒரு குறிப்புத் தந்திருக்கிறான். அவைகளையெல்லாம் செய்தாலொழியக் கல்யாணம்செய்து கொள்ள முடியாதாம். அந்த இருபத்தையாயிரம் இருந்தால் ஒரு கழுதைகூட ஒரு பெண்ணைத் தலையில்வைத்துக் கூத்தாடுமே! இவன் என்ன? படித்துவிட்டோமென்றகர்வம்!”

“விவரமாக விஷயத்தைச் சொல்லக்கூடாது?”

“இன்னும் என்ன விவரம் வேண்டியிருக்கிறது? இங்கேயிருந்து அவர்கள்விட்டுக்குப்போனேன். உன் அண்ணனிடம் பேசினேன். ‘எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. இந்தக்காலத்தில் இந்தமாதிரிவிஷயங்களில் பிள்ளைகளுடைய விருப்பத்தின்படியே விட்டுவிடுவது தான் நல்லது’ என்று யோச்யமாகச்சொல்லிவிட்டார். அவனிடம் பேசினேன். பல்லை இனித்தான்; உபசாரம் சொன்னான். பதினாயிரம் ரூபாய் ரொக்கமாகக் கொடுக்கவேண்டுமாம்; வயிரக்கடுக்கன் மண்ணாங்கட்டி தெருப்புழுதி எல்லாம் பதினாயிரத்துக்குச்செய்யவேண்டுமாம். பார்த்தாயல்லவா உங்கள் அண்ணன் வீட்டுச் சம்பந்தத்தை! நம்மேற்பிசகு. வேறயாரையாவது போய்க்கேட்டிருந்தால் சலாம் போட்டுக்கொண்டு கல்யாணம் செய்து கொள்வான்.”

“நீங்கள்தான் பதினாயிரத்துக்குச் செய்வதாக முன்பே சொல்லி யிருக்கிறீர்களே.”

“எவ்வுருபாய்க்குச் செய்வேன். அது என் இஷ்டம். இவனை கேட்கிறது? பணத்தையா கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளப்போகிறான்? இவனுடைய பேராசை இப்பொழுதுதானேதெரிகிறது?”

“சரி, என்னதான்செய்யப்போகிறீர்கள்?”

“என்ன செய்வது? நானாக ஒருவன்பேச்சுக்கு அடங்கி நடப்பதென்பது இந்த ஜன்மத்தில் இல்லை. அவ்வளவு ரூபாயும் இப்பொழுது இல்லை. இவ்வளவு பணப்பைத்தியம் பிடித்தவன் கல்யாணம் ஆனபின்பு நம்முடைய பெண்ணை அன்பாக வைத்திருப்பானென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. எடுத்ததற்கெல்லாம் பணம் வாங்கிவா என்று துரத்தியடித்தாலும் அடிப்பான்.”

“அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள். சட்டென்று வெட்டிப் பேசவிட்டால் அப்புறம் ஒட்டாது. வள்ளிக்காகவாவது பார்க்க வேண்டாமா? இவளுடைய சந்தோஷத்தை நாம் கெடுக்கலாமா?”

தூண்மறைவிலிருந்து விக்கி விக்கி அழுங்கூரல் கேட்டது. வள்ளிதான் அங்ஙனம் அழுதாளென்பது சொல்ல வேண்டுமா? முதலியாருக்குக் கொஞ்சம் கோபம் ஆறியது.

“சட்! பயித்தியம். எதற்காக நீ அழுகிறாய்? எங்களுக்கு உன் சந்தோஷத்தில் கருத்திலையா?” என்றார் முதலியார்.

*

*

*

பின் சில நாட்களாக வியாபாரப்பேச்சு நடந்தது. பொன்னம் பலம் இருபதினாயிரத்திலிருந்து பதினைந்தாயிரத்துக்கு இறங்கிவந்தான். ஆனாலும் அவன் மிடுக்குமட்டும் வரவர அதிகமாயிற்றே ஒழியக் குறையவேயில்லை. முதலியாருக்கு ரோஷம்பொறுக்க முடியவில்லை; ‘சீ! இனி இந்தப்பயலிடம் கெஞ்சுவதில்லை’ என்ற உறுதி கொண்டுவிட்டார்.

பாவம்! வள்ளியின் உயிர் தான் தேய்கிறது. தன் அருமைக் காதலன் இங்ஙனம் நடந்துகொள்வதை அறிந்து மிகவும் வருந்தினாள்; அவன்காலடியில் விழுந்து கெஞ்சிக்கேட்கலாமென்று நினைத்தாள்; கடிதமாவது எழுதியாரிடமாவது அனுப்பலாமென்றெண்ணினாள். ஒன்றும் முடியவில்லை.

திருவேங்கடமுதலியாருக்கு அந்தவருஷ முடிவில் இருபத்தை யாயிரரூபாய் லாபம்வந்தது. “கையில்தான் பணம் இருக்கிறதே; அவனுக்கு மனம் குளிரப்பண்ணிவிட்டு வள்ளியைக்கட்டிக்கொடுக்கலேன். வள்ளி நமக்கு வேண்டுமென்றிருந்தால் அது செய்யுங்கள். அவள் உடம்பு பார்க்கக்கூடியதாக இல்லை. பெண்கள் மனஸைப் புண்படுத்தும் பாவம் பொல்லாதது” என்று தம் மனைவிகூறுவதைக் கேட்டமுதலியார் பேசாமல் போய்விட்டார். பொன்னம்பலம் தம் இஷ்டப்படி நடப்பதாக வந்தாலொழியக் கல்யாணம் நடத்துவதில்லையென்ற முரட்டுப் பிடிவாதத்தில் அவர் ஈடுபட்டிருந்தார்.

4

இரண்டு வருஷகாலம் ஆயிற்று. அதற்குள் எத்தனைமாறுதல் கள்! அதிக ஆசையினால் திருவேங்கடமுதலியார் ஒரு பெரியபாங்கியை ஏற்படுத்திஷ்டம் அடைந்தார். சொந்தக் கம்பெனியும் சீர் குலைந்தது. இரண்டாவது வருஷத்தின் முதலில், ஆறமாதகாலத்தில் அவருடைய உச்சரிஷை தரைமட்டமாய் விட்டது. ஒன்பது மாதத் திற்குப் பிறகு பழையநகைகளைவிறற்ச சாப்பிட ஆரம்பித்தார். பன்னிரண்டாவது மாதத்தில் புடைவைகளையும் விறற்றிடத் தொடங்கினார்.

வள்ளி உலர்ந்த கிழங்காகிவிட்டாள். அவளுக்கு மனம் என்பது ஒன்று இல்லாமலே போய்விட்டது. ஆசையெல்லாம் வீணாகப்போய் அடுத்தபடி மரணம் ஒன்றுதான் பரிகாரம் என்ற நிலையில் அவள் இருக்கிறாள். அவருடைய காதல் அணியப்படாத வைரத்தைப் போலப் புறக்கணிக்கப்பட்டிக் கிடந்தது; ஆனாலும் ரெகிழவில்லை; மூச்சுள்ளவரையில் ரெகிழாது. வைரத்துக்கு ரெகிழ்ச்சியேது?

5

அன்றுதான் அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு புதியமுறை தொடங்கப்படுகிறது. அதுவரை உண்டுவந்த அரிசிச் சோற்றை விட்டுக் கம்பங்களியைத் தின்னத்தொடங்கினர். அவர்கள் இருந்த நிலையென்ன! வந்தரிஷையென்ன! இந்த வறுமையில் கல்யாணம் எங்கே! காதலன் எங்கே! ஸர்வம் மித்யை—எல்லாம் ஸொப்பனம்.

*

*

*

வாசலில்—அந்தவிடு ஒரு சத்தில் உள்ள கூரைவிடு—என்றும் இல்லாதபடி மோட்டார் ஊதுகுழற்சப்தம் கேட்டது. உயர்ந்த உடை அணிந்தகொண்ட கோலத்துடன் உள்ளே ஒருவர் வந்தார். 'மாமா' என்ற தழுததழுத்த குரலோடு அவர் உள்ளே துழைந்தார். முதலியார் மெல்ல எழுந்து நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவருக்குத் தாம் பார்ப்பது உண்மையோ பொய்யோ என்ற ஸந்தேகம் வந்து விட்டது; அவர் தம் எதிரே பொன்னம்பலத்தை யல்லவா காண்கிறார்!

“பொன்னம்பலமா? எங்கேயப்பாவந்தாய்? இந்தத்தர்ப்பாக் கிய நாகவாசகனிடத்துக்கு நீ வரலாமோ?” என்று ஹினஸ்வரத் தில் முதலியார் சொல்லும் பொழுதே துக்கம் மேலே பேசமுடியாத படி அவர் தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டது.

“நான் என்னுடைய வள்ளியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வந்திருக்கிறேன். இது சத்தியம். தாங்கள் ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாம்.”

“வள்ளி” என்று ஒரு வீரிட்ட சப்தம் போட்டுக்கொண்டு முதலியார் மூர்ச்சையாகி விழுந்துவிட்டார். அவருக்கு உண்டான உணர்ச்சி மிகுதி அவரை வீழ்த்திவிட்டது. “வள்ளியையும்ல்லவா நமது தரித்திரத்தில் இழுத்துக் கொண்டோம்! அப்பொழுது அவளை ஸமாதானப்படுத்தி அவளைக் கட்டிக்கொடுத்திருந்தால் அவள் நன்றாக இருப்பாளே! நம் பெண்ணுக்கு நாமேபகைவனாக வந்தோமே!” என்று நாள்தோறும் எண்ணி எண்ணி மனம் புண்ணை அவருக்கு அந்த உணர்ச்சி உண்டாவது ஆச்சர்யம் இல்லையல்லவா?

“அத்தை! வள்ளி யெங்கே?” என்று அருகில் வீம்மிவீம்மி அழுது கொண்டிருந்த அவள் தாயைக் கேட்டான் பொன்னம்பலம். அவள் பேசமுடியாமல் பக்கத்திலிருந்த ஓர் அறையைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

“வள்ளி!” என்றுகத்திக்கொண்டு உள்ளே போனான் பொன்னம்பலம். அவன்போட்ட சப்தத்தால், களைத்துப்போய்த் தன்னை மறந்து படுத்திருந்த வள்ளி திடுக்கிட்டெழுந்தாள்; பார்த்தாள்; “ஈ! என்ன சொப்பனம்? அவர் எதற்கு இங்கே வருகிறார்?” என்று, கலங்கிய கண்களைமூடிப் பிக்கத் தொடங்கினாள்.

“வள்ளி! சொப்பனமல்ல. நான்தான் உன்னுடைய பொன்னம்பலம். உன்னை இந்த நிலையில் பார்த்தும் கண்ணைப்பிடுங்கிக்கொள்ளாத பாதகன் பொன்னம்பலம். வள்ளி! என்னைப் பார்.”

வள்ளியின் கண்கள்திறந்தன. அழுதகண்ணுடன் நின்ற பொன்னம்பலம் கீழேதொப்பென்று உட்கார்ந்தான். வள்ளி அவன் மடியில்விழுந்தாள். அந்த அறைமுழுதும் கண்ணீர் மயமாயிற்று.

*

*

*

பொன்னம்பலம் வேறுபரீட்சையொன்றில் தேர்ச்சிபெற்று மாதம் ஐந்துறு ரூபாய் சம்பளத்தில் ஆந்திரதேசத்தில் உள்ள ஓர் ஊருக்குப் போனான். அந்தக்காலத்தில் முதலியார் மிடுக்குடன் இருந்தார். பொன்னம்பலம் போனது முதல் தன்தகப்பனருக்கு அவர் களைப் பற்றி விசாரித்து எழுதுவான். அவரோ ஒன்றும் எழுதுவதில்லை. ஊருக்குப்போகும்போது பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்றிருந்து விட்டான் அவன். ஒரு வருஷங்கழித்து விடுமுறைக்குவந்தான். திருவேங்கடமுதலியாரின் கேவலநிலை தெரிந்தது. தன்னுடைய வள்ளியைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு ஒடோடியும் வந்தான்; கண்டான்; வருந்தினான்.

*

*

*

அந்த ஆனிமாதம் பொன்னம்பலத்திற்கும் வள்ளியம்மைக்கும் மிகச்சிறப்பாகக்கல்யாணம் நடைபெற்றது. எல்லாச்செலவும் பொன்

னம்பலமே போட்டுக் கொண்டான்; கல்யாணம் ஆன ஒரு மாதத்தில் வள்ளியையும் அவளுடைய பெற்றோர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு ஆந்திரதேசம் போய்க்விட்டான்.

6

“நான் இறந்து போயிருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்கள்?” என்றான் வள்ளி.

“எனக்கும் விஷம் இருக்கிறது” என்றான் பொன்னம்பலம்.

“அவ்வளவு தூரம் கல்மனதுடையவர்களென்று நான் உங்களை நினைக்கவேயில்லை.”

“அதை ஏன் திருப்பித் திருப்பிக் கூறிப் புண்படுத்துகிறாய். விஷப்பரிகைப்பண்ணை மோசம் போய்விட்டேன். ‘இவர் ஊதாரிச் செலவுபண்ணுகிறார். ஒரு காலத்தில் இவர் திண்டாடும்படி நேரும்’ என்பதை முன்பே நான் எண்ணினேன். பின்பு அப்படி ஒரு காலம் வருமென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். அதற்கு என்னடா வழியென்று பார்த்தேன். ‘இருபதியிரம் ரூபாய் இவரிடம் ஏதாவது சாக்குச் சொல்லிப் பெற்றுக் கொண்டால் பின்பு உதவி செய்யலாம்’ என்று எண்ணினேன். நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைத்து விட்டது. அவர் ஒரே முரடராக இருந்தார். நானும் வேலைக்குவந்தேன். ஊரிலிருந்து உங்களைப்பற்றி ஒன்றும் சமாசாரம் தெரியவில்லை. ஆனாலும் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இந்த நிலைக்கு வருவாரென்று நான் எண்ணவில்லை. ஊருக்குப்போய் இறங்கினேன். என் தகப்பனா—முன்பு ஒரு வரிகூட எழுதாதவர்—சாவகாசமாக உங்கள் சரித்திரத்தைச்சொன்னார். ‘நம் மனசில் கட்டிவைத்திருந்த இன்பமானிகை தீப்பற்றிவிட்டதே! முழுவதும் அழிவதற்குமுன்போய்த் தண்ணீர் ஊற்றலாம்’ என்று ஒடிவந்தேன். என்னுடைய வள்ளியை உயிரோடே பார்க்கும் மட்டாவது என் அதிர்ஷ்டம் இருந்ததே!”

திருவேங்கடமுதலியாரிடமிருந்து கல்யாணத்தில் பெற்றுக் கொள்வதைப் பின்பு சமயத்தில் உதவலாமென்று பொன்னம்பலம் எண்ணிய எண்ணமே இவ்வளவுக்கும் காரணமாயிற்று. இப்பொழுதுதான் என்ன? விசாகப்பட்டணத்தில் முதலியார் பொன்னம்பலம் கொடுத்த ஐயாயிரரூபாயை முதலாகவைத்து ஆரம்பித்த அச்சநிலயம் அவருடைய அஸஹாய சூரத்தனத்தால் நல்லநிலைக்கு வந்திருக்கிறது. அதற்கும் பொன்னம்பலந்தானே காரணம்? அவனுடைய விஷப்பரிகை எவ்வளவோ ஸங்கடத்தை உண்டாக்கினாலும் அவனுடைய உண்மைக் காதலையும் நிரூபித்துவிட்டதல்லவா?

நக்சுத்திரக் குழந்தைகள்

பி. எஸ். ராமையா

“அப்பா! நக்சுத்திரங்களுக்குக் கூட அப்பா உண்டோ?”

“உண்டு அம்மா!”

“அவர் யார் அப்பா?”

“ஸ்வாமி.”

“ஸ்வாமியா? அப்பா! அவர்கூட உன்னைப்போலத்தானே இருப்பார்? நக்சுத்திரம் ரொம்ப அழகாயிருக்கே. அவர் அப்பா கூட அழகாகத்தானே இருப்பார்?”

“ஆமாம் அம்மா! ஸ்வாமியினுடைய அழகைப்போல வேறு யாருக்கும் அழகு கிடையாது.”

“ஸ்வாமி கூட உன்னைப்போல நல்லவர்தானே?”

“ஆமாம்.”

“ஆமாம். எனக்குக் கூடத்தெரியறது. ஸ்வாமி ரொம்ப... ரொம்ப நல்லவர். நக்சுத்திரமே பளிச்சின்று அவ்வளவு நன்னு யிருக்கே. அவா அப்பா எப்படியிருப்பார்!”

“அவர் ரொம்ப நல்லவர். நம்மையெல்லாம்விடப் பெரியவர்.”

“அப்பா! நக்சுத்திரம் எப்போ பிறக்கும்?”

“ஸாயங்காலத்தில்.”

“எப்படியப்பா அது பிறக்கிறது?”

“நாம் ஸத்தியத்தையே பேசுவதால்; நாம் ஒவ்வொரு தடவையும் ஓர் உண்மையைச் சொல்லும் பொழுது ஒரு நக்சுத்திரம் பிறக்கிறது.”

“நான்கூட நிஜத்தையே சொன்னால் நக்சுத்திரம் பிறக்குமா அப்பா?”

“ஆமாம் அம்மா! நீ ஒவ்வொருதடவையும் நிஜம் சொல்லும் பொழுது ஒரு நக்சுத்திரம் பிறக்கிறது.”

“அப்பா !”

“என்ன அம்மா !”

“நம்ப ஊருலே அவ்வளவு பேரும்—குழந்தைகள் எல்லாம்—
நிஜத்தையே பேசினா எவ்வளவு நகைத்திரம் பிறக்கும்! நிறைய
(இரண்டுகைகளையும் விரித்துக் காட்டி) இவ்வளவு நகைத்திரம்
பிறக்குமோல்லியோ?”

“ஆமாம் அம்மா !”

அதைக் கேட்டவுடன் குழந்தை ரோஹிணி வேறொன்றும்
பேசாமல் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கியவளாய்த் திரும்பிவிட்டாள்.
அவளுடைய முதிர் உள்வாழ்வுள்ளே ஸ்வாமியைப் பற்றியும்,
அவளுடைய நகைத்திரக் குழந்தைகளின் அழகைப் பற்றியும் மனி
தர்கள் யாவரும் ஸத்தியத்தையே பேசுவதைப்பற்றியும் கற்பனை
செய்து காண முயன்றுகொண்டே வாசலுக்குச் சென்றாள்.

*

*

*

குழந்தை ரோஹிணிக்கு ஆறுவயஸுதான் ஆகிறது.
ஆனாலும் அவளுடைய வார்த்தைகள் யாவும் மணிமணியாக இருக்
கும். முத்தும் பவளமும் கோத்த ஹாரம் போல இருக்கும் அவ
ளது பேச்சு. அவளுடைய கேள்விகள் எல்லாம் தெய்வ உலகத்
தும் கேள்விகள். அவளுடைய இளம்நெஞ்சில் உதிப்பவை ஸ்வர்க்க
உலகத்து எண்ணங்கள்.

ஸ்ரீமான் ஸோமஸுந்தரம் பி. ஏ. வரையில்படித்திருக்கிறார்.
ஆனாலும் கூடக் குழந்தை ரோஹிணியின் சிலகேள்விகளுக்குப் பதில்
சொல்லத் தெரியாமல் ஒவ்வொரு சமயம் திணறிப்போய் விடுவார்.
'ஐயோ! இந்தக்குழந்தையின் மனத்தைக்கூட என்னால் திருப்தி
செய்யக்கூடவில்லையே' என்று ஏங்கி நிற்பார். ஆனால் ரோஹிணி
யைக் கண்டவுடன்—ரோஹிணியைப்பற்றி நினைத்தவுடன்—அவ
ளுடைய உள்ளத்தில் எழும்புவம் ஒரு சக்கரவர்த்திக்குக்கூட
இராது.

பட்டணத்தில் இருக்கும்பொழுது குழந்தை இயந்திர தேவ
தையின் குழந்தைகளைப்பற்றிப் புதியபுதிய கேள்விகளைக் கேட்
பாள். கிராமத்திற்கு வந்தவுடன் அவளுடைய கேள்விகள் அதி
யாச்சரியகரமாக மாறிவிடும். இயற்கைத்தேவியின் சிறுவிளை
யாட்டுக்களின் இடையே அவளுடைய உள்ளம் சென்று கலந்து
கொள்ளும். அவளுடைய எண்ணங்கள் இயற்கையன்னையுடன்
இறங்கையிரித்தப் பறப்பவையாக இருக்கும்.

ஸோமஸுந்தரம் அப்பொழுது தபால் கச்சேரிக்குப்புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். தினந்தோறும் தபால்காரன் வருவதற்குள் அங்கேயே நேரில் போய் ஏதாவது கடிதம் உண்டாவென்று பார்த்து விடவேண்டுமென்ற ஆவலுடன் அவஸரம் அவஸரமாகப் போவார். கடிதம் எதுவும் வராவிட்டாலும் தினசரிப் பத்திரிகையாவது வருமே என்று போவார். அவ்வாறு அவர் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபொழுதுதான் குழந்தை நக்சத்திரங்களைப்பற்றிக் கேட்டாள்.

அதற்குமேல் ரோஹிணிக்கு அப்பொழுது தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயம் வேறு ஒன்றுமில்லை. நக்சத்திரங்களினுடைய அப்பாவைப் பற்றிக் கற்பனைசெய்து கனவு காண்பதற்குத்தான் அவளுடைய சிறிய மனவியில் இடம் இருந்தது.

ஸோமஸுந்தரம் அதைப்பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டே தபால் கச்சேரிக்குச் சென்றார்.

*

*

*

*

காலை நேரம் வந்தது. குழந்தை ரோஹிணி அப்பொழுது தான் குளித்து விட்டு அம்மா செய்துவிட்ட அலங்காரங்களுடன் வாசலில் வந்தாள். அவர்கள் வீட்டு வாசலில் இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு வாதா மரங்கள் உண்டு. அவற்றின் நடுவில் சென்று நின்றாள். ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும் சமயம்; வான வீதியில் வெளியும் ஒளியும் மோனத்திலே கலந்து நகைசெய்து கொண்டிருந்தன. குழந்தை ரோஹிணி மேற்றிசைக் கோடியில் நடந்து கொண்டிருந்த இந்திர ஜாலத்தைக் கண்டாள். அவளுடைய நிஷ்களங்க நெஞ்சத்தில் பரவசநிலை பிறந்தது.

ஆஹா! என்ன அழகு! அங்கு—அந்தவான வெளியிலே—‘உமை கவிதை செய்து’ கொண்டிருந்தாள். ரோஹிணியின் முகம் மலர்ந்தது. அங்கு ஒரு புதிய ஒளிதோன்றியது. அது வான வெளியில் தோன்றிய திவ்ய ஒளியின் பிரதி அல்ல. குழந்தையின் ஹ்ருதய சந்திரனிலிருந்து வெளிப்பட்டு முகத்தில் வீசும் நிலவு! அவளுடைய கண்கள் சுடர் எறியும் இரண்டு மீன்களென்னப் பிராகாசித்தன. காடையிலே—அதிகாடையில்—ஸூர்யோதயகாலத்தில், தாமரையொன்று மலர்வதைக் கண்டிருக்கிறீர்களா? கொஞ்சமாகத் திறந்து அது தனது காதலனைக் கண்டு இளநகையாடுவதைப் பார்த்ததுண்டா? அந்தத்தாமரையைப் போல மலர்ந்து வியப்பின்—ஸந்தோஷத்தின்—இளநகை தவழ்ந்து ஆட ரோஹிணியின் சிறிய அழகிய வாய் சிறிது திறந்திருந்தது.

‘அவள் யார்? வானத்திலே அப்படிப் படம் எழுதி விளையாடும் அந்த வானுலக ரோஹிணி எப்படி யிருப்பாள்?’

குழந்தை ரோஹிணி பலகையில் சித்திரம் எழுதி விளையாடுவதுண்டு. முதலில் ஒரு படம் வரைவாள். “சீ! இது நன்றாயில்லை” என்று அதை அழித்து விட்டு வேறு ஒன்று எழுதுவாள். அது நன்றாக இருக்கும். ஆனாலும் அதைக் கலைத்து விட்டு வேறு ஒன்று எழுதுவாள். அதையும் துடைத்து விட்டுப் புதிய தினுஸாக மற்ருன்று வரைவாள்.

வானத்து ரோஹிணியும் அதைப் போலவே புதியபுதிய படங்களை எழுதுகிறாள். ஆனால் அவள் அழித்து அழித்து வரையவில்லை; மாற்றுகிறாள். எல்லாம் வர்ணப்படங்கள்! புதிய புதிய வர்ணங்கள். ஒன்றைப் போல் மற்ருன்றில்லை. கணந் தோறும் நவ நவமாக களிப்புத் தோன்றுகிறது. அந்த வானுலக ரோஹிணிக்கு எவ்வளவு ஸந்தோஷமாக இருக்கும்! குழந்தை ரோஹிணிக்கும் ஸந்தோஷத்தான், வானுலக ரோஹிணியின் ஸந்தோஷத்தைப்பற்றி நினைப்பதில்.

ஸந்தியா தேவி நாணத்தினால் தலைகுனிந்து கீழ்த்திசை அடிவானத்தினின்றும் மெல்ல அடிவைத்து வான வீதியிலே வந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளுடைய வருகை ஓர் இனிய ஸங்கீதத்தைப் போன்றி ருக்கிறது, கல்யாணி ராகத்தின் அவரோஹணம் போல. அவளுடைய ஸௌந்தர்யம் இனிமையானது. உள்ளம் கவர்வது. அது நாணத்தினால் ஆக்கப்பட்டது; நிமிர்ந்து பார்க்காது. ஆனாலும் மகிழ்ச்சி ஊட்டுவது. அவளுடைய நிறம் ஸப்த வர்ணங்களில் ஒன்றல்ல; அவற்றிற்குப் புறம்பானது; அதன் பெயர் மாலை; ஆதலால் அது மயக்கத்தருவது.

வர்ணப்படங்கள் எழுதுவது நின்றவிட்டது. இனி, வேறு வகையான சித்திரங்கள். வெள்ளை மேகத்தினால் ஆக்கப்படும் உருவகங்கள். ஒளியையும் நிழலையும் கலந்து எழுதப்படும் ஓவியங்கள். அவற்றின் விளிம்புகளில் சுடர்கலந்த வெள்ளிமுலாம் பூசப்பட்டிருக்கிறது. அவைகள் ஏன் இப்படி அங்கும் இங்கும் அலைந்து கொண்டேயிருக்கின்றன? ஓரிடத்தில் இருந்தால் என்ன? ஆகாசத்திற்கு இந்த நிலவர்ணம் எப்படிவந்தது? பூமி ஒவ்வோர் இடத்தில் ஒவ்வொரு வர்ணமாக இருக்கிறதே; வானம் மாத்திரம் ஏன் இப்படி ஒரே நிலமாக இருக்கிறது? நேர் மேலே இரண்டு மேகவடிவங்கள் மெதுவாக அசைந்து கொண்டிருக்கின்றன. இரண்டிற்கும் நடுவில் நிலவானம். கனங்கமற்றது. ரோஹிணியின் உள்ளத்தைப்

போன்றது. அந்த இடத்திலே—அந்த இரண்டு வெண்மையான மேகக்கூட்டங்களின் இடையிலுள்ள நீலப் பட்டாடையிலே திடீரென்று ஒரு சுடர் தோன்றுகிறது! அடேயப்பா! அது எவ்வளவு துரிதமாகத் தோன்றிவிட்டது! கண் இமைக்கும் நேரத்தை விடச் சீக்கிரமாக—மின் வெட்டும் நேரத்தில்—அது கூட அதிகம்—ஒரு கணத்தின் ஆயிரத்தில் ஒருபங்கு நேரத்தில் அந்தச் சுடர்ப்பொறி பிறந்துவிட்டது!

“அம்மா! ஸ்வாமிக்கு ஒரு நக்சுத்திரக் குழந்தை பிறந்து விட்டது!” என்று கூவினாள் குழந்தை ரோஹிணி. கைகளைக் கொட்டுகிறாள். அவளது கண்கள் சிரிக்கின்றன. உள்ளம் களி வெறி கொள்கிறது.

அவளுடைய தாய் வீட்டு வாசற்படியின் அருகில் நிற்கிறாள். அவளது கவனம் வீதியில் போவோர் வருவோர் மீது சென்று லயித்திருக்கிறது. அதோ போகும் பெண்ணினுடைய ஆடையைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். குழந்தை ரோஹிணியின் வார்த்தைகள் அவளுடைய செவிகளில் படவில்லை. ஆனால் குழந்தையின் ஸந்தோஷம் மாத்திரம் அவளுடைய மனத்தில் சென்று தாக்கி அதை ரோஹிணியினிடம் இழுத்துச் செல்லுகிறது. குழந்தையை அப்படியே விழுங்க விரும்புவதைப்போலக் கரை புரண்டோடும் ஆசையுடன் அம்மாவின் கண்கள் குழந்தையைப் பார்க்கின்றன.

வானவெளியிலே இருள் பரவுகிறது. இருளும் அழகாகத் தான் இருக்கிறது. அதிலும் இனிமை இருக்கிறது. மாதாவின் ஸ்நேகத்தைப் போன்ற இனிமை. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நக்சுத்திரங்கள் பிறந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. அப்பா! எத்தனை நக்சுத்திரங்கள்! குழந்தை ரோஹிணியால் அவற்றை எண்ணமுடியவில்லை. அவை பிறக்கும் வேகத்தான் என்ன! அந்த வேகத்தைக் குழந்தையின் சிறிய மனம் தொடர்ந்து செல்வது ஸாத்யமில்லை.

“வா கண்ணே! உள்ளே போகலாம். இருட்டிப்போய் விட்டது” என்று அம்மா அழைக்கிறாள்.

“இரு அம்மா போகலாம். மானத்தைப் பாரு. எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது!” என்று நிற்கச் சொல்லுகிறாள் குழந்தை.

“ஆமாம்; அழகாய்த்தானிருக்கிறது. இருட்டிப்போய் விட்டதே. இனிமேல் இப்படி வாசலில் நிற்கக்கூடாது. வா அம்மா உள்ளே” என்று மறுபடி அழைத்தாள் அம்மா.

“அம்மா!”

“உம்.”

“மானம் இப்போ எதைப்போல் இருக்கு சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லு.”

“உன் முகத்தைப்போல. நீ என்னை முத்தமிடுகிறயே; அப்போ உன் முகம் இந்த மானத்தைப் போலவே இருக்கிறது.”

அம்மாவுக்கு அதன்பொருள் விளங்கவில்லை. அது சரியென்று தோன்றவில்லை. ஆனால் அந்த வார்த்தைகளில் இருக்கும் ஏதோ ஒன்று ‘அது வாஸ்தவந்தான்’ என்று சொல்லியது அவளுடைய மனத்தில்.

அம்மா சட்டென்று கிழிற்சிக் சென்று குழந்தையை இழுத்துக் கட்டிலடங்காத காதலுடன் முத்தாடினாள். அம்மாவுக்கு வீட்டில் வேலையிருக்கிறது. மற்றொருமுறை, “உள்ளே வாடா குஞ்சு” என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டினுள் சென்றுவிட்டாள்.

குழந்தை ரோஹினி, ‘சீரவிருஞ்சுடர் மீனொடு வானத்துத் திங்கனையும் சமைத்தே ஓரழகாக விழுங்கிடும் உள்ளச் செல்வம்’ படைத்து அப்படியே நின்றிருந்தாள்.

வேளியே சென்றிருந்த ஸோமஸுந்தரம் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தார்; வாசலில் தனியாக வானத்தின் அழகில் லயித்து நின்ற ரோஹினியைக் கண்டார்.

“ரோஹினிக்குஞ்சு! என்ன அம்மா பார்க்கிறாய்? உள்ளே போகலாம் வா” என்று அழைத்தார்.

குழந்தை, “இரு அப்பா! அந்தமானம் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது! அவ்வளவு குழந்தைகளை யுடைய ஸ்வாமிக்கு எவ்வளவு ஸந்தோஷம் இருக்கும்! அப்பா!” என்றாள்.

அதற்குள் ஸோமஸுந்தரத்தின் மனத்தில் வேறு ஏதோ சிந்தனை வந்துவிட்டது. குழந்தை சொல்லியது சரியாகக் கூடக் காதில் விழவில்லை. “உம்” என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டிற்குள் சென்றாள்.

அடுத்த வினாடி ஒரு யின்யின் நிலைதவறிச் சுடர் வீசிக் கொண்டு வானத்தினின்றும் கிழே விழுந்து மறைந்தது. அதன் பிரயாணம் சில வினாடிகளே கண்ணுக்குத் தெரிந்தது.

குழந்தையின் கண்களில் கண்ணீர்பெருகியது. இரண்டுகண் களிவின்றும் இரண்டு நீர்வடிவமான முத்துக்கள் கீழே உதிர்ந்தன. அந்தச் சின்னஞ்சிறு ஹ்ருதயத்தில் விவரிக்க இயலாத—சுருக் கென்று தைக்கும்—ஒரு வேதனை காணுகின்றது. குழந்தை விம்மி விம்மி அழத்தொடங்கினாள் அழுகையினிடையில், “அப்பா!” என்று இரும்பை உருக்கும் குரலில் கூப்பிட்டுக் கொண்டே வீட்டினுள் சென்றாள்.

ஸோமஸுந்தரம் அப்பொழுதுதான் ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து அருகிலிருந்த மேஜையின் மீதிருந்து ஒரு புஸ்தகத்தைக் கையில் எடுத்தார். குழந்தையின் குரலைக் கேட்டவுடன் அவருடைய கையினின்றும் புஸ்தகம் ‘தொப்’ பென்று கீழே விழுந்தது. அவருடைய ஹ்ருதயம் ஆயிரம் சுக்கல்களாகச் சிதறி விழுந்தது போலிருந்தது. உடல் பதைத்தது.

“என்னடா கண்ணே! என் ராசாத்தியல்லவா! என் ரோஹிணிக் குஞ்சை யார் என்ன செய்தார்கள்?” என்று படபடப்புடன் கேட்டுக் கொண்டே குழந்தையை வாரித் தூக்கித் தோளின்மேல் சார்த்திக்கொண்டார்.

“அப்பா! எனக்குத் தெரிஞ்சு போச்சு!” என்று விக்கல்களுக்கும் விம்மல்களுக்கும் இடையே சொன்னாள் குழந்தை.

“என்னடாகண்ணே தெரிஞ்சு போச்சு?”

“அப்பா! நம்ப ஊரிலே யாரோ ஒரு பொய் சொல்லிட்டா அப்பா!”

விக்கல்கள். விம்மல்கள். ஹ்ருதயத்தின் அழுகை.

“ஏன் அம்மா அப்படித் தோன்றுகிறது உனக்கு?”

“நீதானே அப்பா சொன்னே : நாம் ஒரு நிஜம் சொன்னால் ஒரு நக்சத்திரம் பிறக்கிறதுன்னு. அப்போ.....ஒரு நக்சத்திரம்.... கீழே விழுந்தா...யாரோ ஒரு பொய்.....சொல்லிட்டான்னு தானே...அர்த்தம்? ஸ்வாமி யினுடைய.....மனஸு...இப்போ... எப்படி இருக்கும்அப்பா?.....எனக்கே...நிறைய...அழுவாதே...” என்று சொல்லிவிட்டு அழத்தொடங்கினாள் அந்தக் கபடமற்ற குழந்தை.

அந்தப் பச்சை உள்ளத்தில் எழுந்த துக்கத்தையும் அதன் துன்பத்தையும் நாவின் மொழிகளால் விவரிப்பது இயலாதகாரியம். அது ஹ்ருதயம் ஹ்ருதயத்தினோடு தனது சொந்த பாஷையில் உணர்விக்க வேண்டிய புனிதமான ஒரு துக்கம்.

கம்பளிக்கு அடியில் குப்பை

சங்கர சுப்பையர்

பாத்திரங்கள்:

1. மீனாட்சி:—ஒரு சிறு பெண்.
2. கமலம்:—மீனாட்சியின் சகோதரி (நொண்டி).
3. தாயார்.
4. 12 மோகினிகள்.

காட்சி 1.

[ஒரு குடிசை: மீனாட்சி சுஞ்சி காய்ச்சுகிறாள். கமலம் சதவின் அருகில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். காலம்—மாலை.]

மீனாட்சி:—(சூரியனைப்பார்த்துவிட்டு) கமலம், பொழுது போய் விட்டது. அம்மாவைக் காணோம். சீக்கிரம் வந்துவிடுவாள் என நினைக்கிறேன். அம்மா மிகவும் களைத்திருப்பாள். அவள் உடம்பு சரியாய் இல்லைபோல் தோன்றுகிறது. சில நாட்களாகச் சாப்பிடுவதே இல்லை.

கமலம்:—மீனாட்சி, அம்மாவும் நீயும் நன்றாகப் பாடுபடுகிறீர்கள். நானே ஒன்றற்கும் உதவாமல் சோற்றுக்குக் கேடாய் இருக்கிறேன். இதை நினைக்க நினைக்க என் மனம் வருந்துகிறது.

மீனாட்சி:—அப்படிச் சொல்லாதே, கமலா! உனக்குக் கால் ஊனமாய் இருப்பதால் ஒடி ஆடி வேலைசெய்யக்கூடவில்லை. ஆனால் நீ எவ்வளவு நன்றாகத் தைக்கிறாய்! தையல் வேலைசெய்து நிறையப் பணம் சம்பாதித்துக் கொடுக்கிறாய். நானே ஒரு காசுகூடச் சம்பாதிக்காமல் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

கமலம்:—மீனாட்சி! நீ வீட்டுவேலை எல்லாம் செய்கிறாய். நீ வீட்டில் இல்லாவிட்டால், அம்மா வெளியில் போய் வேலைசெய்து கூலி கொண்டு வர முடியுமா?

(தாய்வருகிறாள்.)

இதோ, அம்மா வருகிறாள்.

தாய்:—குழந்தைகளே, எனக்குத் தலை கொஞ்சம் வலிக்கிறது.
(உட்கார்ந்து சுவரில் சாய்கிறாள்.)

உடம்பு, சரி இல்லை என்று தோன்றுகிறது.

மீனாட்சி:—உடம்புக்கு ஒன்றும் இல்லை, அம்மா. களைப்பினால் அப்படித் தோன்றுகிறது. கொஞ்சம் குடித்தால், களைப்பு நீங்கி விடும்.

கமலம்:—மீனாட்சி ரொட்டியும் சுட்டு வைத்திருக்கிறாள், அம்மா.

தாய்:—குழந்தைகளே, கஞ்சி மாத்திரம் கொஞ்சம் கொடுங்கள்; இப்போது என்னால் ரொட்டி சாப்பிட முடியாது.

குழந்தைகள்:—கொஞ்சம் ரொட்டி சாப்பிடு அம்மா; சாப்பிட்டால்தான் களைப்பு நீங்கும் அம்மா.

தாய்:—குழந்தைகளே, கவலைப்பட வேண்டாம். கஞ்சி குடித்து ஒரு தூக்கம் தூங்கினால், காலைில் உடம்பு சொஸ்தமாகி விடும்.

(மீனாட்சி கிண்ணத்தில் கஞ்சி ஊற்றுகிறாள்.)

தாய்:—(கஞ்சி குடித்து விட்டு) குழந்தைகளே, நீங்கள் சாப்பிடப் போங்கள். எனக்காக வருத்தப்படவேண்டாம்.

(பெண்கள் ஒருவரும் உண்ணச்செல்கின்றனர்.)

தாய் படுத்துக்கொள்ளுகிறாள்.)

காட்சி 2.

[குடிசை; நேரம்—காலை.]

மீனாட்சி:—கமலா! அம்மா அயர்ந்து தூங்குகிறாள். நான் வெளியே போய் ஏதாவது வேலை செய்து கூலி வாங்கி வருகிறேன். உனக்கும் அம்மாவுக்கும் வேண்டிய சாதம் சமைத்து விட்டேன். அம்மா ஒரு வேலையும் செய்யாமல் பார்த்துக்கொள். சாயங்காலம் நான் வந்தவுடன் மற்ற வேலைகளைச் செய்து முடிக்கிறேன்.

கமலம்:—உன்னைப்போல் நல்ல சகோதரி யார் இருக்கிறார்கள்? ஊருக்குப் போகும் வழி உனக்குத் தெரியுமோ? வழி வெகுதூரம் என்று அம்மா சொல்லி இருக்கிறாள்.

மீனாட்சி:—இல்லை, கமலா; அவ்வளவு தூரம் இல்லை.

கமலம்:—மீனா, நீ இதற்கு முன் போனதில்லையே; தனியே எப்படிப் போவாய்?

மீனாட்சி:—சிஜந்தான்; ஆனால் வழியைப்பற்றி அம்மா விவரமாய்ச்சொல்லி இருக்கிறாள். ஆகையால், நீ கவலைப்படவேண்டாம். அம்மா அயர்ந்து தூங்குகிறாள். தானாக எழுந்திருக்கட்டும். நீ எழுப்பாதே. நான் போய் வருகிறேன்.

(செல்லுகிறாள்.)

கமலம்:—(தனக்குள்) நான் தையல் வேலையை நன்றாய்ச் செய்யவேண்டும். சோம்பல் இல்லாமல் செய்தால், அம்மாவும் மீனாட்சியும் கூலி வேலை செய்வதற்கு வெளியே செல்லவேண்டியதில்லை.

(விரைந்து தைக்கிறாள்.)

காட்சி 3.

[காடு: இரண்டு பாதைகள் டிரியும் இடம்.]

மீனாட்சி:—(தனக்குள்) இந்த இரண்டு பாதைகளில், எந்தப் பாதையிற் செல்லவேண்டும் என்று தெரியவில்லை. என்ன செய்வேன்!.....அதோ ஒரு சிறுவீடு தெரிகிறது. அங்கே போய் ஏதாவது கூலிவேலை இருக்குமா என்று கேட்டுப் பார்க்கிறேன்.

(வீட்டைநோக்கிப் போகிறாள்.)

காட்சி 4.

[வீட்டின் உட்புறம்.]

மீனாட்சி:—(தனக்குள்) நான்செய்தது தப்பென்று எண்ணுகிறேன். கதவைத்தட்டினேன். 'ஏன்?' என்று கேட்பார் இல்லை. பிறகு நானே கதவைத் திறத்தேன். வீட்டிற்குள்ளே எவ்வளவு குப்பையும் அசுத்தமும் இருக்கின்றன! இந்தவீட்டுக்குச் சொந்தக்காரர் யாரோ, தெரியவில்லை. யாராய் இருந்தாலும் சரி; அவர்களுக்கு வேலைக்கு ஆள் தேவைஎன்று திட்டமாய்த் தெரிகின்றது. வீட்டின் சொந்தக்காரர் வருவதற்குள் வேலையைச் செய்து முடிக்கிறேன்.

(பாத்திரங்களை விளக்க எடுக்கிறாள்.)

இது என்ன ஆச்சரியம், பன்னிரண்டு கிண்ணங்கள், பன்னிரண்டு தட்டுக்கள்! ஒவ்வொரு வகையிலும் பன்னிரண்டு உருப்படிசைகள்! ஏது, பெரிய குடித்தனம் போல் தோன்றுகிறதே!

(பாத்திரங்களைக் கழவி, அறைகளைக் சுத்தம்செய்து மேஜை நாற்காலிகளைத் துடைக்கிறாள்.)

(12 துட்டிமோகினிகள் வருகின்றன.)

1-ஆம் மோகினி:—இது மிகவும் ஆச்சரியமாய் இருக்கிறதே!

2-ஆம் மோகினி:—நாம் பார்ப்பது உண்மையா அல்லது கனவா?

3-ஆம் மோகினி:—இந்தச் சிறுபெண் யார்? எவ்வளவு அழகு! எவ்வளவு அமைதி!

(மீனாட்சியைச் சுற்றிநிற்கின்றனர்.)

மீனாட்சி:—யஜமானிகளே, நான் ஓர் ஏழைப் பெண். என் பெயர் மீனாட்சி. என் தாய் வியாதிகொண்டிருக்கிறாள். ஆகையால், நான் கூலிவேலைசெய்யவந்தேன். நான் இங்கே வந்தபோது இந்த வீட்டில் ஒருவரும் இல்லை. அடுப்பில் நெருப்பு இல்லை. நான் நெருப்பு மூட்டினேன்.

1-ம் மோகினி:—அழுக்கடைந்த வீட்டை நீயா சுத்தப்படுத்தினாய்?

மீனாட்சி:—ஏதோ, எனக்குத் தெரிந்தவரையில் வேலைகளைச் செய்து முடித்தேன்.

மோகினித்தலைவி:—பெண்ணே, சந்தோஷம். தயவுசெய்து சில நாட்கள் எங்கள் வீட்டில் இரு. எங்கள் வேலைக்காரி ஊருக்குப் போயிருக்கிறாள். அவள் வரும்வரையில் நீ இங்கே இருப்பாயோ?

மோகினிகள்:—குழந்தாய், நீ இந்த வீட்டில் கொஞ்சகாலம் இரு. நன்றாக வேலை செய்துவந்தால் உனக்கு நல்ல கூலி கிடைக்கும்.

மீனாட்சி:—வந்தனம்; எனக்கு உங்கள்வீட்டில் இருக்க விருப்பமே. ஆனால் நோய்கொண்ட என் தாயை நினைத்து வருந்துகிறேன்.

மோகினித்தலைவி:—உன் தாயைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். அவள் நோய்தீர்ந்து சுகமாய் இருக்கிறாள்.

மீனாட்சி:—அப்படியானால் நான் உங்களுடன் இருக்கத் தடை இல்லை.

காட்சி 5.

[வீட்டின் உட்புறம்; காலம்-மாலை]

(மீனாட்சி துடைப்பத்தைக் கீழே எறிந்து விட்டு, ஜன்னல் பக்கம் போகிறாள்.)

மீனாட்சி:—(தனக்குள்) இந்த வீட்டில் நான் இருப்பது இன்றே கடைசி நாள். நானேக்குப் பழைய வேலைக்காரி வந்து விடு

வாள். நான் என் குடிசைக்குத் திரும்பி விடுவேன். என் தாயும் கமலமும் என்னைப் பார்த்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப் படுவார்கள் ! எனக்குக் கூலி எவ்வளவு சேர்ந்திருக்கிறதோ, தெரியவில்லை.

(ஜனினல் வழியே எட்டிப் பார்க்கிறன்.)

இந்த வண்ணாத்திப் பூச்சி எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறது; இது பூச்சிதானோ? ஆகா ! இது பூச்சி அல்ல. ஒரு மோகினி போல் தோற்றுகிறது. என்ன அழகு !

(சுண் கோட்டாமல் சுவனிக்கிறன்.)

(சுடிகாரத்தில் மணி, ஆறு அடிக்கிறது.)

(திடுக்கிட்டு) என்ன காரியம் செய்தேன் ! மணி ஆறு அடித்து விட்டது. சில நிமிஷங்களில் மோகினிகள் வந்து விடுவார்கள்.

(பரபரப்புடன் அறையைக் கூட்டுகிறன்.)

கம்பளிக்கு அடியில் கூட்டுவதற்கு நேரம் இல்லை. ஆனால் என்ன ? யார் அதைப் பார்க்கப் போகிறார்கள் ?

(மோகினிகள் வருகின்றனர்.)

மோகினித் தலைவி:—இதோ, இந்தச் சிறுபெண் வீட்டைக் கண்ணாடி ஆடம்பர சத்தம் செய்து, நமக்கு இனிமையான போஜனம் சமைத்துவைத்திருக்கிறாள். பெண்ணே, உன் பெருமையே பெருமை. உனக்கு ஒருவரும் நிகர் இல்லை.

(மோகினிகள் சாப்பிடச் செல்கின்றனர்.)

மீனாட்சி:—(தனக்குள்) கடவுளே ! இவர்கள் கம்பளிக்கு அடியில் பாராமல் இருக்கவேண்டும். என்ன செய்வார்களோ ?

காட்சி 6.

[சாலம்-இரவு.]

(படுக்கை அறையில் மீனாட்சி படுத்திருக்கிறாள்; அவளுக்கும் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை.)

1-ஆவது குரல்:—இந்தச் சிறு பெண் நல்லறிவும் தூய ஒழுக்கமும் உடையவள்.

2-ஆவது குரல்:—கம்பளிக்கு அடியில் குப்பை! கம்பளிக்கு அடியில் குப்பை !

1-ஆவது குரல்:—இந்தப் பெண் வீட்டைப் பளிங்கு போல் சுத்தம் செய்திருக்கிறாள்.

2-ஆவது குரல்:—கம்பளிக்கு அடியில் குப்பை! கம்பளிக்கு அடியில் குப்பை!!

மீனாட்சி:—(எழுந்து உட்கார்ந்து, தனக்குள்) கம்பளிக்கு அடியில் கூட்டாமல் இருந்தேனே ; என்ன மதியினம்!

1-ஆவது குரல்:—ஒருவரும் பார்க்க மாட்டார்.

2-ஆவது குரல்:—கம்பளிக்கு அடியில் குப்பை!

மீனாட்சி:—(தனக்குள்) நான் இப்பொழுதே போய்க் கம்பளி யை எடுத்துச் சுத்தம் செய்கிறேன்.

(செல்கிறாள்.)

காட்சி 7.

[வீட்டின் உட்புறம் மேஜையின்மேல் விளக்கு எரிகிறது. மீனாட்சி ஒருகையில் துடைப்பழம் மற்றோர் கையில் கம்பளியும் வைத்திருக்கிறாள்.]

மீனாட்சி:—ஆ! இது என்ன?

(பயத்தினால் அழுகிறாள்.)

(மோகினிகள் வருகின்றன.)

மோகினிகள்:—பெண்ணே, என்ன சமாசாரம்?

மீனாட்சி:—பொன் காசுகள்! பன்னிரண்டு பொன் காசுகள்! இவை கம்பளிக்கு அடியில் எப்படி வந்தன?

மோகினிகள்:—பெண்ணே! இந்தப் பன்னிரண்டு பொன்காசுகளும் உனக்காக வைக்கப்பட்டவை. நீ மிகவும் சிரமப்பட்டு உண்மையோடு வேலை செய்தாய். ஆனாலும், கம்பளிக்குக்கீழே பாராமல், 'இது கொஞ்சம்தானே இருக்கிறது; பெருக்காமல் விட்டால் என்ன?' என்று அலகடியம் செய்திருந்தால் இந்தக் காசுகள் உனக்குக் கிடைக்காமல் போயிருக்கும்; ஒன்றரைக்காசுதான் கூலியாகக்கிடைத்திருக்கும். அற்பமென்று, செய்யவேண்டிய கடமையில் கொஞ்சம் சோம்பலாக இருந்தாலும் அதனால் எவ்வளவு நஷ்டம் உண்டாகிறது? பார்த்தாயா? இதை நீ நன்றாக அறிந்து கொள்.

மீனாட்சி:—யஜமானிகளே! வந்தனம். நீங்கள் சொன்ன புத்திமதியை மறக்கவேமாட்டேன். என் தாயைப் பார்க்கப் போக வேண்டும். விடைகொடுக்க வேண்டுகிறேன்.

(போகிறாள்.)

தவ விலக்கு

டி. எஸ். இராமச்சந்திர ஐயர்

பூர்வம் துவாபரயுகத்தில் இராவணவதம் ஆனதன் பிறகு அரசு கர்களால் நேர்ந்த துயர்நிங்கி அமரர்கள் வாழ்ந்திருக்கும் காலத்தில் நாரதமுனிவர் இந்திரனைக் காணவேண்டி இமையவர் உலகை அடைந்தார். அப்பொழுது தேவர்கோன் கொலுமண்டபத்தில் சகல தேவர்களுடனும் தின்பாலகர்களுடனும் மேனகை ரம்பை முதலியோர்களை ஆடல்பாடல்களைக்கண்டும்கேட்டும் களிப்புற்றிருந்தான். முனிவர் சபைக்கு வந்தவுடன் இந்திரனும் அவர்வரவின் காரணம் அறியாமல் கலங்கினவனாய் அவரை உபசரித்து ஆஸனத்தில் இருத்தினன்.

வந்த முனிவர், “அமரர் அரசே! தேவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ஆபத்தைக் கொஞ்சமேனும் நினையாது இவ்வாறு களியாட்டில் ஈடுபட்டிருப்பது தகுமா?” என்றார். அதுகேட்டுத் திடுக்கிட்ட இந்திரனும், “திருமாவின் திருவருளால் அரசுக்கரால் வந்த ஆபத்திலிருந்தும் விடுபட்டோம். இனி எங்கள் பயத்திற்குக் காரணம் என்ன இருக்கிறது? தேவரீர் கூறுவது எனக்கு விளங்கவில்லை. பயத்திற்குரிய காரணத்தைக் கூறவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். அதுகேட்ட நாரதர், “அமரசே! நீ அறியாது மயங்குகிறாய். இராவணதியர் மாண்டதனால் என்? உலகில் மற்றவர்கள் அவர்களைப்போல் தவம் இயற்றி வரம் பெறுவது அரிதா? அல்லது அஸ்திரசஸ்திரங்களை உற்பத்தி செய்யும் கிருசாசுவமுனிவர் தம் தொழிலை நிறுத்திவிட்டாரா? இது இவ்வாறிருக்க உங்கள் பயம் ஒழிந்ததாக எப்படி நினைக்கலாம்? இவைகளை மாற்றுவதற்கேற்ற உபாயம் செய்யாவிடின் கூடிய சீக்கிரத்தில் பயம் உண்டாகும் என்பதில் ஐயமில்லை” என்றார். அப்பொழுது இந்திரன் தன் குருவாகிய பிரகஸ்பதியைப் பார்க்கவும் அவர் எழுந்து கூறத் தொடங்கினார்:

“இப்பொழுது நாரதர் சொல்லிய விஷயம் நான் முன்னமே கவனித்ததுதான். நான்முன்னமேயே தேவர்கள் அசுரர்கள் அரசுக்கர்கள் மனிதர்கள் முதலியோர் தங்களுக்குள் ஏற்படும் விவாதங்களைப் போர்செய்யாமல் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கருதி அதற்காக ஒரு பஞ்சாயத்து சபை நியமனம் செய்திருக்கிறேன்.

அதில் இவர்களுடைய பிரதிநிதிகள் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுது நாரதர் கூறுவதிலிருந்து அச்சபை அதிகமாகப் பயன்படாதெனத் தோற்றுகிறபடியால் இனிப்போருக்கு மூலத்தை ஒழிக்க முயல்வது அவசியமென்பது நிச்சயம். போருக்கு மூலம் அஸ்திர சஸ்திரங்களென்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயம். அவைகளோ தவத்தால் அடையத்தக்கவை. ஆகவே, தவத்தை விலக்குவதுதான் போரை ஒழிப்பதற்குரிய மார்க்கம். ஆதலால் நான் முன்சொல்லிய சபையோர்களிடத்தில் இத்தவவிலக்கைப் பற்றிக் கூறி அவர்களைச் சம்மதிக்கச் செய்து விட்டால் நமது பயம் தீரும். இது விஷயமாக அவர்களிடத்தில் பேச வல்லவன் இந்திரசேனன்தான். அவனை அவர்களிடம் அனுப்புதல் வேண்டும்.”

இதைக்கேட்ட இந்திரன் இந்திரசேனனை அழைத்து, ஜனோலோகத்தில் கூடியிருக்கும் அகில பஞ்சாயத்தாரிடத்தில் இத் தவவிலக்கைப்பற்றி விவரமாய்க் கூறும்படி அவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். அவனும் அவ்வாணையைத் தலைமேற்கொண்டு ஜனோலோகமடைந்து சபையோரிடத்தில் பின்வருமாறு கூறினான்:

“இச்சபை கூட்டியநோக்கம் நிறைவேறுவதற்கு முக்கியமாகச் செய்யவேண்டிய சில ஏற்பாடுகள் உண்டு. அவைகள் உங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டால் உலகம் சேஷமமடையுமென்பது திண்ணம். இது வரையில் நாம் ஒருவரோடொருவர் போராடி அடைந்தநஷ்டங்களுக்கு அளவேயில்லை. அப்போராட்டம் ஒழிந்திருப்பது நமக்கெல்லாம் சேஷமகரமாகுமென்பதும் நீங்களறிந்ததே. ஆனால் வெறும் பேச்சினால்மாதிரம் அது ஒழியாது. அதற்குரிய பிரயத்தனத்தை அனைவரும் ஏகோபித்துச் செய்தல் அவசியம். நாம் பொறுமையென்னும் பேய்பிடித்தவர்களாய் ஒருவரை ஒருவர் வெல்லமுயன்று அதற்கு உதவியான அஸ்திரசஸ்திரங்களைப் பெறவேண்டித் தவம் செய்கிறோம். ஆகவே, இத்தவத்தை விலக்கினால் அஸ்திரபலம் ஒழியும்; பொறுமையும் போராட்டமும் நீங்கும். ஆதலால் இனிநாம் தவ முயல்வதில்லை யென்று பிரதிக்கொடுத்து கொள்ளவேண்டும். இவ்விஷயத்தைச் சபையோர்கள் அனைவரும் தீர்க்கமாக ஆலோசித்துத் தீர்மானம் செய்வீர்களென நம்புகிறேன்.”

இது கேட்டவுடன் ஜபேசன் என்னும் மானிடன் எழுந்து மிக்க விநயத்துடன் கூறலானான்: “தவவிலக்கைப்பற்றி இந்திரசேனன் கூறியவை அனைத்தும் உண்மையேயானாலும், மானிடர்கள் அதைக் கைக்கொள்ளுவதால் பயன் அடைவார்களென்று எனக்குத்

தோற்றவில்லை. ஆதிகாலந்தொடங்கி இம்மானிடர்களுடைய உலக விபவகாரங்கள் அனைத்திற்கும் மற்றத் தேவர் முதலானோர் இடையூறு இயற்றுவது சகஜமாயிருக்கிறது. தேவர்களைப் பூஜிக்காவிட்டால் அவர்கள் மழையைக் கட்டி விடுகிறார்கள். அரசர்க்களையும் அரசர் களையும் உபசரிக்காவிட்டால் அவர்கள் எமது பொருள்களைக் கொள்ளைகொண்டு விடுகிறார்கள். இவ்வாறான இடையூறுகளை நிவர்த்திப்பதற்குரிய சக்தியை நாங்கள் அடையவேண்டுமென எமது வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததாகும். ஆகவே நாங்கள் தவம் இயற்றி எங்களைக் காப்பதற்குத் தக்க அஸ்திரங்களை அடைவது அவசியமேயன்றோ? அப்படி யிருக்க நாங்கள் தவத்தை விலக்குதல் ஒரு பொழுதும் முடியாத காரியம். இவ்விஷயத்தை இச்சபையோர் ஆதரிப்பதும் தகாது.”

இவ்வாறு ஜபேசன் சொல்லிமுடித்தவுடன் பாபன் என்ற அரசன் எழுந்திருந்து கண்கள் சிவந்து பெருமூச்சுவிட்டுப் பின் வருமாறு சொன்னான்:

“இந்திரசேனன் கூறிய தந்திரமொழிகளைக் கேட்டு நாம் மயங்க வேண்டாம். அவன் ஏதோ உலகின் சேஷமத்தை உத்தேசித்துக் கூறுவதாகச் சொல்லியதைச் சற்று கவனிப்போமாகில் அதன் உண்மை விளங்கும். தவத்தின் பயன் அத்தனையும் முன்னரே அடைந்து சுகத்திருக்கும் தேவர்கள் நமது தவத்தை விலக்கக்கருதுவது எப்பொழுதும் நம்மை அவர்களுக்கு அடிமைகளாக்கிக் கொள்ளுவதற்குத் தக்க உபாயமன்றோ? அதை நாம் அங்கீகரிக்கலாமா? உண்மையில் அவர்கள் என்னும் பொறாமைகளை ஒழித்துப் போராட்டத்தைத் தயிர்த்த வேண்டுமென்றிருந்தால் நாங்கள் இப்பொழுது அடைந்திருக்கும் தவப் பயனாகிய சுவர்க்காதிகளைத் துறந்து நம்மைப்போல் ஆகவேண்டும். அதுவரையில் நாம் தவத்தை விலக்குவதென்பது ஒரு நாளும் ஒப்பத்தக்கதன்று. இந்திரசேனன் சொல்லும் முயற்சி பயனற்றதெனக் கருதுகிறேன். நாங்கள் வயிறு நிரம்ப உண்டபின் பிறரை உபவாசம் இருக்கும்படி உபதேசித்தல்போல் இருக்கிறது தேவர்களுடைய பேச்சு. இதைக்கேட்டு மயங்கக்கூடியவர்கள் நாமல்ல. அன்றியும் இத்தேவர் கூட்டத்தில் சேர்ந்தவர்களாகிய யக்ஷர்கள் எமது நாட்டை அடைந்து அங்குள்ள அரசர்களுக்குப் பொருளாகையை உண்டுபண்ணி மனவலி இழக்கும்படி செய்ய முயல்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் அனைவரையும் வெளிப்படுத்துவது அவசியமெனக் கருகிய எம்மிறைவர் அவர்களைத் துரத்திவிட்டார். இவ்வாறு இந்த யக்ஷர்கள் செய்தது தேவர்களது நல்ல எண்ணத்தையா காட்டுகிறது? நம்மை எப்படியாவது தங்களுக்குத்

தாழவைக்கவேண்டும் என்பதே அவர்கள் கருத்து என்பது நன்கு விளங்கவில்லையா? இவ்வாறிருக்க அவர்கள் இப்பொழுது இந்திர சேனன் வாயிலாகத் தெரிவித்த தவவிலக்கு ஒருவராலும் ஆதரிக்கத் தக்கதல்ல.”

இதைக் கேட்டவுடன் முசலநேமியென்னும் அசுரன் எழுந்து கூறுவான்:

“எமது நண்பன் பாபன் கூறியவை அனைத்தும் நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதே. உலகிலுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளைத் தவிர்த்தற்றூரிய மார்க்கங்கள் இருவகையேயாகும். ஒன்று, மேலோரைத் தாழ்த்துவது; மற்றொன்று கீழோரை உயர்த்துவது. இந்திர சேனன் கூறிய தவவிலக்கென்பது இவ்விரண்டிலும் சேர்ந்ததல்ல. அவன் கூறிய மார்க்கத்தால் தாழ்ந்தோர் தாழ்மையிலும் மேலோர் மேன்மையிலும் ஸ்திரமாக இருக்கலாமேயன்றிப் பொறுமைக்கு இடங்கொடுக்கும் வித்தியாசங்கள் நீங்கா. ஆதலால் இம்மார்க்கம் தேவர்கள் தமது மேன்மையை உலகில் நிலைநிறுத்துவதற்காகக் கூறப்பட்ட தென்பதை யாவரும் அறியலாம். இது ஒருபொழுதும் ஒப்பத் தக்கதன்று. ஆனால் தேவர்கள் நான் முன்கூறிய இரண்டுமார்க்கங்களில் ஏதாவதொன்றிற்குச் சாதகமாக ஏற்பாடு செய்வதானால் நாம் அதைப்பற்றி ஆலோசித்தல் தகும்.”

இம்மூவர்கள் கூறியவற்றைக் கேட்ட இந்திரசேனன் தான் செய்த முயற்சி வீணானதுபற்றி வாடிய முகத்தனாய்க் கூறுவான்:

“பாபனும் முசலநேமியும் கூறியபடி தேவர்கள் உங்களைத் தாழ்விக்கக் கருதி இத் தவவிலக்கைக் கூறினார்களில்லை. உண்மையில் எங்கள்நோக்கம், பொறுமையால் வரும் போராட்டம் ஒழிந்து உலகம் சேஷமமடையவேண்டுமென்பதுதான். ஆனால் அவர்கள் கூறியபடி நாங்கள் அடைந்திருக்கும் தவப்பயன்களை உடனே இழந்து விடுவதென்பது முடியாத காரியம். ஆதலினால் நீங்கள் தவமுயல்வதினால் போராட்டம் ஒழியாதென்பதை எல்லாரும் அறிவீர்கள். ஆகவே இவ்விஷயத்தை அவசரப்பட்டுத் தீர்மானிக்காமல் தீர்க்கமாக விசாரிக்கவேண்டும். நாங்கள் சொல்லியதன்றி வேறு மார்க்கங்கள் உங்களுக்குத் தோற்றினால் அவற்றையும் நாங்கள் ஆராய்ந்து பார்க்கத் தயாராயிருக்கிறோம்.”

இங்ஙனம் கூறி விட்டு இந்திரசேனன் தேவர்உலகம் அடைந் தான். சபையும் கலைந்தது.

முன்னுரை அபிசயம்

ரா. சுப்பிரமணியன்

ஒரு நாள் நானும் எனது சிநேகிதர்களும் பொழுது போக்குக்காக என் வீட்டில் வம்புபேசிக்கொண்டிருந்தோம். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுக்கு வாழ்க்கையில் நேர்ந்த அனுபவங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். ஒன்றும் அத்யாச்சர்யமான சம்பவமாகத் தோற்ற வில்லை. இப்படி இருக்கையில் யாரோ ஒருவர் அவ்விடம் வந்தார். சிறிதுவெழுப்பான தேகமும் கூர்மையான கண்களுமுடைய அவர் நாங்கள் பேசுவதை யெல்லாம் கவனித்து வந்தாரே ஒழிய அவராக ஒன்றும் பேசவில்லை. ஆனால் எங்களில் ஒருவனை ராமு அவரையும் பேசிக்க எண்ணங்கொண்டு, “ஏன் ஐயா! உங்களுடைய வாழ்க்கையில் விகோதமான சம்பவம் ஒன்றும் நடைபெறவில்லையா? ஏதாவது இருந்தால் சொல்லுமே” என்றான். அதைக் கேட்ட அவர் கொஞ்சநேரம் ஏதோ யோசிப்பவர்போல் இருந்து பிறகு கூறத் தொடங்கினார்:

“நீங்கள் சொல்வது போல் ஒன்றும் கேள்விப்பட்டதாகச் சொல்லப்போவதில்லை. உண்மையான சம்பவம் ஒன்றையே சொல்லப் போகிறேன். அது ஓர் ஆச்சர்யமான சம்பவம். அதுவும் எனக்குப் பிரத்யக்ஷமாக நேரிலே நடந்ததென்றால் சொல்லவும் வேண்டுமோ?” எனப் பூர்வபிடிதை போட்டுக் கொண்டு ஆரம்பித்தார்:

“இரண்டு வருஷங்களுக்குமுன் நான் ஒருதரம் சென்னையில் கங்காதாமுதலித் தெருவில், தெருவின் ஓரமாயிருந்த ஒரு வீட்டில் குடியிருந்தேன். அவ்விட்டில் நான் என் படுக்கையிடமாக உபயோகித்த அறையின் சுவர் புதிதாக வெள்ளை அடிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் சிற்சில இடங்களில் சுண்ணாம்பு உதிர்ந்து போயிருந்தது. அது மாதிரி சுண்ணாம்பு போயிருந்த ஓரிடம் மாத்திரம் ஒரு மனிதனது முகத்தைப்போல இருந்தது. அது எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றியதால் தினந்தோறும் நான் அதைக் கவனிக்கலானேன். அவ்விதம் ஸ்தா அதையே பார்த்து வந்ததால் நான் அந்தச் சித்திரத்தை என்னுடன் கூட அவ்விட்டில் வசிக்கும் உண்மையான ஒரு மனிதனாகவே மதித்தேன். அதில் வேறொரு விசேஷம் என்னவென்றால்,

ஆகிலெத்திலுள்ள கதைபொன்றைத் தழுவி எழுதப்பட்டது.

சுவரில் காரை அல்லது சுண்ணாம்பு விட்டுப்போயிருந்த மற்ற இடங்கள் எல்லாம் பெரியனவாகவோ வேறுவிதமாகவோ மாறிக்கொண்டிருந்தும் அதுமாத்திரம் ஒரே மாதிரியாக இருந்தது.

“இப்படி இருக்கையில் எனக்கு முறைஜ்வரம் வந்தது. ஜ்வரத்தினால் நான் வெளியில் போகமுடியாமல் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டு அந்தப் பிம்பத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க என் மனதில் அவ்வுருவம் நன்றாகப் பதிந்து விட்டது. அந்தமுகத்தில் மூக்கு, கொஞ்சம் நீண்டும் நெற்றியானது கொஞ்சம் முன்சாய்ந்தும் ஏதோ ஓர் உண்மையான மனிதனது முகம் சித்திரித்துக் காண்பிக்கப்பட்டிருப்பது போல் எனக்குத் தோற்றின.

“பிறகு எனக்கு உடம்பு ஸௌக்கியமானதும் அம்மாதிரியான முகமுடையமனிதன் ஒருவன் உலகத்தில் இருப்பது நிச்சயம் என்று எண்ணினேன். அவனைக் கண்டுபிடிப்பது என்ற எண்ணத்தோடு ஊர்முழுதும் அலைவதானேன். அவனுக்கும் எனக்கும் ஏதோ சம்பந்தம் இருப்பதாகப் பாவித்தேன். ஜனங்கள் கூட்டம் கூடுமிடமெல்லாம் போனேன். ரயில்வேஸ்டேஷன், சந்தை, போட்டிப்பந்தயம் நடக்குமிடங்கள் முதலிய சகல இடங்களிலும் அலைந்தும் ஒன்றும் கைகூடவில்லை. அப்படி இருந்தும் எனக்கு அம்முயற்சியில் ஒரு விதப் பித்து ஏற்பட்டது. வேறுவேலைகளை எல்லாம் விட்டு விட்டு அம்மனிதனையே தேடலானேன். கூட்டம் கூடுமிடங்கள் எல்லாம் கூர்மையாகக் கவனிக்க ஆரம்பித்தேன். இதனால் போலீஸார் கூட என்னைக் கண்காணிக்க ஆரம்பித்தனர். அந்தச் சுவரிலிருந்த உருவம் ஒரு புருஷனுடையதாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று தோற்றின மையால் ஸ்திரீகளைவிட்டு விட்டுப் புருஷர்களுையே கவனித்தேன்.

“கடைசியாக அவனைக் கண்டுபிடித்தேனாயா! அவன் காரன் வாலீஸ் சந்து வழியாக ஒரு பஸ்ஸில் போய்க் கொண்டிருந்தான். அதே மூக்கு, அதே நெற்றி. நல்லவேளையாக அச்சமயம் அங்கேவந்த ஒரு காலி ‘டாக்ஸி’ யில் ஏறிக்கொண்டு அவனைப் பின்தொடர்ந்தேன். இறுதியில் அவன் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குச்சென்றான். அவன் கல்கத்தாவுக்கு ஒரு முதல்வகுப்பு டிக்கட் வாங்கினைத அறிந்தநானும், என்னுடைய பணத்தட்டையும் கவனியாமல் அவன் ஏறினவண்டியிலேயே கல்கத்தாவுக்கு டிக்கட் வாங்கிக்கொண்டு ஏறினேன். ரயில்வே சம்பாஷணையாக அவனோடுபேசி அவனது வரலாற்றை அறிய எண்ணி, “ஐயா! தாங்கள் எவ்வளவு தூரமோ?” எனக் கேட்டேன். அவனோ தடுக்கிட்டு எனக்குப் பதில்சொல்ல இஷ்டப்படாதவன் போல் தன் விலாசம் அச்சடித்த ஒரு சீட்டை என்

கையில் கொடுத்துவிட்டு மறுபெஞ்சியில் போய்வேறுபக்கம் திரும்பி உட்கார்ந்தான். அவனைப்பார்த்தால் ஒரு கோடசுவரன் மாதிரி இருந்தது. இப்படி இருக்கையில் எனக்குத்திடீரென மயக்கம் வந்தாற் போல் இருந்தது. பிறகு எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது.

“நான் பிரக்ஞையோடு விழித்துக் கொண்டபோது கல்கத்தாவில் ஓர் ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதை உணர்ந்தேன். விசாரித்ததில் நான் கல்கத்தாவில் ரயில்வண்டிவந்துகின்றபோது பிணம் போல்கிடந்தேனென்றும், ரயில்வே அதிகாரிகள் என்னைக் கல்கத்தா ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவைத்துப் பரிசோதிக்கச்செய்து ஒருவித மயக்கம் என அறிந்து சிகிச்சை செய்தனரென்றும் அறிந்துகொண்டேன். இதற்குள் நான் கல்கத்தாவந்து சுமார் ஒருமாதகாலமாயிற்று. இடையில் அந்தமனிதன் கொடுத்த விலாசத்தைப் பார்க்கவில்லை யாதலால் அப்போது அதை யெடுத்துப்பார்த்தேன்; எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. அதில் ‘கங்காதாமுதலி’ என்ற பெயரும், தென்னாப்பிரிக்காவில் ஒருவிலாசமும் இருந்தன.”

நாங்கள் எல்லோரும், “இதுமாதிரிகதையைக் கேள்விப்பட்டதே இல்லை” என்று ஆவலோடு அவர் வாயைப் பார்த்தவண்ணம் இருந்தோம். பிறகு அவர் தொடர்ந்து சொல்லத்தொடங்கினார்.

“நான் பழையபடி சென்னைக்குவந்து என் வீட்டையடைந்தேன். அந்த மனிதனைப்பற்றி எனக்குத் தென் ஆப்பிரிக்காவில் தெரிந்தவர்களுக்கு எல்லாம் எழுதி விசாரித்தேன். அதிலிருந்து அவன் தமிழனென்றும் தென் ஆப்பிரிக்காவில் ஒருபெரிய கோடசுவரனான வர்த்தகனென்றும் தெரியவந்தது. ஆனால் அந்தச்சுவரிலிருந்த பிம்பசம்பந்தமாக எனக்கு நேற்றுவரையில் தெளிவாக விளங்கவில்லை. இன்று காலை எழுந்ததும் அதன் முகத்தில் விழித்தேனென்று உங்களுக்குச்சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்! அந்தமுகம் மாதிரி இருந்த உருவம்—நேற்று வரையில் தெளிவாக இருந்தது—இன்று மிகவும் மங்கலாகத்தோன்றிற்று. எனக்கு மனது மீம்மதியாக இல்லாததால் நான் வெளியேபோய்விட்டேன். இன்று சாயங்காலம் தினசரிப்பத்திரிகையில்—ரீங்கன் கூடப் பார்த்திருக்கலாம்—‘தென்னாப்பிரிக்கா கோடசுவரரின் மாணம்’ என்ற தலைப்பைப் பார்த்தேன். உடனே பரபரப்புடன் நான் ஒரு பத்திரிகையை வாங்கி வாசிக்கலானேன். ‘தென்னாப்பிரிக்கா கோடசுவரரான கங்காதர முதலியாரும் அவரது சிகேதிகர்களும் கேப்டனுக்கு ஒரு மோட்டாரில் போய்க்கொண்டிருந்தபோது ஒரு கட்டைமாட்டு வண்டியோடு மோதிய

தில் மோட்டார் வண்டி கவிழ்ந்து மூன்றுபேருக்குக் காயம்; முதலியாரின் தேகஸ்திதி அபாயகரமாக இருக்கிறது' என்று அதிலிருந்தது. உடனே நான் ஓட்டம் ஓட்டமாக ஓடி என் வீட்டிற்குப் போய்ச் சுவரிலிருந்த உருவத்தைக் கூர்மையாகக் கவனிக்கலானேன். நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அது திடீரென மறைந்து விட்டது.

“அந்த உருவம் பூர்ணமாக மறைந்த சமயந்தான் அந்த முதலியார் இறந்ததாக எனக்குப் பிறகு தெரியவந்தது.”

பின்பு அவர்சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தார்.

நாங்களோ, “கதையெல்லாம் ஸ்வாஸ்யம்” என்றோம்.

“ஆமாம். இக்கதையில் மூன்று ஆச்சர்யமான அபூர்வ விஷயங்கள் அடங்கியுள்ளன. முதலாவதாகச் சென்னையில் உள்ள ஒரு வீட்டின் அறையின் சுவரிலிருந்த ஓர் அலங்கோலமான உருவம் தென்னாப்பிரிக்காவிலுள்ள ஒரு மனிதன் முகம்போல இருந்து, அவருடைய வாழ்க்கைச் சம்பவங்களைச் சித்திரித்துக் காட்டியது. இரண்டாவதாக அந்த மனிதனின் பெயரும் இவ்வுருவம் இருந்த தெருவின் பெயரும் ஒரேமாதிரி இருந்தன. இதை யாரே விளக்க வல்லார்?” என்றார்.

உடனே என்னுடைய சிநேகிதர்கள் தெய்வ அற்புதங்களைப் பற்றித் தங்களுக்குள் ஒரு பெரிய பிரசங்கம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

இதற்குள் இந்த நவீனக்கதையைச் சொன்ன சிநேகிதர் தாம் போய்வருவதாகச் சொல்லிக் கிளம்பினார். அவர் வாயிற்படியைத் தாண்டும் சமயம் என் சிநேகிதரில் குறும்புணை கோவிந்தன் அவர் “அக்கதையில் மூன்றாவது ஆச்சரியத்தைச் சொல்ல வில்லையே” என ஞாபகப்படுத்த, அவர், “ஓ! அதுவா?” என்று வாயிற்படியிலேயே நின்றுகொண்டு, “நான் மறந்து விட்டேன். அது என்ன வென்றால் இக்கதை நான் அரை மணி நேரத்திற்கு முன்புதான் கற்பனை செய்தது” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

நாங்கள் திகைப்படைந்தவர்களாய் ஸ்தம்பித்துப் போய் விட்டோம்.

கறை களைய

வி. விசாலாசுத்தி அம்மாள்

‘யானைக்கும் அடி சறுக்கும்’ என்று நம்மவர்களுள் ஒரு முதுமொழி உண்டு. எவ்வளவோ ஜாக்கிரதையாக இருந்த போதி லுங்கூட, நல்ல புதிய புடைவைகள், சட்டைகள், மேஜைத் துணிகள் முதலியவைகளின் மேல், காபி, ம, எண்ணெய், ஐயோடென் முதலிய வைகள் கொட்டியோ, சிந்தியோ விடுகின்றன. உடனே சுத்தம் செய்யா விட்டால் இவைகள் அவலக்ஷணமான கறைகளாக விழுந்து, துணியின் அழகைக் கெடுத்துவிடும். இவ்விதம் ஏற்படும் கறைகளைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் களைந்து விடுவதே நலம். மேலும், இன்ன சாமான் பட்டதனால் ஏற்பட்ட கறையை, இன்னபொருளின் உதவியினால் சுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்பது தெரிந்திருந்தால், கறைபட்டிருக்கும் துணிகளைச் சுலபமாகச் சுத்தம் செய்யலாம். கீழே சில முறைகளை எழுதி இருக்கிறேன்:

எண்ணெய்க் கறை

அநேகமாக, எண்ணெய், நெய் முதலியவைகள் புடைவைகளில் பட்டு விடுவது நம்மவருள் சகஜமே. “புதுப் புடைவை என்று எவ்வ ளவோ ஜாக்கிரதையாக இருந்தேன். எப்படியோ எண்ணெய் பட்டு விட்டதே!” என்ற சொல்லை நாம் அநேகம் தடவையில் கேட்கலாம். எந்த விளைபெற்ற பட்டாக இருந்தாலும், எண்ணெய், நெய் முதலிய வைகள் கொட்டிவிட்டதனால் ஏற்படும் கறைகளை அதிக சிரமம் இல்லாமல் சுத்தம் செய்து விடலாம். கொஞ்சம் ‘பெட்ரோலை’

ஒரு வாயகலமான கிண்ணத்திலோ அல்லது ஒரு தட்டிலோ விட்டு, எண்ணெய்ப்பட்ட இடத்தை அதில் நனைத்து நன்றாகக் கசக்கி விட வேண்டும். விளக்கெண்ணெய் போன்ற அதிக பிசுக்குள்ள எண்ணெயாக இருந்தால், கிண்ணத்தில் உள்ள 'பெட்ரோலைக்' கொட்டிவிட்டு, மறுபடியும் கொஞ்சம் புதிய 'பெட்ரோல்' போட்டு, இரண்டாந்தரம் கசக்கி அலசினால் நன்றாகச் சுத்தமாகி விடும். 'பெட்ரோல்' போட்டுச் சுத்தம் செய்த பின், தண்ணீர், சோப்பு இவைகளைப் போட்டு அலசவேண்டிய அவசியமே இல்லை. 'பெட்ரோல்' காயும் வரையில் துணியைக் காற்றூடப் போட்டுவைத்தால் போதுமானது. இவ்விதம் சுத்தம் செய்வதால் சாயம் போவதில்லை. இலேசாகப் பட்டிருந்தால், கொஞ்சம் பஞ்சைப் 'பெட்ரோலில்' நனைத்துத் துடைப்பதே போதுமானது.

மைக் கறை

மை கொட்டி விடுவதால் ஏற்படும் கறையை எலுமிச்சம்பழ ரசத்தின் உதவியினால் களையலாம். சீமைத் தக்காளிக் காயின் ரசம் மைக்கறையைச் சுத்தம் செய்யும். 'டார்ட்டாரிக்ஆலிட்' மைக் கறையைப் போக்கும் குணம் உடையது. ஆனால் மைக்கறையை முற்றிலும் எடுப்பது சற்றுச் சிரமம்தான். ஓர் எலுமிச்சம்பழத்தை இரண்டாக நறுக்கிக் கறைபட்டிருக்கும் இடத்தின்மேல் அழுத்தித் தேய்க்கலாம். பிறகு கொஞ்சம் சோப்புப்போட்டுச் சுத்தமான தண்ணீரில் அலசவேண்டும். சாயமுள்ள துணிகள், பட்டுகளாக இருந்தால் இவ்விதம் செய்வதால் அந்த இடத்தில் சிறிதளவாவது சாயம் வெளுத்தும், கலங்கியுந்தான் காணும். வெள்ளைத் துணியாக இருந்தால், மேற்சொன்னபடி சுத்தம் செய்து விட்டு வண்ண னிடம் வெளுக்கப் போடலாம்.

'ஐயோடின்' கறை

'ஐயோடின்' என்ற மருந்தைச் சிலகாலமாக, விழுந்தும் வெட்டிக்கொண்டும் இன்னும் பலவிதங்களிலும் ஏற்படும் சில்லரைக் காயங்களுக்குப் போடுவதற்கு எல்லாரும் சகஜமாக உபயோகிக்கிறார்கள். இந்த மருந்து சிந்துவதினால் பார்வைக்கு அசங்கியமான கறை உண்டாகும். கறை பட்ட உடனேயே அதைச் சுலபமாகச் சுத்தம்செய்து விடலாம். நாள்பட்ட கறையையும் சற்றுச் சிரமம்

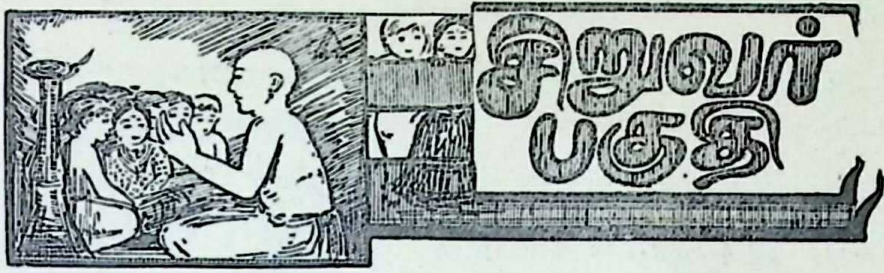
எடுத்துக் கொள்ளுவதனால் போக்கிவிடலாம். நன்றாகக் கொதிக்கும் தண்ணீரில், கொஞ்சம் அரிசிமாவைக் கரைத்து விட்டு, அந்தத் தண்ணீர் நல்ல சூடாக இருக்கும் பொழுதே கறைபட்ட இடத்தை அதில் அலசினால் சுத்தமாகி விடும். நல்ல மெல்லியபட்டுக்களைக்கூட இவ்விதம் சுத்தம்செய்து விடலாம். இப்படிச் செய்வதால் ஐயோமன் கறை அப்படியே நீங்கிவிடும்.

மழைத்துளிக் கறைகள்

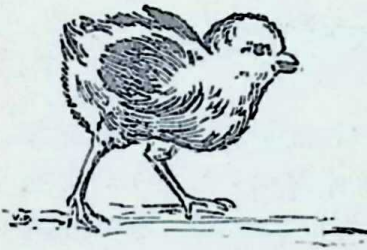
ஆறிடம் மேடும் மடுவும்போல் நாகரிகமும் மாறிக்கொண்டே வருகிறது. இக்காலத்தில் ஆழ்ந்த வர்ணங்களை விட, இலேசான வர்ணப் புடைவைகளும், சட்டைகளுமே நாகுக்கான உடைகளாக எண்ணப்படுகின்றன. இவ்விதமான இலேசு வர்ணப் பட்டுக்கள், அல்லது துணிகளின் மேல், மழைத்துளிகள் பட நேர்ந்தால், புள்ளி புள்ளியாகக் கறைகள் விழுந்து விடும். இந்தக் கறைகளை எடுக்க உடையை நனைத்துச் சுத்தம் செய்ய வேண்டிய அவசியமே இல்லை. கறைபட்டிருக்கும் புடைவையையோ, சட்டையையோ, ஒரு மேஜை மேல் விரித்துப்போட்டு மழைத்துளிகள் பட்டிருக்கும் இடங்களின் மேல் சுத்தமான வெள்ளை உப்பை இலேசாகத் தூவி விரலினால் மெதுவாகத் தேய்த்துத் தட்டி விட்டால் கறைகள் நீங்கிவிடும்.

வேறு கறைகள்

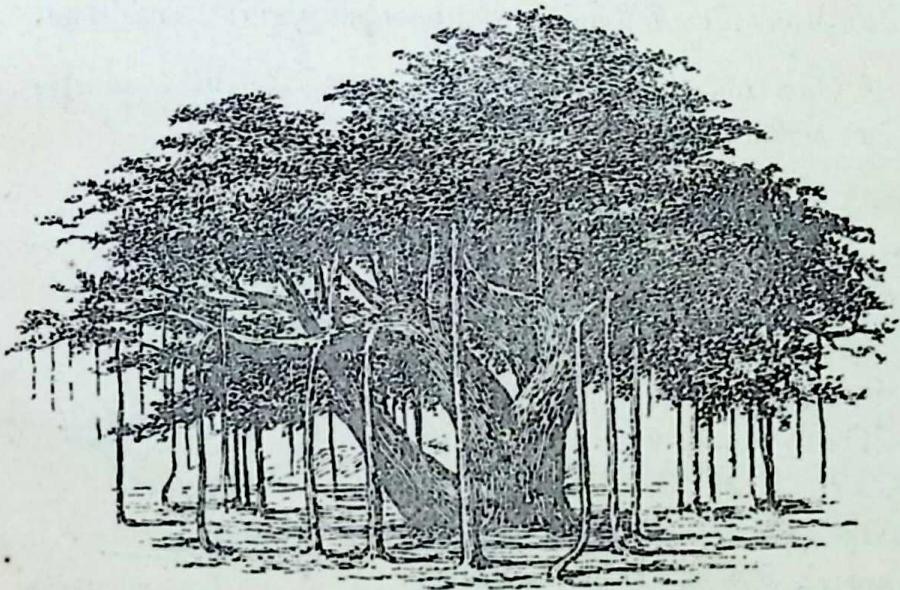
காபி, டீ, முதலியவை தற்காலத்தில் நம் தேசத்தில் அனைவராலும் அருந்தப்படும் பானங்களாக வழங்கத்தில் ஏற்பட்டு விட்டன. காபி, டீ, முதலியவைகள் சிந்துவதினால் ஏற்படும் கறைகளை பாலினால் முதலில் சுத்தம் செய்து, பிறகு நல்ல தண்ணீரினால் சுத்தம் செய்யலாம். கொதிக்கும் தண்ணீரில் கொஞ்சம் 'போராக்ஸைட்' கரைத்து, காபி, டீ, இவைகளின் கறை பட்டுள்ள மேஜைத்துணி முதலியவைகளை அதில் ஊறவைத்துச் சுத்தம்செய்யலாம். வைத்தியர்கள் கொடுக்கும் மருந்துகள் (மிச்சர்கள்) சிந்துவதினால், சட்டைகள், புடைவைகளில் கறைகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. அதிலும், குழந்தைகள் மருந்துகளை மேலே கொட்டிக்கொள்ளுவது சகஜம். இவ்விதம் ஏற்படும் கறைகளை 'அமோனியா' வின் உதவியினால் சுத்தம் செய்து விடலாம். வெள்ளிப்பாத்திரங்களில் விழும்கறைகளை உருளைக்கிழங்கு வெந்த நீரினால் சுத்தம் செய்யலாம்.

கோழிக் குஞ்சின் கதை

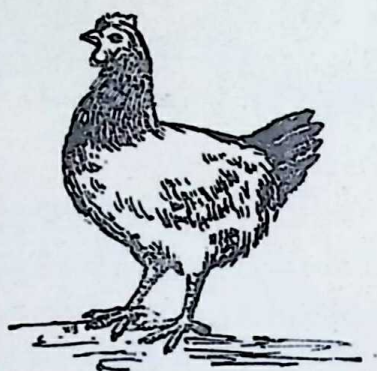
ஒரு நாள் ஒரு கோழிக்
குஞ்சு காட்டுக்குப் போனது.
வழிநெடுக ஆலமரம் இருந்
தது.

ஒரு ஆலம் பழம் அந்தக் கோழிக் குஞ்சின்
தலைமேலே விழுந்தது; “ஐயோ! ஐயோ! என் தலையில்
இடிவிழுந்து விட்டதே. நான் ராஜாவிடம் போய்

இதைச் சொல்லுகிறேன்” என்று அது கத்தியது.

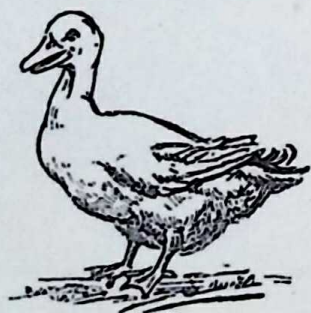
அப்பொழுது அங்கே ஒரு கோழி வந்தது. கோழிக்குஞ்சு அதைப் பார்த்து, “கோழி! கோழி!! எங்கே போகிறாய்?” என்று கேட்டது.

கோழி, “நான் காட்டுக்குப் போகிறேன்” என்று சொல்லியது. உடனே கோழிக்குஞ்சு, “போகாதே, போகாதே. நான் காட்டுக்குப் போனேன்; எந்தலையிலே இடி விழுந்தது. நான் அதை ராஜாவிடம் சொல்லப் போகிறேன். நீயும் வருகிறாயா?” என்றது.

கோழி, “சரி, நானும் வருகிறேன்” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டது.

அப்பொழுது அங்கே ஒரு வாத்து வந்தது. “வாத்தே! வாத்தே!! எங்கே போகிறாய்?” என்று கோழி அதைக் கேட்டது. வாத்து, “நான் காட்டுக்குப் போகிறேன்” என்றது. உடனே கோழி, “போகாதே, போகாதே. கோழிக்குஞ்சு காட்டுக்குப் போனதாம்;

அதன் தலையில் இடி விழுந்துவிட்டதாம். அதை ராஜாவிடம் சொல்லப் போகிறோம். நீயும் வருகிறாயா?” என்று கேட்டது. வாத்து, “சரி, வருகிறேன்” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டது.

அப்புறம் ஒரு மயில் வந்தது. வாத்து அதைப் பார்த்து, “மயிலே ! மயிலே ! எங்கே போகிறாய் ?” என்று கேட்டது. மயில், “நான் காட்டுக்குப் போகிறேன்” என்று சொன்னது. உடனே வாத்து, “போகாதே, போகாதே. கோழிக் குஞ்சு காட்டுக்குப் போனதாம்; அதன் தலையிலே இடிவிழுந்து விட்டதாம். நாங்கள் மூன்று பேரும் அதை ராஜாவிடம் சொல்லப் போகிறோம். நீயும் வருகிறாயா ?” என்றது. மயில், “சரி, நானும் வருகிறேன்” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டது.

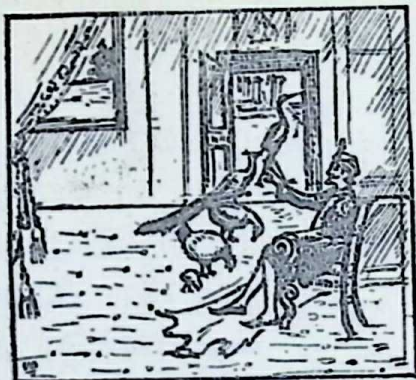

அப்பொழுது ஒரு கொக்கு வந்தது. மயில் அதைப் பார்த்து, “கொக்கே! கொக்கே!! எங்கே போகிறாய்?” என்று கேட்டது. கொக்கு, “நான் காட்டுக்குப் போகிறேன்” என்றது. மயில் உடனே, “போகாதே, போகாதே. கோழிக் குஞ்சு காட்டுக்குப் போனதாம். அதன் தலையிலே இடிவிழுந்ததாம். அதை நாங்கள் நாலுபேரும் ராஜாவிடம் சொல்லப் போகிறோம். நீயும் வருகிறாயா ?” என்றது. கொக்கு, “சரி, நானும் வருகிறேன்; போகலாம்” என்று புறப்பட்டது.

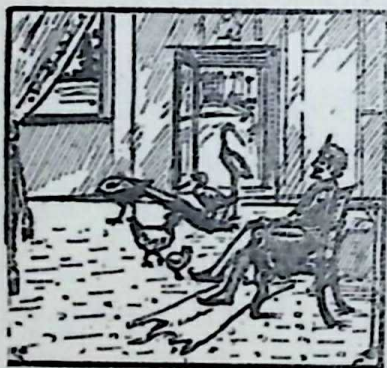

ஐந்து பறவைகளும் ராஜாவுக்கு முன்னாலே போய் ஸலாம் போட்டன.

மகாராஜா, “என்ன சமாசாரம்? எதற்காக வந்தீர்கள்? சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டார். அப்போது எல்லாம் சேர்ந்து, “கோழிக்குஞ்சு காட்டுக்குப் போனது; அதன் தலைமீலே இடி விழுந்தது; அதை உங்களிடம் சொல்ல வந்தோம்” என்றன.

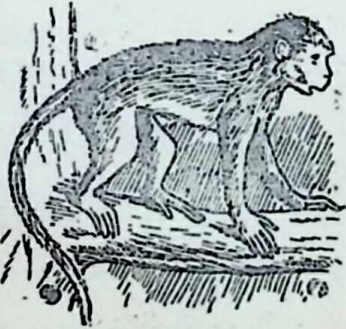
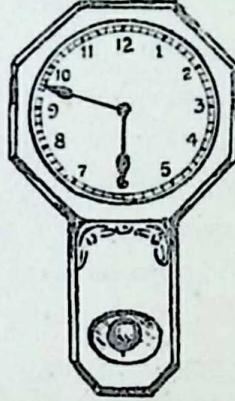
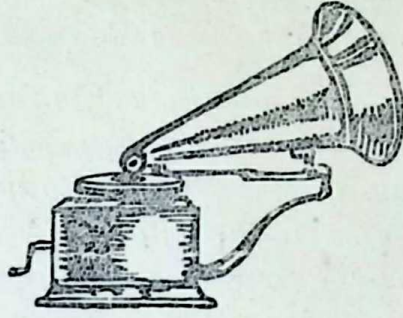
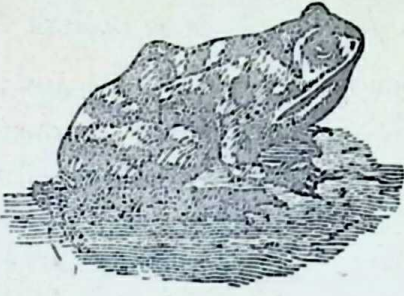
மகாராஜா அதைக் கேட்டுச் சிரித்தார்; “அப்படியா! இடி விழவில்லை, விழுந்தது ஒரு ஆலம்பழம். சுகமாகக் காட்டுக்குப் போகலாம்; அங்கே போர் ஓடி ஆடி விளையாடுங்கள். சாயங்காலம் உங்கள் வீட்டுக்குப் போய்விடுங்கள்” என்று சொல்லி அனுப்பினார்.

பட்சிகளுக்கு நிஜம் தெரிந்து விட்டது; “ஸலாம் மகாராஜா! நாங்கள் அப்படியே செய்கிறோம்” என்று அந்தப் பட்சிகள் சந்தோஷமாகப் போய்விட்டன.

[எஸ். ஜகந்நாதன்.]

விடுகதைகள்

பிள்ளைகளே ! மேலேயுள்ள படங்களைப் பார்த்துப் பின்னே உள்ள விடுகதைகளுக்கு எது எது சரியான விடை என்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள் .

1. காலையிலே கூவும் பக்கி ; கந்தன் கொடியில் இருக்கும் பக்கி ; குப்பையைக் கிளையும் பக்கி ; கொண்டையொன்றை உடையபக்கி.—அது என்ன ?

2. கூர்முள் இரண்டிருக்கும், கருவேல் அல்ல ; கூசாமல் மணி அடிக்கும், கோயில் அல்ல ; தேர்மையுடன்பகலினிலும் இரவும் தூங்கான், நித்திரை இல்லாத மகரிஷியும் அல்ல ; சுவரின்னிலே தங்குவான் பல்லி அல்ல ; துணிந்து பொழுதினை உரைப்பான் சூர்யன் அல்ல.—அவன் யார் ?

3. நிலத்திலே இருப்பான் ; நீரிலே இருப்பான் ; மழைக் காலத்திலே முட்டையை இடுவான் ; பிறக்கும் போது வாலொடு பிறப்பான் ; வளர வளர வாலுஞ் சுருங்கும் ; வால் சுருங்கக் கால் முளைக்கும் ; கால் முளைக்கத் தத்தி ஓடுவான் ; பூச்சியைத் தின்பான் ; புழுவைத் தின்பான் ; வரட்டு வரட்டென்று வயிறு கிழியக்கத்துவான்.—அவன் யார் ?

4. பட்டை உண்டு, கட்டை இல்லை ; இலை உண்டு, கிளை இல்லை ; பூ உண்டு, மணம் இல்லை ; பழம் உண்டு, விதை இல்லை ; கன்று உண்டு மாடு அல்ல.—அது என்ன ?

5. அடிமலர்ந்து நுனி மலராத பூ என்ன பூ ?

6. உடம்பெல்லாம் மயிர் உண்டு, கரடி அல்ல ; உயரத்தில் தாவிடுவான், அணிலும் அல்ல ; பழம்தின்பான் பல் இளிப்பான், மனிதன் அல்ல ; மரங்களிலே தொங்குவான், வெளவால் அல்ல.—அவன் யார்.

7. பெட்டியாவது பெட்டி ; பேசுகின்ற பெட்டி ; விசை கொடுத்தால் சுற்றிச் சுற்றிப் பாடுகின்றபெட்டி. தட்டிருக்கும் பெட்டி ; வாயிருக்கும் பெட்டி ; சங்கீதம் அத்தனையும் அடக்கி வைத்த பெட்டி.—அது என்ன ?

ஆசிரியர் அறிவிப்பு

கலைமகளின் இரண்டாவது ஆண்டு இம்மாதத்தோடு நிறைவேறுகின்றது. இறைவன் இன்னருளாலும் தமிழ் அன்பர்களின் நல்லுதவியினாலும் நமதுபத்திரிகை வரவரச் சிறப்பான கட்டுரைகளைத் தன்பாற் கொண்டு வெளிவருகின்றது. தமிழ்நாட்டில் பல வேறு துறைகளில் சிறந்த பயிற்சியை உடைய அறிஞர் பலர் நமது பத்திரிகைக்குக் கட்டுரைகளையும் கதைகளையும் அன்புடன் வழங்கியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் திறத்தில் நாம் என்றும் நன்றியறிவுடையோம். அவர்கள் என்றும் இத்தகைய அன்பைக் கலைமகள் பாற் காட்டி வரவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம்.

கலைமகளில் வெளிவரும் விஷயங்களைத் தமிழ்மக்கள் பாராட்டுகிறார்கள். அவற்றிற் சில, பாடபுத்தகங்களிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன; வேறுபத்திரிகைகள் இதில்வரும் கட்டுரைகளை எடுத்து வெளியிடுகின்றன. இவற்றால் கலைமகளின் நன்மதிப்பு விளங்குகின்றது.

அடுத்த மாதம் மூன்றாவது ஆண்டு தொடங்குகின்றது. இன்னும் பல துறைகளில் பத்திரிகையை வளம் பெறச் செய்ய வேண்டுமென்பதே எங்கள் நோக்கம். தமிழ் நாட்டாருடைய ஆதரவு எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகமாகின்றதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு பத்திரிகையின் சிறப்பும் அதிகமாகும் என்பது நண்பர்கள் அறியாததல்ல.

பரிசுக்காகப் பலர் சிறுகதைகள் எழுதி அனுப்பி இருக்கின்றனர். அவற்றைப் பரிசுக்குரிய கதையைத் தேர்ந்தெடுத்து அடுத்த இதழில் வெளியிடலாமென்று எண்ணியிருக்கிறோம்.

ப—ர்.

வித்தல்பாய் பட்டேல்

சென்ற சிலமாதங்களுக்குள் நம் இந்தியநாடு தேசிய வீரர் பலரை இழந்து விட்டது. இவர்களில் ஒருவர் வித்தல்பாய் பட்டேல். இவர் ஜீனியாவுக்கருகில் உள்ள ஓர் ஆரோக்கிய விடுதியில் சென்ற அக்டோபர் 22-ஆம் தேதி மண்ணுலகை விட்டு விண்ணுலகேகிஞர்.

பமதார் என்னும் வேளாண் குலத்தில் 67 ஆண்டுகட்குமுன் காம் ஸாத் என்னும் கிராமத்தில் வித்தல்பாய் பிறந்தார். இந்தக் கிராமம் குஜரத்தில் இருக்கிறது. இவர் தகப்பனர் ஏழைக் குடியானவரோ யாய் லும் தம் பிள்ளைகளைப் படிக்கவைத்தார். வித்தல்பாய் அந்தப் படிப்புடன் நின்றவிடாமல் இங்கிலாந்து சென்று பாரிஸ்டர் பரீட்சைகொடுத்து வீடு திரும்பினார்.

இவர் தம் ஊரிலும் பரோடாவிலும் வக்கீல் வேலை செய்து பிரபலம் அடைந்தார். பணம் சம்பாதிப்பது மாதிரும் இவரது நோக்கமல்ல. தாய்நாட்டுக்காக உழைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் இவருக்கு அதிகம். ஆகையால் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் ஈடுபட்டு உழைத்தார். அதன்பயனாக வித்தல்பாய் பார்த்தா முனிவர்பாலிடிக்குத் தலைவரானார். பின்பு பழைய பம்பாய்ச் சட்ட சபையிலும் டில்லி சட்ட சபையிலும் அக்கத்தின ராயிருந்து சமூகக்கேடுகளைச் சட்டங்களைக்கொண்டு களைவதற்கு மிகவும் முயன்றிருக்கிறார்.

பிறகு வித்தல்பாய் காங்கிரஸ் வாதியாகி அம் மகாசபையின் முக்கியஸ்தர்களிலொருவரானார். 1918—1919-ம் வருஷங்களில் இருமுறை இங்கிலாந்திற்குப் புதிய சிந்திருத்தங்களைக் குறித்துச் சாட்சியங் கொடுக்கக் காங்கிரஸின் துதுகோஷ்டியில் ஒருவராகச் சென்றார். மாண்ட் போர்டு சிந்திருத்தங்கள் சிறிதும் திருப்தி அளிக்கவில்லை என்று கண்டித்துக் கூறி விட்டு வந்தவுடன் நாட்டில் எழுந்த ஒத்தழையாமை இயக்கத்திற்கு கலந்தார். இங்கிலாந்து சென்றிருந்தபோழுது அருகிலிருக்கும் அயர்லாந்திற்கும் சென்று அங்காட்டின் அரசியலை அறிந்து வந்தார். அந்த அரசியல் முறையைப்போன்ற சிலமுறைகளைத் தம் நாட்டிலும் புருத்தவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை அவர் கொண்டிருந்தார்.

ஒத்தழையாமை இயக்கத்தின் பயனாகச் சிறைசென்றவர் பலர். அவர்களில் பட்டேலும் ஒருவர். 1922-இல் வீடுதலை அடைந்தவுடன் மறுபடி சிறைபுக எண்ணவில்லை. 'சட்டசபைகளைப் பிடிக்கிறப்பதில் ஈஷ்டமேயன்றி லாபமில்லை; சட்ட சபைக்குள் இருந்து புதிய அரசியல் குறைவுற்றது என்பதைக் காண்பிக்க வேண்டும்' என்ற எண்ணத்தடன் இருந்தார். மோதி லால் கேரு வீடுதலை அடைந்தவுடன் ஒத்தழையாமை இயக்க விசாரணைக் கமிட்டி வற்புறுத்தப்பட்டது. அந்தக் கமிட்டியில் இவரும் ஓர் அங்கத்தினராக இருந்து உழைத்தக் காங்கிரஸின் முறையைத் திருப்பக் காரணமாயிருந்தார். டபனே லி. ஆர். தால், கேரு முதலியோர் சேர்ந்த 'ஸ்வராஜ்யக் கட்டி' உண்டாயிற்று. அக்கட்சியின் கோக்கம் சட்டசபையுட் பிரவேசித்தப் புதிய அரசியலின் தன்மை ஸாரமந்ததென்பதைக் காண்பிப்பதாகும்.

ஸ்வராஜ்யக்கட்சி ஏற்பட்ட சிறிது காலத்திலேயே பம்பாய்க் கார்ப்பொரேஷன் தலைவராக இவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

1923-இல் பம்பாய் நகரின் பிரதிநிதியாக வித்தல்பாய் இந்தியா சட்ட சபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1925-இல் இந்தியா சட்டசபை அக்கிரா ஸனர் ஸ்தானத்திற்கு ஓர் இந்தியரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியிருந்தது. சட்டசபை ஸ்வராஜ்யக் கட்சியினர் தங்கள் உபதலைவராகிய வித்தல்பாயை அந்த ஸ்தானத்துக்கு நிறுத்தினர். ஸ்ரீமான் டி. ரங்காச்சாரியார் போட்டியாக நின்றார். கடைசியில் பதேல் ஜயம் பெற்றார்.

பதேல் செய்த வேலைகள் எல்லாவற்றிலும், அவர் சட்டசபை அக்கிரா ஸனராக இருந்துசெய்த வேலைதான் மிக முக்கியமானது. அவருடைய முறைகளும் திருத்தங்களும் உலகப் பிரசித்தமானவை. அவருடைய பட்சபாதமற்ற தன்மையை யாரும் மறுத்துரைக்க மாட்டார்கள். உலகத்தின் மற்ற நாடுகளிலுள்ள சட்ட சபை அக்கிராஸனர்களும் அறியவேண்டிய சில அருமைச்செயல்கள் பதேலால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ரிஸர்வ் பாங்கு பில், பொதுஜனப் பாதுகாப்பு மசோதா முதலியவை, பதேல் முறையற்றன என்று தள்ளிவிட்டனவாகும். அவருக்குப் பிறகு வரும் அக்கிராஸனர்கள் அவருடைய சீர்திருத்தங்களையும் முறைகளையும் புரட்டிப் பார்த்து, 'இம்மாதிரி பதேல் பண்ணியிருக்கிறார்' என்பது சகஜமாய்ப் போய் விட்டது.

அக்கிராஸனராயிருக்கும் சமயத்தில், பர்தோலியில் வரிகொடா இயக்கம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அதை ஆதரித்து, மாதந்தோறும் தம் சம்பளத்திலிருந்து ரூ. 1000 கொடுப்பதாக வித்தல்பாய் எழுதியிருந்தார்.

இந்த அக்கிராஸனர் பதவியைப் பதேல் 1930-ஆம் வருஷம் ஏப்பிரல் மாதம் நிர்வகித்துவந்தார். பிறகு நாட்டில் தேசியக் கிளர்ச்சி அதிகரித்தது. காங்கிரஸ் சட்டமறுப்புச் செய்யத் தீர்மானித்தது. உடனே தாமும் நாட்டினருடன் சேர்ந்து உழைக்கவேண்டுமென்று சட்டசபை அக்கிராஸனர் பதவியை இவர் ராஜினாமாச் செய்தார்.

பிறகு, சட்டமறுப்பு இயக்கத்தில் சேர்ந்து சிறைப்பட்டார்; தேச செளக்கியத்திற்காக விடுவிக்கப்பட்டு ஐரோப்பா சென்று மறுபடி நாட்டுக்குவந்து மீண்டும் சிறைப்பட்டார். மறுபடியும் தேசநிலை கெட்டு விடவே ஐரோப்பா சென்று தேசத்தைப் பார்த்துக்கொள்வதற்காக விடுவிக்கப்பட்டார்; நேரே வியன்னாவிற்குச் சென்று சிகிச்சை பெற்று வந்தார்.

தேச அசௌக்கியம் சிறிது குணமான உடனே அமெரிக்காவுக்குச் சென்று இந்தியாவைப்பற்றி வினக்கமாக ஒரு நூலுக்கு மேற்பட்ட பிரசங்கங்கள் செய்தார். இவர் பிரசங்கங்கள், அமெரிக்கருள்ளத்தில் இந்தியாவைப்பற்றிய உண்மையான நிலைமையைப் பதியச் செய்தன.

தம்முடைய செனக்கியத்தையும் கவனியாமல் செய்த இந்த ஊழியத் தினால் இவருடைய உடல்நிலை மிகக்கெட்டு விட்டது. மறுபடி வியன்னை வீற்குச் சென்றார். அங்கிருந்து ஜினிவாவுக்கு அருகிலுள்ள ஓர் ஆரோக்கிய விடுதியில் சிசிக்கை பெற்றுவந்தார். இறுதிநான்வரையில் இவருடைய ராஜ்ய சகாவாகிய சுபாஷ்பாபு அருகிலிருந்து கவனித்து வந்தார். சிறந்த கைதேர்ந்த வைத்தியர் பலர் பார்த்தனர். என்ன செய்தும் பயனில்லாமல் அக்டோபர் 22-ஆம் தேதி வித்தல்பாய் இவ்வுலகை நீத்தனர்.

வித்தல்பாய் ஒரு பெரிய தேசத்தொண்டர் வாய் பேசாது தமக்குத் தோன்றிய முறையில் தொண்டாற்றுவதில் சிறந்தவர். அஞ்சா நெஞ்சத் தோடு தாம் செய்யவெண்ணிய காரியத்தைச் செய்து முடிப்பவர். எப்பொழுதும் அன்றைய வேலையை அன்றே முடித்து விடுவார்; நாளைக்கு என்ற வழக்கம் இவரிடம் கிடையாது.

—கி. ரா.

ஆல்பிரட் பெர்னார்ட் நோபல்

‘நோபல்’ வெகுமதி என்ற ஒரு பரிசு இன்று உலகத்தில் சிறந்த அறிஞர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. கவி, நாடகம், இலக்கியம், உலக சமாதானம், சரித்திரம் என்பன போன்ற விஷயங்களைக் குறித்துச் சிறந்த கட்டுரைகளோ அல்லது புத்தகங்களோ வெளியிட்ட அறிஞர்களுக்கு அந்த வெகுமதி வருஷத்திற்கு ஒரு முறை வழங்கப்படும். இந்தியாவில் சர். சி. வி. ராமனுக்கும் (விஞ்ஞான சாஸ்திரம்), சர். ஜே. வி. போஸுக்கும் (நாவா சாஸ்திரம்), கவி ரவீந்திரநாத தாகூருக்கும் (கவி) ‘நோபல்’ வெகுமதி வழங்கப்பட்டிருப்பது இந்தியர்கள் அறிந்த விஷயமே. இதற்குக் காரண பூதரும் பொருள் உதவி செய்தவருமான காலஞ்சென்ற ஆல்பிரட் பெர்னார்ட் நோபல் என்பாருடைய ஜீவிய சரித்திரம் வருமாறு:—

இவ் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் 28-ஆம் தேதியன்று ஆல்பிரட் பெர்னார்ட் நோபலின் 160-ஆவது பிறந்ததினக் கொண்டாட்டம் உலகமெங்கும் கொண்டாடப் பெற்றது. உலகத்திலே யுத்தத்தின் மூலமாகப் பெருஞ் செல்வம் திரட்டியவர் இவர்தான். ஒரே சமயத்தில் 100 பேர்களை மண்ணுலகத்தை விட்டு விண்ணுலகேற்றும்படியாகச் செய்யும் பெரிய டைனமைட், ஜிலீக்கைட் முதலியனபோன்ற அநேக பெரிய வெடிருண்டு களைக் கண்டுபிடித்தவர் இவரே.

ரசாயன சாஸ்திரத்தில் மகா மேதாவியான இவர் 1896-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் 10-ஆம் தேதி சான்ரோமியோ என்னும் இடத்தில் உயிர்துறந்தார்.

இவருடைய தந்தை சுத்த ‘பாபர்’ இவர் வசித்துவந்த இடம் மிக எளியவர்கள் வசித்து வந்த இடமாகும். ஒட்டைக் குடிசை, அழுக்கு வேஷ்டி, அசுத்த ஆகாரம் இவைகள் தாண்டவமாகும் இடத்தில் இவர் பிறந்தார். இவ்வீதமான எளியவாழ்க்கையில் தவழ்ந்த இவருக்கு எவ்வளவு கல்வியறிவு புகட்டக் கூடுமோ அவ்வளவு புகட்டப்பட்டது. இவரும் இவ

ருடைய பெற்றோரும் ஸ்டாக் ஹோமில் வசித்து வந்தனர். இவர் எதை நினைத்தாரோ அதை அடையும்வரையில் சும்மா இருக்கமாட்டார். ஆனால் நினைத்தது கைவசமாகும் அதிர்ஷ்டமும் இவருக்கு இருந்தது. இவ்விஷயம் இவர் ருஷியா, பாரிஸ், அமெரிக்கா முதலிய இடங்களில் வசித்துக்கொண்டிருந்தபோது கன்கு விளங்கியது.

இவர் தம்முடைய வாழ்க்கையில் 2,000 000 பவுன்களைப் பெரியவெடி குண்டுகள் செய்வதன்மூலமாகச் சேர்த்தார். இங்கிலாந்தில் 129 திலுசு வெடி குண்டுகளின் வியாபார உரிமையை இவரே அடைந்திருந்தார். வெடி குண்டுகள் செய்யும் 15 பெரிய தொழிற்சாலைகளை நடத்திவந்தார். இவ்வளவு இவர் செய்தும் ஒரே ஒரு பிரசார்தான் வெளியிட்டார். அதற்கு இவருக்கொரு வெள்ளிப் பதக்கம் பரிசாகக் கிடைத்தது. சர்வதேசங்களினின்றும் இவருக்கு அளிக்காத பட்டங்கள் இல்லை. உலகத்திலேயே சிறந்த தொரு ரசாயன நிபுணர் எவ்வளவு பட்டங்களைப் பெற முடியுமோ, எவ்வளவு மரியாதையாக நடத்தப்பட முடியுமோ, அவ்வளவு பட்டங்களைப்பெற்று அவ்வளவு மரியாதையாகவும், கௌரவமாகவும் இவர்க் நடத்தப்பட்டார்.

இவர் சிறு வயதில் எப்படியாவது ரசாயன சாஸ்திரத்தைக் கற்பதென ஒரு முடிவு செய்தார். இவருடைய எண்ணம் பூர்த்தியாயிற்று. இரவும் பகலும் ரசாயன சாஸ்திரத்தைப் படித்து முடிவில் உன்னத பதவியை அடைந்தார்.

1859-ஆம் வருஷம் முதல் 1861-ஆம் வருஷம் வரையில், இவர் பெரிய வெடி குண்டுகளைச் செய்ய அநேக முறைகளைக் கண்டுபிடித்தார். 1866-இல் ஒரு பெரிய புதிய வெடி குண்டைக் கண்டுபிடித்தார். இதற்கெல்லாம் முதல் வேண்டாமா? அதற்காக இவர் இங்கிலாந்தில் வந்து அங்குள்ள சில பிரமுகர் கள்மூலமாகவும், கிளாஸ்கோவில் (ஸ்காட்லாந்து) உள்ள சில பிரமுகர்கள் மூலமாகவும் பண உதவிபெற்றார். மனித சமூகம் ஒருவரை யொருவர் கொலை செய்துகொள்ள வேண்டிய வெடி குண்டுகளை யெல்லாம் இவர்கண்டுபிடித்தார். ஆனால் இவர் இறப்பதற்குமுன் தம்முடைய சொத்தில் 1,680,000 பவுன்கள் வெகுமதி கொடுப்பதற்காக உயில் எழுதிவைத்தார். வருஷத்தில் 5 வெகுமதிகள் கொடுக்கப்படும். பெளதிக ரசாயன சாஸ்திரங்களில் புதிதாகக்கண்டு பிடிக்கப்பட்ட விஷயத்திற்கும், மானிட சாஸ்திரம் அல்லது மருந்துதான், இலக்கியம், சமாதானம், யுத்த தளவாடங்களை யொழிப்பது முதலிய விஷயங்களில் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு வெகுமதி கொடுக்கவேண்டுமெனவும் எழுதிவைத்தார்.

1901-ஆம் ஆண்டு முதல் முதலாக, 'நோபல்' வெகுமதி வழங்கப்பட்டது. 15 தேசங்களைச் சேர்ந்த 166 பேர்களுக்கு இன்றைய வரையிலும் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஜெர்மனி தேசம் 36 வெகுமதிகள் வாங்கியிருப்பதால் முதன்மை ஸ்தானத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. கிரேட் பிரிட்டன்,

காண்டா, இந்தியா முதலியவைகள் 27 வெகுமதிகளை பெற்றிருப்பதால் உலகத்தில் இரண்டாவது ஸ்தானம் பெற்றிருக்கின்றன.

மற்றத் தேசங்கள் வெகுமதிபெற்றது வருமாறு:—ஐக்கிய அமெரிக்கா 15, ஸ்விடன் 12, ஹாலெண்டு டென்மார்க் 7, ஸ்விட்ஜர்லாந்து, ஆஸ்டிரியா, இதாலி 5, பெல்ஜியம், நார்வே 4, ஸ்பெயின் 3, போலந்து 2, ரஷ்யா 1.

நோபல் தம்முடைய 18-ஆம் வயது முதல் கவிபுனைவது வழக்கமென்றும், ஆனால் அவர் எழுதிய பிரதிகளைக் கிழித் தெறித்துவிடுவாரெனவும் பிற்காலத்தில் தெரியவந்தது.

புத்த சாமான்களைச் செய்து அதனால் பிழைத்துவந்த இவர் சைன்யத்தையும், புத்தத்தையும் ஒழித்துவிட வேண்டுமென்ற விஷயமாக ஒரு வெகுமதியும் சமாதானம் நிலவச்செய்யப் பாடுபடுவார்களுக்கு ஒரு வெகுமதியும் கொடுக்கவேண்டுமென்று எழுதிவைத்ததன் காரணமும், நோக்கமும் தான் ஒருவருக்கும் புரியவில்லை.

—ஜய பாரதி.

பிராணிகளின் சிருஷ்டி

நவநாகரிக உலகத்திலே மனிதனுடைய முனைவன்மையால் எவ்வளவு ஆபீஸ்மான் விஷயங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன ! எத்தனைவாகை யந்திரங்களை மனிதன் சிருஷ்டிசெய்திருக்கிறான் ! மண்ணையும், கல்லையும், இரும்பையும், ஜலத்தையும் கொண்டு எவ்வளவோ அற்புதங்களை அவன் கண்டுபிடித்திருக்கிறான். அவனுடைய புத்திவன்மையினால் நாளுக்கு நாள் நியிவுத்தக்கு நியிவுத் புதியபுதிய யந்திரங்கள் சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றன. 'எல்லாம் அவனுக்குச்சொந்தமல்ல! எல்லாம் முன்பே இருக்கின்றன!' என்று ஒருவர் சொன்னால் 'உமக்கு என்ன பைத்தியமா?' என்று நீங்கள் கேட்பீர்கள். அதிலும் 'செடிகளும் பிராணிகளும் மனிதன் இயந்திரங்களைக் கண்டுபிடித்த விஷயத்தில் குருவாக இருக்கத் தக்கவை. இவன் அவைகளைக் கண்டு பிடிப்பதற்குப் பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்தே அந்த ஜந்துக்கள் அவைகளைப்போன்ற யந்திரங்களை உபயோகப்படுத்தி வந்தன' என்று சொன்னால் அப்புறம் மனிதனுக்கு என்னகௌரவம் வேண்டியிருக்கிறது? இப்பொழுது விழுந்தவிழுந்த புகழும் ஆகாசக்கப்பல் நமக்குத் தான் புதிது; ஆனால் பறவையினங்களெல்லாம் கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்ட இயற்கையான ஆகாசக்கப்பல்களல்லவா? மீன்களெல்லாம் கடல்மூழ்கிக் கப்பல்களெல்லவா? சிலந்தி வலை பின்னுதிறவான் தானே ! பட்டுப்பூச்சியின் துற்துத் தொழில் எவ்வளவு பழமையானது ? சில கடற்பிராணிகளின் சிற்பங்களைப் பார்த்து விட்டு அப்புறம் மனிதனுடைய சிற்பங்களைப்பாருங்கள் ; யார் 'ஸர்வீஸ்' அதிகமானவர் என்பதைச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம். ராபர்ட், ஈ. மார்ட்டின் என்பவர் இப்படியெல்லாம் சொல்விச் சொல்லி நம்முடைய உண்மை மதிப்பு இவ்வளவுதானென்பதை வெளிப்படுத்துகிறார். 'பாபுலர் ஸ்பான்ஸ்' பத்திரிகையில் அவர் எழுதியுள்ளவற்றிற் சில சமாசாரங்கள் வருமாறு:—

பிராணிகளைப் பொறிகளால் பிடிக்கும் வழக்கத்தை உடைய ஒரு செடி இருக்கிறது. ஏதாவது பூச்சி தன் விரித்த இலைக்கருகில் வந்தால் உடனே மூடிக்கொண்டு அதை அகப்படுத்திக்கொள்கிறது. விஷக்காற்றை உபயோகிக்கும் முறை யுத்தத்தில் கையாளப்படுகிறது. இது ஒருவகைவண்டால் பழையகாலத்திலிருந்தே கைக்கொள்ளப்பட்ட முறைதான். அது தன்னைத் தொடரும் ஒரு பூச்சியின்முகத்தில் திடீரென்று தன் பின்பாகத்தின் வழியாக ஒருவகைவாயுவை வெளிப்படுத்தித் திக்கு முக்கலாடச்செய்கிறது. சிலவகை எலும்புகள் ஒரு வகையான திரவத்தைத் தலையிலிருந்து ஐந்து அங்குலதூரம் வரையில் பீச்சம் சக்திபெற்றிருக்கின்றன. இரத்தத்துக்குள் மருந்தைச் செலுத்தும் துண்ணிய உலகிக்குழாய்களை இன்று பெரிய பெரிய டாக்டர்கள் கையாளுகிறார்கள். தேள், பாம்பு முதலிய விஷஜந்துக்கள்மனிதர்கள் தேகத்தில் விஷத்தை 'இன்னுக்கடன்' செய்வதைவிட அது பிரமாதமான காரியமா? மனிதன் கட்டிய மிகவும் உயர்ந்த மாளிகைகளைக்கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறோம். ஆப்பிரிக்காதேசத்திலுள்ள கறையான்களின் புற்றைப் பார்த்தால் பிரமித்துப் போவீர்கள். மனிதன் மிகவும் உயரமாகக் கட்டியமாளிகை அவனைப்போல 200 மடங்கு தான் உயரமாக இருக்கிறது. ஆனால் கறையான் கட்டிய மாளிகையோ அதைப்போல் 500 மடங்கு உயரமாக இருக்கிறது. அந்த மாளிகைகளுக்குள் எவ்வளவோ வகையான அறைகள், வழிகள் முதலியன இருக்கின்றன. குளவிகள் ஒருவகைக் காகிதங்களை உண்டு பண்ணுகின்றன.

ஆகாயத்திலிருந்து குதித்தல்

ஓர் உயர்ந்த மாடியிலிருந்து கீழேவிழுகிறோமென்று சற்று எண்ணிப் பாருங்கள்; உங்கள் தலைசுற்றுகிறது இல்லையா? நாலுமைல் உயரத்திலிருந்து ஒருவன் கீழேகுதித்தாரென்று சொன்னால் நீங்கள் 'சுத்தப்பொய்' என்று சொல்லிவிடுவீர்கள். 'பாபுலர் ஸயன்ஸ்' என்னும் பத்திரிகையின் 1933-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்டி மாத இதழில் கீழ்வரும் செய்தி வெளியாயிருக்கிறது:

ஒரு பிரிட்டிஷ் ஆகாய விமானஸ்தலத்தில் ஜான்ட்ரான்ம் என்பவர் 'பாராசூட்' என்னும் ஒருவகைக் குடைபோன்ற கருவியுடன் நான்குமைல் உயரத்திலிருந்த ஓர் ஆகாயவிமானத்திலிருந்து கீழே குதித்தாராம். பூமிக்கு 33,500 அடிக்குமேல் வரும்போதுதான் பாராசூட்டை விரித்துக்கொண்டாராம். அவர் ஒரு நிமிஷம் இருபத்தைந்து செகண்டுகளில் பூமியில் இடையூறின்றி வந்து சேர்ந்தார்.

ராட்டு வீரன் துர்க்காதாஸ்: [வக்கான மஹாகவி துவஜேந்திர
லால் ராயவர்கன் இயற்றியது; மொழி பெயர்த்தவர்: ஸ்ரீமான் தினகரன்
அவர்கள்; பாரதிப்புத்தகாலயம், உத்தம பாளையம், மதுராஜில்லா; விலை
ரூ. 1, அனா 4.]

இந்திய நாட்டில் உள்ளபாஷைகளுள் முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளவை
வக்கானம், ஹிந்தி, தெலுங்கு முதலியவை. தேசபக்தியிலும் தாய்மொழி
யன்பிலும் வக்க நாட்டினர் முன்னணியில் நிற்கின்றனர். அவர்களுடைய
முயற்சிகள் வேகமும் உறுதியும் உடையவை. மகாகவி ரவீந்திரரை அளித்த
அந்நாடு இன்னும் பல கவிதையும் நூலாசிரியர்களையும் பத்திரிகாசிரியர்
களையும் அளித்திருக்கின்றது.

வக்க ஆசிரியர்களின் எழுத்தில் ஜ்வலிக்கும் வீரத்தை வேறு யாருடைய
எழுத்திலும் காணமுடியாது. அத்தற்கு இலக்கியம் வேண்டுமாயின் இந்தத்
துர்க்காதாஸ் என்னும் சுரித்திர சம்பந்தமான நாடகத்தையே குறிப்பிடலாம்.
இதனைப்போன்ற பலநூல்களைப் பெற்று வளஞ்சிறந்து தலைநிமிர்ந்து நிற்
கிறது வக்கமொழி.

தமிழர் தம்முடைய பண்டைவீரத்தைப் பழையநூல்களிற் படிக்கிறார்
கள். இன்றைய வீரம் என்று ஒன்று அவர்களுக்கு இல்லையெனவே சொல்
லிவிடலாம். காதலையும் வீரத்தையும் இரண்டு தலைமைப்பொருள்களாகக்
கொண்டே பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் ஆக்கப்பட்டன. அவற்றை
வாசித்த தமிழருக்கு வக்க வீரன் கதை இனிக்குமென்பதில் சந்தேகமே
இல்லை.

கதையிலேயா வீரம் இருக்கிறது? எழுத்தில், சொல்லில், கதை
அமைப்பிலல்லவா வீரம் இருக்கிறது? அத்தகைய வீரச் சுவை பொருந்திய
இலக்கியத்தைத் தமிழர்கள் அறிந்து கொள்ளும் வண்ணம் இந்நூலை மொழி
பெயர்த்ததவிய தினகரன் அவர்கள்பால் தமிழுலகம் கடப்பாடுடையதாகும்.
அவர் தாமே நன்றாகச் சுவைத்து எழுதிய மொழிபெயர்ப்பாக இது விளங்கு
கின்றது.

நாலிரு நவீனக் களஞ்சியம்: ['கலைமகள்' எழுதியது; தமிழ்தூற்பதிப்புக் கழகம், காஞ்சிபுரம்; விலை முதற்பாகம் 10 அணா; இரண்டாம் பாகம் 10 அணா.]

இப்பெயர் கொண்ட இரண்டுபுத்தகங்கள் வரப்பெற்றேம். ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு நான்கு கதைகள் உள்ளன. எளிய நடையில் பலவகை நீதி களைப் புகட்டக் கூடியனவாக அவை அமைந்திருக்கின்றன.

திருக்குறள் மூலமும் உரையும்: [உரை எழுதியவர்: ஸ்ரீமான் வீரராகவன் அவர்கள்; தமிழ்தூற் பதிப்பகம், காஞ்சிபுரம்; விலை அணா 8.]

தமிழ் இலக்கியங்களைப் பொதுமக்கள் பயின்று வருவதற்குப் பெருந்தடையாக இருப்பது அவர்கள் வலுவை நிலையேயாம். திருத்தமாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்ற சிறந்த புத்தகங்களுக்குத் தமிழ் நாட்டினர் ஆதரவளிப்பார்களைன்பது உண்மை.

தமிழர் யாவராலும் படித்து அறிய வேண்டியதிற்குரியதால் திருக்குறள். அதனை யாவரும் எளிதில் பெறவேண்டுமென்னும் ஆர்வத்தினால் இந்தப் பதிப்பு வெளியிடப் பட்டிருக்கிறதென்பதை அறிந்து மிக மகிழ்கின்றோம். தமிழ் உயர்வதற்குரிய அறிஞர்களில் இத்தகைய முயற்சியும் ஒன்றாகும். நல்லகடிதத்தில் அழகிய எழுத்துக்களில், எளிய நடையில் அமைந்த பொழிப்புரை யோடு இச்சிறந்த நூலைவெளியிட்ட தமிழ்தூற் பதிப்பகத்தாருடைய மொழித்தொண்டு பலகாலும் பாராட்டற்குரியது.

சர்வதேச சங்கம்: [ஸ்ரீமான் கோ. ஸ்ரீ. இராமன், எம். ஏ. அவர்கள் எழுதியது; ஜூபிடர் புத்தகசாலை, பிராட்வே, சென்னை; விலை குறிப்பிடப்படவில்லை.]

இக் காலத்தில் உலகத்தில் பல இடங்களிலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் உலகப்பாஷைகள் எல்லாவற்றிலும் பத்திரிகைகளின் வாயிலாகவெளியிடப்படுகின்றன. சரித்திரத்திற்கு உயர்ந்தமதிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்னும் கொள்கையை உடையவர்கள் நிகழ்காலசரித்திரமாகிய உலகசமாச்சாரங்களும் யாவரும் அறிதற்குரியன என்பதை மறுக்கமாட்டார்கள்.

இப்பொழுது உலகத்தினர் கருத்தைப் பற்றி நிற்கும் பல விஷயங்களில் சர்வதேசசங்கமும் ஒன்று. அதைப்பற்றிய வரலாறுகள் ஆங்கிலம் முதலிய பாஷைகளில் மிகப் பல உள்ளன. தமிழர்களுக்குப் பயன்படும் வண்ணம் அவற்றைமுழுதும் தமிழில் வெளியிடுவதென்பது மிகவும் சிரமமான செயலாகும். எனினும் சர்வதேசசங்கத்தைப்பற்றி ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளக் கூடியவண்ணம் இச்சிறுபுத்தகம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

நிருப்துறள் நாட்துறிப்பு: [சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், திருநெல்வேலி, சென்னை; விலை குறிப்பிடப் படவில்லை.]

ஒவ்வொருபக்கத்திலும்ஒவ்வொரு குறளையும் அதன் பொழிப்புரையையும் கொண்ட இந்த நாட்குறிப்பு ஒன்று வரப்பெற்றேறும். இது நாட்குறிப்பாக இருத்தலோடன்றி நெஞ்சக்குறிப்பாகும் திருக்குறட்பாக்களையும் கொண்டிருப்பது பாராட்டற்குரியதே. இதன் மேலட்டையில் திருவள்ளுவர் உருவப்படம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

விரகேசரி விட்டல்பாய் பட்டேல்: [சுதேசமித்திரன் உதவிப் பத்திரிகாசிரியர் ஸ்ரீமான் ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியரவர்கள் எழுதியது; அல்லயன்ஸ் கம்பெனி, மயிலாப்பூர், விலை அறு, 12.]

இந்திய நாட்டில் வீரவாழ்க்கை வாழ்ந்து பாரதமக்களின் நெஞ்சில் தம் நினைவைப் பதித்துவைத்துவிட்டுக் காலஞ்சென்ற பெரிய தேசபக்த ராகிய விட்டல்பாய் பட்டேலின் சரித்திரத்தைத் தமிழ்மக்களின் நலம் கருதி வெளியிட்டவர்கள் 'காலத்தாற் செய்ததன்றி' மிகப்பெரிதாகும். பட்டேலனுடைய வீரவாழ்வின் இடையே நிகழ்ந்த பல செயல்கள் மக்களுடைய வாழ்வைச் சாணையிட்டுத் திருத்தியமைக்கும் நெறியைக் காட்டுவனவாகும். அவற்றையும் அவருடைய அரிய குணங்களையும் அறிவதற்கு இப்புத்தகம் சாதனமாகும். பல வகையாலும் கிடைத்த செய்திகளைத் தொகுத்து இப்புத்தகத்தை எழுதிய ஆசிரியரது உழைப்பு மிகப் பாராட்டற்குரியதாம்.

புத்தகவரவு: துரியவெளி, உத்தம வரழ்க்கை, ஹிந்துதர்மம், முதற் குலோத்துங்கசோழன், சுபதர்மராஜா, ஸந்தனு, பிராம்மணனும் குத்திரனும், நாடகத்தமிழ், புதியமாதிரிபெருக்கல் வாய்பாடு, கதிரேசன் கணிதச் சுவடி, பரிமளாராகவன், ஸ்ரீரமணசந்நிதி முறை, தென்னாப்பிக்கா சத்தியாக் கொடம், ஸம்ஸ்கிருதத் தமிழ் அகராதி, ஆரியமத உபாக்கியானம் இரண்டாம் பாகம்.

